
Науково-
документальна
серія книг
«Реабілітовані історією»

РЕАБІЛІТОВАНІ ІСТОРІЄЮ

У ДВАДЦЯТИ СЕМИ ТОМАХ

ГОЛОВНА РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ

ТРОНЬКО П.Т. (голова)

РЕСНТ О.П.

(заступник голови)

ДАНИЛЮК Ю.З.

(заступник голови)

БОГУНОВ С. М.

БОГУЦЬКИЙ Ю.П.

БОРЯК Г.В.

ВОЙНАЛОВИЧ В.А.

ГОРБИК В.О.

ЖУЛИНСЬКИЙ М.Г.

ЗЯБЛЮК М.П.

КОКІН С.А.

КРЕМЕНЬ В.Г.

КУРАС І.Ф.

ЛИТВИН В.М.

ЛОЗИЦЬКИЙ В.С.

МАКОВСЬКА Н.В.

МАРЧУК Є.К.

МОТРЕНКО Т.В.

НОВОХАТЬКО Л.М.

ПАПАКІН Г.В.

ПИРИГ Р.Я.

ПРИСТАЙКО В.І.

ПШЕННИКОВ О.М.

РЕПРИНЦЕВ В.Ф.

РУБЛЬОВ О.С.

СКЛЯРЕНКО Є.М.

СМИРНОВ Ю.О.

СМОЛІЙ В.А.

СОХАНЬ П.С.

ТАБАЧНИК Д.В.

ЧИЖ І.С.

ШЕМШУЧЕНКО Ю.С.

РЕАБІЛІТОВАНІ ІСТОРІЄЮ

МИКОЛАЇВСЬКА ОБЛАСТЬ

Книга перша

ОБЛАСНА РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ

САДИКОВ О.В. (голова)
ВОЙНАЛОВИЧ В.А.
(заступник голови)
МАКАРЧУК С.С.
(відповідальний секретар)
БУГАСНКО Т.І.
ЄВДОКИМЕНКО Л.Б.
КЛИМЕНКО Л.П.
КЛОЧКО В.О.
КУП'ЯНСЬКИЙ М.Г.
ЛЕВЧЕНКО Л.Л.
ЛОСКУТНИКОВ В.С.
ОГРЕНИЧ Н.М.
ОДИНЦОВА Т.В.
ОЛІЙНИК А.І.
ПУЧКОВ В.Ю.
РОМАНОВСЬКИЙ Г.Ф.
СТЕЦЕНКО М.С.
ШКВАРЕЦЬ В.П.

Світогляд – 2005

ББК 63.3(4УКР)6
УДК 94(477)

Відповідальний редактор випуску:
Макарчук С.С.

Рецензенти:

Багмет М.О. – доктор історичних наук, професор,
декан факультету політичних наук Миколаївського державного
гуманітарного університету ім. Петра Могили

Панчук М.І. – доктор історичних наук, професор,
завідувач відділу національних менишин Інституту
політичних і етнонаціональних досліджень НАН України

Майборода О.М. – доктор історичних наук,
завідувач відділу етнополітології Інституту
політичних і етнонаціональних досліджень НАН України

Сусоров В.Д. – доктор історичних наук, професор, завідувач кафедрою
українознавства Херсонського національного університету

Реабілітовані історією. У двадцяти семи томах. Миколаївська область. Книга 1.
– Київ – Миколаїв: Світогляд, 2005. – 870 с.
ISBN 966-8837-07-X

Науково-документальна серія книг «Реабілітовані історією. У двадцяти семи томах» готується і виходить згідно з постановою Президії Верховної Ради України № 2256 -XII від 6 квітня 1992 р та постановою Кабінету Міністрів України № 530 від 11 вересня 1992 року. В обласний том «Реабілітовані історією. Миколаївська область. Книга 1» вміщено статті, архівні документи, зафіксовані спогади очевидців, що викривають злочинний механізм здійснення політичних репресій на території Миколаївщини у міжвоєнний період.

Даний збірник обмежений хронологічними рамками та оприлюднює лише першу частину персоніфікованих даних про жителів Миколаївщини, які зазнали політичних репресій. У наступних виданнях обласного тому роботу з розкриття аспектів репресивних заходів державного керівництва проти народу України, що відбувалися у конкретно-історичних умовах, буде продовжено. Крім того, будуть зроблені загальні висновки щодо всього періоду проведення репресивної політики у радянські часи, їх особливостей на кожному історичному етапі.

Для багатьох родин дана робота стане даниною святій пам'яті рідних і близьких, які стали жертвами протиправних репресій.

Книга розрахована на науковців, викладачів та всіх, кому не байдужа трагічна та, водночас, героїчна історія нашого народу.

ББК 63.3(4УКР)6
УДК 94(477)

ISBN 966-8837-07-X

© Редакційно-видавнича група “Реабілітовані історією”.
Миколаївська область, 2005

ВІД ОБЛАСНОЇ РЕДКОЛЕГІЇ

На сучасному етапі розбудови незалежної української держави постає чимало проблем. Однією з головних є подальше становлення громадянського суспільства. Демократія звільняється з-під руїн, залишених комуністичним устроєм, який і донині зберігає своє коріння. Звільнення від тоталітаризму – це і є дорога, яка веде до віри та людяності, до розбудови національної державності. Сьогодні не лише фахівці, але й широкі верстви населення проявляють великий інтерес до рідної історії, особливо до її трагічних сторінок, приховуваних радянським режимом подій і фактів.

Тяжкою спадщиною кривавих часів тоталітарного режиму є масові репресії проти різних верств радянського суспільства, що чинилися злочинним сталінським режимом та його провідниками в Україні. З перших днів приходу до влади більшовики встановили терор і насильство проти тих верств населення, які чинили опір тоталітарним намірам. І першими під прес репресій попали ті, хто виступив проти встановлення людиноненависницького ладу в країні.

Не минули ці біди й Миколаївщину. Жителів області засуджували на підставі рішень сходів громадян села, сільської ради, трійок УНКВС, Особливих нарад при наркомі МВС і генеральному прокурорі СРСР. В управлінні Служби безпеки України по Миколаївській області зберігається понад 13,5 тис. справ громадян, притягнутих до кримінальної відповідальності в ті роки. Серед них є такі, по яких проходили 10 – 20 і навіть сотні осіб.

Всього ж за існуючими відомостями тільки в 20 – 30-х рр. ХХ ст. на основі підрахунків кримінальних справ було репресовано 4047 сільських жителів Миколаївщини.

В ці ж роки важко віднайти підприємство на території області, якого б не торкнулися жорна репресій. «Ворогів народу», «шкідників» можна віднайти на суднобудівних заводах, пунктах «Заготзерно», в цехах по виробництву олії, на «бурякопунктах», текстильних і харчових фабриках. В промисловості було піддано репресіям 1903 чоловіка.

Сталінська машина терору і репресій не знала перепочинку. Не встигала закінчитися одна «блискавична операція» проти ворогів народу, як в кабінетах НКВС готувалися інші.

Масові репресії здійснювалися і в період колективізації сільського господарства, про що яскраво свідчать політичні процеси 30 – 40-х і початку 50-х років ХХ століття, коли через особливі наради, колегії, «трійки» і «двійки» в табори ГУЛАГу було відправлено сотні тисяч громадян. В СРСР запанувало жорстоке сталінське свавілля, яке було антиподом демократизму, громадянського суспільства та правової держави. Була заборонена будь-яка політична опозиція і вільнодумство. І хоча минуло уже чимало часу, але в суспільстві ще й досі не вмер міф про Сталіна, нібито непричетного до масових репресій. Документи, конкретні дії, історичні джерела і самі репресовані свідчать про інше. Подібного терору історія ще не знала.

Впродовж майже півстоліття тема репресій привертала увагу вітчизняної та світової громадськості, починаючи ще з історичної доповіді М.С. Хрущова на XX з'їзді КПРС про культ особи Сталіна. Однак реально оцінити всю масштабність злочинів, їх трагічні наслідки, стало можливим лише після краху комуністичної системи, коли почали створюватися умови для всебічного вивчення історичних джерел, пов'язаних з масовими репресіями і виявленням нової картини фізичних та моральних втрат українського народу.

Суспільство повинно віддати данину пам'яті безвинно загиблим жертвам більшовицького тоталітаризму, донести цю пам'ять до прийдешніх поколінь і назавжди виключити найменшу можливість повторення проявів безмежної влади структур тоталітарної держави над беззахисним населенням.

Питання реабілітації репресованих громадян було поставлено у січні 1989 року. Президія Верховної Ради СРСР законодавчим актом відмінила рішення, винесені в період 30–40-х і на початку 50-х років діючими в той період «трійками» і «особливими нарадами». Усі громадяни, що були репресовані рішеннями зазначених позасудових органів, підлягали реабілітації. На той час і на початку 90-х років значну роботу по реабілітації громадян, репресованих в Миколаївській області, провело управління Служби безпеки України в Миколаївській області.

17 квітня 1991 року Верховна Рада України ухвалила закон «Про реабілітацію жертв політичних репресій на Україні», у якому зазначено, що «мільйони безвинних людей на підставі антигуманних і антидемократичних законів та внаслідок прямого беззаконня і свавілля зазнали переслідувань за свою політичну діяльність, висловлювання та релігійні переконання. Особливо тяжкою спадщиною минулого є масові репресії, які чинилися сталінським режимом та його провідниками в республіці. При судових та позасудових розправах грубо нехтувалися норми Конституції, покликаної охороняти права і свободи громадян, елементарні норми судочинства». Верховна Рада засудила репресії і відмежувалася від терористичних методів керівництва суспільством, висловила співчуття жертвам необґрунтованих репресій, їх рідним і близьким. Вона проголосила необхідність відновлення справедливості й усунення наслідків свавілля.

У 1992 році Президія Верховної Ради України та Кабінет Міністрів України підтримали пропозицію Академії наук України, Служби безпеки України, Державного комітету України по пресі, Українського культурно-просвітницького товариства «Меморіал» ім. В. Стуса, Всеукраїнської спілки краєзнавців про випуск багатотомної науково-документальної серії книг «Реабілітовані історією», яка покликана відновити історичну справедливість і повернути історії незаслужено забуті імена як державних діячів і представників культури, так простих робітників і селян, учнів середніх шкіл і студентську молодь, які були репресовані тоталітарним режимом.

13 січня 1993 року на виконання постанови Кабінету Міністрів України № 530 «Про підготовку і видання серії книг «Реабілітовані історією» в Миколаївській області було прийнято розпорядження, згідно з яким була затверджена обласна редакційна колегія і штатна робоча група та її керівник. До редколегії увійшли відповідальні працівники облдержадміністрації, науковці та громадські діячі. За рекомендацією Головної редакційної колегії в Києві перед ними було поставлено основне завдання –

неупереджено осмислити негативні явища, пов'язані з незаконними репресіями в період тоталітаризму, опрацювати всі архівно-слідчі справи на реабілітованих громадян, об'єктивно висвітлити проблеми минулого і підготувати пропозиції по увічненню пам'яті всіх жертв репресій.

Обласний том «Реабілітовані історією. Миколаївська область. Книга 1» є своєрідним меморіалом всім тим, хто став жертвою однієї з найжорстокіших в історії людства політичних систем, у якій органи безпеки виконували роль знаряддя політичного терору, спрямованого проти громадян своєї країни. Вони діяли за принципом, про який тривалий час не можна було ні писати, ні навіть згадувати. А це був жорстокий, контрольований з центру процес, і місцеві органи виступали слухняним знаряддям у руках московського керівництва. Тому архівно-слідчі справи і так звані «контрреволюційні організації» росли з великою швидкістю і фабрикувалися з великим розмахом, коли потрібно було затаврувати учасників антирадянських підпільних організацій, інших антирадянщиків і «шкідників», які чинили опір беззаконню радянського номенклатурного керівництва та владних чинників.

Нові опубліковані в обласному томі відомості відносно репресованих громадян збагачують історичну науку новим оригінальним і фактичним матеріалом, оприлюднюють документи політичного керівництва, вищих органів державної влади, колишніх спецслужб, правоохоронних органів. Тим самим відкриваючи широкі можливості для наукового вивчення і узагальнення проблем формування і функціонування тоталітарної держави.

Автори монографії дослідили ряд малодосліджених питань загальної теми репресій, зокрема репресії на Миколаївщині проти священнослужителів, сільського населення, репресивної політики проти національних меншин, особливо в передвоєнні роки.

Довідки підготовлені згідно з вимогами методичних рекомендацій, друкуються в книзі в алфавітному порядку і містять такі основні відомості: прізвище, ім'я та по батькові, рік і місце народження, національність, освіта, останнє місце проживання, посада на час арешту, коли і ким репресований, форма репресії і термін покарання, коли реабілітований. Всі назви населених пунктів Миколаївської області подані за сучасним адміністративно-територіальним поділом.

До видання включені деякі документальні матеріали основних фондів: протоколи допитів, обвинувачувальні висновки, вироки особливих нарад та рішення і постанови про реабілітацію репресованих, а також архівно-слідчі справи про репресії громадян у 40 – 50-х роках ХХ століття, донесення спецслужб, каральних і радянських органів, їх рішень з питань, що стосувалися діяльності і релігійних конфесій тощо.

Автори не роблять категоричних висновків з усіх порушених питань, не розставляють остаточних акцентів, бо тема ця невичерпна, до того ж нема ще відповідного доступу до абсолютно всіх документів. Дану проблему потрібно буде ще довго досліджувати, осмислювати з точки зору сьогодення, аби поставити остаточні крапки на „і”.

Том «Реабілітовані історією. Миколаївська область. Книга 1» складається з чотирьох головних частин: власне статей, які розкривають різні аспекти репресивної політики на Миколаївщині, що доповнені бібліографічними посиланнями, списками використаних джерел та літератури, документів, довідкових матеріалів з історії адміністративно-

територіальних змін на Миколаївщині, переліку перейменованих і ліквідованих сіл, а також відомостей про репресованих в алфавітному порядку.

До опрацювання матеріалів розділу «Мовою документів» облредколегія залучала науковців з вищих навчальних закладів – істориків, правознавців, соціологів, а також працівників суду і прокуратури, архівів, музеїв, бібліотек.

Редакційно-видавничу групу працювала в постійному контакті з обласною, міськими і районними комісіями по відновленню прав реабілітованих. Автори матеріалів тому, зокрема біографічних нарисів, працювали в архівах Києва і Одеси, листувалися з правоохоронними органами регіонів Російської Федерації, інших країн СНД, куди за радянської доби виселяли репресованих мешканців Миколаївщини.

Робота над томом «Реабілітовані історією. Миколаївська область. Книга 1» здійснювалась за постійної підтримки місцевої влади. Обласна державна адміністрація сприяє видавничій діяльності облредколегії та її робочої групи. З 1996 по 2005 роки було видано вісімнадцять бюлетенів під назвою «Відомості про громадян, що зазнали політичних репресій», в яких розміщені документи місцевих та центральних архівів України, фрагменти карного кодексу та директивні документи ОДПУ-НКВС-КДБ. В 2003 році було видано збірник матеріалів «Трагедія століття: голодомор 1932 – 1933 років на Миколаївщині», який було рекомендовано міністерством освіти як навчальний посібник для студентів. В 2004 році було видано збірник документів та матеріалів «Масові репресії на Миколаївщині в 1920 – 50-ті роки», в якому вміщені документи місцевих та центральних архівів України та спогади очевидців. Обидва збірники поповнили фонди бібліотек, зокрема, вищих і середніх спеціальних навчальних закладів, загальноосвітніх шкіл. Їх презентації, що відбулися в містах і районах області, щоразу збирали чималу читацьку аудиторію.

Не лишаються осторонь міські та районні газети. Під відповідними рубриками періодично друкуються біографічні нариси про репресованих, повідомлення про заходи по увічненню їх пам'яті тощо.

Редакційна колегія висловлює подяку кандидату історичних наук, доценту Вашкевичу Віктору Миколайовичу, який очолював редакційно-видавничу групу з 1992 по 2001 рік; колишньому директору Миколаївського державного партійного архіву (нині покійному), старшому науковому редактору РВГ Степаненку Михайлу Івановичу; заступнику голови Миколаївської облдержадміністрації, заступнику голови обласної редакційної колегії «Реабілітовані історією» Войналовичу Віктору Анатолійовичу; керівнику РВГ кандидату історичних наук, доценту Макарчуку Сергію Сергійовичу; керівнику підрозділу УСБУ в Миколаївській області Усікову Олександрю Олександровичу; директору Державного архіву Миколаївської області, кандидату історичних наук Левченко Ларисі Леонідівні; директору Миколаївського навчально-наукового інституту Одеського національного університету ім. І.І. Мечникова, доктору історичних наук, професору Шитюку Миколі Миколайовичу; завідувачому кафедрою історичних дисциплін цього університету, доктору історичних наук Котляру Юрію Вадимовичу; Ташлай Людмилі Борисівні молодшому науковому редактору, завідувачій музеєм «Підпільно-партизанський рух на Миколаївщині в 1941 – 1945 роки», Тригубу Олександрю Петровичу, кандидату історичних наук, доценту Миколаївського державного гуманітарного університету ім. П. Могили,

Дорошенко Валентині Іванівні молодшому науковому редактору, старшому науковому співробітнику музею «Підпільно-партизанський рух на Миколаївщині в 1941 – 1945 роки», Дяченко Миколі Анатолійовичу, приватному підприємцю, Макарчук Оксані Миколаївні, викладачу Національного університету кораблебудування ім. адмірала Макарова, Гамзі Володимирі Іллічу, старшому викладачеві Миколаївського навчально-наукового інституту Одеського національного університету ім. І.І. Мечникова, науковим редакторам РВГ – кандидату історичних наук Міроновій Ірині Сергіївні та Ліньову Андрію Аркадійовичу, Акуніну Олександрі Сергійовичу, аспіранту Миколаївського державного університету ім. В.О. Сухомлинського, Погорелову Анатолію Анатолійовичу а також всім авторам документальних матеріалів і нарисів за вагому допомогу редакційно-видавничій групі, сумлінну дослідницьку працю над матеріалами про реабілітованих громадян, які пережили пекло сумнозвісних сталінських репресій.

Над підготовкою рукопису обласного тому до друку працював штатний науково-редакційний відділ у складі його керівника, старшого наукового редактора та молодшого наукового редактора.

Книга «Реабілітовані історією. Миколаївська область. Книга 1» – це достовірний путівник для наукових дослідників, посібник для широкого кола читачів, книга пам'яті для всіх родин репресованих. У багатьох родинах вона буде сприйнята як данина святій пам'яті рідним і близьким, що стали жертвами протиправних репресій, як свідчення визнання їх честі й достоїнства.

Гадаємо, належне місце займе книга в державних книгозбірнях, у тому числі в бібліотеках навчальних закладів, де стане для учнів, студентів, викладачів, науковців, широкого читацького загалу своєрідним вікном у світ правди історії України, минувшини рідного краю.

Розділ I

МАСОВІ ПОЛІТИЧНІ РЕПРЕСІЇ НА МИКОЛАЇВЩИНІ В 20 – 30-ТІ РОКИ ХХ СТОЛІТТЯ

В історії кожного народу є сторінки, якими він пишається, але є і такі, які відзиваються болем і неприйняттям. В їх числі – сторінки насильно привнесеного на наш ґрунт такого явища, як масові політичні репресії.

Висвітлення трагічних подій сталінської репресивної політики в 1920 – 30-ті роки, усвідомлення уроків катастрофи для населення України є актуальним завданням для науковців та політиків на сучасному етапі історичного розвитку. Регіональні дослідження допомагають історикам об'єктивно сприйняти події минулого, більш реалістично висвітлити ті трагічні сторінки історії, які відбувались в Україні. Виходячи з цього, автори статті ставлять за мету показати масові політичні репресії на Миколаївщині в міжвоєнний період як механізм функціонування тоталітарного режиму радянської влади.

Аналізуючи минуле, ми маємо сьогодні можливість об'єктивно оцінити обставини й фактори, що сприяли розвитку України після Жовтня 1917 року саме тим шляхом, який був пройдений нею у складі СРСР, який мав свої позитивні моменти, але з часом закономірно обернувся безславним крахом.

Встановлення диктатури пролетаріату, а фактично диктатури партійно-державної верхівки, призвело до того, що терор, розв'язаний більшовиками проти повалених класів, незабаром поширився й на вчорашніх прихильників нового режиму, а потім взагалі став тотальним і невинувато жорстоким. Така сама, як і в цілому на території колишньої Російської імперії, картина спостерігалася і в Україні.

Справжнє дослідження і вивчення процесу масових політичних репресій в СРСР розгортається саме зараз. Суспільство вже знає про масові політичні процеси, що були фальсифіковані, про репресії відомих політичних, громадських, культурних діячів, які самі іноді виступали творцями системи. Сьогодні дослідники вийшли за межі матеріалу центральних архівів і по крихтах відновлюють страшну мозаїку минулого, яка складається з доль простих людей. Вивчення основного масиву архівних документів, що зберігаються на місцях, дає змогу розкрити умови, обставини, прослідкувати сам механізм репресій, його конкретні варіанти і випадки, намалювати атмосферу тогочасного суспільного життя.

Слід одразу відзначити принципову особливість вивчення процесу політичних репресій. Якщо більшість репресованих у 1930 – 50-ті роки є реабілітованими, тобто вони офіційно визнані невинними судовими органами або прокуратурою, то по відношенню до більшості репресованих у 1920-ті роки навіть не виникало питання про реабілітацію.

Занадто далекі від нас процеси двадцятих років, зовсім не залишилося заінтересованих у реабілітації родичів. Необхідність вирішення багатьох практичних питань, які пов'язані з терором у 1930 – 50-ті роки, затулила трагедію 1920-х, об'єктивна картина якої ще не написана.

Період громадянської війни і перших років непу досліджений односторонньо. Однак спогади і щоденники сучасників, художня та мемуарна література змальовують криваві сцени встановлення радянської влади в Україні. Сьогодні нам необхідно вивчити конкретні факти репресивної практики молоді радянської держави для того, щоб визначити характер та масштаби протистояння тоталітарного режиму і особистості, відповісти на запитання: чи дійсною є вина засудженого або вона спровокована державою? Чи відповідає міра покарання мірі вини? Якими юридичними і моральними нормами керувався суд? Об'єктивно відповісти на ці запитання нам допомагають архівні документи.

Захопивши владу в Україні, більшовики розпочали створювати державний механізм, чільне місце в якому належало каральному апарату. Радянська влада в Україні утверджувалась у формі тимчасових надзвичайних органів, наділених широкими повноваженнями. Але, на жаль, усі вони виявились не “тимчасовими”. Їхні надзвичайні повноваження, які нехтували елементарними загальноприйнятими нормами людської моралі і права, протягом десятків років механічно переносились у новостворювані репресивні органи або залишались за ними, вдосконалювались, набували інших форм, але не втрачали попереднього змісту. З 1917 по 1953 рік радянський апарат державної безпеки мав право позасудової розправи. Силами апарату розслідувалося понад 50 відсотків всіх порушених справ. Замість двох судових органів у 1917 році, до кінця 1950-х років діяло близько тридцяти¹. З грудня 1918 року була створена Всеукраїнська Надзвичайна Комісія (ВНК) – каральний орган, який став відділом Наркомату внутрішніх справ. За прикладом Центру, діяльність української НК не регламентувалася законом і не регулювалася органами влади. Всупереч деклараціям, вся її діяльність була спрямована на захист партійних інтересів, а не інтересів народу. З часом і самі більшовики не приховували, що “НК створені, існують і працюють лише як прямі органи партії за її директивами і під її контролем”².

В подальшому, партія постійно коригувала дії репресивно-карального апарату у відповідності зі своїм політичним курсом. Республіканські НКВС, які функціонували на підставі положення про загальносоюзний наркомат і старанно виконували його волю, свідомо не брали до уваги ніякі юридичні норми та моральні принципи.

В січні 1918 року в Україні розпочали свою діяльність революційні трибунали. Вони керувались такими самими принципами, які діяли в РСФРР. В лютому 1919 року, згідно з положенням РНК УСРР, ревтрибунали створювалися в кожній губернії. Вони були ліквідовані в грудні 1922 року.

На території сучасної Миколаївської області виїзні сесії Одеського губернського ревтрибуналу діяли у Вознесенському та Первомайському повітах³. Миколаївський губернський революційний трибунал був створений в лютому 1920 року. Революційний трибунал був спеціальним судом, який призначався для боротьби проти контрреволюції та інших особливо шкідливих для радянської влади злочинів на території Херсонської (з грудня 1920 року – Миколаївської) губернії. Трибунал розглядав справи про контрреволюцію, саботаж, зловживання службовим положенням і спекуляції.

Миколаївський губернський ревтрибунал був ліквідований в грудні 1922 року у зв'язку зі створенням єдиної судової системи УСРР згідно “Положення про судоустрій УСРР” від 16 грудня 1922 року.

До складу документів Державного архіву Миколаївської області – фонд Р-153 “Миколаївський губернський революційний трибунал (1918 – 1922 рр.)” входять: листування з ВУЦВК і Наркоматом юстиції УСРР про організацію збору продподатку, протоколи розподільчих і судових засідань Херсонської особливої продовольчої сесії Миколаївського губревтрибуналу з продподатку, справи з обвинувачення в невиконанні податків, спекуляції, бандитизму та ін.⁴

Аналіз архівних справ ревтрибуналу свідчить про неможливість складання анотацій, це пов’язане, насамперед, з особливостями судово- та діловодства тієї епохи. Насамперед, слід відмітити відсутність правил комплектування судово-слідчих справ, низький рівень грамотності слідчих, наявність рукописних документів, тексти яких важко розпізнати. Найбільш повний склад документів міститься в справах, де арешти проводили органи НК. Однак і в цих випадках багато документів написано від руки, олівцем, є багато пропусків деяких граф або вільне їх заповнення в анкетах. Часто в них відсутня або не заповнена графа “національність”, є багато перекручень у визначенні місця народження та проживання арештованих і, навіть, в їх іменах та прізвищах. Особливо складно встановити орган, що ухвалив рішення про арешт; часто вказується неповне найменування посади особи, яка проводила арешт; багато абревіатур і скорочень на кшталт: “волтрамот” або “утройка”. Виявлено ряд установ та організацій, функції і місце яких в структурі державних органів практично не були визначені, але які мали право страчувати і милувати (наприклад, “трійка походу на куркуля і боротьби з недосівом полів”)⁵.

У багатьох випадках арешти проводили повітові (волосні, сільські) продовольчі наради. В період здійснення продрозкладки вони наділялися виключними повноваженнями. Менше всього збереглося свідчень у справах, які пов’язані з несплатою продподатку. Як правило, в селі одночасно з продармійцями з’являлась виїзна сесія ревтрибуналу. Арешти та суд часто проходили в один день, вирок часто був умовним і залежав від оперативності внесення податку. Тому часто в судово-слідчих справах не вказувалися навіть імена по-батькові звинувачених.

Протоколи засідання ревтрибуналу та вирокі фіксують дотримання умов судового процесу, наявність обвинувача та захисника, відкладання розгляду справи у випадку відсутності важливого свідка. Обов’язково приймалось до уваги соціальне становище підсудного і належність його до організацій, що протистояли радянській владі. Суворий вирок чекав за службу у білих. Натомість, працівники радянських органів, члени КП(б)У, незаможні селяни часто отримували незначні вирокі навіть за серйозні провини.

Найчастіше справи поршувалися у зв’язку із звинуваченнями у контрреволюції та відмові від виконання продподатку. Під контрреволюцією розумілась участь у повстаннях проти радянської влади, служба в білій армії та петлюрівських військах, антирадянська агітація, зберігання зброї, видача комуністів і радянських службовців денікінцям, супротив владі, антирадянські промови, спроба уникнути арешту в якості заручника та ін. При уважному вивченні справ вражає безглузда жорстокість звинувачень і як наслідок – суворі покарання навіть за незначні правопорушення.

Вивчення архівних документів цього періоду дозволяє встановити прямий зв’язок між результатами методів збору продрозкладки та продподатку у 1920 – 1921 роках з

голодом, що охопив південні райони України у 1921 – 1923 роках. Так, для 1922 року характерним є наявність великої кількості кримінальних справ і арештів, пов'язаних незаконним перетином румунського кордону.

У 1920 – 1922 роках на Миколаївщині відбулась низка судових процесів по справах “учасників масових антирадянських рухів”, “петлюрівських контрреволюційних повстанських організацій”, “справі білих офіцерів”⁶.

Так, із архівної справи “Про петлюрівську контрреволюційну повстанську організацію, яка діяла в Первомайському повіті”, ми дізнаємося, що до кримінальної відповідальності було притягнуто 278 громадян, більшість з яких – українці⁷. Це були, переважно, хлібороби, вчителі, учні сільськогосподарської школи, робітники підприємств. Всі вони звинувачувались в активній антирадянській агітації проти заходів влади, спробі створити підпільні контрреволюційні повстанські групи, що мали на мету підняти повстання проти більшовиків.

Керівникам повстанських груп інкримінували створення організації, поширення націоналістичних настроїв, розпалювання серед селян незадоволення продрозкладкою та ін. Організація мала зброю, друкарські машинки, на яких друкувались відозви, прокламації, листівки. На відміну від інших подібних справ, під час слідства по ній були проведені допити та, навіть, ставки віч-на-віч. Результат не забарився – 125 чоловік було засуджено до розстрілу, 34 – до 5 років концтаборів, 33 – до 3 років концтаборів, 2 підлітків було направлено в колектор для малолітніх злочинців, 1 громадянин був позбавлений права працювати в органах правопорядку, справу ще – одного було повернуто до Первомайської Надзвичайної Комісії на додаткове розслідування, а по відношенню до 82-х чоловік справу було припинено і вони були звільнені з-під варті⁸.

Масового характеру у 1920 – 1921 роках набули вбивства військових, які залишились на батьківщині після відступу білих військ. В архівних справах є лише анкети і вироки на 100, 200 і більше білих офіцерів. Як правило, вирок був один – розстріл. Із змісту звинувачувального вироку дуже важко зрозуміти, що інкримінувалось людині, що стало причиною засудження до вищої міри покарання. У 1920 – 1922 роках із 216 кримінальних справ було прийнято 200 репресивних вироків, 119 з яких – розстрільні⁹.

Отже, 1920-і роки стали початком формування сталінської репресивної командно-адміністративної системи в СРСР та в Україні, зокрема. Поступове затухання відкритого збройного протистояння не свідчило про зникнення протиборотства між населенням і тоталітарною владою. Радянська влада намагалась будь що зміцнити свої позиції перш за все за рахунок насилницьких методів. Режим, який уже насаджувався в країні все більше набував ознак тоталітаризму. Влада не могла відмовитись від політики насилницького розшарування села і підтримки свого єдиного можливого спільника – бідняцько-незаможницьких верств. З одного боку, суто економічні потреби вимагали розвитку сільського господарства й заохочення селянина-високопродуктивного виробника. З іншого – через хибні політичні міркування і доктринальні постанови більшовики вбачали в цьому робітнику “класового ворога” і основну ставку робили на малопродуктивні, а то й взагалі непродуктивні елементи¹⁰.

Результати такої політики виявилася прямо протилежними розрахункам більшовиків, оскільки після отримання допомоги незаможник часто перетворювався на серед-

няка. Безземельний селянин, отримавши наділ, також переходив до іншої категорії. Середняк, накопичуючи кошти і знаряддя для виробництва автоматично перетворювався на “куркуля”, існування якого для комуністів було неприпустимим явищем. Крім того, міцні, економічно незалежні товаровиробники не вписувалися в рамки створеної в Радянському Союзі тоталітарної системи. Вони могли стати силою, здатною реально протистояти насадженню останньої. Поступово курс на ліквідацію заможних верств став переважати в практичній діяльності держави. Незважаючи на численні декларації про зміцнення союзу з усім трудящим селянством, влада продовжувала нацьковувати один прошарок на інший. Цьому сприяли як зрівняльні настрої бідноти, в якій міцні, заможні господарства викликали заздрощі, так і “воєнно-комуністичні” ілюзії більшості партійних і радянських працівників, які не змогли пристосуватися до умов нової економічної політики ¹¹.

На ділі, репресивно-каральна політика була направлена проти всіх верств українського населення. Але особливо жорстокою вона була по відношенню до селянства. Головна мета такої політики була зрозумілою – ліквідувати індивідуальне селянське господарство, перетворивши економічно незалежних виробників у колективізованих напіврабів; вирішити проблеми індустріального розвитку СРСР за рахунок викачування продовольчих ресурсів з України, придушити збройний опір повсталого селянства і викоренити будь-яку згадку про ідею Української незалежної держави.

Першими кроками на шляху реалізації репресивної політики 1920-х років стала реорганізація каральних органів, які треба було пристосовувати до реалій непу. В січні 1921 року в Москві було створено Економічне управління Всеросійської надзвичайної комісії (ЕУ ВНК), на яке було покладено завдання боротися зі злочинністю та виправляти різноманітні дефекти в роботі ¹². За словами Ф.Держинського ВНК “у відповідності з новою економічною політикою повинна запровадити чіткіші й суворіші норми і порядок арештів, обшуків, утримання під вартою та розслідування” ¹³. Питання про реорганізацію Всеукраїнської надзвичайної комісії (ВУНК) розглядалося на засіданні політбюро ЦК КП(б)У 13 та 15 лютого 1922 року. 15 лютого політбюро, згідно з доповіддю голови ВУНК В.Манцева, прийняло постанову про розробку проекту заходів щодо реорганізації ВУНК, взявши за основу відповідний російський декрет. 10 березня проект постанови було обговорено під час чергового засідання політбюро ЦК КП(б)У ¹⁴, а вже 22 березня 1922 року Всеукраїнський центральний виконком надав цьому партійному документу сили закону, не обтяжуючи себе розробкою та прийняттям декрету. Новостворений орган отримав назву Державне політичне управління (ДПУ). Він був наділений значно більшими репресивними повноваженнями, аніж його попередник, і ці повноваження постійно розширювалися з перших днів створення.

На підставі Постанови ВУЦВК “Про скасування Всеукраїнської надзвичайної комісії і про організацію Держполітуправління” новопризначений голова ДПУ УСРР В.Манцев 7 травня 1922 року видав наказ, яким визначалася структура та завдання ДПУ. На чолі Держуправління 1922 року перебував Народний комісаріат внутрішніх справ. Губвідділи ДПУ, в залежності від політичного і економічного стану губерній, поділялися на три категорії: 1) Київський, Одеський, Волинський та Подільський, 2) Харківський, Миколаївський, Донецький, 3) Полтавський, Кременчуцький, Запорізький та Чернігівський. Їх штатна чисельність відповідно становила 197, 152, 117

осіб. Місцевим органам ДПУ також вважалось і Повноважне представництво в Правобережній Україні, утворене в червні 1922 року після масових народних заворушень проти радянської влади для безпосереднього керівництва оперативною діяльністю органів держуправління Київської, Подільської, Одеської, Миколаївської та Чернігівської губерній. Повноважним представником ДПУ УСРР у Правобережній Україні був призначений російський більшовик В.Євдокимов¹⁵.

На Миколаївщині в 1920 – 30-і роки були створені і працювали такі органи: Миколаївська губернська надзвичайна комісія (грудень 1920 – лютий 1922 року); Миколаївський губернський відділ державного політичного управління при Раді народних комісарів УСРР (лютий – жовтень 1922 року); Миколаївський повітовий відділ об'єднаного державного політичного управління при Раді народних комісарів УСРР (листопад 1922 – березень 1923 року); Миколаївський окружний відділ об'єднаного державного політичного управління при Раді народних комісарів УРСР (березень 1923 – 1930 роки); Миколаївський міський відділ об'єднаного державного політичного управління при Раді народних комісарів УРСР (1930 – червень 1934 року)¹⁶.

Наступними кроками щодо посилення тоталітарної політики стало формування законодавчої бази для репресій.

8 червня 1927 року з'явився новий Кримінальний кодекс УСРР, що був побудований у точній відповідності із загальносоюзними “Основними началами кримінального законодавства Союзу РСР і союзних республік”. Якщо у кримінальному кодексі 1922 року було визначено 27 складови у злочинах, що передбачали найвищу міру покарання, то кодекс 1927 року визначав уже 45 злочинів, які передбачали смертну кару. Стаття 54 з 18 пунктами про контрреволюційні злочини передбачала визнання засудженого “ворогом трудящих”. У 12 випадках за контрреволюційні злочини можна було отримати вищу міру покарання. Всього у кодексі налічувалось 46 розстрільних статей¹⁷. Вперше встановлювалася відповідальність за недонесення про державний злочин¹⁸. Кодекс встановив нижню межу віку кримінального покарання до 12 років¹⁹.

Після ухвали кримінального кодексу УСРР 1927 року протягом наступних двох років було прийнято ще 56 законодавчих актів з питань кримінального права. У 1929 році була прийнята нова Конституція УСРР, в якій був закладений принцип абсолютного верховенства загальносоюзних законодавчих актів²⁰. Ці та інші законодавчі акти значно збільшили можливості з боку держави для застосування по відношенню до громадян поза судових каральних методів.

Прикладом цьому може послужити і операція, що розпочалася 14 – 15 червня 1927 року. У спільному обіжнику Наркомату юстиції та ДПУ УСРР від 23 червня 1927 року зафіксовано факт масових арештів з настановами щодо подальших дій на місцях. Зокрема, вказувалося на необхідність розділити всіх заарештованих на три групи. До першої групи відносили осіб, стосовно яких було достатньо доказів, що викривали їх у контрреволюційній та шпигунській діяльності; ці справи необхідно було терміново відправляти у надзвичайні суди для розгляду. Другу групу складали особи, відносно яких було знайдено матеріали щодо контрреволюційної діяльності (колишні офіцери, що виявляли активність, розвідники, служителі поліції та жандармерії, члени союзу руського народу тощо) та ті, хто міг становити значну соціальну небезпеку, але розгляд справ з якихось міркувань у судах був недоцільним; такі справи необхідно було

подавати до Особливої наради при ДПУ для відправки у концтабір. Третю групу “об’єднували” активні контрреволюціонери, які були небезпечними лише за умови їх знаходження у прикордонній смузі, у промислових центрах або загалом в Україні; такі справи треба було відправляти до Особливої наради для адмінвизнання у межах або за межами України²¹.

Другу масову операцію було проведено у 1928 році. 7 березня Народний комісаріат юстиції УСРР розіслав всім окружним прокурорам директивний листа “Про масову операцію по українському контрреволюційному активу”, у якому, зокрема, зазначалося, що у зв’язку із загостренням міжнародного становища та деякими внутрішніми економічними та господарськими ускладненнями, спостерігається поживлення діяльності українсько-шовіністичних елементів та зростання їх антирадянської активності. Було констатовано, що: 1) виникла ціла низка підпільних осередків, угруповань та організацій, які виявляли тенденцію до поширення та поглиблення активної боротьби проти радянської влади за незалежну (буржуазно-демократичну) Україну, з орієнтацією на західні капіталістичні держави; 2) особливу активність було помічено серед колишніх членів українських антирадянських партій (УПСР, УСДРП, старого петлюрівського активу); 3) шовіністичні антирадянські настрої подекуди проникали до лав Червоної армії з метою створення військових контрреволюційних осередків; 4) закордонна українська еміграція (колишні діячі УНР) відряджала до УСРР своїх агентів-шпигунів для утворення повстанських комітетів, партизанських загонів та терористичних груп; 5) проводилася робота з контрреволюційної обробки української молоді та виховання її у шовіністичному дусі з метою підготовки її до майбутньої боротьби за самостійну Україну”²².

У цьому листі повідомлялося, що 5 березня 1928 року по всій Україні місцеві органи, згідно директиви ДПУ УСРР, погодженої з Прокуратурою республіки, провели операцію з вилучення українського контрреволюційного елементу. Наркомат юстиції вимагав, щоб місцеві органи прокуратури забезпечили “правильну, швидку та раціональну реалізацію цієї операції”. Далі містилася вказівка “простежити за тим, щоб справи, порушені у зв’язку з цією операцією були завершені в найкоротший термін” та спрямовані на розгляд Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР, як підкреслювалося, “аби вони не втратили своєї актуальності”²³. При цьому Наркомат юстиції попереджав, що у випадку спрямування деяких справ по судовій лінії, їх необхідно закінчувати форсованим порядком, однак, з точки зору політичної доцільності, проведення судових процесів у цих справах не бажане. Тобто, вочевидь намагання вирішити питання без розголосу.

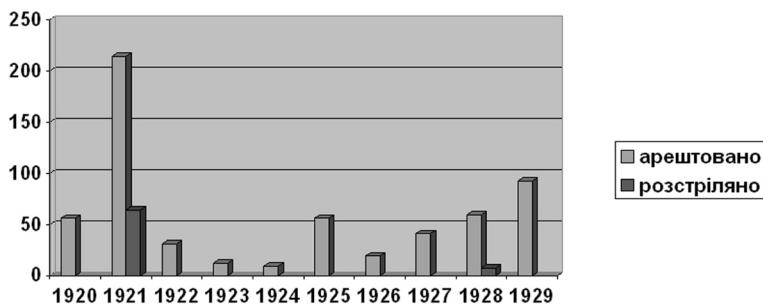
На жаль, в архівах Миколаївської області не збереглося матеріалів стосовно масштабів наведених двох масових операцій. Проте відзначені документи фіксують самі факти їх проведення. Найбільш виразно всі суттєві моменти масових операцій виявилися в період “великої чистки” у 1937 – 1938 роках.

Архівні документи тієї доби свідчать, що згортання непу та перехід до планово-командних засад в економіці, який відбувся у другій половині 1920-х років, об’єктивно сприяв зростанню опору владі з боку певних прошарків та груп населення. Це викликало відповідну реакцію органів державної безпеки у вигляді репресивних дій. Окрім того, силові структури держави переслідували людей, яких явно або уявно

вважали потенційними супротивниками цієї влади. 1920-ми роками датується початок масових операцій. Їх проведення носило характер “чисток”, тобто ставилося за мету ізолювати або фізично знищити певні категорії населення, які, нібито, склали загрозу режимові.

В репресивній діяльності органів держбезпеки можна виділити екстремальні роки та констатувати значну її мінливість. Збільшення, зменшення чи певна стабілізація арештів та вироків була специфічною реакцією цих структур на зміни у внутрішній та зовнішній політиці

З наведеної діаграми можна зробити висновки щодо динаміки в діяльності репресивних органів на Миколаївщині в 1920-ті роки ²⁴.

Неабияку загрозу, на думку більшовиків, становило і селянське населення країни. Для України, в тому числі для Миколаївщини, особливо важливим було аграрне питання. Політика більшовиків у селянському питанні з самого початку суперечила гаслам і деклараціям, з якими вони прийшли до влади. Прийняття II Всеросійським з'їздом рад декрету “Про землю” означало поступку селянам в одному з найбільш важливих для них питань.

З іншого боку, прагнення налагодити державну організацію розподілу продуктів замість торгівлі набрали форм звичайнісіньких реквізицій сільськогосподарської продукції у селян. При чому надлишки продукції враховувались не на основі потреб селянського господарства, а виходячи з інтересів держави ²⁵.

Це, звичайно, не відповідало сподіванням селянства, економічне становище якого дедалі погіршувалось. На початку 1919 року уряд УСРР прийняв закон про соціалізацію землі, в якому були відображені теоретичні погляди більшовиків з цього питання. Практично одночасно з цим на селі була запроваджена продрозкладка. Ці акти не тільки позбавляли селян завоювань, здобутих ними внаслідок жовтневого перевороту, а й ставили їх у значно гірше становище, ніж до революції. Це погіршення охопило майже всі права сільського населення і об'єднало їх у спільній протидії політиці влади. Селянський опір набував різноманітних форм, але найбільш небезпечною для влади була збройна боротьба ²⁶.

Метод, за допомогою якого необхідно було примусити селян здати доведену до них разнарядку, визначив В. Ленін: “... в кожній хлібній волості візьміть 25 – 30 заручників з багатіїв, які життям відповідають за збирання і зсипання всіх надлишків. Брати заручників доручить комітетам бідноти і продзагонам” ²⁷.

Вказівки Леніна втілювали в життя більшовики, що діяли в Україні.

В липні 1920 року продзагін взяв 10 заручників в Устинівській волості Єлисаветградського району на Херсонщині²⁸. Цей прийом поширився в Одеській губернії в період так званої кампанії боротьби з куркульським засиллям, що розпочалася в серпні 1920 року.

Наказом губревкому в усіх повітах були створені спеціальні трійки до складу яких входили: голова повітревкому, повітпродкомісар і повітвоєнком. У волостях відповідно створювали “п’ятірки”. Всі вони під час кампанії були наділені диктаторськими повноваженнями²⁹.

Опорою повітових “трійок” та волосних “п’ятірок” у репресіях проти селянства стали комнезами. Частина українських незаможників стали тією силою, за допомогою якої радянська влада проводила свою політику в українському селі, продовольчими загонами російських робітників та збройними з’єднаннями НК і Червоної Армії³⁰.

Незаможне селянство в умовах впровадження більшовицької системи було поставлене перед життєвою проблемою у страшний і категоричній формі: або чекати смерті, або грабувати.

Систему взяття заручників, як засіб вилучення хліба, партійні та радянські органи на місцях вважали звичайним явищем. Репресії, взяття і розстріл заручників, реквізиції і конфіскації застосовували в усіх повітах Одеської губернії. В наказі волосної трійки Одеського повіту зазначалось: “Розкладка має бути виконана до 5 вересня 1920 року. Якщо протягом 3 днів від дня одержання наказу продрозкладка виконуватиметься слабо, то заарештовані від кожного села і куркулі будуть розстріляні й знову заарештовані кожний десятий за рахунком куркулів від кожного села”³¹.

Селяни, які відчули силу більшовицької репресивної машини, віддавали все, щоб врятувати своїх односельчан, рідних і близьких, яких взяли у заручники. В Одеському повіті “до походу на куркуля” було заготовлено 1057930 пудів доведеного за розкладкою продовольства (25%), а за період походу 2617806 пудів (70%). “Ця робота була виконана, – доповідав голова повітової “трійки”, – комнезамами у спілці з пролетаріатом міста”.

За це “трійки” – Овідіопольську, Ольгінську, Новопокровську, Мариновську і Миколаївську волості оголосили “червоними”, а заручників, які ще залишились живими, звільнили³².

У 1920 році до селянських господарств і сіл, які не виконували план продрозкладки, застосовували такий метод покарання, як занесення їх на “чорну дошку”. Це означало, що селян позбавляли будь-яких промислових товарів і застосовували всі можливі репресії. Миколаївський повітовий з’їзд рад 4 травня 1920 року прийняв рішення: “Затаврувати ганьбою ті волості, які до 1 липня не виконають 10% розкладки. Занести їх на чорну дошку, конфіскувати все майно і віддати в концентраційний табір як ворогів революції”³³. Така політика спричинила селянські виступи та повстання. У квітні 1919 року на території Херсонської губернії спалахнуло 8³⁴, в червні – 14 селянських повстань³⁵.

Селяни намагалися захистити своє життя і домівки від грабежу та насилля влади, від цілковитого беззаконня і сваволі каральних органів. На Миколаївщині у березні – серпні 1919 року відбулися такі антибільшовицькі повстання (за радянською класифікацією)³⁶:

Антибільшовицькі повстання (березень – серпень 1919 р.)	Кількість
Армійські	21
Національні	9
Селянські	31
“Бандитські”	5
Змішані	12
Всього	78

Поряд з великими повстанськими загонами, було і чимало невеликих загонів, які також становили для насадженого більшовиками тоталітарного режиму досить реальну загрозу. Піднімались на повстання і національні меншини. У липні 1919 року відбулося повстання в німецьких колоніях Одеської області. Приводом стала мобілізація селян до Червоної армії. Розпочалося повстання в Мангеймі, поступово поширюючись на інші колонії. Центром стала колонія Гросс-Лібенталь. Керувала повстанням “Рада десяти”, на чолі якої стояв генерал Шель. По всіх колоніях були утворені “ради оборони”. Повстання німців-колоністів підтримали колоністи-болгари у Северинській і Краснянській волостях. Виступали колоністи за безпартійні ради на місцях, за ліквідацію надзвичайок³⁷. Розпочалися масові арешти і розстріли зовсім невинних людей, яких запідозрили в зв’язках з повстанцями. В Ананіївському повіті Одеської губернії у серпні 1920 року розстріляли 64 селянина, з них 24 – у Кривоозерській волості³⁸. Більшовики брали і розстрілювали заручників також під час вилучення в селі зброї. У Сланецькій волості Вознесенського повіту за наказом голови ревкому було взято 10 заручників, з них – 4 бідняки. Під час розстрілу вдалося вижити одному бідному рибалці. Розстрілювали заручників у Сербулівській, Костянтинівській та інших волостях повіту³⁹.

У звіті на засіданні Одеського губернського партійного комітету голова ревкому доповідав, що у повіті виявлено понад 15 тис. гвинтівок. І цілком спокійно зазначив, що це вдалося лише завдяки розстрілам селян, тому що без розстрілу заручників селяни зброї не здають⁴⁰.

Головним завданням влади була ліквідація безпосередніх повстанських загонів. За підрахунками авторів, в період з весни до літа на Півдні України спалахнуло 238 повстань антибільшовицького напрямку, а з осені 1919 року до зими 1920 року – 321 антиденікінське. Таким чином, селяни Півдня України в 1919 – 1920 роках підняли 559 повстань⁴¹.

Селянство не могло погодитись з політикою відновлення поміщицького землеволодіння, яку проводив А. Денікін. Тому воно знову повернулося на бік радянської влади, тим більше, що більшовики відмовились від деяких заходів, здійснюваних ними у 1919 році. У зв’язку з прийняттям у лютому 1920 року нового земельного закону значна частина землі передавалась у користування селянству. Проте запроваджена більшовиками продрозкладка дедалі зростаючим тягарем лягла на плечі селянина. Це викликало нове загострення невдоволення селянства, новий сплеск антирадянського руху. Значний розмах повстанського руху в цілому по Україні змушені були визнати

керівні діячі республіки. Так, на IV конференції КП(б)У вказувалось: “куркуль став фактичною владою на Україні”⁴².

Новий виток репресій проти населення був названий боротьбою проти “політичного бандитизму”. Радянська влада намагалася перекласти на селян відповідальність за нову хвилю виступів, хоч часто вони провокувалися діями саме представників влади. За визнанням самої влади повстання в селі Новомиколаївка Новобузького повіту в 1920 році було спричинене брутальною поведінкою агентів особового відділу, що проводили самочинні арешти, обшуки і реквізиції на виконання різного ряду повинностей⁴³.

20 квітня 1920 року Раднарком УСРР прийняв “Коротку інструкцію по боротьбі з бандитизмом і куркульськими повстаннями”⁴⁴. Головна увага в ній приділялася посиленню репресивних заходів щодо селянства в разі його підтримки повсталих. У місцевостях, охоплених повстанським рухом, вводився інститут заручників та кругова порука населення за будь-яке заворушення, а тим більше виступ проти радянської влади. У випадках відверто виявленої ворожості населення, відмови видати повсталих, передбачалась суворая кара аж до спалення села.

23 серпня 1920 року Всеукраїнська центральна комісія по боротьбі з дезертирством видала наказ про створення інституту п’яти- і десятихатників, які мали відповідати за “порядок” в селі⁴⁵. Наприкінці 1920 року громадянська війна, яка здавалась майже закінченою, почала набувати не лише нових форм, а й нового змісту. Частини Червоної армії широко використовували каральні заходи. Так, за підозрою в руйнуванні залізничного полотна між двома районами Миколаївщини: Казанківським і Новобузьким, радянський панцерник обстріляв село Новодмитрівку. В результаті було вбито і поранено 30 чоловік, згоріло 12 хат⁴⁶. В свою чергу повстали в захоплених місцевостях перш за все розправлялись з радянськими працівниками, активістами, членами сільрад, червоноармійцями, членами комнезамів. У Новобузькому районі під час нападу селяни були вбиті активісти – комуніст Ю. Федоренко та комсомолец Ю. Федченко⁴⁷.

Поступове затухання відкритого збройного протистояння не свідчило про зникнення протиборства між населенням і тоталітарною владою. Радянська влада могла зміцнити свої позиції лише утвердженням елементів тоталітарного режиму, який уже насаджувався в країні. Вона не могла відмовитись від політики насильницького розшарування села і підтримки свого єдиного можливого спільника – бідняцько-незаможницьких верств. З одного боку, суто економічні потреби вимагали розвитку сільського господарства й заохочування селянина – високопродуктивного виробника. З іншого, боку через хибні політичні міркування і доктринальні постанови більшовики вбачали в цьому робітнику “класового ворога” і основну ставку робили на малопродуктивні, а то й взагалі непродуктивні елементи⁴⁸.

Результативність такої політики виявилася прямо протилежною розрахункам більшовиків, оскільки після отримання допомоги незаможник часто перетворювався на середняка. Безземельний селянин, отримавши наділ, також переходив в іншу категорію. Середняк, в міру накопичення коштів і знярядь виробництва автоматично перетворювався на “куркуля”, існування якого для комуністів було неприпустимим явищем. Крім того, міцні, економічно незалежні товаровиробники не вписувалися в рамки створюваної в Радянському Союзі тоталітарної системи. Вони могли стати силою, здатною реально протистояти насадженню останньої. Поступово курс на ліквідацію

заможних верств став переважати в практичній діяльності держави. Незважаючи на численні декларації про зміцнення союзу з усім трудящим селянством, влада продовжувала нацьковувати один прошарок суспільства на інший. Цьому сприяли як зрівняльні настрої серед бідноти, в якій міцні, заможні господарства викликали заздрощі, так і “воєнно-комуністичні” ілюзії більшості партійних і радянських працівників, які не змогли пристосуватися до умов нової економічної політики ⁴⁹.

Селянам, найбільш активна частина яких була знешкоджена у попередні роки відкритого протистояння, стало надзвичайно важко протистояти тоталітарній державі, тим більше, що вона відразу виключила з суспільно-політичного життя значний їх прошарок. Політиці властей селянство могло протиставити небагато. Однією з таких спроб протистояння були безпартійні селянські конференції. За рахунок їх створення радянська влада намагалась відвернути селян від повстанської боротьби, виявити настрої, що панували серед селянства, ступінь впливу різних його прошарків.

Селяни активно використовували той факт, що делегатів на конференції обирали на сільських сходах і прагнули посилати на них представників усіх прошарків. З самого початку на конференціях розгорнулася гостра боротьба між делегатами від бідніших селян, яких підтримував режим, та представниками більш заможних верств.

Селянські конференції з місць політичної обробки селянства, перетворились на трибуну, з якої селяни заявляли про свої вимоги. Посилення самоусвідомлення селянами своїх потреб та інтересів розглядалось режимом лише як посилення “антирадянських тенденцій”, з якими необхідно було боротися. Намагаючись не допустити подальшого викристалізування селянських вимог та перетворення їх у політичні гасла, державні органи все рідше скликали конференції.

Робота конференцій показала, що багато мешканців села були незадоволені політикою радянської влади, перш за все збільшенням податкового тягаря. Влада поступово втрачала контроль за роботою селянських конференцій. Вони ставали тим форумом, де селянство мало можливість голосно заявити про свої вимоги, які суперечили аграрній політиці держави. Особливу увагу делегати приділяли взаємовідносинам між робітничим класом і селянством, “вимагали дозволу створення селянського союзу та селянських спілок” ⁵⁰, які мали захищати економічні інтереси селянства при збуті сільськогосподарської продукції.

Створення таких організацій вимагали не лише заможні селяни, а й середняки, до їх вимог приєднувалась і частина бідноти. На Березнегуватській безпартійній районній селянській конференції група депутатів, що представляла найбільш заможну частину селянства, зробила спробу очолити її первинні органи. Сутички почалися ще під час виборів президії. Спираючись на середняків, серед яких їх гасла знаходили підтримку, група делегатів частково досягла своєї мети: створила платформу для об’єднання проти більшовиків. На додаток до майже всіх вищезгаданих вимог конференція поставила питання про виплату грошей за взяті частинами Червоної армії в роки громадянської війни хліб та худобу, а також повернення вкладів в ощадних касах ⁵¹.

Ці вимоги свідчать про усвідомлення селянством своїх потреб та інтересів. Зрозуміло, що партійно-державне керівництво оцінювало їх як посилення “антирадянських тенденцій селянства”. Наприкінці 1920-х років такі конференції перестали скликатися.

Архіви дають можливість виявити репресивну політику радянської влади в період голоду 1921 – 1923 років. Ведучи боротьбу за оволодіння хлібними ресурсами, влада розпалювала соціальну ворожнечу на селі, намагаючись, з одного боку, припинити опір селян-власників, а з другого – стимулювала корисливу зацікавленість селянської бідноти. З метою залучення менш заможних верств села до експропріації продукції у більш заможних комітетах незаможників, у відповідності до декрету про продподаток, надавалася певна частка реквізованих надходжень. У наказі Вознесенського повітового особкому від 27 листопада 1921 року про репресивні заходи до сіл, які відмовляються від сплати податку, говорилось: “У випадку, коли комнезаможні цих сіл не надають належного сприяння сільподаткомісіям і ухиляються від виконання свого революційного обов’язку, позбавляти такі в цілому отримання насінневої, продовольчої допомоги від держави”⁵².

До жителів села радянська влада застосовувала запозичену ще з кріпосницьких часів колективну відповідальність селян за виконання плану. Один з наказів Вознесенського особкому гласив: “Взяти в кожній волості від 15 до 25 чоловік заручників із куркульського і середняцького населення. У випадку, якщо яке-небудь село відмовилось дати підписку про кругову відповідальність або не давали підписку про виконання продподатку у 48-годинний термін, із плином часу продподаток не буде виконаний, такі села будуть оголошені ворогами радянської влади. Половина заручників буде засуджена аж до виконання вищої міри покарання – розстрілу, після чого буде взята нова група. Всю наявність зернофуражу, не дотримуючись цифр податку, який належить господарствам, на котрі пошириться колективна відповідальність, буде конфісковано”⁵³.

В іншому наказі цього ж комітету “Про покарання за нездачу продтовару” говорилось: “...З метою ліквідації подальшого запеклого ухилу окремих осіб на селі, що в сукупності складають більшу частину тих, що сплячують податки, там уповноваженим потрібно вводити в такі села військові частини для розквартирування і забезпечення всіма видами продовольства по фронтовій нормі до сплати податку цими селами, причому витрачені військовими частинами продукти до податку не зараховуються. ...Будь-який виїзд і в’їзд до цих сіл суворо забороняється до виконання податку і припиняється вільний господарчий обмін”⁵⁴.

Зростало незадоволення голодуючих селян, які нерідко перетворювались на селянські бунти. Так, 9 березня 1922 року Всеукраїнська надзвичайна комісія отримала повідомлення: “16 лютого в селі Ганському Миколаївської волості зібралося майже все населення, в збудженому стані селяни увірвалися до ревкому, зняли замки з зсипункту, почепивши свої замки. Епізод цей мав характер підготовки до повстання з метою зірвати продподатки. Заходами, що були прийняті, намагання ліквідовані в самому корені. Виявлені призвідники”⁵⁵. Основну форму селянського опору становила економічна боротьба. Методи саботажу продподатку були різноманітними: від відмови підписувати списки платників податку до несплати податкового завдання.

В умовах адміністративного і військового тиску найпоширенішими були такі методи боротьби, як приховування від оподаткування дійсних розмірів врожаїв і наділів, з метою зменшення податкового тягаря. Щоб примусити селян розширювати засів, продподаток стягувався не з засіяної, а з усієї площі ріллі. Коли не діяли

адміністративні заходи, порушників відправляли на примусові роботи чи позбавляли волі з конфіскацією майна. До кримінальної відповідальності за саботаж продподатку притягалися не тільки неплатники податку, а й ліберальні продпрацівники та інші особи, які засуджували грабіжницьку хлібозаготівельну кампанію. У Володимирівській волості трибунал у листопаді 1921 року засудив “15 чоловік за приховування землі – до сплати подвійного податку, три посадові особи, що обвинувачувались в бездіяльності – до 2-х років ув’язнення”⁵⁶. В повідомленні Миколаївського податкового відділення наркомпроду УСРР про категорії вироків, ухвалених продовольчими революційними трибуналами губернії за несплату податків від 31 січня 1922 року повідомлялось: розглянуто справ на виїзних сесіях продревкомів губернії – 653. По них винесено вироки: сплата продподатку в півтори і подвійному розмірі, часткова і повна конфіскація майна, позбавлення земельного наділу, повна конфіскація майна, в тому числі живого і нерухомого, заключення під варту від 3-х місяців до 5 років. В одному випадку винесена вища міра покарання – розстріл⁵⁷.

Репресивна політика проти сільського населення охопила практично всі верстви села, включаючи поміщиків, “куркулів”, середняків. Виключення складала лише незаможницькі прошарки, проте і вони інколи потрапляли під хвилі каральних заходів. Ожививши економічні стимули до праці, нова економічна політика дещо пом’якшила репресії, але здолати їх не могла.

20 березня 1925 року ЦВК та РНК СРСР видали постанову “Про позбавлення колишніх дідичів (поміщиків) права на землекористування та проживання в господарствах, які їм належали до Жовтневої революції”⁵⁸ з метою не дати їм “можливості проводити контрреволюційну агітацію та визискувати навколишнє селянське населення”⁵⁹.

За розпорядженням Одеського губернського земельного управління від 2 травня того ж року Миколаївське окрземуправління мало терміново, до 15 травня, надіслати дані про кількість поміщиків, які позбавлені права на землекористування і проживають у господарствах, що належали їм до революції. У відомостях необхідно було зазначити прізвище, ім’я та по батькові поміщика, назву його маєтку і населеного пункту, де він знаходився, кількість землі до революції, вказати, чи в даний момент користується землею колишнього свого маєтку або наділом з масиву сільськогосподарського об’єднання. Необхідно було повідомити, чи є поміщик членом земгромади і з якого часу, чи користується він найманою працею. Губземуправління пропонувало зробити висновок, чи підлягає дана особа виселенню згідно із зазначеною постановою⁶⁰. Нагляд за її здійсненням був покладений на ДПУ, перед яким земельні органи мали систематично звітувати⁶¹.

20 червня 1925 року при Миколаївському окрземвідділі була організована комісія по виселенню колишніх поміщиків, до складу якої увійшли завідуючий відділу та його заступник Орлик і Пеньков, від окружної КНС – Блануца, від спілки Робземлісу – Корчак, від ДПУ – Колпакчі. Головою комісії обрали Орлика, заступником – Колпакчі і секретарем – Пенькова. Комісія вирішила розробити більш детальну анкету про колишніх поміщиків, яка порівняно з попередньою, включала відомості про те, на підставі яких прав він володів землею, на яких умовах придбав маєток, чи працювали у ньому він та його сім’я. Потрібно було вказати, чи брав активну участь поміщик

та його найближчі родичі у боротьбі за радянську владу та її зміцнення, у діях, які мали загальнодержавне значення; чи знаходився він у лавах Червоної армії. Комісії цікаво було довідатись, як склалися взаємини між поміщиком та навколишнім населенням, зокрема, робітниками і селянами до революції і в даний час, як ставиться “він до радянської влади, в якому стані знаходиться його маєток, чи проведені у ньому якісь поліпшення, що впливали на піднесення сільського господарства місцевого населення”⁶².

Комісія ухвалила розробити циркулярний лист райвиконкомом про створення на місцях таких же комісій по виселенню поміщиків з представників райземуправління, КНС та спілки Робземлісу. Всі питання, пов’язані з виселенням колишніх поміщиків, мали обговорюватися на закритих засіданнях, і після детального обміну думками рішення повинні були направлятися до окружної комісії. Вважалося доцільним, щоб окружний прокурор дав розпорядження районним прокурорам про передачу всіх справ щодо виселення колишніх поміщиків, які знаходилися у них, відповідним районним комісіям⁶³. Пізніше, 5 жовтня 1925 року Миколаївський окрвиконком надіслав у всі райони додаткову інструкцію, яка передбачала призначення райвиконкомами спеціальних уповноважених з цієї справи, а раніше обрані комісії пропонувалося розпустити. Всі анкети на колишніх поміщиків мали направлятися до окрвиконкому. Таким чином, посилювалися адміністративні заходи у цьому питанні⁶⁴.

Уповноважені районних комісій надсилали протоколи обстеження майнового стану родин колишніх поміщиків до окружної комісії. Наприклад, уповноважений Новобузького райвиконкому Ф. Максимов 22 жовтня 1925 року дав докладний опис кількох таких родин у селі Явкіне. У сім’ї С. Жукова нараховувалося 8 чоловік, сам голова родини – селянського походження, маєток його до революції складався із земельної ділянки площею у 150 десятин, хати, сараю. Господарство мало 2 лобогрійки, самов’язку, 4 букери, 4 плуги, молотильний гарнітур, 15 коней, 6 корів. На час обстеження родина С. Жукова мала 20 десятин землі, будинок, 2 коня, дві корови, жатку, 2 букери, 2 плуги, млинарські жорна, націоналізованим майном не користувалася. Уповноважений зробив висновок, що С. Жуков не підлягає примусовому виселенню як дрібний землевласник.

До подібного висновку він дійшов щодо родини М. Павлова, яка до революції мала 600 десятин землі, куплену на банківські кредити і заставлену на 36 років. У маєтку знаходились будинок, магазин, стайня, клуня, воловня, два молотильні гарнітури, 6 лобогрійок, 2 самоскидки, 2 снопов’язалки, 15 букерів, 15 плугів, 40 коней, 50 волів, 15 корів. Але на час перевірки М. Павлов власною працею обробляв 11,25 десятин землі, мав коня і корову, крім того, працював у кузні, користувався повагою і авторитетом серед односельчан. Однак, щодо Д. Зрадникова висновок Ф. Максимова був категоричним: “Вислати як такого, що одержав землю в подарунок (140 десятин) від дяді за духовним заповітом, має тенденцію до окуркулення і в даний час бажає повернути своє майно”⁶⁵.

З районів протягом червня – серпня 1925 року були одержані списки колишніх поміщиків, які підлягали виселенню. Зокрема, по Новобузькому району пропонувалося вислати 18 родин, Ландауському – 123, Привільнянському – 6, Вознесенському – 3⁶⁶. Списки на виселення неодноразово переглядалися. Так, 5 жовтня Ландауський район-

ний комітет КНС направив до окрвиконкому новий список, за яким тільки з шести сіл – Рорбаха, Раштадта, Мюнхена, Ватерлоо, Карлсруе і Ландау – мали вислати 121 родину. Підстави для виселення були, наприклад, такі: “Разом з німцями особисто бив найбільше населення”; “учасник келлерської банди”; “сьогодні є шкідливим елементом, чекає на зміну влади”; “направляв келлерську банду на бідняків з гаслом “Бий комуністів!”; “організатор повстання”; “сидів у ЧК”; “розвозив Келлера-бандита по квартирам радпрацівників”; “переховували бандита Шека, чекали моменту вирізати комуністів”; “зараз влаштовує таємні зборища у себе вдома”; “при білих був сільським старостою і здійснив поїздку у Вознесенськ за загоном генерала Шкуро для того, щоб вирізати бідняків, але прибуття червоних завадило йому це виконати”; “син поміщика”, “дочка поміщика” тощо ⁶⁷.

Новоодеський райвиконком вважав за потрібне виселити за межі Миколаївської округи поміщиків Г. Чеботаря, К. Байденка, Є. Мироненко, Т. Гельмана, Р. Антона, К. Кляйна, Х. Жука як таких, що “на сьогоднішній момент вороже ставляться до радянської влади” ⁶⁸.

Комісія розглядала ці матеріали, але остаточного рішення не приймала, вимагаючи в райвиконкомів додаткових відомостей та чекаючи роз’яснень від НКЗС УСРР. Після одержання інструкції ВУЦВКу від 9 вересня 1925 року про порядок позбавлення прав на землекористування та виселення за межі округ колишніх поміщиків, комісія у попередньому складі була розпущена, а нова сформована з представників окрзему-правління, ДПУ та окрпрокуратури на чолі з Орликом. Всі матеріали були повернуті до районів для одержання додаткових відомостей.

З місць надходили справи на поміщиків, де б вони не знаходились. У зв’язку з цим 12 листопада 1925 року Наркомзем УСРР роз’яснював, що позбавлення тих чи інших прав стосується лише тих поміщиків, які проживали чи користувалися землею у маєтках, які належали їм раніше. Що стосується колишніх дідичів, які мешкали у містах і втратили будь-який зв’язок з власними маєтками, то право на їх проживання у містах мало регулюватися загальними законами і розпорядженнями ⁶⁹.

Кампанія по виселенню колишніх поміщиків та трудових орендарів з їхніми родинами тривала і в наступні роки. 11 липня 1927 року окрземвідділ звітував, що по Миколаївській окрузі було виявлено та взято на облік 163 родини з 895 їдцями колишніх поміщиків, які мали до революції 88142 десятини землі, а при радянській владі одержали їдацьку норму 2517 десятин. 115 родин залишилось в межах округи, 46 родин ухвалено виселити за межі округи і дві справи надіслано до відповідних райвиконкомів для додаткового обстеження. Президія окрвиконкому затвердила виселення 44-х родин з 46-ти, а дві справи направила для нового розгляду. Президія ВУЦВКу ухвалила відмінити виселення 25 родин, справи 4-х родин направила на додатковий розгляд, лише 10 родин підлягали виселенню за межі округи. Щодо п’яти родин, то справа про їх виселення була припинена окрпрокуратурою.

Стосовно тих шести родин, справи яких розслідувались додатково, то окрвиконком всіх їх ухвалив виселити. Таким чином, мали бути виселені 16 родин з 87 їдцями, або 9,7% від загальної кількості родин дідичів, які були взяті на облік окрземвідділом та райвиконкомами. Вони мали до революції 13451 десятину землі, а в умовах радянської влади одержали їдоцьку норму в розмірі 189 десятин. Залишилися жити в межах

округи 148 родин з 808 їдцями, які мали до 1917 року 74691 десятину, а після 1917 року – 2328 десятин.

Після перевірки справ про виселення робітничо-селянською інспекцією президія окрвиконкому ухвалила виселити ще 4 родини як елемент, “ворожий до радянської влади”. Але фактично було виселено 10 родин з 59 їдцями, а залишилось і 53 родини з 836 їдцями. Після виселення 10 родин залишилось 135,75 десятин землі та будівлі на суму 13999 крб. Земля була передана відповідним громадам для наділення безземельних і малоземельних селян, а будівлі – радгоспу “Селянська рада”⁷⁰.

Однак вислані поміщики прагнули повернутися додому, тому 1 грудня 1928 року на місця був розісланий спільний обіжник НКЗС, ДПУ, НКВС та НКЮ УСРР, в якому суворо попереджалося, що виселенці не мають права під страхом адміністративно-кримінальної відповідальності повертатися не тільки в ті округи, де знаходилися їхні маєтності, а й у прикордонні місцевості та в населені пункти, які знаходяться ближче 50 км від розташування їхніх колишніх господарств. Тих же, хто самочинно повернувся, належало заарештувати на два тижні, а потім виселити їх у примусовому порядку⁷¹. Пояснювалось, що в разі їх повернення вони будуть негативно впливати на навколишнє селянське населення. Власті вважали, що кампанія по виселенню колишніх поміщиків дала можливість “відфільтрувати небажаний елемент”, який оселився в селах після революції і вів активну та пасивну пропаганду проти радянської влади і її заходів щодо селянства. Підкреслювалось, що бідняцьке й незаможницьке селянство позитивно поставилось до заходів щодо поміщиків і допомогло комісіям зібрати необхідний матеріал про їх виселення⁷².

Економічна стабілізація українського села привела до помітного спаду з 1924 року селянського руху опору в Україні. Селяни певною мірою повірили новій владі і пішли на співробітництво з нею. Політичні виступи в сільській місцевості стали поодинокими явищами і не мали підтримки серед широких кіл громадськості. Поразкою закінчилися й спроби ініціювати антирадянський рух із-за кордону. Основну боротьбу з повстанцями вели спеціальні підрозділи ДПУ, метою яких був нагляд за настроями селянства, своєчасна ліквідація антирадянських активістів тощо.

Подібні стосунки між селянством і владою тривали до 1927 року. Ставка комуністичного керівництва на проведення індустріалізації за рахунок села обернулася відмовою селян за безцінок продавати сільськогосподарську продукцію. Хлібозаготівельна криза зими 1927 – 1928 років стала першою ластівкою подальшої конфронтації основної маси селян з державою. Сталін пояснював продовольчу кризу неспроможністю дрібного виробництва забезпечити країну товарним хлібом, антирадянськими виступами капіталістичних елементів, “куркульським страйком” і “саботажем” виробників хліба.

У період наступу на “куркуля”, оголошеного в грудні 1927 року XV з’їздом ВКП(б), ретельно готувалося підґрунтя для наступного етапу ліквідації “куркульства” як ворожого класу. Застосовувалися заходи надзвичайні (вилучення лишків хліба), економічні (податковий тиск), юридичні (позбавлення громадянських прав), адміністративні (примусове виселення), а також кримінальні: за ст.127 КК УСРР селян судили за приховування і небажання розпродавати на ринку власні запаси зерна за державними цінами. Власті приймали відповідні нормативні акти, закривали місцеві базари, забо-

роняли торгувати хлібом, створювали загороджувальні загони, запроваджували прямий продуктообмін, нав'язували селянам облігації позики за хліб. В адміністративному порядку проводилися безпідставні арешти селян.

Опір селянства політиці тоталітарного режиму особливо яскраво виявився під час заготівельних кампаній. Одним з поширених засобів максимального вилучення хліба у селян було введення так званих лімітних цін, які державні заготівельники не мали права збільшувати під час його закупівлі. Режим вжив всіх заходів, спрямованих на захист своїх інтересів.

Перш за все вони стосувалися основного конкурента державних заготівельників – приватника. Не маючи ні можливостей, ні наміру змагатися з ним економічними методами, влада обрала звичайний для неї шлях. На середину 1920-х років завдяки адміністративним заходам приватний заготівельник був практично витіснений з хлібного ринку. На початок 1927 року в Україні залишився тільки Укрхліб. Ці заходи дали змогу встановити монополію на хлібному ринку і значно знизити закупівельні ціни. В 1926 – 1927 році розрив між цінами державних заготівельників і приватного ринку становив 55%, у 1927 – 1928 – 75%, а в 1928 – 1929 році – 134%⁷³.

Штучна диспропорція, яка утворилася, була названа “ножицями цін”, в результаті чого селянство лише в 1925 році переплатило 1041 млн. червінців. Постійне розширення “ножиць” призвело до того, що в 1928 році державні ціни на хліб перестали навіть покривати витрати на його виробництво. Дії більшовицької держави не могли не викликати незадоволення селянства. У питанні про ціни на хліб воно вперше за роки непу відкрито виступило проти політики режиму єдиним фронтом. Селяни почали приховувати хліб, що було вкрай не вигідним для держави.

Першою ознакою зміни політики щодо селянства стали дії та висловлювання Сталіна під час його відрядження до Сибіру в січні 1928 року. Виступаючи перед місцевим партійно-радянським активом, він поставив вимогу “зажадати від куркулів продажу хліба по цінах, встановлених державою”⁷⁴.

В зв'язку з тим, що селяни відмовлялись продавати хліб за такими цінами, вони оголошувались “куркулями”. При відмові негайно продати хліб, до його власника мала застосовуватись стаття кримінального кодексу, яка передбачала позбавлення волі на строк до 3 років з повною або частковою конфіскацією майна, осіб винних у “злочинному підвищенні цін на товари шляхом скуповування, приховування або не випуску таких на ринок”⁷⁵.

У липні 1928 року вийшов таємний циркуляр Наркомюсту, згідно з яким “одним із головних завдань прокуратури і суду є підготовка до хлібозаготівельної компанії, яка вже почалася в ряді місць”⁷⁶. Відповідні органи “добре підготувалися” до заготівлі хліба.

На Миколаївщині за січень – червень 1928 року було заведено 80 судових справ, а за лютий 1929 року ще 223 судові справи. Суди виправдали лише 21 чоловіка. Головна причина покарань – приховування хлібних лишків, в яких була зацікавлена влада. Вона взяла під контроль навіть мукомельну і маслоробну промисловість, яку селяни намагались використати, щоб реалізувати свої хлібні запаси. Місцева влада не зупинилась й перед розпуском колективних господарств, що займались переробкою продукції, внаслідок чого колишні колгоспники залишилися без землі, зерна, засобів

виробництва. Зокрема, артіль “Червоний світоч” (с. Тарасівка Первомайського району на Миколаївщині), що існувала з 1918 року, була ліквідована ⁷⁷.

За першу половину 1928 року тільки Секретний відділ ДПУ УСРР заарештував 373 селянина, звинувачених у створенні антидержавних селянських груп ⁷⁸. У звітах ДПУ з’явився навіть спеціальний розділ “Сільська контрреволюція”, де містилася інформація про арешти, наприклад, “куркульсько-есерівського угруповання” в Миколаївській окрузі (8 осіб – З. і Ф. Радкевичі, П. Лискін та ін.).

Побоюючись організованих виступів селян, ДПУ намагалося ізолювати І. Біляєва, мешканця с. Ново-Григорівка Миколаївської округи. Він був кандидатом у другу Державну Думу, зазнав переслідувань з боку царського уряду, працював на заводі у Миколаєві. У 1927 році Біляєв був ініціатором збору, на якому селяни прийняли рішення відправити його до Харкова з проханням зняти з них сільгоспподаток. Біляєв був активним прихильником ідеї утворення селянських союзів ⁷⁹.

На кінець 1920-х років припадає початок знищення “куркулів”. І цілком слушною є теза дослідника українського голодомору 1932 – 1933 років Р. Конквеста про те, що “розгром куркулів частково був проведений заради того, щоб обезглавити селянство і таким чином ослабити його опір введенню нового порядку” ⁸⁰. Зайвим в цій фразі нам видається лише одне слово – “частково”.

В жовтні 1927 року при підготовці тез про роботу на селі для XV партз’їзду було “визнано необхідним розробити заходи по обмеженню участі і прав куркульських елементів в кооперації і земельних громадах” ⁸¹. В травні 1928 року на закритому засіданні політбюро ЦК КП(б)У приймається постанова, яка орієнтує ДПУ на посилення боротьби з “антирадянськими елементами на селі, що активно виступають, ...застосовуючи до них репресії” ⁸². Показово, що в цьому документі репресивна лінія щодо селянства була пов’язана з наступом проти “ворожих інтелігентських груп”, а також проти “окремих угруповань в місті та селі (монархічні елементи, сіоністи, українські націоналістичні контрреволюційні елементи)”. Перед ДПУ було поставлено завдання посилити боротьбу, “здійснюючи при цьому необхідні арешти” ⁸³.

У 1928 році було засуджено 33 тис. “куркулів”, їх майно повністю або частково конфісковане та розпродане. З 1927 по 1929 роки із загального числа селянських господарств частка куркульських зменшилась з 3,8 до 1,4% ⁸⁴. На засіданні політбюро ЦК КП(б)У 5 липня 1929 року було ухвалено “скласти опис на куркульсько-поміщицькі господарства, що активно виступали проти наших заходів в царині хлібозаготівель, на вислання за межі України” ⁸⁵. Того ж року, за повідомленням республіканського ДПУ, з 8139 арештованих “куркулів” було відправлено до таборів та вислано 1103 чол. ⁸⁶. Всього ж по Одеській, Миколаївській і Херсонській округах було виселено 3482 родини, які налічували 15854 чоловік ⁸⁷.

Таким чином, репресивні заходи, які проводилися в 1920-х роках проти селянства, незважаючи на офіційно декларовану нову економічну політику були направлені на ліквідацію українського селянина-виробника та індивідуального господарства. Хвиля репресій охопила всі верстви населення: поміщиків, “куркулів”, середняків і в деякій мірі бідноту. Репресивна політика, включаючи голод 1921 – 1923 років допомогла ліквідувати масовий антибільшовицький рух, але викликала економічні форми протесту, пасивний опір та поодинокі збройні виступи селян.

У відповідь селяни знову розпочали боротьбу за свої права. Вони скорочували посівні площі, приховували продовольство, відкрито виступали проти тиску влади, вдаючись до терористичних заходів і намагаючись утворити більш-менш організований збройний опір.

На такому тлі з кінця 1929 року стала втілюватися в життя політика суцільної колективізації, ліквідація “куркульства” як класу. Ця політика об’єктивно означала згортання непу, перехід до адміністративно-командних методів управління селом, що незабаром спричинили глибокі трансформації українського села, а відтак, і всього українського народу, переважну більшість якого в цей час складало саме селянство.

Сталінська політика “ліквідації куркульства як класу” - важливий складовий елемент примусової колективізації. Розкуркулення стало першою масовою репресивною акцією авторитарно-адміністративної політичної системи, яка установилася в СРСР на межі 1920 – 30-х років.

Замовчувалась основна причина цього явища – використання розкуркулювання як знаряддя тиску на селянство, щоб примусити його до вступу в колгоспи⁸⁸. У 1929 – 1930 роках в Україні найбільших обертів набрала примусова колективізація селянських господарств. Політика розкуркулення підкріплювалась низкою законодавчих актів. Карний кодекс УСРР, починаючи з 1930 року й до прийняття третьої Конституції республіки (1937 рік), був доповнений 60 новими статтями. У карній політиці по розкуркуленню, яка була виражена у відповідних нормативних актах, можна виділити кілька напрямків карального діяння проти заможної частини українського селянства:

- а) утримання худоби і коней;
- б) стягнення податків, зборів і виконання інших повинностей;
- в) обмеження в сфері торгівлі;
- г) захист сільських активістів і представників влади;
- д) висилка та заслання розкуркулених та їх родин.

У січні 1930 року було опубліковано постанову ЦВК і РНК СРСР “Про заходи боротьби з хижацьким забоєм худоби”. Відповідно до неї, куркулі, які вирізали власне поголів’я та підбурювали до цього інших селян, притягувалися до кримінальної відповідальності. Згідно цієї постанови КК УСРР був доповнений статтею, в якій передбачалося позбавлення волі на строк до трьох років за хижацький забій або умисне скалічення худоби, а також за підбурення до цього інших осіб. “Куркулі” у доповнення до цього покарання у повному обсязі позбавлялися права користування землею. У них конфіскували всю худобу і сільгоспінвентар. Якщо заможні селяни не виконували вимог по покращенню тваринництва, то вони притягувалися до карної відповідальності ще й по статті за злісну відмову від виконання повинностей, втрачали все своє майно, а їх родини виселялися за межі села.

25 лютого 1931 року знов повернулися до постанови “Про заборону забою худоби”. З цього часу список видів худоби, яка не підлягала забою, визначався Наркомземом за погодженням із Наркомпостачем УСРР. Селяни, які порушували встановлені правила, не могли вступати в колгоспи.

З 1932 року у КК УСРР була введена норма, за якою строк позбавлення волі за систематичне злочинно-недбайливе ставлення до коней або втрату значної їх кількості становив 3 роки. Постанова ВУЦВК від 21 грудня 1932 року окреслила такі терміни

позбавлення волі за наступні злочини: а) за знищення навіть одного свого коня селяни каралися позбавленням волі – до 5 років; б) за той самий злочин, але на території колгоспу – до 10 років з конфіскацією майна; в) за крадіжку коней в закладах і організаціях суспільного сектору – розстріл з конфіскацією всього майна (або: при пом'якшуючих обставинах – строк не менше як 10 років з конфіскацією всього майна).

Політика колективізації передбачала більш жорстке, відносно заможних селян, карне законодавство, в сфері стягнення податків, зборів і виконання інших повинностей. За цей вид правопорушень передбачалось позбавлення волі або примусові роботи з обов'язковим накладанням в обох випадках штрафу в десятикратному розмірі від несплачених платежів. З 1931 року – за теж саме правопорушення винні позбавлялись волі на строк не менш як на рік або примусовій праці з конфіскацією в обох випадках всього або частини майна.

Усі каральні, економічні й пропагандистські заходи, запроваджені навесні 1930 року, мали на меті врятувати справу колективізації.

Незважаючи на загрозу розкуркулення, інтенсивне насадження комун у перші місяці 1930 року викликало колосальний опір селянства. Найчастіше він матеріалізувався у “волинках”, тобто демонстративному небажанні працювати в примусово створеному колгоспі. Нерідко невдоволення значної частини селянства республіки виявлялося в організованих і стихійних виступах.

У зв'язку з цим санкція статті 196 КК УСРР збільшилася з шести місяців до п'яти років строк позбавлення волі за виготовлення, збереження, купівлю та збут вогнепальної зброї без належного дозволу. В 1935 році в цю статтю додатково було включено виготовлення, зберігання, збут і носіння холодної зброї. Розкрадання вогнепальної зброї каралось позбавленням волі на строк не менш як 3 роки, а при обставинах, що збільшують провину, – розстрілом з конфіскацією майна.

Процес розкуркулювання тривав... 20 січня 1930 року було розпочато “ударну роботу” з розкуркулювання в Новоодеському районі. В першу чергу під арешт потрапляли ті селяни, що стояли на обліку як повстанці проти радянської влади (проти продрозкладки). В ході “акції” в деяких розкуркулюваних відбирали всі речі, навіть продукти⁸⁹. Частину речей відразу собі привласнювали працівники комісій з розкуркулення.

17 лютого 1930 року зранку почалися “акції” з розкуркулювання в Новобузькому районі⁹⁰. Будь-які спроби протестувати проти розкуркулення та примусових методів хлібозаготівель переслідувалось у кримінальному порядку як антирадянська агітація (стаття 54 Кримінального Кодексу).

Навесні – влітку 1931 року в Миколаївській області було розкуркулено близько 8 тис. чоловік, майже половину з них виселили на Північ⁹¹. Багато з них, особливо літніх, дітей, жінок загинули по дорозі.

Пік терору проти власного народу припав на 1937 – 1938 роки. 4 липня 1937 року нарком внутрішніх справ СРСР М. Єжов надіслав органам НКВС телеграму за №11926⁹². Потрібно було, за інструкцією, “куркулів” поділити на дві категорії:

1) ті, що підлягали негайному арешту і розстрілу (через трійки), це були найбільш активні і небезпечні для влади;

2) ті, що підлягали висланню у віддалені райони СРСР за вказівкою НКВС.

Звітність про зроблену роботу була обов'язковою. Операція розпочалася 1 серпня. Внаслідок неї на Миколаївщині було засуджено 32 тис. осіб: з них 2300 по першій категорії, 900 – по другій (без урахування Врадіївського, Кривоозерського, Мостівського, Первомайського районів, які перебували у складі Одеської області) ⁹³.

Винятково жорсткою до селянства була політика влади під час хлібозаготівель. Влітку 1932 року план хлібозаготівлі був виконаний на 46% ⁹⁴. Тому влада з ще більшою силою почала проводити свою “хлібну” політику серед селянства. З зав'язанням уцілілих колгоспів, з села викачувалось майже все зерно.

Одними із головних постанов влади того періоду в сфері проведення хлібозаготівель були:

1. Постанова ЦК КП(б)У від 5 грудня 1932 року “Про заходи по ліквідації саботажу хлібозаготівель, який ведеться куркульськими елементами”;

2. Постанова Раднаркому УРСР ЦККП(б)У від 6 грудня 1932 року “Про занесення сіл на Чорну дошку”, підписану В. Чубарем та С. Косіором;

3. Постанова уряду від 7 серпня 1933 року “Про охорону майна державних підприємств, колгоспів та кооперацій і зміцнення суспільної (соціалістичної) власності” (“Закон про п'ять колосків”).

Опір владі селяни чинили, але вже не в таких активних формах як у 1920-х роках. В кінці квітня 1933 року відбувся бунт у селі Нововознесенське Миколаївської області. Під час нападу на зерновий склад селяни були вбиті охоронцями ОДПУ, які відкрили кулеметний вогонь.

На прикладі таких районів Миколаївщини як Березнегуватський, Казанківський та Снігурівський можна побачити сумну долю простих людей, що були піддані репресіям. Ось декілька кримінальних справ жителів вищезгаданих районів, які показують справжній стан речей.

Дубовой Серафим Овсійович, 1911 року народження, с. Калуга Березнегуватського району, українець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Лепетисі Березнегуватського району. Хлібороб. Заарештований 12.04.1930 року. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 12.09.1930 року засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома ⁹⁵. Засуджений за статтями 78 і 16-80 КК УСРР: “... за бегство с места высылки, проживание под чужими документами и попытку перейти границу в Польшу заключен в концлагерь сроком на 3 года” ⁹⁶.

Волков Афанасій Трифонович, 1877 року народження, с. Троїцько-Сафонове, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Троїцько-Сафоновому. Хлібороб. Заарештований 25.01.1930 року. Особливою нарадою при колегії ДПУ УСРР 22.03.1930 року засуджений до заслання в Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома ⁹⁷. Засуджений за статтею 54-10 (Антирадянська агітація, що має на меті підірвати міцність Радянської влади) ⁹⁸. Зі справи: “...Из обвинительного заключения по делу № 791. ...Во время хлебозаготовительной компании Волков усиленно агитировал среди крестьянства не сдавать хлеб, говорил: “Государство хочет обобрать крестьян, оставив их на голодовку и ему нет нужды, что крестьянство останется без хлеба, – лишь бы удовлетворит коммунистов. При царе не обирали так крестьянство, как при Соввласти. Коммунисты только говорят, что помогают бедноте, а на самом деле грабят бедноту” ⁹⁹.

Основною фігурою, на яку падала основна відповідальність виконання нелюдської партійної політики хлібозаготівель, був, безперечно, голова колгоспу або ж директор радгоспу. З одного боку, керівник колгоспу мав в обов'язковому порядку виконувати вказівки вищестоящих партійних та господарських органів, з другого – задовольняти потреби й інтереси рядових колгоспників. Більша частина керівників колгоспів вірою і правдою служила тоталітарній системі, нехтуючи, іноді надто брутально, потребами й інтересами селянства. Але були й такі керівники колгоспів, які, ризикуючи кар'єрою, благополуччям, а дуже часто і власною волею, робили все, щоб врятувати від голоду якнайбільше людських життів. Саме вони одні із перших потрапляли під удар репресій. Характерною є кримінальна справа Дончика Івана Федоровича, що був головою колгоспу у с. Покровка Казанківського району. Він був заарештований 21.12.1937 року, а 30.12.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області засуджений до розстрілу. Страчений 15.02.1938 року¹⁰⁰. Зі справи: "...Обвинительное заключение... выступал против коллективизации, ...против обобществления имущества в колхозе, ...заявлял среди колхозников по вопросу разбора обобществлённого имущества: "разбирайте скорей, всё что повыносили, пока голода не перевела ваше добро, пусть актив остаётся в колхозе, а не мы"¹⁰¹. 24 лютого 1962 р. вийшла таємна постанова. Цією постановою знову відкрито справу №1792 з метою перегляду, перевірки законності засудження Дончика (за клопотанням його дружини)¹⁰². Із протоколу допиту свідка А.С. Микитка, що раніше теж проходив по справі як свідок: "...Дончик работал исключительно добросовестно, его бригада была передовой. ...Осенью 1937 года в нашем колхозе из-за плохой погоды не успели убрать 2 га проса и несколько гектаров сои, то в скором времени Дончик был арестован органами НКВД. Вины Дончика в том, что не убрали урожай сои и проса, не было, были сильные дожди и грязь. ...Когда ввели Дончика в кабинет, то он о себе начал рассказывать... что якобы он во время коллективизации вёл агитацию против колхозов, что он сгноил урожай сои и проса с целью навредить государству..."¹⁰³. В кінці кінців Постановою №244 Президії Миколаївського обласного суду від 9 липня 1962 року вирок Трійки припинений, а справу за недостатністю доказів закрито¹⁰⁴. Але людини вже немає в живих...

У комплексі заходів, спрямованих на повне вилучення зерна в колгоспі, були перерахування до фонду хлібозаготівель всіх утворених натуральних і насінневих фондів (включаючи і фонд громадського харчування), сплата великих штрафів зерном у випадку невиконання плану м'ясопоставок тощо. Ще зловщаснішим був пункт постанови (18 листопада 1932 року – "Про заходи до посилення хлібозаготівель") про натуральні штрафи м'ясом та картоплею, які накладалися на боржників по хлібозаготівлях, коли в них не знаходили хліба.

В листопаді 1932 року Одеським обкомом компартії було прийнято "рішення про товарну репресію". За зрив планів хлібозаготівель терміново заборонялась кооперація і державна торгівля, доки план хлібозаготівель не виконувався повністю.

Набуло широкого поширення таке явище як взяття заручників з багатіїв, які жителям відповідали за збирання всіх надлишків. Брати заручників доручалось комітетам бідноти та продзагонам.

За невиконання планів хлібозаготівлі багато селян поплавилися тюремним ув'язненням, а окремі – й своїм життям. Лише у Вознесенському районі за невиконання

хлібоздачі, агітацію проти хлібозаготівельних компаній, було засуджено до тюремного ув'язнення 145 чоловік, 30 з них – на строк від 3 до 5 років¹⁰⁵.

На ринку селяни не могли реалізувати хліб чи іншу продукцію, це суворо заборонялось. Селянин мав здавати всі “лишки” державі за низькими цінами. На кожного одноосібника заводилася посівна картка з тим, щоб він сіяв стільки, скільки треба не йому, а державі. Восени селянин одержував план здачі продукції. Нерідко цей план набагато перевищував кількість зібраного врожаю, тому, як зрозуміло, зовсім не залишалось запасів для власного харчування.

Каральні органи діяли разом з хлібозаготівельними, зокрема, з комісією, яку очолював в Україні В.М. Молотов. При Наркомості республіки була створена спеціальна група, яка мала “бойовими темпами” допомагати усувати всі перешкоди у боротьбі за хліб.

Подальшим наступом сталінізму на заможних селян була постанова ВУЦВК і РНК УСРР від 10 лютого 1933 року, яка передбачала карну відповідальність голів сільських Рад за незаконне звільнення одноосібних господарств і колгоспів від здачі сільгосппродукції. У п'ятикратному розмірі з невиконаної частини зобов'язання піддавались штрафу одноосібні господарства. Якщо це порушення повторювалось вдруге, то у карному порядку вони позбавлялись волі на строк не менш як на 6 місяців або примусовою роботою до одного року. “Куркулі”, які навіть вперше допустили прострочення або недовиконання зобов'язань, позбавлялись волі на строк не менш як 5 років з конфіскацією всього або частини майна, із засланням або без нього.

Ще одним засобом боротьби з селянством було таке явище як занесення сіл на “чорну дошку”. За різні “провини”, в основному за невиконання плану хлібозаготівлі, село опинялося в ізоляції: на його території заборонялося проведення державної кооперативної торгівлі, вивозились всі промислові і продовольчі товари із сільських споживчих товариств. Також заборонявся виїзд за межі даного села (щоб одноосібники чи колгоспники не могли купити щось їстівного у сусідніх селах чи містах), припинялася видача кредитів, селяни позбавлялись прав виплати кредитів за простроченими закладними та іншими фінансовими зобов'язаннями. В результаті цього цілі села були приречені на повне і поголовне знищення. Гинули всі – діти та дорослі. Рішення про занесення сіл на “Чорну дошку” виносили Райвиконкоми.

Особливо трагічна доля спіткала с. Піски Баштанського району, яке за рішенням губкому в Харкові було занесено на “чорну дошку”. В село було заборонено ввозити навіть сіль і керосин. За цим здійснювали контроль 40 міліціонерів. На всіх в'їздах і виїздах стояли вартові. Виїздити з села і в'їжджати в нього можна було лише за спеціальними пропусками. Люди помирили голодною смертю, опухали. За роки голодомору 1932 – 1933 років, за неофіційними даними, в Пісках померло близько 600 чоловік. Померлих скидали у велику яму, вириту посеред кладовища. Для поховання був призначений спеціальний “гробовщик” Драний Василь, він звозив до ями померлих і просто скидав їх туди, навіть не пригортаючи. За словами очевидців, він кидав туди і живих, але безнадійних людей, мовляв, “все одно подохне, щоб я завтра не приїздив...” За цю роботу Драний Василь одержував хоч і примітивний, але пайок¹⁰⁶.

Отже, це була геноцидна політика комунобільшовицької влади на поголовне знищення цілих сіл разом із населенням – від грудних дітей до сивих стариків.

Сталінська репресивна машина терору набрала обертів. Приводом притягнення до відповідальності та арешту могли стати справедлива критика, необережне слово, тощо, а то й просто наклеп. Так, мешканець с. Ново-Шмидтівка Новоодеського району Л.П.Гаряга був розстріляний за те, що розповів анекдот про одного з вождів держави. Пастух колгоспу ім. Будьонного Арбузинського району М.І. Омельченко за недоглядом пустив худобу на озимину. А кваліфікувалося це “діяння” як “контрреволюційне шкідництво”, розклад трудової дисципліни в колгоспі, зловмисне знищення посівів. І як наслідок – розстріл ¹⁰⁷.

Найбільш жахлива і масштабна хвиля репресій і терору проти українських селян прокотилися в 1937 році, за якими було закріплено тавро куркуля. 4 липня 1937 року нарком внутрішніх справ СРСР надіслав органам НКВС телеграму за №11926 такого змісту: “Усім начальникам НКВС та начальникам управлінь НКВС країв та областей. З одержанням цього візьміть на облік усіх осілих у вашій області куркулів, карних злочинців, що повернулися після відбуття покарання, втікачів з таборів та заслань. Усіх врахованих куркулів поділіть на категорії:

1. Найбільш ворожі елементи, що підлягають арешту і розстрілу в порядку адміністративного проведення справ через трійки.

2. Менш активні, але все ж ворожі елементи, що підлягають висланню в район за вказівкою НКВС. Єжов” ¹⁰⁸.

Напередодні операції НКВС СРСР встановив для НКВС України ліміт на арешт 28 тис. 800 громадян із числа куркулів, кримінальних злочинців та інших контрреволюційних елементів. З них пропонувалося покарати по першій категорії – розстріл – 8000 чол., по другій категорії – заслання – 20800 чол. Згадана операція розпочалася 1 серпня 1937 року, а вже 5 вересня нарком НКВС України І. Лепелевський просив Єжова про збільшення ліміту першої категорії на 4200 чоловік ¹⁰⁹, що було дозволено.

З початку операції до 27 вересня, – інформував український нарком НКВС, – обласними трійками по Україні в цілому вже засуджено 19158 чол., по I категорії – 5458 чол., по II категорії – 13700 чоловік. Таким чином, у межах затвердженого, трійки країни найближчими днями розглянуть справи на решт 9842 чол. (по I категорії – на 2742 чол., по II категорії – на 7100 чол.) ¹¹⁰.

На 28 вересня в Україні є ще 13764 заарештованих по куркульській операції, справи на яких не розглянуті трійками, крім того, в обласних трійках НКВС УРСР є матеріали, на основі яких можна ще репресувати понад 15 тис. чол. Тим більше, що з організацією в Україні 4-х нових областей (Полтавської, Житомирської, Кам’янець-Подільської, Миколаївської) і наближення тим самим керівництва з обласних центрів до району, посилюється оперативний натиск на куркульські та інші контрреволюційні елементи. “Прошу затвердити додатково для України по I категорії – 4500 чол, по II категорії – 15200 чол.” З аналогічним проханням І. Лепелевський звертався до Єжова ще 19 грудня 1937 року.

В результаті задоволення цих та інших подібних клопотань остаточні ліміти для України були встановлені: по I категорії – 26150 чол., по II категорії – 37800 чол., а всього – 63950 чол. або в три рази більше від запланованого ¹¹¹.

Витрати по областях в результаті проведення органами НКВС операції, обумовленої наказом наркома внутрішніх справ СРСР являли жахливу картину масових узаконених

розправ над людьми. Зокрема, після блискавичного удару чекістів, Миколаївська область нарахувала 2300 чол., відправлених в табори і 900 розстріляних¹¹².

Та навіть цією сумною статистикою не обмежувались наслідки смертельної “енкаведистської операції”. Всього в ході її проведення в кінці 1937 – на початку 1938 років було заарештовано 111675 громадян. Можна навести десятки, сотні кримінальних справ на так званих “куркулів”, що містяться в обласних архівах. Так, агентурна справа 1952-с розповідає про звичайних сільських трударів-українців з Врадіївського району Миколаївської області. Заарештованих 13 березня 1938 року по сумно відомій статті 54-10 ч.І органи НКВС визнали членами підпільної контрреволюційної куркульської організації, що намагались розвалити роботу в колгоспах, систематично виступали проти радянської влади, сіяли до неї недовіру, знущались над колгоспниками. Не обминули згадки, що їхні сім’ї розкуркулювались в 1930 року. А вже 31 березня всі 13 чол.: Я.Г. Грабовенко, Г.Г. Грабовенко, Ф.Р. Росоловський, Г.Л. Співак, П.Ф. Спатар, С.Л. Гадайчук, І.М. Гадайчук, Ф.Р. Бездітний, К.Г. Ковальчук, А.Л. Мальований, М.В. Сонцев, Ф.С. Гнатюк, В.К. Цимбал – постановою трійки УКНВС були засуджені до розстрілу як закляті вороги українського народу¹¹³. Лише в 1956 році постановою №354 Президії Миколаївського обласного суду ці громадяни були реабілітовані.

Здійснюючи репресії проти селянства, сталінська репресивна машина враховувала специфіку сільськогосподарської галузі, яка відбивала безпосередній зв’язок людини з природою. Тому, мабуть, найчастіше в процесі фабрикації політичних справ щодо селянства вживались зрозумілі і страхітливі терміни: “шкідник”, “диверсант”. Для більшої політичної гучності кримінальні справи здобрювались словами “контрреволюціонер”, “троцькістсько-бухаринський диверсант”, “буржуазний націоналіст” або кримінальною термінологією: “бандит”, терорист тощо. Це політичне і кримінальне словоблуддя повинно було залякати пересічну людину, вкрай заплутати її свідомість щодо пошуку істини і взагалі здорового глузду. Цілком заплутавшись, людина здатна була сприймати за правду найнеймовірнішу брехню і нісенітницю. На це і розраховували сталінські опричники, фабрикуючи численні кримінальні справи на політичному ґрунті.

Досить гучною була справа “контрреволюційної організації шкідників сільського господарства”, що “діяла” у Вознесенському районі в 1937 році. Ця організація, буцімто, існувала при Одеському обласному земельному управлінні і була зв’язана з контрреволюційною організацією при Наркомземі УРСР і СРСР. В обласному земельному управлінні цю організацію очолювали Іванченко і Крайз. Подібний осередок контрреволюційної шкідницької організації було створено у Вознесенську, яким керували працівники облземуправління і Вознесенського райземуправління – Щупак, Ростовцев і Захаров. Їм інкримінували злочини, який вони ніколи не здійснювали. “Згадали”, що ще в 1931 році землевпорядник Вознесенського райземуправління Ростовцев і землевпорядник Одеського облземуправління Захаров почали свою шкідницьку роботу під час проведення землевпорядкування земель колгоспів та новостворених радгоспів. Провели ряд шкідницьких актів, спрямованих на дискредитацію радгоспів.

Землевпоряднику Щупаку інкримінували те, що під час проведення переобліку земельних фондів області в ряді колгоспів непридатні землі зараховував як придатні. Не було й спроби, щоб довести це, бо конкретних цифрових даних не наводилось.

Далі у справі зазначається, що підсудний Барков – інженер-землевпорядник облземуправління був завербований до шкідницької організації ворогами народу Крайзом і Самсоновим. І що він виконував всі шкідницькі завдання, які давалися цими ворогами. А саме – довести нерентабельність колгоспів, радгоспів (буцімто можна було довести протилежне), дискредитувати генеральну лінію партії і викликати невдоволення колгоспників проти заходів радянської влади у галузі сільського господарства.

Спеціальна судова колегія засудила К.Л. Баркова, Г.Л. Ростовцева, Ф.А. Капустіна, К.Л. Михайлова до вищої міри покарання – розстрілу, В.В. Лісового – до 10 років тюремного ув'язнення з конфіскацією всього належного йому майна і позбавлення громадських прав на п'ять років¹¹⁴. “Шкідників” і “диверсантів” вишукували повсюдно, і в усі періоди господарського року: під час проведення посівних компаній, жнив, навіть у зимовий період.

Слід відмітити, що закономірна деградація сільського господарства в умовах колгоспного ладу видавалась за прояви “шкідництва”, “диверсій”, і містичної “ворожож діяльності” і таке ін. Ознаки подібної деградації були вочевидь: безгосподарність, недбайливість, некомпетентність, пияцтво, розкрадання усього, що “погано лежить” тощо, були характерною рисою колгоспного “заможного” життя.

Це підтверджує “шкідницька” справа щодо Грейгівської МТС. Керівництво і працівники цієї машинно-тракторної станції звинувачували у порушенні агротехніки при обробітку парів, коли їх без потреб культивували по 6 – 7 разів; по-шкідницькому ремонтували техніку для знатних людей-орденоносців, щоб таким чином їх дискредитувати; проводили шкідницький ремонт тракторів, коли поршні ставили перекошеними, а у моторах знаходили шматки металу і таке ін.

До винесення цих звинувачень Грейгівська МТС вважалась однією з найкращих на Миколаївщині. А фактів “шкідництва”, які були приведені, можна було знайти майже чи не в кожній МТС. В чому ж причина такої раптової зміни полюсів: “плюс” на “мінус”? Уся справа в тому, що директор МТС Онищенко був у зв'язках з “викритими запеклими ворогами народу” – Вегером, Голубом, Тванченком, Крайзером. А, як відомо, завданням органів НКВС було скористатися будь-якими людськими контактами і зв'язками, щоб сконструювати уявну картину існування широкої мережі контрреволюційних шкідницьких організацій. Тому-то й попала на “мушку” цих органів Грейгівська МТС¹¹⁵.

З упередженістю і особливою ретельністю енкаведисти вишукували людей з “темним минулим”, зокрема тих, хто мав тавро націоналіста. Так, у колгоспі села Ново-Миколаївка Миколаївського району було “викрито” петлюрівсько-куркульську групу (Т. Дишлевий, Лисенко, Загоруйко, Табунщик і ін.), яка хитро маскувалась, довго проводила “шкідницьку” роботу. Керівником цієї групи органами НКВС був визнаний петлюрівець Т. Дишлевий. За свідченням органів, він 1932 р., удаючи з себе партизана, пробрався до колгоспу ім. Калініна і там почав проводити шкідницьку роботу. Якої ж шкоди задав Дишлевий колгоспу? Покалічив колгоспного коня, крав колгоспний фураж, пробравшись до кооперації, спекулював там товарами, займався розтратами тощо. Причому, якихось доказів цього “криміналу” не було, лише щось пригадували окремі “свідки”. Щоб дотягти справу до серйозного криміналу пригадали, що у 1933 голодному році, працюючи в комісії по хлібозаготівлі, Дишлевий зарив у землю 110

пудів хліба, який знайшли комсомольці¹¹⁶. Хоча за давністю ніяких доказів щодо цього “криміналу” не збереглося, а органи оперували лише свідченнями декількох колишніх комсомольців, цілеспрямовано намотувалася Дишлевою розстрільна стаття. Прояви “шкідництва” мали місце в артілі ім. Ворошилова. Тут “ворожі недобитки” - колишній голова колгоспу Онищенко і комірник Дроник – доклали зусиль, щоб зірвати перевірку і очистку посівного матеріалу. Внаслідок чого майже весь посівний матеріал був заражений кліщем і головною і до посіву непридатний, це, безумовно, було розцінено як шкідництво, спрямоване на зрив посівної кампанії в колгоспі¹¹⁷.

Отже, щоб мати кримінал під стандартне кліше “шкідництва” свідомо підганялися будь-які хиби: промахи в роботі і керівництві, порушення трудової і технологічної дисципліни, недбалство при виконанні службових і професійних обов’язків, тощо.

Загальна деградація сільського господарства, спричинена насильницькою колективізацією, позначилась не тільки на землеробстві, а й на тваринництві. Сільсько-господарські тварини опинились в досить “делікатному” становищі – були скупчені великими масивами в непридатних для утримання приміщеннях (холодних, не провітрюваних, антисанітарних). Це загострювало епідемічну ситуацію на тваринницьких фермах.

До того ж суттєво змінилися соціальні відносини на селі. Тварини, як і інші засоби виробництва, стали колективними, тобто “нічийми”, а звідси і відношення до них: байдужість до ветеринарського обслуговування і санітарного стану, часті лайки у відношеннях до худоби, ущемлення (крадіжки) тварин в кормах і таке інше. Таке відношення до тварин мало своїми наслідками часті вибухи епідемії, факти механічного пошкодження і загибелі тварин, тощо.

Звісно, більшовицька влада звинувачення за такий стан в тваринництві намагалася перекласти на колгоспників та спеціалістів сільського господарства. У зв’язку з чим у роки великого сталінського терору появився ряд гучних процесів щодо “шкідництва” у тваринництві. Серед них відомою є справа контрреволюційної фашистсько-диверсійної банди шкідників у тваринництві Кіровського району Одеської області.

На лаву підсудних сіли вісім обвинувачених: старший ветеринарний лікар міськземвідділу І.К. Петренко – керівник шкідливої бригади в районі, Г.А. Клименко – ветеринарний лікар райветлікарні, О.Д. Задорожній – завідувач сектором тваринництва міськземвідділу, Б.С. Ткачук – ветеринарний лікар на станції Кірово-Українське, Є.К. Іодковський – ветеринарний лікар по обслуговуванню на транспорті, Г.М. Безуглов – ветеринарний лікар ветеринарно-бактеріологічної лабораторії, Й.І. Шаєвич – зоотехнік міськземвідділу, Голобородько – ветлікар. Слухання цієї судової справи відбувалося 2, 4 і 5 листопада 1937 року.

Спершу суд “встановив”, що в районі діяла українська буржуазно-націоналістична організація, яка ставила собі за мету підірвати міць радянської влади, відірвати Україну від Радянського Союзу і перетворення її в колонію німецького фашизму; насаджувала свої кадри в районі для підривної шкідницької роботи в сільському господарстві і зриву заходів партії і уряду в галузі тваринництва.

З зазначеною метою у 1936 році українська буржуазно-націоналістична організація направила з м. Одеси до м. Кірова для організації контрреволюційної групи по проведенню шкідницької роботи в галузі тваринництва запеклого ворога народу начальника

ветеринарного управління Одеського обласного земельного відділу Самсонова. Останній завербував Ткачука, Іодковського, Клименка та ін. (всього вісім чоловік)¹¹⁸.

Ця контрреволюційна група протягом 1936 – 1937 років провела в колгоспах і радгоспах району ряд шкідницьких акцій. Наприклад, в 1937 році в Кіровському районі було проведено поголовне щеплення худоби проти сибірської виразки незалежно від того, чи хворіла вона сибірською, чи з'явилися лише ознаки зараження нею. І ось цей протиепідемічний захід розглядається як шкідницький акт, розрахований на масовий спалах епідемії сибірської виразки в районі, який повинен був призвести до негайного масового падіжу поголів'я худоби. Таким чином, усе ставилося з ніг на голову, добро видавалося за зло.

Незважаючи на судово-слідчу необґрунтованість цієї справи, 13 листопада 1937 року виїзна сесія Миколаївського обласного суду в місті Корово засудила Ткачука і Іодковського до вищої міри покарання – розстрілу з конфіскацією особистого майна; Голобородька і Клименка – до тюремного ув'язнення строком на 25 років кожного з конфіскацією особистого майна; Безуглого на 12 років з конфіскацією особистого майна; Задорожного на 10 років з конфіскацією особистого майна; Шаєвича – за не доведенням складу злочину згідно рішення суду виправдали¹¹⁹.

Таким чином, сталінські політичні репресії завдали сільському господарству, як і всьому суспільству, важкого удару, від якого воно не може отямитися і нині. Неefективність системи планування та централізованого управління, відсутність матеріальних стимулів, примусовий характер праці, повне безправ'я призвело до втрати селянами інтересу до праці, послаблення трудової дисципліни, апатії і безгосподарності. А це, відповідно, посилювало адміністративний тиск і позаекономічний примус з боку держави.

Голодомор 1932 – 1933 років в Україні був наслідком функціонування диктаторського тоталітарного режиму. Сьогодні кожна неупереджена людина розуміє, що знищення в особі так званого “куркуля” вмілого, працюючого, підприємливого господаря землі до самих підвалин похитнуло сам процес сільськогосподарського виробництва. Втративши свого господаря, земля жорстко помстилася невігласам. Вона перестала давати необхідну продукцію. Через 60 років після створення колгоспно-радгоспної системи життя висунуло продовольчу проблему в розряд першочергових. Це – один з найважливіших в економічному відношенні наслідків лютого терору на селі впродовж 1930-х років.

З початку 1920-х років жорстокого тиску з боку владних структур зазнала технічна інтелігенція. На роль ворогів радянського народу було обрано старих спеціалістів. В той час в промисловості працювало 30 тис. так званих “буржуазних спеціалістів”. Дехто з них продовжував підтримувати стосунки з “колишніми господарями”. З середини 1920-х років вони мали постійні контакти з іноземцями, яких влада вважала потенційними агентами міжнародної буржуазії. На спеціалістів було легко звалити відповідальність за економічні невдачі, оскільки вони стояли найближче до виробництва. Головна ставка в цьому робилася на “нових робітників” – політично малограмотних представників сільської молоді. В 1926 – 1929 роках робітничий клас поповнився вихідцями із села на 45%¹²⁰. Саме ці робітники стали слухним об'єктом політичної та ідеологічної маніпуляції.

Була ще одна причина того, що саме технічній інтелігенції відводилась роль звинуваченого в економічних прорахунках керівництва країни. Багато спеціалістів старої школи не приховували і відкрито висловлювали своє негативне ставлення до політики партії відносно темпів і методів індустріалізації. На підприємствах порушувався технологічний процес і правила безпеки. Це приводило до збільшення кількості аварій, нещасних випадків. Саме на це вказували спеціалісти, піддаючи критиці завищені планові показники.

Некомпетентність керівництва, неприховане адміністрування обумовили її недовіру до радянської влади. На цьому загострив увагу відомий діяч соціал-демократичного руху Ф. Дан, який, перебуваючи в еміграції, уважно стежив за перебігом подій в СРСР. “Коли на порозі 1923 р., – зазначав він, – з’явилися перші провісники нового повороту – від непу до “генеральної лінії”, до політики проведення шаленим темпом надіндустріалізації, а надалі й колективізації, то ця “лінія” надто різко суперечила науковим переконанням і загальній політично-психологічній установці інтелігенції, щоб вона добровільно могла її проводити...”¹²¹.

Технічна інтелігенція опинилася в повній ізоляції. Її цькували в пресі. Не довіряти їй, шукати серед неї шкідників закликали партійні лідери. Спеціально створені комісії проводили чистки лав технічної інтелігенції, вишукуючи компромат в минулому. Їй не довіряли господарники. Робітники взагалі перестали рахуватися з нею. Профспілкові організації та органи правосуддя відмахувались від фактів морального і фізичного знущання з неї. “Останнім часом спостерігаються такі картини, коли багатолітні досягнення і авторитет техніка розметався в один день, як міф, завдяки неполадкам на виробництві”, – зазначалось у листах з місць¹²².

Спроби робітничо-селянської молоді підштовхнути технічну інтелігенцію на співпрацю, як правило, супроводжувались репресіями проти старих, найбільш авторитетних і досвідчених спеціалістів, фабрикацією різних кримінальних справ на шкідницькі організації в органах управління промисловістю, на окремих підприємствах, в організаціях, установах.

Аналізуючи хід і характер репресій радянської влади проти технічної інтелігенції в першій половині 1920-х років, необхідно відзначити, що на цей час вони не набули особливо масового характеру, тієї жорстокості, яка мала місце в подальшому. У згаданий період влада немов фільтрувала стару інтелігенцію, влаштовувала їй екзамен на політичну зрілість.

До того ж, через відсутність фахівців “нової генерації” вона не могла так скоро відмовитись від старої інтелігенції, її непересічних знань і досвіду. Зовсім інша картина склалася наприкінці 1920-х років, коли вище політичне керівництво вже не було схильне йти на будь-які компроміси.

Санкціонуючи арешти спеціалістів, вище політичне керівництво республіки, без сумніву, спиралося на усталену в той час тезу, яку чітко сформулював у своєму виступі в 1928 році на Пленумі ЦК ВКП(б) О. Риков: “До питання про арешти необхідно підходити не стільки з точки зору інтересів нашої кримінальної практики чи принципів “справедливості”, скільки з точки зору нашої великої політики”¹²³.

Чи усвідомлювало керівництво України, що масові арешти серед висококваліфікованих працівників завдадуть непоправної шкоди виробничому процесу? Безперечно.

Тому воно і зобов'язало органи ДПУ своєчасно повідомляти про арешти провідних фахівців, особисто наркомів галузей промисловості СРСР з тим, щоб вони мали можливість своєчасно здійснювати відповідні перестановки працівників ¹²⁴.

В кінці 1920-х років з помітними перебоями працювала оборонна промисловість, яка не могла задовольнити зростаючих вимог військового відомства. Причини перебоїв швидко з'ясували експерти з ОДПУ, які в 1926 році повідомили про відкриття “контрреволюційної шкідницької організації у військовій промисловості СРСР”.

Як довідуємось із обвинувачувального висновку, “шкідницька” діяльність вищезначеної організації здійснювалась за такими основними напрямками: консервація і ліквідація військових заводів, затримка капітального будівництва, нераціональне вкладення коштів, штучне зменшення потужності підприємств, складення хибних промфінпланів і п'ятирічних планів розвитку оборонної промисловості. Подібне “шкідництво”, як виявилось, робилося з метою скорочення випуску військової продукції та погіршення її якості ¹²⁵.

Всіляко підживлюючи кампанію по викриттю “контрреволюційних, шкідницьких організацій”, органи ОДПУ підключали до її здійснення різноманітні наркомати і відомства.

Так, Нарком праці СРСР розробив і подав уряду свою пропозицію “по вилученню з підприємств промисловості та транспорту куркульських і класово чужих елементів та недопущенню їх подальшого проникнення у виробництво”. Відповідно до нього “підлягали вилученню”:

а) всі особи, що мали куркульські господарства, позбавлені куркульських господарств у зв'язку з колективізацією сільського господарства та ліквідацією куркульства як класу;

б) всі особи, які приховали своє контрреволюційне минуле: колишні жандарми, поліцейські, колишні служителі релігійних культів, колишні офіцери, контррозвідники білої армії, колишні поміщики і заводчики;

в) всі особи, позбавлені виробничих прав, колишні торговці, що мали патент з другого і вище розряду, особи, в родині яких основний дохід є нетрудовим ¹²⁶.

Незважаючи на те, що в документі Наркома праці СРСР органи ОДПУ прямо не згадувались, саме їм відводилась провідна роль у реалізації викладених завдань.

Наприкінці 1920 – на початку 1930-х років в умовах утвердження тоталітаризму, в партійно-державній політиці щодо технічної інтелігенції відбувається злам в бік посилення репресивних заходів. Інженерно-технічна інтелігенція старої генерації вже виконала місію, визначену їй партією. Промисловість відбудована, індустріалізації потрібні були люди нового типу з психологією, яка не передбачала ставити під сумнів доцільність партійно-державних директив.

Аналізуючи наявні документальні матеріали, можна стверджувати, що, як і раніше, “вичищення соціально-чужих елементів” з підприємств промисловості та транспорту супроводжувалось фабрикацією надуманих кримінальних справ.

У 1931 році “шкідницька диверсійна організація” була викрита на найбільших суднобудівних підприємствах України – заводах ім. А. Марті та ім. 61 комунара у Миколаєві. Остання нібито діяла під безпосереднім керівництвом “Українського диверсійного центру” і ставила за мету підготовку іноземної інтервенції проти СРСР ¹²⁷.

Звинувачувальні висновки не відзначалися особливою оригінальністю. Тут і антирадянська пропаганда серед робітників та службовців, і диверсійні акти, і зрив планових завдань, і військово та економічне шпигунство. У справі вищезначених суднобудівних заводів проходило 7 інженерно-технічних працівників. Причому один з них – інженер Л. Орлов – був засуджений до розстрілу, інші ж – до різних термінів ув'язнення¹²⁸.

Характерно, що суднобудівні заводи не залишились поза увагою ДПУ - НКВС УСРР і надалі. Наприклад, на заводі ім. А. Марті лише протягом 1933 – 1935 років чекістами було виявлено цілий ряд різних “контрреволюційних” організацій та груп.

У 1933 році на підприємстві була “ліквідована” організація, яка займалася, як доводили слідчі, виведенням з ладу нових суден. У справі згаданого “ворожого формування” було засуджено 17 інженерно-технічних працівників і робітників. У 1934 році на цьому ж заводі була “викрита” диверсійно-шпигунська організація, яка “здійснила підпал елінга”.

Як наслідок, на лаві підсудних опинилось 32 працівники, четверо з яких було засуджено до розстрілу. 1935 рік “ознаменувався” виявленням на заводі чергової “шкідницької” групи, яка “зривала плани будівництва нових суден і підводних човнів”. Могли відзвітувати органи держбезпеки і арештом на підприємстві двох троцькістських груп і навіть... одного італійського шпигуна¹²⁹.

Як правило, репресії торкалися найбільш авторитетних і досвідчених спеціалістів. Зокрема, їх жертвою став технічний директор заводу, дворянин за походженням, лейтенант царського флоту Шишатський. Починаючи з 1930 року, життя цієї людини було схоже на суцільний кошмар, коли органи ДПУ-НКВС з інтервалом в один-два роки постійно “залучали” його до різних шкідницьких та контрреволюційних організацій.

Трагічна доля очікувала і головного будівельника суден Кашина. Колишній офіцер, поручик корабельних інженерів, він спеціально навчався будівництву суден на верфях Сполучених Штатів Америки¹³⁰. Пізніше цей факт його біографії був майстерно використаний органами держбезпеки.

Кампанії по виявленню і вилученню “контрреволюційних елементів” з найбільш важливих підприємств України здійснювались також у відповідності з секретним наказом наркома важкої промисловості СРСР Г. Орджонікідзе та голови ОДПУ Г. Ягоди № 004 (1934 рік) “Про організацію і порядок найму на роботу робітників і службовців ІТП на особливо важливих оборонних заводах”¹³¹.

Проведена органами ДПУ України спільно партійними комітетами перевірка виявила, що на цілому ряді підприємств “ще працюють (?) виключені з партії чужі елементи”. Зокрема, на судобудівничому заводі ім. 61 комунара в м. Миколаєві таких осіб налічувалось 225, на судобудівничому заводі ім. А. Марті – 165. Всього представницька комісія, споряджена ЦК КП(б)У, виявила, що на перевірених заводах республіки працювали 1044 робітники та інженерно-технічні працівники, виключені з КП(б)У. Більше того, зазначала вона, на деяких підприємствах колишні комуністи продовжували обіймати керівні посади. Таких випадків, зокрема, комісія зафіксувала на миколаївських заводах ім. А. Марті та ім. 61 комунара – 68¹³².

В 1935 році широкомасштабну операцію провели працівники Миколаївського УНКВС на суднобудівному заводі ім. А. Марті, в результаті якої були притягнуті до

слідства і засуджені 134 чоловіки, з них 66 вироками різних судових установ були засуджені до розстрілу, 68 до тривалих строків виправно-трудових таборів, з них 23 чоловіки, не витримавши тяжкої непосильної праці, там і загинули.

Серед засуджених до розстрілу – директор заводу С.О. Степанов, секретар парткому М.М. Зінов'єв, головний інженер С.Л. Самуелі, начальник техвідділу О.Я. Смирнов, начальник ОКС О.О. Чернихівський, головний експерт І.А. Корж. До тривалих строків заслання засудили голову профкому В.П. Ємця, головного інженера-механіка С.Б. Кефелі, головного металурга А.В. Кучіна, секретаря комітету комсомолу А.М. Пирога, заступника директора заводу І.Я. Скрипника та багатьох інших.

Згідно телеграфного розпорядження наркома внутрішніх справ України І.Л. Лепевського до Миколаївського УНКВС надходить вказівка заарештувати директора заводу С.О. Степанова і відправити спецконвоєм у Київ в розпорядження республіканських органів НКВС. Головне звинувачення полягало в тому, що він є учасником правотроцькістської організації, що існувала в системі головного наркомату суднобудування СРСР.

Розпочалися арешти працівників заводу. Їх звинувачували в проведенні низки диверсійно-шкідницьких актів на заводі, спрямованих на зрив військового кораблебудування, в тому, що вони затримували виготовлення механізмів за рахунок браку відповідних деталей, встановлювали на судна погано зроблені механізми. Замість концентрації робіт на певній кількості об'єктів, вели роботи по корпусах суден розгорнутим фронтом на великій кількості одночасно, створюючи розрив між готовністю корпусів і готовністю механізмів, виготовлених заводом і постачальниками. Не проводили на заводі перевірку робочих креслень, отриманих з центральних проектних організацій, в результаті чого було багато переробок і виправлень вже зроблених робіт.

На перший план члени організації ставили підривно роботу на всіх ділянках народного господарства і особливо в оборонній промисловості. А для цього потрібно було погіршувати якість військових суден, зривати і дискредитувати стаханівський рух, погіршувати матеріально-побутові умови робітників, добиваючись створення незадоволених серед останніх. Для політичного розкладу робітників вели роботу по ліквідації культурних вогнищ і клубів.

Жорстокі тортури в катівнях НКВС привели до численних обмовлень один одного в правотроцькістській організації, що охоплювала всі підприємства міста, партійний апарат, ради, профспілкові організації. Це привело до масових репресій в організаціях і на підприємствах міста ¹³³.

Контрреволюційну антирадянську групу віднайшли в цей час і на Миколаївському інструментально-транспортному заводі. Головним звинуваченням органів НКВС став зв'язок з антирадянськими елементами на користь англійської і японської розвідок. Слідчі НКВС вважали, що працівники Г.М. Гукович, В.С. Македонський, В.К. Матанов, С.В. Матанова, Н.Г. Македонська встановили зв'язок з англійською фірмою "Чайна імпорт Лембер і К" і давали їй секретну інформацію. Що це за інформація, з матеріалів справи не видно. Проте всі вони були засуджені по статті 54-1"а" на тривалі строки ¹³⁴.

У другій половині 1930-х років політичні репресії серед технічної інтелігенції проходили в контексті масових союзних та республіканських операцій НКВС.

У 1939 році Л. Берія під виглядом відновлення законності, прочистив “єжовські” кадри НКВС. У результаті покарали найбільш одіозних карателів. Були серед них і начальник УНКВС Миколаївської області П. Карамішев, і начальник 2 відділу цього ж управління Я.Л. Трушкін.

На Миколаївському суднобудівному заводі №200, у зв’язку з пожежею, НКВС області було доручено провести розслідування причини виникнення пожежі і виявити конкретних винуватців у здійсненні підпалу.

Замість об’єктивного виконання цього завдання, Я.Л. Трушкін штучно створив неіснуючу контрреволюційну троцькістську диверсійну організацію на заводі, до складу якої нібито входили інженерно-технічні працівники та керівники заводу, в зв’язку з чим за фальсифікованими довідками Трушкіна та санкції начальника управління НКВС П.Т. Карамішева були заарештовані Чикалов, Бондар, Афанасьєв, Фомін, Гладков та інші. До заарештованих були застосовані спотворені і провокаційні методи слідства, в результаті чого вони обмовляли один одного в контрреволюційній і диверсійній роботі¹³⁵.

Справа була визнана сфальсифікованою. В довідці, складеній з цього приводу для голови Військового трибуналу військ НКВС, відзначалось, що контрреволюційна організація була штучно створена працівниками НКВС шляхом застосування провокаційних методів слідства по звинуваченню працівників заводу.

Передбачаючи катастрофу особистого складу партії, ЦК ВКП(б) в січні 1936 року офіційно оголосив поновлення прийому в партію. Але як показала практика, робітники і селяни в партію більше не йшли. Про це свідчать і відповідні факти. М. Квасов, завідуючий відділом керівних партійних органів ЦК КП(б)У, наводить такі дані: “У 24 районах Миколаївської області в 250 первинних партійних організаціях з моменту відновлення прийому до партії не прийнято жодної людини...”¹³⁶.

Отже, командний склад і спеціалісти на виробництві боялися доносів робітників, робітники боялися доносів секретарів парткомів і комітетів комсомолу, ті, в свою чергу, боялися НКВС. Підняті на щит стахановці, часто демагоги, завдяки яким порушувався технологічний процес, намагались командувати досвідченими інженерами. В результаті, в промисловості утвердилась анархія, плани систематично не виконувались, знижувалась якість продукції.

Політичні репресії проти окремих груп населення в СРСР були складовим елементом політики ВКП(б) в 1930-і роки “...Жертвами сталінського режиму ставали робітники, селяни, службовці, інтелігенція, військові, духовенство, партійні і державні функціонери.

Злочинні дії влади спрямовувались проти громадян всіх національностей, хоча за каральними заходами проглядалися і національні аспекти. Репресивна система вишукувала серед представників різних національностей шпигунів іноземних розвідок, ворогів, які “приносили шкоду радянській державі і з якими необхідно було розправлятися”¹³⁷.

По так званих “національних лініях”, що становили окремий розділ статистичного звіту, підрозділи обласних управлінь народного комісаріату внутрішніх справ вели окремий облік заарештованих. Звіти передбачали: польські, німецькі, харбінські, латиські, естонські, грецькі і болгарські лінії¹³⁸.

Основним приводом для притягнення до відповідальності були шпигунство на користь інших держав або наклепи на радянський лад. Мало не кожний представник національної меншини в очах працівників державних органів безпеки був потенційним зрадником або наклепником. В країні була розгорнута ціла кампанія по “національній лінії”, в пресі набуло великого розмаху створення з представників національних меншин образу чи не найголовніших ворогів радянського ладу. Спочатку їх починають звільнювати з роботи, а пізніше, – за сфабрикованими справами – кидати до в’язниць, висилати у виправно-трудова табори та, навіть, розстрілювати.

Перша кампанія по “національній лінії” була проведена органами держбезпеки проти поляків. “Зелене світло” репресіям проти поляків дав “Оперативний наказ наркома внутрішніх справ СРСР” за №00485 від 11 серпня 1937 року, у якому ставилося завдання “розгромлення антирадянської роботи польської розвідки і диверсійно-повстанської низівки “ПОВ – польської організації військової”¹³⁹. Наказ зобов’язував місцеві органи держбезпеки протягом трьох місяців (20 серпня – 20 листопада) здійснити широку операцію щодо цілковитої ліквідації місцевих організацій ПОВ і, перш за все, її диверсійно-шпигунських та повстанських кадрів в промисловості, на транспорті, радгоспах та колгоспах.

Арешту підлягали: а) виявлені в процесі слідства й до цього часу не розшукані найактивніші члени ПОВ за долученням списком; б) усі військовополонені польської армії, які залишилися в СРСР; в) перебіжчики із Польщі, незалежно від часу їх переходу в СРСР; г) політемігранти та політобмінені з Польщі; д) колишні члени ППС та інших польських антирадянських політичних партій; е) найбільш активна частина місцевих антирадянських націоналістичних елементів польських районів”¹⁴⁰. Як бачимо, під ці пункти міг попасти будь-який представник польської національності, який проживав на території Радянського Союзу.

Органи НКВС діяли швидко. Вже на 1 листопада 1937 року в Україні по польській лінії було заарештовано 19030 громадян. З цієї кількості було завершено справ на 7069 чоловік, з них засуджено до розстрілу 4885¹⁴¹.

Торкнулися ці події і Миколаївщини. Загалом в області у 1937 році було репресовано 849 поляків, що складало 2,8% від загальної кількості репресованих поляків в Україні¹⁴².

Відразу слід зауважити, що по “польській лінії” проходили не лише поляки, а й представники інших національностей, які або звинувачувалися в контрреволюційній діяльності на користь Польщі, або ж у співробітництві з поляками, які проводили таку діяльність. Так, в контрреволюційну польську націоналістичну організацію, викриту в 1937 році в Миколаєві, входили росіяни І.В. Іванов і Н.П. Цветаєв, німець Г.А. Окс, поляки В.І. Ляхович та Д.І. Злочевський, українець Т.І. Вдовиченко, молдованин В.Г. Матвеев. Вони були звинувачені в шпигунській діяльності, проведені контрреволюційної агітації та приналежності до “ПОВ” і засуджені до розстрілу.

Ще одну шпигунську організацію ПОВ, що складалась із 9 депортованих поляків, “викрили” миколаївські чекісти. Усіх їх – Й.У. Квятковського, І.Ф. Колбу, Й.Ф. Єзерського, У.Ф. Станіславського, І.А. Загребського, І.І. Мировського, Й.С. Сорочинського тогочасна феміда засудила до розстрілу. Всього в Миколаєві було “виявлено” 8 військових польських організацій, всі учасники яких були засуджені до розстрілу¹⁴³.

Було репресовано і багато поляків по окремим справам. Мотиви були ті ж самі – контрреволюційна діяльність, наклепництво на радянський лад, шпигунство тощо.

Наприклад, токаря заводу ім. Марті С.С. Кочаровського засудили на 10 років виправно-трудоих таборів за те, що він начебто підтримував зв'язок з поляками-націоналістами, а також в листах, які писав до своїх знайомих, зводив наклеп на Радянський Союз, вигадуючи всілякі провокаційні повідомлення про голод, людожерство і т.ін.¹⁴⁴

Помічника машиніста Первомайської гідроелектростанції поляка І.І. Кашинського розстріляли за те, що він, за даними чекістів, висловлював серед робітників свої націоналістичні польські контрреволюційні погляди: розхвалював Польщу, ставив її в приклад, що, мовляв, там краще жити, ніж в Радянському Союзі, висловлював співчуття розстріляним ворогам народу Тухачевському, Якіру та ін.¹⁴⁵

За подібним звинуваченням було розстріляно робітника заводу №200 поляка Б.І. Войцеховського. За даними справи він визнав себе винним в тому, що був контрреволюційно налаштований, підтримував письмовий зв'язок з закордоном, систематично проводив антирадянську агітацію, вихваляв Польщу та оббріхував СРСР. Начебто це підтверджували і свідки, які під час допитів пізніше, у 1957 році давали зовсім інші свідчення¹⁴⁶.

Всі ці люди пізніше були реабілітовані за недоведеністю доказів. Найбільш поширеною статтею, за якою радянська репресивна система судила людей, була 54-10 Кримінального кодексу СРСР “Розповсюдження антирадянської пропаганди та агітації”, тому що ця стаття надавала можливість притягнути до суду, по суті, будь-якого громадянина Радянського Союзу.

Із виконанням винесеного вироку карні органи не зволікали. Розстрілювали засуджених в переважній більшості через 2 – 3 тижні після його винесення, тому часу на подання апеляційної скарги їм майже не залишалося. Та й такої можливості для виправдання засудженим просто не надавалося.

Таким чином, так звана “польська лінія” була однією з основних під час репресій кінця 1930-х років. Розгорнута в Радянському Союзі широка кампанія по дискредитації поляків дуже тісно торкнулася й України, яка, як завжди, стала основним полігоном для випробування чергових перетворень часів сталінізму. Миколаївщина, як можна побачити з вищенаведених фактів теж не залишилася осторонь цих подій. Основної своєї цілі ця кампанія досягла – наслідки “коренізації” були повністю знищені, а компактно проживаюче польське населення було розпорошене і залякане. Це було дуже важливою ланкою в процесі створення так званого нового типу “радянської” людини, яка не мала а ні коренів, а ні Батьківщини.

Непросто склалися стосунки німців з більшовицьким режимом. Їх інтереси, як і інших національностей, були проігноровані в процесі адміністративно-територіальних реформ в Україні у 1921 – 1923 роках. Створення нових районів, замість існуючих раніше волостей і повітів, не завжди здійснювалось з урахуванням національного складу населення. Зокрема, в результаті укрупнення, німці були розірвані по різних адміністративно-територіальних одиницях, що призводило до занепаду традиційних форм господарської діяльності, руйнувало національно-культурний уклад життя німецького населення.

Все це доповнювалося бюрократичним свавіллям місцевої влади, нездатної забезпечити запити національних меншин, що приводило до посилення еміграційних настроїв серед німців. Відомо, що в 1922 – 1924 роках заявки на виїзд подали більше ніж 20 тисяч німецьких сімей, що проживали в Україні. Виїхати змогли лише 8 тисяч чоловік ¹⁴⁷.

В Україні переважна більшість німців проживала в сільській місцевості (94,1%). Ця обставина зумовила створення в 1924 році 5 німецьких національних районів, в тому числі й на Півдні – Люксембургського (Маріупольська округа), Ландауського (Миколаївська), Зельцького (Одеська). В 1925 році були створені ще 2 райони, відповідно до постанови РНК УРСР від 24 серпня 1924 року “Про виділення національних районів і рад” ¹⁴⁸.

В 1927 році на Півдні України були створені нові німецькі національні райони. В Миколаївській окрузі – Карл-Лібкнехтівський район, до якого входило 13 сільрад і проживало 23716 чоловік ¹⁴⁹.

Перші репресивні заходи проти жителів німецької національності були здійснені в період масової колективізації. В результаті застосування насильницьких методів при проведенні колективізації життєвий уклад в німецьких колоніях, що складався протягом багатьох поколінь, було фактично зруйновано. Господарства занепадали, згасало культурне життя. Руйнувались етнічні, моральні норми людського співжиття, які були традиційно міцними в німецькій общині.

В Раштадській волості Вознесенського повіту колоністів навіть змушували продавати худобу і на виручені гроші купляти хліб для виконання продрозкладки, викачували все зерно і борошно. В колоніях Вознесенського повіту була повторно проведена розкладка, і населення піддали подвійному розкуркуленню, все це нанесло непоправну шкоду селянському господарству ¹⁵⁰.

На засіданні оргбюро ЦК КП(б)У 27 березня 1929 року була прийнята постанова “Про виселення німців з Миколаївської округи”. З пропозицією комісії про необхідність виселення колишніх поміщиків німців з Миколаївської та інших округ ЦК погодився ¹⁵¹.

Архівна справа №17528-П розповідає про долю жителя села Зельць Р.Я. Асбергера, господарство якого було розкуркулено в 1930 році, а сам він, як куркуль, був виселений на Північ. Повернувшись після заслання, він вів, як вказано у матеріалах справи, контрреволюційні розмови про те, що колгоспи – загибель для селян і незабаром настане час голоду. Не дивлячись на те, що звинуваченим себе Асбергер не визнав, слідча справа була направлена на розгляд обласної трійки для прийняття рішення по першій категорії ¹⁵².

Поворот у політиці з 1929 року, пов’язаний з широким застосуванням репресивних заходів проти селянства під час проведення колективізації, різко негативно вплинув на соціально-економічне життя німецького населення. Національні особливості німецького селянства, хазяйновитість визначили його ставлення до цієї політики. Німецькі селяни не поспішали вступати до колгоспів, чинили опір колективізації.

У 1932 – 1933 роках в міру утвердження в СРСР тоталітарно-репресивного режиму державна політика щодо національних меншин різко змінюється. Погіршення відносин СРСР з Німеччиною та Польщею і відповідне посилення антинімецької

пропагандистської кампанії зумовили, зокрема, особливу упередженість радянських владних структур щодо німецького населення. Заяви про німецьких націоналістів стали сигналом до посилення шовіністичної кампанії.

У 1933 році на території Карл-Лібкнехтівського району чекісти створили “ворожу організацію”, яка складалась з 22 німців колоністів, які вели контрреволюційну повстанську роботу з метою зробити повстання проти радянської влади. Члени організації були засуджені на вислання та до концтаборів на строк від 3 до 10 років ¹⁵³.

У 1936 році на території Карл-Лібкнехтівського району була викрита існуюча ще з 1925 року організація “Національний союз німців на Україні”. На думку слідчих НКВС, організація була створена іноземною розвідкою. Керівництво організацією здійснювалось групою відповідальних працівників центрального бюро апеляційної секції при ЦК КП(б)У Гербардтом, Мюллером, Гафтелем. Політичною метою, як стверджували чекісти, організація ставила відторгнення України від СРСР шляхом збройної інтервенції. В контрреволюційну організацію входили: Іванович – голова Карл-Лібкнехтівського райвиконкому, Гольцгофер – директор Ландауської МТС, Дюрмайер – завідувач райвідділом освіти Спартаківського району, Вальгут – інструктор райвідділу освіти Карл-Лібкнехтівського району, Тальпер – директор середньої школи Спартаківського району ¹⁵⁴.

Проте пік терору і масових репресій проти жителів німецької національності, що проживали в південних областях України, припав на другу половину 1937 року. Одним з перших каральних заходів була операція, здійснена за телеграмою М. Єжова №11926, у якій говорилось про облік та засудження всіх “куркулів”.

Репресії не обійшли стороною і церкву. За ілюстрацію може правити так звана “справа про німців-ксьондзів”. У 1935 році на адресу С. Косіора та П. Постишева НКВС надіслав листа, де відзначалося: “В найближчі дні в Одеській області в Карл-Лібкнехтівському районі буде заслухана в показовому порядку справа групи німців-ксьондзів, що проводили в німецьких районах та колоніях найактивнішу фашистську роботу. Маючи безпосередній зв’язок з закордонними фашистськими центрами і отримуючи від останніх під виглядом “матеріальної підтримки” грошові субсидії на контрреволюційну роботу, ця група під керівництвом прелата Крушинського вела роботу по організації масових звернень німецького населення в фашистські центри з проханням про “допомогу”, причому направлялися провокаційні листи. Група пропагувала серед німецького населення ідеї фашизму, вербувала агентуру в німецьких колоніях та ін. Враховуючи, що прелат Крушинський, який очолив групу, має 67 років та Лоран – настоятель німецької католицької церкви в с. Зельці має 63 роки, вважаємо доцільним засудити їх до 10 років концтабору, але беручи до уваги їх похилий вік, замінити засланням до Казахстану на той же строк. Щодо останніх трьох обвинувачених – Тауберга, Комира й Гофмана – настоятелів німецьких католицьких церков в Карл-Лібкнехтівському районі – засудити їх до 10 років концтабору кожного” ¹⁵⁵.

Репресивно-каральна система вимагала все нових та нових жертв. Контрреволюційну організацію з 15 чоловік виявили в Карл-Лібкнехтівському районі. Пізніше слідчі розширили коло заарештованих до 100 чоловік. Керівники організації М. Лелек, Т. Штатін, Т. Вольф звинувачувалися у намірі організувати повстання в тилу СРСР під час нападу Німеччини, проведення диверсійних актів на промислових підприємствах,

збір шпигунсько-розвідувальних даних на користь Німеччини, кінцевою метою організація ставила встановлення буржуазних порядків в Україні з приєднанням останньої до фашистської Німеччини ¹⁵⁶.

В наказі НКВС СРСР №00439 ставилось завдання негайно облікувати і заарештувати на підприємствах німецьких підданих. Не дивлячись на те, що директива НКВС стосувалась насамперед іноземців, у поле зору каральних органів потрапили майже всі громадяни німецької національності. Репресії проводилися насамперед на території німецьких поселень. Тому не дивно, що були сфабриковані такі кримінальні справи, як “німці-фашисти”, “Тевтонці”, “Національний союз німців України”, “Національний фашистський центр” та ін.

Так, кримінальна справа №2329-с розповідає про арешт і засудження жителів колонії Єфінгар Єланецького району Миколаївської області ¹⁵⁷. Слідчими Єланецького НКВС була сфабрикована кримінальна справа так званого “національного фашистського центру”. Органами НКВС були заарештовані жителі колонії О.Ф. Шретлінг, Ф.І. Гібнер, Г.А. Кноль, І.М. Франк, Я.І. Кунц, Й.Л. Фрідт, І.Я. Гергардт та ін. Їх звинуватили в створенні фашистської організації, підготовці збройного виступу і боротьбі за повалення радянської влади в результаті наступу Німеччини на СРСР, в проведенні антирадянської пропаганди. Вже через декілька днів рішенням трійки УНКВС Одеської області вони були розстріляні.

5 березня 1939 року ЦК КП(б)У прийняв постанову “Про ліквідацію і перебудову штучно створених національних районів і сільських рад”. Ліквідації підлягали всі німецькі райони, а сільради, що входили до їх складу, передавалися до інших районів республіки. В Миколаївській області сільради розформованого Карл-Лібкнехтівського німецького району (Карл-Лібкнехтівська, Шпейеровська, Ватерлооська, Рорбахська, Катеринентальська, Карлсруївська, Йоганенстальська) були передані до новоствореного Веселинівського району; Вормська – Березовського; Зельцьська, Гольбштадська, Шейнфельдська і радгосп імені Тельмана – до Варварівського району Миколаївської області ¹⁵⁸.

Застосування репресивних засобів до заможних селян, пошуки “ворогів” і “шкідників” загальмували національне відродження німців України, призвели до поступового знищення всіх німецьких національно-культурних закладів, адміністративно-територіальних одиниць, ліквідації того курсу національної політики щодо національних меншин, який передував цьому.

Поряд з масовими репресіями проти українців, росіян, німців, поляків масові репресії торкнулись і болгар, греків, молдован, євреїв, білорусів, вірмен, латишів, румун та інших національностей. Репресивно-каральна система вишукувала серед представників різних національностей шпигунів різних іноземних розвідок, ворогів, які приносили шкоду радянській державі і з якими необхідно було розправитися. Тому не випадково в архівах сьогодні знаходяться тисячі кримінальних справ громадян, нині реабілітованих, які розповідають про трагічну долю представників різних народів, націй, які були притягнуті тогочасною системою до відповідальності.

Болгарське населення, що проживало переважно на Півдні України і, зокрема, на Миколаївщині, як і інші національні меншини зазнало організованих ударів каральної машини.

На території сучасної Миколаївської області болгари розселилися компактно і дисперсно, починаючи з 70-х років XVIII століття (села Димово, Щербані). Найбільшим було селище Тернівка (зараз мікрорайон м. Миколаєва), засноване в 1791 році і заселене вихідцями зі східної Фракії у 1802 році. За офіційними даними, в 1929 році Тернівська сільрада за своїм складом була національною, із переважною кількістю болгар, а все її населення складало 5125 осіб¹⁵⁹.

Одними з перших наступ тоталітарної системи відчували селяни. Відомо, що жителі Тернівки традиційно займалися сільським господарством, в тому числі овочівництвом. В дорадянські часи тут сформувався подвірний принцип землекористування, який передбачав закріплення за родинами ділянок, що передавались у спадщину. В 1920-х роках, внаслідок процесів укрупнення, на території селищної громади виникли декілька колективних господарств. В 1929 році діяли комуни ім. Ф. Дзержинського, ім. Леніна, артіль “Іскра”, ім. Свердлова, “Червоний Схід”, “Вільний орач Жовтня”¹⁶⁰. Водночас, більшість селян (56% дворів) не бажали вступати до нових утворень, вважаючи, що сімейні форми господарювання є більш зручними і ефективними.

Подібні настрої суперечили партійній політиці, націленій на усуспільнення землі, реманенту та худоби. На листопадовому (1929 р.) пленумі ЦК ВКП(б) були жорстоко засуджені будь-які спроби відхилення від генеральної лінії партії на суцільну колективізацію, а в грудні того ж року Й. Сталін визначив нове стратегічне завдання – перехід до політики ліквідації куркульства як класу. Виконуючи партійні директиви, президія Тернівської сільської ради вже 19 січня 1930 року розпочала репресивні заходи проти одноосібників, в першу чергу заможних. У 16 родин за невиконання планів хлібозаготівлі конфіскували будинки і майно. Постраждали Г.І. Ганчо, Д.Д. Дмитрієв, Ф.І. Сербін, П.М. Скарлат, Г.І. Христо та ін.¹⁶¹, а через тиждень ще у 11 сімейств відібрали майно. Особливо жорстоко зазнала сім’я Г.І. Ганчо, в якій було шестеро дітей віком від одного до шести років та батько господаря – 83 років. В люті морози їх виселили із власного будинку і поселили в землянці; все майно і худобу відібрали¹⁶².

Частина селян змушена була покинути Тернівку, в якій майже 130 років проживали їхні предки. Місцева влада примусово розкуркулила з подальшим виселенням О.Г. Брятко, Д.Ф. Бузніка, І.В. Волчо, О.О. Деордієва, Я.М. Коча, М.Д. Черно та ін.¹⁶³.

Згідно із інструкцією ЦВК та РНК СРСР найбільш заможних куркулів виселяли у віддалені місцевості СРСР, інших – в межах району. У селян конфісковували житлові і господарські будівлі, реманент, худобу, продовольчі і кормові запаси, насіння, домашнє майно, а також готівку. Звичайно, така політика викликала гостре обурення з боку громадян. Деякі із них відкрито виступали проти насильницької колективізації та розкуркулення. Житель с. Бармашове болгарин Ф.С. Васильєв на зборах членів місцевого товариства спільного обробітку землі (ТСОЗ) висловився: “ТСОЗ – це панщина, і селяни, які увійдуть туди залишаться голими...”¹⁶⁴.

Примусове укрупнення господарств супроводжувалось жорстокими кампаніями по державній хлібозаготівлі. Тих селян, які виступали проти цих заходів, звинувачували в антирадянській агітації та пропаганді і засуджували за статтею 54-10 КК УСРР до виселення в північні регіони. За таким визначенням відправили до міста Котлас (Архангельська область) мешканця с. Кантакузівка Вознесенського району Г.М. Семчова (народився в м. Дряново, Болгарія)¹⁶⁵.

На півночі опинився і тернівчанин Ф.І. Сербін разом із дружиною, сином і донькою. В 1935 році він самовільно повернувся до рідного села, де працював сторожем в місцевій кооперації. Пізніше, в 1937 році його звинуватили в антирадянській агітації і за вироком трійки при УНКВС розстріляли ¹⁶⁶.

Наступ на одноосібні господарства, депортація селян у віддалені райони країни, а також силове проведення хлібозаготівельних кампаній призвели до голодомору, який торкнувся і Тернівки. Члени місцевої комуни ім. Леніна в листі до редакції газети “Шлях індустріалізації” від 7 березня 1933 року писали: “Повідомляємо ..., що члени комуни дуже голодують, вже чотири дні як не бачать навіть крихти хліба. Просимо Миколаївські організації звернути на це увагу та надати негайну допомогу” ¹⁶⁷. Політичне керівництво країни намагалось приховувати інформацію щодо голоду. Саме це слово заборонялось вживати в документах партійних і державних органів, а також в засобах масової інформації. Порушників заборони карали навіть ув’язненням. Так, мешканку Тернівки Г.Д. Стоєву засудили умовно до ув’язнення в концтабір за “розповсюдження чуток про голод” ¹⁶⁸.

Деякі заможні селяни ще до початку масових кампаній по розкуркулюванню ліквідували власні господарства, продавали майно і виїжджали до міста. Але й тут вони підпадали під репресивні дії влади. Нові городяни не знали, що згідно із директивою органів державного політичного управління (ДПУ) агентурним шляхом збиралась інформація щодо їх адрес, місць роботи, складу сім’ї, майнового стану до переїзду в Миколаїв. В період масових репресій 1937 – 1938 років всі ці дані органи НКВС з особливою ретельністю використовували під час “розкручування” політичних справ.

Масовий політичний терор торкнувся і представників національної інтелігенції. Ще за декілька років до початку тотальних репресій було заарештовано болгарина Прокопенка Василя Георгійовича, завідуючого трудовою школою №25. Цей педагог з 1912 по 1918 роки вчителював в Тернівці, а потім в с. Варварівка (зараз мікрорайон м. Миколаєва). У звинуваченні зазначалось, що “він здійснював виховну роботу серед учнів в антирадянському дусі, в результаті чого деякі із них в 1928 році в період перевиборів до сільрад виготовили рукописні антирадянські листівки і розповсюджували їх в селі Варварівка. В них було написано: “За радянську владу, але без комуністів!” ¹⁶⁹. Органи засудили вчителя до п’яти років ВТТ (виправно-трудова таборів). Подальша доля цієї людини невідома. В 1937 – 1938 роках каральні дії влади проти педагогів, як і інших категорій населення, значно посилились. Вихідцю із Тернівки П.О. Черно, завідуючому кабінетом хімії при інституті підвищення кваліфікації інженерно-технічних працівників, поставили у провину посібництво антирадянській націоналістичній організації. Під час інсценованої очної ставки між свідком М.Ф. Лещенко і П.О. Черно йшлося про те, нібито останній дав згоду дістати хімічні реактиви для виготовлення вибухівки. Хоча Черно категорично заперечував ці вигадки, сталінське правосуддя винесло йому суворий вирок – розстріл. Каральні органи виявили особливу жорстокість і підступність до родичів страченого: їм повідомили, нібито П.О. Черно засуджено до 10 років без права листування і вислано в північні табори, де він помер від раку печінки ¹⁷⁰.

Жертвами свавілля влади стали вчителі-болгари: Г.Д. Белік, А.А. Діордієв, К.В. Петков та інші. Репресії застосовувались і щодо студентів. В 1938 році ув’язнили

К.В. Петкова, студента 4 курсу Миколаївського педінституту, але за недостатністю доказів його справу було припинено ¹⁷¹.

Серед репресованих опинився І.К. Бузнік, інженер Миколаївського будівельного тресту, який народився і виріс у Тернівці. В матеріалах слідства наголошувалось на його службі офіцером старої і білої армії, підкреслювалось, що він, навіть, був “з 1925 року шпигуном болгарської розвідки”. Рішенням трійки при УНКВС цю людину засудили до вищої міри покарання із конфіскацією особистого майна ¹⁷².

Зміцнюючи тоталітарний режим, владні органи використовували різноманітний арсенал засобів, націлених на те, щоб залякати населення і зламати його опір. Але і в умовах зростаючого ідеологічного тиску не всі громадяни піддавались ідеологічній обробці. Деякі з них відверто критикували політику ВКП(б). Працівник тернівського колгоспу ім. Коларова М.О. Серебрич під час бесіди з односельцями відверто називав Сталіна контрреволюціонером, який знищив багато чесних людей, заявляв, що страта Тухачевського, Уборевича, Якіра та інших воєначальників є злочином.

Виступ М.О. Серебрича був обговорений на загальних зборах членів колгоспу і кваліфікований як “терористичний випадок”. До того ж, його звинуватили в агітації, націленій на зрив продажу державі надлишків хліба. В серпні 1937 року М.О. Серебрича розстріляли ¹⁷³. За вислови на “захист ворога народу Тухачевського і похабні образи товариша Сталіна” в 1938 році стратили члена однієї із місцевих артільей О.К. Волчана ¹⁷⁴.

Управління НКВС в областях свідомо фабрикувало групові справи, щоб продемонструвати наявність організованої антирадянської опозиції. Нерідко використовувався “національний підхід”. Так, в 1938 році було “сфабриковано” справу групи болгар – колишніх куркулів із Первомайського району Миколаївської області. До неї входили уродженці старого болгарського поселення Ольшанка – брати Михайло, Петро та Семен Владови ¹⁷⁵, які на той час проживали в с. Грушівка, а також мешканці міста Первомайська В.П. Добров, Д.І. Опря, Г.І. Бужан, К.С. Кіров, Д.Я. Тодоров. В офіційному звинуваченні зазначалось, що учасники організації проводили “антирадянську агітацію серед робітників і службовців, розповсюджували провокаційні чутки про війну... вихваляли фашистський лад Болгарії, прагнучи довести, що там добре життя”. Всіх болгар, що проходили по цій справі було страчено ¹⁷⁶.

В 1937 році в м. Очакові проводилося слідство по справі церковників, очолюваних священником Х.Г. Господиновим (народився в 1872 році в с. Кара-Піліт Старозагорського повіту у Болгарії). На момент арешту священнослужитель проживав в с. Куцуруб Очаківського району. До групи також входили церковний староста Ф.Г. Данілов та активіст громади І.І. Дубіна.

В матеріалах справи підкреслювалось, що церковники “агітують відсталу частину селян із колгоспу “Червоний Партизан” не виходити на роботу у недільні дні, під виглядом релігії здійснюють антирадянську агітацію, а Дубіна взагалі заявляв, що влада представляє собою купу аферистів, які знущаються над народом.” Церковників спонукала така ж доля як і болгар із Первомайщини ¹⁷⁷.

Особливо прискіпливо органи розглядали справи болгар, які прибули порівняно недавно із-за кордону і підтримували зв'язки із батьківщиною. Як відомо, в Болгарії в 1935 році було встановлено монархічну диктатуру царя Бориса III. В зовнішній політиці монарх орієнтувався на фашистську Німеччину, що згодом призвело до по-

гіршення стосунків з СРСР. Це в повній мірі відчули на собі болгар, що проживали в радянській країні.

Характерною в зв'язку з цим є доля Г.П. Чернева, який народився в Разградській околиці (Болгарія). Під час Першої світової війни він потрапив у полон, після чого в 1916 році залишився у Росії. В 1930-х роках Чернев займався овочівництвом в с.Ново-Андріївка Варварівського району Миколаївської області. В документах слідчої справи підкреслювалось, що за матеріальним станом він був заможним, “двічі розкуркулювався, мав постійну найману силу до 25 осіб, декілька коней тощо.” Окремо зазначалось про його листування із батьками, сестрою, сином та іншими родичами в Болгарії. У звинуваченні було записано, що Чернев вихваляв фашистський режим в Болгарії. В жовтні 1938 року трійка УНКВС ухвалила вирок щодо нього – розстріл з конфіскацією майна. На прохання сина потерпілого в 1956 році постановою Миколаївського обласного суду справу припинили за недостатністю звинувачень¹⁷⁸. Така ж доля очікувала М.С. Вачкова, що народився у 1898 році у с. Темніску (Болгарія). Болгар К.М. Бонєва (1884 р.н., с. Катаржина), Г.І. Дойч (1893 р.н., с. Врагеш), М.Г. Попова (1889 р.н., с. Береству), які працювали в сільськогосподарській галузі на території Миколаївщини, у різні часи засудили до ВТТ¹⁷⁹.

Болгарська тема використовувалась навіть в тих процесах, де учасниками проходили українці і росіяни. В 1937 році розглядалось справа архієпископа О.В. Нагорського, уродженця міста Батурина. На час арешту він проживав в м. Миколаєві. Архієпископа звинуватили у дискредитації нової радянської конституції і підбурюванні віруючих до виступів за повернення церков. Причому наголошувалось, що О.В. Нагорський підтримував зв'язки із донькою у Болгарії: “надсилав їй антирадянську інформацію і отримував від неї кошти”¹⁸⁰.

Таким чином, болгарське населення Миколаївщини в 1930-х роках зазнало типових репресій з боку сталінського режиму: від позбавлення виборчих прав до вищої міри покарання. За нашими підрахунками, жертвами репресивних заходів стали близько 150 болгар – мешканців Тернівки та інших населених пунктів області¹⁸¹. Внаслідок примусової колективізації багато селян залишили власні господарства і переїхали до міст, що об'єктивно руйнувало їхнє традиційне соціокультурне і етнічне середовище. Погіршення відносин між СРСР та Болгарією використовувалось органами НКВС як один із аргументів у впровадженні “болгарської національної лінії”, грубо порушувались елементарні права і свободи людей. Це призводило до образи гідності болгар, які десятиріччями проживали спільно з українцями і росіянами і, фактично, стали корінним населенням.

Латиське населення в помітних кількостях з'явилося на Півдні України після громадянської війни. Це були переважно бійці латиської дивізії, багато з них після її розформування залишились жити і працювати в Катеринославі, Олександрівську, Миколаєві, Одесі, Каховці, Мелітополі.

В грудні 1937 року в обласні управління НКВС була розіслана телеграма за №250499, в якій було запропоновано “протягом 48 годин зібрати, перевірити і подати відомості щодо латиських офіційних установ і організацій на території республіки, краю, області. Повідомити дислокацію пунктів концентрації латишів, цифрові дані про кількість керівників, членів правління й активу в окремих установах та організаціях.

Підготувати арешти всіх керівників та активістів по цих пунктах концентрації латишів, а також раніше врахованих латиських шпигунів, перебіжчиків і антирадянського активу. Операцію стосовно всіх цих категорії активу попередньо провести в один день з подальшим розвитком по типу польської операції”¹⁸².

Так, агентами латиської розвідки на території Миколаїщини виявилися відомі партійні діячі, політемігранти, працівники правоохоронних органів, інженерно-технічні працівники. Саме по “латиській справі” були заарештовані і засуджені до розстрілу перший секретар Одеського обкому партії Є.І. Вегер, перші секретарі Вознесенського і Очаківського райкомів партії П.П. Капост і Я.І. Іонас, прокурор Миколаївського району І.І. Крумін, директор Миколаївського сільськогосподарського банку В.К. Преде і інші¹⁸³.

Перших секретарів Вознесенського і Очаківського райкомів партії Петра Петровича Капоста та Іонаса Яна Індриковича співробітники органів НКВС заарештували 14 грудня 1937 року на робочих місцях у службових кабінетах.

15 грудня 1937 року начальником УНКВС Миколаївської області були розіслані телеграми до Вознесенського і Очаківського відділів НКВС такого змісту: “Негайно пильно обшукайте квартиру, кабінет колишнього секретаря райпарткому Капоста П.П., члена КП(б)У”¹⁸⁴.

А вже 16 грудня 1937 року на засіданні бюро Одеського обкому КП(б)У було ухвалено рішення: “Капоста Петра Петровича, партійний квиток 1828518, зняти з посади першого секретаря Вознесенського райкому КП(б)У та виключити з лав партії як ворога народу”. Аналогічне рішення було прийнято по Іонасу¹⁸⁵.

В обвинувальному вирокі слідчі НКВС стверджували, що ще в 1936 році перший секретар Очаківського райкому партії, делегат XVII з’їзду ВКП(б) Ян Андрикович Іонас заснував контрреволюційну латиську організацію, до якої завербував першого секретаря Вознесенського райкому партії Капоста Петра Петровича. Пізніше організація почала чисельно зростати, до неї увійшли латиші: прокурор Херсонського району І.І. Крумін, директор сільського господарського банку В.К. Преде, інструктор ЦК КП(б)У І.Н. Крастін. Всі вони, на думку слідчих, були активними учасниками латиської шпигунської організації, вели постійно цілеспрямовану підривну роботу в сільському господарстві, важкій промисловості, активно сприяли розладу і послабленню Червоної Армії¹⁸⁶.

Як свідчать матеріали слідчих справ по обвинуваченню П.П. Капоста та Я.І. Іонаса, контрреволюційна латиська організація головною метою ставила постійно інформувати іноземні держави Латвію і Німеччину про стан господарства і оборони СРСР, вести шкідницьку роботу з метою підриву могутності Радянського Союзу. На випадок війни з Німеччиною і Латвією з СРСР було вирішено організувати в тилу бойові групи, підняти і очолити повстання, спрямувати його на повалення радянської влади, відторгнення України від СРСР з наступною фашизацією її, готувати терористичні акти проти керівників ВКП(б). Члени контрреволюційної групи організували також перебої в доставці палива для техніки в період весняних польових робіт, а також при збиранні врожаю, провалили плани здачі хлібозаготівель, не забезпечили своєчасний розрахунок за оплату насіння коноплі, що не дозволило своєчасно отримати посівний матеріал і тим самим було зірвано посів¹⁸⁷.

Заарештовані Я. Іонас і П. Капост відкинули пред'явлені звинувачення. П.П. Капост висловлював невдоволення веденням слідства, грубістю і некомпетентністю слідчого. Тому слідчий НКВС пише доповідну на ім'я прокурора, де заявляє, що П.П. Капост неправильно веде себе на допиті, ображає слідчого. На резолюції на доповідну, що збереглася в документах справи, помічено: "Впевнений, що він може дати більше, постарайтесь".

І слідчі ж, звичайно, старалися вибити з арештованих зізнання будь-якими засобами. Як свідчить голова Очаківської райспоживспілки Кронгауз Антон Леонардович, який залишився в живих після сталінських в'язниць та голова Очаківського райвиконкому Шалахман Іван Кирилович, що знаходились в одній камері з Я. Іонасом: "Після допиту в камеру працівники НКВС занесли всього закривавленого і побитого Яна Іонаса. Він перебував у дуже важкому стані, намагався щось сказати, але не зміг говорити, бо обличчя і язик були дуже опухлими і побитими". Не витримавши звирячих тортур, П. Капост і Я. Іонас "зізнаються в тому, що були членами контрреволюційної латиської організації і вели шкідницьку діяльність проти СРСР". Дуже швидко слідчі НКВС знайшли свідків, які розкрили ту "жахливу роботу", що проводили обвинувачені Капост, Іонас та інші члени латиської контрреволюційної організації.

Сьогодні, більш як через півстоліття, дивуєшся надуманості її свідчень. Так, один із свідків у заяві на ім'я начальника НКВС писав, що Капост регулярно проводив шкідницьку роботу, будучи першим секретарем райкому партії. "У своїй доповіді на районних партійних зборах Капост П.П. протягнув явно контрреволюційне формулювання про те, що частина колгоспників є ледарями, шукають легких заробітків, зимою нічого не роблять"¹⁸⁸.

Інший свідок заявляє: "Капост П.П. на зборах комуністів Вознесенського району, коли вирішувалося питання про роботу партійної організації в період виборів до Верховної Ради СРСР заявив: "Не думайте висувати мою кандидатуру", і назвав кандидатуру, на його думку, гідного кандидата, начальника Одеського НКВС т. Федорова"¹⁸⁹. Цю заяву свідок розцінював як різко антипартійну.

Третій свідок свідчив: "В одній з доповідей Капост висловився, що в селі Трикрати побудований клуб вартістю 30 тисяч карбованців, у той же час свинарники колгоспу "22 партизани" добре не обладнані, потрібно було менше грошей витратити на будівництво клубу і збудувати кращий свинарник. Це явно контрреволюційна ідеологія"¹⁹⁰. Маючи такі свідчення, слідство звинуватило П.П. Капост, Я.І. Іонаса, І.І. Круміна, В.К. Преде, І.Н. Крастіна по статтях 54-6, 54-7, 54-8 КК УРСР як членів контрреволюційно-шпигунської організації латишів, що ставила за мету активне проведення шпигунської діяльності в СРСР на користь фашистської Латвії і Німеччини.

На чолі організації стояв перший секретар Очаківського райкому партії Ян Індрикович Іонас, який постійно інформував учасників про мету і завдання організації. Члени організації поділяли їх повністю, в тому числі й індивідуальний терор проти керівників ВКП(б) і радянського уряду. Збирали секретні військові дані про озброєння і дислокацію частин Червоної Армії, які Іонасом передавалися до Латвії. Вели значну шкідницьку роботу в сільському господарстві, викликаючи незадоволення серед колгоспників. Зосереджували контрреволюційно настроєних латишів, що проживали на території області в бойову терористичну організацію для проведення терактів.

Звичайно такі “тяжкі” звинувачення могли для засуджених означати лише вищу міру. Рішенням народного комісара внутрішніх справ СРСР Єжова і прокурора Союзу РСР Вишинського (протокол №115 від 5 лютого 1938 року) Капоста Петра Петровича було засуджено по першій категорії, що означало розстріл¹⁹¹.

Кримінальні справи Я.І. Іонаса, І.І. Круміна, В.К. Преде, І.Н. Крастіна були надіслані на розгляд трійки УНКВС по Миколаївській області, яка засудила їх до вищої міри покарання¹⁹². На листи дружини, рідних повідомити про долю засуджених з органів НКВС була одна відповідь: засуджений до 10 років віддалених таборів без права листування, що в той час означало розстріл.

Лише у 1956 році справа так званої “контрреволюційної організації латишів” була переглянута, виробництвом припинена, а рішенням військового трибуналу військ Одеського військового округу від 2 листопада 1956 року громадяни Я.І. Іонас, П.П. Капост, І.І. Крумін, В.К. Преде, І.Н. Крастін були реабілітовані.

Зачепили масові репресії і єврейське населення області. Аналіз архівних документів 1920 – 30-х років дає змогу визначити основні статті звинувачень, які фігурують у справах репресованих євреїв. Це – участь у націоналістичних сіоністських організаціях; участь у контрреволюційних троцькістських організаціях; шпигунство; недонесення на засуджених членів родини.

Ще в 1926 році округовим ВДПУ були притягнуті до відповідальності за участь в антирадянській сіоністській організації мешканці Миколаєва Є.М. Берехман, С.А. Медем, Л.С. Бірінберг та інші. 18-річна учениця школи крою та шиття Лея Бірінберг була заарештована 16 жовтня 1925 року за звинуваченням в участі у контрреволюційній організації “Ташомер Гацоїр”. Під час обшуку в квартирі по вул. Московській, 42, де Лея жила з батьками та братами, було знайдено і вилучено: рукописний журнал “Ташохар” (“Світанкова зоря”) – орган спілки єврейських скаутів “Ташомер Гацоїр”, чернетки протоколів зборів осередку скаутів і декілька особистих листів російською мовою і на івриті. Ці матеріали лягли в основу звинувачення Л.С. Бірінберг за ст. 72-10 КК УСРР (участь у контрреволюційній організації).

Слід зауважити, що “Ташомер Гацоїр”, створена в 1922 році не ставила за мету повалення існуючого в СРСР ладу. Це була молодіжна організація єврейських скаутів. Її основна діяльність була спрямована на зміцнення і розвиток національної самосвідомості єврейської молоді, підготовку її “к производительному труду и включение в мировую борьбу за социализм”¹⁹³.

Після першого допиту 17 жовтня 1925 року, на якому Л.С. Бірінберг визнала, що вилучені під час обшуку матеріали знаходились у неї на зберіганні, Лею ув’язнили в округову виправно-трудоу установу і до 12 листопада 1925 року на допит не викликали. Не відчуваючи себе винною, дівчина стала вимагати продовження слідства. 9 листопада вона написала заяву на ім’я слідчого, який вів її справу: “Прошу вызвать меня на допрос. В противном случае я 11 ноября объявляю голодовку”¹⁹⁴.

Ці слова не були пустою погрозою. У справі Л.С. Бірінберг зберігається таємна записка заступника начальника виправно-трудової установи Миколаївському ВДПУ, яка свідчить, що “заклученная Биринберг объявила 11 ноября голодовку”¹⁹⁵. 12 листопада 1925 року її викликали на допит. Винною у висунутих проти неї звинуваченнях вона себе не визнала. 16 листопада 1925 року Лея Бірінберг була звільнена з-під варті за

підпискою про невіїзд. Постановою від 11 березня 1926 року справу Л.Є. Бірінберг було припинено “за недостаточностью собранных против обвиняемой доказательств”¹⁹⁶.

26 квітня 1926 року Лею знову заарештували. 27 квітня на допиті знов ті самі запитання: чи були ви членом сіоністської організації, яку посаду в ній займала, кого із членів організації можете назвати і т. ін.

Вражає мужність молододі дівчини, яка відповіла слідчому: “Я отказываюсь отвечать. Я буду отвечать на те вопросы, на какие сочту нужным”¹⁹⁷. Слідство тривало до 18 травня 1926 року, і знов справу було припинено за недостатністю доказів. Миколаївський округовий відділ ДПУ звернувся до Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР з клопотанням про адміністративне вислання Л.Є. Бірінберг як антирадянського елемента. Але 8 червня 1926 року це клопотання було відхилено. В 1998 р. Л.Є. Бірінберг була реабілітована як “необоснованно привлекавшаяся к ответственности по политическим мотивам”¹⁹⁸.

Ще більше вражає надуманість звинувачення і безпідставність арешту Сіми Бенціонівни Березіної, вчителя історії Первомайського педтехнікуму. В постанові про початок слідства від 16 вересня 1936 року записано: “Березина имела связь с троцкистско-зиновьевской бандой. При преподавании истории в Первомайском техникуме среди студентов протаскивала троцкизм”¹⁹⁹. Привід для такого звинувачення був сміховинний. У 1927 році Березіна, тоді студентка Харківського робітфаку, на партійних зборах утрималася під час обговорення рішення ЦК ВКП(б) про виключення Троцького з партії. Як речові докази, до справи було залучено конспекти лекцій з політекономії, у яких згадувалися економічні теорії Каутського, Троцького, Бухаріна.

Мужня жінка намагалась боротися, написала кілька листів до Прокуратури УСРР, давала дуже докладні, чіткі пояснення на допитах та очних ставках. Точні відповіді обеззброювали слідчих, примушували вишукувати інші, ще абсурдніші обвинувачення. Тричі було подовжено строки утримання під вартою. Слідчі доскіпувалися до кожного слова, перебирали все життя, друзів, знайомих, але нічого не знаходили. У справі зберігаються відповіді Чернігівського і Харківського обласних та Цюрупинського районного УНКВС. Результат перевірок однозначний: “По существу Вашего запроса сообщая, что проверкой как архива РПК, а также по учётам РО НКВД, компрометирующих материалов на Березину С.Б. не выявлено”²⁰⁰.

Незважаючи на те, що за 9 місяців слідства жодних доказів злочинної діяльності так і не було виявлено, в червні 1937 року рішенням Особливої наради Сіму Бенціонівну було засуджено до 5 років виправно-трудових таборів і відправлено етапом в бухту Ногаєво в Північно-Східні табори.

Кожну подібну справу місцеві органи влади намагалися перетворити на показовий політичний спектакль з широким обговоренням у трудових колективах і засобах масової інформації. В первомайській районній газеті “Прибузький комунар” було надруковано статтю “Викрито ворога – Березіну”, у якій кореспондент з усім пролетарським пафосом, не перебираючи висловів, викривав “ворожих недобитків, троцькістських послідишів”, закликав “ще вище піднести класову пильність у боротьбі з такими виродами, як Березіна”²⁰¹.

Багато мешканців Миколаївщини в 1930-х роках проходили у сфабрикованих слідчими справах за приналежність до різноманітних іноземних розвідок. Склада-

ється враження, що територія області наскрізь була наповнена іноземними агентами і різного роду шкідниками.

Звинувачено у шпигунстві було директора роздрібної контори “Союздруку” Миколаївського обласного управління зв’язку 25-річного І.М. Гольдштейна. Заарештовано його було 3 травня 1938 року, а протокол першого допиту датований 14 травня 1938 року. Даних про те, що відбувалося з І.М. Гольдштейном у ці 10 діб у справі немає, але з першого ж допиту він визнає свою участь у Польській шпигунській організації. Проте звинувачення, висунуте проти І.М. Гольдштейна, ґрунтується виключно на його зізнанні та свідченнях людей, заарештованих в інших справах. Речові докази в справі відсутні ²⁰².

Відомо, що в 1930-і роки слідчим НКВС для завершення справи достатньо було “особистого зізнання” або неперевіраних свідчень інших обвинувачених. І для одержання “зізнань” слідчим рекомендувалося використовувати тортури. Як показав на допиті 5 липня 1956 року колишній начальник УНКВС по Миколаївській області І.Б. Фішер, “работники, занимавшиеся допросами обвиняемых, были хорошо осведомлены о применяемых в НКВД СССР, НКВД УССР методах “получения” признания обвиняемых, многие лично наблюдали применение этих методов” ²⁰³. Ці методи – биття заарештованих. Оскільки “качество и квалификация того или иного работника оценивались по количеству полученных им “признаний” ²⁰⁴, цілком імовірно, що І.М. Гольдштейн визнав себе винним у шпигунстві після застосування саме таких методів слідства.

Таким чином, слідство “довело”, що І.М. Гольдштейн ще в 1936 році був завербований для проведення шпигунської роботи на користь Польщі, збирав дані по оборонному заводу та відомості про розміщення колодязів спеціального призначення. Оскільки обвинувачений “виновным себя полностью признал” ²⁰⁵, його справу було направлено на розгляд в особливому порядку. Рішенням Трійки при УНКВС по Миколаївській області 29 вересня 1938 року І.М. Гольдштейна було засуджено до розстрілу. 7 жовтня 1938 року вирок було виконано. В 1960 році справа Іллі Мойсейовича Гольдштейна була переглянута і він був посмертно реабілітований.

Отже, політичні репресії на Миколаївщині торкнулися всіх без винятку верств населення, всіх національностей, скалічили життя тисячам громадян, стали народною трагедією. Архівні дослідження цієї теми збагачують нас об’єктивним знанням про минуле, допомагають зрозуміти непрості проблеми сучасної історії і долати перешкоди на непростому шляху етнічного, соціального і політичного самоствердження.

Однією з форм репресій в 1920 – 30-ті роки, крім арештів, розстрілів, системи заручників, ув’язнення, концтаборів та заслання, масових депортацій та інше, було обмеження та позбавлення виборчого права.

Інститут “позбавленців” був юридично закріплений у Конституції РРФСР 1918 року, в Україні – у Конституції 1919 року. Положення передбачало безпеліційне позбавлення виборчих прав членів імператорського дому, який царював в Росії, людей, що прямо або опосередковано керували діяльністю поліції, жандармерії, караючих органів царського режиму і контрреволюційних урядів, міністрів, товаришів міністрів, генерал-губернаторів, губернаторів, віце-губернаторів, градоначальників, губернських та повітових предводителів дворянства, чиновників для особливих доручень при губер-

наторах, прокурорів судових палат, службовців та агентів поліції, охоронних відділень та інших. Точний перелік осіб встановлювала інструкція ЦВК. До “позбавленців” також відносились монахи, священослужителі, члени правлінь релігійних общин, дружини всіх категорій, що були названі та інші особи, що були в адміністративному порядку заслані як контрреволюційний та соціально-небезпечний елемент на час його заслання²⁰⁶. З переходом до непу до категорії “позбавленців” почали відносити людей, які займалися підприємницькою діяльністю.

Інститут “позбавленців” використовувався як один з ефективних заходів для підризу соціальної бази політичних партій, які на початку 1920-х років ще приймали участь у виборах в місцеві органи влади. За його допомогою комуністична партія виключила з процедури виборів значні верстви населення, що потенційно могли голосувати проти більшовиків.

Існувала залежність між розмірами міського населення та кількістю позбавлених виборчих прав. Пропорційно більше їх було у невеличких містах, містечках, селищах, де повністю був відсутній фабрично-заводський контингент, але багато було торговців, лавочників, дрібних підприємців, власників приватних майстерень, яких відносили до експлуататорів²⁰⁷.

В жовтні – листопаді 1925 року в Миколаєві списки по виборах до міськради включали 36 тис. чоловік, позбавлених виборчих прав – 1,5 тис. осіб. Всього 37,5 тис. осіб. В той же час населення міста за переписом 1926 року складало 104,9 тис. осіб. Як відмічалось у довідці Миколаївської міськради на решту населення списки не були складені. Окрфінвідділ не підготував списки осіб, що жили на нетрудові доходи. Списки неорганізованого населення повинні були надати домоуправління по міліцейським ділницям, але ця робота також не була виконана²⁰⁸.

Промислові міста давали найменший відсоток позбавлених виборчих прав. В Миколаєві в 1924 році офіційно було позбавлено права голосу 1335 осіб, що складало 3,7% від загальної кількості виборців. Інше становище склалося в Одесі, Єлисаветграді, Херсоні. Відродження приватного підприємництва знайшло сприятливий ґрунт, що призвело до збільшення позбавлених виборчих прав. В 1924 році в Одесі було позбавлено права голосу 13,3 тис. чоловік, що складало 8,6% виборців, Херсоні – 1,8 тис. (10,1%), Єлисаветграді – 3,2 тис. (14,2%)²⁰⁹.

В 1924 році після смерті Леніна, в умовах різкого загострення боротьби за владу між групами правлячої комуністичної партії, поглиблення “кризи збуту, зростання безробіття, загострення відносин із західними країнами”, керівництво країни приймає відчайдушні зусилля для оволодіння ситуацією. Один з кроків – розширення контингенту виборців, скорочення позбавлених виборчих прав за рахунок неорганізованого населення – кустарів та ремісників. В 1924 році в Миколаєві було відновлено в правах понад 70 осіб²¹⁰. В грудні 1925 року міській виборчком Миколаєва допустив до виборів кустарів, торговців з патентом першого розряду, які не користувалися найманою працею, а також утриманців відділу соціального забезпечення²¹¹.

Найбільш масовим процес позбавлення виборчих прав став після 26 листопада 1926 року, коли було прийнято декрет ВЦВК “Про затвердження інструкції про вибори міських і сільських рад і про скликання з’їзду Рад”. В частині 2-3 декрету визначався порядок позбавлення і відновлення у виборчих правах.

Відповідно до неї були розроблені республіканські документи. Вона скасувала права, що були надані в 1925 році деяким верствам населення. В наслідок нового курсу кількість позбавлених виборчих прав в Україні зросла майже у два рази, а на селі навіть більше, ніж в три рази²¹².

Члени сімей позбавленців ставали не лише класово ворожими елементами – вони винесли на собі весь тягар економічних і політичних утисків: ставали безробітними, їх знімали з обліку на біржі праці; в Центральній розпорядчій комісії вони перетворились у “відступників”, “відщепенців суспільства”.

З сім’ї позбавленця брали плату за навчання школярів, а студентів з ганьбою виключали з вузів. До труднощів сімейного життя додавалась психологічна зневага оточуючих. Почали руйнуватись сімейні зв’язки. Щоб відновитись у виборчих правах і знову стати “як усі” – радянськими людьми, утриманці позбавлених прав повинні були відмежуватись від родичів, відмовитись від батька, розвестись з чоловіком (жінкою).

У 1929 році процес позбавлення виборчих прав тісно вплітається в систему репресивних заходів, пов’язаних з колективізацією і ліквідацією селянства як економічно самостійного класу. В постанові РНК СРСР від 21 травня 1929 року особи, позбавлені виборчих прав за систематичне застосування найманої праці в сільському господарстві чи на підприємстві, в кустарництві, офіційно називались куркулями. В державних архівах є списки позбавленців. По Миколаївській окрузі є шість списків позбавленців, в кожному з них нараховується близько 200 чоловік²¹³.

Кількість позбавленців показує доповідна записка “Характеристика ходу і підсумків перевиборів низового радактиву Миколаївської округи в окружний виконком від 30 березня 1929 року”²¹⁴.

Позбавлення виборчого права в 1928 – 1929 роках в порівнянні з 1926 – 1927 роками

Категорія позбавленців (абс)	Рік	
	1926 – 1927	1928 – 1929
Приватні торговці	1251	1431
Службовці і агенти поліції	432	521
Служителі релігійного культу	315	502
Особи, що застосовували найману працю	285	389
Позбавлені в правах по суду	215	248
Особи, що живуть на нетрудові доходи	261	296
Позбавлені розуму	81	134
Члени сімей матеріально залежні від позбавленців	834	1003
Всього	3674	3624

Позбавленці, крім позбавлення від участі в виборах, не мали права бути членами профспілок і займати посади в органах влади. Не бути членом профспілки, означало

не мати роботи, доступу до купівлі продуктів по забірних книгах кооперативів, обслуговуванню в підприємствах громадського харчування.

Радянська влада також продовжувала політику обмеження громадянських прав прийняттям нових законів і постанов. Законодавство СРСР погрожувало віруючим і церкві, караючи примусовою працею, конфіскацією майна ті релігійні і церковні організації, що ризикнули присвоїти собі право “юридичних осіб”²¹⁵.

Постановою ЦВК і РНК СРСР від 13 жовтня 1929 року в перелік поразки громадянських прав були внесені доповнення: “право носити почесне звання” і “батьківські права”²¹⁶. В 1930 році цей кадастр поповнився положенням про позбавлення “права на пенсію, що видавалась в порядку соціального страхування”²¹⁷. В зведенні були підраховані “вороги народу”, що проникли в ради нового скликання²¹⁸.

“Засміченість” нового апарату влади

Райони	Антирадянські елементи	Білобандити	Колишні торговці	Служителі релігійного	Колишні служителі	Заможні і куркулі	Посібники куркулів	Інші скомпрометовані	Всього
Миколаївський	27	-	-	-	-	-	7	18	52
Баштанський	1	1	-	-	-	-	-	2	4
Березнегуватський	3	10	-	-	-	6	6	5	30
Снігурівський	1	4	-	-	-	1	2	5	13
Новобузький	9	3	3	-	-	3	4	13	35
Казанківський	-	1	2	1	-	-	1	1	6
Карл-Лібкнехтівський	5	-	-	-	-	16	-	-	21
Очаківський	3	2	-	-	-	3	3	1	12
Тилігуло-Березанський	3	1	-	-	-	-	-	3	7
Володимирівський	10	5	-	-	-	-	1	7	23
Привільнянський	1	3	1	-	1	1	1	2	10
Всього	62	30	6	1	1	30	25	57	212

Майже всі обмеження в правах, що відносились до сфери кримінального законодавства, мали прямий зв’язок з політикою. Десятки тисяч громадян позбавлялись громадянських прав на тривалі строки за те, що представляли потенційну загрозу владі.

Підрахунки дослідника М. Шитюка показали, що в 1926 – 1930 роках виборчих прав на Півдні України позбавлялись близько 180 тис. чоловік²¹⁹. Більшості із них вдалось добитись відновлення свого конституційного права. В фондах державних архівів південних областей України збережено тисячі справ, що не можуть залишити байдужими до масштабів людської трагедії. Це листи і скарги в усі інстанції від людей, що залишились по чийсь злій волі без засобів до існування чи даху над головою,

з проханням розібратись, допомогти, дати можливість повернутись до нормального життя. Найбільша кількість позбавленців – представники непманських кіл: підприємці, торговці, дрібні власники міста і села, а також члени їх сімей – ті, хто сприяв піднесенню напівживої економіки періоду “воєнного комунізму”. Тому є всі підстави стверджувати, що нова економічна політика в кінцевому випадку виявилась соціальною западнею для тих, хто довіряв владі. Держава різко змінила правила гри так, як вважала за потрібне, і почала карати за дії, до яких ще вчора закликала.

У 1929 – 1930 роках пройшла нова хвиля позбавлення виборчих прав. Комплектування нових списків позбавленців проходило за рахунок селянського “куркульського елемента”. Збільшилась кількість внесених у списки торговців, з’явилась нова категорія – “кустарі і ремісники”. Неухильно зростала кількість позбавленців за рахунок “служителів релігійного культу” – свідчення політики войовничого безбожництва і “культурної революції”. Тактика “моменту” вирішувала відразу декілька завдань: викачування у населення засобів для фінансування індустріалізації (за рахунок пограбування селян, конфіскації майна торговців, підприємств, кустарів, ремісників); забезпечення об’єктів, що будувалися за рахунок куркулів-спецпоселенців; придушення будь-якого протесту в селі.

Позбавленців використовували як дешеву робочу силу на промислових об’єктах Уралу і Сибіру та в інших віддалених місцевостях. Серед них були розкуркулені, мобілізовані в трудову армію, завербовані під загрозою розкуркулення ОДПУ-НКВС, адміністративно-вигнані та ін. З 1926 по 1936 рік позбавлених виборчих прав на території сучасної Миколаївської області було 29473 ²²⁰. Проте це неповні дані, оскільки в цей період змінювався адміністративно-територіальний поділ регіону.

Отже, курс на збільшення позбавлених виборчих прав впливав із сталінської концепції загострення класової боротьби в радянській країні з наближенням до соціалізму. Як наслідок, замість розширення соціальних верств, що залучались до “будівництва нового суспільства”, відбувається їх штучне звуження та обмеження. Сталінська Конституція СРСР 1936 року запровадила загальне виборче право, офіційно ліквідувала інститут “позбавленців”. Однак насправді інститут позбавлених виборчих прав зберігся у вигляді мільйонів ув’язнених сталінських концтаборів.

Одним з пріоритетів партії більшовиків була боротьба з опозиційними партіями. Наступ на “антирадянські” партії ініціювався на найвищому рівні і проводився по двом основним лініям: партійній і по лінії органів держбезпеки. Репресії політичної опозиції, в основному, обумовлювались не якимись злочинами і навіть не загрозою втрати влади більшовиками, а передусім ідейними міркуваннями та характером моделі побудови держави. ЦК партії більшовиків розіслав губкомам спеціальні циркуляри щодо боротьби з антирадянськими партіями. Членам цих партій заборонялися публічні лекції, їх відсіювали при прийомі на роботу, до вузів, вони перебували під наглядом НК ДПУ, їх вичищали з профспілок, кооперативів, трестів ²²¹. Циркуляри вимагали вносити розколи в партійні ряди, діяти через “відсталих”, вони виступали в пресі, через них вивідували дані про опозицію ²²².

Керуючись подібними циркулярами центру, губкоми КП(б)У вели наступ і на партії, що стояли на радянській платформі, більше того, вони таємно керували само-розпусками, скликали необхідні конференції і давали на них гроші ²²³.

Особливі позиції займали ліві есери, які виступали проти владної монополії більшовиків та пропагували утворення коаліції радянських партій. “Місцеві представники влади і більшовицької партії, – констатували у своєму зверненні есери, – нерідко абсолютно паралізують нашу роботу, руйнуючи наші організації, арештовуючи їх представників, реквізуючі наші партійні клуби і приміщення”²²⁴. Як конкретний приклад, називалося становище в Миколаєві. “Так, днями зазнала часткового розгрому наша Миколаївська організація, яка піддавалась незаслуженим нападкам з боку місцевої влади і цькуванню у місцевій пресі. Ведучий мітингу на заводі “Наваль” тов. Коротков – член МПРС – був заарештований, а робітники заводу, які вимагали звільнення Короткова, були оголошені “шкурниками”, завод потім був закритий на певний час, причому частина робітників була розрахована”²²⁵.

Закінчувалось звернення такими вимогами: “1) Легалізувати МПРС на Україні і дати відповідні директиви на місця; 2) Звільнити на поруки Миколаївської організації МПРС члена тов. Короткова, прискоривши слухання його справи у Револуційному трибуналі; 3) Зробити розпорядження про зворотній прийом на роботу розрахованих робітників заводу “Наваль”, оскільки їх розрахунок вносить у робітниче середовище хвилювання і вороже до місцевих властей ставлення; 4) Наполягти на скасуванні реквізиції клубу “Земля і Воля” Миколаївської МПРС з інвентарем і бібліотекою”²²⁶.

Операція по ліквідації “антирадянських” партій була проведена по всій Україні в ніч з 12 на 13 квітня 1923 року. Проводилися масові обшуки, які дали багатий матеріал для повторної операції, і реалізувався план чистки профспілок через комуністичні фракції в них²²⁷.

Значна увага приділялася і роботі по дезорганізації та дискредитації опозиції. Заарештованих схиляли до публічного каяття взамін на звільнення та відновлення на роботі. Подібні репресії деморалізували опозицію. Заяви про вихід із партії опублікували меншовики не тільки Миколаєва, але і інших міст²²⁸. Таким же чином були ліквідовані і залишки інших, малочисельних і слабкіших партій. За схожим сценарієм влада розправилася на місцях і з есерами, про що свідчать матеріали засідань комісії по боротьбі з антирадянськими партіями при Миколаївському КП(б)У. У Миколаєві, слідом за арештами активістів есерівської партії були звільнені з роботи співчуваючі їм робітники, відібрано есерівський клуб та бібліотеку²²⁹.

При губкомах на місцях були створені комісії по боротьбі з антирадянськими партіями. Вони займались фільтрацією і висилкою інтелігенції, чисткою профспілок і кооперативів, цензурою видань і театрів²³⁰.

Найсильнішими національними організаціями залишались петлюрівці, які мали зв’язок з Румунією. У Первомайському повіті організація нараховувала до 400 чоловік. У ході її ліквідації було заарештовано 700 чоловік. Це було забагато навіть для більшовицьких масштабів розправ²³¹.

Протягом 1921 року в Одесі, Херсоні та Миколаєві діяла молодіжна спілка РСДРП (меншовиків), що ставила за мету розвивати свідомість революційної молоді, захищати її інтереси, організувати молодь за її класовими інтересами разом з усім робітничим класом²³². У Миколаївській губернії юнацька організація лівих есерів видавала свій друкований орган “Знамя борьбы”, випускала листівки, відоzwi, створювала осередки на селі²³³.

Головного удару по небільшовицьких молодіжних об'єднаннях завдали органи ДПУ. Так, на території Очаківського і Миколаївського районів була викрита молодіжна контрреволюційна організація “Селянська партія зелених”, яка ставила своєю метою захист інтересів селянства від експлуатації його радянською владою і звільнення від диктатури пролетаріату шляхом збройного повалення радянської влади”. Переважна більшість учасників були членами комсомолу, студентами навчальних закладів міста, а також сільська молодь. Працівники НКВС, в результаті масового арешту, організацію ліквідували, а її учасників засудили до різних строків виправно-трудоих таборів²³⁴.

Працівники Миколаївського управління НКВС створили і “викрили” антирадянську шкідницьку організацію, яка, за легендою, була тісно пов'язана злочинною діяльністю з “Промпартією” і закордонним антирадянським об'єднанням “Торгпром”. Діяльність учасників, що знайшла своє висвітлення в 17 томах і займає декілька тисяч сторінок, полягала у шкідництві в суднобудівній промисловості, зокрема, в дезорганізації виробництва, створенні фінансової кризи, зриві будівництва комерційних і військових суден. Члени організації Губеровський, Перцев, Малінін, Гойнкис, Казин, Скорчеллетті звинувачувалися у зв'язках з англійською розвідкою і шпигунській діяльності²³⁵.

Починаючи з 1936 року Україною прокотилася нова хвиля репресій, яка була спрямована на ліквідацію всього так званого троцькістсько-зінов'євського підпілля і, взагалі, колишніх опозиціонерів, у різний час виключених з партії. 31 березня 1936 року Г. Ягода направив керівникам УНКВС оперативну директиву: “Основним завданням наших органів на сьогодні є термінове виявлення та найповніший розгром до кінця всіх троцькістських сил, їх організаційних центрів і зав'язків, виявлення, викриття й репресування всіх троцькістів-дворушників”²³⁶. 20 травня того ж року на найвищому партійному рівні було прийняте рішення, яким санкціонувалися репресії проти колишніх учасників троцькістської опозиції²³⁷. При цьому, ретельний аналіз справ на місцевому рівні свідчить про саме широке трактування “троцькістської діяльності”, що дозволяло підвести під категорію звинувачених кожного, хто будь-коли знаходився в опозиції до “генеральної лінії” партії.

Показовим у цьому відношенні є справа Миколаївської “троцькістської контрреволюційної організації”, по якій проходили 19 обвинувачуваних: О.І. Криницький, П.К. Каменський, В.В. Шиляєв, Є.Ф. Федоров, І.А. Сухановський, М.М. Маташников, Г.К. Щеглов, О.М. Свірін, Д.В. Васильєв, Є.С. Буханін, Д.І. Шкреба, І.З. Бугаєнко, А.В. Єзепов, І.М. Таран, Л.А. Бердичевський, П.Г. Бородаєв, Є.Л. Грош, О.К. Беліков та А.І. Твердохліб, що займали значні посади на підприємствах та в партійному і радянському апараті.

Вже перші допити заарештованих у серпні – листопаді 1936 року наводять на думку про штучність та надуманість висунутих звинувачень. Мова йде, здебільшого, про необережні чи помилкові дії в минулому, кинуті колись у запалі полеміки слова, яким потім надавався новий, зловісний відтінок, а зміна акцентів у діях та висловах поступово вимальовувала “кримінальну справу”. Більша частина звинувачень була побудована на участі заарештованих у “робітничій опозиції” та підтримці в свій час поглядів Троцького, за що вони ще тоді отримували партійні стягнення.

Мало того, підслідних спонукали до каяття в тих вчинках, які характеризували їх порядність та людяність. Так, Іван Матвійович Таран на допиті заявив: “Даючи

міськпарткому список відомих мені ворогів, я нікого з числа проживаючих у той час у Миколаєві в цей список не вніс. Я повідомив тільки про тих, хто був далеко за межами Миколаєва, при чому більшість з них були репресовані раніше”²³⁸. На допиті 7 березня 1937 року він змушений був заявити: “Визнаю свою вину в тому, що будучи членом КП(б)У з 1917 року і працюючи на керівних постах, у тому числі і в КК, я не розкривав, а значить прикривав у рядах партії цілу низку ворогів...”²³⁹.

По різному вели себе на допитах заарештовані, але навіть під страшним тиском сталінської пекельної машини не втратили людську гідність. Та доля їх була вирішена наперед, незалежно від їх зізнання. 22 червня 1937 року постановою Особливої Народи при НКВС СРСР всі 19 чоловік, які проходили по справі “Миколаївської контрреволюційної троцькістської організації”, отримали різні строки ув’язнення в таборах. Криницький, Щеглов, Свірін та Сухановський були засуджені до 8 років ВТТ, інші – на 5 років таборів кожний. Лише трьом з них – О.М. Свіріну, І.М. Тарану та А.В. Єзепову вдалося дожити до реабілітації в 1950-і роки.

Однією із справ “викриття” правотроцькістського центру на Миколаївщині була справа першого секретаря обкому партії М.Ф. Волкова як керівника контрреволюційного угруповання²⁴⁰. Разом з М. Волковим були заарештовані заступник голови міськради Ф. Столбун, командир 15-ої Сивашської дивізії М. Іщенко та ін. Вони були засуджені до вищої міри покарання. Після цього почався пошук співників у районах області. Одними з перших заарештували відповідальних працівників у Новобузькому районі, де раніше працював М. Волков. Оперуповноважені Новобузького райвідділу НКВС заарештували першого секретаря Новобузького райкому партії С. Шаповалова, голову райвиконкому І. Костицю, заступника голови райвиконкому М. Какуна, заврайвнутрвідділом К. Островського та інших, всього 12 чоловік²⁴¹.

У сусідньому Єланецькому районі до відповідальності в справі правотроцькістського центру було притягнуто понад 50 чоловік: від першого секретаря райкому партії В. Адаменка до рядових учителів, робітників, колгоспників району²⁴².

Працівниками облуправління НКВС правотроцькістська організація була виявлена в Миколаївському міськкомі партії, яку, за легендою слідчих, очолювали секретарі Д.С. Климовський і В.І. Коломок. Активними учасниками організації зробили членів бюро міськкому – завідуючу обласним відділом освіти А.Ф. Боровську, завідуючого міським відділом здоров’я А. Гать. Заарештованих звинувачували у приналежності до правотроцькістської організації, в підготовці терористичних актів проти керівників партії і уряду, залученні до організації нових членів, веденні контрреволюційної роботи в галузі культурного будівництва та народної освіти. Зломлені фізично і духовно, вони обмовляли себе і погоджувалися з обвинуваченням²⁴³. У такому ж напрямі діяли органи держбезпеки і при ліквідації партії есерів.

Працівники НКВС вишукували замаскованих ”ворогів”. Була сфабрикована кримінальна справа проти есерів під назвою група “Єдність”. По кримінальній справі “Контрреволюційна есерівська організація “Єдність” було засуджено 66 жителів Миколаївщини, з них 45 чоловік з Баштанського району, 16 – з міста Миколаєва, 3 – з Нової Одеси, 1 – з Новобузького району. З них трійками УНКВС Миколаївської та Одеської областей до розстрілу було засуджено 28 чоловік, 38 чоловік до тривалих строків виправно-трудова таборів, з них 10 чоловік загинули під час відбуття пока-

рання. З 1957 по 1991 роки йшла реабілітація невинно покараних у справі. Нині вони реабілітовані різними правоохоронними органами та Наказами вищих законодавчих органів влади.

Проте влітку 1935 року органи НКВС “констатували”, що на території Миколаївщини “нелегально діє підпільна контрреволюційна організація есерів”. Активні члени організації в основному проживали на території Баштанського району – 27 чоловік, міста Миколаєва – 5 чоловік, Новобузького – 1 чоловік. Арешти “активістів” розпочалися на початку літа і були завершені восени 1935 року. До відповідальності було притягнуто інваліда 2-ї групи, пенсіонера за непрацездатністю Прядка Михайла Власовича, понад 20 колгоспників з різних колгоспів Баштанщини і декількох робітників з міста Миколаєва, завідуючого школою села Єфремівки Новобузького району Шевченка Омеляна Кіндратовича, голову колгоспу “Зелений Гай” Баштанського району Єсиненко Олександра Івановича, голову сільської ради села Явкіне Баштанського району Пляки Корнія Фоковича. Жителів Баштанки, що проживали за межами України – Прядка Олексія Власовича (мешкав у Казахстані), Яшкіна Зіновія Андрійовича (у Дніпропетровській області), Музику Андрія Михайловича (у Вірменії), Ганішко Тимофія Ісаковича (у Грузії), заарештували за місцем їх роботи і потім перевезли етапом до Баштанки.

Заарештованим слідчі органи НКВС пред’явили різні звинувачення, основними з яких були: ведення активної боротьби проти радянської влади, створення контрреволюційної повстанської організації есерів на території Баштанки та сусідніх районів, розклад і дискредитація колгоспів шляхом розкрадання соціалістичного майна, організація незадоволених колгоспників шляхом затиску ударників і заохочення ледарів, організація повстанського загону і перехід на бік Польщі.

Керівником організації було названо Прядка Михайла Власовича – інваліда 2-ї групи. У вину йому слідчі органи ставили те, що, будучи членом партії есерів, він одночасно знаходився в рядах ВКП(б), де вмів “використовував” своє становище голови районної партизанської комісії, обробляв кримінальні та контрреволюційні елементи, ставлячи за мету втягнути їх у компартію. Весною 1930 року Прядко на хуторі Зелений Гай Баштанського району “організував” червоних партизан для переходу через Чорний ліс у Польщу. З 1931 по 1935 роки регулярно “проводив і організував” нелегальні наради учасників створеної ними контрреволюційно-есерівської групи. “Розповсюджував” контрреволюційні листівки. Підтримував зв’язок з есерівськими діячами міста Миколаєва. Під час хлібозаготівельної кампанії організував буксирні бригади з числа учасників групи й інших контрреволюційних елементів, яким давав настанову: при проведенні хлібозаготівлі – масово бити селян, руйнувати будівлі. Добивався розташування в колгоспі “Комінтерн” села Баштанки учасників своєї групи. Маючи таку інформацію про члена партії М.В. Прядка, бюро Баштанського райкому партії 27.06.1935 року прийняло рішення: “Виключити з партії Михайла Власовича за розвал колгоспу “Комінтерн”, організацію крадіжки хліба, участь у контрреволюційних діях, вбивстві чотирьох комуністів та написанні терористичних листівок”²⁴⁴.

Не менш серйозні звинувачення ставилися іншим заарештованим. Так, завгоспу миколаївського хлібозаводу Козерцеву Івану Івановичу в вину ставили те, що він був керівником есерівської групи в Миколаєві і підтримував тісний зв’язок з Баштанською

організацією; Шевченку Омеляну Кіндратовичу те, що він проводив контрреволюційну роботу на території Новобузького району, на колгоспних зборах ставив конкретні завдання проведення підривної роботи в колгоспах, розповсюджував листівки; голові колгоспу Єсиненку Олександровичу те, що виголошував “контрреволюційні промови” проти радянської влади; касиру колгоспу “Політвідділ” Руденку Нестору Михайловичу те, що він керував розгромом комуністичного загону в селі Бормашове, де було вбито 12 комуністів і 7 взято в полон; завідувачому базою Андрію Михайловичу Музиці те, що в свій час був “організатором” погромів єврейського населення в місті Новий Буг та ін.

Дуже швидко органами НКВС були знайдені свідки, які стверджували, що заарештовані вели роботу проти колективізації, намагалися розвалити колгоспи з середини, зірвали хлібозаготівлю, знищили колгоспний хліб шляхом підпалу, переконували колгоспників у тому, щоб вони не здавали хліб державі, під час хлібозаготівлі утискали колгоспників з метою викликати їх незадоволення радянською владою та проводили агітацію проти вступу до колгоспів²⁴⁵. Свідки показували бланки листівок, які на їх думку, безумовно, належали заарештованим. Зміст однієї з них був такий: “Коли це було, щоб селяни на Великдень залишились без пшеничної паски, голодували. Розбігайтеся з колгоспів, поки не пізно, все одно після косовиці будемо палити всі колгоспні скирти”²⁴⁶.

Була проведена також велика агітаційна робота для того, щоб з обвинувачених зробити запеклих ворогів народу. На території колгоспів, де раніше проживали заарештовані, проводилися об’єднані збори колгоспників. Так, на зборах колгоспників “Червоний промінь”, “Ленінський елеватор” було прийнято рішення про те, що до заарештованих потрібно застосувати вищу міру соціального захисту – розстріл, а сім’ї ворогів народу вислати за межі України²⁴⁷. На сторінках баштанської газети “Під прапором Леніна” опубліковано ряд матеріалів громадськості під заголовками “Вороги народу перед громадським судом”²⁴⁸, “Колгосп “Комінтерн” органами НКВС почищено від покидьків есерів”²⁴⁹, “Шкідництво, вбивство, звірячі погроми і нальоти – ось шлях покидьків контрреволюційної есерівської організації”²⁵⁰ та інші. Маючи таку підтримку громадськості, слідчі надрукували обвинувальний вирок, який зайняв 47 друкованих аркушів. У ньому, зокрема, говорилось: “Протягом 1935 року була викрита контрреволюційна есерівська організація, яка мала групи в ряді районів області. Керівна роль у групах весь час зберігалася за Прядком Михайлом і Козерцевим Іваном. На момент арешту в Яшкіна було знайдено цілий ряд записів в особистій книзі із зазначенням прізвищ та адрес членів лівоесерівської організації. Члени есерівської організації входили до складу правління колгоспу “Комінтерн”, масово переслідували колгоспників, безпідставно їх штрафували. Лише в 1934 році оштрафовано 167 чоловік...”²⁵¹.

Судове засідання Одеського обласного суду, що проходило з 23 січня по 3 лютого 1936 року, звинувачувало підсудних у “контрреволюційній діяльності”. Обвинувачення підтримувало 56 свідків, які у виступах розкривали їх “жахливу шкідницьку діяльність”. За рішенням суду Прядка Михайла Власовича, інваліда 2-ї групи, пенсіонера було засуджено до вищої міри покарання – розстрілу. Колгоспників колгоспу “Комінтерн” Нікіщенка Василя Михайловича, Довженка Степана Антоновича, завгоспа

Привільнянської лікарні Зелінського Юхима Авксентійовича, колгоспника колгоспу “Незалежність” Щелинського Трифона Антоновича, завгоспа Миколаївського хлібзаводу Козерцева Івана Івановича, юрисконсульта Яшкіна Зіновія Андрійовича, колгоспника колгоспу імені Блюхера Беробенка Григорія Олексійовича було засуджено до 10 років виправно-трудова таборів. Робітника кінотеатру Палія Пантелія Микитовича, коменданта гуртожитку заводу ім. А. Марті Логвиненка Трохима Олександровича, голову сільської ради села Явкіне Пляку Корнія Фоковича, теслю колгоспу “Зелений Гай” Сокиру Ісаака Васильовича, касира колгоспу “Політвідділ” Руденка Нестора Михайловича – до 8 років виправно-трудова таборів. Завідуючого базою Музику Андрія Михайловича, колгоспників колгоспу “Комінтерн” Смигановського Олексія Петровича, Околота Никифора Павловича – до 7 років виправно-трудова таборів. Колгоспника колгоспу “Комінтерн” Околота Омеляна Павловича, статиста МТС Прядка Антона Власовича, робітника радгоспу Ганішка Тимофія Ісааковича, завідуючого школою села Єфремівка Новобузького району Шевченка Омеляна Кіндратовича – до 6 років виправно-трудова таборів. Колгоспника колгоспу “Червоний партизан” Ткаленка Ісидора Яковича, голову колгоспу села “Зелений Гай” Єсіненка Олександра Івановича, колгоспника села Привільного Біляєва Олексія Яковича – до 5 років виправно-трудова таборів. Колгоспника колгоспу “Комінтерн” Воробйова Єрмолая Матвійовича до – 3 років виправно-трудова таборів.

Під час суду були звільнені з-під арешту завідуючий фермою села Старосолдатське Палій Олексій Володимирович, садовник колгоспу імені Сталіна Чайка Антон Юхимович, колгоспник колгоспу “Зелений Гай” Ганниченко Петро Калинович, обліковець Миколаївської школи морських льотчиків Бутенко Тихін Герасимович, завідуючий магазином міста Миколаєва Дмитро Герасимович, колгоспники колгоспу “Комінтерн” Семіліт Порфирій Іванович, Ганішко Іван Ісаакович, колгоспник колгоспу “Червоний партизан” Воронюк Михайло Семенович. Розслідування кримінальної справи було припинено. (Дана справа № 11017-с зайняла 15 томів, декілька тисяч сторінок).

Але остаточно справа проти есерівської контрреволюційної організації “Єдність” цим не завершилась. 11 вересня 1937 року з Наркомату НКВС України в усі обласні управління надійшла телеграма за №83798, яка зобов’язувала співробітників цього відомства “негайно приступити до рішучого розгрому антирадянського есерівського підпілля, ліквідувати всі агентурні справи щодо есерів, піддати арешту всіх колишніх членів ЦК губернських, окружних, повітових комітетів партії соціалістів-революціонерів, заарештувати всіх есерів, що повернулися з заслання і таборів”²⁵².

Розгортався новий виток сталінської машини репресій. Більшість справ засуджених у 1936 році була переглянута. Так, трійкою НКВС Амурської області від 26.03.1938 року до розстрілу було засуджено Музику Андрія Михайловича, трійкою НКВС Західносибірського краю 13.10.1937 року до розстрілу засуджено Яшкіна Зіновія Андрійовича, Козерцева Івана Івановича, Палія Пантелія Микитовича, Логненка Трохима Олександровича, трійкою НКВС Далекосхідного краю від 20.11.1937 року до розстрілу засуджено Сокиру Ісаака Васильовича, трійкою НКВС Новосибірської області від 08.12.1937 року до розстрілу засуджено Ткаленка Ісидорія Яковича.

Почали фабрикуватися нові справи №№ 1440-с, 4575-с, 2417-с, 2212-с, 2069-с. Органами НКВС було заарештовано 34 чоловіка, так званих членів есерівської орга-

нізації. Слідчі НКВС робили все для того, щоб тісно ув'язати ці справи із справою 11017-с, члени якої були засуджені у 1936 році. Так, у справі 2212-с було заарештовано 7 жителів Баштанського району. Це колгоспник колгоспу “Заповіт Леніна” с. Горожено Швец Єгор Романович, директор Гороженівської неповносередньої школи Козлов Олександр Іванович, вчитель школи №1 с. Привільне Бабаєв Сергій Миколайович, вчитель школи с. Леніно Бабаєв Гаврило Миколайович, колгоспник с. Горожено Дідан Єгор Олександрович, овочівник колгоспу “Заповіт Леніна” с. Горожено Калашник Кіндрат Мойсейович, інспектор райфінвідділу Москаленко Андрій Єфремович. Слідчі НКВС вважали керівником організації в с. Горожено Дідана Єгора Олександровича. Після арешту І.І. Козерцева і О.К. Шевченка у 1935 році, на їх думку, в с. Горожено діяла есерівська організація, що налічувала 40 чоловік. Після арешту О.К. Шевченка в 1935 році С.О. Дідан “інформував” організацію про те, що потрібно вести себе дуже обережно, щоб не бути викритими. Члени організації немовби вели контрреволюційну роботу на робочих місцях. Так, Бабаєв Сергій Миколайович у школі серед учнів проводив контрреволюційну роботу, вихваляючи капіталістичний лад західних буржуазних держав, розповсюджував контрреволюційні наклепи на Радянський Союз. Есерівська організація ставила за свою мету повалення радянської влади, відторгнення України від СРСР і встановлення в Україні капіталістичного ладу.

Для практичного здійснення своїх завдань “організація проводила роботу по насадженню повстанських кадрів та підготовці збройного повстання проти Радянської влади”. Члени організації постійно поновлювали свої ряди, вербуючи нестійких громадян до лав організації. Слідчі надто спішили, фабрикуючи дану справу. Вже після рішення трійки НКВС Миколаївської області від 27.04.1938 року, що засудила всіх заарештованих до розстрілу заднім числом, 29 квітня, 17 та 26 травня 1938 року було оформлено протоколи допитів, ставок віч-на-віч та ін.²⁵³

Інша справа 2069-с, за якою у вересні-жовтні 1937 року було заарештовано 14 жителів Миколаєва та два Новоодеського району, була тісно пов'язана з Баштанською справою 1935 – 1936 років. На чолі організації в Миколаєві “стояв” Соколов Олексій Васильович – інженер, доцент кафедри механіки кораблебудівного інституту. Мав тісний зв'язок з Яшкіним Зіновієм Андрійовичем, з есерами села Себіно Новоодеського району. Члени Миколаївської організації “ставили метою повалення Радянської влади в Миколаєві, проводили агітацію проти заходів комуністичної партії, висували на керівні посади учасників організації, розповсюджували по місту контрреволюційну літературу, займалися протягуванням есерівських кадрів до місцевих Рад, брали участь у “куркульських заколотах”. Не випадково такі звинувачення для багатьох членів організації коштували життя. Засідання трійки НКВС по Миколаївській області, що відбулося 23.11.1937 року, засудило комірника міжколгоспбуду міста Миколаєва Філіпова Олександра Михайловича, слюсаря заводу міста Миколаєва Рижикова Павла Петровича, столяра аптекоуправління Крайзмана Льва Мошковича, будівельного техніка заводу “Більшовик” Сафонова Антона Гавриловича, юриста-консультанта комунального відділу міськради Матвєєва Володимира Костянтинівича, садівника колгоспу ім. Ворошилова Ярошенка Івана Мироновича, економіста-плановика лікєро-горілчаного заводу Кочкіна Михайла Тимофійовича, доцента кораблебудівного інституту Соколова Олексія Васильовича, економіста планової контори облтранстресту

Єсельського Миколу Івановича, модельника Харківського машинобудівного заводу “Свято шахтаря” Асмолова Володимира Івановича, старшого технічного інспектора оборонної промисловості міста Миколаєва Короткого Іларіона Романовича, вчителя школи №6 Стожила Георгія Івановича, бухгалтера Плотникова Павла Миколайовича, сторожа колгоспу ім. Ворошилова з с. Себіно Новоодеського району Чуяна Терентія Аксентійовича до розстрілу. Столяра будівельного технікуму Ляшенка Авер’яна Тимофійовича, завідуючого складом заводу №200 Денисова Олександра Олександровича до 10 років виправно-трудоих таборів. Слюсаря-інструментальника заводу “Більшовик” Антохова Петра Михейовича до 8 років виправно-трудоих таборів²⁵⁴.

Окремі справи про належність до есерівської організації були складені на завідуючого держфілармонією Гажієва Василя Івановича (трійка НКВС Миколаївської області від 15.01.1938 року засудила його до розстрілу)²⁵⁵ і Беребена Григорія Олексійовича, їздового колгоспу ім. Блюхера села Баштани (трійка УНКВС Миколаївської області своїм рішенням від 08.12.1937 року засудила його до 10 років виправно-трудоих таборів)²⁵⁶.

Передчасно пішли з життя, не витримавши тяжкої підневільної праці у виправно-трудоих таборах, громадяни Єсиненко Олександр Іванович, Шевченко Омелян Кіндратович, Прядко Антон Власович, Околот Омелян Павлович, Околот Никифір Павлович, Смиговський Олексій Петрович, Беребен Григорій Олексійович, Довженко Степан Антонович, Прядко Олексій Власович, Ганішко Тимофій Ісаакович.

В 1957 році першою була переглянута кримінальна справа №11017-с. У результаті всі звинувачені були реабілітовані, а справа по них припинена виробництвом. До 1991 року йшла реабілітація невинно покараних по кримінальній справі “Єдність” у ті далекі жажливі 1930-і роки. Нині всі вони реабілітовані.

Отже, у 1930-і роки поряд з ідейною дискредитацією на перше місце вийшли безпосередні репресії опонентів. Це було зумовлено зміцненням режиму та великими ідейними протиріччями влади і опозиції, що залишалася. Основна маса переслідувань здійснювалася в позасудовому порядку, оскільки для їхнього легітимного проведення у режиму в більшості випадків не було жодних підстав.

Хвиля репресій, що прокотилася по містах і селах Миколаївщини, не обминула і керівників області. 30 листопада 1937 року був заарештований голова організаційного комітету президії Верховної Ради УРСР по Миколаївській області О.Т. Столбун. Його арешт був ініційований організаційним бюро ЦК КП(б)У по Миколаївській області. В постанові організаційного бюро від 11 листопада 1937 року про виключення його з партії зазначалось: “Матеріали про зв’язок О.Т. Столбуна з ворогами народу передати органам НКВС”²⁵⁷.

Відразу після арешту для О.Т. Столбуна розпочались безкінечні дні виснажувальних допитів. Для зустрічі з ним викликали інших заарештованих, примушували їх давати свідчення проти нього. Під тиском слідчих вони підтвердили звинувачення, пред’явлені О.Т. Столбуну. Після жорстоких тортур при допитах ці звинувачення підтвердив і Онуфрій Титович.

Із слідчої справи довідуємося, що О.Т. Столбун, як вважали слідчі, з 1936 року був активним учасником “антирадянської троцькістської терористичної організації”, яка вела боротьбу з ВКП(б), готувала терористичні акти проти керівників комуністичної

партії і радянського уряду. Онуфрія Титовича звинувачували і в тому, що він залучав до організації нових членів, проводив шкідницьку роботу в сільському господарстві, зривав організацію в області нових машинно-тракторних станцій²⁵⁸.

О.Т. Столбуна судили за законом від 1 грудня 1934 року “Про розслідування і розгляд справ про терористичні організації і терористичні акти проти працівників радянської влади”, згідно з яким підсудні позбавлялись права на захист, на апеляцію, на самовиправдання. Свідки на суд не запрошувались.

Закрите судове засідання виїзної сесії Військової колегії Верховного суду СРСР відбулось 10 квітня 1938 року в м. Києві. На суді мова йшла не про вчинки, не про справи, не про конкретні дії підсудного у складі “терористичної організації” і результати його “ворожої” діяльності, а лише про якісь його наміри, розмови, висловлені в полеміці слова, яким тепер надавався новий, зловісний відтінок.

У виступі на засіданні суду О.Т. Столбун не визнав жодного з пред’явлених йому звинувачень. Проте це не завадило суддям винести вирок – розстріл з конфіскацією майна. “Вирок остаточний, – зазначалось у постанові Військової колегії Верховного суду СРСР, – і на підставі постанови ЦВК СРСР від 1 грудня 1934 р. повинен бути негайно виконаний”²⁵⁹.

В цей же день О.Т. Столбун був позбавлений життя. Кожна архівно-слідча справа закінчується клаптиком паперу, підшитого до документів про арешти, обшук, протоколів допитів, обвинувального висновку, вироку судового органу. Ось зміст цього документу: “Вирок про розстріл Столбуна О.Т. виконаний в м. Києві 10 квітня 1938 р. Акт про виконання вироку зберігається в особливому архіві першого спецвідділу НКВС СРСР”²⁶⁰. Він був реабілітований в 1956 році.

У відповідності з таємним наказом НКВС СРСР від 15 серпня 1937 року підлягали арешту і притягненню до кримінальної відповідальності дружини засуджених по першій і другій категоріях. Згідно цього наказу 25 травня 1938 року була заарештована дружина О.Т. Столбуна А.Г. Столбун. Слідчі звинуватили її в тому, що вона знала про “контрреволюційну діяльність” свого чоловіка і не повідомила про це органи НКВС. Слідство тривало понад вісім місяців. 21 лютого 1939 року прокуратура Миколаївської області визнала її невинною і звільнила з в’язниці. А.Г. Столбун була реабілітована в 1996 році²⁶¹.

За зв’язок з “ворогами народу” був виключений з партії і звільнений з посади заступника голови організаційного комітету президії Верховної Ради УРСР по Миколаївській області М.П. Дудін²⁶².

Понад рік перебував у в’язниці м. Миколаєва секретар організаційного комітету президії Верховної Ради УРСР по Миколаївській області М.М. Новохатній. Його заарештували 14 серпня 1938 року, звинувативши у причетності до діяльності “троцькістської терористичної організації”.

У процесі слідства щодо М.М. Новохатнього були застосовані як морально-психологічні, так і фізичні методи впливу. 7 вересня 1939 року він був виправданий і звільнений з в’язниці²⁶³. Реабілітований в 1996 році.

Кампанія по виявленню та вилученню учасників “правотроцькістської терористичної організації” в Миколаївському міськвиконкомі розпочалась з арешту 29 серпня 1937 року голови міськвиконкому Г.Д. Макарова. Військовою колегією Верховного суду

СРСР 28 вересня 1937 року він був засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. В цей же день його розстріляли ²⁶⁴.

Аналіз архівно-слідчих справ свідчить про те, що за кожним заарештованим керівником установи працівники НКВС “тягнули” до змови або до якоїсь організації й “завербованих” ним його підлеглих. В участі в діяльності “правотроцькістської терористичної організації” був звинувачений і заступник голови Миколаївського міськвиконкому М.М. Епельман. Слідчі НКВС інкримінували йому так звану шкідницьку діяльність, спрямовану на дезорганізацію постачання населення продовольчими і промисловими товарами. Він звинувачувався і в тому, що вербував в “організацію” нових членів. 24 листопада 1937 року Військова колегія Верховного суду СРСР засудила М.М. Епельмана до вищої міри покарання – розстрілу. Цього ж дня обірвалось його життя ²⁶⁵. В цей же день був розстріляний секретар міськвиконкому О.Х. Жайворонок, засуджений за аналогічним звинуваченням ²⁶⁶.

В 1937 – 1938 роках посилювались репресії проти працівників партійних органів. Лише протягом другої половини 1937 – першої половини 1938 років в області було репресовано 37 секретарів обкому, міськкомів та райкомів КП(б)У ²⁶⁷. 29 квітня 1938 року був звільнений з посади першого секретаря оргбюро ЦК КП(б)У по Миколаївській області, а 30 квітня заарештований депутат Верховної Ради СРСР М.Ф. Волков ²⁶⁸.

Слідство лише розпочалось, але доля М.Ф. Волкова вже була вирішена. В доповіді на першій обласній партійній конференції, що відбулась 24 – 29 травня 1938 року, відмічалось: “Наші славні органи НКВС розкрили ряд ворожих осиних гнізд... Ворог народу Волков зі своєю бандою протягом семи місяців проводив шкідницьку роботу, спрямовану на те, щоб зірвати важливі міроприємства партії по створенню і зміцненню нової області” ²⁶⁹.

А ось характеристика репресованих секретарів міськкомів та райкомів партії, що містилась в доповіді: “Ці злісні вороги народу... проводили шкідництво в промисловості і сільському господарстві”. Делегати конференції вимагали засудити їх до смертної кари – “відрубати їм голови” ²⁷⁰. Наполягали на застосуванні смертної кари для заарештованих і учасники мітингів та зборів, які були ініційовані місцевими партійними органами і проводились на промислових підприємствах, в установах, навчальних закладах, в колгоспах та радгоспах.

Про що думав М.Ф. Волков, опинившись за ґратами? Можливо, він згадав свій виступ на засіданні бюро Новобузького райкому КП(б)У 6 серпня 1936 року при обговоренні закритого листа ЦК ВКП(б) від 29 липня 1936 року про терористичну діяльність так званого “троцькістсько-зінов’євського блоку” (в той час М.Ф. Волков працював першим секретарем Новобузького райкому КП(б)У). Тоді він вимагав засудити його керівників до смертної кари: “Досить терпіти цих заклятих ворогів – треба настійно вимагати від ЦК партії негайного політичного і фізичного знищення Зінов’єва, Каменєва, троцькістів, зінов’євців” ²⁷¹.

Микола Федорович був людиною свого часу. Він, безперечно, причетний до створення атмосфери ескалації брутального насильства, масового психозу, що панували тоді на Миколаївщині, брав безпосередню участь у безпідставних гоніннях на комуністів, безпартійних. Як керівник обласної партійної організації він не займав принципову позицію під час розгляду на засіданнях оргбюро ЦК КП(б)У по Миколаївській області

персональних справ членів партії, звинувачених у підтримці зв'язків з так званими “ворогами народу”, у “шкідництві”, “співробітництві” з розвідками іноземних держав. До того ж, ці справи розглядалися формально, нерідко без попереднього ознайомлення з документами, без глибокого вивчення обставин справи, без заслуховування членів партії.

На засіданні оргбюро 17 листопада 1937 року за політичними звинуваченнями було виключено з партії 48 чол., 18 грудня – 32 чол., 27 грудня – 41 чол.²⁷².

З перших же днів після арешту М.Ф. Волкова розпочалися допити. На першому з них слідчий звернувся до заарештованого з питаннями:

– Ви звинувачуєтесь в злочинах, передбачених статтями 54-7, 54-8 і 54-11 кримінального кодексу УРСР, ви є активним учасником антирадянської правотроцькістської терористичної організації, яка мала за мету здійснити терористичні акти по відношенню до керівників партії і уряду. Ви проводили шкідницьку роботу в промисловості, житловому будівництві, сільському господарстві. Стверджуєте ви це? Хто і коли залучив вас в цю організацію? Кого вдалось завербувати вам? З ким з учасників підпільної терористичної організації в Дніпропетровській області, в Одесі ви підтримували зв'язок?

Питання ставились одне за іншим. І так на кожному допиті. М.Ф. Волков відкинув пред'явлені йому звинувачення, кожного разу повторював, що ні в яких підпільних організаціях він не брав участі, антирадянською діяльністю не займався і ніякого звинувачення на свою адресу підписувати не буде. Але йому не вірили. Допити продовжувались.

В чому тільки його не звинувачували: і в тому, що він підтримував зв'язок і працював під керівництвом так званого змовницького терористичного центру, очолюваного С.В. Косіором, і в тому, що завербував до “контрреволюційної організації” 20 партійних працівників, і в тому, що на шлях зради став в 1934 році, коли працював начальником політвідділу Нововасилівської машинно-тракторної станції в Дніпропетровській області.

На одному з допитів М.Ф. Волков зізнався в пред'явлених йому звинуваченнях. Якими методами слідчі добивались подібних зізнань, зараз добре відомо. Про них розповіли жертви сталінського терору, що вціліли в таборах, а також документи, що збереглися в архівно-слідчих справах. Черговий, останній допит був призначений на 21 вересня 1938 року. Але, як зазначається в протоколі допиту, фізичний стан звинуваченого був настільки важким, що він не зміг відповідати на запитання слідчого. Справа була передана в судові органи.

Закрите судове засідання виїзної сесії Військової колегії Верховного суду СРСР відбулось 23 вересня 1938 року в м. Києві. Судовий процес продовжувався лише 15 хвилин: розпочався о 9 годині 45 хвилин, закінчився о 10 годині. Судді поспішали – адже за дверима стояла чергова жертва. Вирок – розстріл з конфіскацією майна. “Вирок остаточний, – зазначалось в постанові суду, – і на підставі постанови ЦВК СРСР від 1 грудня 1934 року повинен бути негайно виконаний”²⁷⁴. В цей же день, 23 вересня, його розстріляли. Двох місяців не дожив М.Ф. Волков до свого сорокаріччя.

В 1957 році його дружина З.Я. Волкова одержала повідомлення про реабілітацію чоловіка: “Постановою Військової колегії Верховного суду СРСР від 15 червня 1957 року вирок Військової колегії Верховного суду СРСР від 23 вересня 1938 року по від-

ношенню до Волкова Миколи Федоровича в зв'язку з новими обставинами відмінений і справа про нього припинена через відсутність складу злочину”²⁷⁵. М.Ф. Волков став жертвою політичної системи, зміцненню і утвердженню якої він віддав 20 років свого життя.

7 травня 1938 року була заарештована його дружина З.Я. Волкова. Після п'ятимісячного перебування у в'язниці її звільнили за недоказовістю злочину²⁷⁶.

Менше року працював на посаді першого секретаря Миколаївського міськкому КП(б)У Й.М. Красницький. 6 березня 1936 року пленум міськкому партії обрав його першим секретарем, а 20 грудня цього ж року бюро міськкому КП(б)У звільнило його з цієї посади²⁷⁷.

Це був період, коли в трудових колективах, парторганізаціях розпочалась кампанія по переслідуванню всіх, хто в попередні роки був прихильником або учасником опозиції по відношенню до ВКП(б). Їх звільняли з роботи, виключали з партії, арештовували. При обговоренні цих питань на пленумах, бюро міськкому партії Й.М. Красницький цілком підтримував їх цькування, вимагав їх покарання, не виключаючи і вищої міри покарання – розстрілу. Він ще не знав, що через кілька місяців така ж доля спіткає і його.

Заарештувавши Й.М. Красницького 28 грудня 1936 року, слідчі НКВС звинуватили його в участі та діяльності “підпільної антирадянської троцькістської організації”, яка ставила за мету здійснити терористичні акти по відношенню до керівників партії і радянської влади, була причетна до підготовки вбивства С.М. Кірова, підтримувала зв'язок з Харківською терористичною організацією. Заарештований відкинув пред'явлені йому звинувачення в антирадянській діяльності і своєї вини не визнав. Проте на черговому допиті, що відбувся 21 січня 1937 року, Й.М. Красницький змушений був зізнатись у цих звинуваченнях.

Закрите засідання Військової колегії Верховного суду СРСР відбулось 9 березня 1937 року. Головував на суді В.В. Ульріх, чий підпис поставлений під вироками Тухачевському, Примакову, Бухаріну, Рикову, Крестінському, Раковському, Скрипнику... 20 хвилин вистачило В.В. Ульріху і його підручним, щоб визнати Й.М. Красницького винним і винести вирок – розстріл з конфіскацією майна²⁷⁸. Реабілітовано Й.М. Красницького в 1956 році.

Не обминула трагічна доля і його дружину Л.Й. Шейніну, яка працювала директором Миколаївського державного педагогічного інституту. 10 січня 1937 року вона була звільнена з посади, а потім виселена з квартири з годувалою дитиною²⁷⁹. В липні 1937 року її заарештували. Особлива нарада при НКВС СРСР засудила її до восьми років ув'язнення у виправно-трудовах таборих. В таборих і на поселенні вона перебувала протягом 18 років²⁸⁰.

Трагічна доля очікувала і працівників державних установ – самостійних управлінь та відділів облвиконкому, міських та районних виконавчих комітетів. Багатьох з них працівники НКВС вважали причетними до діяльності “право-троцькістських терористичних організацій.” Як активні учасники однієї з цих організацій 24 листопада 1937 року за вироком Військової колегії Верховного суду СРСР були засуджені до смертної кари начальник обласного відділу місцевої промисловості С.Б. Раскін та керуючий обласним відділенням Держбанку С.О. Левін²⁸¹.

За цим же звинуваченням Військова колегія Верховного суду СРСР 18 січня 1938 року засудила завідуючу Миколаївським обласним відділом народної освіти А.Ф. Боровську до десяти років ув'язнення в таборах з конфіскацією майна. Вона відбувала покарання в одному з виправно-трудовах таборів на Колимі, де в 1946 року була повторно засуджена за “контрреволюційну діяльність” ще на десять років ²⁸². Інспектора обласного відділу народної освіти П.І. Москаленка трійка при УНКВС по Миколаївській області 15 квітня 1938 року засудила до розстрілу, звинувативши його в проведенні антирадянської агітації серед вчителів, а також в тому, що він був учасником “контрреволюційної української націоналістичної організації”.

За політичними звинуваченнями було знято з посади і заарештовано виконуючого обов'язки голови обласного суду А.Г. Онищенко. 17 серпня 1939 року УНКВС по Миколаївській області його виправдало ²⁸³.

Був звинувачений в шпигунстві і 25 травня 1938 року заарештований начальник обласного управління зв'язку С.Й. Гайдат. 16 березня 1939 року його виправдали і звільнили з ув'язнення ²⁸⁴. Менше місяця працював на цій посаді М.В. Калінін. 17 червня 1938 року він був заарештований як учасник “троцькістської антирадянської організації.” Після слідства, яке продовжувалось півроку, УНКВС по Миколаївській області звільнило його з в'язниці ²⁸⁵. Подібне звинувачення після арешту було пред'явлене начальнику відділу обласного управління зв'язку В.Д. Чернецькому. Слідчі визнали його невинним і 11 лютого 1939 року звільнили з під арешту. Був репресований карними органами і інструктор обласного управління зв'язку К.Й. Мільштейн ²⁸⁶.

Як учасників “терористичної правотроцькістської організації” Військова колегія Верховного суду СРСР 24 листопада 1937 року засудила завідуючого Миколаївським міським відділом торгівлі В.І. Вербу та завідуючого Миколаївським міським земельним відділом І.С. Крючка до смертної кари ²⁸⁷.

В 1937 році працівниками НКВС була викрита “контрреволюційна організація шкідників в сільському господарстві”, що діяла у Вознесенському районному земельному відділі. Слідчі інкримінували членам цієї “організації” злочини, яких вони ніколи не здійснювали. Вони, зазначалось у звинувачувальному висновку, займались шкідництвом при проведенні землевпорядкування земель колгоспів і радгоспів, при переобліку земельних фондів в колгоспах непридатні землі зараховували як придатні, намагались викликати невдоволення колгоспників заходами радянської влади у галузі сільського господарства.

Закономірна деградація сільського господарства в умовах колгоспного ладу видавалася співробітниками НКВС за прояви міфічної діяльності “ворогів народу”, шкідництва, диверсій. 15 вересня 1937 року Одеський обласний суд засудив К.Л. Михайлова, Г.Я. Баркова, Ф.А. Капустіна, Г.Л. Ростовцева до смертної кари, В.В. Лісового – до десяти років ув'язнення у виправно-трудовах таборах.

За аналогічним звинуваченням завідуючий Єланецьким районним земельним відділом В.М. Максимов 14 жовтня 1938 року Військовою колегією Верховного суду СРСР був засуджений до смертної кари з конфіскацією майна. В цей же день позасудовий орган засудив завідуючого Єланецьким районним відділом народної освіти А.К. Копилова до 15 років ув'язнення у виправно-трудовах таборах з конфіскацією майна. Він помер у м. Мариїнську в 1942 році у виправно-трудовому таборі.

Завідуючу Врадіївським районним відділом охорони здоров'я Ф.Ш. Котляр Особлива нарада при НКВС СРСР 28 жовтня 1937 року засудила до десяти років ув'язнення в таборах. Начальника Доманівського районного відділення зв'язку С.І. Михинкевича трійка при УНКВС по Одеській області 2 жовтня 1938 року засудила до розстрілу²⁸⁸.

В передвоєнні роки стали жертвами репресій і працівники правоохоронних органів. 25 жовтня 1937 року було заарештовано прокурора м. Миколаєва В.К. Мислова. Головне звинувачення, яке йому пред'явили слідчі УНКВС по Миколаївській області, полягало в тому, що він захищав і звільняв з під арешту членів "троцькістських організацій", виступав проти їх викриття, вимагав від підлеглих справедливого розслідування кожної справи. Як свідчать документи архівно-слідчої справи, по відношенню до В.К. Мислова застосовувались незаконні методи ведення слідства, його били під час допитів. Однак пред'явлених обвинувачень він не визнав. Особлива нарада при НКВС СРСР 21 червня 1938 року засудила його до восьми років ув'язнення у виправно-трудовах таборах²⁸⁹.

Репресії по відношенню до працівників місцевих органів влади продовжувались напередодні і в перші місяці Великої Вітчизняної війни – до окупації Миколаївщини німецько-фашистськими загарбниками.

В кінці 1920-х – на початку 1930-х років, в умовах різкої зміни політичної атмосфери в країні, в період загострення соціальних відносин у суспільстві, у зв'язку з проведенням примусової колективізації сільського господарства, ставлення до релігії і церкви стало зовсім нестерпним. Віруючі перестали бути рівноправними громадянами, перетворились у людей другого гатунку.

В засобах масової інформації священники характеризувались як контрреволюційна сила в суспільстві, як класові вороги. Про це свідчать, зокрема, заголовки статей в місцевих газетах: "Церква – ворог трудящих", "Церква – агітпроп куркуля", "Релігія – ворог соціалізму", "Релігія – опій для народу". При проведенні антирелігійних кампаній місцеві партійні органи та органи влади намагались формувати у населення думку про необхідність закриття церков та інших культових споруд, використання церковних дзвонів для потреб народного господарства.

На Миколаївщині почалася масова кампанія щодо закриття храмів. Під тиском місцевих партійних органів, райвиконкомів, сільських рад збори з таким порядком денним відбулись на промислових підприємствах, в будівельних організаціях, військових частинах, в навчальних закладах, в селах. Дивує поспішність, з якою тогочасна місцева влада ініціювала проведення цих зборів. Так, наприклад, в с. Балабанівка Миколаївського району протягом січня 1930 року було проведено сім зборів: членів КНС, колгоспників місцевих колгоспів, одноосібників, вчителів. Були прийняті резолюції одного й того ж змісту: надіслати клопотання до сільської ради про закриття церкви і використання дзвонів для потреб індустріалізації країни²⁹⁰.

Не може не дивувати і "одностайність", з якою приймалися постанови про закриття церкви і вилучення з неї дзвонів жителями с. Мішково-Погорілового цього ж району. Протягом січня 1930 року постанови такого змісту були прийняті на зборах робітників радгоспу "Пам'ять комунарів", членів товариств по спільному обробітку землі "Червоний колос", "Бідняцька доля", "Плугатар"²⁹¹, вчителів місцевої школи,

членів КНС, комсомольців місцевого осередку ЛКСМУ, членів професійної спілки працівників землі і лісу. Розглянувши клопотання учасників цих зборів, президія Миколаївського райвиконкому 13 квітня 1930 року прийняла постанову про закриття в селі церкви і вилучення з неї дзвонів²⁹².

Чотири рази збирались на збори протягом січня 1930 року жителі с. Калинівки Миколаївського району. Резолюції всіх зборів були одного й того ж змісту: їх учасники вимагали від місцевих органів влади закрити в селі церкву і використати дзвони для потреб народного господарства²⁹³. Такі ж резолюції під тиском місцевих органів влади були прийняті на зборах жителів сіл Богоявленська, Бармашового, Христофорівки, Пересадівки, Олександрівки та інших сіл Миколаївського району²⁹⁴.

На загальних зборах членів осередків КП(б)У, ЛКСМУ та КНС с. Тернівки Миколаївського району, що відбулись 31 березня 1929 року, була прийнята постанова про клопотання перед президією сільської ради про закриття в селі церкви²⁹⁵. 21 грудня 1929 року вони знову зібрались на збори і прийняли постанову про зняття з церкви дзвонів. В постанові зборів зазначалось: “Враховуючи непотрібність церковних дзвонів, які не приносять абсолютно ніякої користі як для населення, так і для нашої країни, зняти їх і передати в фонд індустріалізації країни для більш раціонального використання і піднесення важкої індустрії”²⁹⁶.

Відповідні постанови були прийняті президією Тернівської сільської ради та Миколаївським райвиконкомом. 11 січня 1930 року президія Миколаївського окрвиконкому прийняла постанову про закриття в селі церкви і передачу цієї будівлі школі-семирічці, а також про зняття з неї дзвонів²⁹⁷. Хоч 880 мирян-жителів с. Тернівки поставили свої підписи під зверненням до місцевих органів влади з проханням залишити церкву діючою, вона була закрита²⁹⁸.

Були явно організовані “зверху” постанови зборів робітників будівельних організацій м. Миколаєва з вимогою закрити Симеона-Агрипінську церкву та передати її під клуб будівельників, робітників та інженерно-технічних працівників суднобудівного заводу ім. А. Марті з клопотанням перед Миколаївським міськвиконкомом про передачу церкви колишньої Бухтеєвської тюрми під клуб молоді. 27 резолюцій зборів з клопотанням закрити Свято-Миколаївську церкву було прийнято під тиском місцевих партійних органів та органів радянської влади на підприємствах, в установах та організаціях м. Миколаєва.

Документи, що збереглись в державному архіві Миколаївської області, свідчать про те, що при закритті церков допускались численні факти вандалізму, святотатства, нехтування моральними принципами, які сповідувались населенням протягом століть.

Про це свідчать події, що відбулись в с. Новопетрівському Новоодеського району 18 січня 1930 року. В цей день уповноважений райвиконкому по проведенню колективізації Беляєв, перебуваючи в селі, зібрав місцевий актив, молодь села і закликав їх захопити церкву.

Під його керівництвом активісти комсомольці села захопили церкву, розбили іконостас, престол, ікони, пошкодили і знищили майно церкви. Все це було винесене до церковної огорожі, облите керосином і спалене. В церкві були розбиті вікна. 23 листопада 1929 року членами місцевої організації безвірників при сприянні голови сільської ради була захоплена церква в с. Новоюр’івка Новобузького району. Тракто-

ром був стягнений на землю купол церкви. Ікони, предмети релігійного культу були розбиті, зіпсовані²⁹⁹.

В с. Кашперо-Миколаївці Баштанського району 21 січня 1930 року місцеві активісти ввалилися до церкви і здійснили справжній погром: розбили і зіпсували ікони, предмети релігійного культу, знищили, викинули з церкви частину церковного майна³⁰⁰. Були спалені ікони, хоругви, книги, що використовувались при богослужінні, інші предмети релігійного культу під час захоплення церкви в с. Сухому Єланці Новоодеського району³⁰¹. Газета “Красный Николаев” 31 січня 1930 року повідомила своїх читачів про те, що в с. Софіївці Новобузького району члени місцевого осередку безвірників вивезли за село і спалили 260 ікон.

Протягом грудня 1929 – січня 1930 року місцевими активістами молоддю, при сприянні і підтримці сільських рад, були захоплені церкви в селах Баштанці, Новопавлівці, Пісках Баштанського; Новій Одесі, Кашперівці, Себіному, Михайлівці, Сухому Єланці, Малинівці, Троїцькому, Гур’ївці Новоодеського; Балацькому Миколаївського районів³⁰².

В кінці 1929 року під час богослужіння в церкві с. Кашперівка Новоодеського району працівники місцевої влади зайшли до церкви, заборонили священнику продовжувати службу і тут же в присутності мирян вимагали від нього зречення духовного сану³⁰³.

Про свавілля місцевих органів влади по відношенню до священників та мирян повідомлялось у листі Миколаївського єпархіального управління до окружного адміністративного відділу від 18 жовтня 1929 року. В ньому йшлося про те, що райвиконкоми та сільські ради втручаються в діяльність релігійних громад, забороняють священникам проводити богослужіння, віруючим – відвідувати церкви, виконувати релігійні обряди, вимагають від них виходу із складу релігійних громад, забороняють проведення засідань церковних рад, зборів мирян, по кілька днів тримають під арештом священників, примушують їх чергувати в сільських радах, прибирати приміщення сільрад та клубів³⁰⁴. Працівники місцевих органів влади, так звані войовничі атеїсти досить часто вдавались до прилюдного шельмування священників.

Подібні явища не були винятковими. Таке становище склалося на той час в усіх районах Миколаївщини. Але віруючі не мирились з діями тогочасної влади, безвірників. До окрвиконкомів, Раднаркому УСРР, ВУЦВКу надходили численні листи з проханням не закривати церкви, припинити свавілля. Ці прохання не задовольнялись.

Більшість церков на Миколаївщині була закрита з порушенням діючих на той час законів, які дозволяли закрити церкву лише на підставі постанов зборів жителів села або міста, президії сільської ради, райвиконкому, окрвиконкому та ВУЦВКу. Траплялись випадки, коли місцеві органи влади спочатку закривали церкву, а потім приймали відповідні постанови. В селах Очеретні та Дубиновому Кривоозерського району сільські ради без будь-яких постанов навіть місцевих органів влади закрили церкви, зняли з них дзвони та хрести і вивісили на церквах червоні прапори³⁰⁵. Миколаївський та Первомайський окрвиконкоми змушені були неодноразово попереджувати райвиконкоми, сільські ради про необхідність дотримуватись при закритті церков діючого законодавства, а також про покарання працівників місцевої влади при його порушенні. Це було звичайне лицемірство, ніхто з працівників тогочасної влади покараний не був.

За постановами президії ВУЦВКу були закриті в Миколаєві Адміралтейський собор та собор Касперівської ікони Божої Матері, церкви Олександро-Невська – морського шпиталю, Ново-Купецька, Різдва Пресвятої Богородиці, римо-католицька церква Марії-Магдалини та кірха³⁰⁶, а також церкви в селах Акмечетці та Мостовому Доманівського, Ташиному Тилігуло-Березанського, Благодатному Арбузинського, Березнегуватуому Березнегуватського, Олександродарі Очаківського, Тернівці, Воскресенському, Калинівці, Костянтинівці та Олександрівці Миколаївського, Новопетрівському Новоодеського, Зульц та Гольдштадт Карл-Лібкнехтівського районів³⁰⁷. За постановою президії ВУЦВКу на Миколаївщині було закрито 13 синагог³⁰⁸.

Слід зазначити, що в постановах місцевих органів влади та ВУЦВКу нерідко зазначалось, як будуть використані приміщення церков та синагог в майбутньому. Вони використовувались як комори, стодоли, приміщення для ремонту сільськогосподарської техніки, для розміщення обладнання електростанцій. В церквах відкривались клуби, кінотеатри, магазини, хати-читальні, школи. У Михайлівській церкві с. Варварівки був розміщений склад райспоживспілки, в одній з церков м. Миколаєва – склад військової частини. Окремі церкви та синагоги були зруйновані і розібрані, а будівельні матеріали використані, як зазначалось в документах того часу “на комунальні потреби”.

Одночасно з кампанією по закриттю і руйнуванню церков проводилось вилучення і нищення дзвонів. Згідно з постановою ВУЦВКу від 21 грудня 1929 року місцевим органам влади дозволялось знімати дзвони з церков лише за рішеннями окрвиконкомів на підставі постанов загальних зборів жителів населеного пункту³⁰⁹. 11 січня 1930 року президія Миколаївського окрвиконкому прийняла постанову про зняття дзвонів з усіх церков м. Миколаєва. Згідно з постановою президії Миколаївського окрвиконкому від 6 лютого 1930 року десять відсотків коштів, що надходили від реалізації церковних дзвонів, використовувались місцевими органами влади для антирелігійної пропаганди³¹⁰. В селах дзвони нерідко вилучались лише за постановами сільських рад.

Райвиконкоми, сільські ради змушували жителів міст та сіл на зборах розглядати питання про зняття дзвонів для потреб промисловості та давати згоду на це. Траплялись випадки, коли парафіяни колективно зверталися до тогочасної влади з проханням залишити окремі дзвони в церквах. Ці прохання не задовольнялись.

Під час проведення цих акцій в окремих селах виникали сутички між представниками влади та мирянами. Так, в с. Синюхін Брід Первомайського району зняття дзвонів було призначене на 6 листопада 1929 року. До речі, питання про вилучення дзвонів з церкви в цьому селі на той час не обговорювалось ні на засіданні президії райвиконкому, ні окрвиконкому. Вранці, 6 листопада задзвонили на сполох церковні дзвони. Відразу жителі села зібрались біля церкви. Представники місцевої влади та працівники міліції при спробі наблизитись до церкви були закидані камінням. Опір селян продовжувався протягом двох днів. Про події в цьому селі газета “Вісті ВУЦВК” писала: “Попи, глитаї та їхні пришийхвости використовують всі засоби, щоб перешкодити антирелігійній роботі і затримати масовий рух за зняття дзвонів та закриття церков. З особливим нахабством виступили попи та глитаї в селі Синюхін Брід”³¹¹.

Жителям с. Возсіятського Єланецького району поталанило заховати знятий з церкви дзвін і переховувати його понад 70 років. Після проголошення незалежності України вони передали дзвін до церкви, встановили його на дзвіниці.

В Первомайській окрузі, протягом останніх трьох місяців 1929 року, було знято і передано в фонд індустріалізації країни дзвони з 145 церков, зокрема, в Первомайському районі були зняті дзвони з 23 церков³¹².

Кампанія щодо закриття церков супроводжувалась їх пограбуванням. Представники місцевої влади, товариства безвірників вилучали з церков вироби з срібла, інших цінних металів і передавали їх місцевим організаціям держбанку та “Рудметалторгу”.

Так, наприклад, із церкви Усіх Святих, що на міському кладовищі, були вилучені хрести, підсвічники, водосвятські чаші, лампади, ложки, інші предмети релігійного культу. Загальна вага виробів із срібла, вилучених з церкви, становила 8 кг 700 г. З церкви с. Олександродар Очаківського району були вилучені вироби із срібла вагою 2 кг 350 г³¹³. Інше майно церков – ризи, покривала, килими, доріжки, столи, стільці нерідко роздавалось організаціям та установам під розписку, без відповідного документального оформлення.

На початку 1930-х років посилились репресії проти священників. Аналіз сфабрикованих слідчих справ на них свідчить про те, що співробітники карних органів звинувачували їх у підготовці повалення радянської влади, в проведенні антирадянської агітації, в протидії здійсненню політики радянської влади на селі.

1 лютого 1930 року в с. Калинівці Миколаївського району був заарештований місцевий священник Г.Я. Вільковський та десять жителів села. Вони були звинувачені у тому, що проводили серед селян антирадянську агітацію, спрямовану проти колективізації сільського господарства, виконання хлібозаготівельних планів. На думку слідчих, Г.Я. Вільковський закликав місцевих жителів виступити проти закриття церкви та зняття з неї дзвонів, забороняв мирянам, що співали в церковному хорі, брати участь у художній самодіяльності. На основі сфабрикованих звинувачень 10 квітня 1930 року трійка при колегії ДПУ УСРР прийняла постанову про виселення Г.Я. Вільковського та семи жителів села у Північний край строком на три роки. Трьох селян було виправдано³¹⁴.

Єдине звинувачення, що було пред’явлене священнику с. Царедарівки Доманівського району І.І. Гемсу, полягало в тому, що він проводив серед селян агітацію, спрямовану проти створення колгоспів. 27 лютого 1930 року трійкою при колегії ДПУ УСРР він був засуджений до ув’язнення в концтаборі на вісім років³¹⁵. До п’яти років ув’язнення в концтаборі був засуджений 24 березня 1930 року священник с. Новопетрівського Новоодеського району Д.С. Матаков.

Його звинуватили в тому, що він, як вважали працівники ДПУ, агітував жителів села виступити проти закриття церкви, захищав їх при конфіскації хліба, висловлював думку про те, що плани хлібозаготівлі завищені і селяни їх виконати не зможуть. Йому інкримінувалась і така провина, як опір місцевим органам влади при розкуркулюванні. Як зазначено в документах слідства, майно Д.С. Матакова було конфісковане лише після втручання працівників міліції³¹⁶.

24 січня 1930 року в с. Новий Данціг Миколаївського району був заарештований проповідник громади євангельських християн-баптистів Р.К. Літке та шість місцевих жителів. Вони звинувачувались у належності до “підпільної контрреволюційної групи”, члени якої, як вважали слідчі, вели агітацію проти заходів, що проводились місцевими органами влади на селі, використовували для цього нелегальні збори селян. Постано-

вою Особливої наради при колегії ДПУ УСРР від 29 березня 1930 року Р.К. Літке та шість його односельчан були виселені у Північний край строком на три роки³¹⁷.

До трьох років ув'язнення в концтаборі був засуджений 17 липня 1931 року священник с. Магіясового Анатолівського району Д.М. Оськін, якого слідчі районного відділу ДПУ вважали членом “церковної контрреволюційної монархічної організації”, що була прихильником “істинно-православної церкви” – церковного угруповання, що виникло у 1927 – 1928 роках як опозиційне Російській православної церкві. За твердженням слідства члени організації пропагували ідеї реставрації монархії в країні, насильницького повалення радянської влади³¹⁸.

Початок 1930-х років – це період посиленого опору селян проведенню хлібо-заготівельних кампаній, примусової колективізації. Уряд, політичне керівництво країни не знайшли іншого шляху, як посилити репресії не лише проти селян, а й проти духовенства. Плани проведення такої операції (вони стосувались кожної області) обговорювались на нараді керівників обласних відділів ДПУ, яка відбулась 19 листопада 1932 року. Згідно з цими планами, в Україні передбачалося заарештувати 3425 чоловік, в тому числі по лінії “церковників і сектантів” – 420 чоловік³¹⁹.

Виконуючи директиви цієї наради, працівники Благодатнівського районного відділу ДПУ 23 листопада 1932 року заарештували священника с. Благодатного Й.М. Корольчука. Слідчі звинуватили його в тому, що він нібито примкнув до церковного угруповання, яке було опозиційним до Російської православної церкви, в проведенні агітації, спрямованої на зрив хлібозаготівель і розклад колгоспів. Жителі села голодували, і головною причиною цього явища Й.М. Корольчук вважав хлібозаготівельні кампанії, які відбирали останній шматок хліба у голодних селян. Лише погрозами, катуванням слідчі примусили Йосипа Михайловича зізнатись у звинуваченнях, які йому інкримінувались. Особлива нарада при колегії ДПУ УСРР засудила Й.М. Корольчука до трьох років ув'язнення в концтаборі³²⁰.

На початку 1933 р. місцевими органами ДПУ було викрито “підпільну антирадянську контрреволюційну організацію”, що діяла в Березнегуватському районі. Проти її учасників – священників с. Березнегуватого Г.В. Михайловського та І.П. Гнилюка, священника с. Висунська Березнегуватського району Г.М. Запольського за статтями 54-10 та 54-11 Кримінального кодексу УСРР було порушено кримінальну справу. Вони, як вважали слідчі, організували саботаж і зрив хлібозаготівель. Їх звинуватили також у ворожій діяльності, що була спрямована на повалення радянської влади³²¹.

Як свідчать документи слідства, ця справа була сфабрикована органами ДПУ. Проте відсутність обґрунтованих звинувачень не завадила Особливій нараді при колегії ДПУ УСРР засудити Г.В. Михайловського та І.П. Гнилюка до виселення у віддалені райони країни на три роки, а Г.М. Запольського – до ув'язнення в концтаборі на такий же строк³²².

Після повернення із заслання, І.П. Гнилюк 14 листопада 1937 року трійкою при УНКВС по Миколаївській області був засуджений до смертної кари. Його життя трагічно обірвалося 27 листопада 1937 року.

За статтями 54-10 та 54-11 Кримінального кодексу УСРР був звинувачений і 16 березня 1933 року засуджений до трьох років заслання у Північний край священник с. Щербані Вознесенського району Г.А. Глобачов.

В 1933 році працівники ДПУ “ліквідували” “підпільну контрреволюційну організацію”, що діяла в місті Миколаєві. Як свідчать документи кримінальної справи, сфабрикованої слідчими, члени цієї організації займались шпигунством на оборонних підприємствах м. Миколаєва на користь Німеччини, готували диверсійні акти на суднобудівних заводах ім. А. Марті та ім. 61 комунара. 25 вересня 1933 року був заарештований один з керівників цієї міфічної організації настоятель Римсько-Католицького костьолу в м. Миколаєві Х.Л. Зиско, який особисто залучив до організації, як вважали слідчі, 21 чоловіка. 23 лютого 1934 року трійкою при колегії ДПУ УСРР він був засуджений до ув’язнення у виправно-трудовах таборах на 10 років. До тривалих строків ув’язнення були засуджені і інші члени організації³²³.

В м. Первомайську була викрита так звана “підпільна контрреволюційна група”, яка була прихильником “істинно-православної церкви”. Її “організував” священник П.М. Чернобиль, що повернувся в місто в 1934 році із заслання. Члени групи, як свідчать сфабриковані документи слідства, влаштовували нелегальні збори віруючих, проводили серед них антирадянську агітацію, закликали їх не виконувати розпоряджень місцевих органів влади. П.М. Чернобиль, як вважали слідчі, підтримував зв’язок з іншими організаціями “істинно-православної церкви”, що діяли в інших містах.

16 вересня 1935 року Особлива нарада при НКВС СРСР засудила П.М. Чернобиля до ув’язнення у виправно-трудовах таборах строком на п’ять років. Священника с. Семенівки Арбузінського району Г.Р. Бублика, якого працівники НКВС вважали членом цієї організації, було засуджено до ув’язнення на три роки. Інші члени організації були засуджені до ув’язнення на строк від трьох до п’яти років. В 1963 році, на прохання рідних, Миколаївська обласна прокуратура розглядала питання про реабілітацію засуджених. Відповідь була лаконічною: їх провина доведена слідством, в реабілітації відмовити. Їх було реабілітовано в 1989 році³²⁴.

Настоятелі німецьких католицьких церков А.І.Гофман з с. Карла Лібкнехта, Й.П. Крушинський з с. Шпейєрового, Р.М. Лоран з с. Зульц, І.Л. Тауберг з с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району були звинувачені в тому, “що в 1933 році, коли жителі нашого краю вмирали з голоду, вони писали листи в Німеччину, повідомляли її жителів про голодування односельчан, просили матеріальної допомоги, щоб спасти їх від смерті”. А як відомо, партійно-політичним керівництвом країни заборонялося навіть вживати слово “голод” в листуванні, засобах масової інформації, в документах партійних органів. На думку слідчих, А.І. Гофман, Й.П. Крушинський, Р.М. Лоран, І.Л. Тауберг пропагували серед віруючих ідеї фашизму, вербували агентуру, вели в селах “найактивнішу фашистську роботу”³²⁵. 28 квітня 1935 року всі вони були засуджені Одеським обласним судом до 10 років ув’язнення у виправно-трудовах таборах з конфіскацією майна³²⁶.

В Новобузькому та Снігурівському районах значного розголосу набула “ліквідація” ще однієї “контрреволюційної організації духовенства”, в якій, як стверджували слідчі органи, брало участь 19 чоловік. Будь-яких документальних доказів існування та діяльності цієї організації, участі в ній священників не було. Звинувачення ґрунтувались на визнаннях самих підсудних. Священнослужителі Б.М. Політковський та П.М. Замша з с. Володимирівки Новобузького району, Г.В. Петров з с. Снігурівки, І.А. Орловський з с. Галаганівки, Д.К. Черкасов з с. Новопетрівки, В.І. Ігнат’єв з с. Лю-

бомирівки, М.П. Шапошников з с. Калузького Снігурівського району 9 травня 1933 року трійкою при колегії ДПУ УСРР були засуджені до ув'язнення в концтаборах на строк від 3 до 10 років та виселення у Північний край на строк від 3 до 5 років. Такого ж покарання зазнали й інші учасники цієї неіснуючої організації³²⁷.

Працівники НКВС звинуватили священника Свято-Миколаївської (Грецької) церкви в м. Миколаєві М.О. Романовського в тому, що він нібито підтримував зв'язок з моряками іноземних суден, що прибували в Миколаїв, одержував від них кошти для утримання церкви. Одеський обласний суд 15 грудня 1935 року засудив його до восьми років ув'язнення у виправно-трудовах таборах³²⁸. За політичними мотивами в цьому ж році був засуджений до п'яти років ув'язнення у виправно-трудовах таборах регент хору Старо-Купецької церкви в м. Миколаєві Л.Л. Чорний³²⁹.

27 липня 1937 року працівниками Єланецького районного відділу НКВС був заарештований священник с. Сербулівки Єланецького району Ф.А. Лук'янов. Слідчі звинуватили його в проведенні серед жителів села контрреволюційної агітації, розповсюдженні провокаційних чуток про повалення радянської влади. Застосувавши незаконні методи проведення слідства, слідчі примусили Ф.А. Лук'янова зізнатись в тому, що архієпископ Миколаївської єпархії О.В. Нагорський нібито дав йому завдання проводити в селі підпільні збори "куркулів" і церковників, обговорити на них питання про організацію в селі терористичної групи, яка б підготувала терористичні акти проти представників місцевої влади³³⁰. Це повідомлення стало приводом для того, щоб працівники Одеського обласного управління НКВС 24 серпня 1937 року заарештували О.В. Нагорського, який вже давно потрапив в поле зору каральних органів. Після арешту він перебував в Одеській в'язниці. З ним було проведено лише три допити: 14, 17 і 27 вересня.

Ось звинувачення, пред'явлені архієпископу слідчими: "Обвинувачується в тому, що на протязі останніх років проводив активну контрреволюційну діяльність, використовував церкву для боротьби з заходами радянської влади на селі. Ця діяльність полягала в агітації, спрямованій на зрив колективізації сільського господарства. Він давав вказівки духовенству, щоб воно агітувало селян не вступати до колгоспів. Останнім часом контрреволюційна діяльність Нагорського полягала в дискредитації конституції СРСР, в орієнтації віруючих на антирадянські виступи з вимогами повернути церкви віруючим..."³³¹.

Ця справа була шита "білими нитками", в ній не було жодного факту, більш-менш серйозного аргументу, які б підтверджували висунуті звинувачення. Незважаючи на це, трійка при УНКВС по Одеській області 28 вересня 1937 року засудила 72-річного архієпископа до десяти років ув'язнення у виправно-трудовах таборах. В цей же день на такий же строк ув'язнення був засуджений священник с. Сербулівки Єланецького району Ф.А. Лук'янов. Протокол підписали голова трійки начальник УНКВС по Одеській області полковник Федоров і член трійки секретар Одеського обкому КП(б)У Євтушенко³³².

"Контрреволюційну фашистську націоналістичну організацію" було викрито у серпні 1937 року на території Єланецького та Братського районів. Її організатором і керівником слідчі органи зробили священника с. Великовелідарівки Єланецького району П.І. Рольгайзера. До речі, Петро Іванович і учасники цієї організації вперше дізнались

про її існування під час допиту, хоч пізніше і змушені були визнати пред'явлені ним звинувачення. Безперечно, цьому визнанню передували моральна і фізична “обробка” заарештованих. Збереглися численні свідчення заарештованих, яким пощастило вижити, не дивлячись на те, що в Єланецькому районному відділі НКВС постійно застосовувались жорстокі тортури по відношенню до репресованих.

20 вересня 1937 року трійка при УНКВС по Одеській області засудила П.І. Рольгайзера до смертної кари. На цьому ж засіданні трійки священика с. Єланця О.М. Ласовецького, якого слідчі вважали членом організації, було засуджено до десяти років ув'язнення у виправно-трудовах таборах. До восьми – десяти років ув'язнення було засуджено ще шість чоловік³³³.

Катування ув'язнених застосовувалось і в інших районних відділах та в обласних управліннях НКВС. Воно стало звичним явищем під час ведення слідства. В шифрованій телеграмі, яку надіслав Сталін секретарям обкомів партії, начальникам обласних управлінь НКВС, повідомлялось: “ЦК ВКП(б) роз'яснює, що застосування фізичних дій в практиці НКВС допускалось з 1937 року з дозволу ЦК ВКП(б). ...ЦК ВКП(б) вважає, що метод фізичних дій повинен обов'язково застосовуватись і в майбутньому, як виняток, по відношенню до явних і нерозброєних ворогів народу, як абсолютно правильний і доцільний метод”³³⁴.

Священика с. Маринівки Доманівського району К.Н.Цугуя органи НКВС заарештували в червні 1937 р. за те, що він використовував проповіді в церкві для проведення антирадянської агітації, розповсюдження чуток про падіння радянської влади, проводив релігійні обряди вдома, підтримував зв'язок з посольством Румунії в Москві, мав намір виїхати до Румунії. Рішенням Народного комісара внутрішніх справ СРСР і прокурора СРСР від 8 жовтня 1937 року К.Н. Цугуй був засуджений до вищої міри покарання – розстрілу. Вирок виконаний 13 жовтня цього ж року³³⁵.

Як відомо, в директивах НКВС СРСР щодо розгортання загальносоюзних акцій вказувались категорії “внутрішніх ворогів” радянської влади (членів опозиційних партій, “куркулів”, представників національних меншин та ін.), яких передбачалось розстріляти або відправити у випрано-трудова табори. Приймались подібні директиви і НКВС УРСР.

Так, у вказівці республіканського наркомату від 5 жовтня 1937 року обласні управління забов'язувались “у найкоротші терміни провести широку операцію з метою рішучого розгрому церковно-сектантських контрреволюційних кадрів”³³⁶.

Не випадково на останні місяці 1937 року припадає пік сталінських репресій щодо духовенства. Під прес сталінської машини терору потрапили здебільшого колишні священики, оскільки переважна кількість церков була вже закрита, і священики на той час працювали на підприємствах, в колгоспах, установах або були безробітними. Проте це не врятувало їх від репресій.

Тяжка доля спіткала 74-річного священика с. Таборів Вознесенського району М.П. Щеголевського. Працівники Одеського обласного управління НКВС інкримінували йому проведення серед мирян сіл Таборів та Яструбинового релігійної пропаганди, звинувачували його в тому, що він нібито вів з односельчанами розмови про необхідність зміни в СРСР політичного ладу, про те, що незабаром Україна буде окупована гітлерівськими військами. Священиком вдома було охрещено кілька учнів

місцевої школи. М.П. Щеголевський був заарештований 14 листопада 1937 року, а через два тижні – 28 листопада трійка при УНКВС по Одеській області засудила його до смертної кари. Він був розстріляний 14 грудня 1937 року³³⁷.

Приречених на смерть розстрілювали, переважно, в м. Миколаєві. Так, 9 жовтня 1937 року тут було розстріляно 33 особи, 3 листопада – 29, 5 листопада цього ж року – 23³³⁸. Місце поховання в актах про виконання смертних вироків, як правило, не зазначалось.

28 грудня 1937 року був засуджений до розстрілу священник с. Анатолівки Тилігуло-Березанського району Г.М. Люминарський. В звинувачувальному висновку зазначалось: “Г.М. Люминарський систематично проводив контрреволюційну агітацію, спрямовану проти заходів партії і уряду, організовував виступи селян проти колгоспного будівництва, проводив нелегальні збори віруючих, на яких розповсюджував провокаційні листівки про тяжке становище колгоспників. Проводив роботу з метою зірвати вибори до Верховної Ради СРСР. Підтримував тісний зв’язок з контрреволюційними елементами”. Розстріляли його 20 січня 1938 року. Г.М. Люминарському виповнилось 73 роки³³⁹.

У 1937 році був заарештований і засуджений до розстрілу священник Свято-Миколаївської церкви в м. Миколаєві П.М. Холодний. Він під час першої світової війни у якості священника полкової церкви 58-го піхотного Празького полку відправився на фронт. За проповідь на одній з ділянок фронту, завдяки якій була відвернена безглузда бойня в день Успіння Божої Матері, П.М. Холодний був нагороджений золотим наперсним хрестом.

До смертної кари були засуджені священники с. Кривого Озера Т.І. Зволинський, В.М. Левицький та А.Й. Герштанський, с. Натягайлівки Вознесенського району Т.С. Манжелей, с. Бармашове Баштанського району Є.С. Корнієнко³⁴⁰. До восьми – десяти років ув’язнення у виправно-трудових таборах засудили священників с. Сухого Єланця Новоодеського району Я.І. Бурмінченка, с. Новопавлівки Врадіївського району І.Т. Липського, с. Сирового цього ж району П.К. Жаханевича, с. Березнегуватого К.І. Сліваченка, с. Курячі Лози Кривоозерського району Г.Ф. Сусленка³⁴¹.

Неодноразово піддавався репресіям священник церкви с. Лисі Гори Благодатнівського району І.А. Владимиров. Заарештувавши його 30 жовтня 1937 року, слідчі НКВС звинуватили його в тому, що він “вороже відноситься до радянської влади і колгоспного ладу, веде активну агітацію серед церковників, виступає проти закриття церков, серед населення пропагує недовіру до радянської влади”. 14 листопада 1937 року трійка при УНКВС по Одеській області засудила його до 10 років ув’язнення у виправно-трудових таборах. Цей же позасудовий орган 5 березня 1938 року засудив його до смертної кари³⁴².

Двічі поставав перед трійкою при УНКВС по Миколаївській області і священник церкви Усіх Святих в м. Миколаєві І.М. Успенський. Фабрикуючи справу, слідчі зарахували його учасником “контрреволюційної монархічної організації “Союз визволення нації”, звинуватили в проведенні антирадянської агітації серед віруючих. І.М. Успенський не визнав пред’явлених йому звинувачень. Як свідчать документи слідства, після застосування тортур він змушений був визнати своє членство в організації “Союз визволення нації”. Трійка при УНКВС по Миколаївській області 11

листопада 1937 року засудила його до ув'язнення на 10 років, а 15 квітня 1938 року – до смертної кари³⁴³.

Судові і позасудові репресії проти духовенства продовжувались і напередодні Великої Вітчизняної війни. Але, як розмах, так і жорстокість репресій у порівнянні з 1937 – 1938 роками значно зменшились. Цьому сприяла постанова Раднаркому СРСР та ЦК ВКП(б) від 17 листопада 1938 року “Про арешти, прокурорський нагляд та ведення слідства”, якою дещо обмежувалось застосування надзвичайних заходів, заборонялося органам НКВС та прокуратури проводити масові операції, пов'язані з арештом і виселенням громадян. Цією постановою Раднарком СРСР та ЦК ВКП(б) намагалися відмежуватися від масових політичних репресій і перекласти відповідальність за них на правоохоронні органи. Однак ця постанова не врятувала від загибелі та тюремного ув'язнення багатьох церковнослужителів та мирян.

Таким чином, у ставленні вищого політичного керівництва країни, республіканських та місцевих органів влади до церкви та духовенства в повній мірі виявилися характерні риси сталінського тоталітарного режиму – виняткова жорстокість, нелюдність, масове насильство, цілковита зневага до людського життя, внаслідок чого тисячі жителів нашого краю були розстріляні, загинули в катівнях ДПУ та НКВС, померли від непосильної праці в таборах.

Не минули сталінських репресій також військовослужбовці України і, зокрема, Миколаївщини. Серед закритих судових процесів другої половини 1930-х років одним з найбільш резонансних був процес над заступником наркома оборони СРСР Маршалом Радянського Союзу М.М. Тухачевським та відомими в країні військовими, що відбувся 11 червня 1937 року. Вони були засуджені до смертної кари і страчені.

Суд над М.М. Тухачевським та його спільниками став сигналом для проведення масових репресій в армії. Репресії, які розпочалися проти вищого командування, перекинулися на рівень військових округів. Загинули командуючі та значна частина працівників штабу Київського та Харківського військових округів. Розпочалися масові арешти у військових з'єднаннях та військових частинах.

Не обминули вони і 15-у Сиваську стрілецьку дивізію, військові частини якої після закінчення громадянської війни були розквартировані на Миколаївщині. Це було відоме в країні в довоєнні роки військове з'єднання. За заслуги в громадянській війні дивізія була нагороджена орденом Червоного Прапора, Почесним революційним Червоним прапором. В 1921 році її нагороджено орденом Трудового Червоного Прапора УСРР, в 1936 році – орденом Леніна.

Місцеві органи НКВС вважали, що військовослужбовці військових частин дивізії причетні до так званої “антирадянської військово-фашистської змови”, спрямованої на повалення радянської влади шляхом збройного повстання, здійснення терористичних актів над керівниками комуністичної партії і радянського уряду, підготовку поразки Червоної Армії у майбутній війні. Учасники змови, на думку слідчих, проводили “шкідницьку роботу, спрямовану на послаблення бойової і політичної підготовки військовослужбовців, вели серед них антирадянську агітацію”³⁴⁴.

У другій половині 1937 року працівники особливого відділу НКВС дивізії та УНКВС по Миколаївській області приступили до ліквідації “антирадянської військово-фашистської змови”, арешту її учасників. Вони вчинили справжній погром в 15-му

артилерійському полку. Тут було заарештовано командирів дивізіонів А.А. Кравцевича та Л.І. Клейнгофа, начальника штабу дивізіону М.А. Єфименка, командирів батарей Г.І. Адугіна, Л.Ф. Карпальського, О.М. Луговського, командирів взводів Д.П. Савченка, Я.В. Юнга та В.П. Співака, командирів підрозділів В.П. Кондурара та П.М. Анаєвського, помічника командира дивізіону Д.С. Грачова, кількох молодших командирів та червоноармійців.

Приводом для арешту командира дивізіону А.А. Кравцевича, уродженця Польщі, поляка за національністю, став таємний наказ наркома внутрішніх справ СРСР М.Єжова №00485 від 11 серпня 1937 року, про який вже сказано вище. Згідно з наказом, місцеві органи цього відомства повинні були провести операцію, спрямовану на ліквідацію осередків “ПОВ” – “польської організації військової”.

Слідчі НКВС вважали, що А.А.Кравцевич причетний до діяльності цієї організації і за її завданням він учасником “антирадянської військово-фашистської змови”, залучив до неї чотирьох військовослужбовців, займався шпигунством на користь Польщі³⁴⁵.

Командира дивізіону Л.І. Клейнгофа, уродженця м. Риги, латиша за національністю, слідчі НКВС звинуватили в шпигунстві на користь розвідки Латвії, за завданням якої він нібито став учасником “антирадянської військово-фашистської змови”³⁴⁶.

Арешт командира взводу зв’язку дивізіону Я.В. Юнга був ініційований первинною партійною організацією полку, яка, обговорюючи персональну справу, звинуватила його в приховуванні справжніх імені та по-батькові, підтримці зв’язків з іноземними підданими та “ворожими елементами”, втраті політичної пильності: не знищив портрет колишнього командуючого Київським військовим округом І.Е. Якіра. 22 червня 1937 року його виключили з партії³⁴⁷. Після арешту, крім цих обвинувачень, слідчі НКВС звинуватили Я.В. Юнга в причетності до “антирадянської військово-фашистської змови”³⁴⁸.

Характерно, що в архівно-слідчих справах військових відсутні будь-які документальні докази про діяльність учасників “змови”, про їх дії, спрямовані проти існуючого в країні ладу. Не було і речових доказів. Обвинувачення ґрунтувались виключно на визнаннях самих підсудних. Теза про те, що єдиним доказом вини заарештованого могло служити лише зізнання самого обвинуваченого або показання свідків, була теоретично обґрунтована в книзі Прокурора СРСР А.Я. Вишинського “Теорія судових доказів в радянському карному процесі”, удостоєної Сталінської премії. Цей висновок відкидав необхідність доказу вини обвинувачуваного, націлював слідчих на те, щоб будь-якими засобами добиватись від заарештованих визнання своєї провини. При цьому відкидалась і презумпція невинності як норма цивілізованого суспільства.

Працівники НКВС добивались визнання від обвинувачених шляхом застосування катувань, що стало звичним явищем під час провадження слідства. Про це свідчить заява командира батареї Г.І. Адугіна військовому прокурору шостого стрілецького корпусу від 22 березня 1939 року: “Прошу вашого сприяння і втручання, переглянути мою справу і провести нове слідство у зв’язку з тим, що я підписав протокол допиту і дав показання, які неправдиві і не відповідають дійсності. Протокол я підписав в зв’язку з тим, що до мене були застосовані слідчим засоби фізичного і морального впливу, я був доведений до крайнього виснаження, був хворим з високою температурою. Я змушений був підписати протокол, в якому неправда і обмова від початку і до кінця.

Я від нього категорично відмовляюся. Я сиджу у в'язниці 14 місяців, не вважаю себе винним і прошу вас розглянути мою справу. Мною було написано сім заяв, а результатів до цього часу ніяких немає..."³⁴⁹. Г.І. Адугін наполягав на зустрічі з прокурором та адвокатом, просив надати йому можливість ознайомитись з документами слідства. Відповіді на свої заяви він не одержав.

Начальник штабу дивізіону М.А. Єфименко після жорстоких тортур на допитах намагався покінчити життя самогубством, а потім зізнався у пред'явлених йому обвинуваченнях³⁵⁰. Зізнання його, як і інших заарештованих, неправдиві, не заслуговують довіри, в них багато протиріч, вигаданих фактів про участь його та інших військовослужбовців у "змові", вони одержані шляхом застосування незаконних методів ведення слідства. Так, на допиті 19 грудня 1937 року М.А. Єфименко повідомив слідчих, що до "антирадянської військово-фашистської змови" його залучив командир батареї Г.І. Адугін, а 20 грудня – командир дивізіону А.А. Кравцевич³⁵¹. В той же час Г.І. Адугін під час слідства стверджував, що до участі в "змові" його залучив М.А. Єфименко³⁵². Такі протиріччя зустрічаються в протоколах допиту майже кожного заарештованого.

Це було зумовлене тим, що арештовані часто не витримували катувань, підписували протоколи з надуманими звинуваченнями, змушені були обмовлювати один одного, зводити наклепи на колег по військовій службі, на всіх, ким цікавились працівники карних органів.

Постанови та рішення судових та позасудових органів, які розглядали справи військовослужбовців 15-го артилерійського полку, відзначались винятковою жорстокістю: рішенням наркома внутрішніх справ СРСР і Прокурора СРСР до смертної кари були засуджені А.А.Кравцевич (26 листопада 1937 року), Я.В.Юнг (25 грудня 1937 року), Л.І. Клейнгоф (12 січня 1938 року), М.А. Єфименко та В.П. Кондурар (5 лютого 1938 року). Постановою військової колегії Верховного суду СРСР до смертної кари були засуджені О.М. Луговський та Д.П. Савченко (14 жовтня 1938 року), до 12 років ув'язнення у виправно-трудовах таборах – Л.Ф. Карпальський (1 жовтня 1938 року)³⁵³.

Г.І. Адугіна особлива нарада при НКВС СРСР 23 вересня 1939 року засудила до п'яти років ув'язнення у виправно-трудовах таборах. Покарання відбував у Красноярському краї. 6 травня 1943 року він помер у таборі³⁵⁴. Як і Г.І. Адугін, до п'яти років ув'язнення був засуджений військовим трибуналом Київського військового округу С.П. Співак. Покарання відбував у м. Норільську³⁵⁵. Всі засуджені були позбавлені військових звань. П.М. Анаєвського та Д.С. Грачова після кількох місяців перебування під слідством звільнили з в'язниці³⁵⁶. Червоноармійців засудили до різних строків позбавлення волі.

Згідно таємним наказу наркома внутрішніх справ СРСР від 15 серпня 1937 року арешту і притягненню до кримінальної відповідальності підлягали дружини та найближчі родичі засуджених за першою та другою категоріями. Виконуючи цей наказ, працівники УНКВС по Миколаївській області 16 листопада 1937 року заарештували дружину командира дивізіону А.А. Кравцевича О.В. Кравцевич. Слідчі звинуватили її в тому, що вона нібито знала про "шпигунсько-шкідницьку діяльність", як зазначалось в обвинувачувальному висновку, свого чоловіка і приховувала це від органів НКВС. Особлива нарада при НКВС СРСР 11 лютого 1938 років засудила О.В. Кравцевич до 8 років ув'язнення у виправно-трудовах таборах³⁵⁷.

Майно цієї сім'ї, як і багатьох інших, було конфісковане згідно з постановою УНКВС по Миколаївській області від 9 грудня 1937 року, в якій зазначалось: “Майно, що належить сім'ї А.А. Кравцевича, конфіскувати і здати фінансовому відділу для реалізації і зарахування в доход держави”³⁵⁸. Це нагадає сумні часи розкуркулювання селянських господарств, про що свідчить перелік конфіскованого: стільці, етажерка, взуття, верхній одяг, рушники, занавіски, простирадла, ковдри, подушки, посуд для приготування та вживання їжі та ін.

Як учасника “антирадянської військово-фашистської змови”, працівники НКВС 10 жовтня 1937 року заарештували начальника штабу 44-ї стрілецького полку 15-ї стрілецької дивізії М.Г. Пержула. Його звинуватили і в тому, що він був нібито агентом розвідки Румунії. Приводом для такого обвинувачення стало, очевидно те, що він був уродженцем с. Коновки Кельменецької волості Хотинського повіту. Його засудили до смертної кари, позбавили військового звання майор. В акті про виконання вироку зазначалось: “Рішення народного комісара внутрішніх справ СРСР Єжова і Прокурора СРСР Вишинського від 29 січня 1938 року №123 про розстріл Пержула Миколи Георгійовича, 1895 року народження, виконане 10 березня 1938 року о 24 годині. Комендант УНКВС по Миколаївській області Крюковський”³⁵⁹.

Цим же позасудовим органом 25 грудня 1937 р. був засуджений до такої ж міри покарання помічник начальника штабу цієї військової частини О.Т. Карпович. Його позбавили військового звання капітан. Слідчі (слідство велось працівниками особливого відділу НКВС дивізії) вважали його членом одного з осередків “польської організації військової”, за завданням якої він нібито займався шпигунством на користь Польщі, а також шкідництвом, спрямованим на послаблення бойової підготовки військовослужбовців³⁶⁰.

Репресії були трагедією не лише для тих, хто був розстріляний або перебував у таборах, а й для їхніх близьких та рідних. Вони потрапляли до категорії людей, яка в офіційних документах іменувалась “членами сімей ворогів народу”. Багатьох з них також репресували, інші поневірялись, позбавившись роботи і житла, їх діти не могли одержати вищу або середню спеціальну освіту. Була виселена з квартири з трьома неповнолітніми дітьми, які після смерті батька залишилися сиротами, і дружина О.Т. Карповича А.Д. Карпович. Позбавлення житла сімей репресованих ініціювалось місцевими партійними органами. Так, 11 вересня 1938 років бюро Миколаївського обкому КП(б)У прийняло постанову про клопотання перед ЦК КП(б)У на одержання дозволу виселити з м. Миколаєва 700 – 800 сімей репресованих “ворогів народу”.

До складу учасників “польської організації військової” слідчі особливого відділу НКВС дивізії “зарахували” і командира роти танкового батальйону В.О. Андрушевича, поляка за національністю, уродженця Польщі. Після тортур на допитах, про що свідчить його заява, що зберігається в архівно-слідчій справі, В.О. Андрушевич змушений був зізнатися в обвинуваченнях. 25 січня 1939 року він від них відмовився³⁶¹. 21 липня 1939 року особлива нарада при НКВС СРСР засудила В.О. Андрушевича до п'яти років ув'язнення у виправно-трудовах таборах. Помер у таборі 27 липня 1941 року³⁶².

Прокуратура Одеського військового округу, переглядаючи в 1957 – 1959 роках архівно-слідчі справи О.Т. Карповича, В.О. Андрушевича та інших військовослужбовців, прийшла до висновку про те, що осередки “польської організації військової”,

заснованої в 1914 році за ініціативою Пилсудського, припинили свою діяльність на території нашої країни ще в 1922 році³⁶³. Як вважають дослідники, в цей же час вона перестала існувати і в Польщі³⁶⁴. Отже, ні О.Т. Карпович, ні В.О. Андрушевич, ні інші військові не могли бути членами цієї організації у передвоєнні роки.

Ветеринарного фельдшера 44-го стрілецького полку П.Д. Матусевича слідчі особливого відділу НКВС дивізії звинуватили в шкідництві, в тому, що він приховував листування з братами та батьком, які проживали у Польщі. Рішенням наркома внутрішніх справ СРСР Єжова і Прокурора СРСР Вишинського від 15 листопада 1937 року, він був засуджений до смертної кари³⁶⁵. Після його смерті залишились без батька троє неповнолітніх дітей. Кількох командирів підрозділів цієї військової частини після арешту і перебування під слідством було виправдано і звільнено з ув'язнення.

В лютому 1938 року працівники особливого відділу НКВС 15-ї стрілецької дивізії заарештували командира окремого батальйону зв'язку В.Н. Полякова, а в березні цього ж року – його помічника О.Г. Естдара. Слідчі інкримінували їм участь в “антирадянській військово-фашистській змові”, в “шкідницькій діяльності, спрямованій на послаблення могутності Червоної Армії”³⁶⁶. Слідство тривало понад півтора роки.

Лише через шість місяців після застосування жорстоких тортур слідчим вдалося добитись від заарештованих зізнання в пред'явлених обвинуваченнях. На одному з допитів О.Г. Естдара зламали ліву руку, про що свідчить акт від 13 січня 1939 року, підписаний головним лікарем в'язниці у м. Миколаєві Димарським. 29 грудня 1938 року В.Н. Поляков, а 14 лютого 1939 року О.Г. Естдар від своїх свідчень категорично відмовились. Зокрема, О.Г. Естдар на допиті заявив: “...Я від своїх показань категорично відмовляюся, учасником “антирадянської військово-фашистської змови” я ніколи не був. Поляков до змови мене не вербував, в нього я ніяких шкідницьких завдань не одержував. Всі ці показання я дав внаслідок фізичних дій слідчого Александрова. І від всіх раніше даних мною показань я тепер відмовляюся тому, що вони були надуманими”³⁶⁷. Проте це не завадило особливій нараді при НКВС СРСР 23 вересня 1939 року засудити В.Н. Полякова та О.Г. Естдара до п'яти років ув'язнення у виправно-трудовах таборах³⁶⁸.

Постраждали від репресій і військовослужбовці саперного батальйону. Командир роти Г.В. Краснопольський військовим трибуналом Київського військового округу 3 жовтня 1938 року був засуджений до 10 років ув'язнення у виправно-трудовах таборах і позбавлений військового звання старший лейтенант, а після відбуття покарання в 1952 році – до поселення в північних районах країни. Цим же судовим органом 31 жовтня 1938 року до такої ж міри покарання з позбавленням військового звання старший лейтенант був засуджений помічник командира батальйону Г.А. Кендіс. Помер у таборі (дата смерті невідома)³⁶⁹. Фельдшера батальйону П.Г. Домбровського трійка при УНКВС по Миколаївській області 4 жовтня 1938 року засудила до смертної кари з конфіскацією майна. Через кілька днів – 8 жовтня цього ж року його розстріляли³⁷⁰.

Молодшого командира надстрокової служби окремого розвідувального батальйону дивізії Синь Чень Толі, уродженця Кореї, корейця за національністю, слідчі УНКВС по Миколаївській області звинуватили в шпигунстві на користь однієї з іноземних держав (якої саме, в архівно-слідчій справі не зазначено). 27 вересня 1938 року трійкою при УНКВС по Миколаївській області він був засуджений до смертної кари³⁷¹.

Трагічною була доля і командного складу дивізії. Був репресований командир дивізії Д.І. Гудков³⁷². В 1937 році загинув І.І. Раудмець, кавалер двох орденів Червоного Прапора, який обіймав цю посаду в роки громадянської війни і в першій половині 1920-х років.

Привидом до арешту начальника політвідділу цього військового з'єднання В.М. Соловйова став донос, написаний на нього інструктором політвідділу П.Т. Носаченком. Заарештувавши В.М. Соловйова, слідчі НКВС звинуватили його в участі в “антирадянській військово-фашистській змові”, в залученні до неї військовослужбовців, в “шкідницькій діяльності в партійно-політичній роботі”³⁷³. 25 вересня 1938 року військова колегія Верховного суду СРСР засудила його до смертної кари³⁷⁴.

Цим же судовим органом за участь у “змові” 12 жовтня 1938 року до такої ж міри покарання був засуджений начальник ветеринарної служби дивізії В.О. Курочкін³⁷⁵. Заарештувавши начальника хімічної служби дивізії Ф.В.Кутасевича, слідчі особливого відділу НКВС військового з'єднання після закінчення слідства, яке тривало шість місяців, виправдали його і звільнили з в'язниці³⁷⁶.

Додатковим розслідуванням справи про участь військовослужбовців 15-ї Сиваської стрілецької дивізії в “змові”, яке було проведено в 1957 – 1959 роках прокуратурою Одеського військового округу, встановлено, що у військових частинах дивізії ніякої “антирадянської військово-фашистської змови” в дійсності не існувало, справи про участь військових у цій “змові” були сфабриковані працівниками особливого відділу НКВС військового з'єднання та УНКВС по Миколаївській області. Цей висновок був підтверджений і військовим трибуналом Одеського військового округу, який реабілітував військовослужбовців дивізії³⁷⁷.

Працівниками НКВС була “ліквідована” ще одна “антирадянська військово-фашистська змова”, учасниками якої, як доводили слідчі, були військовослужбовці Миколаївської школи морських льотчиків ім. С.О. Леваневського. Вони, як вважали працівники НКВС, проводили шкідницьку роботу, спрямовану на виведення з ладу літаків, зрив навчальних польотів, на послаблення боєздатності авіації Військово-Морського флоту. Учасники “змови” були звинувачені також в проведенні антирадянської агітації серед військовослужбовців.

Протягом другої половини 1937 – 1938 років було заарештовано понад 30 чоловік. Серед них – викладачі школи Д.С. Маржин та М.Ф. Дьяконов³⁷⁸, виконуючий обов'язки командира ескадрильї Г.М. Сотченко³⁷⁹, штурман О.Р. Рапопорт³⁸⁰, інструктори С.А. Анікін та В.П. Самойленко³⁸¹, інженери І.Ф. Панасовський, В.А. Єжов, Д.Г. Королук, Є.С. Пушков, Ю.Й. Грунін, М.І. Гоман³⁸², старший авіатехнік І.Ф. Петренко³⁸³, авіатехнік В.Г. Новицький³⁸⁴, бортмеханік О.І. Куделін³⁸⁵.

Їм поталанило – в першій половині 1939 року після кількох місяців перебування під слідством вони були виправдані і звільнені з ув'язнення. Цьому сприяла постановою Раднаркому СРСР та ЦК ВКП(б) від 17 листопада 1938 року “Про арешти, прокурорський нагляд та ведення слідства”, яка в деякій мірі обмежувала застосування надзвичайних заходів, забороняла каральним органам проводити масові операції, пов'язані з арештом і виселенням громадян.

Цим самим Раднарком СРСР та ЦК ВКП(б) намагалися відмежуватись від репресій і перекласти відповідальність за них на органи НКВС.

До 10 років ув'язнення у виправно-трудовах таборах були засуджені старший авіатехнік Г.І. Зіганіді та авіатехнік Ю.І. Бейлін. Обвинувачення стандартне – антирадянська агітація, наклепи на радянську дійсність³⁸⁶. Постраждали від репресій і курсанти школи. Л.І. Іванов, К.К. Мельдизін, А.Г. Лобанов та С.Ф. Сорокін були звинувачені в проведенні антирадянської агітації серед курсантів, дискредитації керівників комуністичної партії і радянського уряду, популяризації праць М.М. Тухачевського та інших військових діячів, які були репресовані. Під час слідства вони своєї вини не визнали. 4 грудня 1937 року трійка при УНКВС по Миколаївській області засудила їх до 10 років ув'язнення у виправно-трудовах таборах³⁸⁷. Покарання відбували в Онегтаборі НКВС СРСР. Згідно постанови УДБ УНКВС по Миколаївській області від 25 червня 1939 року Л.І. Іванов, К.К. Мельдизін, А.Г. Лобанов та С.Ф. Сорокін були звільнені з табору³⁸⁸.

Як бачимо, трійки розглядали не лише справи цивільних осіб, а й військових. Вони були утворені згідно наказу наркома внутрішніх справ СРСР від 30 липня 1937 року. Наказ затверджував персональний склад трійок, до складу яких входили начальники обласних управлінь НКВС, секретарі обкомів та прокурори області. справи на засіданнях трійок розглядались без участі сторін³⁸⁹.

В належності до “антирадянської військово-фашистської змови” були звинувачені начальники цехів авіамайстерень школи В.В. Ткаченко та А.Ф. Шіллер. Вони були засуджені, відповідно, до смертної кари та десяти років ув'язнення у виправно-трудовах таборах³⁹⁰. 5 лютого 1940 року строк покарання останньому був зменшений до п'яти років позбавлення волі. Покарання відбував у таборах Томської області³⁹¹.

Арешт начальника цеху авіамайстерень школи морських льотчиків В.А. Голубева був ініційований виконуючим обов'язки начальника школи Глуховим. 31 жовтня 1937 року він видав наказ, в якому недоліки в службовій діяльності В.А. Голубева розцінювалися як шкідництво, спрямоване на зрив програми польотів та навчання курсантів. “Справу про його шкідницьку роботу в школі, зазначалось в наказі, – передати слідчим органам НКВС”³⁹². 10 листопада 1937 року В.А. Голубева заарештували. 7 грудня цього ж року рішенням наркома внутрішніх справ СРСР Єжова і Прокурора СРСР Вишинського він був засуджений до смертної кари³⁹³.

В 1958 році його дружина М.Й. Голубева звернулась з заявою до управління КДБ по Миколаївській області з проханням повідомити про долю свого чоловіка. Вона одержала відповідь: В.А. Голубев помер 21 вересня 1944 року у таборі від запалення легенів. Хоч у справі зберігався документ про його страту: “Рішення народного комісара внутрішніх справ СРСР Єжова і Прокурора СРСР Вишинського від 7 грудня 1937 року №483 про розстріл Голубева Володимира Антоновича, 1892 року народження, виконане 22 грудня 1937 р. о 24 годині. Комендант УНКВС по Миколаївській області Крюковський”³⁹⁴. Навіть хрущовська “відлига” не дозволяла говорити всю правду про долю репресованих. Гласність дозувалася.

Не залишились поза увагою працівників НКВС і суднобудівні заводи м. Миколаєва. Вони заарештували М.І. Кляуса – помічника військового представника на заводі ім. А. Марті. За висновком слідчих, він з 1936 року був учасником “антирадянської військово-фашистської змови”, обвинувачувався у здійсненні на підприємстві диверсійних актів, виведенні з ладу нових військових суден. На підставі сфабрикованих звинувачень

військова колегія Верховного суду СРСР 18 квітня 1938 року засудила М.І. Кляуса до вищої міри покарання – розстрілу з конфіскацією майна і позбавленням військового звання воєнний інженер третього рангу. В цей же день обірвалось його життя³⁹⁵.

Жертвами сталінської сваволі стали наші співвітчизники – уродженці Миколаївщини, які відбували військову службу у Київському, Харківському, Білоруському, Московському, Ленінградському, Середньоазіатському, Закавказькому та інших військових округах, в особливій Червонопрапорній Далекосхідній армії. Політика терору послідовно випроваджувалась повсюдно: працівниками особливих відділів НКВС військових з'єднань та обласних управлінь НКВС “розкривались” все нові і нові “змови”, “військові контрреволюційні троцькістські терористичні організації”, “таємні організації” розвідок іноземних держав, яких в дійсності не існувало.

Архівно-слідчі справи свідчать про те, що військові часто ставали жертвами репресій за “належність” до іноземних розвідок: німецької, польської, румунської, латиської, японської та інших. Працівники НКВС обвинуватили військовослужбовця надстрокової служби 174-го стрілецького полку (полк був розквартирований у м. Первомайську) уродженця м. Первомайська А.П. Колесніченка в шпигунстві на користь Японії. Трійка при УНКВС по Київській області 30 вересня 1938 року засудила його до смертної кари з конфіскацією майна. 8 жовтня 1938 року він був страчений³⁹⁶.

Військовослужбовця стрілецького полку, підрозділи якого перебували у м. Кронштадті С.Х. Гельмана, уродженця м. Первомайська, слідчі особливого відділу НКВС Балтійського флоту також обвинуватили в шпигунстві на користь Японії. 7 березня 1939 року військовим трибуналом Балтійського флоту він був засуджений до 12 років ув'язнення у виправно-трудових таборах. Помер у таборі 16 грудня 1941 року³⁹⁷. Фельдшера військової частини, яка була розквартирована у м. Жмеринці Вінницької області, Ф.О. Антоненка, уродженця с.Калинівки Жовтневого району, обвинуватили в шпигунстві на користь Польщі. 2 жовтня 1938 року він був розстріляний за вироком трійки при УНКВС по Вінницькій області³⁹⁸.

В Кронштадському морському госпіталі завідуючим відділом працював П.А. Максименко, уродженець с. Велика Корениха. Працівники особливого відділу НКВС Балтійського флоту, звинуватили його в шпигунстві на користь Естонії, тримали його у в'язниці протягом 14 місяців. 16 червня 1939 року він був виправданий і звільнений з в'язниці³⁹⁹.

Гинули в катівнях НКВС, поневірялись у таборах не лише військові командири підрозділів, військових частин та з'єднань, а й червоноармійці, молодші командири. Обвинувачення були стандартними: участь у “змовах” та “антирадянських організаціях”, антирадянська агітація, наміри зрадити батьківщину, висловлювання, що компрометують існуючий лад, умови життя в Радянському Союзі, а також умови військової служби у Червоній Армії, схвальні висловлювання щодо Л.Д. Троцького, Г.О. Зінов'єва, Л.Б. Каменєва.

За цими обвинуваченнями у військових частинах Особливої Червонопрапорної Далекосхідної армії були заарештовані червоноармійці О.П. Сурков, уродженець с. Новопавлівки Новоодеського району, І.Д. Мунтян, уродженець с. Стара Богданівка Миколаївського району, Г.Я. Поляков, уродженець с. Нововасилівка Єланецького району, Ф.В. Шинкевич, уродженець с. Арбузинки, І.Й.Шпак, уродженець с. Костува-

того Братського району, О.Й. Зеленко, уродженець с. Крутоярки Єланецького району, В.С. Адамовський, уродженець с. Зелені Кошари Первомайського району, О.М. Ямпольський, уродженець м. Миколаєва та інші військовослужбовці. О.П. Суркова 6 серпня 1938 року військовим трибуналом 1-ї армії засудив до вищої міри покарання – розстрілу. І.Д. Мунтяна військова колегія Верховного суду СРСР 7 березня 1938 року засудила до такої ж міри покарання. Інші червоноармійці були засуджені до тривалих строків позбавлення волі⁴⁰⁰.

Червоноармійця 27-го окремого батальйону зв'язку 47-ї стрілецького корпусу М.Є. Дроздова, уродженця с. Новокрасного Арбузинського району, слідчі особливого відділу НКВС корпусу звинуватили в антирадянській агітації. Військовий трибунал цього військового з'єднання засудив його до 8 років ув'язнення у виправно-трудовах таборах. М.Є. Дроздов відбував службу у м. Бобруйську⁴⁰¹. За такий же “злочин” червоноармієць 130-го будівельного батальйону уродженець с. Натягайлівки Вознесенського району А.О. Андрійченко військовим трибуналом Київського військового округу 29 квітня 1937 року був засуджений до 5 років ув'язнення⁴⁰². До такої ж міри покарання 20 травня 1937 року був засуджений командир відділення четвертої застави 18-го прикордонного загону Г.П. Сорокін, уродженець с. Малинівки Новоодеського району⁴⁰³.

Курсант 10-го полку зв'язку 49 -ї стрілецької дивізії Г.А. Моргульов, уродженець м. Миколаєва, у бесідах з військовослужбовцями схвально висловлювався про воєначальників М.М. Тухачевського, І.Е. Якіра, І.П. Уборевича, висловлював сумнів щодо їх участі у “військовій змові”. Це було розцінено як прояв антирадянської агітації і Г.А. Моргульова було засуджено до 8 років ув'язнення у таборах. 13 червня 1938 року міру покарання було знижено до 4 років ув'язнення⁴⁰⁴. За кілька днів до початку Великої Вітчизняної війни – 18 червня 1941 року за проведення антирадянської агітації червоноармійця 89-го запасного стрілецького полку В.Н. Євстрат'єва, уродженця с. Новогриговіки Вознесенського району, особлива нарада при НКВС СРСР засудила до 5-ти років ув'язнення у виправно-трудовах таборах⁴⁰⁵.

Напередодні Великої Вітчизняної війни червоноармійці – уродженці Снігурівського, Єланецького, Березнегуватського, Братського, Доманівського та інших районів області поповнили виправно-трудова табори міст Норільська та Воркути за порушення військової присяги, як зазначалось у постановах особливої наради при НКВС СРСР. Їх “провина” полягала в тому, що під час війни з Фінляндією вони опинились в полоні, хоч багатьох з них було полонено після поранення⁴⁰⁶.

Як відомо, Сталін повсякчасно контролював діяльність каральних органів, був ініціатором репресій, санкціонував їх проведення, затверджував списки осіб, справи яких повинні були розглядати судові та позасудові установи. Постійно надсилались йому і списки військовослужбовців. 20 серпня 1938 року нарком внутрішніх справ СРСР Єжов надіслав Сталіну листа такого змісту: “Посылаю на утверждение четыре списка лиц, подлежащих суду: на 313, на 208, на 15 жен врагов народа, на военных работников 200 человек. Прошу санкции осудить всех к расстрелу”. Резолюція на листі, як і завжди була лаконічною: “За. И. Сталин, В. Молотов”⁴⁰⁷. Подібні листи надсилав Сталіну і В.В. Ульріх, голова військової колегії Верховного суду СРСР. В листі від 14 червня 1939 року він, повідомляючи диктатора про те, що у військовій колегії підготовлено

до розгляду 2500 справ на військовослужбовців – учасників “правотроцькістських, буржуазно-націоналістичних і шпигунських організацій”, просив його вказівок щодо порядку розгляду справ: “Предлагаем в силу секретности защитников на судебные заседания не допускать. Прошу указаний. Армвоенюрист В. Ульрих”⁴⁰⁸.

В.В. Ульріх періодично надсилав листи і наркомуну внутрішніх справ СРСР Берії. В одному з них, від 15 жовтня 1938 року, В.В. Ульріх повідомляв свого “брата по зброї”: “За період з 1 жовтня 1936 р. по 30 вересня 1938 р. військовою колегією Верховного суду СРСР і виїзними сесіями колегії в 60 містах (був серед них і Миколаїв) засуджено: до розстрілу – 30514 чоловік, до тюремного ув’язнення – 5643 чоловіки. Всього 36157 чоловік”. Як свідчить цей лист, а також аналіз архівно-слідчих справ, серед судових і позасудових органів, які розглядали справи репресованих, питома вага “розстрільних” вироків була найбільшою у військовій колегії Верховного суду СРСР⁴⁰⁹.

Документи архівно-слідчих справ – протоколи допитів обвинувачених та свідків, обвинувачувальні висновки свідчать про вкрай низький фаховий рівень авторів цих документів – слідчих, їх некомпетентність, елементарну безграмотність. Більшість з них не володіли знаннями, необхідними для ведення слідства, не мали відповідної освіти. Начальник УНКВС по Миколаївській області П.В. Карамішев мав лише незакінчену середню освіту, більшість слідчих та керівників підрозділів мали початкову освіту. І саме вони наділялись в той час необмеженою владою по відношенню до обвинувачуваних і величались “караючим мечем партії”.

Репресії спричинили гострий кадровий голод в армії. В результаті їх напередодні Великої Вітчизняної війни командні посади дуже часто обіймали військові з недостатніми фаховими знаннями і досвідом, без відповідної освіти. В практичній діяльності військових стали проявлятися такі риси, як інертність, безініціативність, вони не наважувались приймати самостійні рішення, що негативно позначалось на боєздатності військ. Масові політичні репресії були однією з головних причин поразок Червоної Армії на початку Великої Вітчизняної війни.

Отже, більшовицька політика масового терору мала добре продуману, глибоко наукову основу. Орієнтовані на марксистсько-ленінське вчення про класову боротьбу, чекісти “дбали” передусім про відповідні категорії населення (“куркулів, колишніх білих, священослужбовців, есерів”). Що стосується селян, то більшовики ставилися до них як споживачі харчових продуктів, і тільки. Пануючи протягом кількох десятиріч у такий спосіб, влада просіювала увесь людський склад кожної соціальної верстви, винищуючи найкращих. Це не могло не погіршити саму людську субстанцію народу. Більшовики говорили прямим текстом, що їхня мета – формування нового типу людини. Вони не приховували, що прагнуть витворити єдиний “советський” народ. Узагальнюючи вищесказане про внутрішню політику більшовиків, можна стверджувати, що вся вона зводилася до двох головних напрямків: 1. Формування людини нового типу, тобто такої людини, що була б придатна на роль “будівника комунізму”; 2. Усунення тієї частини населення, яка для цього не підходила. Головним засобом існування диктатури пролетаріату, встановлення якої було проголошено більшовиками після жовтневого перевороту 1917 року, було застосування насилля над суспільством з метою побудови “комуністичного раю”. Інтереси держави займали в системі більшовицької владної машини домінуюче місце, попираючи природні права людини. Основним принципом

нового “радянського права” більшовицькі теоретики вважали “революційну доцільність”, а ідеологічним підґрунтям законодавства – рішення Центрального комітету ВКП(б). У зв’язку з цим, в умовах однопартійної диктатури, нормативно-правовою базою функціонування виконавчих органів радянської держави (у тому числі репресивних) була не Конституція, в якій проголошення прав та свобод громадян мало декларативний характер, а численні партійні постанови та підзаконні акти, які не тільки суперечили, а й відкидали конституційні норми. Карально-репресивні органи у своїй “правозастосувальній діяльності” керувались численними відомчими оперативними наказами, розпорядженнями та циркулярами Наркомату внутрішніх справ, які передбачали велике розмаїття засобів захисту системи – від вислання “соціально-небезпечних елементів” до вищої міри соціального захисту включно.

Протягом 12 років обласна редакційна колегія “Реабілітовані історією” вела напружену роботу по встановленню імен тих, хто зазнав утисків з боку безжалісної тоталітарної системи на Миколаївщині. За даними, отриманих при опрацюванні архівно-слідчих справ 30-х років, прослідковується чітка заємозалежність результатів діяльності пелельної машини терору і діями партійно-державного керівництва:

**Розподіл арештів та вироків по рокам
(1930-ті роки) ⁴¹⁰**

Рік	Кількість заарештованих	Рік	Винесено вироки по:	З них розстріляно
1930	730	1930	670	17
1931	795	1931	812	6
1932	841	1932	731	9
1933	723	1933	652	32
1934	55	1934	41	15
1935	213	1935	72	
1936	59	1936	47	6
1937	3315	1937	3320	1241
1938	3321	1938	2953	861
1939	62	1939	219	
Всього:	10114		9517	2187

Редакційно-видавнича група “Реабілітовані історією” вважає доцільним продовжити аналіз масових репресії на Миколаївщині в 1940 – 80-і роки. Продовження та висновки, які окреслять в загальних рисах багаторічну роботу авторського колективу, будуть розміщені в наступних книгах тому.

1. Росси Ж. Справочник по ГУЛАГу. – Ч.1. – М., 1991. – С.40, 98.

2. На защите революции. Из истории Всеукраинской Чрезвычайной комиссии 1917 – 1922 гг. Сборник документов и материалов. – К., 1971. – С.43.

3. Одесский мартиролог: Данные о репресированных Одессы и Одесской области за годы Советской власти. – Т.2. – Ист.-мемор. изд. – Одесса: ОКФА, 1999. – С.247.

4. Державний архів Миколаївської області (далі – ДАМО). – Ф.Р-153. – Оп.1.
5. ДАМО. – Ф.Р-153. – Оп.1.
6. Архів УСБУ в Одеській області. – ФПС. – Спр.27623-П. – Т.1-9.
7. Архів УСБУ в Миколаївській області. – ФПС. – Спр.1315 – С. – Т.1-9.
8. Там само. – Т.9. – Арк.197.
9. Підрахунки обласної редакційно-видавничої групи.
10. Шитюк М.М. Масові репресії проти населення Півдня України в 20 – 50-ті роки ХХ ст. – К.: Тетра, 2000. – С.117.
11. Ганжа О.І. Опір селян становленню тоталітарного режиму в УСРР. – К.: Інститут історії України НАН України, 1996. – С.11.
12. ВУНК в 1921 році. Загальні завдання і структура ВУНК // З архівів ВУЧК-ГПУ-НКВД-КГБ. – 1995. - №1/2. – С.82.
13. Білас І. Репресивно-каральна система в Україні 1917 – 1953: В 2 кн. – К.: Либідь – Військо України, 1994. – Кн.1. – С.77-78.
14. На защите революции: Из истории Всеукраинской Чрезвычайной комиссии 1917-1922: Сб. док. и матер. – К.: Политиздат, 1971. – С.360.
15. Центральний державний архів громадський об'єднань України (далі – ЦДАГО України). – Ф.1. – Оп.20. – Спр.1303. – Арк.5.
16. ДАМО. – Ф.Р.152. – Оп.2 (1920-1952 рр.). – Арк.1-2.
17. Кримінальний Кодекс УРСР. – Харків, 1927. – С.24.
18. Росси Ж. Вказ.праця. - Ч.2. – С.233.
19. Солженицин А.И. Архипелаг ГУЛАГ. – М., 1990. – Т.2. – С.84.
20. Вашкевич В.М. Політико-правові засади масових політичних репресій в Україні в 20-х – на початку 50-х років // Україна: вчора, сьогодні, завтра. – К., 1999. – С.219.
21. Нікольський В.М. Репресивна діяльність органів державної безпеки СРСР в Україні (кінець 1920-х – 1950-ті рр.). Історико-статистичне дослідження: Монографія. – Донецьк, 2003. – С.89.
22. Там само.
23. Там само.
24. Діаграма підготовлена співробітниками обласної редакційно-видавничої групи.
25. Десятый съезд Российской коммунистической партии (март 1921). Стенографический отчёт. – М., 1963. - С.416.
26. Ганжа О. Вказ.праця. – С.4.
27. Цит. за книгою: Малик Я. Впровадження радянського режиму в українському селі. – Львів, 1996 - С.34.
28. ДАМО. – Ф.Р-916. – Оп.1.– Спр.3. – Арк.215.
29. Державний архів Одеської області (далі – ДАОО). – Ф.Р-599. – Оп.І. – Спр.189. – Арк.17.
30. Кононенко К. Україна і Росія 1917 – 1980. – К., 1980. – С.10.
31. ДАОО. – Ф.Р-2106. – Оп.3. – Спр.310. – Арк.9-10.
32. ДАОО. – Ф.5. – Оп.1.– Спр.5. – Арк.23.
33. ДАМО. – Ф.П-1817. – Оп.2 – Спр.636. – Арк.7.
34. Раковский Х. Борьба за освобождение деревни. – Х., 1920. – С.20.
35. Там само.
36. Котляр Ю.В. Повстанський рух селян Півдня України. – Миколаїв, 1999. – С.104.
37. Коган С. Другий період радянської влади на Одещині (квітень – серпень 1919). – Одеса, 1920. – С.73-76.
38. ДАОО. – Ф.П-12233.– Оп.1. – Спр.22. – Арк.2.

39. ДАОО. – Ф.599. – Оп.1.–Спр.241. – Арк.13, 21.
40. ДАОО.– Ф.П-3. – Оп.1.– Спр.8а. – Арк.13.
41. Котляр Ю. Селянські повстання на Півдні України 1919 – 1920 рр.: класифікація та чисельність // 36. наук. праць: Історія Півдня України від найдавніших часів до сучасності: проблеми національного, політичного, соціального, економічного, технічного, правового, релігійного та культурного розвитку. – Ч.2. – Миколаїв – Одеса, 1999. – С.158–159.
42. Комуністична партія України в резолюціях і рішеннях з'їздів, конференцій і пленумів ЦК. – К., 1976. – Т.1. – С.71.
43. ДАМО. – Ф.Р-177. – Оп.1. – Спр.92. – Арк.231.
44. Російський державний військовий архів (далі – РДВА). – Ф.1753.– Оп.1. – Спр.64. – Арк.152-153.
45. ЦДАГО України. – Ф.1. – Оп.20. – Спр.138. – Арк.152-153.
46. ЦДАГО України. – Ф.1. – Оп.20. – Спр.195. – Арк.135.
47. Вперед // 1988. – 30 жовтня.
48. Ганжа О. Вказ. праця. – С.10.
49. Там само. – С.11.
50. Проблеми історії України: факти, судження, пошуки. Міжвідомчий збірник наукових праць. – Вип.4. – К., 1993. – С.17.
51. ЦДАГО України. – Ф.1. – Оп.20. – Спр.2334. – Арк.19-20.
52. ДАМО. – Ф.Р.2114. – Оп.3. – Спр.15. – Арк.24.
53. Там само. – Арк.38.
54. Сафонов А. Тяжка річниця. – Миколаїв, 1922. – С.44.
55. Центральний державний архів виконавчих органів влади України (далі – ЦДАВО України). – Ф.340. – Оп.2. – Спр.829. – Арк.9.
56. Там само. – Арк.44-45.
57. ЦДАВО України. – Ф.2. – Оп.2. – Спр.316. – Арк.97.
58. Сусоров В. Повернення до правди // Забуттю не підлягає. – Херсон: “Реабілітовані історією”, 1994. – С.21.
59. Известия (Москва). – 1925. – 29 марта.
60. Там само.
61. ДАМО. – Ф.Р.1102. – Оп.2. – Спр.12. – Арк.1.
62. Там само. – Арк.4.
63. Там само. – Арк.14-15.
64. Там само. – Арк.42.
65. Там само. – Арк.62.
66. Там само. – Арк.26-30.
67. Там само. – Арк.47-48.
68. Там само. – Арк.87-88.
69. Там само. – Арк.149-151.
70. Там само. – Арк.55.
71. ДАМО. – Ф.Р.1102. – Оп.2. – Спр.14. – Арк.24-25.
72. ДАМО. – Ф.Р.1102. – Оп.2. – Спр.17. – Арк.1.
73. ДАМО. – Ф.Р.1102. – Оп.2. – Спр.14. – Арк.25.
74. Шитюк М.М. Вказ праця. – С.122.
75. Сталін Й.В. Про правий ухил в ВКП(б). Промова на пленумі ЦК і ЦКК ВКП(б) у квітні 1929 року // Твори. – Т.12. – С.86.
76. Державний архів Російської Федерації (далі – ДАРФ). – Ф.353. – Оп.16. – Спр.6. – Арк.49-50.

77. Мороз О., Злупко С. Українське селянство першої половини ХХ століття. – Львів, 1997. – С.431.
78. Архирейський Д., Ченцов В. Влада і селянство в Україні у 20-ті рр. // З архівів ВУЧК-ГПУ-НКВД-КГБ. – 1999. – №1/2. – С.115.
79. Ченцов В.В. Політичні репресії в Радянській Україні в 20-ті роки. – Тернопіль: Збруч, 2000. – С.222.
80. Конквест Р. Жнива скорботи // Дніпро. – 1990. – №2. – С.89.
81. ДАРФ. – Ф.374. – Оп.28. – Спр.2470. – Арк.168-169.
82. ЦДАГО України. – Ф.1. – Оп.16. – Спр.4. – Арк.51.
83. Там само. – Арк.52.
84. Данилов В.П. Коллективизация сельского хозяйства в СССР // История СССР. – 1990. – №5. – С.15.
85. ЦДАГО України. – Ф.1. – Оп.16. – Спр.7. – Арк.20.
86. Винниченко І.І. Україна 1920 – 1980-х: депортації, заслання, вислання. – К.: Рада, 1994. – С.18.
87. ЦДАГО України. – Ф.1. – Оп.20. – Спр.3190. – Арк.61; Винниченко І.І. Україна 1920 – 1980-х: депортації, заслання, вислання. – С.20.
88. Єрмак О.П. Ліквідація куркульства як класу // Проблеми історії України: факти, судження, пошуки. – Вип. 1. – 1991. – С.51.
89. Шитюк М.М., Шкварець В.П. Колективізація і голод на Миколаївщині: походження і наслідки // Миколаївщина: колективізація сільського господарства і голод (1929 – 1933). Документи і матеріали. – Миколаїв, 2000. – С.15.
90. Там само. – С.15.
91. Там само. – С.18.
92. Суцільна колективізація сільського господарства // Миколаївщина: літопис історичних подій. – Херсон, 2000. – С.365.
93. Там само. – С.367.
94. Бахтін А.М. Репресивно-каральні заходи влади проти селян Півдня України в період голоду 1932 – 1933 років // Селянство Півдня України: історія і сучасність. Збірка доповідей Всеукраїнської наукової конференції. – Миколаїв: МДУ, 2003. – С.154.
95. Реабілітовані історією. Масові репресії на Миколаївщині 1920 – 50-ті роки. (Відомості про громадян, що зазнали політичних репресій. Березнегуватський, Казанківський та Снігурівський райони). – Вип.11. – Миколаїв, 1999.
96. ДАМО. – Ф.Р. – 5859. – Оп.2. – Спр.472. – Арк.11.
97. Реабілітовані історією. – Там само.
98. ДАМО. – Ф.Р. – 5859. – Оп.2. – Спр.1826. – Арк.30.
99. Там само.
100. Реабілітовані історією. – Там само.
101. ДАМО. – Ф.Р. – 5859. – Оп.2. – Спр.1792. – Арк.46.
102. Там само. – Арк.60.
103. Там само. – Арк.62.
104. Там само. – Арк.91.
105. Акунін О.С. Тоталітарний режим в боротьбі проти селянства Півдня України в 20 – 30-ті роки ХХ ст. // Селянство Півдня України: історія і сучасність. Збірка доповідей Всеукраїнської наукової конференції. – Миколаїв: МДУ, 2003. – С.175.
106. Юрчик О. Незламне селище Піски Баштанського району за спогадами очевидців у голодні 1932 – 1933 роки // Голод-геноцид 1932 – 1933 років на території Миколаївщини. – Миколаїв, 2003. – С.167-168.

107. Шкварець В.П., Мельник М.Ф. Миколаївщина: погляд крізь століття. Нарис історії. – Миколаїв, 1994. – С.213.
108. Літературна Україна. – 1993. – 29 липня.
109. Там само.
110. Там само.
111. Там само.
112. Там само.
113. Шитюк М. Куркулі // Вісті Врадіївщини. – 1994. – 16 липня.
114. Шлях індустріалізації. – 1937. – 17 вересня.
115. Там само.
116. Соболь П.І. Репресії проти працівників сільського господарства Півдня України в 1937 – 1838 рр. // Селянство Півдня України: історія і сучасність. Збірка доповідей Всеукраїнської наукової конференції. – Миколаїв: МДУ, 2003. – С.179.
117. Там само. – С.179-180.
118. Соболь П.І. Тридцять сьомий: шкідники і диверсанти // Радянське Прибужжя. – 1998. – 29 вересня.
119. Там само.
120. Викторов Б.А. Без грифа “секретно”. Записки военного прокурора. – М., 1990. – С.145.
121. Щетинов Ю.А. Режим личной власти: к истории формирования // Вестник Московского университета. – Серия 8. – История. – 1989. – №4. – С.12.
122. Инженерный работник. – 1928. – №8. – С.80.
123. Бордюгов Г.А., Козлов В.А. История и конъюнктура. – М., 1992. – С.183.
124. ЦДАГО України. – Ф.1. – Оп.16. – Спр.6. – Арк.125.
125. ДА СБУ. – Спр.11. – Арк.5.
126. ДАРФ. – Ф.5446. – Оп.55. – Спр.2044. – Арк.1.
127. ДА СБУ. – Спр.50. – Арк.1.
128. Там само. – Арк.11-14.
129. Реабілітовані історією. Масові репресії на Миколаївщині в 1920 – 50-ті роки: Збірник. – К. – Миколаїв, 2000. – С.33.
130. ЦДАГО України. – Ф. 1. – Оп.16. – Спр.39. – Арк.58-59.
131. Там само. – Арк.221.
132. Там само. – Арк.34.
133. Архів УСБУ в Миколаївській області. – ФПС. – Спр.1766-С. – Арк.163.
134. Там само. – Спр.2621-С. – Арк.64.
135. Там само. – Спр.1966-С. – Арк.98-100.
136. Правда. – 1938. – 28 августа.
137. Шитюк М.М. Масові репресії проти населення Півдня України в 20 – 50-ті роки ХХ ст. – К.: Тетра, 2000. – С. 331.
138. Нікольський В.М. Вказ праця. – С.312.
139. Шитюк М.М. Вказ.праця.
140. Рубльов О., Репринцев В. Репресії проти поляків в Україні у 1930-ті роки // З архівів ВУЧК-ГПУ-НКВД-КГБ. – 1995. – №1/2. – С.116 – 156.
141. Шитюк М.М. Вказ.праця.
142. Нікольський В.М. Національні аспекти політичних репресій 1937 р. в Україні // Український історичний журнал. – 2001. – №2. – С.74-89.
143. Шитюк М.М. Вказ.праця.
144. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.2296. – Арк.13.
145. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.2297. – Арк.19.

146. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.1092. – Арк.44.
147. Під пресом тоталітарного режиму // Політика і час. – 1992. – №9–10. – С.62.
148. Итоги работы среди национальных меньшинств на Украине. К 10-й годовщине Октябрьской революции. По материалам комиссии национальных меньшинств при ВУЧК. – Харьков, 1927. – С.97.
149. ЦДАГО. – Ф.413. – Оп.1. – Спр.91. – Арк.60.
150. ЦДАГО. – Ф.5. – Оп.5. – Спр.2223. – Арк.15-16.
151. ЦДАГО. – Ф.5. – Оп.7. – Спр.132. – Арк.117.
152. Архів УСБУ в Одеській області. – ФПС. – Спр.17528-П. – Арк.28.
153. Архів УСБУ в Миколаївській області. – ФПС. – Спр.11005-с.
154. Архів УСБУ в Миколаївській області. – ФПС. – Спр.3277-с.
155. ЦДАГО. – Ф.1. – Оп.101. – Спр.2737. – Арк.41.
156. Архів УСБУ в Миколаївській області. – ФПС. – Спр.2813-с.
157. Архів УСБУ в Миколаївській області. – ФПС. – Спр.2329-с.
158. ЦДАГО. – Ф.1. – Оп.16. – Спр.15. – Арк.125, 126, 127.
159. Вся Николаевщина. 1929 год. – Николаев. – 1929. – С.216.
160. Там само.
161. ДАМО. – Ф.Р-162. – Оп.1. – Спр.613. – Арк.4, 8; Реабілітовані історією. Відомості про громадян, що зазнали політичних репресій. – Вип.7. – Миколаїв, 1999. – С.151.
162. Макарчук С., Рихальський М. Колективізація сільського господарства на Миколаївщині та її наслідки // Масові репресії на Миколаївщині в 1920 – 1950-ті роки. – Київ – Миколаїв, 2004. – С.81.
163. ДАМО. – Ф.Р-162. – Оп.1. – Спр.613. – Арк.73.
164. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.952. – Арк.19-20; Реабілітовані історією. Відомості про громадян, що зазнали політичних репресій. – Вип.9. – Миколаїв, 1999. – С.16.
165. Трагедія століття: голодомор 1932 – 1933 років на Миколаївщині. – Миколаїв, 2003. – С.321; Реабілітовані історією. Відомості про громадян, що зазнали політичних репресій. – Вип.10. – Миколаїв, 1999. – С.66.
166. Реабілітовані історією. Відомості про громадян, що зазнали політичних репресій. – Вип.7. – Миколаїв, 1999. – С.151; ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.4336. – Арк.17.
167. Трагедія століття: голодомор 1932 – 1933 років на Миколаївщині. – С.38.
168. Там само. – С.336.
169. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.3977. – Арк.58; Реабілітовані історією. Відомості про громадян, що зазнали політичних репресій. – Вип.7. – С.138.
170. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.3650. – Арк.2, 34, 36.
171. Бюлетень. Відомості про громадян, що зазнали політичних репресій. – Вип.3. – Миколаїв, 1996. – С.32.
172. Бузнік І.К. Облікова картка громадянина, що зазнав політичних репресій. Архів Миколаївської обласної редакційно-видавничої групи “Реабілітовані історією”.
173. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.4551. – Арк.5, 28.
174. Реабілітовані історією. Відомості про громадян, що зазнали політичних репресій. – Вип.7. – Миколаїв, 1997. – С.46.
175. Реабілітовані історією. Масові репресії на Миколаївщині у 1920 – 50-ті роки. Бюлетень. – Вип.14. – Миколаїв, 2001. – С.35.
176. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.6597. – Арк.15-148; Реабілітовані історією. Масові репресії на Миколаївщині у 1920 – 50-ті роки. Бюлетень. Вип.14. – Миколаїв, 2001. – С.45, 74, 91, 132, 163.
177. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.6323. – Арк.65-68; Реабілітовані історією. Відомості про громадян, що зазнали політичних репресій. Вип.12. – Миколаїв, 1999. – С.24.

178. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.4803. – Арк.2, 8, 11, 27, 29.
179. Реабілітовані історією. Відомості про громадян, що зазнали політичних репресій. – Вип.12. – Миколаїв, 1999. – С.16.
180. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.2865. – Арк.92; Бюлетень. Відомості про громадян, що зазнали політичних репресій. – Вип.1. – Миколаїв, 1996. – С.38.
181. Підрахунки обласної редакційно-видавничої групи.
182. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.1896-с.
183. Там само.
184. Реабілітовані історією. – К. – Полтава, 1992.
185. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.2008-с.
186. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.3791-с.
187. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.2008-с; 3791-с.
188. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.2008-с.
189. Там само.
190. Там само.
191. Там само.
192. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.3791-с.
193. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.91. – Арк.1.
194. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.91. – Арк.2.
195. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.91. – Арк.3.
196. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.91. – Арк.4.
197. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.91. – Арк.5.
198. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.91. – Арк.6.
199. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.1907. – Арк.1.
200. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.1907. – Арк.2.
201. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.1907. – Арк.3.
202. Гіркий полин історії: Масові політичні репресії серед єврейського населення Миколаївської області в 20 – 50-ті роки ХХ ст. – Миколаїв: Атол, 2003. – С.19-20.
203. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.4871. – Арк.1.
204. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.4871. – Арк.2.
205. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.4390.
206. Вся Украина за 1924 – 1925 год. Адресная и справочная книга. – Одесса, 1925. – С.47, 53-54.
207. Выборы в Советы РСФСР в 1925 – 1926 году. – Ч.1. – М.: НКВД, 1926. – С.40.
208. ДАМО. – Ф.Р-8. – Оп.1. – Спр.42. – Арк.252.
209. ДАОО. – Ф.Р-99. – Оп.1. – Спр.216. – Арк.70; Підсумки виборчої кампанії 1925/1926 р. – Харків, 1926. – С.28.
210. ДАОО. – Ф.Р-99. – Оп.1. – Спр.318. – Арк.34-35; ДАХО. – Ф.Р-731. – Оп.1. – Спр.8. – Арк.130.
211. ДАМО. – Ф.Р-8. – Оп.1. – Спр.52. – Арк.1, 9.
212. ДАРФ. – Ф.3316. – Оп.20. – Спр.992. – Арк.97-100, 114.
213. Там само. – С.130.
214. ДАМО. – Ф.Р-2066. – Оп.2. – Спр.39. – Арк.181.
215. Збірник документів з історії кримінального законодавства СРСР 1917 – 1952. – М., 1956. – С.131.
216. Там само. – С.245.
217. Там само.
218. ДАМО. – Ф.Р-2066. – Оп.2. – Спр.39. – Арк.72.

219. Шитюк М.М. Вказ.праця. – С.133.
220. ДАМО. – Ф.Р-2066. – Оп.2. – Спр.46. – Арк.121.
221. ДАОО. – Ф. 3. – Оп.1. – Спр.585. – Арк.34 зв.
222. Там само. – Спр.588. – Арк.18.
223. Там само. – Арк.20, 21.
224. ЦДАГО України. – Ф.1. – Оп.20. – Спр.327. – Арк.70.
225. Там само.
226. Там само. – Арк.70 зв.
227. Кокін С.А., Мовчан О.М. Ліквідація більшовиками правоесерівської і меншовицької опозиції на Україні 1920 – 1924 роки. – К., 1993. – С.50.
228. ДАОО. – Ф.39. – Оп.1. – Спр.5. – Арк.43-45.
229. На защите революции. Из истории Всеукраинской Чрезвычайной комиссии 1917 – 1922 гг. – К., 1971. – С.252.
230. ДАОО. – Ф.29. – Оп.1. – Спр.390. – Арк.60.
231. Там само. – Арк.78.
232. Російський центр зберігання і вивчення документів новітньої історії (далі – РЦЗВДНІ). – Ф.275. – Оп.1. – Спр.22. – Арк.99.
233. Борьба. – Николаев. – 1920. – 15 апреля.
234. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.10642-с. – Т.1. – Арк.70.
235. Там само. – ФПС. – Спр.372с. – Т.10. – Арк.834.
236. Шаповал Ю.І. Україна 20 – 50-х років: сторінки ненаписаної історії. – К., 1993. – С.192.
237. Там само.
238. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.2047с. – Т.2 – Арк. 750.
239. Там само. – Арк.784.
240. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.2047-с.
241. Там само. – Спр.6780-с.
242. Там само. – Спр.1685-с; Спр. 2274-с.
243. Там само. – Спр.2496-с. – Арк.54.
244. Там само. – Спр.11047-С. – Т.1. – Арк.36.
245. Там само. – Спр.11047-С. – Т.1-а. – Арк.72.
246. Там само. – Арк.98.
247. Там само. – Спр.11047-С. – Т.9. – Арк.2200.
248. Під прапором Леніна. – 1995. – 16 жовтня.
249. Там само. – 18 жовтня.
250. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.2047-с.
251. Там само. – Спр.11047-С. – Т.9 – Арк.2264.
252. Літературна Україна. – 1993. – 29 липня.
253. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.2212-с. – Арк.147.
254. Реабілітовані історією. Масові репресії на Миколаївщині в 1920 – 50-ті роки: Збірник. – С.257.
255. Там само
256. Там само.
257. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.2801. – Арк.8, 185.
258. Там само. – Спр.2801. – Арк.36.
259. Там само. – Спр.2801. – Арк.65.
260. Там само. – Спр.2801. – Арк.66.
261. Там само. – Спр.1836; Спр.2801. – Арк.69.
262. ДАМО. – Ф.П-7. – Оп.1. – Спр.20. – Арк.33.

263. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.506; 392; ДАМО. – Ф.Р – 5859. – Оп.2. – Спр.6320. – Арк.253–254.
264. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.3457.
265. ДАМО. – Ф.П–7. – Оп.44. – Спр.11. – Арк.33; Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.6320. – Арк.188.
266. Там само. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр. 6320. – Арк.186.
267. ДАМО. – Ф.Р–5859. – Оп.2. – Спр.2152. – Арк.8, 146.
268. Там само. – Спр.17. – Арк.38.
269. Там само. – Спр.3. – Арк.9.
270. Там само. – Арк.8, 179.
271. Там само. – Ф.П–18. – Оп.1а. – Спр.4. – Арк.71.
272. Там само. – Ф.П–7. – Оп.1. – Спр.1. – Арк.37-57, 124-137, 164-177.
273. Там само. – Ф.П–6. – Оп.1а. – Спр.5. – Арк.147.
274. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.2716. – Арк.13, 55.
275. Там само. – Арк.56; ДАМО. – Ф.П–7. – Оп.29. – Спр.54. – Арк.5, 26.
276. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.2552.
277. ДАМО. – Ф.П–6. – Оп.1а. – Спр.4. – Арк.1; Спр.7. – Арк.193; Спр.8. – Арк.82.
278. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.6202.
279. ДАМО. – Ф.П–7. – Оп.1. – Спр.1. – Арк.47.
280. Там само. – Ф.П–4074. – Оп.1. – Спр.656. – Арк.5–6.
281. ДАМО. – Ф.Р–5859. – Оп.2. – Спр.5316. – Арк.187.
282. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.2496.
283. ДАМО. – Ф.П–7. – Оп.1. – Спр.20. – Арк.53.
284. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.1844.
285. Там само. – Спр.1817.
286. Там само. – Спр.1845.
287. ДАМО. – Ф.Р–5859. – Оп.2. – Спр.6320. – Арк.187, 202.
288. Реабілітовані історією. Масові репресії на Миколаївщині. 1920 – 50-ті рр. – Вип.14. – С. 98, 121.
289. ДАМО. – Ф.Р–5859. – Оп.2. – Спр.6320. – Арк.60, 67, 262.
290. ДАМО. – Ф.Р–118. – Оп.1. – Спр.307. – Арк.8–12.
291. ДАМО. – Ф.Р–161. – Оп.1. – Спр.827. – Арк.9.
292. ДАМО. – Ф.Р–118. – Оп.1. – Спр.301. – Арк.2, 9–13, 21–23, 29–31; Ф.Р–161. – Оп.1. – Спр.827. – Арк.16.
293. ДАМО. – Ф.Р–118. – Оп.1. – Спр.308. – Арк.2–6.
294. ДАМО. – Ф.Р–8. – Оп.1. – Спр.575. – Арк.8–11; Ф.Р–118. – Оп.1. – Спр.302. – Арк.3-8.
295. ДАМО. – Ф.Р–702. – Оп.1. – Спр.445. – Арк.70, 141, 163.
296. ДАМО. – Ф.Р–702. – Оп.1. – Спр.445. – Арк.181; Ф.Р–118. – Оп.3. – Спр.28. – Арк.12.
297. ДАМО. – Ф.Р–161. – Оп.1. – Спр.827. – Арк.3; Ф.Р–163. – Оп.1. – Спр.1866. – Арк.11–12.
298. ДАМО. – Ф.Р–118. – Оп.3. – Спр.28. – Арк.18.
299. ДАМО. – Ф.Р–118. – Оп.1. – Спр.329. – Арк.55; Ф.Р–118. – Оп.2. – Спр.160. – Арк.110.
300. ДАМО. – Ф.Р–2846. – Оп.1. – Спр.64. – Арк.47.
301. ДАМО. – Ф.Р–118. – Оп.1. – Спр.328. – Арк.85.
302. ДАМО. – Ф.Р–118. – Спр.329. – Арк.55; Ф.Р–161. – Оп.1. – Спр.829. – Арк.30.
303. ДАМО. – Ф.Р–118. – Оп.1. – Спр.329. – Арк.56.
304. ДАМО. – Ф.Р–8. – Оп.1. – Спр.555. – Арк.37; Спр.559. – Арк.25; Ф.Р–118. – Оп.1. – Спр.300. – Арк.304–308, 322–324; Спр.328. – Арк.57; Спр.329. – Арк.10, 76; Оп. 3. – Спр.28. – Арк.16.
305. ДАМО. – Ф.Р–2066. – Оп.1. – Спр.85. – Арк.24, 38.

306. ДАМО. – Ф.Р–8. – Оп.1. – Спр.567. – Арк.78–79; Спр.570. – Арк.1; Спр.572. – Арк.106; Ф.Р–161. – Оп.1. – Спр.731. – Арк.146.
307. ДАМО. – Ф.Р–8. – Оп.1. – Спр.554. – Арк.114; Спр.567. – Арк.78–79; Ф.Р–118. – Оп.1. – Спр.300. – Арк.248; Ф.Р–161. – Оп.1. – Спр.791. – Арк.111, 114, 143, 152, 158.
308. ДАМО. – Ф.Р–8. – Оп.1. – Спр.560. – Арк.37; Спр.567. – Арк.78–79; Спр.572. – Арк.106; Ф.Р–118. – Оп.1. – Спр.300. – Арк.83, 168, 247; Ф.Р–161. – Оп.1. – Спр.731. – Арк.147; Спр.791. – Арк.88–91, 111, 114.
309. ДАМО. – Ф.Р–161. – Оп.1. – Спр.731. – Арк.314.
310. ДАМО. – Ф.Р–161. – Спр.831. – Арк.6; Спр.842. – Арк.49.
311. Вісті ВУЦВК. – 1930. – 5 січня.
312. Там само.
313. ДАМО. – Ф.Р–8. – Оп.1. – Спр.580. – Арк.8; Ф.Р–118. – Оп.1. – Спр.300. – Арк.264.
314. ДАМО. – Ф.Р–5859. – Оп.2. – Спр.6137. – Арк.145–147, 219.
315. ДАМО. – Ф.Р–5859. – Оп.2. – Спр.205. – Арк.25, 45, 48–49.
316. ДАМО. – Ф.Р–5859. – Оп.2. – Спр.260. – Арк.34, 37–38.
317. ДАМО. – Ф.Р–5859. – Оп.2. – Спр.454. – Арк.1–2, 147–186.
318. ДАМО. – Ф.Р–5859. – Оп.2. – Спр.538. – Арк.20–23, 27.
319. Войналович В.А. Репресивно-каральні заходи радянської влади як засіб утвердження політики державного атеїзму в Україні в 20–30-х роках // Реабілітовані історією. Масові репресії на Миколаївщині. 1920–1950-ті роки. – Миколаїв, 2000. – С.49.
320. ДАМО. – Ф.Р–5859. – Оп.2. – Спр.1058. – Арк.14–16, 20–22, 40.
321. ДАМО. – Ф.Р–5859. – Оп.2. – Спр.2222. – Арк.27–28; Спр.6222. – Арк.101, 108.
322. ДАМО. – Ф.Р–5859. – Оп.2. – Спр.6222. – Арк.40, 148–151, 159.
323. ДАМО. – Ф.Р–5859. – Оп.2. – Спр.1641. – Арк.218, 222–223, 227.
324. ДАМО. – Ф.Р–5859. – Оп.2. – Спр.1746. – Арк.175–180, 193–198.
325. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.12926.
326. Архів УСБУ України в Миколаївській області. – Спр.12926.
327. ДАМО. – Ф.Р–5859. – Оп.2. – Спр.1622. – Арк.359, 364, 371, 376, 379, 382, 383, 388–394.
328. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.12264.
329. ДАМО. – Ф.Р–5859. – Оп.2. – Спр.1734. – Арк.24–25, 39.
330. ДАМО. – Ф.Р–5859. – Оп.2. – Спр.2865. – Арк.18.
331. ДАМО. – Ф.Р–5859. – Оп.2. – Спр.2865. – Арк.86.
332. ДАМО. – Ф.Р–5859. – Оп.2. – Спр.2865. – Арк.88–89.
333. ДАМО. – Ф.Р–5859. – Оп.2. – Спр.4041. – Арк.221, 228–229.
334. Забуттю не підлягає. Нариси, спогади, оповідання. Редакція науково-документальної серії книг “Реабілітовані історією”. – Херсон, 1994. – С.237.
335. ДАМО. – Ф.Р–5859. – Оп.2. – Спр.3609. – Арк.33, 36.
336. Войналович В.А. Вказ.праця. – С.49.
337. ДАМО. – Ф.Р–5859. – Оп.2. – Спр.3751. – Арк.25–27.
338. Шкварець В.П., Мельник М.Ф. Миколаївщина: погляд крізь століття. Нарис історії. – Миколаїв, 1994. – С.214.
339. ДАМО. – Ф.Р–5859. – Оп.2. – Спр.2899. – Арк.24–25, 31.
340. ДАМО. – Ф.Р–5859. – Оп.2. – Спр.2205. – Арк.29–31; Спр.2813. – Арк.41–42, 51; Спр.2933. – Арк.22–23; Спр.4518. – Арк.23, 25.
341. ДАМО. – Ф.Р–5859. – Оп.2. – Спр.2012. – Арк.37, 44; Спр.2840. – Арк.40; Спр.3419. – Арк.32; Спр.3490. – Арк.29–30; Спр.3998. – Арк.66–68.
342. ДАМО. – Ф.Р–5859. – Оп.2. – Спр.4317. – Арк.20–23.

343. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.5069. – Арк.18, 92, 96.
344. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.5453. – Арк.134.
345. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.3785. – Арк.73.
346. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.5453. – Арк.79.
347. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.3785. – Арк.13-14.
348. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. Спр.3785. – Арк.59.
349. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.5453. – Арк. 113.
350. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.3785. – Арк.76-77.
351. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.5453. – Арк.76.
352. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.3785. – Арк.80.
353. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Арк.62, 71, 73, 77, 78; Спр.5453. – Арк.79, 130, 132, 134.
354. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.3785. – Арк.80; Спр.5453. – Арк.114, 167.
355. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.6705.
356. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.343, 3270.
357. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.4626. – Арк.33-34.
358. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.4626. – Арк.9.
359. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.4866. – Арк.198, 305.
360. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.2570. – Арк.31-32, 34.
361. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.5454. – Арк.146-147.
362. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.5454. – Арк.127.
363. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.5454. – Арк.44, 47; Спр.2570. – Арк.44, 47, 52-53.
364. Фирсов Ф.И., Яжборовская И.С. Под диктовку Сталина... (О репрессиях против коммунистической партии Польши) //Открывая новые страницы... Международные вопросы: события и люди. – Москва, Политиздат, 1989. – С.390.
365. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.2949. – Арк.33, 35.
366. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.5499. – Арк.127, 144, 147.
367. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.5498. – Арк.119-120.
368. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. Спр.5498. – Арк.1, 1а.
369. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.3313.
370. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.2301.
371. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.7025.
372. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр. 3785. – Арк.95; Спр.4866. – Арк.294.
373. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.3785. – Арк.67-68.
374. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.4866. – Арк.270.
375. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.2949. – Арк.77, 79.
376. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.1868.
377. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.5499. – Арк.147.
378. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.3185, 3222.
379. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.3724.
380. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.3226.
381. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.1841, 1877.
382. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.1875, 1940, 2941, 3220, 3234, 3332.
383. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.1972.
384. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.1831.
385. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.1951.
386. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.1869. – Арк.41; Спр.4524. – Арк.2566.
387. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.6291. – Арк.92, 95-97.
388. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Арк.136-139.

389. Реабілітовані історією. Масові репресії на Миколаївщині. 1920 – 1950-ті роки. – Миколаїв, 2000. – С.25.
390. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.2353.
391. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.3706. – Арк.40, 66.
392. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.2245. – Арк.11.
393. ДАМО. – Ф.П-7. – Оп.31. – Спр.43. – Арк.34-35.
394. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.2245. – Арк.31.
395. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.3847.
396. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.6921.
397. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.13749.
398. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.9677.
399. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.7165.
400. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.6582, 6916, 10778, 11028, 11049, 13789; ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.5497. – Арк.83.
401. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.13744.
402. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.10647.
403. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.13740.
404. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.4612.
405. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.5525. – Арк.175.
406. ДАМО. – Ф.Р-5859. – Оп.2. – Спр.5501. – Арк.13; Спр.5502. – Арк.16; Спр.5503. – Арк.6-7; Спр.5504. – Арк.16, 19; Спр.5506. – Арк.12; Спр.5515. – Арк.14.
407. Волгогонов Д.А. Троцкий. Политический портрет. – Кн.2. – М.: Новости, 1994. – С.165.
408. Открывая новые страницы... Международные вопросы: события и люди. – М.: Политиздат, 1989. – С.105.
409. Красная звезда. – 1989. – 8 квітня.
410. В таблицю внесені дані і щодо осіб, які не були жителями області на час арешту (або проживали тимчасово), але щодо яких застосовувалися репресивні заходи.

Розділ II МОВОЮ ДОКУМЕНТІВ

Запроваджуючи до наукового обігу унікальні документальні свідчення злочиної Радянської репресивно-каральної системи, автори-укладачі збірника керуються принципами відкритості перед суспільством, відданості історичній правді, хоч би якої неприємною вона була.

Зведення в цьому розділі документів є результатом пошукової праці у різноманітних архівах. Це, зокрема, – Центральний державний архів громадських об'єднань України (ЦДАГО України); Центральний державний архів вищих органів влади і управління України (ЦДАВО України); Державний архів Служби Безпеки України (ДА СБУ); Державний архів Миколаївської області (ДАМО); Архів управління Служби Безпеки України в Миколаївській області (Архів УСБУ в Миколаївській області); Державний архів Одеської області (ДАОО); Державний архів Херсонської області (ДАХО); Державний архів Кіровоградської області (ДАКО).

Цінність цих документів полягає в тому, що вони є безпосередніми, а іноді й єдиними свідками тих подій, які відбувалися в ті страшні часи на Миколаївщині і в Україні.

Цим обумовлена археографічна підготовка документів до видання. Перед укладачами і редколегією стояло завдання донести до читача драматизм і напругу події того часу. Тому документи подаються мовою оригіналу із збереженням мовностилістичних особливостей.

Розміщені в томі документи відбивають адміністративно-територіальний поділ Миколаївщини в 1920 – 1970-ті роки.

№ 1

Витяг з протоколу засідання Миколаївського губревкому про боротьбу з повстанським рухом

9 лютого 1920 р.

По вопросу о борьбе с контрреволюцией.

Для борьбы с бандитизмом учреждается военный ревтрибунал, коему будут передаваться бандиты. Военному ревтрибуналу предоставляется право приговаривать к смертной казни за бандитизм в прифронтовой полосе. Губчека учредит надлежащую агентуру для самой энергичной борьбы с петлюровщиной, махновщиной, «союзом возрождения», деникинцами и другими организациями, стремящимися к свержению советской власти.

В случаях необходимости принять решительные меры к подавлению бандитизма и контрреволюции, губчека сносится с военкоматом, агитпросветом для координирования действий. Войти в контакт с губпаркомом и отделом советской пропаганды по вопросу о сборе оружия, борьбе с дезертирством и пр...

Председатель

Секретарь

ДА Миколаївської обл. – Ф.Р-171. – Оп. 1. – Спр. 7. – Арк. 12.

Копія. Машинопис.

№ 2
Інструкція РНК УСРР
військовим частинам, місцевим органам влади
щодо придушення селянських повстань

20 квітня 1920 р.

I. Общие положения.

1. Борьба с бандитизмом и кулаческими восстаниями должна вестись самым беспощадным образом, имея главной целью - захват во что бы то ни стало главарей банд, их помощников, штабов и материальной части.

2. Каждая операция должна иметь единое руководство; только при этом условии будут шансы на захват шаек бандитов, иначе, главные руководители всегда успеют скрыться.

3. Не распылять силы, а вести борьбу планомерно, избирая объектом своих действий в первую очередь наиболее опасные и значительные по своей численности банды.

4. Для ведения борьбы назначаются все местные наличные войсковые силы той территории, на которой происходят беспорядки; они подчиняются начальникам соответствующих тылов в оперативном отношении и привлекаются к делу по борьбе с бандитизмом и повстанчеством с таким расчетом, чтобы не прервалась в тоже время их специальная деятельность.

5. Количество и степень использования местных войсковых сил устанавливается соответствующим начтылом.

6. В отношении сохранения и поддержания порядка в районах фронта, армий, дивизий в границах, установленных тыловыми разграничительными линиями, уездные комиссариаты, как подведомственные в этом отношении реввоенсоветам соответствующих единиц и начдивам, должны в полной мере подчиняться распоряжениям начальников тылов армии и дивизии - приказ армии фронта №277 от 7 марта 1920 года.

7. Переброска частей из одного тыла в другой делается распоряжением старшего начальника, кому эти тылы подчиняются, части должны безотлагательно откомандироваться в места постоянного распоряжения или следования.

8. Фронтные части, временно пребывающие на территории тылов подчиняются им в оперативном отношении соответствующим реввоенсоветам исполняя все распоряжения и задачи по борьбе с бандитизмом и повстанчеством, отдаваемые ними.

9. Все воинские части, назначенные для военной операции объединяются в старшего по должности начальника военной части согласно положению устава Рабоче-Крестьянской республики 3, 4 и 5.

10. Основными задачами борьбы с бандитизмом и повстанчеством являются:
уничтожение банд и отдельных бандитов;
уничтожение главарей и их помощников;
поголовное обезоруживание населения;
предупредительные и карательные меры по борьбе с бандитизмом и повстанчеством;

агентурная разведка и использование уже готовые материалов для местных ЧК и особых отделов;

обращение серьезного внимания на практическую политическую работу по расчлениению деревни.

II. Уничтожение банд и отдельных бандитов.

11. Основным условием успеха в борьбе с бандитизмом и повстанчеством являются быстрота, решительность и скрытность действий.

12. Ввиду подвижности, быстроты передвижений и плохого вооружения банд необходимо действовать против них небольшими, хорошо вооруженными и снабженными боевыми припасами отрядами.

13. Сила и состав таких отрядов в каждом частном случае определяются численностью оперирующих банд, местностью и активностью их.

14. Не следует обременять эти отряды излишним обозом.

15. Для увеличения быстроты движения отрядов, пользоваться всеми средствами для ускорения маршей, в первую очередь подводами.

16. При выполнении общей операции отряды вести по взаимной связи.

17. При операциях отдельными отрядами заблаговременно начать общие сборные пункты.

18. Во всех случаях, где только представится малейшая возможность, оперировать способом кавалерийские лавры, стремясь окружить банду, не дав ей расплыться.

19. Не забывать, что всякий налет имеет успех только при условии внезапности открытия военных действий и предварительной тщательной разведке.

20. Особое внимание необходимо обращать на секретность отдаваемых оперативных распоряжений.

21. При выполнении операции требовать самой строгой бдительности всех частей и точного соблюдения ими правил разведки и охранения, согласно полевого устава Рабоче-Крестьянской армии.

22. Поимка отдельных бандитов выполняется органами ЧК, особых отделов и другими учреждениями Советской власти на местах

III. Уничтожение главарей и их помощников.

Работа по поимке и уничтожению главарей и их помощников выполняется специальными агентами Губ.ЧК и особых отделов.

Воинские части, действующие на внутреннем фронте, обязаны всеми мерами содействовать этим органам по исполнению ними указанной задачи.

Для этого они входят в контакт с указанными органами, получая от них необходимую информацию и указания; выделяют требуемое количество сил для выполнения того или другого предприятия, при условии, что таковое выделение не препятствует выполнению главной оперативной задачи.

IV. Поголовное обезоружение населения.

О сдаче оружия и воинского снаряжения население оповещается соответствующими военными, ревкомами, исполкомами, а за отсутствием их на местах, старшим начальником воинских частей, оперирующих в данной местности.

Отобранию у населения подлежат все виды вооружения и воинского снаряжения.

В оповещениях указывается срок и место сдачи.

По истечении сроков в случае неудовлетворительных результатов добровольной сдачи производится поголовный обыск.

Отобранное оружие и снаряжение сдается в ближайшие военкоматы.

В районах, особенно сильно охваченных бандитизмом, подвергать селения военной блокаде, объявляя в каждом случае срок, в течение которого сдается оружие безнаказанно, после чего к лицам, у коих при обыске будет обнаружено оружие, применять самые репрессивные меры, вплоть до расстрела.

По указанию агентов ЧК и особых отделов, производятся специальные поиски спрятанного оружия и снаряжения: в этих случаях операция выемки производится под руководством этих агентов, а воинская часть лишь помогает и охраняет само производство выемки.

Предупредительные и карательные меры.

В целях предупреждения бандитизма и восстаний надлежит брать из мест, где есть данные о подготовке таковых, заложников из кулаков, из числа лиц влиятельных или подозрительных по сочувствию или соучастию бандитам и повстанцам.

Заложники должны быть препровождены в особые отделы или отделения ближайших воинских частей или учреждений ЧК.

Населению объявляется, что в случае ухода местного населения в бандитские шайки, или участия в восстании, или же иных враждебных действиях против оперирующих в данной местности или пункте воинских частей их начальников, учреждений и агентов советской власти, заложники будут расстреляны.

Под круговой порукой населения возложить на все села каждого района ответственность за какое бы то ни было волнение, а тем более выступление, для чего соответствующими приказами обязать население доводить до сведения начальника ближайшей воинской части или ревкома (исполкома) о всех подозрительных лицах, замеченных в селах; предоставить населению право самому арестовывать и задерживать лиц, агитирующих и выступающих против советской власти, с препровождением таковых в местные губчека.

В районах или местностях, наиболее охваченных бандитизмом или освобождаемых от банд и восстаний, но являвшихся очагами бандитского движения, предоставить право губвоенкомам или начальникам воинских частей по соглашению с губвоенкомом, изъять все мужское население, способное носить оружие (от 19 до 45 лет), препровождая таковое под конвоем в облвоенкоматы для зачисления: а) из трудового населения – за части округа; б) из не трудового (кулаков и буржуазного) – в тыловое ополчение округа.

В случаях явно выраженной враждебности населения, укрывательства и упорной невыдачи бандитов и повстанцев, на данное население может быть наложена та или иная кара.

Таковыми карами могут быть: а) контрибуция продуктами продовольствия; б) денежная; в) производство, выселение и изъятие семейств, главарей и зачинщиков восстания, конфискация все их имущество и передача бедноте; г) обстрел селения; д) его полное уничтожение.

Примечание: центр тяжести всех кар главным образом переносится на кулацкие слои деревни.

Применение той или другой меры определяется обстановкой, сложившейся на месте, и ответственность всецело ложится на того начальника, распоряжения которого таковая применила.

Агентурная разведка производится органами ЧК и особых отделов.

Добытые сведения должны передаваться ближайшими учреждениями упомянутых органов тем отрядам, которые оперируют или назначены оперировать в данной местности.

Кроме того, упомянутые органы передают своих агентов к оперирующим отрядам на предмет помощи отрядам по указанию мест нахождения банд и главарей, складов оружия, и для производства секретной разведки в интересах операции данного отряда.

Примечание: инструкция утверждена 20 апреля 1920 г. Совнаркомом Украины, а также командующим, членам реввоенсовета и начальником тыла Юго-Западного фронта.

*ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-916. – Оп. 1. – Спр. 8. – Арк. 75-77.
Копія. Машинопис.*

№ 3

Постанова

губернської військово-слідчої колегії про віддання до суду командира продзагону В.А. Афанасьєва

4 червня 1920 р.

Постановление

1920 г., июня 4 дня, Губернская Военно-Следственная коллегия рассмотрев дело о бывшем командире отряда по разоружению населения и выполнению разверстки хлеба и прочего продовольствия Вениамине Афанасьевиче Афанасьеве, обвиняемом в тяжком преступлении по должности и дескредитировании советской власти, нашла, что означенный Афанасьев, будучи назначен 13 мая 1920 г. Политическим руководителем и командиром означенного военного отряда, злоупотреблял своими полномочиями тем 1) что 29 мая сего года по приказанию Афанасьева был расстрелян один гражданин с. Добрая Криница, но кто именно он такой даже сам Афанасьев объяснить не может, тогда как издавая такое серьезное распоряжение, как о высшей мере наказания – расстреле он помимо того, что обязан знать кого подвергает расстрелу, но особенно обязан знать и за что, тем более, что, как видно из дознания и показаний Афанасьева в расстреле этого гражданина не было особенной надобности ибо он сопротивления как отряду, так и Афанасьеву и всем его распоряжениям никакого не оказывал и при обыске у него оружия не оказалось, а поэтому, расстрелянный гражданин вполне мог быть передан надлежащим властям для производства о нем следствия и предания надлежащему суду; 2) Без всякого основания и согласия крестьян производил обмен худших на лучших лошадей и отобрал бричку; 3) в с. Калиновка приказывал истязать шомполами крестьян, т.е. подвергал их телесному наказанию, что является крайне недопустимым и тяжким преступлением; 4) во время отбирания у крестьян казенного обмундирования военного образца Афанасьев незаконно таковое раздавал красноармейцам и взял для личных своих целей одну пару нижнего белья, гимнастерку, шаровары и плащ, тогда как он даже в таковом не нуждался и имел на себе хорошее обмундирование. Все конфискуемые предметы должны по описи строго сдаваться по принадлежности для общего распределения или назначения; 5) что всеми своими в высшей мере незаконными и преступными действиями он волновал и возмущал не только окружающих граждан, но и красноармейцев, от чего последние могли подвергаться разложению, а поэтому в означенных преступных деяниях его вполне усматривается дескредитирование советской власти; 6) после всего совершенного Афанасьев оставляет отряд на произвол судьбы и уезжает без всякого вызова в Николаев. Все вышеизложенные доводы подтверждаются, как сознанием самого обвиняемого, так равно показанием свидетеля Сергея Гайченко и телеграммой Уездвоенкома от 31 мая за №120 на имя начальника Херсонского тыла. На основании изложенного коллегия постановила: гражданина Вениамина Афанасьевича Афанасьева предать суду Нико-

лаевского губернского революционного трибунала, как совершившего тяжкое преступление по должности при дескредитировании советской власти. Меру же пресечения ему способов скрываться от суда и наказания избрать содержание его под стражей при Николаевской губернской тюрьме №2, зачислив содержанием за революционным трибуналом. О состоявшемся постановлении объявить Афанасьеву под расписку и копию сообщить по месту его службы в Губернский Комитет Государственных Сооружений и Губвоенкому т. Лешко.

Председатель Коллегии

Члены Коллегии:

Постановление мне оглашено 4 июня 1920 г., в чем и расписываюсь

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-153. – Оп. 3. – Спр. 25. – Арк. 12.

Оригінал. Машинопис

№ 4

З інформації Миколаївського губвиконкому РНК УСРР про дії повстанських загонів на території губернії

[Не раніше 31 липня 1920 р]

С 22-ого июля во всей губернии наблюдается сильное развитие бандитизма. В некоторых волостях произошли восстания кулаков под лозунгом: «долой коммунистов и реквизиции» (подразумевается разверстка)...

Николаевский уезд:

В селе Привольное мобилизованные в количестве 2500 человек при активном содействии кулаков и женщин произвели восстание. Разгромили милицию и военком захватил много имущества. Восстание ликвидировано. Зачинщики в количестве 10 человек арестованы.

Во Владимирской волости свирепствуют мелкие банды, участились порчи телеграфных линий и грабежей.

В селе Царев-Дар раскрыт контрреволюционный заговор. Участники арестованы: доброволец Иван Рашко, поручик Григорий Клемешов и Николай Волков. Участники заговора были представители кулаков следующих сел: Явкино, Кочкаровка, Фалеевка, Широкая Балка, Покровское, Ново-Никольское, Станислав, Белозерка, Касперовка и Александровка. Место съезда вышеозначенных представителей экономия Чеховича, куда собрались свыше 80 человек. Во время заседания (съезда) произошел раскол между самостийниками и врангелевцами, благодаря чему участники не спелись и разъехались по разным направлениям, большинство уехало по направлению Явкино-Берегнеговатое и Владимировка. Фамилии и местопребывание некоторых видных участников установлено. Дальнейшее следствие ведется. На хуторе Терновые-Поды приезжали повстанцы в количестве 200 человек. Зверски убиты начальник уголовного розыска Котков и 3 агента. Кроме этого в целом ряде волостей произошли вооруженных кулацкие восстания. В районе Антоновской и Привольнянской волости оперируют банды 100 – 150 чел. Характерно отметить, что в восстаниях участвует большое количество конницы. В некоторых местах восстания и банды ликвидированы. Дальнейшие меры ликвидации приняты. 29-ого в уезд выехал завгуботделуправлением тов. Луговой с отрядом в 1000 человек.

В районе Терновые-Поды арестовано несколько повстанцев, двое расстреляны. Банда разбежалась по разным направлениям. Часть в 40 человек ушла в Вавиловскую волость. В Заселье арестован командир повстанческого отряда белый офицер Филимонов и его адъютант Помолов.

В общем можно сказать, что повсюду, как бы по определенному плану проводимому агентами Врангели происходят восстания и действуют банды, причем необходимо отметить, что в восстаниях принимают участие исключительно кулаки, бедняки и даже середняки относятся к восстанию отрицательно. Большую роль в восстаниях играют дезертиры и женщины.

Банды и восстания везде или ликвидированы или ликвидируются. В селах, где подавляется восстание организуются новые ревкомы и комнезаможи. Имущество участников восстания конфискуется и распределяется между бедняками. Берутся заложники. Во всем проводится циркуляр по борьбе с бандитизмом изданный губисполкомом №2.

Зам. Зав. отдела управления

*ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-916. – Оп. 1. – Спр. 1. – Арк. 117.
Копія. Машинопис.*

№ 5

Повідомлення інформаційного відділу ЦК КП(б)У про придушення селянських повстань в Миколаївській губернії

27 серпня 1920 р.

Ликвидация контрреволюционных восстаний

Во второй половине июля в Херсонском и Николаевском уездах прокатывается волна кулацких восстаний. Восстания эти носили организованный характер, оружие доставлялось на дубках от Врангеля. Незаможное селянство в общей массе участия в них не принимало, за исключением двух-трех деревень прифронтовой полосы, где они шли (незаможные селяне) под угрозой белогвардейщины.

Вся организация была переведена на казарменное положение. Был выделен штаб из трех ответственных работников для руководства операциями. Большая часть гарнизона и милиции была послана по разным направлениям для ликвидации восстаний. Ежедневно приходилось отправлять все новые группы коммунистов для усиления действующих отрядов.

Благодаря принятым мерам, к 1 августа восстания были ликвидированы. На местах было послано 13 ответственных работников с отрядом под руководством т. Лугового для выяснения причин восстаний и репрессивного и морального воздействия. Многие незаможные селяне приносили повинную и выдавали зачинщиков восстаний. У всех кулаков, ушедших к Врангелю, конфисковывалось имущество и раздавалось незаможным селянам, которые восторженно встречали наши войска. Многие деревни были обложены контрибуцией, зерном, и эта разверстка была выполнена в установленный срок.

Заведующий информационный отделом ЦК

ЦДАГО України. – Ф. 1. – Оп. 5. – Спр. 408. – Арк. 4-6. Оригінал. Машинопис.

№ 6

**Витяг з інформації Миколаївського повітового виконкому
губернському відділу управління про дії повстанських загонів
на території повіту**

[Не раніше 31 серпня 1920 р.]

Секретно.

Сводка на 31-е августа.

В районе волостей: Пересадовской, Кадыбинской, Побринской, Ингульской появления банд не замечалось. Новобугская комендатура: Райкомендант УРСУЛ доносит: в с. Медовое Елисаветградского уезда прибыла вооруженная 1 ручным пулеметом и винтовками банда численностью 14 человек. По донесению разведки банда направилась из Медовой направлением в Михайловку и именуется «тююновцами». Для выяснения точного местонахождения посланная разведка донесла: банда разоружив милицию в Николаевке 2-й обстреляла таковую, забрав 6 человек милиционеров, отправилась направлением в Казанку. Главарь неизвестен. Следующая разведка донесла: в Михайловке имеется банда в 100 человек при 59 винтовках и одном ручном пулемете, в кои вошла банда бывшая в Медовой. Разведка донесла, что из разговора с одним бандитом узнала, что у них был план разоружения воинского эшелона при помощи взрыва железнодорожного полотна, но не выполненный за отсутствием пероксилиновых шашек. Банда скрывается в с. Михайловка. Одним из председателей сельского исполкома сообщено о наличии в хуторе №8 Кучубейской волости банды численностью 60 человек под командой бывшего помещика немца Ганского. Вооружение неизвестно. По сообщению сотрудников Политбюро ст. Казанка банда численностью в 230 штыков напав на Троицко-Сафоново, разоружив милицию скрылась в неизвестном направлении, повредив телеграф на участке провода 1358 в 8-ми верстах от Троицко-Сафоново.

В Антоновку прибыла банда на 30 тачанках, вооруженная винтовками при одном пулемете (система неизвестна) под командой Иванова. С захваченным ими членом Привольнянского волревкома. Волисполком Антоновки подвергся обстрелу, дальнейшее не известно. Приняты меры, вызван оперирующий в Привольнянской волости отряд в 100 штыков под командой т. Титова и т. Ковалева, которым взять Антоновку со стороны Привольного и Баратова послав в обход таковой кавалерию с 12-ю пехотинцами под командой Кандалова.

Председатель Воссиятского волревкома телеграфно сообщает, что в районе Антоновской волости оперируют банда Иванова, которая захватила с собой Антоновский волисполком (?) и направилась в деревню Софиевку в 18-ти верстах от Воссиятского, численностью в 50 человек и при двух пулеметах.

Из других районов сведений нет. По мобилизации явилось 119 человек.

Завед. Отделом Управления

Завед. Информ. Инстр. Подотделом

Секретарь

Верно:

Секретарь

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-916. – Оп. 1. – Спр. 4. – Арк. 49.

Копія. Машинопис.

№ 7

**Інформація Миколаївського повітового виконкому
губернського відділу управління про дії повстанських загонів
на території повіту**

3 вересня 1920 р.

Секретно

Сводка за последнюю неделю, т.е. с 27-ого августа по 3-е сентября.

Продовольственная работа:

Продовольственная работа в уезде по тем же причинам указанным в предпоследней сводке, т.е. вследствие уборки урожая, почти приостановилась.

Поступило за отчетное время:

Зерна 2991 пуд

Рогатого скота 1533

Настроение в деревне:

Настроение в деревне ни чем не нарушалось, но к концу недели произошло следующее: в с. Антоновка той же волости появился отряд в 40 – 50 человек, на 12 тачанках, вооруженных винтовками и пулеметом, под командованием белогвардейца Иванова и обстреляли исполком, разорили и уничтожили все делопроизводство и захватили в собой члена Привольнянского волревкома т. Сокура и 5 милиционеров, коих после зверски убили. Когда через несколько часов их пребывания в Антоновке показался отряд под командованием т. Ковалева, они бежали по направлению в Софиевку в 18 верстах от Воссиятской волости Вознесенского уезда.

По полученным сведениям в прилегающем к Николаевскому уезду с. Троицко-Сафоново налетел отряд в 230 человек, обезоружив милицию и ушел. Главаря и вооружение выяснить не удалось. К ликвидации приняты: отряду 306 стрелкового полка дана задача разбить отряд Иванова.

3. Организация незаможных идет к концу, в последнюю неделю организовано 5 волкомнезамож и 7 селькомнезамож.

По мобилизации за неделю явилось 227 человек.

Безпартийных конференций или других съездов не было.

Заведующий отделом управления

Заведующий информационным отделом

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-916. – Оп. 1. – Спр. 4. – Арк. 52. Оригінал. Машинопис.

№ 8

**Інформація Миколаївського повітового виконкому
губернському відділу управління
про дії повстанських загонів на території повіту**

4 вересня 1920 р.

Секретно

Сводка на 4 сентября

В районе Новоодесской комендатуры, а также в волостях Терновской, Кандыбинской, Добринской и Воскресенской ничего существенного не произошло. Спокойно. Новый Буг: на Антоновскую волость налетевшая банда забрала 5

человек, разоружила 10 спавших на выставленных постах милиционеров, сдавшихся без выстрелов и отправилась через хутор Овсянников на поселок Березнеговатая Ольгопольской волости.

Преследовавшие банду со стороны Нового Буга военрук Кандалов с 20-ю саблями в виду полнейшего изнеможения лошадей после 35 верстного перехода и сильной грязи вернулся в Новый Буг передав задачу преследования т. Титову, численность отряда 100 штыков. Высланная т. Титовым разведка подойдя к Березнеговатой наткнулась на разведку банд. После часового оружейного и пулеметного боя поселок Березовское был взят нами при потере одного убитого и одного раненого. Банда отступила, оставив одного раненого, тачанку с лошадьми, 16-ю винтовку, бумагами взятыми в Антоновской волости. В сарае были найдены по указанию крестьян 5 расстрелянных (захваченных в Антоновке), из коих один был жив. Во время боя неизвестно с чьей стороны был убит 75-й летний старик. Банда отступила на Березнеговатое численностью в 15 штыков и одним пулемете не имея патронов. Раненый во время боя бандит был скрыт крестьянами. После взятия Березнеговатой командир отряда т. Титов забрав трофеи, убитых и расстрелянных не преследовал банду (мотивируя неимением кавалерии) отправился в Привольное. Титов выехал в Новый Буг оперативной тройкой. Начальник милиции Антоновской волости за не выставление поста и за добровольную сдачу оружия арестован. В районе Нового Буга оперируют 4 банды: банда Иванова, которые направились в Антоновку; банда братьев Черненко, совершившая налет на Троицко-Сафоново (образовавшаяся, как уже сообщали, под командой Ганского). Четвертая банда себя не проявляла и местонахождение ее пока неизвестно.

Отряду Титова и Ковалева приказано выполнять задачи даваемые оперативной тройкой. Новый Буг в виду появления банд объявлен на военном положении.

В других районах за прошедшие сутки ничего существенного не произошло.

Завед. Отделом Управления

Завед. Инфор. Инстр. Подотд.

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-916. – Оп. 1. – Спр. 4. – Арк. 54.

Оригінал. Машинопис.

№ 9

Витяг

з повідомлення Миколаївського губвиконкому РНК УССР про дії повстанських загонів на території губернії

23 вересня 1920 р.

В Николаевском уезде в районе Николаевки второй в двадцати верстах от Нового Буга оперирует банда Иванова и его хромого брата. Состав банды: на 9 бричках и 4 фургонах при пулемете Максим. В числе этой банды находятся Цибульский и Синько, которые после разгона из Чебанского леса присоединились к Иванову. Бандой снят с работы продагент и два красноармейца. Задержанный бандит за Терновкой Федор Бузник при попытке к бегству в дороге убит. На разъезд Добровольск в 10 верстах от Нового Буга налетела банда Иванова на 14 тачанках с пулеметом, разоружила 10 продармейцев, заняла разъезд, взяв в плен продагентов. В селе Баловное Гурьевской волости 19 сентября бандит Шумило при попытке к бегству убит милиционером

Бородковским. В селе Балацкое контрреволюционер Божко при попытке к бегству тяжело ранен.

*Пред[седатель] губисполкома
Зав[едующий] губотделом управления*

*ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-916. – Оп. 1. – Спр. 1. – Арк. 127.
Копія. Машинопис.*

№ 10

Витяз інформації Миколаївського губвиконкому РНК УСРР про бандитизм

1 жовтня 1920 р.

А) По Николаевскому уезду. В селе Привольное задержан бандит Колачев. В Терновской волости взято 9 заложников. Вооруженной бандой совершен налет на Горжанскую волмилицию и забрано все оружие из волвоенкомата. Настроение в деревне улучшается, но еще не спокойно в волостях Гурьевской, Явкинской, Богоявленской и Калиновской, снуют бандиты от 5 до 50 человек. В Привольнянской волости положение тревожное вследствие мобилизации унтер-офицеров и фельдфебелей старых армий.

Призывные не являются и держатся вызывающе. По сведениям в 20 верстах от Казанки имеется банда Иванова, которая предполагает сделать нападение на воинские эшелоны.

Между ст. Кадыбино и развилкой р. Ингул, в районе Терновки срезано 75 саж. железнодорожного провода №30, обслуживающего связь Одесса-Николаев.

Б) Елисаветградский уезд. Банда Грызалова оперировавшая в селе Ярошевка ограбила сахарный завод, вблизи Акимовки, захвачено 15 подвод сахара; банда увеличивается примыкающими грабительскими преступными элементами. Банда разграбила общежитие милиционеров, забрали с собой приказы, 200 мешков соли, 2 телеграфных аппарата и много сахара. Банда оперировавшая в районе с. Владимировка-Овсянникова достигает 400 человек – вооруженных 200 и 200 всадников при 2 орудиях.

При обстреле мес. Гузовское бронепоездом убито 20 бандитов. Банда состоит из 4-х полков по 600 человек в каждом, из коих половина вооруженных. У бандитов имеется 2 орудия. Банда Мешко-Грызло оперирует в районе Ново-Миргород, Хмелевого, Эрделевского и Акимовки. На Гладоссы сделан налет отрядом из офицеров под руководством председателя Гладовского паркома Коваленко. Банда оперирующая в районе Владимировки направляется на Шпаково, численность банды 200 штыков при 2 орудиях. По показанию бежавшего красноармейца от бандитов бандой Терещенко за 2 недели пройдено по уезду до 300 верст.

В) По Херсонскому уезду. Из Кочубеевской волости отправлено в Херсон 235 дезертиров. Банда численностью 8 человек, вооруженная бомбами и винтовками, направилась и Николо-Козельск Криворожского уезда. Банда в числе до 200 человек из Красновки Кочубеевской волости направилась во Владимировку, по дороге бандой уничтожено 4 телеграфных столба и провод на протяжении села Кочубеевки и Владимировки.

По прибытии во Владимировку банда арестовала военкома и избивала его, а также арестовала начальника милиции и 2 милиционеров, захватила всех дезертиров начальника милиции и волвоенкома и уничтожив дела выехала в село Красновки. Ликвидация

банд повсеместно продолжается и принимаются все возможные меры, но окончательно ликвидировать в короткий срок не представляется возможным.

*ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-916. – Оп. 1. – Спр. 1. – Арк. 129.
Копія. Машинопис.*

№ 11
Заява

**жителя х. Каменюки Вознесенського повіту І.М. Гайдамаки
Миколаївському губернському ревтрибуналу про повернення йому
конфіскованого майна**

22 січня 1922 р.

В выездную Сессию Николаевского Губревтрибунала.
Гражданина хутора Каменки Ивана Макаровича Гайдамаки.
Заявление

Вследствии конфискации у меня по решению выездной сессии Губревтрибунала всего моего и семьи моей мертвого и живого инвентаря и последнего хлеба, я и семья моя из 10 душ остались без всяких средств к жизни, хозяйство мое окончательно уничтожается. Всю жизнь занимался сельским хозяйством, был исправным хлеборобом.

Неурожай 1921 года лишил меня возможности добыть хлеб в достаточном количестве, каковое бедствие наносило в указанном году общий по Николаевской губернии характер и известно губревтрибуналу.

Желая и в будущем продолжать быть исправным хлеборобом засеять хлеб не только для себя, но и для государства, покорнейше прошу выездную сессию Губревтрибунала сделать распоряжение об отмене конфискации в отношении не забранных еще у меня одной коровы, одной телки годовички и пяти штук овец и одна свинья пол-года.

В противном случае мне и семье моей грозит полное разорение и нищета.
Гражданин Иван Гайдамака

*ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-135. – Оп. 2. – Спр. 101. – Арк. 37.
Оригінал. Рукопис.*

№ 12

**Звернення губернської надзвичайної комісії
до громадян міста Миколаєва і губернії**

12 травня 1921 р.

Враги рабочего класса неумоимо продолжают творить свою подлую работу. Они во имя удушения трижды ненавистой им рабоче-крестьянской власти не останавливаются ни перед чем, прибегая к методам, не уступающим временам испанской инквизиции.

Об уничтожении власти трудящихся путем посылки иностранных войск они и думать перестали; не помогают также и подпольные белогвардейские организации

различных мастей, разбросанные по всей советской республике. Заграничные «шпики» служаки капитала, верные холопы и оставшиеся еще в живых на территории республики российско-украинские контрреволюционеры. Заядлые реакционеры-монархисты, кадеты, черносотенцы и им присные всегда проваливались, всегда уничтожались карающей пролетарской рукой при всякой их попытке свергнуть советскую власть. И вот ныне они взялись за новые формы удушения, они стали применять методы, которые заставят нас еще более сурово, более жестоко карать врагов пролетарской диктатуры.

За последнее время неоднократно наблюдаются случаи отравливания детей на улицах города. По имеющимся уже точным данным установлено, что это происходит совершенно открыто на улице; к детям подходят какие-то подозрительные личности, угощают конфетами и яствами, содержащими в себе отраву, а затем незаметно скрываются. Такие яства также разбрасываются возле приютов и детских садов.

Подобные явления, имеющие место не только в Николаеве, заставляют нас принять немедленно необходимые соответствующие меры. Этот факт отравливания «детей православных», факт немало знакомый рабочему классу. Черносотенцы, испытав все средства борьбы с рабоче-крестьянской властью, вспомнили еще одно средство, могущее способствовать гибели советской власти. Они взялись за столь памятные нам «ритуальные убийства» с целью вызвать так давно желанные для них погромы.

Губернская Чрезвычайная Комиссия, доводя об этом до сведения граждан, просит в каждом отдельном случае, когда тот или иной гражданин заметит на улице или где-то ни было подобное явление, немедленно сообщать в Губчека.

Одновременно напоминает всем зашевелившимся гадам, черносотенцам, погромщикам и провокаторам, что их безумная и дьявольская затея, путем убийств ни в чем неповинных подростков с целью вызвать возмущение отсталых слоев населения, вызовет усиленные репрессии со стороны Советской власти по отношению ко всему зарегистрированному подозрительному элементу, находящемуся ныне на территории губернии.

В распоряжении Советской власти есть достаточно сил, чтобы в один момент вооруженной рукой покончить со всеми скулящими, со всеми тайными и явными врагами власти рабочих и крестьян.

Николаев, мая 12 дня 1921 г. Губернская чрезвычайная комиссия

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5. – Оп. 1. – Спр. 6. – Арк. 5.

Оригінал. Машинопис. Листівка.

№ 13

Акт конфіскації майна жителя с. Раштадт Д. Біллера за невиконання продподатку

29 травня 1921р.

Акт

1921 года, мая 29 дня в с. Раштадт было конфисковано имущество у кулака Биллера Давида, по постановлению Ватродсовещания за сокрытие хлеба в количестве 181 пуда. При конфискации присутствовали председатель Р.К.И. Бенц и Волинструктор тов. Мазурик в присутствии членов Компезаможа. При конфискации у Биллера Давида оказались следующие вещи:

1. Гардероб 1
2. Кровать деревянная 1
3. Комод 1
4. Кушетка 1
5. Стол большой круглый 1
6. Подушки без наволочек 2
7. Перины детские 2
8. Круглый стол маленький 1
9. Часы настенные 1
10. Валенки старые 1
11. Тужурка черная суконная 1
12. Жилетка черная 1
13. Кофточка белая 1
14. Майки старые 3
15. Стулья простые 1
16. Скамейка большая 1
17. Сундук большой 1
18. Скамья большая 1
19. Молочный сепаратор 1
20. Эмалированные миски большие 3
21. Веялки для очистки зерна 1
22. Жатка 1
23. Ножей жатвенных 6
24. Шлемы лошадиные 2
25. Кадка большая 1
26. Колес фургонных 5
27. Колес бричечных 2
28. Оси железные 2
29. Оси с осницами 2
30. Дробины для арб. 2
31. Крыжевницы для арб. 2
32. Полудранков для арб. 4
33. Колыска для сиденья 1
34. Ясла большие досчатые 1
35. Плугов двухлемешных 2
36. Плугов одноглемешных 1
37. Буккарей старых 2
38. Тачка 1
39. Ход для фургона 1
40. Сани козырки 1
41. Разбросная сеялка 1
42. Ящик для брички 1
43. Воловы вила 1
44. Дробик от фургона 1
45. Большая колыска 1
46. Боченок большой 1
47. Мошни железные для арб. 4
48. Кроквы для постройки 2

49. Свиной больших 2
50. Поросят 13
51. Подсвинков 2
52. Коров дойных 5
53. Телят молодых 4
54. Лошадей 3
55. Досок девятиаршинных 6
56. Досок трехаршинных 9
57. Досок липовых 1
58. Брусок (3,5 арш.) 1
59. Доска (5 арш.) 1
60. Сници (готовые с подушками отделанные) 6
61. Брусков сосновых (1,5 арш.) 4
62. Ступок колесных (для бричек и бегунок)
63. Шпиц бракованных 52
64. Материалы для араблей 30
65. Задние сници для выездных фургонов без подушек 6
66. Шабли для дробин 4
67. Клепки для лоханок 5
68. Рама для бегунки 1
69. Дышль для фургона 1

Подлинный за надлежащими подписями.

С подлинным верно:

Предволпродсовещания:

Секретарь:

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-158. – Оп. 1. – Спр. 172. – Арк. 132.

Копія. Рукопис.

№ 14

Протокол засідання Раштадської волосної продовольчої наради про конфіскацію майна жителя с. Раштадт Д. Біллера за невиконання продовольчого податку та приховування зерна

30 травня 1921 р.

Слушали: Доклад тов. Чувита – председателя совещания о конфискации имущества кулака с. Раштадт Давида Беллера за сокрытие хлеба и явное укрывательство от выполнения продналога.

Постановили: Принимая во внимание, что Беллер Давид есть кулак и, несмотря на неоднократные предупреждения волпродсовещания о выполнении продналога, всячески не желал дать [хлеб] социалистическому государству в такой критический момент, когда рабочие на фабриках и заводах голодают. Спрятал хлеб, где оказалось около 200 пудов ... Постановили: все имущество его, Беллера предать суду ревтрибунала.

С подлинным верно:

Председатель совещания

Секретарь

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-158. – Оп. 1. – Спр. 172. – Арк. – 133.

Копія. Рукопис.

№ 15
Акт
конфіскації майна у жителя с. Єланець С.К. Івона
за невиконання продовольчого податку

5 червня 1921 р.

АКТ

1921г., июня 5 дня мы уполномоченные волпродсовещания Еланецкой волосной комиссии в составе т. Шумовича, Садового, Савьки, Выдыща, Моргуна составили настоящий акт о нижеследующем. На основании приказа №26, прибыв в дом кулака гр. села Еланца Степана Константиновича Ивона, отказавшегося выполнить возложенную на него разверстку, приступили к конфискации имущества, которое оказалось в следующем: 2 лошади, 1 корова, 1 бугай, 2 овцы, 2 свиней, 1 жатка, 1 веялка, 1 рядовая сеялка, 2 бороны, 1 фургон, 2 решета, 1 решето, 1 большой боченок, 1 стол, 1 скамейка, 10 кадушек, 1 весы с гурями, 1 корыто деревянное, 1 боченок маленький, 1 точило, 2 обруча железных, 1 ящик для муки, 1 каляска для фургона, 2 хомута, 1 напильник, 1 коловерт, 2 уздечки, 1 ясли конные, 2 скамейки, 1 бочка, 1 кадушка муки ячменной, муки пшеничной 6 пудов, 1 прядка, 1 мерка пшена, 4 формы железные, 1 диван, 1 кровать, 2 стола, 1 шкаф, 1 сундук, 2 стула, 2 табуретки, шерсти прядильной 5 мотков, 2 половника, 2 полочки для сундука, 6 ряден, 4 скатерти, 4 рушника, мешок с солью 2,5 пудов, 2,5 пудов проса, 5 пудов смеси проса с пшеницей, 8 мотков валу, 1 кожух, 1 свита суконная. Все вышеуказанные вещи у меня описаны правильно и больше ничего не отобрано, в чем и подписываюсь. Настоящее имущество мне, гр.Ивону, объявлено арестованным и конфискованным и обязуюсь его не продавать и не менять, в чем и даю подпись. За неграмотностью расписался мой сын Василий Ивон.

Члены комиссии

С подлинным верно:

Секретарь

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-158. – Оп. 1. – Спр. 172. – Арк. 65.
Копія. Рукопис.

№ 16
Опис майна,
конфіскованою у жителя с. Воронівка
Вознесенського повіту Р. Кочерги за приховування хліба

(Не раніше 11 червня 1921 р.)

Опись имущества середняка д. Вороновка Романа Кочерги составлена в присутствии представителя волпродсовещания т. Виноградчала, начальника отряда незаможных т. Савченко, предселькомнезаможа т. Григория Фоменко, представителя незаможных т. М.Титова с участием представителя от сельской РКИ д. Вороновка т. К.Александрова. Настоящая опись производилась на основании приказа упродсовещания. Акт об обнаруженном хлебе у Романа Кочерги от 11 июня и протокол от 12 июня сего года, а посему на основании вышеизложенного имущество Романа Кочерги передано на предмет его конфискации. Владелец от пользования имуществом устранен; к имуществу поставлена охрана с незаможных тов.Жукова из д. Спасибовка и Н.Качанова из д. Спасибовка.

При описи оказались следующие вещи: 2 стола, 1 кровать, 1 сундук, 1 канапка, 1 мысник, 1 зеркало, 1 швейная машинка, 4 пилки, 4 наливника, 129 листов бумаги больших чистых, 4 подушки, мука, 1 щетка, 1 счеты, 1 пара сапог с ящиком, 2 фур, 1 боченок десятиведерный вместе с водовозкой, 4 лесницы, 3 бочки, 4 верхних лесницы, 4 руна вовны, 1 плетенный бутыль, 3 бочки, 6 кувшинов, 5 кусков сала больших, 1 кастрюля со смальцем, 1 горшок большой, 1 веялка, 1 жатка, 2 упряжи ременных, 1 сани, 1 верстак с полным набором, 2 решета, 2 кожуха, 1 сидение, 4 маленьких грабель, 1 ручная коса, 1 кожаный ящик, 1 точило, 1 коляска, 1 грабли большие, 2 бороны, 2 катка каменных, 9 пудов 20 фунтов отрубей, 1 ярмо, 3 бочки большие, 1 прялка, 1 лампа, 40 аршин канатов нитяных, 5 кусков чиненой кожи, 2 ведра, 2 коровы, 2 штуки скота, 1 подсвинок, 7 курок, 3 утки, 1 весы.

Всего семейства у Романа Кочерги 9 душ: Роман Кочерга – 45 лет, Федосия Кочерга – 37 лет, дети: Илья – 16 лет, Анна – 14 лет, Зинько – 13 лет, Иван – 12 лет, Еля – 10 лет, Улита – 8 лет, Тимофей – 6 лет.

Уполномоченный

Пред[седатель] сель[ского] ком[итета] незаможных [селян]

Член комиссии

Член РКИ

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-158. – Оп. 1. – Спр. 172. – Арк. 228.

Оригінал. Рукопис.

№ 17

Акт

про оголошення заручником та опис майна жителя Мертвоводських хуторів Вознесенської волості Ярошенка за невиконання продподатку

12 червня 1921 р.

АКТ

1921 г., июня 12 дня. Я председатель комнезаможа Мертвоводских хуторов Вознесенской волосты И.Иорж, составил настоящий акт о нижеследующем. Сего числа начальником третьего райбюро по продналогу Дмитрием Засушским во вверенной мне деревне [поручено] представить арестованного гражданина Карпа Ярошенко, на которого наложено 50 п. продналога и не выполнившего его. Для чего я арестовал Ярошенко и объявил его заложником в силу приказа №10, командировал Засушского с нижеподписавшимися понятыми к Ярошенко для обследования и описи его имущества ... Поэтому постановили: наложить арест на имущество и составить опись всего имущества и вместе с протоколом отправить волпродсовещанию для дальнейшего распоряжения.

Председатель

Понятые

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-158. – Оп. 1. – Спр. 172. Арк. 196.

Оригінал. Рукопис.

№ 18

Акт

про оголошення заручником та опис майна жителя Мертвоводських хуторів Вознесенської волості А. Остапенка за невиконання продподатку

12 червня 1921 р.

Акт

1921 г., июня 12 дня. Я, председатель комнезаможа Мертвоводских хуторов Вознесенской волости И.Иорж, составил настоящий протокол о нижеследующем.

Сего числа начальником второго райбюро по продналогу С.Кравцовым во вверенной мне деревне [поручено] мне представить арестованного гражданина своего района Антона Остапенко, на которого наложено 50 п. продналога и он его не выполнил. Для чего я орестовал Остапенко и объявил его заложником в силу приказа №10. Командировал Семена Кравцова с нижеподписавшимися понятыми к Остапенко для обследования и описи имущества

... А потому постановили: наложить арест на продукты, составить опись всего имущества и отправить в волпродсовещание для надлежащих распоряжений.

Пред[седатель] сель[ского] ком[итета] незамож[ных] [селян]

Понятые при описи имущества

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-158. – Оп. 1. – Спр. 172. – Арк. 199.

Оригінал. Рукопис.

№ 19

Вирок

виїзної сесії Одеського губернського революційного трибуналу про справі жителя с. Олександрівка Вознесенського повіту Н.П. Остапенка за несплату продовольчого податку

28 жовтня 1921 р.

ПРИГОВОР

1921 года, октября 28 дня. Именем Украинской Советской Социалистической Республики выездная сессия Одесского губернского революционного трибунала в составе председателя т. Кубанского и членов сессии т. Колбасина и т. Филиппова, рассмотрев дело по обвинению гр. Остапенко в злостном уклонении от выполнения госпродналога и принимая во внимание письменный материал, находящийся при деле, и показания обвиняемого, суд считает факт преступления доказанный и гр. Остапенко виновным в злостном уклонении от выполнения продналога. А посему трибунал, руководствуясь интересами республики, своей революционной совестью и пролетарским правосознанием, приговорил гр. д. Александровки 2-й Николаевской волости Вознесенского уезда Одесской губернии Остапенко Назара Прокопьевича, 46 лет, к заключению в концлагерь сроком на пять лет и конфискации всего наличия зерна, муки и живого инвентаря. Конфискацию призвести сельналогкомиссии, мерами милиции немедленно и распределить по указанию уопродкома.

Приговор окончательный и обжалованию подлежит лишь в части, касающейся лишения свободы, в 2-х недельный срок в кассационном порядке в Верховный кассационный трибунал.

Председатель: Кубанский

Члены суда: Колбасин

Филиппов

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-153. – Оп. 1. – Спр. 24. – Арк. 250.

Оригінал. Рукопис

№ 20

Вирок

Одеського губревтрибуналу про ув'язнення в концтабір та конфіскацію зерна у жителя с. Капітанка Вознесенського повіту І.І. Шоха

28 жовтня 1921 р.

ПРИГОВОР

1921 года, октября 28 дня. Именем Украинской Советской Социалистической Республики выездная сессия Одесского губернского революционного трибунала в составе председателя т. Кубанского и членов сессии т. Колбасина и Филиппова, рассмотрев дело по обвинению гр. Шоха Ивана Ивановича в злостном уклонении от выполнения госпродналога и принимая во внимание письменный материал, находящийся при деле и показания обвиняемого, суд считает преступление доказанным, гр. Шоха виновным в злостном уклонении от выполнения продналога. В виду того, что в данное время Республика переживает на Поволжье страшнейший голод, где рабочие и крестьяне питаются только мхом, корой и дохлой кониной, массами умирают от голода, а крестьяне по Украине имеют большие запасы продовольствия, не желают выполнить причитающийся с них продналог, к которым относится и гр. Шоха, а по сему, трибунал, руководствуясь интересами республики, своей революционной совестью и пролетарским правосознанием, приговорил: гр. с. Капитанка, второй Николаевской волости, Вознесенского уезда Одесской губернии Шоха Ивана Ивановича, 37 лет, [к заключению], в концлагерь сроком на два года конфисковав немедленно все наличие зерна и муки, а также и весь его живой инвентарь. Конфискацию произвести сельской комиссии, мерами милиции и распределить по указанию уопродкома.

Приговор окончательный и может быть обжалован лишь в части, касающейся лишения свободы, в 2-х недельный срок в кассационном порядке в Верховный кассационный трибунал.

Председатель: Кубанский

Члены суда: Колбасин

Филиппов

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-153. – Оп. 1. – Спр. 24. – Арк. 26.

Завірена копія. Машинопис.

№ 21
Вирок
Одеського губревтрибуналу про ув'язнення в концтабір
жителя с. Олександрівка Вознесенського повіту М.П. Коновалова
за невиконання продовольчого податку

28 жовтня 1921 р.

ПРИГОВОР

1921 года, октября 28 дня именем Украинской Советской Социалистической Республики выездная сессия Одесского губернского революционного трибунала в составе председателя т. Кубанского и членов сессии т. Колбасина и т. Филиппова, рассмотрев дело по обвинению гр. Коновалова Николая в злостном уклонении от выполнения госпродналога и принимая во внимание письменный материал, находящийся при деле, и показания обвиняемого, суд считает обвинение доказанным и гр. Коновалова Николая виновным в злостном уклонении от выполнения госпродналога.

А по сему трибунал, руководствуясь интересами республики, своей революционной совестью и пролетарским правосознанием, приговорил гр. д. Александровка Вознесенского уезда Одесской губернии Коновалова Николая Филипповича, 30 лет, к заключению в концлагерь сроком на один год и к конфискации всего наличного зерна. Конфискацию произвести немедленно сельской налоговой комиссии, мерами милиции и распределить по указанию упродкома.

Приговор окончательный и может быть обжалован лишь в части, касающейся лишения свободы, в двухнедельный срок в Верховный кассационный трибунал в кассационном порядке.

Председатель Кубанский

Члены суда Колбасин

Филлипов

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-153. – Оп. 1. – Спр. 24. – Арк. 22.

Завірена копія. Машинопис.

№ 22
Витяг з наказу
Вознесенського повітового особливого продовольчого
комітету про покарання заручників за несплату продовольчого податку

15 листопада 1921 р.

Взяти в кожній волості від 15 до 25 чоловік заручників з куркульського і середняцького населення. У випадку, коли яке-небудь село відмовляється дати підписку про кругову відповідальність або ж, давши підписку про виконання продподатку за 48 годин, а протягом цього часу продподаток буде не виконаний, такі села оголошуватимуться ворогами радянської влади. Половина заручників має бути осуджена аж до застосування вищої міри покарання - розстрілу, після чого буде взята наступну групу. Всю наявність зерна, не дотримуючись цифр продподатку, в господарствах, на які поширена колективна відповідальність, буде конфісковано.

ДА Одеської обл. – Ф. Р-2106. – Оп. 3. – Спр. 655. – Арк. 38.

Оригінал. Машинопис.

№ 23

Вирок

Одеського губревтрибуналу про ув'язнення в концтабір та конфіскацію майна жителів с. Софіївка Вознесенського повіту за невиконання продовольчого податку

17 листопада 1921 р.

ПРИГОВОР

1921 года, ноября 17 дня. Именем Украинской Советской Социалистической Республики выездная сессия Одесского Губернского революционного трибунала в составе председателя Кубанского и членов сессии т. Колбасина и т. Жуся, рассмотрев дело по обвинению гр[ажда]н д. Софиевка Стоянова, Арнаутовой и Громовой, в злостном уклонении от выполнения государственного продналога, принимая во внимание материал, находящийся при деле, сбивчивые, уклончивые показания обвиняемых, считает факт преступления для всех доказанным и гр[ажда]н Стоянова, Арнаутову и Громову виновными в злостном уклонении от выполнения госпродналога.

А по сему трибунал, руководствуясь интересами республики, своей революционной совестью и пролетарским правосознанием, приговорил гр[ажда]н д. Софиевка 2-я Николаевской волости Вознесенского уезда Одесской губернии Стоянова Сергея Савельевича, 50 лет, к заключению в концлагерь сроком на один год и конфискации всего наличного продовольствия и фуража, двух коров, одного теленка, двух овец, ягненка, свиньи и поросенка; Арнаутову Прасковью Ивановну, 55 лет, в концлагерь сроком на шесть месяцев, и к конфискации всего наличного продовольствия и фуража, одной коровы, трех поросят, шести овец; Громову Ирину Ефимовну, 55 лет, в концлагерь сроком на шесть месяцев и к конфискации всего наличного продовольствия и фуража, одной коровы, двух свиней, пяти овец, двух шуб. Конфискацию произвести немедленно и распределить по указанию уопродкома. Приговор окончательный и может быть обжалован в семидневный срок лишь в части касающейся лишения свободы, в кассационном порядке в Верховный кассационный трибунал.

Председатель: Кубанский

Члены суда: Колбасин

Жусь

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-153. – Оп. 1. – Спр. 24. – Арк. 30.

Завірена копія. Машинопис.

№ 24

Вирок

губревтрибуналу про ув'язнення в концтабір та конфіскацію майна жителів Вознесенського повіту за невиконання продовольчого податку

24 грудня 1921 р.

ПРИГОВОР

1921 года, декабря 24 дня. Именем Украинской Советской Социалистической Республики, рассмотрев дело по обвинению гр. Потребенко, Лисенко, Загоруйко, Леуца и Добровольской в злостном уклонении от продналога, выездная сессия Одесского губернского революционного трибунала в составе: председателя тов. Лизова и

членов суда т.т. Колбасина и Жуся в своем судебном заседании сего числа определила: считать доказанным собственным признанием обвиняемых и письменным материалом, имеющимся в деле, виновность всех вышеуказанных граждан в злом уклонении от выполнения продналога. Принимая во внимание катастрофическое продовольственное положение республики и руководствуясь своей революционной совестью и пролетарским правосознанием, революционный трибунал приговорил: гр. д. Софиевка Потребенко Матвея Яковлевича, 62 лет, гр. д. Александровка Лисенко Василия Фомича, 35 лет, и гр-ки д. Софиевка Добровольской Акулины Кирилловны, 75 лет к трем годам концентрационного лагеря и конфискации всего имущества и земельного надела. Гр-ку хут. Французский Загоруйко Акулину Ивановну, 43 лет, и гр. хут. Красные Кошары Леуна Карпа Петровича, 53 лет, к конфискации всего имущества. Принимая во внимание преклонный возраст обвиняемых Потребенко, Лисенко и Добровольской, трибунал постановил: приговор в отношении их в части, касающейся заключения в концлагерь, считать условным. При совершении ими аналогичного преступления они будут судимы по совокупности. Приговор окончательный и может быть обжалован в кассационном порядке в Верховный Революционный Трибунал в течении 7-ми дней с момента вынесения.

Председатель: Лизов

Члены суда: Колбасин

Жусь

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-153. – Оп. 1. – Спр. 24. – Арк. 25.

Оригінал. Машинопис.

№ 25

Витяг з телеграми начальника Новоодеського політбюро В. Чорного губернській Надзвичайній комісії про виступи селян с. Нова Одеса проти політики місцевих органів влади

4 січня 1922 р.

... За последнее время в связи с тяжелыми экономическими условиями замечается враждебное отношение [крестьян] к соввласти, что подтверждается фактом, имеющим место. 3 января сего года утром к волревкому подошла [толпа] в количестве около 70 человек, которая состояла из беднейших граждан, с криком, требуя от власти хлеба. Местная власть, стараясь успокоить взволнованных крестьян, обещала выдать по возможности на другой день муки, но толпа не ограничилась ответом, агитируя против соввласти, оставалась у волревкома и разошлась только к вечеру. Такие явления, безусловно, будут повторяться и в будущем причем в [ответ] на неудовлетворение [требований] граждан можно ожидать восстания в связи с неурожаем и прекращением частных выездов в другие губернии за продовольствием первой необходимости... Работа в совучреждениях протекает удовлетворительно. В Петровской волости назначен для плодотворной работы волревком. При выполнении [продналога] приходится прибегать к силе, так как крестьяне мотивируют разрушением инвентаря, отказываются от выполнения повинности. Отношение крестьян к продналогу враждебное...

Нач[альник] политбюро В. Черный.

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-916. – Оп. 1. – Спр. 28. – Арк. 1.

Завірена копія. Машинопис.

№ 26

**Повідомлення Миколаївського відділення Наркомпроду УСРР
про категорії вироків, ухвалених продовольчими революційними
трибуналами губернії за несплату податків**

31 січня 1922 р.

Настоящим сообщаем: [по] разобранию дел [на] выездных сессиях продревтрибуналов губернии - 653 (шестьсот пятьдесят три). По ним вынесены приговоры: уплата продналога в полуторном, двойном размере, частичная и полная конфискация имущества, в том числе живого и мертвого, лишение земельного надела, заключение в допр на срок от трех месяцев до 5 лет. В одном случае вынесена высшая мера наказания – расстрел. В отношении приговоренных в допр: к некоторым применялось условное осуждение...

Нач[альник] налог[ового] отделения.

ЦДАВО України. – Ф. 340. – Оп. 2. – Спр. 996. – Арк. 19.

Оригінал. Машинопис.

№ 27

**Протокол Обідо-Василівського волвиконкому
про виселення за межі губернії жителів х. Красний Рогачик за невиконання
продовольчого податку**

3 березня 1922 р.

Председатель волисполкома И.Лесниченко объявил заседание открытым и огласил протокол старшего милиционера Егорова от 26 февраля сего года о явном неподчинении советской власти граждан хутора Рогачика и, принимая во внимание следующее: 1) граждане хутора Красный - Рогачика носят характер, не поддерживающий и укрепляющий советскую власть, а чисто бандитский, 2) хутор Рогачик часто не только не подчиняется своему Крестовоздвиженскому сельсовету, но и волисполкому, не касаясь уже прямого неподчинения отдельным членам соввласти, 3) хутор Рогачик также совершенно не подчинился самообложению в пользу голодающих, 4) все молодые люди названного хутора поголовно дезертировали и скрывали самых злостных дезертиров, как, например, гражданин Филипп Самсоненко имеет звание военного чиновника (старого времени), но звание таковое скрыл, на военной службе по призыву соввласти не служил и до настоящего времени дезертирует, сын его Фома также дезертирует, 5) при объявлении продналога граждане хутора Рогачика не только не дали ни одного фунта зерна, но и скрыли ямы с хлебом и 18 штук коров, за которые не дали также мяса, продфуража также ни фунта не дали, 6) означенный хутор, несмотря на неоднократные призывы и воззвания о сдаче оружия, добровольно не сдал. И в феврале сего года у Давида Нагорного была обнаружена скрытая в конюшне винтовка военного образца.

А потому, строго принимая во внимание организованность контрреволюционного характера хутора Рогачика и ничуть не симпатизирующего к советской власти, а также все свои действия направляя лишь на вред советской власти, постановили: граждан хутора Рогачика Обідо-Васильевской волости Исидора Тарана, Фому Самсоненко, Давида Нагорного, Василия Мыща, Филиппа Самсоненко и Прокофия Тарана арестовать и направить в Херсонскую уездную чрезвычайную комиссию, перед которой

ходатайствовать о предании названных выше лиц революционному суду за злостное дезертирство, хранение оружия, групповые выступления против советской власти и ... характера бандитов с выселением последних за пределы Николаевской губернии, как вредного и неблагонадежного для советской власти элемента. Арест означенных выше лиц поручить старшему милиционеру Обидо-Васильевской волости Херсонского уезда.

*ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-1513. – Оп. 1. – Спр. 55. – Арк. 5-6.
Оригінал. Машинопис.*

№ 28
Циркулярна інструкція ЦК КП (б)У
з організації вилучення церковних цінностей

4 квітня 1922 р.

Всем Губкомам КПУ
Сов. секретно

Для успешного проведения кампании по изъятию ценностей из церквей ЦК предлагает:

ПЕРВОЕ. Возложить на Бюро Губкомов совместно с комиссарами Воен. частей руководство кампанией по изъятию ценностей.

Примечание: В важнейших Губерниях установить ближайшие сроки изъятия в менее важных – более поздние, после того, как сведения об изъятии в Петрограде и др. [угих] центральных Губ. [ерниях] распространяется по всей федерации.

ВТОРОЕ. Наряду с этим создать официальные комиссии или Отделы при Комитетах помощи голодающим для формальной приемки ценностей, переговоров с группами верующих и пр. Строго соблюдать, чтобы национальный состав этих официальных комиссий не давал повода для шовинистских организаций.

ТРЕТЬЕ. В каждой губернии назначить официально неделю агитации и пред-варительной организации по изъятию ценностей (разумеется не объявляя таковой). По возможности сочетать ее с двухнедельником помощи. Для этого подобрать лучших агитаторов и в частности военных. Агитации придать характер чуждый всякой борьбы с религией и церковью, а целиком направленный на помощь голодающим. Одновременно с этим внести раскол в духовенство, проявляя в этом отношении решительную инициативу, и взяв под защиту государственной власти тех священников, которые открыто выступают в пользу изъятия. Разумеется наша агитация и агитация лояльных священников ни в коем случае не должна сливаться, но в нашей агитации мы ссылаемся на то, что значительная часть духовенства открыла борьбу против преступного скаредного отношения к ценностям со стороны безчеловеческих и жадных «князей церкви». Везде, где возможно выпускать в церквях, на собраниях, в казармах представителей голодающих с требованием скорейшего изъятия ценностей.

ЧЕТВЕРТОЕ. На все время кампании – особенно в течении недели, необходимо обеспечить полное осведомление обо всем, что происходит в разных группах духовенства, верующих и пр. В случае обнаружения в качестве организаторов выступления буржуазных, купеческих элементов, бывших чиновников и пр. – арестовывать из заправил. В случае надобности, особенно если бы черносотенная агитация зашла слишком далеко, организовывать манифестации с участием гарнизона при оружии с

плакатами: «Церковные ценности для спасения жизни голодающих» и пр. Видных попов, по возможности не трогать до конца кампании, негласно, но официально (под расписку через Губполитотделы) предупредить их, что в случае каких-либо эксцессов они ответят первыми.

ПЯТОЕ. Наряду с агитационной работой должна идти организационная: подготовить соответственный аппарат для самого учета изъятия с таким расчетом, чтобы эта работа была проведена в кратчайший срок. Изъятие лучше всего начать с какой-либо церкви, во главе которой стоит лояльный поп. Если такой нет, начать с наиболее значительного храма, тщательно подготовив все детали (коммунисты должны быть на всех соседних улицах не допуская скопления; надежная часть, лучше всего ЧОН – должны быть по близости и пр.). Изъятия ценностей производить в первую очередь в городских церквях, начиная с наиболее богатых.

В церквях крестьянских бедных приходов, относиться с осторожностью и тщательно выяснив всю обстановку. К учету изъятых церковных ценностей допустить в Губерниях и в центре представителей лояльного духовенства, широко оповестив о том, что то население будет иметь полную возможность следить за тем, чтобы ни одна крупница церковного состояния не получила другого назначения, кроме помощи голодающим.

ШЕСТОЕ. В тех губерниях и уездах, где по общим условиям и по совершенной подготовительной работе, изъятие ценностей может быть проведено или же проводится без риска эксцессов и пр. произвести изъятие до конца и под руководством и за ответственностью Губкомов. В тех же губерниях, где подготовительная работа была недостаточна, Губкомы, освоив обстановку и придя к выводу осуществления опасности эксцессов и необходимости отсрочки изъятия, могут отложить последнее до возвращения делегатов с партийного Съезда и тогда совместно с центральной комиссией по изъятию установить необходимый срок. Подготовительную же агитационную и организационную работу продолжать во всех Губерниях, со всей энергией.

СЕДЬМОЕ. В случае предложения со стороны групп верующих выкупа за ценности, заявить, что вопрос должен быть рассмотрен в каждом отдельном случае в ЦК Помголот, ни в коем случае не приостанавливая при этом работы по изъятию. Опыт в провинциях свидетельствует, что такие переговоры ведутся без серьезных намерений выкупить и вносят только неопределенность и деморализацию.

ВОСЬМОЕ. ЦК КПУ подчеркивает абсолютную секретность всей подготовительной организации данной работы. О ходе работы, сроках, принятых мерах информировать ЦК регулярно.

СЕКРЕТАРЬ ЦК КП(б)У

О. КОСИОР

ЦДАГО України. – Ф. 1. – Оп. 20. – Спр. 995. – Арк. 1.

Копія. Машинопис.

№ 29

Протокол

засідання Обідо-Василівського волвиконкому про створення Комісії для вилучення церковних цінностей

23 квітня 1922 р.

Слушали: Организация комиссии по изъятию церковных ценностей.

Постановили: Заслушав циркулярное распоряжение Херсонского уездного отдела управления от 15 марта сего года, а также его телеграфное распоряжение, постановили:

комиссию организовать из следующих лиц: предволисполкома т. Лесниченко, предвокомнезаможа т. Литвинова, председателя сельского совета с. Отбедо-Васильевка Д.Ефименко, председателя сельского совета пос. Крестовоздвиженский т. Сердюка. Комиссии работу окончить не позднее 30 апреля, предложив церковным советам с. Отбедо-Васильевка и пос. Крестовоздвиженский в двухдневный срок представить в трех экземплярах описи имущества в волисполком.

С подлинным верно:

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-1513. – Оп. 1. – Спр. 48. – Арк. 2. Копія. Рукопис.

№ 30

Наказ начальника гарнізону про оголошення військового стану у Обідо-Василівській волості та арешт заручників у зв'язку з виступами селян

26 квітня 1922 р.

1. В связи с поднятием кулацкими элементами восстания против советской власти и недопущением изъятия ценностей из храма и избиением старшего милиционера тов. Егорова объявляется волость на чрезвычайном положении.

1. В волости устанавливается военная революционная власть и волревком.

2. Населению приказывается в течение 24 часов сдать в ревком все огнестрельное и холодное оружие и боевые припасы.

3. Взять из числа кулацких элементов 50 человек заложников. Если возле церкви появятся вооруженные крестьяне и будет звон набата, заложники будут расстреляны на месте.

4. Лица, ведущие агитацию и призывающие темную бедноту к восстанию, облагаются натуралогом по обстоятельству зажиточности с конфискацией имущества.

5. Приказывается населению за 24 часа выдать всех бандитов и провокаторов, ведущих агитацию против советской власти.

Настоящий приказ вступает в силу со дня его опубликования.

Нач[альник] гарнизона

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-1513. – Оп. 1. – Спр. 55. – Арк. 9. Оригінал. Машинопис.

№ 31

Інформація комісара с. Снігурівка Херсонсонському повітовому виконкому про виступ селян Обідо-Василівки проти вилучення церковних цінностей

[Не раніше 26 квітня 1922 р.]

Сообщаю, что 26 апреля 1922 г. крестьяне села О.Васильевки и волости в целом, подстрекаемые кулацкими элементами и духовенством, собравшись в церковной ограде, обсуждали вопрос о недопущении изъятия драгоценностей для нужд голодающих России. Предисполкома О.Васильевки прибыл и сделал распоряжение духовенству составить опись драгоценностей и прислать в волисполком. Получив такое распоряжение, церковный староста Бунчук во главе со священником Штонько... распространили провокацию, что советская власть будет грабить имущество из храма и просили крес-

тян, преимущественно кулаков, не допустить этого и повести решительную борьбу. Своей религиозной проповедью указали, что за ценности храма нужно платить своей жизнью, ибо на небе за это получите царство небесное. Таким образом, 26 апреля сего года часа в 4 по полудню толпа крестьян стала собираться в церкви для охраны, и по звону набата толпа еще больше усилилась. Из местных властей О.Васильевки никто к толпе не приходил и не было намерения идти за чем-либо в храм.

Старший милиционер О.Васильевки член партии, он же политрук тов. Егоров, идя домой мимо ограды, любопытствовал, для чего собралась толпа к ограде, и, зайдя туда, слышал, как священник и церковный староста Бунчук вели агитацию по адресу советской власти и Бунчук указывал на тов. Егорова: вот те кровопийцы, которые сосут нашу кровь, это коммунисты, и требовали, чтобы толпа его убила. Тов. Егоров, как член партии, высказался, что он не пришел грабить их храм, а зашел разъяснить толпе и узнать, с какой целью она собралась в ограде. Но в толпе раздались голоса мужчин, а именно: Андренко Семена, Лакоты Павла и других, фамилии коих не выяснены: убить тов.Егорова и поднять восстание в волости. Толпой эти слова были подхвачены и тов.Егоров очутился в безвыходном положении.

Толпа стала избивать тов. Егорова, а часть толпы, вооруженная вилами, железными прутьями и камнями, направилась к волисполкому для избияния служащих и разграбления канцелярии волисполкома.

Видя такое положение, старший милиционер О.Васильевской волости тов. Орлов и тов. Винокуров явились в Снигиревку, сообщили мне о поднятии восстания в селе О.Васильевке. Мною было сделано распоряжение начраймилиции и своему гарнизону немедленно собраться, и я поехал в село О.Васильевку для ликвидации восстания.

Таким образом, восстание мною ликвидировано, в О.Васильевке установлена революционная власть, т.е. волревком. Предволревком мною назначен тов. Лесниченко, членами – т. Скороход и т. Логовский. Все это сделано по распоряжению Снигиревского волпарткома, совместно с Васильевской селькомячейкой. О.Васильевская волость объявлена на чрезвычайном военном положении.

Взяты частично заложники и арестованы священник Штонько, церковный староста Бунчук и другие, а также сделано обложение кулацких элементов в пользу помголодом по зажиточности конфисковано имущество четырех лиц, ведущих агитацию против соввласти и за поднятие восстания.

При отправке заложников и арестованных из села О.Васильевки в село Снигиревку для производства дознания часть их бежала и конвоирами была открыта стрельба по убегающим. Убитыми оказались, которые бежали первыми, священник Штонько, церковный староста Бунчук, председатель церковного совета Примак, как выдающиеся контрреволюционеры, которые все время подбивали толпу на избияние старшего милиционера тов. Егорова и призывали толпу умереть, но поднять восстание и не допустить, чтобы советские паразиты разграбили храм. Ввиду темноты спаслись бегством сын церковного старосты Бунчук и Лакота Павел, которые первыми избивали тов. Егорова и все время подбивали толпу на это. При задержании Лакота и Бунчук были направлены с материалом куда следует. Участники восстания арестованы, находятся в раймилиции, где производится дознание в числе 15 человек, захваченных на месте избияния тов.Егорова возле ограды.

Нач[альник] гарн[изона]²

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-916. – Оп. 1. – Спр. 29. – Арк. 57.

Копія. Рукопис.

№ 32
Протокол
засідання Обідо-Василівського волосного партійного осередку
про виступи селян проти вилучення церковних цінностей

26 квітня 1922 р.

Слушали: Доклад предволисполкома тов. Лесниченко о том, что нужно было изъять ценности из церкви для голодающих, но население отнеслось к этому очень негативно: избili членов партии и пытались поднять восстание.

Постановили: С сего числа считать волисполком распущенным и создать ревком, ввести [в его состав]: предволревкома – тов. Лесниченко, членами - тов. Скорохода и тов. Логовского, о чем сообщить Херсонскому уисполкому и просить уисполком об утверждении волревкома.

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-1513. – Оп. 1. – Спр. 55. – Арк. 8. Завірена копія. Рукопис.

№ 33
Протокол
засідання представників Обідо-Василівського волревкому

27 квітня 1922 р.

Слушали: Словесное заявление предволревкома тов. Лесниченко о подняттии кулацким элементом восстания в с. Обедо-Васильевка, недопущении изъятия церковных ценностей из храма (церкви), а также избииении толпою старшего милиционера, члена РКП тов. Егорова Андрея ... Церковным старостой распространена провокация совместно со священником и кулацким элементом, что советская власть придет и будет грабить из храма ценности, для чего было сообщено ими всем селам волости явиться по звону набата с оружием, как огнестрельным, так и холодным и поднять восстание в волости, способствующее дать возможность оперирующей в районе сел Снигиревка, Васильевка и Любомировка банде Свища прорваться в этот район и поднять восстание крестьян. Исходя из того, что в Снигиревку прибыла партия кукурузы – 45000 пудов, куда и может прорваться банда Свища, и по звону набата собрались крестьяне, вооруженные вилами, железными прутьями и другими предметами холодного образца. Возле церкви толпой был избит член РКП старший милиционер тов. Егоров и вся толпа направлялась к волисполкому для убийства председателя и разграбления канцелярии.

Постановили: В целях недопущения поднятия восстания издать приказ об изъятии всех образцов вооружения в волости. Утвердить волревком, вступить с ходатайством в уисполком об утверждении волревкома, взять заложников из среды кулацких элементов, для чего обложить каждого по его зажиточности для усиления питания детских приютов, ... также произвести частичную конфискацию лошадей и имущества, взяв таковое у зачинщиков восстания и распространяющих провокационные слухи, а также дать возможность из изъятых конфискацией имущества [выделить] часть для лечения и питания избитого члена РКП тов. Егорова. С подлинным верно: Пред[седатель] волисполкома тов. Лесниченко

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-1513. – Оп. 1. – Спр. 55. – Арк. 11. Завірена копія. Рукопис.

№ 34
Інструкція
для проведення вилучення церковних цінностей
в Одеській губернії

[не раніше квітня 1922 р.]

1. Для операции по изъятию ценностей из церквей, расположенных в городе Одессе, образуются специальные тройки – в количестве пяти. Аналогичные тройки должны быть созданы также в уездных и заштатных городах по усмотрению комиссий, специально для операций в районах названных городов. В волостях же тройки создаются на местах под председательством специально назначенного Уездной Комиссией Товарища.

2. Тройки предварительно инструктируются губернскими и уездными Комиссиями и получают на руки «экстракт» (выборка из описи) в котором перечислены персонально по каждой церкви предметы, подлежащие изъятию.

3. Одновременно на руки каждой тройке дается печатный проект протокола в трех экземплярах для предоставления предметов действительно изъятых из церквей.

4. Один экземпляр остается в церкви, другой на руках, а третий остается при изъятых вещах.

5. В протоколе обозначается: название церкви, местонахождение ее, имена и фамилии представителей Губисполкома, Уисполкома, Уполномоченных группы верующих и духовенства. Представители духовенства обязаны присутствовать для снятия предметов с престолов, что по церковным канонам не разрешается мирянам.

6. Напротив каждой действительно изъятых вещи представляется:

- 1) Из какого металла;
- 2) Количество;
- 3) И там, где это возможно, вес.

В примечании отмечается отличительный признак предмета.

7. В случае, если какой вещи не окажется на лицо, на это составляется отдельный акт, который передается для расследования Ревтрибуналу.

8. Для каждой церкви, независимо от престолов, оставляется следующее: одна чаша, 1 дискос, 1 звезда, 1 дохранительница, 1 дароносица, 1 евангелие, 1 дщица, 1 кувшин, 1 ковшик, 1 тарелочка, напрестольный крест, 1 кадило; сверх того для треб: малого формата один крест, 1 евангелие и 1 кадило.

9. Вышеозначенные предметы оставляются исключительно металлические (не золотые, не серебряные, и не платиновые) при чем если в данной церкви все предметы культа [из] серебра, то следует заменить их предметами металлическими, взятыми заблаговременно из других церквей для этой цели. Ризы с икон снимаются на месте, все иконы написанные на всей доске (многокрасочные) остаются висеть по прежнему. А все изображения, изображающие только лик (немногокрасочные) должны быть вынесены на ризницу.

Примечание: Особенное внимание надо обратить на изъятие ценностей в первую очередь из церквей крупных по своему богатству. Для замены обязательно оставляемого ценного прибора, перечисленного в п.8 для обрядов нужно изъять необходимое количество металлических предметов культа всех церквей, где таковые имеются сверх нормы.

10. Предметы из металла, подлежащие изъятию на предмет замены в других церквях, утвари и серебра, должны быть помещены в отдельном «экстракте» и они

по мере замены их на серебряную в других храмах, должны списываться с протокола с указанием места (наименование церкви) их оставлении.

11. В случае возникшего недоразумения, верующим предоставляется право обжалования в высшую инстанцию, но жалоба не может приостановить изъятия ценностей.

12. Все вещи должны быть тщательно упакованы в присутствии всех свидетелей и немедленно отправлены в кассу Финотдела.

13. При изъятии требовать непременно старую инвентарную книгу, которую не рассматривать в храме, представить в комиссию по изъятию ценностей.

14. Духовенство и Уполномоченный от мирян оповещаются за 6-ть часов до операции по изъятию. Представители от верующих (в количестве 3-х человек) извещаются через соответствующего попа под его личную ответственность.

15. Работа по городу начинается по изъятию с 28-го сего апреля и заканчивается до 5-го мая включительно. Работы по уездным и заштатным городам должны быть закончены обязательно до 15-го мая включительно.

*Председатель губернской комиссии
по изъятию ценностей*

Петровский

*ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-158. – Оп. 1. – Спр. 271. – Арк. 2.
Копія. Машинопис*

№ 35 Витяг

із звіту про роботу Миколаївського губревтрибуналу за червень місяць 1922 р. – (справа Бармашової)

[не раніше липня 1922 р.]

Движение дел по Николаевскому губревтрибу.

За отчетный месяц в губревтрибе в судебных заседаниях заслушано дело о нашумевшем процессе об убийстве незаможной крестьянки Бармашовой в связи с изъятием церковных ценностей, вызвавший большой общественный интерес. Процесс длился 13 дней и заслушан был в клубе при большом стечении публики.

По этому делу 8 обвиняемых приговорены к высшей мере наказания, а остальные – к общественным принудительным работам с содержанием и без содержания под стражей, из них двое оправданы. По кассационной жалобе обвиняемых дело 1 июля сего года отправлено в кассотдел Верхревтриба.

В бытность в гор. Николаеве председателей ВЦИК и ВУЦИК тт. Калинина и Петровского (3) в последних числа июня месяца с.г. трое обвиняемых по этому процессу помилованы, а в отношении остальных пяти в помиловании отказано.

Председатель губревтрибу

*ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-153. – Оп. 1. – Спр. 12. – Арк. 32.
Оригінал. Машинопис.*

№ 36

Тасмне розпорядження Миколаївського губвиконкому про обмеження діяльності «тихоновського» крила РПЦ та підтримку «Живої Церкви»

16 вересня 1922 р.

С/секретно

Николаевскому уисполкому

Президиум Губисполкома допускает разрешение устройства собраний православного духовенства только обновленцам, запрещая устройства таковых тихоновцам.

*Пред. губисполкома
Секретарь*

*Кин
Вольнец*

*ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-156. – Оп. 1. – Спр. 211. – Арк. 102.
Оригінал. Машинопис.*

№ 37

Циркуляр

**Миколаївського повітового виконавчого комітету
про підтримку організації на місцях груп «Живої Церкви»**

[не раніше вересня 1922 р.]

Циркулярно

Всем волисполкомам

Ввиду частых обращений представителей «Живой Церкви» о разрешении ей устраивать собрания, Отдел Управления Уисполкома сообщает, что таковой организации, как «Живая Церковь» в каждом отдельном случае Вами могут быть разрешаемы непосредственно собрания, при чем Волисполкому вменяется в обязанность делегировать на такие собрания сотрудника ГПУ, а если такового нет – милиционера.

Другим религиозным организациям надлежит обращаться за разрешением в отдел Управления при Никисполкоме на предмет устройства собрания.

*ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-156. – Оп. 1. – Спр. 211. – Арк. 102.
Оригінал. Машинопис.*

№ 38

Циркуляр

**Вознесенського повітового комітету про організацію
розколу РПЦ та підтримку «обновленців»**

27 жовтня 1922 р.

Циркулярно

Совершенно секретно

Лично Секретарю Братского Волнаркома

В неоднократно издаваемых Упаркомом циркулярах отмечаются задачи по расколу церкви, дискредитации сторонников Тихона и поддержанию движений части сельского духовенства и мирян и «демократизация церкви». Это движение станет поддержкой Соввласти в борьбе с контрреволюцией в рясах не скрывающей своих

вождений воспользоваться церковью как орудием для взрыва Соввласти изнутри. Мы должны противопоставить ему нашу классовую революционную сознательность и поскольку это возможно добиваться искоренениями сторонников контрреволюционного духовенства, изгоняемом самими верующими мирянами. Сторонники Живой Церкви одерживают повсюду победу и в Вознесенском уезде оказались не на последнем месте. Упарком дает Вам следующую директиву: 1) Всякий прибывающий к Вам для агитации за «Живую Церковь» должен иметь мандат за подписью Предуисполкома; 2) Волпаркомы не должны выпускать их из своего поля зрения, следя за их агитацией и отмечая моменты противные духу и интересам Соввласти. Не препятствуя их работе, немедленно сообщить в Упарком и Политбюро ГПУ; 3) Оказывать им всемерную материальную поддержку и также представляя им клубы, хаты-читальни для чтения докладов и агитации. В наших интересах привлекать возможно большее количество населения на эти выступления; 4) В случае если сельский поп чинит препятствий агитации пришлых агитаторов Живой Церкви допускается административное вмешательство исполкомов в деле устранения всяких инцидентов к нарушителям общественного порядка; 5) Следите за деятельностью приходских советов, т.к. в большинстве их сосредоточено купечество и контрреволюция. При переизбрании приходских Советов вводите (без непосредственного вмешательства) незаможников. Это облегчит нашу задачу по искоренению остатков петлюровщины, кулачества и контрреволюции. В личных докладах сообщайте совершенно секретно лично мне.

С комприветом Секретарь Упаркома *Косов*

*ДА Одеської обл. – Ф. П-3. – Оп. 1. – Спр. 416. – Арк. 27.
Оригінал. Машинопис.*

№ 39

Доповідь в ЦК КП(б)У «Про становище церкви в Україні», що характеризує розмах розколу православної церкви

серпень 1923 р.

До июля месяца 23-го года обновленческое церковное движение в Харьковской, Одесской, Екатеринославской и части Донецкой губернии укрепились. В Киевской, Подольской и Черниговской оно слабее развито, а в Полтавской и Волынской губерниях оно только начинало развиваться.

С августа месяца с[его]/г[ода] мы имеем разложение обновленчества по всем губерниям Украины, за исключением гор. Харькова, где как в центре сконцентрированы лучшие силы живоцерковников и где тихоновщина, боясь репрессий, открыто не выступала.

Благодаря освобождению патриарха Тихона, элементы духовенства, стоящие на его платформе, подняли голову и начали проводить свою реакционную работу. Дабы пробудить в народных массах суеверия и фанатизм, немного развешанных живоцерковниками – тихоновцы начинают вести работу по «обновлению» куполов, икон, крестов, проводят в церквях ночные моления, которые принимают характер эпидемии среди наэлектризованной массы, нередко появляются кликуши и разные темные личности, ведущие разговоры о скором избавлении от антихристов, жидов и т.п.; по селам начинается хождение монахов и особенно монашек, сеящих среди крестьян, которые

являются наиболее верующим элементом, контрреволюцию и замаскированную словами об «истинно-православном» христианстве.

Там, где дело ограничивалось спорами, теперь черносотенные приходы совершенно не допускают и силой выгоняют из церквей попов-обновленцев, а равно трусили менее устойчивые обновленцы и стараются подыграть к своей общине. Начинается массовый уход из «Ж.Ц.» тех, кто раньше по вынужденности, должен был вступить в нее и остаются те, кто идейно – хотя и связаны с ней, но особенно ничего сделать не могут, из-за отсутствия средств и полнейшего отрицания их большинством верующих, как захватчиков церковной власти – коммунистов, одетых в поповские ряссы.

Живоцерковцы не пользуются авторитетом среди верующих и бывали случаи, что после совершения ими службы в храме, верующие приглашают своего «истинно-православного батюшку», освятить церковь дабы очистить ее от «нечистой силы», оставленной попом живоцерковцем.

Реакционное духовенство в Харькове, не имеющее приходов, связалось с Тихоном и сейчас стремятся создать в Харькове свое Епархиальное Управление в то время, как группы «Ж.Ц.» не может повести против них борьбу и еле удерживается от разложения.

Что же касается антирелигиозной пропаганды в нашей прессе, то ее уклон часто намечался не в сторону критики и борьбы с тихоновщиной, а с обновленцами.

Всеукраинское Высшее Церковное Управление, не имея средств на оплату работникам, на разъезды по епархиям, для инструктирования и для издания своего печатного органа, превратилось почти в мертвую верхушку, лишённую авторитета, не имеющее руководства Епархиальными Управлениями.

Проводимый сейчас на Украине новый стиль встречает сплошь и рядом недовольство верующих, которые не являются в храм по новому стилю, а требуют от своих священников, чтобы они совершили богослужения по старому стилю. Введением живоцерковцами нового стиля воспользовались автокефалисты, и начали привлекать к себе приходы – десятками, благодаря празднованию у них по старому стилю.

Автокефалистское движение развилось в Харьковской, Киевской, Подольской Полтавской, Черниговской и Волынской губерниях. Кроме вышеуказанных причин, обуславливающих развития автокефализма – большую роль играет производимые ими богослужения, на понятном для масс украинском языке, особенно для крестьян. Идеологами этого движения являются быв. [шие] петлюровские офицеры, украинская интеллигенция и кулачество, которые и дали из своей среды, каф. [едральных] священников, так называемых «самосвяттов».

В своих проповедях автокефалисты непримиримы с «Ж.Ц.» и Советской властью, и обвиняют обеих в том, что они не дают Украинскому народу свободно развиваться и молиться. Автокефалисты в своей борьбе против «Ж.Ц.» не ограничиваются только молитвами, как экзархисты, а идут вплоть до рукопашного боя с обновленцами, стараясь – если нужно – захватить приходы.

Таким образом создаются условия, что против <...> небольшой группы живоцерковцев имеются крупные силы <...>кого духовенства (тихоновщина), автокефалисты и верующая масса, отрицающая их как священнослужителей.

Наша печать в своем подходе иногда недостаточно учитывает политичность, применяемых ею методов борьбы, например: «появление живой церкви, это необходимый этап в историческом уничтожении всякой церкви» (Одесские «Известия» от 24-го июля с/г), подрывающие авторитет живоцерковников среди верующих по отношению к тихоновцам.

Наконец, у группы «Ж.Ц.», как в центре, так и на местах, отсутствуют средства, не только для работы, но и для своих материальных потребностей.

Для реакционной части церкви все это создает выгодные условия дальнейшего процветания.

Нынешнее положение в церковной жизни ведет к тому, что верующие отходят или к крайним реакционерам духовникам, или же что имеет большое место в нашей практике, особенно на селе, – в разного рода секты, борьба против которых во много раз тяжелее, чем против тихоновцев.

Еще одна из причин, подрывавших авторитет группы «Ж.Ц.» является ее открытая, почти для всех, связь с гражданской властью, которая помогала захватывать Церковное Управление. Нетактичность во многих местах наших Сов. аппаратов по отношению к духовенству дали достаточный материал реакционной части духовенства для агитации против группы «Ж.Ц.». Так, например: рассылка Исполкомами по своей линии извещения о Съездах и собраниях группы «Ж.Ц.», предписания некоторых Исполкомов о предоставлении подвоз и оказывании всякого содействия представителем группы «Ж.Ц.» и т.п. Против живоцерковцев выдвигают обвинения о том, что они являются организацией созданной коммунистической партией и Советской властью для ухудшения церкви.

По мнению Секотдела ГПУ следующие меры принятия спешно должны быть проведены:

1) (Срочно отпустить ГПУ средства для работы по духовенству), а также для издания групповой «Ж.Ц.» своего печатного органа в центре.

2) Необходимо пересмотреть состав ВУВЦУ и Епархиальных Управлений на местах с тем, чтобы в них вошли священники не члены «Ж.Ц.», но согласные с постановлением Собора, что дает возможность поднять авторитет ВУВЦУ и Епархиальных Управлений.

3) По партийной линии необходимо предпринять сильную антирелигиозную кампанию, путем лекции, диспутов, прессы и выпуском мелких брошюрок. Последние распределяют исключительно по районам и волостям через Комнезамы – бесплатно.

В прессе необходимо избегать таких мест, которые говорят о том, что «Ж.Ц.» ведет к уничтожению религии.

4) Необходимо усилить репрессии против реакционного духовенства, не как против антиобновленцев, а как против антисоветских деятелей;

5) Средства для работы по духовенству должны отпускаться ГПУ Центральным Комитетом Партии регулярно и своевременно, ибо отсутствие средств наносит большой ущерб работе.

То же самое нужно принять в отношении наших Губернских Отделов, которые должны снабжаться средствами Губернскими Комитетами Партии.

ЦДАГО України. – Ф. 1. – Оп. 20. – Спр. – 1772. – Арк. 27-30.

Оригінал. Машинопис.

№ 40
Циркуляр
Одеського Окружного Відділу УНКВС про чистку релігійних
громад, що не належать до обновленського крила РПЦ

жовтень 1923 р.

Циркулярно
Секретно

Предстоящую кампанию перезаключения договоров с группами верующих о сдаче им в бесплатное, бессрочное пользование богослужбных зданий в бесплатное, бессрочное пользование богослужбных зданий и инвентаря, надлежит использовать для чистки групп верующих, от политически ненадежного элемента. Разумеется, сделать это открыто значило-бы проявить максимум политической бестактности. Поэтому, Окротдуправ рекомендует следующий подход.

В тех случаях, когда группа верующих НЕ ПРИНАДЛЕЖИТ К ОБНОВЛЕНЧЕСКОМУ церковному течению и насчитывает менее 50-ти верующих в своем составе, можно отказать в заключении договора по формальным соображениям, т.к. НКВД требует для заключения договора 50-ти верующих «пятидесятки». О каждой такой группе райисполкомам надлежит заблаговременно ставить Окротдуправ в известность секретным порядком.

Где этот метод неприменим, там надлежит произвести обследование, исполнила ли группа прежний договор (в смысле ремонта здания, сохранения инвентаря, внесения новопоступивших предметов в инвентарную опись, страховки и т.п.) и, установив какие-либо нарушения, составить надлежащий акт, на основе чего потребовать исключения из группы верующих нежелательных, с точки зрения РИК, элементов, как лиц, НЕ ВЫПОЛНИВШИХ договоров.

В случае означенных исключений со стороны верующих не последует, донести секретно в Окротдуправ с приложением акта.

В остальном надлежит руководствоваться «Инструкцией».

Завотдуправ
Секретарь

Бараник
Френкель

ДА Одеської обл. – Ф. Р-1969. – Оп. 1. – Спр. 84. – Арк. 29.
Оригінал. Машинопис.

№ 41
Заява Миколаївської громади УАПЦ
до ВУЦВКу про повернення у користування парафіяльного храму

[не раніше 1924 р.]

До Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету
Уповноважених Української Православної
Автокефальної Церкви м.Миколаєва на Одещині

Заява

30-го січня 1921 року з дозволу місцевої Влади Губерніального Виконавчого Комітету, була відчинена в б. Адміралтейському Морському Соборі (храмі) Українська

Автокефальна Православна Парахвія, яка на протязі трьохрічного свого існування, маючи безпосередні зносини з місцевою Владою, справно виконувала усі постанови й розпорядження як Центральної, так і місцевої Робітничо-Селянської Влади, а також справно й своєчасно виконувала всі як місцеві, так і загально-державні податки, зробила ремонт храмові на все те маються відповідні документи.

Не дивлячись на все вище зазначене, община одержала 9 листопада 1923 р. від Миколаївського Округового Адміністративного відділу відношення під Ч.5682 за підписом голови Ліквідкома т.Тарана і секретаря Виликого з наказом до общини здати негайно ключі від храму.

Позаяк у відношенні не було зазначено мотивів про здачу ключів, общиною були надіслані представники до Ліквідкому аби з'ясувати непорозуміння. Під час переговорів з головою Ліквідкому т.Тараном, який був спровоциований і який в самій грубій формі, стукаючи кулаком по столі, категорично приказав негайно здати ключі, не входячі ні в які балачки.

Представники заявили, що ключі можуть здати тільки з санкцією загальних зборів общини. Крім того заявили, що таке відношення до общини з боку Ліквідкому нічим не може бути оправдано, бо як вся община, так і окремі її члени ніяких непорозумінь з Владою не мали й нічим себе не заплямували. «Але все це голос був вопіючого в пустині» і в суботу 10го листопаду, біля трьох (3х) годин дня Начальником Окрміліції храм був запечатаний, чим не була дана можливість віруючій людності день (суботу) увійти в храм помолитись, а в 5-й годині вечора в ограду храму прибув озброєний отряд міліції і заарештував всю раду (церковну), священника і всіх тих, які прийшли помолитись. Рада і всі заарештовані, просидівши до півночі в райміліції, примушені були ключі дати й храм був переданий якійсь общині, в яку ввійшли як нам стало відомо особи бувші в той момент під слідством і судом, наприклад, голова Ради Карпенко і другі. Під час володіння храмом цією общиною в храмі була зроблена крадіжка цінних речей (серебра інше).

Вбачаючи в цьому несправедливість і беззаконність, наша община в весь час намагалась добитись своїх законних прав і справедливості, аби храм був нам повернутий, який безпідставно й незаконно від нас одібраний, місцева влада не тільки не задовольнила наші прохання, а не дає ніякої конкретної відповіді.

І коли община, яку возглавляв уловник Карпенко (і другі) розпалась, то все ж таки храм нам не був повернутий, а був переданий неіснуючій общині. Ж.Ц. в особі гр. Кононенка і слов'янського священника. Це міфічна община, проіснувавши 3 – 4 місяці, зовсім не відправляє тепер служб Божих і храм зараз уже більше місяця зовсім зачинений. Наша община, звертаючи на це увагу місцевої Влади, знову пробувала возстановити її неот'ємлимі права на храм, аби задовольнити віруючу Українську людність міста Миколаєва в кількості біля трьох тисяч душ. Влада все ж таки й на цей раз відмовила.

Українська віруюча людність міста Миколаєва, вітаючи Робітничо-Селянську владу, яка видала великого Декрета про відокремлення церкви від Держави і цим самим знищила гніт над Українською Церквою Російсько-царської-панської патріяршої церкви і дала можливість і нам Українцям молитись на своїй рідній мові й користуватись здобутками революції в релігійному житті на рівні з другими народами, живущими на терені ССРР.

А тому на підставі всього вищезазначеного звертаюся до Вас з великим проханням зробити негайно належне розпорядження про повернення нам храму, аби задовольнити і заспокоїти віруючу українську людність м. Миколаєва.

Незадоволення Вами нашого прохання викличе серед Української віруючої людності обурення, позаяк з того менту, як на Україні почався церковний визвольний рух – реакційні представники Російської Єдинодержавної церкви, а також і її родичі тільки під другими назвами як «Ж.Ц.», обновленці і таке ін., бажаючи утримати свій Архіпастирський абсолютизм над віруючою людністю, стали закидати Українську Автокефальну церкву й її людність провокаційними та ганебними наклепами, називаючи Українців: петлюрівцями, виродками татарства й словянства і таке ін. Місцева влада, приймаючи це за чисту монету, цілком стала на бік «Ж.Ц.» і інших, які з кафедри, відкрито озброївшись всякими засобами, плямують Укр.[аїнську] Авток.[ефальну] Цер.[кву] Миколаївщини. Українська людність чуючи такі промови з амвона, бачучи такі відносини місцевої влади до Української церкви, а до других церков інше, рішуче протестує й просить Вас, як найвищий керовний орган Української Робітничо-Селянської Влади звернуть на це особисту увагу й задовольнити наше прохання, в Миколаєві мається 12 храмів, а в нас ні одного.

Округова Церковна Рада Миколаївщини приєднується до вище зазначеної заяви-прохання, а тому ласкаво прохає Всеукраїнський Центральний Виконавчий комітет задовольнити Українську віруючу людність м.Миколаєва.

*Голова Ради
Секретар*

*ЦДАВО України. – Ф. 3984. – Оп. 3. – Спр. 261. – Арк. 20-21.
Копія. Машинопис.*

№ 42

Приватний лист

**священника Новопетровської громади УАПЦ П. Беззабави
до Миколаївської окружної церковної ради про утиски
громади УАПЦ з боку радянських владних органів**

23 серпня 1925 р.

1925 року Божого серпня 23 числа

Шановне Христове братерство Микокрцеради!!!

Цим за повагу маю повідомити Вас про події, які мали місце в селі Ново-Петрівське на ґрунті боротьби із живістами, починаючи з 13 серпня б/р й по цей день, а саме: 13 серпня о 5 годині вечора під Маковія сторож (ЖЦ) дзвонив до вечерні, громадянство обох общин сходилось до храму і по зразку минулих разів (в терміні 4-х місячної боротьби) сідали на каміння та й розмовляли про свої господарські турботи, а де які збалакувались про те яким би чином було підійти до замирення. Коли ось нежданно негадано де взявся голова Ново-Одеського РВК т. Ходченко, який у той час був звільнений від своїх обов'язків і пробував зі своєю сім'єю в Н.Петрівську на дачі. Мешкання мав Ходченко у місцевого вчителя Леоніда Сконця кандидата КП(б)У, який перед цим за 2 тижня хрестив свою дитину у живістського попа, а довольствовався столом, по чуткам, у члена живістської 50-ки Созона Шаповала. З'явився в ограду Ходченко не сам, а привів з собою міліціонера, який в той час був в Ново-Петрівську зовсім по іншим справам. Повинен додати, що в цей день була селянська загальна сходня, котра затягнулась аж до вечірні. В кінці сходки Ходченко, що був присутнім на ній як приватня людина, звертаючись до титаря (Ж.Ц.) запитав його голосно: «а що ви

тепер служите?» – На що останній відповідаючи Ходченку сказав – «ні не служимо, бо Українці не дають».

Далі Ходченко [внизу аркуша примітка: Ходченко власноручно наложив резолюцію – дозволяю українцям увійти у Храм, на подану заяву українцями – укладачи] дає титарю Ж.Ц. таке розпорядження: - зараз починайте дзвонить, приводьте свого попа і ми його введемо [внизу аркуша примітка: Ходять чутки що «куш взяв солідний» - укладачи]. Титарь Ж.Ц. не пам'ятаючи себе з радощів побіг в ограду, заставив сторожа дзвонить, а інших своїх живчиків послав за попом. Ходченко з міліціонером, не гаючи часу, поволік ноги в ограду. Громадянство обох же общин, яке було на сході, в свою чергу дивлячись на владу, що пішла до храму, теж посунуло все в ограду і звичайно кучка чоловік в 20-30, котра завжди сходилась, виросла в один мент в 1000 чоловік. Дзвонили чимало. Ось приводять попа (наче мартишку на цепку). Ходченко віддає наказ, аби українці вийшли із огради, а живісти щоб правили, але громада Автокефалістів непорушною стіною стояла на паперті Храму. Вдруге Ходченко звернувся до всього громадянства і сказав так: «Смотрите украинцы, а то живисты имеют право Вас вот так» і зробив рух рукою, показавши цим, що живісти можуть викидати українців із огради – після чого почалось хвилювання та давка одно одного. Живісти деякі розсовували українців, а деякі вели свого попа в храм. В таку склоку вмішався міліціонер і (став) допомагати живістам, записуючи та заарештовуючи автокефалістів. З боку останніх вимагали аби міліціонер заарештував і живістів, що стали винуватцями цієї давки, яка в той час переходила в бійку. Ходченко, бачучи, що діло приймає інший відворот і з цього може (вийти) статись недобра гарна картина, загрожуючи автокефалістів, сказав: - Автокефалісти, имейте в виду, что вы никакого права на храм не имеете и не пускать в него живистского попа также не имеете права, ибо ваша община распоряжением ВЦИК – расформирована. На запитання, дасть зараз офіційного папірця з розпорядженням ВЦИК Ходченко відповів: «довольно того, что я вам сказал»... Надалі ніхто ні в кого ні про що не питав і не слухав, бо піднялось щось надзвичайне і Ходченко хутко вшився із огради, залишивши бійку обох общин, яку він сам і утворив. Скінчилось тим, що автокефалісти не піддалися. Живий піп пішов до хати і громадянство росходилося, бо ізрядно стемніло. Вранці слідуючого ж дня оп'ять задзвонили. І в той мент, як автокефалістів встигло зібратися всього 7 чоловік, як душ 50 живістів привели свого попа, пхнули його в храм, зачинили двері, а самі залишились знадвору коло дверей... Вдарили в набат нібито на пожежу. Все село остовбініло. Базар, що в цей день особисто був великий – як і не був. Враз не стало. Всі побігли до церкви. Живістів зібралось на паперті храму чоловік 200, і так, що автокефалістам доступитись до дверей ніяк було. Але ж у всіх автокефалістів було одне на меті – це відчинить двері і укласти попа. Почався приступ. Живісти вдало одбивались, бо стояли приблизно на 5 арш вище автокефалістів. Потім останні поділились на дві групи і ліво та право флангово наступали. Живісти з паперті летіли як мухи. У двох із живістів зовсім упали штани, а жінки автокефалістки скористували цей мент тим, що одному із вищезгаданих нещасних набили там (де), що соромно писать.

Нещасники, взявши, як говориться в байці Крилова, в охапку тільки не пушок і шапку, а ремен і штани, швиденько без пам'яті до дому та й попадали до долу, бо соромно було їм дивитись не тільки що на людей, а й на світ Божий, позаяк вони так намолілись, що й без штанів залишились. Нарешті автокефалісти всіх живістів викидали і заняли місто на паперті. Двері оказались зачиненими, а піп з хористами в храмі. Повинен додати, що дяка у них нема, а заступили його хористи-дівчата, котрих піп у цей мент пропустив у храм через паламарню і вівтар. Живісти пильнували яким

небудь чином пройти у храм, щоб освятить трійцю, але наші, помітивши це, обступили церкву навкруги, сподіваючись до цього діждатися коли Цівілін піп Ж.Ц. скінчить службу й вертатиметься додому, то прикласти йому припарки. Служба скінчилась, але піп не виходив, сподіваючись зовнішнє допомоги. О 3й годині дня із Н.Одеси згідно розпорядження Ходченко виїхав в Н.Петрівське весь наряд міліції і заарештував п[ан]о[тця] П.Беззабаву та... **[інших, всього 20 прізвищ – укладачі].**

...Допит тягнувся 4 години. П/о звільнили, відібравши підписку, аби він не пізніше як післязавтра (бо це діло арестантське) як зазначив Начрайміліц. з'явився в район. **[Частина звільнили під підписку про невиїзд, частину посадили за ґрати у Н.Одесі – укладачі]** й після (18/VIII) другого допиту мусили гнать всіх заарештованих в Вознесенське до слідчого, але громадянство взяло на заруки, причому двох із заарештованих задержали... котрих ... обвинувачують по 77 ст. Угол. Кодекса і цим двом приписують акт обвинувачення як проводирям контрреволюції – петлюрівщини. Правда добивались, щоб явили матеріал, але ж міліція зазначила так – уперше ваше небажання відійти від церкви досить добрий матеріал цього обвинувачення. 21/VIII утворили засідання Ради на котрому вирішили надіслать чоловіка з заявою до слідчого аби взять заарештованих на заруки і 22/VIII цей уповноважений поїхав, одержавши на витрату кошти. Наслідки цієї всієї картини нам не відомі, але дух у громадян дуже упав. Вся парохвія зараз уявляє собою сильно враженого чоловіка, у котрого деякі члени тіла зовсім відмовляються працювать, деякі тріпаються, ще сподіваючись час від часу смерті, а деякі пильнують, самі шевеляться і слабішим допомагають. Гадаю, що при допомозі Божої та при гарному уході – вдасться як небудь підняти на ноги хворого. Але задля лікарів та ліків потрібні та ще й чи й мало коштів, а хворі відмовляються тим, що вони коштів не мають. А в додаток до цього хворих немало страхає майбутній суд в Окрузі на котрому будуть виступать в ролі обвинувателів Окрпрокурор Н.-Одеський, Голова РВКму та Начрайміліції, як про це й зазначив останній. В решті стращають судом за неотдачу майна Миксобору. У всіх таких нещастях приходиться допомагать зі свого боку тим, що пишем всюди папірці, але справа з цим мертва тому, що нема коштів (В цьому відношенню Вам самім добре відомо). Громада не бажаючи піднести під вогняну опалу Влади вирішує підти назустріч намаганням Влади і здать майно. (До Вищих і Найвищих керовників влади росте недовірство). Всі слова Св.Євангелії, які тисячі разів їм передавались – забуті. На те що Ісус Христос для спасіння роду людського віддав самого себе; що Ісус Хр. волею віддав Себе на страждання і смерть, так саме і ми не повинні втікать від страждань і невдатності посилаємих нам від Бога, але повинні також із смиренством та прихильністю до Бога приймать і терпеливо переносить їх; що ми повинні у всьому являть зразок Христа, як його дійсні послідовники відповідають – казати можна все та не робить.

*З пошаною Беззабава
6/IX-1925 року*

*ЦДАВО України. – Ф. 3984. – Оп. 3. – Спр. 261. – Арк. 39-40.
Оригінал. Рукопис.*

№ 43
Список
колишніх поміщиків, які були виселені з населених пунктів
Варварівського району за межі Миколаївського округу

5 грудня 1925 р.

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові
1.	Булінгер Теодор Францевич
2.	Гопфау Матвій Іванович
3.	Гамель Мар'ян Мартинович
4.	Штумф Никодим Пилипович

*Завідуючий Миколаївським окружним
адміністративним відділом*

Ходос

*ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-163. – Оп. 2. – Спр. 37. – Арк. 28-30.
Оригінал. Машинопис.*

№ 44
Лист
священника Новоодеської громади УАПЦ до митрополита
Василя Липківського про спроби органів ДПУ організувати розкол УАПЦ

16 лютого 1926 р.
16/II-1926 року, Нова Одеса.

До Найпочеснішого Архієпископа
Отця Василя Митрополита
Київського та Всієї України.

Справа, яку я маю описувати у цьому листі полягає в наступному: в 1922 році другою парахвією після Миколаївської катедри була закладена Ново-Петрівська парахвія, а потім Н-Одеська і інш. і ось по справі Ново-Петрівської парахвії, ця парахвія будувала своє життя під одвертим небом, по толоці, садкам, хатам і інш. місцям і в цей теж час мала зносини: з місцевим, районним, округовими та губерніяльним урядом, прохаючи дозвіла складання умов на будівлю-храм, який збудований усього 10 – 12 год. тому, будівниками якого ще є всі живі, молоді, дорослі і старі люди, які по своїм толкуванням Христа є 66% обновленців, які і користуються храмом і 34% українців автокефалістів, які бідують у цьому відношенню.

По весні 1923 року була невеличка можливість одержать умови і одержано було, але, на другий вже день зовнішнім боком пупсовані були.

Лишаючись на зиму 1923 – 24 року без оселі-крова Н.-Петрівська парахвія з осені 1923 року утвердила в звичайній хаті собі молитовний будинок в ім'я Св. Андрія Первозванного, яким користувалась рік і під час цього року користування, теж вживались

засоби одержати умови на храм. З осені 1924 року, як скінчився рік користування молит. будинком, гурток українців автокефалістів Н.-Петрівська зростає і зростає, і щось би термін молит. будинку не скінчився, то він вже був малий для того, щоб віруюча людність хоча-б в 50% кількості могла зібрання для задоволення своїх релігійних потреб та загальної молитви, і знов починається блукання різних прохань з оплатою держ. збірних податків за час з осені 1924 року по сьогоднішній день виключно було подано, і ні одної задовольняючої відповіді не було одержано.

Робили натіски, походи на храм силою, що викликало бешкет, ціле літо 1925 року від Великодня до Спаса бешкетами з боку обох релігійних громад біля храму одному не давали можливості слухати служби, цим самим гадали, що досягнуть свого права, але зовнішній бік вжив ганебних засобів і 50-ки Н.-Петрівської УАПЦ оголосив політ. неблагонадійною і Н.-Петрівська УАПЦ обібрала з осені 1925 року хату против храму, в якій утворила похідний молитовний будинок і де може вміститися 20% всіх вірних, для відправи служби Божої по своїх потреб. В 1924 році представники Н.-Петрівської УАПЦ їздили до м.Харкова ВУЦКа і до наших правонарадників в/о Петра Сумського і в/о Олександра Ярошенка і допомоги на життя від ВУЦКа не одержано, а це в коротеньких фарбах є нарис дуже важкого життя Н.-Петрівської парахвії. За парахвію м.Миколаєва я писати не буду, бо Вам з листів від вірних Миколаївців відомо їх також важке, ще майже гірше життя. З парахвії Сухого Єланця теж саме трапиця, як і з Н.-Петрівським, вже 2 роки буде по весні, як Сухо-Єланець подав матеріал на ствердження до Микокрадмінвідділа і досі не відповіді, ні задоволення.

Зовнішній бік нас діячів двічі і тричі на рік кличе до себе на передмови, і ось зараз Вельмишановний Найпочесніший Отче! Я Вам в цьому листі приведу склад тієї передмови, яка ведеться з нашими – нами священнодіячами, нас священнодіячів УАПЦ на Миколокрузі 2, в Н.-Петрівській п/о Пимен Беззабава і в Н.-Одесі я – Ана-толь Ставрович.

Я закликаний був, це вже звичайно не перший раз, до ГПУ м. Миколаєва під Різдво, але поїхав я після свят, також п/о Беззабава, який поїхав після свят теж, але раніш мене і справа в тім, що балачка, яка велась з 10 – 3S години, на яку б тему не починалась, вся закінчувалась тим, що треба змінить лойяльність і тоді мов Вам уряд (себто ми Микокрадмінвідділ) піде назустріч, в передмовах було багато розмов про Стокгольмську конференцію, про ВПЦР, яка ніби підписала декларацію перед урядом УРСР не виповнює, але на все це було все як слід відказано і все з зовнішнього до того, що треба змінить свою лойяльність, а саме взятись за устрій обновленчеської течії, коли було уперто відказано, то було зазначень, що мов у вас же є «Діяльно-Христова Церква», візьміться ви за програми її і що тільки так, якщо сповістите нас, що ви будете «Діяльники» [то] всі тихоновські храми будуть ваші і навіть зауважим, що як Миколаїв зміне погляд, одерже тихоновські храми в м.Миколаєві, а Ви в провінції одержите полегшення, оце так нам священнодіячам Микокруги було зазначено.

Становище Н.-Одеської парахвії, дяка Богові, більш менш забезпечено в користь УАПЦ на 75%, а становище Н.-Петрівської парахвії гірше гіршого. Скільки з боку Н.-Петрівської парахвії не вживалось засобів, але нічого не досягнуто. Сьогодні приїздить до мене п/о Беззабава за порадою спільною і чекає відповіді, як вийти з цього становища.

Майно церковне літом було забране урядом і віддіно до бувш. Миколаївського Собору і Н.-Петрівськ з чого можна стягується на майно і складення нової 50-ки і як мені зазначив п/о Беззабава, що поміж громадою є вже полуофіційне вирішення, що як їм Н.-Петрівської парахвії не пощастить до весни одержать храму, то ніби

придється ліквідувати паравію, а зараз вирішено вживати засобів і ось поділяючи з п/о Беззабайовою, я прошу Вас покiрно Найпочеснiший Отче! дати пораду, як бути в цьому, яких Ви поглядiв на те i чи порадите дiйсно змiнити таблицю Н.-Петрiвську на «Дiяльну» i той же мент лишиться вiрними дiтьми УАПЦ.

м-ко Нова-Одеса Микол. Округи Укр. Церк. Рада Священнику Анатолію Ставровичу

з пошаною до Вас i вiрній ВПЦРади, вiрний i покiрний слуга /Анатолій Ставрович/

ЦДАВО України. – Ф. 3984. – Оп. 3. – Спр. 261. – Арк. 70-72.

Оригінал. Рукопис.

№ 45

Постанова Політбюро ЦК КП (б)У по доповіді Балицького

про посилення боротьби з «антирадянськими елементами» на селі

травень 1928 р.

1. Ввиду серъезного оживления антисоветской, кулацкой деятельности на селе, в частности, в связи с частичным недородом и пересевом, особенно в степных округах (Запорожский, Мелитопольский, Херсонский и др.) - признать необходимым:

а) Поручить окружкомам немедленно усилить политическую и агитационную работу среди бедняцких и середняцких масс крестьянства, в частности, обратив особое внимание на большее освещение оказанной государством помощи в текущую посевную кампанию.

б) По советской линии срочно разработать и практически провести мероприятия по усилению реальной помощи бедноте, в частности, немедленно разработав вопрос о снабжении сельской бедноты хлебом до нового урожая.

в) Усилить решительную борьбу с административным произволом соваппарата на селе, особенно приняв меры к устранению перегибов в отношении середняков, решительно пресекая их там, где они имеют место.

г) ГПУ усилить работу по борьбе с активно выступающими антисоветскими элементами на селе (бывшие помещики, бывшие полицейские, попы, кулаки), применяя к ним меры репрессий.

При этом с максимальной осторожностью подходить к тем отдельным середнякам, которые оказались втянутыми в антисоветскую работу, применяя к ним необходимые меры лишь в самых исключительных случаях и как единичные явления.

д) ГПУ немедленно принять меры к усилению работы и аппарата наблюдения ГПУ на селе, обеспечению достаточной гибкости его в отношении своевременной информации обо всех настроениях и проявляющейся антисоветской деятельности на селе.

2. В связи с началом проведения территориальных сборов, ГПУ усилить работу по освещению настроений в терчастях, своевременному выявлению антисоветских элементов в Красной Армии и пресечению их деятельности.

3. Ввиду ухудшившихся настроений среди рабочих, создавшихся в связи с пересмотром норм выработки, а также в связи с проникновением в их среду отдельных

отрицательных крестьянских настроений, поручить окружкам и фракциям президиума ВУСПС усилить политическую, организационную и агитационную работу среди рабочих, в частности, более широко и популярно освещая перед ними об имеющихся достижениях по всем отраслям нашего строительства и достигнутых результатах в отношении улучшения положения рабочего класса.

Ответственность за намеченные вытекающих из этого практических мероприятий и проведение их в жизнь возложить на фракции президиума ВУСПС.

4. В связи с усилением активности враждебных интеллигентских групп, а также организационным оформлением отдельных группировок в городе и на селе (монархические элементы, сионисты, украинские националистические контрреволюционные элементы) – ГПУ усилить борьбу с группами, ведущими активную антисоветскую работу, проводя при этом необходимые аресты, предварительно сообщая в ЦК вопросы, касающиеся целых групп.

Вместе с тем признать необходимым немедленное принятие мер по завоеванию колеблющихся элементов из этих интеллигентских групп путем усиления серьезной политической борьбы среди них с одновременным усилением этой политической работы среди всей массы интеллигенции.

Практическое проведение этого поручить Агитпропу ЦК, Наркомпросу, совместно с ВУКом Работпрос и др. соответствующими ВУКами союзов.

5. Поручить Секретариату ЦК организовать издание серии популярной литературы, а также статей в прессе, освещающих наши достижения, в частности - в области проведения национальной политики.

6. Поручить ВСНХ и ГПУ в кратчайший срок окончательно разрешить вопрос о передаче охраны промышленных предприятий органам ГПУ.

Оддельное постановление

1. Признать необходимым усиление работы парторганизаций и контрольных комиссий по индивидуальной обработке оппозиционеров, как членов партии, так и исключенных из партии.

Верно: Бараненко

*ДА Миколаївської обл. – Ф. П-1. – Оп. 1. – Спр. 447. – Арк. 29-30.
Копія. Машинопис.*

№ 46

Список колишніх поміщиків, які були виселені з населених пунктів Первомайського округу за межі округу

1928 р.

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Місце проживання
	Кривоозерський район	
1.	Широченко Фаустина Антонівна	с.Криве Озеро
2.	Атаманчук Диомид Федорович	с.Луканівка
3.	Воеводський Микола Миколайович	с.Луканівка
4.	Скляренко Максим	х.Красний

5.	Іорламов Порфирій	х.Красний
6.	Войтенко Ганна	х.Красний
Богопільський район		
1.	Навотний Євген Осипович	Довга Пристань
2.	Білоцький Кирило Іванович	Березова Балка
3.	Сабанський Генріх	с.Канецьпіль
4.	Сабанський Вітольд	с.Канецьпіль
5.	Поліщук Микола Никифорович	с.Канецьпіль
Врадіївський район		
1.	Олександровський Степан Антонович	с.Кумари
2.	Крафт Генріх	с.Дворянка
3.	Крафт Яків	с.Дворянка
4.	Крафт Вільгельм	с.Дворянка
Доманівський район		
1.	Ніколаєв Юрій Васильович	х.Греки
2.	Лоотц Готліб Готлібові	с.Богданівка
3.	Ніколаєв Григорій Григорійович	х.Греки
4.	Алушин Сергій	с.Дворянка
5.	Терзіман Іван	х.Терзмі
6.	Терзіман Микола	х.Терзмі
7.	Терзіман Олександр	х.Терзмі
8.	Терзіман Василь	х.Терзмі

*Завідуючий Первомайським окружним
адміністративним відділом Степанко
Секретар Макаренко*

*ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-2066. – Оп. 1. – Спр. 24. – Арк. 28.
Оригінал. Машинопис.*

№ 47

**Список колишніх поміщиків, які були виселені з населених пунктів
Карл-Лібкнехтівського району за межі Миколаївського округу**

15 січня 1929 р.

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові
1.	Кун Іван Петрович
2.	Шлесор Яків Михайлович

3.	Шлесор Йоган Михайлович
4.	Шлесор Християн Михайлович
5.	Шлесор Альберт Михайлович
6.	Антон Яків Іванович
7.	Антон Лоранц Іванович
8.	Шааф Петро
9.	Шардт Валентин Михайлович
10.	Шардт Никодим
11.	Шардт Станислав
12.	Шардт Пилип Йосипович
13.	Антон Ван Францович
14.	Гофман Єдельберт Іванович
15.	Дукарт Михайло
16.	Гун Християн Христианович
17.	Гейнле Християн Христианович
18.	Гейнле Яків Іванович
19.	Гарт Вильгельм Готфридович
20.	Гарш Готфрид Готфридович
21.	Гейних Генрих Карлович
22.	Зайлер Генрих Іванович
23.	Гарш Яків Готфридович
24.	Фішер Михайло Михайлович
25.	Фішер Михайло Христианович
26.	Люц Петро Петрович
27.	Бауман Рафаїл Францович
28.	Зелингер Яків Пилипович
29.	Центнер Антон
30.	Лоран Олександр Якович
31.	Затлер Даминик Йосипович
32.	Крафт Рафаїл Якович
33.	Дукарт Маргарита
34.	Енгель Іван Іванович
35.	Енгель Олена Георгіївна
36.	Куццер Яків Миколайович
37.	Бауман Петро Готлібович

38.	Габриель Йосип
39.	Графт Християн Генрихович
40.	Траутман Іван Іванович
41.	Траутман Рудольф Іванович
42.	Окснер Микола Петрович
43.	Окснер Едуард Християнович
44.	Окснер Яків Християнович
45.	Бенц Адам Іванович
46.	Кари Йоган Якович
47.	Міллер Петро Іванович
48.	Лоран Яків Іванович
49.	Флек Йосиф Якович
50.	Кари Габріель Антонович
51.	Імель Петро
52.	Дукарт Каспер Християнович
53.	Дільман Іван Людвигович
54.	Дільман Готліб Якович
55.	Лоран Франц Іванович
56.	Дукарт Героним Іванович
57.	Донгауер Петро Валентинович
58.	Донгауер Матвій Іванович
59.	Фогт Іван Якович
60.	Кранк Петро
61.	Габриель Альберт
62.	Кари Яків Михайлович
63.	Кари Микола Михайлович

*Завідуючий Миколаївським окружним
адміністративним відділом*

Ходос

*ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-161. – Оп. 1. – Спр. 731. – Арк. 39-47.
Оригінал. Машинопис.*

№ 48
Доповідна записка
начальника Миколаївського окружного
відділу ДПУ голові контрольної Комісії РСІ
про «неправильну лінію» нарсудді Зельцера

червень 1929 р.

ЭКО дело № 10. Секретно
Срочно

Председателю КК-РКИ т. Гельфериху Здесь

О неправильной линии нарсудьи 5-го участка Зельцера

С начала проведения месячника по сбору недоимок по Николаевскому округу окротделом ГПУ было принято ряд репрессивных мер к частникам и злостным неплательщикам государственных налогов, каковые нами арестовывались и благодаря нажиму часть из них внесла причитающиеся с них налоги.

Некоторые же, более крупные частники, имеющие большую задолженность, были нами преданы суду, в числе их бывшие владельцы ресторанов Короп и Павлов, бывший владелец, а потом арендатор мельницы Токарь, бывший владелец кондитерской Кривоновский, бывший владелец мельницы Левенштейн и т.д. Всего нами было предано суду 7 человек. У некоторых из них задолженность доходила до 25.000 руб., как, например, у Коропа.

Благодаря принятым нами репрессивным мерам, аресту неплательщиков, удалось добиться того, что многие неплательщики, оставшиеся на свободе, начали в срочном порядке принимать меры к ликвидации своей задолженности перед окрфинотделом. Настроение среди частников создалось паническое, так как по городу шли слухи о том, что всех злостных неплательщиков будут выселять из пределов Николаевского округа в административном порядке.

Дело вышеуказанных спекулянтов-неплательщиков – Коропа, Павлова, Кривоновского и других было вчера заслушано в нарсуде 5-го участка, где судьей является Зельцер, член партии.

Последний вынес очень мягкий приговор всем этим неплательщикам и не приговорил ни к одному из них высылки из пределов Николаевского округа. 4 человека были вовсе освобождены от наказания, как, например, Токарь, Левенштейн, Короп, а остальные 3 человека осуждены на сроки от 6 до 8 месяцев.

Нужно отметить, что за этим приговором следила вся непмановская часть населения гор. Николаева и благодаря крайне мягкому приговору, вынесенному судьей Зельцером, настроение спекулятивного элемента сразу же резко изменилось. Мы имеем сведения, что многие лица – неплательщики – ждали результатов суда и в зависимости от этого должны были ликвидировать свою задолженность. Теперь же таковые приободрились и считают, что можно и не платить причитающихся с них налогов государству.

Мы считаем, что вынесение подобного приговора в теперешней обстановке со стороны нарсудьи Зельцера можно рассматривать как отсутствие у последнего класовой линии и срыв месячника по сбору недоимок по Николаевскому округу, тем более, что нам известно, что Зельцеру была дана директива со стороны окрпрокуратуры о необходимости применения высылки к указанным выше неплательщикам.

Вышеизложенное сообщается для принятия соответствующих мер в отношении неклассового подхода со стороны Зельцера.

Начальник

Никокротдела ГПУ

Начальник ЭКО

Розанов

Янковский

ДА Николаївської обл. Ф. П-2. – Оп. 2. – Спр. 82. – Арк. 34.

Оригінал. Машинопис.

№ 49

Постанова ВУЦВК і Раднаркому УСРР про заходи щодо розкуркулення селян

3 липня 1929 р.

«Про поширення прав місцевих Рад щодо сприяння виконанню загальнодержавних завдань і планів»

Щоб приборкати куркульсько-спекулянтські елементи, що зривають постанову загальних зборів громадян щодо виконання планових завдань держави, Всеукраїнський центральний виконавчий комітет і Рада Народних Комісарів УСРР постановили:

1. Дозволити сільським Радам за тих випадків, коли загальні збори громадян ухвалюють постанову про виконання порядком самозабов'язання всім селом хлібозаготівельного плану і в зв'язку з цим буде розверстано завдання між окремими господарствами, накладати на окремих господарів, що не виконуватимуть таких постанов і ухилятимуться здавати хліб, штрафи адміністративним порядком у межах до п'ятикратного розміру вартості хліба, що його повинно здати, продаючи в разі потреби, майно відповідних господарств з торгів.

2. Коли здавати хліб відмовлятимуться і, попереду змовившись, групи господарств, та коли хто ставитиме опір проведенню хлібозаготівельного плану, то проти таких осіб повинно порушувати кримінальні справи за арт. 57 Кримінального кодексу УСРР. Якщо окремі господарства злісно ухилятимуться здавати хліб і після вжиття цих заходів адміністративного впливу за арт. 1 цієї постанови, то проти таких осіб повинно порушувати кримінальні справи за арт. 58 Кримінального кодексу УСРР.

3. Із штрафних грошей, що їх стягають за цією постановою, та з грошей уторгованих за продане з торгів майно, обов'язково повинно відчислити 25 відсотків, повертаючи їх до відповідних фондів кооперування й колективізації сільської бідноти даної місцевості.

Голова Всеукраїнського виконавчого комітету Г. Петровський

Голова Ради Народних Комісарів УСРР В. Чубар

Секретар Всеукраїнського центрального

виконавчого комітету М. Василенко

Вісті ВУЦВК. – 1929. – 14 липня.

Оригінал. Газетний примірник.

**єпископа Миколаївської обновленської єпархії УПАЦ до Окружного
Адміністративного відділу НКВС про незаконні утиски
священників на місцях та закриття церков**

18 жовтня 1929 р.

В Николаевский Окрадинотдел
от Николаевского Епархиального Управления

Николаевское Епархиальное управление получает от представителей многих православных обновленческих религиозных общин Николаевской округи сведения о явно незаконных действиях местных сельских властей и местных безбожных организаций, добывающихся закрытия церквей методом террора и насилия над верующими и уничтожения религии путем административного нажима на религиозные организации и прямого разгрома их посредством грубого вторжения во внутренние дела религиозных общин.

Так, во 1) членам колхозов, совхозов и сотов и их семьям запрещают посещение храмов и исполнение религиозных обрядов и требуют выхода их из состава религиозных общин (таково положение в с. Малиновке (Дымовке), в с. Баштанке да и почти повсеместно в Николаевской округе), что является не соответствующим закону и, в частности, вредным и тормозящим дело коллективизации крестьянских хозяйств;

Во 2) в с. Дымовке (Малиновке), в с. Терновке, в м. Н-Одессе и в некоторых других местностях представители безбожия обходят дома верующих и под угрозой разного рода обложений «в особенном порядке» требуют подписаться за закрытие церкви, почти повсюду в округе определенно утверждают, что кто не подпишется за закрытие храма, тот является врагом Советской власти;

В именные списки желающих закрытия церкви записывают недостигших 18 лет от роду и даже малых детей (школьников);

В 3) Запрещают верующим устройство приходских собраний, даже разрешенных РИКами и даже не допускают очередных заседаний приходских Советов (например в с. Малиновке), на которое по закону совершенно не требуется особое разрешение; срывают приходские собрания путем грубого вмешательства (в с. Терновке), не позволяют верующим пополнения 50 к, перевыборов приходских правлений и составления списка членов религиозной общины, требуемых Окрадинотделом и РИКами, даже в храмах, – или составленные уже списки верующих отбираются (в с. Терновке); угрожают членам приходских Советов конфискацией имущества и действительно конфискуют его, открыто заявляя, что это делается за принадлежность к церкви; требуют подписки от них о выходе из приходского совета (в с. Терновке) и в случае невыхода их угрожают даже высылкой. Члены приходского Совета за участие в приходских делах лишаются права голоса, вопреки разъяснению закона, за то-же самое облагаются сельхозналогом и другими наложениями применительно к статье 28-й.

В 4), производят насилие над духовенством, угрожая арестом (в с. Терновке) и высылкой, и на самом деле совершенно незаконно лишая свободы (в с. Белоусовке, где священник Разумович за неподписку на заем в сумме 500 р., был под арестом целую ночь, его судил КНС и присудил к ссылке на Соловки; в с. Дымовке (Малиновке) священник был под конвоем отправлен за 20 верст в Ново-Одесский РИК, который его немедленно и освободил); срывают богослужения, недопуская священника совершить его (в с. Белоусовке, в с. Арнаутовке); облагают служителей культа явно непосильными

разного рода налогами (например в с.Болгарке, в с.Пелагеивке, в с.Ново-Павловке, в с.Ингулке, в с.Арнаутовке, м. Н.Буге, в с. Щербани и др.), требуя внесения зерна с лиц, кои совершенно не занимаются земледелием, и с лиц, кои имели небольшие посевы, – в количестве, превышающем собранный урожай, ... (с. Ново-Павловке).

В результате непосильных и чрезмерных требований, коих выполнить священники при всем своем желании не могли, у них конфисковывалось все имущество, вплоть до самых необходимых домашних вещей. Так, от священника с. Ново-Павловки Ф.Олешицкого, который из собранных 300 пудов урожая, добровольно сдал 238¹/₂ пуд. зерна в Ново-Полтавский элеватор, потребовали 200 п. пшеницы, тогда как у него таковых, при 6 едоках, оставалось всего 20 пуд. Так как он не мог исполнить этого непосильного для него задания, то у него все имущество было конфисковано (даже необходимая мебель, постельные принадлежности).

То же самое у св. с.Пелагеивки С.Брижицкого. От священника с. Болгарки Ф.Лисицкого, имеющего всего 2 десятины посадки на сыпки, потребовано было в 3х часовой срок представить 100 пудов пшеницы, 50 жита, 50 ячменя, 50 пуд. овса, 35 пуд. проса и 35 пудов семян. В с.Дальние Лагери у священника Охлоповского также отобрано все имущество. В с. Ингулке у свящ. В.Карабанова тоже конфисковано все имущество, за невнесенные 60 пудов пшеницы, которых у него не было и не могло быть, так как он совершенно не занимается земледелием. Даже – некоторые из духовенства и их жены, достигшие 50 и 45 лет отроду, совершенно незаконно облагаются налогом за освобождение от несения обязанности сельских исполнителей (например свящ. с. Воссиятского Г.Хреновский).

Наконец, совершенно произвольно, без всяких оснований, часть обновленческого духовенства находится под угрозой обвинения, а то и прямо обвиняются в устройстве якобы нелегальных тайных контрреволюционных собраний с кулаками и агитации (например в с. Малиновке свящ.И.Олейников и свящ. П.Малый, в с. Терновке свящ. С.Брижицкий). Лояльность свою синодально-обновленческое духовенство по отношению к советской власти только что выразило на Епархиальном (окружном) своем Съезде. Она вне всяких сомнений. Поэтому обвинение его в определенной активной контрреволюции является, не только неправильным, несправедливым, но и тем более обидным, что по имеющимся сведениям все указанные здесь незаконные методы антирелигиозной борьбы совсем почти не применяются в тихоновских приходах и к тихоновскому духовенству.

Считая вышеуказанные действия местной власти, по преимуществу - сельсоветов, и представителей безбожных организаций совершенно произвольными и незаконными, идущими вразрез с распоряжениями, постановлениями центральной власти, в частности - Съезда Советов, Партконференций и даже Всесоюзного Съезда безбожников, а также с мнениями и директивами высших представителей государственной власти (например ПредСовНаркомата СССР тов. Рыкова), которые со всею определенностью запрещают в деле борьбы с религиею всякое насилие и всякий административный режим. Николаевское Епархиальное Управление просит Николаевский Оккрадминотдел сделать соответствующие распоряжения и принять меры к прекращению означенных незаконных действий и восстановить нарушенную законность.

Председатель НЕУ

Еп.Рафаил

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-118. – Оп. 1. – Спр. 300. – Арк. 307-310.

Оригінал. Рукопис.

№ 51

Лист

епископа Миколаївської обновленської єпархії УПАЦ
до Окружного відділу НКВС про незаконні утиски священників
на місцях та закриття церков

24 жовтня 1929 р.

В Николаевский Окрадминотдел
от Николаевского Епархиального Управления

Николаевское Епархиальное Управление вновь обращается в Никокрадминотдел с просьбой прекратить незаконные действия местных сельских властей по отношению к православным обновленческим религиозным общинам.

Так, в 1) в с.Терновке председатель сельсовета: а) не допустил 20 сего октября общего приходского собрания, разрешенного с ведома окрадминотдела Николаевским РИКом, и предложил вместо этого устроить собрание лишь 50ки релобщины и по повестке, указанной им в письменной форме, для религиозной общины совершенно неприемлемой.

НЕУ [просит] дать председателю Терновского сельсовета общие директивы, которыми он должен руководиться в отношении религиозной общины и, в частности, запретить ему препятствовать устройству общего собрания всех верующих с.Терновки и по повестке, утвержденной РИКом, а также – во избежание дальнейших эксцессов – командировать для присутствия на этом собрании представителя от РИКа или окрадминотдела.

б) Так как Председатель сельсовета задержал составленные списки членов релобщины и запрещает продолжение составления их даже в храме без присутствия при этом особого представителя от сельсоветов, то НЕУ, считая первое незаконным, так как эти списки требуются РИКом и ОАОлом, а второе – стеснением свободы верующих, просит ОАО распорядиться о возвращении этих списков Приходскому Правлению церкви с. Терновки и разрешить беспрепятственно дальнейшую регистрацию в церкви членов общины вне всякого надзора за этим сельсовета, который по составлении списков всегда будет иметь возможность их проверить.

в) Так как Терновским сельсоветом самовольно, без ведома и разрешения надлежащих властей, занята церковная сторожка, которая находится в ограде церкви и состоит из одной жилой комнаты и необходима в целях охраны храма, то НЕУ просит ОАО возвратить эту сторожку в пользование религиозной общины, согласно договору.

II. В с. Бейкуше Очаковского района а) сельсоветом с 10 октября с.г. без всякой причины запрещен церковный звон в колокола. На просьбу религиозной общины в Очаковском РИКе о разрешении производить обычный церковный звон, допускаемый повсюду беспрепятственно, получен отрицательный ответ. НЕУ просит ОАО это запрещение сельсовета и РИКа отменить.

б) На освобожденного по подоходному налогу священника церкви с.Бейкуш Соколетова незаконно наложено по самообложению 150 руб. За письменный свой протест против этого обложения, как незаконного, он был арестован и под конвоем препровожден в РИК и лишь по дороге в РИК освобожден.

НЕУ просит ОАО дать указания Бейкушскому сельсовету о недопустимости подобных незаконных действий и о восстановлении нарушенного закона.

III. В с. Гурьевке свящ. А. Поставский обложенный подоходным налогом в 6 руб. в год, по самообложению первоначально был обложен 3 рублями, но потом, по распоряжению районной власти это обложение повышено до 300 руб.

IV. В с. Ново-Юрьевке Ново-Бугского района группа безбожников в своем стремлении закрыть храм прибегает к насильственным мерам, собирая подписи за закрытие его посредством обхода домов, угроз и запугиванием верующих разного рода обложениями и обвинением их в контрреволюции.

V. Священник церкви с. Остаповки А. Рассказов Антоновским сельсоветом назначен в принудительном порядке на земляные работы по постройке шоссе.

VI. В с. Щербанях Вознесенского района, сельсоветом отобраны составлявшиеся списки верующих и составлен протокол о незаконном якобы собрании верующих в храме.

VII. В с. Болгарке Вознесенского района, неверующие, с целью добиться закрытия храма, намерены, по сведениям, пройти по хатам для собирания подписей, причем возможны со стороны их всякого рода «ультиматумы» по отношению к противникам закрытия храма, вроде того, что им будет отказано в выдаче муки для продовольствия, товаров - из кооперации, и что они будут исключены из СОЗов и т.п.

Николаевское епархиальное управление просит Никокрадминотдел оградить синод-обновленческие общины от всякого рода произвольных и незаконных действий со стороны местных сельских властей и общественных организаций и дать по округу соответствующие распоряжения.

Председатель НЕУ

Еп. Рафаил

*ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-118. – Оп. 1. – Спр. 300. – Арк. 322-324.
Оригінал. Рукопис.*

№ 52

Оголошення про продажу майна, конфіскованого у селян с. Снігурівка за несплату податків

5 січня 1930 р.

Снігурівський райвиконком сповіщає, що прилюдні торги на продажу різного рухомого майна неплатників податків та зборів, що не відбулися 29 грудня 1929 року, призначені на сьоме січня, 10-у годину ранку, на склепі райвиконкому.

Голова райвиконкому

Завідуючий райфінвідділом

*ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-1554. – Оп. 1. – Спр. 546. – Арк. 6.
Оригінал. Машинопис.*

№ 53

Список розкуркулених селян с. Благодатного Благодатнівського району

27 січня 1930 р.

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові
1.	Лапин Андрій
2.	Даниленко Мотря
3.	Голєв Лавр

4.	Спасенко Феодосій
5.	П'ятов Дмитро
6.	Даниленко Сава
7.	Ковряковський Мина
8.	Спасенко Василь
9.	Красніков Севастьян
10.	Вербин Василь

*Голова сільської ради
Секретар*

*ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-2066. – Оп. 1. – Спр.83. – Арк. 43.
Оригінал. Рукопис.*

№ 54

Витяг з протоколу

засідання президії Новоодеського райвиконкому про розкуркулення селян

30 січня 1930 р.

Слухали: Про підсумки проведення розкуркулення по Новоодеському району.

Постановили: Заслухавши доповідь тов. Мельника про підсумки роботи по знищенню куркуля як класу президія Новоодеського Райвиконкому констатує, що робота по розкуркуленню по району пройшла в основному задовольняюче, куркульству був нанесений несподіваний удар, в роботі по розкуркуленню брали участь широкі маси батратства, бідноти та середняцтва. Вся маса бідноти та середняцтва цілком свідомо поставилась до міроприємств партії, щодо знищення куркуля.

Розкуркулення доказало, що в основній масі селянства куркуль не має зовсім ніякого авторитету, навпаки, широкі маси трудящих з обуренням виступали проти куркуля та вимагали остаточного знищення куркуля та висилки за межі округу. Поруч з такими позитивними моментами президія відмічає цілу низку негативних, які полягають в тому, що по окремих селах були допущені помилки у відношенні до середняка, що його було підведено під розкуркулення. Особливо грубе перекручення було допущено по Малинівці, де було розкуркулено 27 середняцьких господарств, по Новопетрівському, де також розкуркулено 16 середняцьких господарств, а тому президія вважає за необхідне провести ще більшу роботу по вивченню помилок, для чого негайно відрядити своїх уповноважених на села та запропонувати сільрадам переглянути всі списки розкуркулених господарств та поновити в правах розкуркулених середняків.

Президія відмічає, що поруч з розкуркуленням на селі надзвичайно пожвавився антирелігійний рух, як знак протесту трудящих проти другого класового ворога - церкви. Відмітити, що в окремих селах було самочинно закрито молитовні будинки, за що зробити зауваження Новопетрівській та Себинській сільрадам, запропонувавши останнім негайно оформити відібрання молитовних будинків та передати на затвердження РВК.

Запропонувати сільрадам все відібране від куркулів майно рахувати в неподільні капітали колгоспів, вилучивши частину майна невиробничого характеру для продажу в рахунок покриття куркульської заборгованості. Пропонувати сільрадам ні в якому разі не розбазарювати майно, а сконцентрувати при одному найкрупнішому колгоспі та провести злиття з цим колгоспом всіх останніх колгоспів, утворивши при цьому крупному колгоспі усупільнені господарства різних видів /скотарські двори, птахівничі, свинарські та інші, особливу увагу звернути на те, щоб корм відібраний від куркулів, був також сконцентрований при тому колгоспі, куди було завезено живий та мертвий реманент. Пропонувати

сільрадам передати в неподільні капітали колгоспам всі будинки, відібрані від куркулів.

*Голова райвиконкому
Секретар*

*Мельник
Прохуренко*

*ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-161. – Оп. 1. – Спр.829. – Арк. 30-31.
Оригінал. Рукопис.*

№ 55
Інструкція
Центрального Виконавчого Комітету СРСР та
Ради Народних Комісарів СРСР про розкуркулення та конфіскацію майна
селянських господарств

4 лютого 1930 р.

В дополнение и разъяснение к госпостановлению Центрального Исполнительного Комитета и Совета Народных Комиссаров Союза ССР о мероприятиях по укреплению социалистического переустройства сельского хозяйства в районах сплошной коллективизации и по борьбе с кулачеством, опубликованному в «Известиях» 2-го февраля с.года, предлагается в районах сплошной коллективизации произвести немедленно, а в остальных районах по мере действительного массового развертывания коллективизации, нижеследующие мероприятия.

I. Выселение и расселение кулаков.

1. В целях решительного подрыва влияния кулачества на отдельные прослойки бедняцко-средняцкого крестьянства и безусловного подавления всяких попыток контрреволюционного противодействия со стороны кулаков проводимым советской властью и колхозами мероприятиям:

- а) выселить кулацкий актив, наиболее богатых кулаков и полупомещиков в отдаленные местности Союза ССР и пределах данного края – в отдаленные его районы;
- б) расселить остальных кулаков в пределах района, в котором они проживают, на новых, отводимых им за пределами колхозных хозяйств, участках.

Примечание:

Вся организация доставки и сама доставка кулаков в отдаленные местности Союза ССР возлагается на ОГПУ. Выселение кулаков в отдаленные районы данного края воз-

лагается на краевые /областные/ исполкомы. Расселение кулаков в пределах данного района возлагается на окружные и районные исполкомы.

2. Количество выселяемых и расселяемых кулацких хозяйств должно строго дифференцироваться по районам в зависимости от фактического числа кулацких хозяйств в районе с тем, чтобы общее число ликвидируемых хозяйств по всем районам составляло бы в среднем примерно 3 – 5%.

Настоящее указание (3 – 5%) имеет целью сосредоточить удар по действительно кулацким хозяйствам и, безусловно, предупредить распространение этих мер на какую либо часть середняцких хозяйств.

3. Списки выселяемых кулацких хозяйств /п. «а» ст. 1-й/ устанавливаются районными исполнительными комитетами на основе решений собраний колхозников и батрацко-бедняцких собраний и утверждаются окружными исполнительными комитетами в соответствии с указаниями вышестоящих органов.

Порядок расселения остальных кулацких хозяйств /пункт «б» ст. 1-й/ устанавливается окружными исполнительными комитетами.

4. Члены семей выселяемых кулаков могут при своем желании и при согласии на это районных исполнительных комитетов оставаться временно или постоянно в прежнем районе /округе/.

II. Конфискация имущества у кулаков.

5. В районах сплошной коллективизации конфисковать у кулаков средства производства, скот, хозяйственные и жилые постройки, предприятия производственные и торговые, продовольственные, кормовые и семенные запасы, излишки домашнего имущества, а также и наличные деньги.

6. При конфискации у кулаков имущества им должны быть оставлены лишь самые необходимые предметы домашнего обихода, некоторые простейшие средства производства в соответствии с характером их работы на новом месте и необходимый на первое время минимум продовольственных запасов.

При конфискации наличных денег у кулаков им оставляется некоторая минимальная сумма /до 500 руб. на семью/, необходимая для переезда и устройства на новом месте.

Расселяемым кулакам /п.«б» ст. 1-й/ и тем семьям выселяемых кулаков /ст. 4-й/, которые остаются в данном районе или округе, средства производства при конфискации оставляются в размерах, минимально необходимых для ведения хозяйства на вновь отводимых им участках.

7. Сберегательные книжки и облигации государственных займов отбираются у всех кулаков и заносятся в опись с выдачей расписки о направлении их на хранение в соответствующие органы Народного Комиссариата финансов. Всякая выдача кулацким хозяйствам их вкладов в сберегательные кассы, а также выдача ссуд под залог облигаций в районах сплошной коллективизации, безусловно, прекращается.

8. Паи и вклады всех кулаков в кооперативные объединения передаются в фонд коллективизации бедноты и батрачества, а владельцы исключаются из всех видов кооперации.

9. Конфискация имущества у кулаков производится особо уполномоченными районными исполнительными комитетами с обязательным участием сельских советов, представителей колхозов, батрацко-бедняцких групп и батрачковых.

При конфискации производится полная опись и оценка конфискуемого имущества с возложением на сельсоветы ответственности за полную сохранность конфискованного.

10. Колхозы, получающие земли и конфискуемое имущество, должны обеспечить полный засев передаваемой земли и сдачу государству товарной продукции.

11. Конфискуемые у кулаков жилые постройки используются на общественные нужды сельсоветов и колхозов или для общежития вступающих в колхозы и батраков, не имеющих собственного жилья.

12. Должно быть обращено сугубое внимание всех исполкомов на то, чтобы кулацкие элементы не успели до конфискации ликвидировать свое имущество /брать немедленно на учет/, а также на строгий учет и правильное использование конфискуемого у кулаков имущества.

III. Порядок расселения кулацких хозяйств.

13. В отношении расселяемых кулацких хозяйств /п. «б» ст.1/ и семей выселяемых кулаков, которые остаются в данном районе или округе /ст. 4-я/, руководствоваться следующим:

а) окружными исполнительными комитетами должны быть указаны места расселения с тем, чтобы поселение в отведенных местностях допускалось лишь небольшими поселками, управление которыми осуществляется специальными комитетами (тройками) или уполномоченными, назначаемыми районными исполнительными комитетами и утверждаемыми окружными исполнительными комитетами;

б) на расселяемых возлагаются определенные производственные задачи и обязательства по сдаче товарной продукции государственным и кооперативным органам;

в) окружные исполнительные комитеты должны срочно проработать вопрос о способе использования расселяемых кулаков как рабочей силы в особых трудовых дружинах и колониях на лесоразработках, корчевках, лесонасаждениях, строительных, дорожных, мелиоративных, лесоустроительных и других работах.

14. Выселение и конфискация имущества не применяются к семьям красноармейцев и командного состава РККА.

15. В отношении кулаков, члены семей которых длительное время работают на фабриках и заводах, должен быть проявлен особо осторожный подход и должны быть наведены все необходимые справки о соответствующих лицах не только в деревне, но и в заводских организациях.

Совнаркомы союзных республик и областные /краевые/ исполнительные комитеты должны обратить внимание всех окружных и районных исполнительных комитетов и сельских советов на недопустимость подмены работы по массовой коллективизации голым раскулачиванием.

Конфискацию кулацкого имущества и ликвидацию кулачества нужно проводить в неразрывной связи с процессом сплошной коллективизации, опираясь на бедняцко-средняцкую и батрацкую массу.

Только одновременно с подлинной организацией бедняцко-средняцких и батрацких масс деревни на основе коллективизации эти административные меры могут привести к успешному разрешению поставленных советской властью задач в отношении социалистического переустройства деревни и ликвидации кулачества как класса.

Необходимо подчеркнуть, что все вышеуказанные меры должны проводиться строго организованно под постоянным и неослабленным наблюдением и руководством СНК союзных республик и краевых /областных/ исполнительных комитетов, под их ответственностью за правильность проведения этих мероприятий. При этом должны быть приняты все меры к тому, чтобы ликвидация кулачества была проведена с мак-

симальною швидкістю і ні в найменшій ступені не перешкодила б підготовці до весняної посівної кампанії, а, навпаки, сприятиме б успішному її проведенню.

*Председатель ЦИК СССР
Председатель СНК СССР
Секретарь ЦИК СССР*

*М. Калинин
А. Рыков
А. Енукидзе*

ДА Одеської обл. – Ф. Р-962. – Оп. 8. – Спр. 250. – Арк. 34-38. Копія. Машинопис.

№ 56

Список розкуркулених селян Олександрівської сільської ради Володимирівського району

18 лютого 1930 р.

№ п\п	Прізвище, ім'я та по батькові	кількість членів сім'ї
1.	Звонов Кирило Якимович	5
2.	Глазов Петро Петрович	4
3.	Росторгуєв Микола Олександрович	4
4.	Гит Олександр Григорович	7
5.	Звонов Тимофій Павлович	2
6.	Котов Гнат Васильович	4
7.	Глазов Дмитро Мартинович	
8.	Глазов Михайло Андрійович	

*Голова райвиконкому
Секретар*

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-1213. – Оп. 1. – Спр. 45. – Арк. 17. Оригінал. Рукопис.

№ 57

Інформація міліції м. Миколаєва про заступника директора театру ім. Скрипника Петрова в партколегію окружної контрольної комісії

24 лютого 1930 р.

№ 212, 24/II-30 года

Сообщается, что в театре им. Скрипника служит гражданин Петров, член партии, является по должности заместителем директора театра, настоящая фамилия Петрова - Непомнящий, отец его в городе Олешках священник, имеет собственный дом и огород. Петров фактически имеет связь с отцом, которого посещает каждое лето и совместно с ним проживал до 1927 года, вся его семья является контрреволюционной, шурином его – бывший белогвардейский офицер. Во время чистки партии Петров заявил, что с отцом прервал всякую связь, что является ложью, ибо фактическая связь с отцом продолжается.

ДА Миколаївської обл. – Ф. П-8. – Оп. 1. – Спр. 3. – Арк. 60. Оригінал. Рукопис.

№ 58
Заходи
Миколаївського міськкому по забезпеченню
виселення заможних селян у північній райони країни

28 лютого – 10 березня 1930 р.

План оперативних дій по гор. Николаеву

1. Штаб находится в помещении Николаевского городского совета в составе которого входят члены президиума горсовета, представитель от окружного состава ГПУ УССР Эдвабник и помощник начальника милиции по розыску тов. Скульский.

2. В день операции при штабе находятся четыре грузовые машины, уже бронированные (рабкооп – 1, военпорт – 1, Днепробуг – 1 и пайтранс - 1); три легковые машины (дорожный отдел – 1, админотдел – 1, окрисполком – 1). Грузовики используются для переброски имущества выселяемых и семейств выселяемых к месту содержания; легковые используются для объезда членами штаба мест арестов и обысков.

3. При штабе имеется ударная группа, состоящая из 10 вооруженных милиционеров.

4. Мертвый инвентарь выселяемых конфисковывается окрфинотделу, каковой принимается на складах: Сенная ул., д. №2, Рыбная ул., д. №43 и бывший магазин Топчило (Щепной ряд); живой – Рабкоопу.

5. Все арестованные для выселения направляются в бронированные помещения для их содержания в склады «Союзхлеба»: 1-й – 9-я Слободская, д. №123 (бывший Белаковского) и 2-й – 9-я Слободская (бывший Баскина). Ключи от указанных складов с 5 февраля с.г. находятся у секретаря горсовета.

Из указанных мест арестованные в сопровождении вооруженных милиционеров и комсомольцев направляются пешим этапом к станции Водопой.

6. Места концентрации арестованных охраняются вооруженными милиционерами, комсомольцами и членами партии с расчетом на каждый склад по 15 вооруженных.

7. При каждом пункте арестованных организовываются аптечки, кои уже выделены 5-го сего месяца. Врачами назначены при указанных пунктах Кривошеев – Пограничная, 76 и Поляков – Фалеевская, 63.

8. Для производства описи и арестов организовываются бригады из 3-х человек каждая, с тем, что один из них – член КП(б)У или ВЛКСМ.

9. анкеты на выселяемых заполняются бригадами на месте в 3-х экземплярах, из них 1 экземпляр сдается штабу, один – лицу, у коего производится опись, и третий – коему сдается имущество на хранение (финотделу).

10. Выселению подлежат: кулацких семейств «___» и бывших помещиков «___».

11. Помимо учтенных кулаков, прибывших из сел, производится операция по всем постоянным дворам гор. Николаева в количестве 9-ти по прилагаемому к плану списку и изымается весь кулацкий элемент.

12. Горсовет заранее покупает для операции две стопы бумаги, 3 дюжины карандашей, копировальную бумагу (закуплено 5 февраля).

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-8. – Оп. 1. – Спр. 227. – Арк. 10-11.

Оригінал. Машинопис.

**Витяг з протоколу
наради голів райвиконкомів Миколаївського округу
про розкуркулення та виселення селян**

9 березня 1930 р.

Слухали: Про розкуркулювання.

Ухвалили: Відмітити, що з загальної кількості 4250 куркульських господарств, що орієнтовано призначені для [розкуркулювання] та виселення (5% загальної кількості господарств в окрузі), розкуркулено вже 4147 господарств, з них виселено за межі округу 1017 господарств.

Відмітити також, що в деяких районах (Новоодеський, Єланецький, Вознесенський та Новобузкий) розкуркулювання було проведено без належної підготовки, без широкої участі бідняцько-середняцьких мас та без належного зв'язку з процесами колективізації. Такий спосіб розкуркулювання призвів до того, що розкуркулюванням було охоплено значну кількість середняцьких господарств, наприклад, в Новоодеському районі – 62 середняцьких господарства. Всі ці помилки були виправлені лише після рішучого втручання окружних керівників органів, середняцьким господарствам було повернено все майно.

Відмітити, що виселення за межі округу було проведено цілком задовільно... Виходячи з досвіду попередньої роботи по розкуркулюванню, нарада постановляє:

1. Запропонувати райвиконкомам з а персональною відповідальністю голів райвиконкомів негайно протягом двох тижнів перевірити всі розкуркулені господарства та рішуче повернути все відібране майно середняцьким господарствам, де такі випадки ще будуть виявлені. Подати відомості президії окрвиконкому про кількість таких господарств та списки поверненого майна.

2. Закінчити відібрання у куркулів землі, всіх засобів виробництва та лишків майна в тих районах, де ця робота не проводилася або де не доведена до кінця (Баштанський, Очаківський, Володимирівський райони). Вся робота по відібранню майна повинна бути закінчена до весняної сівби, щоб весь відібраний ремонт використати для сівби в колгоспах.

3. Роботу по відібранню засобів виробництва та лишків майна у куркулів провести за участю всього бідняцько-середняцького населення кожного села. Списки куркулів повинні бути обговорені на загальних зборах комітетів незаможних селян разом з біднотою та наймитами з послідуючим обговоренням на загальних зборах колективів. Встановити особливий нагляд за тим, щоб жодне середняцьке господарство не було включене до куркульських господарств.

4. Зазначені списки після обговорення обов'язково поставити на затвердження пленумів сільрад і негайно протягом 24-х годин подати на затвердження президії райвиконкому.

5. До відібрання засобів виробництва приступити лише після остаточного затвердження списків президією райвиконкому...

6. Райвиконкомам негайно налагодити облік та реальну оцінку всього відібраного у куркулів майна та простежити за тим, щоб воно було правильно оцінене й повністю використане згідно з постановою уряду та попередніми постановами президії окрвиконкому...

7. У відповідності з директивою НКЗС щодо відводу земель куркульським господарствам, що їх розкуркулено в зв'язку з суцільною колективізацією й залишено в межах

округу, вважати за доцільне давати їм землю за встановленими нормами пересічно 0,25 га на їдця (враховуючи якість землі) на віддалених ділянках поза землями колгоспів і гірших за якість, оселяючи їх на цих землях по 10-20 господарств...

8. Крім елементарних знарядь (лопата, сокира та ін.) встановити орієнтовно [для куркульських господарств] такі норми засобів виробництва: на 4 господарства – один плуг, 1 борону, один букер (із старих); на поселення – одну розкидну сівалку; на двох господарств – один старий віз, непридатний для використання в колгоспах. Дозволити купівлю коней не більше одного коня на господарство.

9. Управління поселеннями проводиться сільрадами через окремих виділених зі складу сільрад уповноважених, затверджених президією окрвиконкому. Доручити окрадмінвідділу разом з прокуратурою скласти інструкцію для уповноважених.

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-161. – Оп. 1. – Спр. 846. – Арк. 85-87. Копія. Машинопис.

№ 60

Підписка

**селянина с. Криве Озеро Кривоозерського району П.Г. Рибак
про зобов'язання не займатися антирадянською агітацією**

10 березня 1930 р.

ПОДПИСКА

1930 года Марта 10 дня Я, нижеподписавшийся, Рыбак Петр Григорьевич даю настоящую подписку Первом. ОкрОтделу ГПУ УССР в том, что больше не буду заниматься никакой антисоветской агитацией, буду аккуратно и всемерно выполнять все возложенные на меня государственные обязанности (налоги и т. п.), причем мне объявлено, что в случае невыполнения буду привлекаться к самой строгой ответственности.

Подпись обвиняемого

Подписку отобрал

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 6044. – Арк. 106.

Оригінал. Рукопис.

№ 61

Витяг

**із звинувачувального вироку по справі антирадянської агітації
селян с. Криве Озеро Кривоозерського району**

14 березня 1930 р.

При проведенні посевкампанії Васютинский Иван Семенович роз'ясняв крест'янам: «Как будете сеять, когда семян нет, соввласть все вывезла за границу?». В январе 30-го года он собрал несколько крестьян в доме Богачука Василия и проводил с ними следующую беседу: «Приближается конец света. Нам нужно держаться вместе, да спасет вас Господь Бог, православных, от антихристовских СОЗОВ». А собравшимся женщинам в этот же период возле егот дома говорил: «Не везите хлеб государству, зачем вам дураками быть и брать за хлеб по государственной цене, когда на базаре возьмете по три и пять рублей пуд...». Сам он категорически отказался платить налог, заявляя: «Я платить не буду, можете мне сделать, что хотите...».

Привлекается по статье 54-10 УК УССР. В предъявленном ему обвинении виновным себя не признал. Из его показаний видно, что до революции у него было 72 дес. собственной земли, что в декабре месяце 1929 года собрал группу женщин возле дома Микитиевой и разъяснял, что в коллективе хорошо, но плохо то, что в церковь нельзя будет ходить, причем эти беседы он повторял часто, а с крестьянами он вел беседы только о защите церкви.

Максименко Федор Карпович, 56 лет, кулак, до революции имел 12 дес. собственной земли, арендовал 7 дес., имел трех коней, четыре штуки рогатого скота, два плуга, распашник, три бороны, одну бричку и два воза, круглый год применял наемный труд. В настоящее время занимается сельским хозяйством, имеет 8,45 дес. земли, пару лошадей, с/х инвентарь, молотилку, лишен избирательных прав, образование низшее. До революции служил стражником, принимал участие в восстании против красных, помогал повстанцам выявлять активных работников села. Максименко ведет систематически агитацию против проводимых мероприятий, одновременно распространяя провокационные слухи о скором падении Соввласти, говорил: «Скоро у нас будет Китай и мы освободимся от гнета. Бог даст, мы эту власть переживем, она долго не будет, власть держится потому, что мы ей даем откупиться от заграницы, а если мы ей перестанем давать, тогда им будет конец...». Когда в село приезжал кто-то из коммунистов, собирая селяе, говорил им: «Вот вам вместо помещиков коммунисты, это несчастье на вашу голову...».

Привлекается по ст.54-10 УК УССР. В предъявленном обвинении виновным себя не признал. Из его показаний видно, что он занимается сельским хозяйством, платит налога 320 руб. Обложен хлебом в 250 пуд., кои им не были выполнены, за что к нему был применен закон ВУЦИК. А отрицая участие в восстании, заявляет, что вместе с урядником и другими стражниками успокаивал народ, призывал не выходить на восстание и, что в последнее время он часто собирал крестьян и доказывал им необходимость принимать на сходах все мероприятия Соввласти...

Кравцов Федор Гаврилович, 51 год, кулак, до революции имел 4 дес. собственной земли, арендовал до 5-ти дес. В настоящее время занимается с/х, имеет 9 дес. земли на 2-х едоков, налога платит 220 руб., хлебом обложен – 180 пуд., неграмотный, лишен избирательных прав. Когда на селе обсуждался вопрос о коллективизации села, Кравцов заявил: «Почали говорить про совхозы, а у нас с очей текут слезы, а это потому, что мы видим и молчим...»

Во время проведения самообложения, он заявлял бедняку Бойко Ивану, каковой обратился к нему за внесением денег: «До каких пор вы будете нас мучить и обирать народ...»

В ноябре 29 года, когда обсуждался вопрос на собрании о принятии устава зернового т-ва, он выступил на сходе и заявил: «Если вступите в зерновую кооперацию, то хлеб будут забирать прямо с машины, а кто не даст хлеба, то все из хаты у него заберут...». Это он повторял неоднократно. ...

Бадика Семен Данилович, 43-х лет, кулак, до революции имел 10 дес. собственной земли, арендовал 8 дес., имел пару лошадей, 2 коровы, 2 шт. мелкого скота, 3 свиней, 2 сеялки, 2 плуга, борону, распашку, применял наемный труд. В настоящее время занимается сельским хозяйством, земли имеет 6,5 дес., аренды 2 дес. на 2 едока и с/х инвентарь.

Налого платит 200 руб. Хлебом обложен 225 пуд., малограмотный, лишен избирательских прав. Принимал участие в восстании в селе, материально помогал проходящим бандам и призывал крестьян к участию в восстании...

При проведенні самообложени, Бадика добивався срыва сходів, говоря крестьянам: «Дурні, що підуть на збори само обкладання, хіба ми не можемо самі себе будувати...».

При обсужденні вопроса на сходах о коллективизации он вел активную агитацию с целью срыва этого мероприятия: «Не йдїть у СОЗ, там вам ні їсти, ні пити не дадуть, будете голодні, холодні, так що остерїгайтесь цих СОЗів». При чем в последнее время он говорил крестьянам: «Соввласть не будет долго существовать, ибо она начала арестовывать и высылать кулаков, потому что боится ввиду наступления войны...».

На основании выше изложенного ПОЛАГАЛ БЫ:

дело №2225 передать на рассмотрение Судебной Тройки при Коллегии ГПУ УССР с ходатайством о применении к обвиняемым следующих мер социальной защиты:

1. Васютинский Иван Симонович, 63-х лет, житель с. Кривое Озеро «А» тогоже района, лишенный избирательных прав, обвиняется по ст.54-10 УК УССР – заключение в концлагерь, сроком на 10 лет.

2. Максименко Федор Карпович, 56-ти лет, кулак, лишен избирательных прав, житель с. Кривое Озеро «А» обвиняется по ст.54-10 УК УССР – заключение в концлагерь, сроком на 10 лет.

3. Кравцов Федор Гаврилович, 51 г., кулак, лишен избирательных прав, житель села Кривое Озеро «А» обвиняется по ст.54-10 УК УССР – заключение в концлагерь, сроком на 5 лет.

4. Бадика Семен Данилович, 43-х лет, кулак, лишен избирательных прав, житель с. Кривое Озеро «А» обвиняется по ст. 54-10 УК УССР – заключение в концлагерь, сроком на 5 лет.

Сотрудник 2 отделения

Казацкер

Пом. нач. 2 отделения

Казимирский

Согласны:

Нач. окротдела ГПУ-0095

Рахлис

Обвинительное заключение – УТВЕРЖДАЮ.

С предлагаемыми мерами социальной защиты СОГЛАСЕН:

Первомайский ОКРПРОКУРОР

Бодилевский

ДА Николаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 6044. – Арк. 125-128.

Оригінал. Машинопис.

№ 62

Список розкурлених і виселених селян Костянтинівської сільської ради Миколаївського району

11 квітня 1930 р.

№ п\п	Прізвище, ім'я та по батькові	кількість членів сім'ї
1.	Леоненко Павло Федорович	3
2.	Стельник Марко Костянтинович	6
3.	Клинцов Єгор Сергійович	6

4.	Тарабанов Іван Іванович	5
5.	Федоров Арсентій	9
6.	Іванов Єгор Архипович	8
7.	Клинцов Василь Сергійович	7
8.	Клинцов Фадей	2
9.	Друка Тимофій	5
10.	Стельник Іван Антонович	4
11.	Кордин Мартин	8
12.	Тюник Павло Кузьмич	5

*ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-162. – Оп. 1. – Спр. 2034. – Арк. 253.
Оригінал. Рукопис.*

№ 63

Заява

селянина с. Мигії М.Г. Тараненка до Первомайського райвиконкому про повернення йому конфіскованого майна

27 квітня 1930 р.

В січні місяці 1930 року моє господарство було розкуркулено й забрано все майно та худоба до голки та нитки. Серед зими мене вигнали з хати, залишивши мені лише шість пудів ячмінного борошна на всю мою сім'ю, яка складається з батька 92 років, матері 85 років, чотирьох дітей, найстаршій дитині 10 років, та нас двоє, а разом вісім їдців. Це я вважаю цілком несправедливим з приводу того, що має господарство є трудовим, середняцьким. Я став господарем двору лише з 1920 року. Також і батько мій не був куркулем і його господарство не вважалось куркульським, а теж трудовим, середняцьким... Я завжди виконував всі покладені на мене обов'язки, був старшим і молодшим сільвиконавцем з 1922 по 1926 рік. Лише в 1927 році мене позбавили виборчих прав за те, що я тримав сезонного робітника в зв'язку з тим, що моя дружина все літо була хвора. До того ж я теж інвалід другої групи, на що маю виправдуючі документи...

Заяву я кілька разів подавав до сільради про неправдиве позбавлення мене виборчих прав, а також про неправдиве розкуркулення. Але на все це не звертають ніякої уваги, а тому прошу комісію по розгляду скарг розглянути мою заяву та правдиво віднестись до цієї справи.

*ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-2066. – Оп. 1. – Спр. 101. – Арк. 125-129. Оригінал.
Рукопис.*

№ 64

Листування партколегії окружної контрольної комісії
з Миколаївським окружним ДПУ по справі заступника
директора театру ім. Скрипника Петрова

30 квітня 1930 р.

Таємно. № ПЛ/51

До Миколаївського Окр. ДПУ

Центральним Управлінням Миколаївської міліції до Вас було надіслано копії відомостей про т. Петрова (заступника директора театру ім. Скрипника).

Партколегія Окр. КК просить повідомити, що Вами зроблено по цій справі.

Член партколегії Дейненко

Инфо ПК. Секретно на № ПЛ/51 Председателю Окр. КК РКИ г. Николаев

О Петрове

Николаевский окротдел ГПУ сообщает, что поступившие к нам сведения о директоре театра им. Скрипника тов. Петрове находятся в стадии проверки.

О результатах будет Вам сообщено.

Нач. Никокротдела ГПУ 00 15-й стр. див.

Розанов

Нач. 2 Отделения Маркелов

Пом. Уполном. 2 отд.

Файнберг

Инфо ПК Д.

На № ПЛ/51 Пред. КК – КП (б) У г. Николаев

О директоре театра им. Скрипника

Секретно

На Ваш запрос от 30/IV -с.г. за № ПЛ/51 окротдел ГПУ сообщает, что по добытым нами сведениям установлено, Петров Петр Иванович, директор театра им. Скрипника действительно происходит из с. Збруев Гопринского района Херсонского округа, отец его священник, у родных бывает, также материально их поддерживает, также бывает часто в Алешках Херсонского округа, где проживает его семья и имеет около половины десятины сада. Дальнейшая проверка проводится.

Начальник Никокротдела ГПУ 00 15 С/Д Розанов

Начальник 2 Отделения Маркелов

П /Уполном. МПК Файнберг

ДА Миколаївської обл. – Ф. П-8. – Оп. 1. – Спр. 3. – Арк. 57-59. Оригінал. Машинопис.

№ 65

Список колишніх поміщиків, які були виселені з населених пунктів
Миколаївського округу за межі округу

17 травня 1930 р.

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові
1.	Утц Едуард Іванович
2.	Антон Фрідріх Іванович

3.	Берг Володимир Юхимович
4.	Костенко Йосип Григорович
5.	Юрицин Андрій Семенович
6.	Мюллер Петро Михайлович
7.	Дудніков Петро Миколайович
8.	Яловенко Іван Осипович
9.	Лоран Франц Іванович
10.	Юрицин Віктор Петрович

Завідуючий Миколаївським окружним адміністративним відділом

*ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-161. – Оп. 1. – Спр. 831. – Арк. 54-55.
Оригінал. Рукопис.*

№ 66

Список розкуркулених селян та членів їх сімей Вівсянівської сільської ради Новобузького району

31 липня 1930 р.

№ п\п	Прізвище, ім'я та по батькові	рік народження
1.	Коломієць Іван Максимович	1891
2.	Коломієць Марія Данилівна	1887
3.	Коломієць Василь Максимович	1910
4.	Коломієць Максим Максимович	1912
5.	Коломієць Віра Максимівна	1915
6.	Коломієць Михайло Максимович	1917
7.	Бондар Григорій Севостянович	1886
8.	Бондар Явдоха Ільківна	1886
9.	Бондар Серафима Григорівна	1907
10.	Бондар Ганна Григорівна	1910
11.	Бондар Надія Григорівна	1913
12.	Бондар Степан Григорович	1915
13.	Хамула Сава Степанович	1887
14.	Хамула Фросина Іванівна	1893
15.	Хамула Василь Савович	1913
16.	Хамула Георгій Савович	1919

17.	Хамула Ліза Савівна	1922
18.	Хамула Павло Савович	1925
19.	Хамула Онисія Тимофіївна	1849
20.	Постика Федір Дмитрович	1867
21.	Постика Григорій Федорович	1903
22.	Постика Василь Федорович	1907
23.	Постика Онисія Яківна	1866
24.	Постика Гнат Устинович	1891
25.	Постика Ганна Федорівна	1901
26.	Постика Анатолій Гнатович	1920
27.	Постика Марія Гнатівна	1924
28.	Постика Явдоха Гнатівна	1926
29.	Закаблучний Іван Петрович	1873
30.	Закаблучна Марія Василівна	1873
31.	Закаблучна Явдоха Іванівна	1908
32.	Закаблучна Одарка Іванівна	1912
33.	Закаблучна Олександра Іванівна	1914
34.	Авраменко Петро Федорович	1878
35.	Авраменко Варвара Петрівна	1870
36.	Авраменко Клавдія Петрівна	1908
37.	Авраменко Ніна Петрівна	1910
38.	Авраменко Сергій Петрович	1912
39.	Бондар Володимир	1902
40.	Бондар Наталя Наумівна	1903
41.	Бондар Григорій Володимирович	1925
42.	Бондар Любов Володимирівна	1926

Голова сільської ради
Секретар

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-167. – Оп. 1. – Спр. 566. – Арк. 95.
Оригінал. Рукопис.

№ 67
Витяг з протоколу
засідання Секретаріату ЦК КП(б)У
про мобілізацію членів партії в органи ДПУ

15 вересня 1930 р.

Цілком таємно

Комуністична партія (більшовиків) України Центральний Комітет
Харків 15.IX.30

Миколаївському МПК

ВИТЯГ
пр. № 13 засідання Секретаріату ЦК від 13.IX.30

Слухали:

Прохання ДПУ про мобілізацію 116 товаришів для постійної роботи в органах ДПУ.

(Збільшено штат на 529 чол.)

Ухвалили:

Список наданий відділом кадрів у кількості 96 чол. затвердити (див. дод.).
Запропонувати МПК та РПК в 5-денний термін відкомандирувати товаришів в розпорядження ДПУ.

Секретар ЦК КП (б)У

ДА Миколаївської обл. – Ф. П-6. – Оп. 1. – Спр. 18. – Арк. 5. Копія. Машинопис.

№ 68
Резолюція Миколаївського міськкому
про необхідність посилення роботи по чистці
підприємств від «антирадянського і політично неблагонадійного
елементу»

5 листопада 1930 р.

...значительная засоренность предприятий, в особенности завода имени А. Марти различным антисоветским элементом (бывшие белые офицеры, эсеры, меньшевики, бывшие члены КП (б)У, проявившие себя антисоветски, уголовный элемент и пр.), враждебная деятельность последних также способствует росту отрицательных настроений среди отдельных нестойких групп рабочих, особенно среди рабочей прослойки, недавно вышедшей из села.

Постановляет:

8. Исходя из пограничности г. Николаева и громадной его роли в деле укрепления обороноспособности нашей страны, заострит внимание коммунистической части заводоуправления, партийных, профорганизаций на необходимость при содействии и участии ГПУ провести решительную чистку предприятий от всего антисоветского, политически неблагонадежного элемента, закончив эту работу в квартальный срок.

10. Бюро одобряет проведенные оперативные мероприятия ГПУ по изъятию контрреволюционных элементов и считает необходимым всемерно дальше, усиление этих мероприятий.

Отмечая недостаточность штатов ГПУ, в целях усиления аппарата последнего и обеспечения необходимых расходов на оперативные нужды, поручить финотделу горсовета наладить систематическую материальную помощь органам ГПУ.

ДА Николаївської обл. – Ф. Л-б. – Оп. 1. – Спр. 5. – Арк. 80-82. Оригінал. Машинопис.

№ 69

Резолюція загальних зборів робітниць Сельсоюзу, Молочарсоюзу, Окрколгоспсоюзу, Сельбанку, окрземвідділу про чистку радапарату

[не раніше 1930 р.]

Заслухавши доповідь тов. Кобенко про чистку радапарату, загальні збори робітниць та службовок Сельсоюзу, Молочарсоюзу, Окрколгоспсоюзу, Сельбанку та окрземвідділу – цілком й повністю підтримують міроприємства партії, Радвлади та профспілок щодо чистки радапарату.

Основна причина чистки та, що, керуючись рішеннями XV з'їзду ВКП (б) та XVI партконференції, ми форсованим темпом приступили до реконструкції нашого господарства країни й перетворення її з країни аграрно-промислової в країну промисловоаграрну, аби не тільки догнати, але й перегнати передові капіталістичні країни й бути в недалекому майбутньому в повній мірі незалежними від зовнішнього світу. Ми щільно підійшли до форсованого будівництва соціалізму в нашій країні. В цій великій роботі бувають великі труднощі, які ще більше ускладнюються тим, що в рядах профспілок та радапарату є елемент, який не тільки не сприяє будівництву, але всіма засобами гальмує справу (як, наприклад, шахтинська справа, Глуховський фінвідділ та ін.), а тому, щоб відсіяти свої лави від ворожого елемента й форсувати до соціалістичного будівництва – генеральна чистка не тільки своєчасна, а й дуже потрібна.

Зобов'язати усіх робітниць та службовок вжити всіх заходів для сприяння комісії, яка повинна підготуватися до чистки радянського апарату та виявлення всіх бюрократичних, ворожих елементів серед співробітників вищезгаданих організацій.

Надалі вжити усіх заходів до неприпущення прийняття робітників на роботу, які не повинні знаходитися в радянських кооперативних установах Сельсоюзу, Молочарсоюзу, Окрколгоспсоюзу, Сельбанку та окрземвідділу.

*ДА Николаївської обл. – Ф. П-1. – Оп. 1. – Спр. 612. – Арк. 15.
Оригінал. Машинопис.*

№ 70

Список осіб куркулів, які прибули в м. Николаїв із сільських місцевостей

1930 р.

1. Шульга Андрей Кузьмич - 2-я Слободская, 107, рождения 1867 Г., женат, с ним живет Гликерия Ивановна, 1867 Г., и сын Максим, 1900 г. рождения. В город прибыл 9/11-30 г. из с.Калиновки. В настоящее время Шульга А. нигде не работает, членом союза не состоит, сын занимается извозным промыслом. Поддерживает связь с селом.

Ему часто что-то привозят. Дом якобы взят в аренду, за что он платит 15 руб. в месяц, но по агентурным данным дом куплен за 1000 рублей. В дом Шульга приехал ночью.

2. Шевчук Илья Леонтьевич - Кузнечная, 170, рождения 1891 г., живет с семьей: жена Пестина Кузьминична и 6 детей, Василий - 12 лет, Екатерина - 7 лет, Мария - 5 лет, Матрена - 2 года, Павел - 11 месяцев и Алексей рождения 1913 г. Приехал в город и вписан в домовую книгу 17.IX.-29 г. Прибыл из д. Ингулка, привез 1 корову и продал в Николаеве. Работает гоняльщиком в Санобозе, является членом Союза РКХ, членский билет № 1787.

3. Тищенко Василий Дмитриевич - 2-я Безыменная, 9, рождения 1883 г., жена Капитолина Семеновна, дети: Таня, Лида, Настя, Нина, из коих 3 учатся в школе по ул. Сенной. Прибыл в г. Николаев из д. Ново-Егоровка 1/1 - 30 г. г. Купил дом за 1500 руб. Имеет в настоящее время 1 лошадь, фургон, 1 корову, членом союза не состоит, временно работает на грузке в торговом порту. Имел земли в деревне около 20 десятин.

4. Карпенко Ирина Тимофеевна - 7-я Военная, 20, рождения 1899 г., с ней проживает дочь Лидия 3-х лет. Прибыла 7/11-30 г. и вписана в домовую книгу из г. Станислава Херсонского округа (дочь 10/II-30 г.). Имела Карпенко 15 десятин земли и большое хозяйство, муж ее сбежал неизвестно куда.

5. Бороздин Антон Тихонович, рождения 1886 г. из дер. Константиновка. Прибыл 15/1-30 г. с семьей: жена Анастасия Васильевна, 1894 г. рождения, и 6 душ детей, из них старшей 14 лет, а младшей 3 года. 3 дочери учатся в школе по 1-й Военной, 30. Имеет 2 лошади, фургон, занимается извозным промыслом, стоя на бирже около цирка, членом союза не состоит. Имел 20 десятин земли.

6. Бондаренко Александр Емельянович - Володарского, 30, рождения 1884 г., прибыл с семьей 6/II- 30 г. из с. Христофоровки Николаевского округа, жена - Наталья Матвеевна, 1889 г., дочь Тамара 15 лет, сын Эрик 4 года. Дочь Тамара занимается в трудшколе № 6. Бондаренко был до 1918 г. членом союза ВСДМ, в настоящее время не состоит, ничем не занимается. По старым документам восстанавливается на заводе им. А.Марти. Имел земли до 25 десятин.

7. Тарасенко Евдоким Кириллович - Глазенаповская, 19, рождения 1873 г., прибыл в Николаев 9/II-30 г. из г. Оренбурга-Сибири и остановился на жилье у гр. Гурлимова, так как является ему тестем, но переехал через 3 дня к другой дочери, проживающей в д. 55 по 4-й Поперечной. Дом принадлежит Воронкову. В Сибири Тарасенко был раскулачен, имел наемную силу и большое хозяйство. В Николаев приехал один, ничего не привез, членом союза не состоит, нигде не работает.

8. Деревицкий Андрей Павлович - Пограничная, 50. Приехал сюда с Лесковой улицы, 46 с семьей: женой Ольгой Алексеевной, рождения 1884 г. и дочерью Агинией, 26 лет. Является членом Союза ВСРМ, билет № 210320. Квартиру купил у Шибрикова Меркурия Марковича.

9. Трамбовицкий Филипп Терентьевич - Херсонская, 192, убыл обратно в д. Новокрасавку.

10. Лихнекевич Никита Васильевич - 2-я Слободская, 58, 43 года, прибыл в Николаев в сентябре 1919 г. из Зиновьевского округа Елисаветградского р-на, с Цвотка. Семья: жена Елисавета Ивановна, 41 год, сын Василий 9 лет, учиться в трудшколе, имущество не привезли. Членом союза не состоит. В настоящее время нигде не работает.

11. Саганенко Александр - 25 лет, приехал с Лихнекевичем, сестрой Христей 12 лет и братом Василием 9 лет. Ничего не привез. Оба распродали имущество в селе, а в городе совместно купили дом за 3 000 рублей пополам, где и живут.

12. Рублевич Кузьма Павлович, 1884 Г., Пограничная, 226, прибыл 29/ХП-29 г. из д. Ново-Фонтановки Новоодесского р-на. С ним жена Мария, 1886 г. рождения, сын Иван 1907 г. Сам сапожник, в настоящее время безработный, членом союза не состоит. На бирже, как и сын, не зарегистрирован. Имущество не привез.

13. Ангелов Григорий Федорович – Пограничная, 226, рождения 1878 г., прибыл из с.Суворовки Новоодесского р-на с семьей: жена Мария, 1885 г. рождения, дочь Антонина, 19]3 г. рождения. По профессии плотник, членом союза не состоит. На бирже труда не зарегистрирован. В Николаев прибыл 23/ХП-29 г. Купил часть дома за 500 руб. Имущества не привез, распродал до приезда в город.

14. Кругликов Ефим Константинович – 5-я Слободская, 104, рождения 1888 г., прибыл 21/1-30 г. из села Балабановки Николаевского р-на. Проживает сам. Имущества нет, членом союза не состоит. В настоящее время безработный, на бирже не зарегистрирован. Семья живет в Балабановке. Из села часто приезжают крестьяне и привозят имущество для распродажи.

Сведения о покупке дома 30 на Адмиральской кулаком Криницким не подтвердились. Здесь помещается магазин Военпродмага. Сведения, что в доме 229 по Севастопольской проживает кулак из с. Добрая Криница Баштанского р-на, не подтвердились, ибо последний дом № 209.

Не подтвердилось, что кулак Завтура проживает по Одесской улице у гр. Бурли, Дмитрия..

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-8. – Оп. 1. – Спр.227. – Арк. 1. Оригінал. Машинопис.

№ 71

Оперативне зведення начальника оперативної трійки Варварівського району про родини, які підлягають примусовому виселенню

1930 р.

Начальнику Николаевского Окружного отдела ГПУ
Оперсводка

Доношу, что на территории Варваровского района окончательно выяснились дела по существу семейств, подлежащих принудительному выселению, в отдельности по сельсоветам, главы семейств коих, а в отдельных случаях и целые семейства, бежали в г.Николаев и другие районы.

1. Кирьяковский сельсовет: Сивач Александр Иванович, проживает на Привозной,9.

2. Н-Григорьевский сельсовет: а) Голубь Фома со своим сыном Иваном; б) Голубова Анна с дочерью, выехали в г.Николаев, адрес неизвестен.

3. Корчинский сельсовет: а) Бондарь Петр Аврамович, выехал в г. Вознесенск; б) Будыкин Иван Васильевич, проживает в г.Николаеве у сына; в) Яровой Иван Федотович, скрылся неизвестно куда.

4. Петровский сельсовет: а) Гаммель Варвара Фридриховна, выехала с дочерью в Одессу, сын в Николаеве работает грузчиком.

5. В.Кутский сельсовет: а) Рудой Карп, выехал в г.Николаев; б) Киро Иван, выехал в Березовку.

6. Шуринский сельсовет: а) Ламзака Степан Николаевич, выехал в г. Николаев, где учатся сын и дочь; б) Гагорин Федор Иванович, выехал в г.Николаев.

7. Терноватський сільсовет: а) Дикасар Леонтий, г. Николаев, Херсонська, 26; б) Кричун Иван, невідомо де; в) Балан Григорій Митрофанович, виїхав в г. Николаев.

8. Нечаянський сільсовет: а) Даунгауэр Григорій Касперович, виїхав в г. Николаев; б) Флет Маркус Антонович, виїхав в г. Одесу; в) Власов Михайл Петрович, проживає в г. Николаєві, на Слободці у Гладкої Меланьї.

9. М. Коренихський сільсовет: а) Бас Федор Никитович, виїхав в г. Ташкент; б) Дудник Тимофій, виїхав в г. Николаев, Херсонська, 68 (не виявлено).

10. Б. Коренихський сільсовет: а) Таланов Григорій Федорович, г. Николаев; б) Юськевич Федор Семенович, г. Николаев, 7-я Військова, 4; в) Савун Степан Афанасьєвич, г. Николаев; г) Дем'яненко Иван Васильєвич, г. Николаев.

11. Андреевський сільсовет: а) Щука, скрився невідомо куди.

12. Варваровський сільсовет: а) Вязник Василій Матвєєвич, виїхав невідомо куди.

13. Нечаянський сільсовет: а) Дукарт Геронімум Антонович, проживає в г. Николаєві, Шосейна, куток Спаскої по лівій стороні; б) Новицький Лука Алексєєвич, проживає в г. Николаєві, Фрунзе, 86.

Всі вищеперелічені кандидатури являються самою махровою і контрреволюційною публікою, розшук і арешт яких на предмет їх висилки необхідні.

Із підлеглих арешту представлених вверненому мені району 62 кандидатури, 27 кандидатур не хватає. Виявлено ще 12 кандидатур, які підлягають несомненній висилці. Все ж, незважаючи на це, 15 кандидатур не хватає і яких неоткуда взяти. Це являється слідствием предпринятими досрочними заходами сільськими радами і партячейками в справі раскулачівання і виселення кулацтва з їх квартир. Крім того, опер.отделом і іншими адміністративними органами вироблялись арешти кулаків, про які нас не інформують.

Начальник оперативної трійки *Лебедев*
Пом. начальника оперативної трійки *Лавров*

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-8. – Оп. 1. – Спр. 227. – Арк. 12-14.
Оригінал. Рукопис.

№ 72

Список розкуркулених селян Бармашівської сільської ради Миколаївського району

1930 р.

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	кількість членів сім'ї
1.	Жуков Михайло Ісидорович	6
2.	Жуков Петро Ісидорович	7
3.	Матвєєв Омелян Іванович	6
4.	Ісаков Федор Степанович	5
5.	Ісаков Степан Федорович	1
6.	Ісаков Ілля Васильович	6
7.	Ісаков Яков Васильович	7

8.	Звонов Федор Макарович	6
9.	Лаврентьев Кирило Потапович	7
10.	Хилков Дмитро Виссарионович	9
11.	Степанов Іван Демидович	7
12.	Степанов Іван Тимофійович	7
13.	Булкін Яків Федотович	6
14.	Ухін Іван Кирилович	7
15.	Цуканов Іван Дмитрович	3
16.	Ісаков Микита Степанович	8
17.	Ухін Федор Семенович	1
18.	Ухін Кирило Петрович	3
19.	Седнев Йосиф Степанович	10
20.	Степанов Мартин Васильович	16

Голова сільської ради

*ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-296. – Оп. 1. – Спр. 292. – Арк. 1.
Оригінал. Рукопис.*

№ 73

**Список селян Баштанського району, які були розкуркулені,
виселені з будинків і розселені на території району**

1930 р.

№ п/п	Прізвище, ім'я та по- батькові	кількість членів сім'ї	В якому селі проживав до переселення
1.	Чернов Степан	7	х.Вовчий
2.	Вітренко Іван Іванович	6	х.Вовчий
3.	Вітренко Микола	5	х.Вовчий
4.	Чумак Іван Григорович	7	х.Вовчий
5.	Григоренко Іван Федорович	4	с.Максимівка
6.	Григоренко Трохим	2	с.Максимівка
7.	Григоренко Іван Антонович	10	с.Максимівка
8.	Хрупало Прохор Іванович	7	с.Максимівка
9.	Хрупало Іван Іванович	11	с.Максимівка
10.	Шалигін Андрій Юхимович	3	с.Люборка
11.	Григоренко Петро Тимофійович	7	с.Люборка

12.	Дмитренко Уліта	2	с.Люборка
13.	Шалигін Семен Єрмолайович	7	с.Люборка
14.	Бойченко Дмитро	3	х.Рено*
15.	Бойченко Мотрона	2	х.Рено*
16.	Назаров Корній Тимофійович	3	х.Рено*
17.	Назаров Михайло Карпович	4	х.Рено*
18.	Кащенко Роман Петрович	8	х.Рено*
19.	Степаненко Павло Омелянович	3	
20.	Кучеренко Петро Омелянович	4	
21.	Макаренко Іван Опанасович	5	
22.	Ткаченко Павло Андрійович	8	
23.	Мороз Іван Левонтійович	5	
24.	Лебідь Ларіон Якович	8	
25.	Богдан Іван Романович	6	
26.	Ангелов Данило Юхимович	3	
27.	Харланов Федір	6	с.Люборка
28.	Кононов Іван Маркович	6	с.Люборка
29.	Кононов Гаврило Максимович	7	с.Люборка
30.	Кононов Петро Максимович	3	с.Люборка
31.	Козирев Мануїл Родіонович	5	с.Явкіне
32.	Зродніков Юхим	7	с.Явкіне
33.	Васильєв Дмитрій	2	с.Явкіне
34.	Фролова Федора	6	с.Явкіне
35.	Лебідь Василь	2	с.Леніне
36.	Литвинов Василь Гордіович	3	с.Леніне
37.	Новиков Герасим	4	с.Леніне
38.	Кравченко Андрій Свиридович	2	с.Леніне
39.	Ткаченко Яків Павлович	4	с.Леніне
40.	Шевченко Павло	6	с.Леніне
41.	Сологуб Василь Фролович	2	с.Леніне
42.	Нікулін Григорій олексійович	6	с.Леніне
43.	Гутовський Аврам Родіонович	6	х.Рено
44.	Будак Федір Степанович	5	х.Рено
45.	Шинкаренко Олександр Сергійович	8	х.Рено
46.	Діденко Михайло Лук'янович	4	х.Рено

47.	Задорожня Килина	5	х.Рено
48.	Вітренко Олександр Дмитрович	3	х.Рено
49.	Вітренко Осип Трохимович	2	х.Рено
50.	Жупаненко Михайло Дмитрович	4	х.Рено
51.	Дишловий Семен Іванович	2	х.Рено
52.	Бурлач Семен Савович	1	х.Рено
53.	Іваненко Микита Іларіонович	5	с.Прогрес
54.	Єршов Григорій Федорович	-	с.Прогрес
55.	Харланов Василь	3	
56.	Васильєв Іван	3	х.Рено
57.	Васильєва Марія Панасівна	4	х.Рено
58.	Чернов Олексій	4	х.Рено
59.	Діденко Роман Лук'янович	7	х.Рено
60.	Гутовський Григорій	7	х.Рен
61.	Богатир Степан	3	с.Новоіванівка
62.	Андрієвський Олексій	7	с.Мар'янівка
63.	Приходько Степан	3	с.Мар'янівка
64.	Левін Зельман	6	с.Єфінгар
65.	Якименко Гордій Іванович	7	
66.	Ямчуків Єгор Онисимович	10	***
57.	Ямчуків Мирон Васильович	3	***
68.	Шипко Петро Іванович	4	
69.	Бутенко Йосип Федорович	7	с.Одрadne
70.	Дрожак Данило Іванович	4	с.Леніне
71.	Мороз Лев Кузьмич	6	с.Леніне
72.	Мороз Іван Леонтійович	5	с.Леніне
73.	Пархоменко Йосип Іванович	3	х.Богомаз
74.	Богомаз Олексій	2	х.Богомаз
75.	Демченко Павло	3	х.Богомаз
76.	Селін Кирило Митрофанович	3	с.Привільне
77.	Щелинський Полікарп Купріянович	8	с.Привільне
78.	Івершин Сергій Максимович	2	с.Привільне
79.	Орлов Олексій Панасович	4	с.Привільне
80.	Осерський Юхим Іванович	5	с.Привільне
81.	Кузьмичов Устим Петрович	7	с.Привільне

82.	Балдук Антон Лаврентійович	3	с.Тарасівка
83.	Желізний Антон Тимофійович	4	с.Зелений Яр
84.	Волощук Костянтин	2	с.Баштанка
85.	Бондаренко Костянтин	5	с.Баштанка
86.	Желізний Дмитро	4	с.Баштанка
87.	Бойченко Костянтин Аврамович	7	с.Баштанка
88.	Прибрат Григорій Васильович	6	с.Баштанка
89.	Пастушенко Андрій Платонович	2	с.Явкіне
90.	Пастушенко Марія Федорівна	5	с.Явкіне
91.	Шереметьєв Тарас Леонтійович	7	с.Явкіне
92.	Масюта Іларіон Микитович	6	с.Явкіне
93.	Петраков Василь Євдокимович	2	с.Явкіне
94.	Антонов Феоктист	5	с.Явкіне
95.	Ігнат'єв Костянтин	9	с.Явкіне
96.	Женжеруха Роман Андрійович	2	с.Добра Криниця
97.	Комашко Петро Архипович	7	с.Добра Криниця
98.	Гончар Іван Якович	3	с.Добра Криниця
99.	Сокуненко Олексій	2	**
100.	Хрупало Анастасія	5	с.Максимівка
101.	Загоруйко Тимофій	6	с.Максимівка
102.	Хрупало Трохим Іванович	3	с.Максимівка
103.	Хрупало Олексій Трохимович	3	с.Максимівка
104.	Шевченко Федір Трохимович	8	с.Максимівка
105.	Корчєбний Кирило	-	х.Корчєбний
106.	Корчєбна Марфа	-	х.Корчєбний
107.	Хрупало Дмитро Іванович	9	с.Прогрес
108.	Хрупало Іван Максимович	2	с.Прогрес
109.	Іваненко Сава Ілліч	3	с.Прогрес
110.	Позняк Авксентій	5	с.Прогрес
111.	Позняк Семен Авксентійович	4	с.Прогрес
112.	Хрупало Трохим Миколайович	6	с.Прогрес
113.	Хрупало Василь Миколайович	4	с.Прогрес
114.	Таран Дем'ян Терентійович	2	с.Новопавлівка

115.	Чумаченко Митрофан	5	с.Новопавлівка
116.	Миненко Семен Спирідонович	4	с.Новопавлівка
117.	Садовський Хома	9	с.Новопавлівка
118.	Коломієць Іван Никифорович	5	с.Новопавлівка
119.	Гавриленко Олексій	2	с.Новопавлівка
120.	Федоренко Данило	4	с.Богданівка
121.	Чумак Григорій	3	с.Богданівка

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-935. – Оп. 1. – Спр. 121. – Арк. 779-782.
Оригінал. Рукопис.

№ 74

Список розкуркулених селян Антонівської сільської ради Баштанського району

1930 р.

№ п/п	Прізвище, і м'я та по батькові	кількість членів сім'ї
1.	Лебідь Василь Федорович	4
2.	Литвинов Василь Гордійович	2
3.	Новиков Герасим Кирилович	4
4.	Ткаченко Яків Павлович	4
5.	Сологуб Василь Фролович	2
6.	Нікулін Григорій Олексійович	6
7.	Гутовський Авраам Романович	6
8..	Будик Федір Степанович	5
9.	Шинкаренко О.С.	8
10.	Діденко Михайло Л.	4
11.	Жупаненко Михайло Дмитрович	4
12.	Дишловий Семен Іванович	2
13.	Бурлаченко Семен Савелійович	1
14.	Васильєв Іван Ананійович	3
15.	Васильєва Марія Пантеліївна	4
16.	Ткаченко Павло Андрійович	8
17.	Чернов Олексій Михайлович	4
18.	Діденко Роман Лук'янович	7
19.	Шепель Варфоломій С.	4

20.	Ямчуков Єгор О.	10
21.	Ямчуков Мефодій Васильович	1
22.	Дрожак Данило Іванович	4
23.	Мороз Левко Кузьмович	6
24.	Мороз Іван Леонтійович	5
25.	Бойченко Дмитро К	2
26.	Бойченко Матрьона	2
27.	Назаров Корній Тимофійович	3
28.	Назаров Михайло Корнійович	4
29.	Кащенко Роман Петрович	8
30.	Степаненко Павло Омелянович	3
31.	Кучеренко Петро Омелянович	4
32.	Лебідь Ларіон Якимович	8
33.	Богдан Іван Романович	6
34.	Ангелов Данило Юхимович	3
35.	Шевченко Павло Андрійович	6
36.	Павлова Христя Омелянівна	4

Голова райвиконкому

*ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-935. – Оп. 1. – Спр. 121. – Арк. 769.
Оригінал. Рукопис.*

№ 75

**Резолюція Кривоозерського ДПУ
про повернення карної справи мешканців с. Тридуби на дорозслідування**

6 січня 1931 р.

**АРЕСТАНТСКОЕ
00-4 група
80652 РАЙУПОЛНОМОЧЕННОМУ ГПУ**

*КРИВОЕ ОЗЕРО
6 января 1931 г.*

По делу НЕГРАЙ Т. и др.

Из присланного Вами дела №3 по обвинению гр.гр. села Тридубы НЕГРАЯ Тимофея, ЦАПКА Григория, ЗЕЛЕНЕНЬКОГО Ивана и КРАВЧУКА Александра:

1. Не видно конкретных фактов антисоагитации со стороны обвиняемых, а равно не видно общности их между собой и наличия связи.

2. Обвинение обосновано исключительно на отвлеченных показаниях свидетелей, как-то: «проводили антирадянскую агитацию против мероприятий радвлади, казали, что коллективизация с панщина» и т.д.

При наличии такого следствия дело не может быть предметом рассмотрения Особовещания и мы вынуждены будем освободить арестованных, а потому предлагается в недельный срок допросить не менее 6 свидетелей, добываясь конкретных фактов их антисоветской деятельности и к-р агитации, а также установить наличие их связи между собой, что также необходимо подтвердить свидетельскими данными.

Все материалы и свидетельские показания срочно направить нам.

НАЧАЛЬНИК СО
СТ УПОЛНОМОЧЕННЫЙ

КРАСКОВ
МЕЙТУС

СУДОВОЮ ТРИКОЮ ПРИ КОЛЕГІЇ ДПУ УРСР ВІД 26.02.1931 Р.
БУЛИ ЗАСУДЖЕНІ:

Неграй Т.Л. – до 8 років ув'язнення у концтабір;
Зелененький І.Л. – до 5 років ув'язнення у концтабір;
Цапок Г.П. – до 5 років ув'язнення у концтабір;
Кравчук А.Т. – до 8 років ув'язнення у концтабір.)

*ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 6412. – Арк. 35.
Оригінал. Машинопис.*

№ 76

Список розкуркулених селян та членів їх сімей Мішково-Погоріловської сільської ради Миколаївського району

26 січня 1931 р.

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові
1.	Савицький Дмитро Олександрович
2.	Савицька Любов Іванівна
3.	Савицька Наталя Дмитрівна
4.	Савицький ІванДмитрович
5.	Савицький Олексій Дмитрович
6.	Савицька Пелагія Дмитрівна
7.	Дубицький Ничипір Тимофійович
8.	Дубицька Катерина Осипівна
9.	Харитонов Андрій Петрович
10.	Харитонova Ганна Іванівна
11.	Харитонов Сергій Андрійович
12.	Харитонов Олександр Андрійович

13.	Харитонов Олексій Андрійович
14.	Харитонova Євдокія Андріївна
15.	Харитонova Марія Андріївна
16.	Харитонova Катерина Андріївна
17.	Харитонova Клавдія Андріївна
18.	Харитонova Парасковія Андріївна
19.	Харитонов Петро Миколайович
20.	Харитонova Євгенія Олександрівна
21.	Харитонов Микола Петрович
22.	Харитонova Олександра Петрівна
23.	Непомнящий Петро Мартинович
24.	Непомняща Парасковія
25.	Непомнящий Іван Мартинович
26.	Непомняща Фекла Максимівна
27.	Непомняща Антоніна Іванівна
28.	Непомняща Євдокія Іванівна
29.	Непомнящий Іван Іванович
30.	Нікітін Макар Іванович
31.	Нікітіна Парасковія Осипівна
32.	Нікітіна Марія Макарівна
33.	Нікітін Леонтій Макарович
34.	Нікітіна Олена Макарівна
35.	Харитонов Микола Петрович
36.	Харитонova Олена Макарівна
37.	Харитонов Григорій Миколайович
38.	Денисов Олександр Костянтинович
39.	Денисова Юхимія Іванівна
40.	Денисова Катерина Олександрівна
41.	Денисов Василь Олександрович
42.	Шапаренко Христофор Іванович

Розкуркулені та не виселені з села

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові
1.	Степин Олексій Степанович
2.	Степина Фекла Дмитрівна

3.	Павленко Панас Степанович
4.	Павленко Ксенія Іванівна
5.	Письмений Петро Іванович
6.	Письмена Марія Федорівна
7.	Письмена Тетяна Петрівна
8.	Письмений Яків Петрович
9.	Письмена Надія Петрівна
10.	Письмений Іван Петрівна
11.	Денисов Тимофій Григорович
12.	Денисова Катерина Іванівна
13.	Захарченко Яків Феликсович
14.	Захарченко Агафія
15.	Кузьмин Корній Васильович
16.	Кузьмина Фросина Петрівна
17.	Романько Григорій Іванович

*Голова сільської ради
Секретар*

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-8. – Оп. 1. – Спр. 615. – Арк. 10-17. Оригінал. Рукопис

№ 77

Витяг з протоколу засідання президії Калинівської сільської ради Миколаївського району про конфіскацію зерна у селянина с. Воровське А.Л. Лісовського за переховування хліба

20 лютого 1931 р.

Слухали: Акт, складений т. Шкуденком на гром[адянина] с. Воровське Калинівської сільської ради А.Л.Лісовського в тому, що в нього в скирді знайдений захований вд хлібозаготівлі хліб.

Ухвалили: За злісне невиконання [плану хлібозаготівлі] та переховування хліба забрати знайдений у А.Л.Лісовського хліб (26 пудов), справу на нього передати до суду.

*ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-8. – Оп. 1. – Спр. 194. – Арк. 15.
Оригінал. Рукопис*

Лист ЦК КП (б) У до Миколаївського МПК

3 травня 1931 р.

Агітмасовий відділ ЦК надсилає копію листа громадянки Цуканової, надісланого редакції «Ленинградской правды» про перекручення лінії партії місцевими робітниками в с. Нечаяне для розслідування. Про наслідки повідомте ЦК.

Заст. зав. відділу АМК ЦК КП (б)У

Копия (заверенная)

Шура, мама твое письмо получила. Корову у них не взяли, но в окружности тво- рятся ужасы. Вот у нас на Ивановке у одинокого Николая одна корова кормила 11 душ, и забрали последнюю. У Гладких (Емельяна) тоже взяли последнюю. Крестьяне, не обедая, плачут. Их страшат, если не сведут, то сейчас же опишут и продадут вас. Ну что же, со слезами бедные, а ведут, а дети сзади кричат, гвалт. Ведь теперь без коровы крестьянину остаться, есть нечего. Потом Шульга Павел, 5 душ детей, полураздет, жена с операции больная, и он больной страдает одышкой и работать не может, а взяли последнюю корову. Ведь ты знаешь, на нашей Ивановке кулаков нет, одни бедняки и теперь взяли и за них. Как ты думаешь, это правильно? У нас в Нечаянном я знаю одного крестьянина. Наложили 3 пуда мяса, а имел он телку двух лет, они телку не взяли, а взяли корову, а дома у жены родились близнецы, так что без молока детей нельзя оставить. Бедная женщина на себе волосы рвала. А как подадут куда-нибудь дальше заявления, а им ответят на распоряжение сельсовета, а сельсовет делает что хочет тут. Чтоб только приехал кто-нибудь да посмотрел бы, что творится. Гладкий Павел корову в город в мясозаготовку повел и сам не вернулся, только прислал за- писку, что пусть не ждет семья и семья не знает, куда он уехал. Не мог перенести, что взяли последнюю корову. Надо испугаться – один кошмар. А Боровой Александр из Ивановки маму все упрекает, что они и ты на государственной шее сидите (а не знает то, что папа старый государству сдал 250 пудов хлеба), говорит всегда на собраниях мама: твой сын на государственный счет учится, а ты здесь кричишь, а у самого долгу в государство больше всех – полторы тысячи, если не больше. Ни у кого на Ивановке не было столько долгу, а у кого было столько, то все расплатились и у тех же берут последнюю корову, а он осенью продал большую телку и справил костюм, а долгу ни копейки не дал и сейчас коровы не берут потому, что уполномоченный села, да еще, кажется партийный, а кто его выбирал, никто не знает. Я говорю, некому сюда загля- нуть. Так же и хлебозаготовки проходили. Кто больше работал и трудился, последний хлеб взяли, а кто посматривал на солнышко, тому государство дает. Крестьян всех за- пугали, боятся хлопотать, их жмут, а они не пискнут. У нас на Ивановке одна женщина не могла перенести и тронулась умом, сейчас в Харькове в сумашедшем доме, а дома осталось, кажется, пятеро детей. Вот все, что я могу тебе написать. Я только снаружи знаю, а если спросить крестьян, то еще ужасней картина откроется.

Послано 20.04.1931 г.

Запись под письмом:

Данное письмо послала гр-ка Цуканова Зинаида Васильевна, работающая в зер- носовхозе им. Петровского в с.Нечаянном Варваровского района бывшего Николаев- ского округа на имя Жукова Александра Васильевича (своего брата), проживающего в Ленинграде, ул. Восстания, д. № 2/Г, кв. 18, члена ВКП(б), студента института на- родного хозяйства.

По сведениям последнего, полученным редакцией «Ленинградской правды», пред- седатель Нечаянского сельсовета Варваровского района проводит все мероприятия

Советской власти под угрозой нагана. Осенью 1930 г. он сгноил около 1000 пудов зерна общества, принуждал под оружием возить камень из дер. Ивановки в с. Нечаянное, из-за чего крестьяне частично сорвали выполнение осеннего сева.

*Копия данного письма с подлинником верна:
подпись, штамп*

*ДА Миколаївської обл. – Ф. П-6. – Оп. 1-д. – Спр. 257. – Арк. 10.
Завірена копія. Машинопис.*

№ 79

Список селян Великокоренихської сільської ради Миколаївського району, будинки, майно та худоба яких були продані за невиконання планів хлібозаготівлі

1931 р.

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові
1.	Запорожець Корній Данилович
2.	Запорожець Микола Тимофійович
3.	Смикодуб Микита Гаврилович
4.	Лященко Мусій Йосипович
5.	Голтянський Семен Імкович
6.	Таран Василій Олексійович
7.	Шарандак Яків Васильович
8.	Ткаченко Василій Максимович
9.	Ткаченко Максим Федорович
10.	Рудяк Ігор Данилович
11.	Шарандак Василій Васильович
12.	Шмалько Андрій Григорович
13.	Бондаренко Григорій Петрович
14.	Запорожець Петро Федорович

Голова сільської ради

Секретар

*ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-144. – Оп. 1. – Спр. 64. – Арк. 51.
Оригінал. Рукопис*

№ 80

Лист

**мешканця с. Кумарі Любашівського району Ф. Мусієнка
до ЦК ВКП(б) про зубожіння і голодування селян**

13 квітня 1932 р.

Центральному комитету Всеююзной
коммунистической партии большевиков.

Товарищи! Наряду с развитием и ростом колхозного движения есть ряд ненормальностей, которые возмущают самих колхозников и которые своими левооппортунистическими тенденциями противопоставляют колхозную массу генеральной линии партии.

Товарищи! Я вам приведу целый ряд фактов, в которых вы можете убедиться через специальное расследование. Я вам поставлю целый ряд вопросов, на которые вы должны ответить через прессу.

1-й вопрос. Знает ли Центральный комитет ВКП(б) о допущении фактов издевательства над колхозниками и допустимы ли такие факты в стране советов, где власть принадлежит рабочим и крестьянам, где процветает социалестическое строительство, где волей рабочего класса строится пятилетка в 4 года. Например, в Любашевском районе, Маловрадиевском сельсовете, на хуторе Андреевка колхозники съели дохлую кобылу, что к этому привели нищита и голод.

2-вопрос. Знает ли ЦК ВКП(б), что в вышеназваном районе колхозники среди суровой зимы шли на поле искать утерянный при уборке зерна качан кукурузы, дабы этим пропитаться хоть один день.

Знает ли ЦК ВКП(б), что колхозник возле колхозного скота работает на сто граммах гречневого хлеба целый день.

Знает ли ЦК ВКП(б), что в ряде колхозов накануне посевной кампании был поставлен вопрос так, что семена в колхозе забрать, а о хлебе потом будем говорить.

Знает ли ЦК ВКП(б), что в ряде ссыпных пунктов хлеб сгнил, не смотря на то, что в ряде коллективных хозяйств было забрано последний центнер семян. К чему это всё ведёт? Это ведёт во-первых, к недовольствию советской властью вообще и коммунистической партией в особенности. Спрашивается, кто к этому ведёт? К этому ведут коммунисты, которые своими левооппортунистическими тенденциями расшатывают генеральную линию партии, которые играют на руку классовому врагу, ибо классовый враг этим случаям рад, что колхозники пухнут с голода, и на самом деле посмотреть по Любашевскому району: средняя урожайность 20 ц с га, а колхозники сидят без хлеба и семян – кушают то, чего не было написано даже в истории.

Мусиенко Федот

ЦДАВО України. – Ф. 539. – ОП. 10. – Спр. 1444. Арк. 57-59.

Оригінал. Рукопис

№ 81

Доповідна записка

Миколаївського міського відділу ДПУ про незадоволення політикою радянської влади, масове голодування робітників заводу ім. А. Марті

Червень 1932 р.

Котельный цех

В обеденный перерыв во время проведения собрания по подписке на займ старый рабочий Полянко Давид Григорьевич, крановщик 5-го разряда, выходец из села, в присутствии рабочих Бородяна, Швеца Ивана и других говорил: «Теперь дураков нет, люди с голоду пухнут, а они займы проводят, писались в прошлом году, а что мы видим хорошего, всё хуже, лучше бы накормили рабочих, чем брать с них последние соки». На предложение Полянко, уполномоченного по проведению подписки на займ, оставить собрание, Полянко Давид сгруппировал вокруг себя рабочих – такелажных Настусенко, Гузика, Гладуна и других и все вышеуказанные на займ подписаться отказались.

Сборочно-разметочный цех

Рабочий Тищенко в присутствии производителя работ по заказу Днепростроя Киреева во время общего собрания по займу сказал: «Вот, дешевки, говорили, что в конце этой пятилетки улучшится положение рабочих, а оно ещё хуже стало, теперь говорят, что улучшится после 2-ой пятилетки, так мы, наверное, совсем все подохнем с голоду, так как вторую пятилетку мы ни в коем случае не выдержим, они нам замазывают глаза, они умышленно хотят беспартийных уничтожить голодом, а сами коммунисты снабжаются по горло и, глядя себя по толстому брюху, кричат: «Выполним пятилетку во что бы то не стало». А рабочие, дураки запуганные, за счет своего голода, заболевая, выполняют работу и дают налоги и займы, их за это не только ни чем не ообеспечивают, а за маленький проступок выбрасывают за ворота, так надо уже подумать, за что мы будем помогать государству, зачем будем подписываться на займы, чтобы нас мучили и чтобы обеспечить жизнь коммунистам. Пусть они сами подписываются, нам же равно лучше уже не будет, а хуже с каждым днём».

Судно-монтажный цех

Рабочий Морозов – токарь 4-го разряда, в присутствии токаря Чермака и других говорил: «Я этим бандитам ни на копейку не подпишусь, им-то помогай, а кто мне поможет. Я зарабатываю 50 рублей, у меня больная жена и двое детей. Я сам всегда голодный, дети бегают по улице и просят у прохожих хлеба. И после такой хорошей жизни они хотят, чтобы я отдавал им ещё 15 – 20 рублей в месяц. Тот, кто подпишется, – это негодяй. Им не займ нужен, а они этим самым хотят задавить рабочего. Разве это мыслимо - каждый год займ, подоходный налог, строительные, рабкооп, союз, квартира. Что же нам остаётся, такой подлости я ещё никогда не видел, как теперь при советской власти. Лучше рабом быть у капиталиста, чем свободным у советской власти».

Кислородный цех

Машинист ациленовой станции, рабочий стаж 5 лет, бывший кулак с. Козырки, идя с работы с рабочим Каменским, говорил: «Вот когда дожились, работаем даром, а тебя ещё и грабят, займ добровольный, а попробуй не подпишешься, так тебя так отделают, что всё с хаты заберут, и пригласят в контору в такой переплет, что ты сразу запишешься на 4-месячный оклад, вот свобода, с голодудохнешь, а тут отдай последние гроши на займ».

Хозяйственный цех

Рабочий Коровяковский Куприян Трофимович, по национальности поляк, в присутствии рабочего Саква и других говорил: «Дураки рабочие, что записываются

на займ, это настоящая открытая грабировка среди белого дня, а ещё говорят, что насиления нет. Они постановили, а мы, дураки, тянем друг у друга последнюю шкуру на этот займ. Я лучше отдам нищим, а этим дуракам не дам, всё равно, дай, не дай, а у нас форменный голод. Наши дети поделались рахитиками, гибнут от туберкулёза, а нас взрохлых, кормят вонючей кукурузой».

Контрольно-пропускной отдел

Наряду с ходом подписки на займ отмечены ряд фактов и отрицательных реакций, доходящих до открытых выступлений на цеховых собраниях со стороны отдельных членов ВКП(б) с целью охладить и сорвать ход подписки рабочих завода.

Приёмщик контрольно-пропускного одеда Баровский – член ВКП(б) в присутствии работников КПО Прозоровского Леонида, Корнюка и др. сказал: «Дураки, что подписывались на займ, я хоть и член партии, но на займ не подпишусь ни на одну копейку, пусть подписываются они сами, им есть возможность, они везде засели на первые места и хорошо живут, а наша власть нас так кормит, что мы еле ноги волочим».

В обеденный перерыв по окончанию речи докладчика т. Смирнова в отношении займа со стороны группы рабочих послышался выкрик рабочего Седнева Ивана, члена ВКП(б), рабочий стаж 9 лет, снятого с должности председателя цехкома за связь с кулачеством, критикуя в сторону стоявшего возле него еврея Вравицкого, крикнул: «Бей врагов – спасай Россию!». Замахнулся на него кулаком. Видели стоявшие возле него рабочие и присутствующие при этом рабочие Шалаев, Смирнов и др.

Старший рабочий Редьков Андрей, чеканщик, рабочий стаж 20 лет, член ВКП(б), во время доклада т. Смирнова о займе громко крикнул: «Голод, они пожрали мясо, курей, яйца, а теперь мы, рабочие, голодаем из-за них, ничего не успеешь купить. Мы на займ больше не подписываемся – не дадим, русский рабочий голодает, а вы, живёте и нас заставляете подписываться на займ, это вам, на руку, а нам, руским, голод и смерть». Присутствовавшие и слышавшие при этом рабочие Кпавицкий Владимир, Шалаев и другие подтверждают слова Редькова Андрея.

Начальник Николаевского городского отдела ГПУ Ленский

ДА Миколаївської обл. – Ф. П-6. – Оп. 1. – Спр. 296. – Арк. 37-40.

Оригінал. Машинопис.

№ 82

Спецзведення про хід підписки на 4-ту позику п'ятирічки на заводах м. Миколаєва

[не раніше червня 1932 р.]

СПГ Д. № 2

Подлежит возвращению СОВ. секретно

Серия «К»

Секретарю ГПК

Спец-сводка

о ходе подписки на 4-й решающий займ пятилетки на комбинате им. А. Марти и завода имени 61 коммунара (Поданным СПГ Ник, Гор.Отд.ГПУ)

По состоянию на 21/УІ-32 г,

Поступившие к нам дополнительные материалы о ходе подписки на 4-й решающий займ пятилетки по названным заводам свидетельствуют о том, что со стороны некоторых цеховых партийных и профсоюзных организаций недостаточно была проведена разъяснительная работа среди рабочих по цехам, благодаря чему в ряде цехов отмечались малочисленные явки рабочих на собрания, а в отдельных случаях ввиду отсутствия кворума имело место срыва таковых.

Останавливаясь на отдельных моментах хода подписки на займ, можно указать на следующее: что наряду с малочисленной явкой рабочих на собрания, в процессе проведения таковых в ряде цехов отмечается слабое участие партийного и профсоюзного актива в руководстве подпиской на займ, причем имеются случаи, когда отдельные члены партии плетутся в хвосте беспартийных рабочих, а это обстоятельство в достаточной мере используется антисоветским элементом, находящимся на производстве.

С начала кампании по указанным выше заводам контрольная цифра выполнена: по заводу имени А.Марти – на 60%, при контрольном задании 2.147.900 и по заводу имени 61 коммунара на 38% – контрольное задание 775.500.

Ниже сего приводятся наиболее характерные факты:

Машиностроительный завод комбината имени А.Марти

Котельный цех

В обеденный перерыв во время проведения собрания по подписке на займ старый рабочий Полянко Давид Григорьевич – крановщик 5-го разряда, выходец из села, в присутствии рабочих Бородяна, Швеца Ивана и др. говорил: «Теперь дураков нет, люди с голоду пухнут, а они займы проводят, писались в прошлом году, а что мы видим хорошего, все хуже и хуже, лучше бы накормили рабочих, чем брать с них последние соки».

На предложение Полянко, уполномоченного по проведению подписки на займ, оставить собрание, Полянко Давид сгруппировал вокруг себя рабочих-такелажных: Настусенко, Гузика, Гладуна и др., и все вышеуказанные на займ подписаться отказались.

Рабочий Воронин Виктор, инструктор, недавно окончивший ФЗУ, на заводе 8 лет, в группе рабочих говорил: «Не надо подписываться на займ, в расчетных книжках ранее ставили две буквы и нас не спрашивали, то теперь пусть ставят еще две буквы и берут сколько хотят».

Судостроительный завод комбината имени А.Марти Сборочно-разметочный цех

Рабочий Тищенко – в прошлом агент царского полицейского сысского отделения, в присутствии производителя работ по заказу Днепростроя – Киреева во время общего собрания по займу сказал: «Вот дешевки, говорили, что в конце этой пятилетки улучшится положение рабочих, а оно еще хуже стало, теперь говорят, что улучшится после 2-й пятилетки, так мы, наверное, совсем все подохнем с голоду, так как 2-ю пятилетку мы ни в коем случае не выдержим, они нам замазывают глаза, они умышленно хотят беспартийных уничтожить голодом, а сами коммунисты снабжаются по горло и, глядя себя по толстому брюху, кричат: «Выполним пятилетку во что бы то ни стало. А рабочие, дураки запуганные, за счет своего голода заболевая, выполняют работу и дают налоги и займы, их за это не только ничем не обеспечивают, а за маленький проступок выбрасывают за ворота, так надо уже подумать, за что мы будем помогать государству, зачем будем подписываться на займы, чтобы нас мучили и чтобы обеспе-

чить жизнь коммунистов. Пусть они сами подписываются, нам все равно уже лучше не будет, а хуже с каждым днем».

Примечание: Тищенко состоит на формулярном учете. **Судо-монтажный цех**

Рабочий Морозов – токарь 4-го разряда, в присутствии токаря Чермака и др. говорил: «Я этим бандитам ни на копейку не подпишусь, им-то помогай, а кто мне поможет. Я зарабатываю 50 руб., у меня больная жена и двое детей. Я сам всегда голодный, дети бегают по улице и просят у прохожих хлеба. И после такой хорошей жизни они хотят, чтобы я отдавая им еще 15 – 20 руб. в месяц. Тот, кто подпишется, -это негодяй. Им не займ нужен, а они этим самым хотят задавить рабочего. Разве это мыслимо - каждый год займ, подоходный налог, строительные, рабкооп, союз, квартира и др. Что же нам остается, такой подлости я еще никогда не видел, как теперь при Советской власти. Лучше рабом быть у капиталиста, чем свободным у Советской власти».

Металлургический комбинат имени А.Марти

Мартеновский цех

В цеху во время работы уполномоченный по проведению подписки на займ Черкасский подошел к старшему бригады разбивщиков Цимбритенко Прокофию и предложил ему подписной лист на займ для своей бригады, но Цимбритенко разбивщик, стаж 15 лет, ответил: «Не морочь нам голову, наша бригада постановила, чтобы ни один не подписался на займ, поэтому не ходи и не уговаривай нас, ибо тебе одурачить не придется».

Кислородный цех комбината имени А.Марти

Машинист ацетиленовой станции, рабочий стаж 5 лет, бывший кулак с. Козырки, идя с завода с рабочим Каменским, говорил: «Вот когда дожились, работаем даром, а тебя еще и грабят, займ добровольный, а попробуй не подпишись, так тебя так отдают, что все с хаты заберут, или пригласят в контору и возьмут в такой переплет, что ты сразу запишешься на 4-месячный оклад, вот свобода, с голодудохнешь, а тут отдай последние гроши на займ».

Хозяйственный цех комбината имени А.Марти

Рабочий Коровяковский Куприян Трофимович, по национальности поляк, в присутствии рабочего Саква и др. говорил: «Дураки рабочие, что записываются на займ, это настоящая открытая грабировка среди белого дня, а еще говорят, что насилия нет. Жиды постановили, а мы, дураки, тянем друг у друга последнюю шкуру. На этот займ, я лучше отдам нищим, а этим дуракам не дам, все равно, дай, не дай, а у нас форменный голод. Наши дети поделались рахитиками, гибнут от туберкулеза, а нас, взрослых, кормят вонючей кукурузой».

КПО и котельный цех машиностроительного завода комбината имени А. Марти

Наряду с ходом подписки на займ отмечены ряд фактов и отрицательных реакций, доходящих до открытых выступлений на цеховых собраниях со стороны отдельных членов ВКП(б) с целью охладить и сорвать ход подписки рабочих завода.

Приемщик КПО (контрольно-пропускной отдел) Баровский – член ВКП (б) в присутствии работников КПО Прозоровского Леонида, Корнюка и др. сказал: «Дураки, что подписывались на займ, я хоть и член партии, но на займ не подпишусь ни на одну копейку, пусть подписываются одни жиды, им есть возможность, они везде засели на первые места и хорошо живут, а наша власть нас так кормит, что мы еле ноги волочим».

В обеденный перерыв по окончании речи докладчика т. Смирнова в отношении займа со стороны группы рабочих послышался выкрик рабочего Седнева Ивана, члена ВКП (б), рабочий стаж 9 лет, снятого с должности председателя цехкома за связь с

кулачеством, критикуя в сторону стоявшего возле него еврея Вривецкого, крикнул: «Бей жидов – спасай Россию». Замахнулся на него кулаком. Видели стоявшие возле него рабочие и присутствующие при этом рабочие Шалаев, Смирнов и др.

Старший рабочий Редьков Андрей, чеканщик, рабочий стаж 20 лет, член ВКП(б), во время доклада т. Смирнова о займе громко крикнул: «Голод, жида пожрали мясо, курей, яйца, а теперь мы, рабочие, голодаем из-за вас, жидов, ничего не успеешь купить. Мы на займ больше не подписываемся – не дадим, русский рабочий голодает, а вы, жида, живете и нас заставляете подписываться на займ, это вам, жидам, на руку, а нам, русским, голод и смерть». Присутствовавшие и слышавшие при этом рабочие Кривицкий Владимир, Шалаев и др. подтверждают слова Редькова Андрея. Обо всем вышеизложенном нами проинформирован горпартком и горсовет.

Нач. Особого отдела 15 и НГ ОГПУ подпись (Ленский)
Опер. уполномоченный СПГ подпись (Гитлер)
Уполномоченный СПГ подпись (Король)

ДА Миколаївської обл. – Ф. П-6. – Оп. 1. – Спр. 296. – Арк. 37.
Оригінал. Машинопис.

№ 83

Заява

**начальнику Вознесенського відділення Одеського облвідділу ДПУ
про необхідність проведення обшуку у мешканців с. Веселинове**

19 серпня 1932 р.

Заявление начальнику ГПУ

Жители села Веселиново Хаит Давид, Киржнер Шимон и Киржнер Кисиль ныне работают в Гужтрансе, имеют собственную подводу. Хаит Д. – бывший владелец мельницы в Веселиново, а братья Киржнеры раньше арендовали поля, занимались скупкой зерна и перемол на муку, также имеют много золота и ценностей. Их прикрывает предсельсовета Веселиново Маслянников, б/п.

У них дома можно найти 100 пудов зерна. Необходимо сделать обыск, чтоб с/совет не знал.

19.08.1932

г. Гольденберг, канд. КПБУ и член с/совета

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 6353. – Арк. 21-23.
Оригінал. Рукопис.

№ 84

**Лист Ю.Р. Швеця – жителя с. Горожене Баштанського району до голови
ВУЦВКу Г.І. Петровського про несправедливий хлібоподаток
для колгоспів та голодування колгоспників**

13 вересня 1932 р.

Тов. Петровський!

Наша артіль в 1931 р. мала 2400 га землі і вся була засіяна, но постільки у нас багато землі біля річки та непридатної, то район нашу артіль спрямував на спеціальне

господарювання – городництво, скотарство та свинарство, і відрізав у нас землю, залишив нам 700 га пахоти, всі непридатні землі, пасовисько та городньої 282 га.

Артіль має 1052 їдця і ось у 1931 р. більшість членів артілі-бідняки голодували з грудня місяця. В цьому 1932 р., артіль посіяла зернових культур 660 га, а останню травами, та городини 82 га, решта городньої землі залишилась (вільною) через відсутність посівматеріалу, картошки та інших, та за непроведення меліоративних робіт.

Коли РВК розподіляв план хлібозаготівлі, то на нашу артіль поклав виконання хлібозаготівлі 2400 пуд.хліба. Но, тов.Петровський, з великою натяжкою може стане викона(ння) доведеного плану, а на харчі зовсім нічого не залишається. До цього часу артіль видала лише по 240 г. муки на 1 трудоодиноцю, та загальним харчуванням з'їв кілограмів по 35 кожний робочий. І січас поміж членами велике негодованіє на всі явища, які січас переживають наші члени. Дуже багато членів зараз живе на одному борщі дома, а в артілі рано і увечері дають галушки без хліба і через це саме багато перестали ходити на роботу та пішли по степу собирать колоски, тому що кожний січас голодний, коли це не повинно бути, тим паче літом при уборці хліба.

Так поясніть мені, будь ласка, чи Ви в повній згоді з робітниками нашого району залишать наше село, артіль голодними на весь рік, чи може в лавах керівництва влади позаписувались колишні поміщики та мстять за свої економії? Чи може так і годиться при радвладі бути голодному, чи може державі потрібні в такій кількості хлібні ресурси для швидкого закінчення індустрії? Мені здається, що в радянських установах позалазили поміщики-економісти і цю штуку творять, бо хоч і потрібно закінчити індустрію, то вже ж таки так голодувати непотрібно. Бо коли на зборах артілі та правлінні обговорювали плану хлібозаготівлі, і хто скаже, що план дуже великий, нічого не залишиться на харчі, то наша сільська рада зараз страхає міліцією та ГПУ. І по правдивому плану не прийнятий через непосильність.

Я рискнув запитати у Вас, чи правдиво район довів план і чи це повинно так і бути. Я думаю, що коли у нас основне господарство - городництво, скотарство та свинарство і лише 700 га пахоти, то район повинен звернути увагу та залишити в крайньому разі вкругову на 1 їдця по 30 фунт. зерна на кожний місяць, але на трудоодиноцю.

Так прошу Вас, тов. Петровський, дайте мені відповідь, чи правдиво район довів план чи ні, і чи повинні ми голодувати. Я маю 204 трудоодиноці по 1.08.1932 р.

Сам я бідняк, член КНС, партизан, та був кандидатом КП(б), но виключений за те, що добивався цього, що у Вас запитую, та частково за своє грубіянство через велику неправдивість...

Швець Ю.Р.

ЦДАВО України. – Ф. 1. – ОП. 8. – Спр. 109. Арк. 220-222.

Оригінал. Рукопис.

№ 85

З протоколу засідання пленуму Лупарівської сільської ради Миколаївського району про конфіскацію майна та виселення за межі району селянина О.К. Догана

26 листопада 1932 р.

Слухали: Про заходи щодо виконання плану хлібозаготівлі.

Постановили: Недивлячись на неодноразове попередження гр(омадянина) Дрогана Олексія Кононовича про здачу належної з нього контрактації в кількості 720 кг. (зерна)

виконувати категорично відмовився. А тому визнати його злісним нездатчиком, помилково не занесеного до верхівки села, сином куркуля, батька якого розкуркулено. Застосувати до нього заходів позбавлення всього майна польової та садибної землі, виселити його за межі району. Прохати міськраду затвердити цю постанову.

Голова сільської ради

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-8. – Оп. 1. – Спр. 326. – Арк. 5.

Оригінал. Рукопис

№ 86

Постанова Політбюро ЦК КП(б)У та РНК УСРР про занесення на чорну дошку сіл, жителі яких не виконали планів хлібозаготівлі

6 грудня 1932 р.

Ввиду особо позорного провала хлібозаготовок в отдельных районах Украины СНК и ЦК ставят перед облисполкомами и обкомами, райисполкомами и райпарткомами задачу сломить саботаж хлібозаготовок, організований кулацкими и контрреволюционными елементами, уничтожить сопротивление части сельских коммунистов, ставших фактическими проводниками саботажа, и ликвидировать несовместимую со званием члена партии пассивность и примиренчество к саботажникам, обеспечить быстрое нарастание темпов, полное и безусловное выполнение плана хлібозаготовок.

СНК и ЦК постановляют:

За явний срыв плана хлібозаготовок и злостный саботаж, організованный кулацкими и контрреволюционными елементами, занести на черную доску следующие села:

- с.Вербка Павлоградского района Днепропетровской области;
- с.Гавриловка Межевского района Днепропетровской области;
- с.Лютеньки Гадячского района Харьковской области;
- с.Каменные Потоки Кременчугского района Харьковской области;
- с.Святотроицкое Одесской области;

с.Пески Баштанского района Одесской области.

В отношении этих сел провести следующие мероприятия:

1. Немедленное прекращение подвоза товаров, полное прекращение кооперативной и государственной торговли на месте и вывоз из соответствующих кооперативных и государственных лавок всех наличных товаров.
2. Полное запрещение колхозной торговли как для колхозов, колхозников, так и единоличников.
3. Прекращение всякого рода кредитования, проведение досрочного взыскания кредитов и других финансовых обязательств.
4. Проверку и очистку органами РКИ кооперативных и государственных аппаратов от всякого рода чуждых и враждебных элементов.
5. Проверку и очистку колхозов этих сел, с изъятием контрреволюционных элементов, организаторов срыва хлібозаготовок.

СНК и ЦК обращаются с призывом ко всем честным, преданным Советской власти колхозникам и трудящимся крестьянам-единоличникам организовать все свои силы для беспощадной борьбы с кулаками и их пособниками для преодоления кулацкого саботажа хлібозаготовок в своих селах, за честное добросовестное выполнение

хлебозаготовительных обязательств перед советским государством, за укрепление колхозов.

*Секретар ЦК КП(б)У С.Косіор
Голова Раднаркому УСРР В.Чубар*

Голод 1932 – 1933 років на Україні: очима істориків, мовою документів. К., Політвидав України, 1900, с.278-279.

№ 87

Відомості про діяльність міліції м. Николаїва під час проведення хлібозаготівельної кампанії з 25 серпня по 10 грудня 1932 року

[Не раніше 10 грудня 1932 р.]

Секретно

По спекуляції

Всього заведено дел 165

из них:

на перекупщиков-спекулянтов 25

на твердосдатчиков 12 середняков-индивидуальников 73 бедняков 45

Арестованных по делам спекуляции 47 чел. перекупщиков-спекулянтов 28
твердосдатчиков 9

Индивидуальников 10

Из числа заведенных дел:

находятся в производстве 73 прекращено 34

направлено по подсудности 58

Из них рассмотрено судом 29

Из них не рассмотрено судом 29

Результаты приговоров по рассмотрению дел

Приговорены от 2-х до 5-ти лет 6 чел.

Приговорены до 2-х лет 9 чел.

Оправдано 14 чел.

Всього изъято зерно-хлеба по делам спекуляции 2633 пуда 12 фунтов
Всього изъято муки по делам спекуляции 675 пудов 39 фунтов

Всього 3309 пудов 11 фунтов

Примечание: Все дела по спекуляции зерном и мукой заводились и возникали на территории г. Николаева и изъятие производилось на территории местных рынков, за малым процентом на квартирах.

По вскрытию ям

Баловновский сельсовет

В с. Баловное у гр. Голубка Степана обнаружено в яме 16 пудов 15 фунтов муки, сам он кулак. Заведено дело, от задержания он скрылся.

В с. Баловное у гр. Голубка Дмитрия обнаружено в яме 33 пуда 30 фунтов зерно-хлеба, сам он твердосдатчик. Заведено дело, от задержания он скрылся.

В с. Баловном у гр. Горбенко Моисея было обнаружено в яме 76 пудов зернохлеба, сам он твердосдатчик. Заведено дело, какое передано в ГПУ.

Константиновский сельсовет

В с. Константиновка у гр. Донца Арсения было обнаружено в яме 51 пуд зерно-хлеба. Сам он кулак, заключен под стражу и передан суду.

В с. Константиновка у гр. Козакова Михаила было обнаружено в яме 20 пудов пшеницы, сам он индивидуальник-бедняк. Оставлен на свободе и заведено дело для предания суду.

В с. Константиновка у гр. Москаленко Федора было обнаружено в яме 28 пудов 15 фунтов зерно-хлеба. Сам он – верхушка села – твердосдатчик. Последний заключен под стражу. Заведено дело.

Балковский сельсовет

В с. Широкая Балка у гр. Павлова Филиппа, сторожа железнодорожной будки №2858 в двух ямах обнаружено было 108 пудов 21 фунт зерно-хлеба. По сведениям, хлеб принадлежит объездчику пригородного хозяйства кулаку Недо Павлу. Оба они задержаны. Дознание передано в ГПУ.

Лупаревский сельсовет

В с. Лупарево у гр. Пилипенко И. было обнаружено в яме 13 пудов 28 фунтов зерно-хлеба, сам середняк-индивидуальник. Заключен под стражу. Дознание производится.

Богоявленский сельсовет

В с. Богоявленском у гр. Рыбаловича Ивана обнаружено в яме 53 пуда 23 фунта зерно-хлеба, сам он бедняк-индивидуальник, заключен под стражу. Дознание передано в ГПУ.

В с. Богоявленском у гр. Сербиновых Павла и Михаила в яме обнаружено было 9 пудов зерно-хлеба. Сами они кулаки, заключены под стражу. Дознание производится.

Калиновский сельсовет

В с. Калиновка у гр. Половенко Егора в яме обнаружено 32 пуда пшеницы. Сам он член правления артели. Последний задержан. Дознание производится.

В с. Калиновка у гр. Зачинайченко Тимофея в яме обнаружено было 20 пудов кукурузы. Сам он середняк-индивидуальник. Скрылся от задержания. Дознание производится.

В с. Калиновка у гр. Маленко Ефима в яме обнаружено было 18 пудов зерно-хлеба. Сам он середняк-индивидуальник, скрывается, дознание производится.

В с. Калиновка у гр. Ляшенко Федота в яме обнаружено было 13 пудов зерно-хлеба. Сам он кулак, в момент обыска его в доме не было, ныне скрывается, дознание производится.

Воскресенский сельсовет

В с. Воскресенском у гр. Черникова Гордея в яме было обнаружено 14 пудов 5 фунтов зерно-хлеба. Сам он середняк-индивидуальник. Заведено дело, которое в стадии производства дознания. Сам он по болезни оставлен на свободе по подписке о невыезде.

В с. Воскресенском у гр. Ковалева Макара в яме обнаружено было ячменя 30 пудов, сам он по социальному положению бедняк-индивидуальник, оставлен на свободе, дознание производится.

Свято-Троицкий сельсовет

В с. Свято-Троицкое у гр. Дудника Ильи обнаружено было в 4-х ямах 60 пудов зерно-хлеба. Сам он твердосдатчик, последний заключен под стражу, дознание производится. Всего обнаружено в 21 яме зерно-хлеба 591 пуд 17 фунтов.

Примечание: Результаты судебных приговоров еще неизвестны.

По хлебозаготовке и контракции

Всего заведено дел 52 на 61-го чел

Из них
на твердосдатчиков 10
на середняков-индивидуальников 45
на бедняков-индивидуальщиков 6
Из числа заведенных дел прекращено 2 дела
Находится в производстве 3 дела направлено по подсудности 42 дела
не рассмотрено судом 18 дел
Из них не рассмотрено 24 дела

Результаты судебных приговоров

Приговорено судом: от 5-ти до 10-ти лет 3 чел.
от 2-х до 5-ти лет 14 чел.
до 2-х лет 2 чел

Всего по утайке и разбазариванию 19 чел.

Матвеевский сельсовет

В артели «Червоний Орач» проверкой было выявлено утаенного зерно-хлеба 80 пудов. По делу задержаны и привлекаются к ответственности счетовод Москаленко – середняк, кладовщик, Половинко-середняк и член правления, Крысенко-середняк. Дело направлено в ГПУ.

В артели «Еднання» выявлено разбазаривание зерно-хлеба путем продажи такового на частном рынке 40 пудов пшеницы по 60 руб. за пуд. По делу привлечены к ответственности председатель артели Белый Матвей, член КП(б)У и члены правления Петрик Игнат, середняк и Хиврик Евдокия, беднячка. Последняя была оставлена на свободе по подписке о невыезде. Дело направлено по подсудности.

Терновский сельсовет

В артели им. Коларова выявлена утайка зерно-хлеба 700 пудов. По делу задержаны и привлекаются члены правления: кладовщик Черно - середняк и счетовод-бухгалтер Васильев Григорий, раскулаченный. Дело направлено в ГПУ.

В артели «Луч Ленина» выявлено разбазаривание зерно-хлеба, выразившееся в том, что члены правления Славав Василий и Серебрич Николай вывезли и продали на базаре 9 пудов пшеницы по 53 руб. за пуд. Последние привлекаются к ответственности и были оставлены на свободе по подписке о невыезде. По социальному происхождению они являются бедняками. Последней проверкой выявлено утаенного зерна 1249 пудов 23 фунта.

Петровский сельсовет

В артели «Новая жизнь» бригадиром Гнедковым Алексеем было утаено от учета и обмолота с корыстной целью до 500 пудов пшеницы в колосках. Последний был заключен под стражу и привлечен к ответственности. Дело передано в ГПУ. Гнедков по социальному положению, по сведениям, кулак, приехавший на Украину из Витебской губернии.

В артели им. Петровского было выявлено разбазаривание, выразившееся в продаже обществу «Друг детей» для служащих таковых 100 пудов пшеницы. По делу при влечен председатель общества «Друг детей». Дело было направлено по подсудности.

Лупаревский сельсовет

В артели им. Энгельса было установлено, что председатель артели Чайковский Федор Николаевич скрыл от учета и раздал членам артели 246 пудов зерно-хлеба, а также совместно с казначеем артели Гричаном Андреем и счетоводом Зарихта Иваном присвоили 726 рублей артельных денег и на 324 рубля сделали подложные документы.

Первые два – бедняки, а Зарихта – служащий. Все они заключены под стражу. Дознание было направлено по подсудности.

Котлярево-Шевченковский сельсовет

На участке зерносовхоза им. Косиора была выявлена утайка 2760 пудов пшеницы. По делу были привлечены к ответственности агроном, он же зам. зав. участком, бывший зав. участком Сидоренко, член КП(б)У и кладовщик Лакутин Павел. Все они находятся на свободе. Дознание производится.

Примечание: Результаты по делам направленных по подсудности еще неизвестны. Всего утаено было и разбазарено 5684 пуда 23 фунта.

По хищению зерно-хлеба

Всего заведено 170

Всего проходит лиц по заведенным делам хищения зерно-хлеба 310

Из них:

Кулаков 14

Твердосдатчиков 4

средняков-индивидуальников 50

бедняков-индивидуальников 109

колхозников 62

рабочих 57

служащих 9

бывших торговцев 1

кустарей 1

учеников 3

Из числа заведенных дел:

Прекращено 19 дел

находится в производстве 47 дел

направлено по подсудности 104 дела

Из числа дел, направленных по подсудности,

рассмотрено 64 дела

не рассмотрено 40 дел

Результаты приговоров по рассмотренным делам

Приговорены к расстрелу 2 чел.

от 5-ти до 10-ти лет 7 чел.

от 2-х до 5-ти лет 50 чел.

до 2-х лет 52 чел.

Оправдано 16 чел.

Всего изъято похищенного зерно-хлеба 758 пудов 27 фунтов

Примечание: Все вышеперечисленные лица, на которых заведены дела, находятся под стражей, за исключением 10% указанного количества, из коих часть за молодостью и по болезни оставлены на свободе, а часть скрылась от задержания.

Всего заведено дел по всем видам 412

Из них прекращено 55

находится в производстве 143

направлено по подсудности 214

Из них рассмотрено 111

не рассмотрено 103

Результаты приговоров по рассмотренным делам

Приговорено к расстрелу	2 чел.
от 5-ти до 10-ти лет	10
от 2-х до 5-ти лет	70
до 2-х лет 63	

Оправдано 103

Всего прошло через суд человек 175

Всего изъято зерно-хлеба, муки, а также выявлено утаенного зерна и разбазаренного 10343 пуда 38 фунтов.

ДА Николаївської обл. – Ф. П-6. – Оп. 1. – Спр. 296. – Арк. 64-69.

Оригінал. Машинопис.

№ 88

Витяг з протоколу засідання президії Шуринської сільської ради Миколаївського району про застосування репресій щодо селян, які не виконали планів хлібозаготівлі

14 грудня 1932 р.

Слхали: Голову комісії сприяння (хлібозаготівлі) т. Жело про хлібозаготівлі.

Ухвалили:

1. Заворотнюка Захарія оштрафувати 15-місячною нормою м'ясозаготівлі, та окремо оштрафувати в 1000 карбованців за злісне невиконання хлібозаготівлі.

2. Попика Івана Йосиповича за розбазарювання (зерна) та невиконання плану хлібозаготівлі, за розкладницьку роботу віддати до суду та лишити садиби.

3. Дровозюка Петра Ферাপонтовича за невиконання плану хлібозаготівлі оштрафувати 15-місячною нормою м'ясозаготівлі та стягнути всю заборгованість.

4. Іванова Миколу Івановича за злісне невиконання плану хлібозаготівлі та за розкладницьку роботу оштрафувати 15-місячною нормою м'ясозаготівлі.

5. Швець Оксану Йосипівну за злісне невиконання плану хлібозаготівлі оштрафувати в 500 карбованців, позбавити права користуватися садибою та поставити питання перед нарсадом про разв'язання судової справи, раніше переданої на неї.

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-8. – Оп. 1. – Спр. 331. – Арк. 2.

Оригінал. Рукопис

№ 89

Акт про виконання вироку Судтрійки при Колегії ДПУ УСРР по справі мешканця с. Веселинове К.З. Киржнера

27 грудня 1932 р.

А К Т

1932 года Декабря 27 дня. Я, Комендант Одесского Облотдела ГПУ ПЕРЕЛЫЦНА Й. Г., действуя на основании приказа Зам. Нач. Облотдела ГПУ от сего числа в

соответствии с циркуляром НКЮ УССР от 05.12.1924 г. за №14-с при полном соблюдении требований пунктов 1 и 5 упомянутого циркуляра сего 1932 года Декабря 27 дня привел приговор в исполнение в отношении осужденного Судтройкой при Коллегии ГПУ УССР от 19 ноября 1932 г. к высшей мере соцзащиты – расстрелу КИРЖНЕРА КИСИЛЯ ЗЕЛЬМАНОВИЧА.

В порядке циркуляра Прокуратуры УССР за №56-с при приведении приговора в исполнение присутствовали:

от Одесской Областной Прокуратуры – Пом. Прокурора тов. ДРОБСТЯ и от Одесского Облотдела ГПУ сотрудник тов. ЖУРЛОВ.

Согласно данным указаниям и в присутствии упомянутых в сем акте представителей расстрелян КИРЖНЕР Кисиль Зельманович, 33 лет.

Приговор приведен в исполнение в ночь с 27 на 28 декабря с.г. в 3 часа 30 мин. в окрестностях г. Одессы при полном соблюдении требований п.п. «а» и «б» циркуляра Прокуратуры УССР №56-с и точным соблюдением требований ст. 26 УК редакции 1926 г.

Настоящий акт составлен в 4 подлинных экземплярах, кои подлежат представлению в Облотдел ГПУ и ГПУ УССР, как исполнение №203602.

*Привел приговор в исполнение
Комендант Облотдела ГПУ*

*ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 6353. – Арк. 110. Завірена копія.
Машинопис*

№ 90

Список розкуркулених селян Баловненської сільської ради Миколаївського району

1932 р.

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові
1.	Катрич Параска Андріївна
2.	Катрич Кузьма Панасович
3.	Катрич Явдоха Василівна
4.	Бандура Ірина Василівна
5.	Бандура Іван Панасович
6.	Чорний Григорій Олексійович
7.	Чорний Олексій Олексійович
8.	Бандура Іван Степанович
9.	Бандура Олександра Леонтівна
10.	Бандура Іван Іванович
11.	Гаркуша Тимофій Артемович
12.	Гаркуша Явдоха Степанівна
13.	Гаркуша Василь Тимофійович

14.	Гаркуша Параска Матвіївна
15.	Гавриш Василь Павлович
16.	Гавриш Єлизавета Іванівна
17.	Гавриш Іван Павлович
18.	Горбенко Василь Панасович
19.	Горбенко Дуня Степанівна
20.	Горбенко Панас Макарович
21.	Гаркуша Григорій Семенович
22.	Гаркуша Марія Іванівна
23.	Гаркуша Семен Григорович
24.	Гаркуша Марія Григорівна
25.	Гаркуша Михайло Панасович
26.	Горбенко Варвара Григорівна
27.	Горбенко Іван Михайлович
28.	Жепало Олександра Тимофіївна
29.	Жепало Анастасія Семенівна
30.	Жепало Степан Олександрович
31.	Жепало Ігор Олексійович
32.	Жепало Марія Олексіївна
33.	Піскун Олександра Степанівна
34.	Піскун Ганна Андріївна

Голова Баловненської сільської ради

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-8. – Оп. 1. – Спр. 622. – Арк. 29. Оригінал. Рукопис

№ 91
Лист
Наркомюсту
працівникам юстиції України про незадовільну
роботу судово-слідчої системи

3 січня 1933 р.

Пролетарії всіх країн, єднайтеся!
Комуністична партія (більшовиків) України Центральний Комітет
Таємний відділ

№0291 025/т
3 янвря 1933 г.

Всем обкомам, райкомам
ЦК, направляя прилагаемое письмо Наркомюста, предлагает принять все необходимые меры к устранению указанных в нем серьезнейших недочетов в работе

органов суда и следствия, в частности, нарсутов, всемерно усилив руководство и помощь им в работе.

Секретарь ЦК КП(б)У

Всем работникам юстиции Украины;

Анализ репрессии, применяемой судами в отношении несдатчиков хлеба, саботажников хлебозаготовок, расхитителей колхозного имущества и контрреволюционеров, пытающихся сорвать проведение важнейших политических мероприятий на селе, свидетельствуют о крайне плохой работе органов суда и прокуратуры, об отсутствии серьезного политического подхода к судебным делам, о явной недооценке работниками прокуратуры и суда огромного политического значения правильной организации применения судебной репрессии, о наличии в судах и прокуратуре чрезвычайно вредной тенденции подменить политическое качество судебного процесса стандартным приговором и внешней суровостью репрессии.

Судебные приговоры по делам о высшей мере наказания пишутся крайне неряшливо и политически малограмотно. Установленные со стороны приговоренных преступные действия по злостному подрыву колхоза, по расхищению и порче колхозного имущества в приговорах не подчеркиваются, а вместо того выпячиваются факты неправильной раздачи, переавансирования колхозников хлебом. Такие приговоры при их опубликовании вместо того, чтобы вызвать возмущение против дезорганизаторов колхозов, расхитителей колхозного имущества, вызывают или сочувствие к осужденным, или недоумение.

Плохо во многих районах работают и народные суды, обнаруживая в своих приговорах незнание дела, поверхностное и несерьезное отношение к проверке материалов на судебном следствии и чрезвычайную легкость в выборе мер судебной репрессии, судят без дифференцированного подхода, зачастую по списку сельсовета, без умения создать вокруг процесса общественное мнение. Расследование по делам зачастую поставлено совершенно неудовлетворительно. Следствие проводится иной раз быстро (в 2 – 3 дня), но неряшливо, неумело, без сочетания нужных темпов с исчерпывающим подбором необходимых материалов. Суд и следственные органы, прокуратура проходят мимо важнейших моментов, выдвигая на первое место малозначащие, мелкие, несущественные факты, не выделяют и не выпячивают безобразных, кричащих фактов злостного разложения колхоза, разбазаривания и расхищения хлеба, порчи имущества, растрат и т.д.

Так, например, Днепропетровский облсуд слушал дело элеватора «Заготзерно» в Лепетихе. Следствие проведено было хотя и быстро, но крайне неряшливо и невнимательно.

По материалам дела видно, что недостача хлеба исчисляется в 53 тыс. пудов, а осудили же обвиняемых за чепуху – за неоприходование 50 пудов хлеба, за получение 4-х поросят по дешевым ценам, за составление фиктивной квитанции на 30 пудов мерчука, получение 50 килограмм меду и 2-х килограмм масла и т.д. Безусловно, за это следовало судить.

Но в данном деле суд обязан прежде всего установить, куда девались 53 тыс. пудов госхлеба, проявить активность в исследовании этого основного вопроса и за это жестоко наказать. Этого не было сделано, и мы вынуждены приговор отменить для нового доследования. Подобное отношение к судебной репрессии во многих случаях приводит к тому, что в ряде приговоров серьезная оценка основных фактов подменяется общими рассуждениями о значении индустриализации, коллективизации сельского хозяйства или ссылкой на «безусловно», «сознательное вредительство», общими фра-

зами, примерно такого характера: «обвиняемый признал себя виновным в том, что он сын кулака», «несмотря на молодой возраст, имущественное и социальное положение отца до революции, безусловно, отразилось на его работе в колхозе» (обвиняемому тогда было 11 лет) и т.д.

Вынесение и опубликование подобных приговоров дискредитирует политику партии, такая судебная практика может создать представление, что за отсутствием действительных врагов и для создания видимости жесточайшего сопротивления классовых врагов, подбираются первые попавшиеся объекты для показательного судебного процесса и суровых приговоров.

НКЮСТ в последнем своем письме о расстрелах привел целый ряд фактов полного забвения судами и прокуратурами необходимейших и элементарнейших требований процесса. Только этим можно объяснить приговоры к расстрелу 17-летних, беременных, предание суду, без каких бы то ни было улик, присужденные к высшей мере наказания за кражу 17 кг ячменя и 3 пудов яблок (Черниговская область, дело Бутько), причем яблоки и ячмень были найдены 20 августа, а приговор был вынесен 10 декабря.

Киевский облсуд 17 ноября присуждает к расстрелу 60-летнюю Черномор, у которой 6 сентября находят 3 пуда пшеницы, 6 фунтов ячменя, 25 фунтов овса.

Исключительное право присуждать людей к расстрелу, которое предоставлено судам, в данном случае использовано легкомысленно, без учета того, какой политический резонанс имеет отмена или изменение приговора центром, и без учета того, какое впечатление неправильный судебный приговор приводит на общественность, которая знает о репрессии и внимательно прислушивается к приговорам судов.

Одесский облсуд 4 декабря приговорил 55-летнюю Майбород, у которой в хате нашли 2 1/2 пуда порезанного собственного буряка, 3 бутылки и 1 графин самогона, самогонный аппарат и закваску из буряка – к расстрелу.

Подводить под контрреволюционное действие самогонование можно только при абсолютном непонимании того, что требует на сегодняшний день партия от органов юстиции.

Харьковский облсуд приговорил к расстрелу Бацулу, задержанного 23 августа во время кражи снопов с колхозного поля, приговор вынесен 5 декабря. 25 ноября тот же Харьковский облсуд приговорил к расстрелу Супруна за обнаружение у него 25-ти фунтов колосков.

Винницкий облсуд присудил к расстрелу Кузьменко, у которого обнаружено 3 обмолоченных и один не обмолоченный сноп пшеницы. Тот же суд присудил к расстрелу Яткевича за то, что он якобы явился основной причиной подачи 42 колхозниками заявления о выходе из колхоза.

Эти примеры достаточно характерны для того, чтобы объяснить, почему из 773 приговоров к высшей мере на 20 декабря – отменены или изменены 360 и ряд дел прекращен.

Прокуроры, в большинстве, относятся беспечно к работе кассационных инстанций облсудов, которые решения народных судов штампуют, в массе совершенно не исправляя, хотя там имеются грубые ошибки.

Существует такая неправильная точка зрения, что отмена приговора в разгар кампании – есть срыв кампании. Совершенно забывают о том, что утверждение правильного приговора в разгар кампании является на деле срывом этой кампании.

Если прокуратура республики и Верховный суд находят нужным под руководством ЦК изменять, отменять и даже прекращать отдельные дела, в том числе и особо важные,

то кассационные инстанции Облсудов обязаны не менее тщательно, сохраняя темпы работы, использовать это основное право и оперативно руководить и инструктировать периферию.

Необходимо совершенно ясно учесть, что народные суды не всегда могут противостоять явно проявляемой в ряде случаев тенденции со стороны местных, советских и даже партийных органов подменить партийно-массовую работу административными и судебными репрессиями.

Прокуратура республики применила целый ряд репрессивных мер по отношению к своей периферии.

До последнего времени имела место крайняя медлительность пересылки дел в Харьков для утверждения их. Обнаружено недопустимо халатное отношение даже к прохождению дел о расстрелах и постановке учета их. Днепропетровская и Одесская области удосужились направить в Харьков только в декабре ряд дел, по которым приговоры вынесены в сентябре и октябре месяцах, после чего начали бомбардировать Наркомюст требованиями о срочном возвращении дел, т.к. это срывает эффективность судебной репрессии, работники юстиции вместо систематической и упорной внимательной работы проявляют во многих случаях излишнее нервничание, суетливость и, увлекаясь количеством, забывают политическое качество судебной репрессии.

Нужно еще отметить, что в некоторых районах прокуратуры недопустимо ослабляют свое внимание на задачи борьбы за революционную законность, что на практике приводит к выхолащиванию политической сущности их работы, снижает значение прокуратуры, как органа пролетарской диктатуры, особенно в этот момент обостренной борьбы с классовым врагом и контрреволюционным саботажем.

Настоящее письмо вызвано неудовлетворительным состоянием работы отдельных звеньев судебно-следственной системы. Суд и прокуратура равно, как и все органы репрессии (ГПУ, милиция, следственный аппарат), показали отдельные хорошие образцы борьбы за хлеб, но в целом они работают еще неудовлетворительно. Во многих случаях они применяют судебную репрессию механически и шаблонизировано.

Нужно решительно и немедленно ликвидировать эти ошибки, имеющие место в работе судебно-следственных органов, максимально усилить свою помощь партии в борьбе за выполнение плана хлебозаготовок. Десятки тысяч осужденных за несдачу хлеба, за расхищение имущества, разбазаривание мерчука и за другие преступления – это значительный и суровый удар по дезорганизаторам социалистической стройки. Но этот удар должен быть нанесен еще более организованно и, при том, исключительно целесообразно.

В полном контакте с партийными организациями, в тесной связи с прессой, выполняя задачу борьбы за революционную законность, органы юстиции обязаны в 1933 году показать высокое качество боевой большевистской работы.

*Народный комиссар юстиции и генеральный
Прокурор республики Поляков
Прокурор Верховного суда УССР Ахматов
Верно:*

*ДА Миколаївської обл. – Ф. П-6. – Оп. 1. – Спр. 462. – Арк. 1-5.
Завірена копія. Машинопис*

№ 92

**Витяг із звинувачувального висновку
по справі селянина с. Царедарівки Доманівського району М.А. Маломана**

6 січня 1933 р.

...Справка сельсовета и характеристика колхоза вполне подтверждают, что МАЛОМАН, будучи членом колхозу, весь час занимался шкидн. работой, отчего довел до гибели 120 лошадей, вив агитацию, направленную против срыва плана хлебозаготовок.

...Маломан Михайло, кулак, пролез в колхоз с целью проведения кулацкой работы. В 1919 году принимал участие в кулацком восстании против Соввласти, являясь родственником помещика ЖЕРЕБКО, постоянно проводил агитацию к срыву хлебозаготовок и осеннего сева. ...что «из этого, что мы сеем, хлеба мы никогда не увидим. План урожая нам дали высокий, а урожай низкий, очистили нашу артель до фунта. Будем голодать.»

...В 1930 году являлся организатором развала колхоза, а в 1932 г. во время осеннего сева проводил агитацию: «Сеять нам дали много, а мы дураки и делаем, что нам приказывают. Все равно ничего не имеем, для чего нам работать». Во время выполнения плана хлебозаготовки агитировал: «Сколько они не берут, все равно мало, с голоду должны здохнуть»...

Уполномоченный ГПУ

Балац

Согласен: Райуполномоченный ГПУ

Калюжный

6/1 – 33 года.

*ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 3134. – Арк. 12.
Оригінал. Машинопис.*

№ 93

**Постанова Одеського обласного відділу ДПУ УСРР
по справі мешканця с. Арнаутівка Вознесенського району Г.Г. Кольца**

12 січня 1933 р.

ПОСТАНОВЛЕНИЕ

г. Одеса, января 12 дня 1933 г. Я, уполномоченный 3 отд. СПО Облотдела ГПУ УССР Молер рассмотрев присланное Вознесенским райотделением ГПУ дело за №436 по обв. КОЛЬЦА Григория Григорьевича, 1895 г.р., мощного середняка, подвергающегося применению закона ВЦИКа, судимого за невыполнение плана хлебозаготовки в 1929 г, принимал участие в восстании в 1919 г. в том, что он, будучи членом колхоза им. «61 ПАРТИЗАН» среди колхозников проводил агитацию направленную к срыву хлебозаготовок. Подстрекал также колхозников не выходить на работу, благодаря чему 15 га сорго осталось не убранным до момента его ареста.

ПОСТАНОВИЛИ:

Ходатайствовать перед Судтройкой о применении к обв. Кольцу Г.Г. меры соцзащиты заключение в концлагерь сроком на 5 лет.

СПРАВКА: 1. обвиняемый содержится под стражей в Вознесенском Ардоме.

Уполномоченный 3 отд. СПО

Моллер

Согласен: Нач. СПО

Спектор

Утверждаю: Нач. Одес. Обл. отдела ГПУ

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 2495. – Арк. 11. Оригінал. Машинопис.

№ 94

Витяг із звинувачувальної постанови по справі мешканця с. Полянецьке Кривоозерського району А.І. Коржа у проведенні антирадянської агітації

17 січня 1933 р.

В Кривоозерское райотделение ГПУ поступили сведения о том, что житель с. Полянецкое, сын дважды раскулаченного кулака, имевшего до революции 18 десятин собственной земли, 18 арендной и 5 десятин леса – Корж Авксентий Иванович, женатый на дочери раскулаченного кулака, высланного за пределы УССР (на Север), занимается антисоветской агитацией, направленной к срыву выполнения плана хлебозаготовок, запугивая колхозников и единоличников предстоящим якобы голодом.

На основании указанных выше данных Корж Авксентий Иванович был подвергнут аресту и привлечен к уголовной ответственности.

Допрошенный в качестве обвиняемого Корж А.И., виновным в предъявленном ему обвинении себя не признал, показал, что он действительно происходит из семьи раскулаченного, женат на дочери раскулаченного кулака, высланного на Север из с. Кричуново Любашевского района, причем один из его родных братьев Тодосий в момент раскулачивания из села скрылся, а двоюродный брат Корж Ефим, как активный участник банды Заболотного, расстрелян.

Допрошенные в качестве свидетелей Воробьев Мина Кириллович, Будяк Ольга Ивановна, Каминский Филипп Алексеевич и Ткачук Пестемия Захаровна, показали:

«Что Корж Авксентий Иванович происходит из семьи дважды раскулаченного кулака, женатого на дочери раскулаченного кулака, на протяжении ряда лет занимается систематически агитацией, направленной к срыву выполнения плана хлебозаготовок. В момент проведения хлебозаготовительной кампании 1932/1933 г. Корж А.И. агитировал среди колхозников и единоличников не сдавать хлеб государству, разбирать таковой по домам, не выходить на работу в колхоз, заявляя: «Если вы себя не обеспечите хлебом, подохните с голоду.»

Принимая во внимание, что произведенными следствием и показаниями свидетелей вполне установлена антисоветская деятельность обвиняемого Коржа, направленная к срыву выполнения хозяйственно-политических кампаний на селе и что дальнейшее нахождение Коржа в селе Полянецком (резиденция Заболотного) не желательно как социально-опасного, а посему

ПОСТАНОВИЛ:

Следственное дело за №290 по обвинению Коржа Авксентия Ивановича, 36 лет, уроженца и жителя села Полянецкое Кривоозерского района Одесской области, по соцположению раскулаченного кулака, пролезшего в колхоз, откуда исключен за разложенческую работу, грамотного, женатого, украинца, б/п, несудимого направить через Одесский областной отдел ГПУ в Судтройку при Коллегии ГПУ УССР с ходатайством о применении к обвиняемому Коржу меры соцзащиты – ЗАКЛЮЧЕНИМ В КОНЦЛАГЕРЬ СРОКОМ НА 5 ЛЕТ.

СПРАВКА:

Вещдоков по делу не имеется.

Обвиняемый Корж содержится под стражей при Кривоозерской Раймилиции, а сего числа перечисляется содержанием за Особим Советанием.

П/уполномоченного СПО

Васильев

СОГЛАСЕН и УТВЕРЖДАЮ

НАЧ. РО ГПУ

Григорьев

С мерой социальной защиты согласен.

Прокурор Кривоозерского участка

Маренюк

Да Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр.2541. – Арк.14-15.

Оригінал. Машинопис.

№ 95

Витяг з постанови Кривоозерського райвідділення ДПУ про клопотання перед Особливою нарадою при Колегії ДПУ СРСР щодо ув'язнення селянина с. Красеньке П. Максимчука

19 січня 1933 р.

...Я, П/Уполномоченного Кривоозерского Р/О ГПУ Одесского областного отдела ГПУ Зонин, рассмотрев ... следственное дело за №251 по обвинению гр-на Максимчука Герасима Петровича в проведении а/с агитации, направленной к срыву плана хлебозаготовки, т.е. в совершенном преступлении, предусмотренного ст. 54-10 УК УССР

Н А Ш Е Л:

В Кривоозерское райотделение ГПУ поступили сведения о том, что в колхозе им. 10-летия Октября работает счетоводом Максимчук Герасим, по социальному положению середняк.

...Допрошенные по данному делу свидетели ... показали:

Максимчук Герасим Петрович, по соц. положению является середняком. В 1920 г. был председателем украинской «Просвиты». Под видом организации украинского драмкружка, совместно с бандитом Шевченко и женой последнего устраивал спектакли, перед постановкой пьесы выступал с агитацией об отделении Украины от СССР и быть самостийными. Бандита Шевченко скрывал у себя на квартире ...

...В 1924 г. Максимчук пролез в кооператив председателем, был связан с кулачеством...

...В 1929 г. при чистке соваппарата Максимчук вычищен с соваппарата по 1-й категории как имевший связь с бандитом Шевченко, кулаками...

...В 1930 г. состоял председателем колхоза «Перемога», продолжая вести связь с кулачеством, также был переизбран, после чего работал счетоводом. В 1931 г. повел разложенческую работу среди колхозников, указывал, что в колхозе не будет никакого порядка, власть забирает хлеб и колхозники будут голодать. Сам вышел с колхоза, подбурив также еще 10 колхозников, которые подали заявления об исключении из колхоза, после чего Максимчук начал заниматься спекуляцией вещей и зерно-хлебом, скрыл от выполнения плана хлебозаготовки свой посев, которого обнаружено в соломе около 20 пудов.

В 1932 г. пролез в колхоз на работу счетоводом, где умышленно запутал как денежное счетоводство, а также вообще счетоводство по хлебу, давал неправильные

сведения по посеве с целью необложения, среди колхозников агитировал прятать хлеб, т.к. власть заберет.

Усмагивая, что произведенным следствием и показаниями свидетелей установлено, что обвиняемый Максимчук Герасим занимался а/с агитацией против хлебозаготовок, умышленно запутывал счетоводство колхоза с целью невыявления разбазаренного колхозного хлеба, а посему

ПОСТАНОВИЛ:

Следственное дело за №251 по обвинению гр. Максимчука Герасима Петровича, 33 лет, уроженца и жителя села Красненькое Кривоозерского района Одесской области, по соц. Положению середняк, с низшим образованием, украинца, женатого, б/п, несудимого, направить через Одесский облотдел ГПУ на Особое совещание при Коллегии ГПУ УССР с ходатайством о применении к обвиняемому Максимчуку Герасиму меры соц. защиты – заключение в концлагерь сроком на пять (5) лет.

СПРАВКА:

Вещественных доказательств по делу не имеется.

Обвиняемый Максимчук содержится под стражей при Кривоозерской раймилиции и с сего числа перечисляется содержанием за Особым совещанием.

Пом. УПОЛНОМОЧЕННОГО

ЗОНИН

СОГЛАСЕН И УТВЕРЖДАЮ

НАЧ.РО ГПУ

ГРИГОРЬЕВ

С мерой соц.защиты согласен прокурор

Маренюк

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 3119. – Арк. 20-21.

Оригінал. Машинопис.

№ 96

Постанова

Одеського обласного відділу ДПУ

про клопотання перед Судовою Трійкою про звинувачення селянина с. Царедарівка Доманівського району М. А. Маломана

24 січня 1933 р.

ПОСТАНОВЛЕНИЕ

г. Одесса Января 24-го дня 1933 г. Я, уполномоченный 3 отд. СПО Облотдела ГПУ УССР Ильгарт, рассмотрев присланное Доманевским Р/ аппаратом ГПУ дело за № 181 по обв. МАЛОМАНА Михайла Андреевича, 1880 г. рождения, кулака, в 1919 г. принимавшего активное участие в восстании против Соввласти, в том, что поддерживая тесную связь с кулачеством и бывшими помещиками он проводил контрреволюционную работу против мероприятий проводимых Соввластью в селе, вел злостную агитацию против хлебозаготовки, говоря: « Когда перестанут нас обдирать, коммунисты только могут грабить крестьян, издеваться над ними и строить новую панщину.»

Убеждал крестьян в том, чтобы последние свой хлеб прятали и не сдавали государству.

Будучи завхозом артели довел до падежа конский состав, которого погибло 120 шт. лошадей. Уличен в краже колхозного хлеба, который у него обнаружен (1 меш. пшеницы и 3 пуда кукурузы), агитировал против посевной компании, говоря, колхозникам: « Что с того что мы сеем, все равно власть заберет и нам от этого посева пользы не видеть».

В 1930 г. был организатором женской волынки по разбору колхозного имущества. На основании ст. 54- 10 УК УССР и постановлением СНК от 07. 08.1932 г.

ПОСТАНОВИЛ:

Ходатайствовать перед СУДТРОЙКОЙ

О применении к обв. Маломану М.А.

меры соцзащиты: заключен. в концлагерь на десять лет.

СПРАВКА: обвиняемый содержится под стражей в

Доманевской Р/ Милиции с 193 г.

Уполномоченный 3 отд. СПО

Согласен: Нач. СПО

Утверждаю: Нач. Одес. Облотдела ГПУ

С мерой соцзащиты согласен: Прокурор

Ильгардт

Шерстов

Чердак

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 3134. – Арк. 14.

Копія. Машинопис

№ 97

Витяг з постанови

Кривоозерського райвідділення ДПУ

про звинувачення селянина с. Полянецьке Кривоозерського району С. М. Лося у невиконанні плану хлібозаготівлі

29 січня 1933 р.

...В Кривоозерское райотделение ГПУ поступили сведения о том, что житель с. Полянецкого, ЛОСЬ Семен Михайлович по соцположению маломощный середняк, единоличник, политбандит банды Заболотного, деклассированный разложившийся элемент, судился за хулиганство, находился в ДОПРе, в настоящее время систематически проводит а/с деятельность, направленную к срыву плана хлебозаготовок, злостно уклоняется от выполнения плана, доведенного ему по контрактации, и с причитающихся 7,36 цент. не сдал ни одного килограмма.

На основании вышеуказанных данных Лось Семен Михайлович был подвергнут аресту и привлечен к уголовной ответственности.

В предъявленном ему обвинении о проведении а/с агитации и злостном уклонении от выполнения наданного ему плана по контрактации виновным себя не признал.

Однако, допросом обвиняемого и свидетелей установлено ..., что Лось С.М. по настоящее время в связи с хлебозаготовками систематически занимается а/с деятельностью, подрывает хозяйственно-политические кампании, говоря: «Не сдавайте хлеб государству, закапывайте, ибо бригада будет ходить и заберет хлеб под метелку. И мы все подохнем с голоду».

...Усматривая, что произведенным следствием допросом обвиняемого и свидетельскими показаниями, вполне установлено, что Лось С.М., ... пребывая на селе, занимается а/с деятельностью, направленной к срыву госполиткомпаний – хлебозаготовки, злостно уклоняясь от выполнения контрактации, из причитающихся с него 7,36 цент. не сдал ни килограмма, чем разлагающе действует на население села. Село Полянецкое выполнило план хлебозаготовок на 25/1-33 г. на 35,4%...

СПРАВКА: Вещдоков по делу не имеется.

Обвиняемый Лось содержится под стражей при Кривоозерской раймилиции и сего числа подлежит перечислению содержанием за Судтройкой при Коллегии ДПУ УССР.

П/УПОЛНОМОЧЕННИЙ

«Согласен и утверждаю»

НАЧ. РО ГПУ

С мерой социальной защиты согласен:

Прокурор

ВАСИЛЬЕВ

ГРИГОРЬЕВ

Маринюк

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 3012. – Арк. 19-20.

Оригінал. Машинопис.

№ 98

Записка

Одеського обкому партії Ц К КП(б)У про хід виконання річного плану хлібозаготівель та застосування репресивних заходів щодо селян, які його не виконали

Січень 1933 р.

Во вторую пятидневку января заготовлено 18065 т против 32226 т в первую пятидневку. 13 районов области уже выполнили план хлебозаготовок, а более десятка районов, достигших последних самых трудных процентов, дают сейчас незначительное нарастание...

Учитывая, что проведенное решение обкома от 27 декабря о репрессивных мерах в отношении организаторов саботажа хлебозаготовок (выселение 500 кулацких семейств и лишение усадебной земли с конфискацией имущества 500 единоличных хозяйств) не дало достаточного эффекта, обком постановил просить ЦК КП(б)У разрешить проведение ряда дополнительных репрессивных мероприятий:

а) санкционировать высылку на север с конфискацией имущества дополнительно 700 хозяйств из районов Новобугского, Большеалександровского, Любашевского, Троицкого, Новоукраинского, Арбузинского, Доманевского, Зиновьевского, Кривоозерского и Первомайского;

б) разрешить применение пункта 4 инструкции Совнаркома УССР от 11 ноября о лишении единоличников, саботирующих выполнение плана хлебозаготовок, усадебной земли и конфискации всего их имущества – дополнительно к 800 единоличным хозяйствам.

В связи с тем, что Большеалександровский, Баштанский и Любашевский районы систематически снижают хлебосдачу, что говорит о явном нежелании руководства указанных районов выполнить план хлебозаготовок, обком решил просить ЦК КП(б)У санкционировать:

а) исключение из партии секретарей Большеалександровского райпарткома – Острога, Баштанского – Шевченко и Любашевского – Головащенко;

б) исключение из партии председателя Большеалександровского райисполкома Дедечко.

Из районов, выполнивших план хлебозаготовок, нами брошены ударные бригады в особо отстающие районы: так, командированы ответственные работники во главе

с председателем горсовета, заведующим орготделом и другими членами бюро из Херсона в Большеалександровку, из Николаева в Новый Буг...

Майоров

ЦДАГО України. – Ф. 1. – Оп. 1. – Спр. 2264. – Арк. 19-21.

Оригінал. Машинопис.

№ 99

Акт про виконання смертного вироку по відношенню до засудженого Х.Л.Зайлера

4 лютого 1933 р.

4-го февраля 1933 года составил настоящий акт в том, что на основании приказа Начальника Николаевского Облотдела ГПУ № 151244 от 2.02 в присутствии Пом. Гор. Прокурора БУТЕНКО привели в исполнение приговор высшей меры социальной защиты – РАССТРЕЛ над гражданами

ЗАЙЛЕР Христианом Людвиговичем и ДИДЕ Августом Христиановичем.

При соблюдении циркуляра наркомюста и прокуратуры республики за № 56

Приговор приведен в исполнение в « 23 » часов

Трупы похоронены в одежде на кладбище и следов могилы не оставленной

СОТРУДНИКИ:

ПРИСУТСТВОВАЛ

ПОМ. ГОР. ПРОКУРОРА

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр.667. – Арк. 43.

Оригінал. Машинопис.

№ 100

Постанова

Кривоозеського відділу ДПУ про ув'язнення селянина с. Полянське С.М. Лося

6 лютого 1933 р.

ПОСТАНОВЛЕНИЕ

г. Одесса, февраля 6 дня 1933 г.

Я уполномоченный 3 отд.

СПО Облотдела ГПУ УССР Кривинский

Рассмотрев присланное Кривоозерским Р/Отд. ГПУ

дело за № 383 по обв.Лося Семена Михайловича, 34 лет, бедняка-единоличника, в прошлом активного участника с бандой Заболотного в погромах и грабежах, осужденного за кражу леса на 1,5 года, хулигана, деклассированного в том, что, злобно уклоняясь от выполнения обязательства по контрактации, ведет среди остальных контрактантов агитацию против сдачи хлеба, рекомендуя последний закапывать.

Вместе с тем занимается кражей колхозного хлеба, за что весной 1932 года привлекался Кривоозерским РОГПУ.

Кроме того Лось, путем угроз, запугивает сдающих хлеб государству и бригады работающих по изъятию хлеба.

Вышеуказанные действия Лося не могли не повлиять на ход хлебозаготовки, каковая по селу выполнена всего на 25.01.1933 г. на 35,4%.

П О С Т А Н О В И Л:

Ходатайствовать перед Судтройкой о применении к обв. Лося С.М. меры соцзащиты заключение в концлагерь на пять лет.

СПРАВКА: Обвиняемый содержится под стражей в Кривоозерской Р/Милиции
Уполномоченный 3 отд. СПО Кривинский

Согласен: Нач. СПО Шерстов

Утверждаю: Нач. Одес. Облотдела ГИУ Чердак

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр.3012. – Арк. 21.

Копія. Машинопис

№ 101

Витяг

із звинувачувальної постанови по справі жителів с. Щербані Вознесенського району Г.А. Глобачова та Є.А. Потапова

16 лютого 1933 р.

Священник Щербановской церкви Глобачев Георгий, совместно с раскулаченным кулаком лишенцем Поповым Эфремом сгруппировались вместе организовав контрреволюционную группировку задавшись целью... сорвать проводимую хлебозаготовительную кампанию, а также развалу артели. Во время хлебозаготовки священник Глобачев возле церковной ограды в группе колхозников говорил: «Власть дерет с крестьян последнюю шкуру, забирает у них хлеб, крестьяне пухнут с голоду . Устроили коллективы для того, чтобы Власть сумела забрать хлеб, единоличников давят налогами, чтобы заставить их вступить в артель работать на коммунистов.

Попов, выполняя задание своего единомышленника, также агитировал среди колхозников против вывоза хлеба в хлебозаготовку, говоря: «Не давайте хлеб, вы останетесь голодными, будете с семьями пухнуть с голоду, власть хочет откупиться от войны и вывозит весь хлеб за границу»...

Старший уполноважений Даниленко

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 5434. – Арк. 22.

Оригінал. Машинопис.

№ 102

Витяг

із звинувачувальної постанови по справі Сердюка Є.А., жителя с. Піски Баштанського району

22 лютого 1933 р.

В 1929 году кулак СЕРДЮК Е.А. был назначен к выселению за пределы Украины, но от выселки скрылся и лишь после проведения кампании – кулацкой выселки СЕРДЮК возвратился снова в Пески, где как враждебно настроенный элемент ко всем мероприятиям проводимых на сессии Партией и Соввластью, задавшись целью сорвать

выполнение плана хлебозаготовки и разложить бедняцко – середняцкую колхозную массу, проводил среди каковой агитацию говоря, «что в колхоз вступать не следует никому, лучше жить и заниматься индивидуальным хозяйством».

Чтобы сорвать выполнение плана хлебозаготовки СЕРДЮК Е.А. занимался кражами колхозного зерна – хлеба и гноение такового в ямах, доказательством чего может служить тот факт, что у него обыском было обнаружено три мешка краденного артельного зерна – хлеба и обнаружена также яма в которой находилось 10 пудов пшеницы.

Все выше изложенное подтверждается свидетельскими показаниями и несмотря на то, что при допросе как обвиняемого СЕРДЮК Е.А. виновным себя в а/с агитации и краже колхозного зерна – хлеба, а также гноении такового в ямах не признал, все же следствием он в этом в достаточной степени изобличен, т.е. в преступлении предусмотренном ст.ст. 67 и 7 – 54 – 7 УК УССР, на основании чего

П О Л А Г А Л – Б Ы:

Следственное дело за № 514 по обвинению СЕРДЮКА Ефима Архиповича, 43 лет, кулака – раскулаченного, женатого, м/грамотного, гражданства УССР, Украинца, на воинском учете не состоящего, по его словам не судившегося, прошивающего в селе Пески Баштанского района, направить на рассмотрение Судебной Тройки при Коллегии ГПУ УССР, с ходатайством о применении к нему меры соц. защиты заключению в концлагерь сроком на 5 лет.

С П Р А В К А: Вещественных доказательств по делу нет.

Обвиняемый СЕРДЮКА Ефима Архиповича, содержится под стражей при Баштанской Раймилиции с 14/II – 33 года.

Сотрудник Опергруппы БУРТОВЕНКО

У Т В Е Р Ж Д А Ю:

Рай Уполномоченный ГПУ по Баштанскому Району

С О Г Л А С Е Н: - РАЙПРОКУРОР

Составлено 22/II – 33 года –

*ЧАЛКОВ
ГОЛЬШТЕЙН*

*ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 4348. – Арк. 8.
Оригінал. Машинопис.*

№ 103

Лист

**членів комуни ім. Леніна с. Тернівки до редакції газети
«Шлях індустріалізації» про голод**

7 березня 1933 р.

УССР, Редакция газеты «Шлях індустріалізації»

16.III .1933 №8/С

Сов. секретно

г. Николаев

Ник. ГПУ, копия секретарю партийного комитета, Препровождаем при сем текст анонимки, полученной редакцией газеты «Шлях індустріалізації».

15.111-1933

Редактор газети «Шлях індустріалізації» Макаров

Зав. секретной частью Гурович

Копія

До редакції газети «Шлях індустріалізації»

Голодуємо!!!! Повідомляю всі Миколаївські організації, що члени комуни ім. Леніна Тернівської сільради дуже голодують, вже чотири дні як не бачать навіть кришки хліба. Просимо Миколаївські організації звернути на це увагу та дати негайно допомогу.

7.03.1933 р. Писав (чл. комуни)

З оригіналом згідно:

Зав. тасмною частиною редакції

Гуревич

ДА Миколаївської обл. – Ф. П-6. – Оп. 1. – Спр. 473. – Арк. 31. Оригінал. Рукопис

№ 104

Витяг

із звинувачувального висновку по справі колишнього білого офіцера Шкуро М.М.

[не раніше березня 1933 р.]

В Николаевский Гор. Отдел ГПУ поступили сведения, что счетовод Гор. Водопровода Шкуро Михаил Никитич бывший белый офицер систематически ведет контрреволюционную агитацию среди служащих и рабочих среди Водопровода...

Предварительным следствием установлено, что М.Н. Шкуро служив в армии Деникина писарем. С конца 1919 по 1924 г. служив в Красной армии на административно – хозяйственных должностях.

Допрошенные по делу свидетели показали:

«Шкуро Михаил Никитич вел среди рабочих антисоветскую агитацию, например, что коллективизация сельского хозяйства довела крестьянство до обнищания... мы обречены на голодную смерть... Я, офицер, работая за гроши, и подчиняюсь жидам, жуликам... Я им отомщу»

Свидетель Пляшкевич Анатолий Федорович: ...Он однажды встретил на улице иностранных моряков и при них стал ругать советскую власть Шкуро всегда называл евреев «жидовской мордой»

Оперуполномоченный ОО[особого отдела]

Амотин

«Согласен» – пом. нач. НГО СПУ и ОО Рядих

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр.1545. – Арк. 13-15. Оригінал. Машинопис.

№ 105

Доповідна записка

партійного осередку колгоспу імені Сталіна с. Пересадівки Миколаївського приміського району про голодування колгоспників та смертність від голоду

26 квітня 1933 р.

Бюро парт[ийної] ячейки арт[ели] ім.Сталина, заслушав доклад пред[седателя] артели т. Ганчо, констатує, що продовольственные ресурсы колхоза тяжелые, запас

имеется на два дня. В колхозе находится на общественном питании со взрослыми, которые работают в бригадах 800 чел., детей школяров – 400 чел., детей переростков – 350 чел., детские ясли – 200 чел. и стариков 95 чел., всего на общественном питании – 1845 чел. На 18 апреля имелось больных от недоедания 390 человек колхозников и смертных случаев на протяжении марта и апреля месяца - 100 человек. С 400 лошадей 50% к работе не способны, нет конькормов.

Парт[ийная] ячейка в своем постановлении просит горпартком дать срочную помощь.

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-6. – Оп. 1. – Спр. 530. – Арк. 14. Оригінал. Машинопис.

№ 106

Витяг з протоколу особливої наради при Колегії ДПУ УСРР про виселення у Північний край селянина с. Воронівки Вознесенського району В.Т. Понурка

29 квітня 1933 р.

Слушали: Дело по обвинению гражданина Понурко Василия Тимофеевича, 1890 года рождения, уроженца с. Вороновки Вознесенского района, украинца, по статье 54-10 УКУССР.

Постановили: Понурко Василия Тимофеевича выслать через ОГПУ в Северный край сроком на три года, считая срок с 26 декабря 1932 года. К месту ссылки направить этапом.

Верно: Секретарь особого совещания

*ДА СБ України, Миколаїв. – Спр. 1275. – Арк. 22.
Оригінал. Рукопис.*

№ 107

Розпорядження Одеського обкому КП(б)У про організацію примусових робіт в області

8 вересня 1933 р.

Секретно

Всем городским и райпарткомам Одесской области

Согласно директиве ЦК ВКП(б) все осужденные от 2-х лет и выше должны быть отправлены в северные лагеря ОГПУ. На работы, выполнявшиеся заключенными, должны быть привлечены приговоренные на принудительные работы. К 21.1X I со всех районов в сельхозколонии и промколонии ИТУ нашей области должно быть направлено 2.075 чел.

Предлагается оказывать органам ИТУ всяческое содействие в их работе по концентрации и отправке к месту работы принудительных работников Вашего района.

Секретарь обкома КП (б) У Голуб

ДА Миколаївської обл. – Ф. П-б. – Оп. 1. – Спр. 473. – Арк. 93. Копія. Машинопис

№ 108

Протокол засідання Миколаївської міської комісії по чистці партії

12 листопада 1933 р.

Городская комиссия заседала в составе:

Председатель Штраус

Члены: Клименко и Сакунов

Слушали:

Апелляцию т. Колодия Константина Ивановича, член партии с 1927 г., партийный билет № 0787666, в КСМ не состоит, 1902 года рождения, к другим партиям не принадлежал, социальное происхождение – из семьи кулака, социальное положение -служащий, работает преподавателем ленинизма Николаевского судостроительного института. В Красной Армии не служил. В белой армии не служил. Образование высшее. Национальность - украинец. Партвзыскание – строгий выговор за сокрытие соцпроисхождения. К оппозиции не принадлежит. В другой работе не участвует. Партнагрузки - парторг профессорского состава. Председатель секции научных работников.

Постановлением ячейковой комиссии по чистке партиячейки судостроительного института (протокол № 8, пункт 32, от 13.10.33 г.) т. К. Колодия, как классово-чуждый элемент, обманным путем пробравшегося в партию и не пожелавшего на деле бороться с классовым врагом, из членов партии исключить.

При рассмотрении апелляции т. Колодий городская комиссия на основе представленных т. Колодий справок, а таюке материалов чистки установила, что т. Колодий порвал связь с отцом в 1922 г. и с тех пор никакой связи с ним не имеет, на чистке открыто говорил, что отец его кулак, кроме того, он в 1931 г. за сокрытие своего соцпроисхождения получил партвзыскание – строгий выговор, о чем тоже говорил на чистке. Причем, парторганизация судостроительного института характеризует т. Колодий, как хорошего работника, активно участвующего в партийной работе.

Решение: Во изменение решения партийной ячейки коммунистов - восстановить в членах партии и считать проверенным.

ДА Миколаївської області. – Ф. П-8. оп. 1, спр. 29, арк. 21. Оригінал. Машинопис.

№ 109

Довідка

про невиконання хлібозаготівлі колгоспом

ім. 10-річчя Жовтня – с. Красненьке Кривоозерського району

20 грудня 1933 р.

По делу №251

СПРАВКА

Колхоз им. 10-летия Октября села Красненькое Кривоозерского района Одесской области по состоянию на 25/11 1932 г. выполнил годовой план хлебозаготовки на 42,3% по данным заготзерна.

20/1 1933 г.

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 3159. – Арк. 6. Оригінал. Машинопис на бланку.

№ 110

Заява

Швеца В.В. до контрольної комісії Миколаївського міськкому КП(б)У

25 травня 1934 р.

Контрольной Комиссии
Николаевского Горкома КП(б)У
от Швеца В.В.
№ п/б 0280054

ЗАЯВЛЕНИЕ

Прошло 3 месяца с тех пор, как я, не подчинив свою беспринципную волю, а, стало быть, и антипартийную волю, на которую я стал, воле партийного комитета КП(б)У гор. Николаева, стоящего на твердых позициях Ленинской партии и выполняющего ее решения, чего мною, как членом партии, по его решению не было сделано, а, стало быть, мною нарушены традиции Ленинского учения о партии и о ее членах, как передовой части рабочего класса, способной вести его на борьбу за свои интересы. Интересы исторической важности по переустройству классового общества в бесклассовое коммунистическое. Дело борьбы классов трудное, а еще труднее идти впереди в этой борьбе и вести за собой массы, класс и быть готовым на любое самопожертвование, чего мною не сделано и, не сделав этого самопожертвования, я испугался этого трудного фронта борьбы, борьбы на самом ответственнейшем участке по переделке сельского хозяйства на социалистический лад, доведения его до высших форм социалистического хозяйства, культуры, быта и т.д., борьбы рабочего класса с кулачеством, его агентурой, этого остатка класса капиталистов и переделки трудящегося сельского населения и человека с собственническими стремлениями и старыми взглядами на общество, жизнь и природу, в человека-труженика с социалистическими отношениями к труду, обществу, хозяйству общества и всему окружающему, т.е. по учению Маркса и Ленина, тем самым выкорчевывая и подрывая все остатки капитализма и на этой основе ликвидируя существующие классовые остатки в нашей стране и подготавливая к мировой пролетарской революции, всеми силами и средствами не пошел на этот путь, несмотря на то, что был я на этом фронте в восстановительный и частично в реконструктивный период и, тем самым, чувствительно для меня порвал нить с партией, с ее жизнью, с работой и уехал, и еще раз своевольно, без разрешения Горкома, сделал антипартийный поступок, а затем и в поездках принялся за антипартийную агитационную работу, этим самым всем, я сделал поворот в право и «лево» и уж не зная куда, но только сам для себя, клеветца на партию и ее работу, и ее вождей, вдохновителей и проводников партии Ленинской, но не повернув вспять партию, ее работу и социалистического строительство, хотя я этого и не хотел, что к этому намерения у меня не было как сознательным образом, брались за это грязное дело и «сознательные» люди, но оказались несознательными, с точки зрения партии, не сознавая того, они объективно скатывались с Ленинского пути, но тоже не покинули партию, не повернули класс за собой, да и никому не повернуть колесо истории, никому не сбить больше с классовой позиции партии, а рабочий класс не обманут, ибо жива Ленинская партия и ее учение в сердцах каждого рабочего и труженика нашей необъятной социалистической страны.

Признавая все вместе собранное с точки зрения истории и партии Ленина, я все свои антипартийные поступки признаю и порываю с ними и надеюсь, что Контрольная

комиссия сделает все отсюда выводы, я же впредь, как и до моих ошибок, буду идти и работать с партией.

Швец

ДА Миколаївської обл. – Ф. П-8. – Оп. 7. – Спр. 20. – Арк. 185. Оригінал. Рукопис.

№ 111

Лист ЦК КП(б)У

**обкомам, міськкомам і райкомам КП(б) про боротьбу із залишками
«контрреволюційного блоку націоналістів, троцькістів і зінов'євців»**

28 березня 1935 р.

Пролетарии всех стран, соединяйтесь!

**КОММУНИСТИЧЕСКАЯ ПАРТИЯ (БОЛЬШЕВИКОВ) УКРАИНЫ –
ЦЕНТРАЛЬНЫЙ КОМИТЕТ**

Секретно

Обкомам, горкомам и райкомам КП(б)У

ЦК КП(б)У отмечает, что партийные организации Украины, на основе указаний тов. Сталина и ЦК ВКП(б), осуществляя решения ноябрьского Пленума ЦК ВКП(б) и Постановления ЦК КП(б)У от 3-го ноября 1934 года «О борьбе с остатками контрреволюционного блока националистов и троцкистов», провели значительную работу по выкорчевыванию остатков классового врага и его агентуры в рядах партии.

Обсуждение письма ЦК ВКП(б) от 18 января 1935 г. о контрреволюционной зиновьевской группе еще выше подняло большевистскую бдительность партийных организаций, обеспечило дальнейший разгром остатков контрреволюционных троцкистов, зиновьевцев, националистов и прочих антисоветских элементов и групп, усилило борьбу против гнилого либерализма к классовому врагу.

ЦК КП(б)У считает, однако, необходимым обратить внимание всех партийных организаций на то, что не везде эта борьба против остатков классового врага проводится с достаточной большевистской последовательностью и непримиримостью, а в отдельных партийных организациях эта борьба развернута крайне недостаточно,

...Установлено также, что в Одесском областном союзе инвалидной кооперации орудовала троцкистско-зиновьевская группа в составе Максимова (заместитель председателя облинкопа), Бузика (парторг), Сиротина (бухгалтер), Красногорина (зав. торговделом). Посланы они на работу бывшим троцкистом Клигерманом, которому активно помогал инструктор ГПК – Лифшиц. Активный троцкист Максимов, неоднократно исключавшийся из партии, бывший в ссылке – принял на работу Сиротина, приехавшего из Ленинграда, активного зиновьевца, исключавшегося дважды из партии.

Эта троцкистско-зиновьевская группа проводила совещания, выживала партийцев изоблкопинсоюза (Боровского, Гильмана, Гарницкого, Гимельфарба) и расставляла свои кадры.

Одесский горпартком о фактах троцкистской работы в облкопинсоюзе не знал до приезда в Одессу представителей ЦК КП(б)У.

В Николаеве за последние два месяца, особенно после убийства тов. Кирова, на военных заводах им. А.Марти и им. 61 коммунара имели место отдельные контрреволюционные вылазки бывших участников троцкистско-зиновьевской оппозиции, националистов, эсеров.

На заводе им. 61 коммунара были изданы в течение 2-х недель 5 номеров газет с фашистскими знаками и лозунгами, причем автор фашистских знаков бывший эсер – Байрон не был даже привлечен к ответственности.

Николаевский ГПК, ЗПК заводов им. А.Марти и им. 61 коммунара не только своевременно не реагировали на активизацию контрреволюционных элементов, но проявили полную бездеятельность, антипартийное благодушие, не принимая необходимых мер для выявления, разоблачения и политической изоляции агентов классового врага.

...Приведенные факты свидетельствуют о том, что некоторые партийные организации не сумели сделать всех выводов из указаний ЦК КП(б)У от 3.XI-1934 г. и особенно письма ЦК ВКП (б) от 18 января 1935 года.

Наряду с этим ЦК КП(б)У обращает внимание партийных организаций на наличие отдельных извращений линии партии, выражающихся в том, что некоторые партийные организации от либерального отношения к бывшим троцкистам, националистам переходят к механическому исключению из партии людей за отдельные ошибки их, либо за одну только принадлежность их в прошлом к троцкистской оппозиции, не выясняя внимательно, как вели себя бывшие троцкисты после принятия их в партию.

Так, за январь месяц 1935 года по городу Одессе было исключено из партии первичными парторганизациями 177 членов и кандидатов партии и из комсомола 103 комсомольца.

Большинство исключений райпарткомы гор. Одессы подтвердили заочно, не проверил и правильности исключений, не выявили и не показали парторганизации конкретных форм и методов двурушнической подрывной работы троцкистов, националистов, зиновьевцев, не воспитывали на имевшихся конкретных фактах вурушничества парторганизацию. На путь заочных исключений из партии стал и Одесский горком КП(б)У. Только в результате вмешательства ЦК КП(б)У эти искривления директивы ЦК ВКП(б) и ЦК КП(б)У были исправлены.

ЦК указывает, что подобные методы не помогают партии, а играют на руку классовому врагу, затрудняют выявление действительных врагов партии и потому эти методы не менее вредны, чем гнилой либерализм к классовому врагу.

ЦК КП(б)У обязывает все партийные организации:

1. До конца вскрыть контрреволюционную деятельность остатков троцкистов, зиновьевцев, националистов и прочих антисоветских элементов, мобилизуя всех членов партии на действительную, а не «словесную» борьбу в отдельности.

2. Систематически разоблачать тактику классового врага, применяющего в своей борьбе против партии изощренную двурушническую вредительскую работу наряду с прямыми террористическими действиями. Необходимо разоблачать попытки троцкистов, зиновьевцев, националистов проникнуть в различные общественные организации (например, общество красных партизан в Днепропетровске, в Николаеве, Донбассе), их попытки укрываться от партии путем переезда из одной местности в другую, попытки вербовать людей в свои контрреволюционные организации и использовать для своей контрреволюционной работы различные научные, учебные и культурные учреждения.

3. Необходимо взять на учет исключенных из партии, бывших участников антипартийных групп, наблюдать за ними, а по отношению к тем, которые продолжают свою контрреволюционную деятельность, принимать специальные меры.

4. Необходимо также систематически присматриваться и проверять на конкретной практической работе выходцев из других партий (меньшевики, эсеры, боротьбисты и т.д.). Это должно быть важнейшей обязанностью самих руководителей обкомов,

горпарткомов, райкомов и не может быть передоверено отдельным работникам аппарата.

5. Работу по окончательному разгрому врагов партии необходимо сочетать с выдвинутым на руководящую партийную, хозяйственную, советскую и культурную работу новых кадров, особенно подрастающей молодой советской интеллигенции, в первую очередь, украинцев. Этот вопрос был в свое время поставлен в специальном письме ЦК КП(б)У. Однако обкомы не подхватили это указание, а в некоторых партийных организациях не поняли его политического значения.

Надо упорно работать над выполнением указаний ЦК ВКП(б) и тов. Сталина о выдвинутых, воспитании, заботливом выращивании молодых партийных, советских кадров, особенно украинцев.

6. ЦК считает необходимым указать всем парторганизациям на то, что лучшим обеспечением своевременного вскрытия и разоблачения всей контрреволюционной деятельности троцкистов, зиновьевцев, националистов и др. враждебных элементов является хорошо поставленная внутрипартийная и партийно-массовая работа.

Только хорошо поставленная партработа, тщательная подготовка и проведение партсобраний, регулярная работа с партактивом по-настоящему обеспечит вовлечение и активную партийную жизнь всех членов и кандидатов партии, всех сочувствующих, поднимет их идейно-политический уровень, повысит большевистскую бдительность. ЦК КП(б)У обращает особое внимание парторганизаций, обкомов, горкомов и РКП на постановку марксо-ленинского воспитания членов и кандидатов партии.

Указания письма ЦК ВКП(б) от 18 января 1935 года об изучении истории партии (особенно кануна Октябрьской революции и послеоктябрьского периода) должны реализовать со всей настойчивостью и упорством. Необходимо особое внимание уделить подбору пропагандистов, тщательно пересмотреть состав их, посылать на пропагандистскую работу товарищей проверенных и подготовленных, могущих до конца разъяснять членам партии, беспартийным рабочим и колхозникам интересующие их вопросы. Особое внимание необходимо обратить на обеспечение пропагандистскими кадрами комсомольских организаций, на постановку массово-политической работы с молодежью, на работу с классово-враждебным влиянием на молодежь, на улучшение школьной и внешкольной работы пионерской организации.

ЦК КП(б)У предлагает обсудить это решение во всех парторганизациях и принять конкретные мероприятия по его реализации.

О принятых мерах и проделанной работе информировать ЦК КП(б)У.

ДА Миколаївської обл. – Ф. П-6. – Оп. 1. – Спр. 858. – Арк. 6. Завірена копія. Машинопис

№ 112

Протокол засідання бюро Миколаївського міськпарткому по обговоренню закритого листа ЦК ВКП(б) від 29 липня 1936 р. про так звану «терористичну діяльність троцькістсько-зінов'євського блоку»

3 серпня 1936 р.

Сов. секретно

Слушали: Закрытое письмо ЦК ВКП(б) от 29 июля 1936 г. о террористической деятельности троцкистско-зиновьевского контрреволюционного блока (Красницкий).

В обсуждении принимали участие:

Кирухин: Необходимо пересмотреть решение суда над Зиновьевым, Каменевым и др., надо приговорить их к высшей мере наказания, у нас, в ВЕО, работает исключенный из партии троцкист Зиновьев - инженер, имеет широкую связь с чуждыми элементами и бывшими людьми, очень ехидный человек, его не мешало бы убрать из Николаева.

Сорель: Этот самый Зиновьев живет у своего брата – коммуниста, который работает в Комнабе, надо проверить, какая связь между ними. Зиновьев, хотя официально развелся со своей женой, но имеет с ней связь; жена Зиновьева имеет широкий круг знакомств с классово-чуждыми элементами и через свою жену получает письма, несмотря на то, что живет у своего брата; это он объясняет тем, что неудобно компрометировать брата. Сестра жены Зиновьева – Сафелкина – работает на заводе имени 61 коммунара, и ее надо проверить.

Браунер: Надо организовать новый суд над зиновьевцами, надо их физически уничтожить. Также надо следить за Зельцером, который имеет связи с границей и до революции имел широкую связь с офицерством.

Козленко: За исключенными из партии надо иметь постоянное наблюдение, и первичные парторганизации должны знать каждого человека. Отдельные лица из исключенных в процессе проверки партдокументов и обмена проявляют ярое негодование местным руководством, так, например, Алферьев.

Беликов: Группу Зиновьева надо физически уничтожить. Надо повысить бдительность нашей организации. Исключенный из партии Дехтярев – крупная личность, в старое время был осужден на 5 лет, сейчас находится на свободе. В механическом цехе имеется 25 чел. бывших эсеров и меньшевиков, исключенных из партии, и парторганизация их не знает. Такое положение может быть и в других парторганизациях. Надо, чтобы каждый исключенный был на учете в парторганизации.

Лазаренко: Исключенный из партии Чернявский работает в Промсоюзе, ходит очень недовольный и озлобленный, а таких есть много, а первичные парторганизации не ведут с ними никакой работы.

Гудков: Необходимо заняться изучением местных материалов, сконцентрировать все факты и поставить вопрос на партийном активе о повышении партийной бдительности. Что же касается раскрытого террористического зиновьевско-троцкистского блока, то мы должны требовать к участникам этого блока сурового суда и применения высшей меры социальной защиты – физического их уничтожения как классовых врагов.

Уралец: Надо установить, где сейчас находятся и работают все люди, которые исключены из партии во время проверки и обмена партдокументов, чтобы иметь их всегда в виду. Данное письмо ЦК мы должны широко проработать среди партийного актива и среди всех членов партии нашей парторганизации с тем, чтобы мобилизовать каждого коммуниста на повышение партийной бдительности.

Гущин: На заводе имени 61 коммунара есть несколько человек (Ружковский и другие), хотя и коммунисты, которые часто куда-то разъезжаются и ведут себя довольно подозрительно. Не только среди исключенных есть лица, за которыми надо следить, но у нас есть много и беспартийных, которые враждебно к нам относятся и которых также нельзя упустить из поля зрения. К участникам контрреволюционного блока мы должны требовать применения самого строжайшего наказания, как к врагам трудящихся.

Тюпиков: Данное письмо ЦК мы должны широко и глубоко проработать среди всей парторганизации, и оно должно стать достоянием каждого коммуниста и этим еще больше повысить партийную бдительность каждого члена партии.

Мыслов: Интересный факт с Чубарем, который свою квартиру украсил портретами контрреволюционного троцкиста и симулировал самоубийство. Надо будет глубоко

расследовать связи бывших троцкистов, исключенных из партии – Астраханцева и Комаровского.

Что касается участников троцкистско-зиновьевского блока, то они должны быть осуждены к физическому уничтожению и не должны иметь ни малейшего помилования.

Левченко: Винницкая парторганизация исключила из партии некоего Хейфеца, брат которого находится в Николаеве, надо проверить, какую он имеет с ним связь.

Сухненко: Горпартком и НКВД должны заняться вопросом выявления, какую связь имел в Николаеве Шулькин, а также его жена, которая в настоящее время проживает в Николаеве.

Красницкий: Из письма ЦК ВКП(б) о террористической деятельности троцкистско-зиновьевского контрреволюционного блока надо сделать вывод о необходимости организации открытого суда над троцкистско-зиновьевской группой, как в свое время над эсерами. Своими действиями участники троцкистско-зиновьевского блока скатились на путь белогвардейщины и стали самой реакционной контрреволюционной группой. Эти люди заслуживают самого сурового приговора - высшей меры наказания и не имеют никакого права на помилование.

Письмо ЦК еще раз заостряет перед нами вопрос о необходимости повышения политической бдительности, надо проверить все приведенные факты, имеющие место в Николаевской парторганизации, и принять к ним соответствующие меры.

Секретарям и парторгам первичных парторганизаций надо будет организовать систематическую работу со всеми исключенными из партии, иметь за ними постоянное наблюдение и изучать их настроения.

Надо просить обком и ЦК партии разрешить ознакомить с данным письмом членов всей парторганизации.

Секретарь горкома КП (б) У *Красницкий*

*ДА Миколаївської обл. – Ф. П-6. – Оп. 1. – Спр. 950. – Арк. 51-53.
Копія. Машинопис*

№ 113

Лист

**учня другої школи м. Миколасва Сталіну
про необхідність посилення репресій**

1936 р.

Тов. Сталин!

По городам и селам СССР теперь началось брожение, народ начал доверять врагам (кулакам, подкулачникам и проч.).

Руководящие делают ряд политической важности ошибок, искривляют линию партии, что наруку врагам. Если Вы немедленно не примете строжайшие меры, то правительство и Вы потеряете всякий авторитет. Чистка партии тоже плохо помогает. Примените меры, иначе это грозит...

*ДА Миколаївської обл. – Ф. П-6. – Оп. 1. – Спр. 487. – Арк. 5.
Оригінал. Рукопис.*

Довідка парткому заводу імені А. Марти про кількість виключених з партії троцькістів-зінов'євців

11 січня 1937 р.

Секретарю горпарткома т. Коломку

В процесі про верки партійних документів були виключені з партії троцькісти-зінов'євці. Серед них такі, як:

Лаут Зейлик – син торговця (що встановлено тільки при перевірці партдокументів), устраивається на заводі імені А. Марти, заробіткову стаж робочого, обманним шляхом пробивається в комсомол, потім в партію, закінчує радянський вуз і знову з'являється на заводі вже як інженер бронзо-литейного цеху заводу імені А. Марти. В 1932 році Лаут, під предлогом наукової командировки в м. Ленінград, поїхав в Москву за інструкціями до Горелову – колишньому керівнику троцькістської опозиції в Ніколаєві. Пробув на квартирі у Горелова кілька днів, Лаут потім приїжджає в Ніколаєв і устраиває «вечеринку», на яку скликав групу троцькістів.

Бердичевський Лев в партію вступив, будучи робочим заводу імені А. Марти, потім закінчує радянський вуз і повертається на завод вже інженером. Як встановлено перевіркою, в 1919 г. Бердичевський дезертирував з Червоної Армії і залишався на території, зайнятій білими. В час боротьби з троцькістами на заводі імені А. Марти в 1926 – 27 гг. був зв'язаний з одним з керівників місцевих троцькістів Каліцьким, через якого отримав літературу. Отримав призначення начальника головного механічного цеху заводу, Бердичевський устраиває цього Каліцького і Фомина – теж одного з керівників місцевих троцькістів – до себе в цех, де вони намагаються проводити свою антипартійну роботу.

Зінов'єв Михайло – член партії з 1919 г. В час зінов'євської опозиції був одним з організаторів опозиційної групування в Воєнно-морському інженерному училищі в Ленінграді. Приїхав в Ніколаєв, він про свою належність до опозиційних груп ховав і в своїй роботі проводив двурішницьку подривну роботу.

Роботаючи на заводі імені А. Марти як контрольний інспектор, содействовал класово-враждебним елементам пролезти на завод (Сиротинська і др.).

Чекки Нело – італієць, приїхав з Італії в Радянський Союз, в 1922 році пролезає в партію. Роботав на заводі імені 61 комунара, зв'язаний все час з шпійонською організацією, діялою під керівництвом італієцького консула Бардуці в Одесі. Чекки через інших агентів, нині арештованих, систематично збирав дані про стан військостроєння на заводі імені 61 комунара і передавав їх консулу. Чекки засуджений Воєнним Трибуналом на 10 років.

Дехтярев Яков – кандидат партії з 1932 г. В останній час працював вахтером на заводі імені А. Марти, входив до контрреволюційної організації «Свободне казачество». В 1919 г. з зброєю в руках виступав проти Радянської влади. Следствием встановлено його шпійонська діяльність і зв'яз з німецькими фірмами. Дехтярев засуджений на 5 років.

Хлопотенко Кузьма обманним шляхом в 1931 г. пролезає в партію. В останній час був партторгом Рибколхоза Боголюбівського сільсовета. Хлопотенко до 1932 г. уже двічі був в партії. Його розоблачали, виключали, він переїжджав на інше місце, поступав на завод і, як «чесний пролетарий», знову вступав в партію. Хлопотенко – син найбільшого кулака, організатор кулацького повстання проти Радянської

власти, участник бандитских шаяк. Хлопотенко осужден на 9 лет лишения свободы в отдаленных местностях.

Гаврищук Петр проверкой разоблачен как враг рабочего класса, пролез на завод имени 61 коммунара, прикрылся рабочей блузой и обманным путем пробрался в партию. Как установлено в 1919 г., Гаврищук дезертировал из Красной Армии, перешел к белым и работал в контрразведке.

Малярчук Иван – работал на заводе имени 61 коммунара, в партию вступил в 1932 г. При вступлении скрыл, что был офицером старой армии. В 1919 г. Малярчук с целой группой контрреволюционеров в Новой Одессе организовал кулацкое восстание, задача которого сводилась к тому, чтобы облегчить быстрейшее продвижение белых в г. Николаев.

После проверки партийных документов и до начала обмена были разоблачены и исключены из партии, как троцкисты и враги партии, 4 человека – Башарин, Власьев, Руда, Слободской. При обмене партийных документов были исключены из партии 3 троцкиста Харченко, Андреев, Зайченко. Последний был разоблачен как имевший тесную связь с Кузяковым, который проводил контрреволюционную троцкистскую и националистическую деятельность среди рабочих завода имени 61 коммунара.

После обмена партийных документов были разоблачены и изгнаны из партии троцкисты-зиновьевцы в количестве 41 человека, среди них такие:

Свирин Алексей Михайлович – начальник судостроительного цеха завода имени А. Марти, член партии с 1919 г., рождения 1890 г., украинец.

Во время борьбы с троцкистской оппозицией на заводе имени А. Марти в 1926 г. выступил с троцкистской речью и при голосовании резолюции, которой осуждались троцкисты, Свирин от голосования воздержался. В этом же 1926 г. Свирин, пребывая в командировке в г. Севастополь на крейсере «Червона Украина», при обсуждении закрытого письма ЦК ВКП(б) выступил также с троцкистской трактовкой.

Свирин все время обманывал партию, двурушничал, скрывал о том, что был до революции награжден морским правительством званием «почетного гражданина» за преданную работу; скрыл от партии также и то, что в годы гражданской войны был ближайшим соратником бандита Григорьева.

В 1934 г. решением партколлегии городской КК Одесской организации Свирин был исключен из партии за демагогические выступления и дискредитацию партии, а также за неуплату членских взносов больше года.

Свирин, работая на заводе имени А. Марти, часто выступал с речами о нереальности производственных планов и к срывам выполнения производственных заданий относился примиренчески.

В последнее время выяснено, что Свирин имел связь с активными троцкистами – Тихоновым, Гореловым и др., скрывал эту связь от партии и все время двурушничал.

До самого последнего момента Свирин пытался отрицать свою связь с троцкистами и троцкистский характер своих выступлений. Однако, припертый неоспоримыми данными, Свирин только на бюро ГПК признал, что поддерживал связь с троцкистами Тихоновым и Криницким.

Федоров Евгений Федорович – зав. поликлиникой торгпорта, член партии с 1917 г., долгое время работал на заводе имени А. Марти, был председателем заводского профсоюзного комитета. Федоров с 1914 по 1917 п. состоял в организации меньшевиков, с 1923 по 1925 гг. примыкал к Николаевской местной группе «рабочей оппозиции», а в 1926 – 27 гг. Федоров имел связь с троцкистами, выступал против ЦК партии и обвинял ЦК в тайной дипломатии.

В 1935 г. к Федорову приезжал троцкист Каменский П. для налаживания связи с троцкистами. До последнего времени Федоров поддерживал связь с активными троцкистами, которые приезжали в Николаев. Кроме того, Федоров припрятывал у себя оружие. Все это при проверке и обмене партийных документов до ареста он от партии скрыл.

Булак Николай Харитонович - инженер главной конторы завода имени А.Марти, член партии с 1930 г., рождения 1906 г., русский, имел тесную связь с активными троцкистами Лаутом и Рудой, знал об их контрреволюционной работе, знал о том, что они имели подпольную типографию, в которой печатались материалы и листовки. Булаку было также известно, что Руда с Лаутом, под видом экскурсии и научной командировки, ездили в Москву и Ленинград, где имели связь с троцкистом Гореловым и фактически возили туда собранные в Николаеве мошенническим образом деньги для троцкистской организации.

В 1934 г., когда в Николаев приезжал троцкист Скигин, на квартире троцкиста Слободского собирались – Лаут, Руда, Башарин, Шкловский, Скигин и другие. На этой квартире они организовывали пьянки, рассказывали контрреволюционные анекдоты и вели разговоры о трудностях и о том, что наши вожди не видят, что творится вокруг.

Булак о своей тесной связи с троцкистами скрывал и полностью покрывал их контрреволюционную деятельность.

Бронич Павел – хитро маскировавшийся враг партии трудящихся, активный троцкист, руководил зиновьевской группой в Военно-морском училище в Ленинграде, активно выступал против линии партии и ее руководителей. Агитировал и проводил подрывную работу на многих участках ленинградской организации.

Бронич все время двурушничал, прикидывался разоружившимся, а в действительности остался тем врагом партии, каким являлся все время и до исключения из партии.

Работая на заводе имени А. Марти начальником планово-производственного отдела, Бронич сознательно смазывал большие недостатки и прорывы в выполнении производственных программ, рисовал состояние работы завода в розовых красках и занимался всячески очковтирательством.

Прибыв в Николаев для работы на заводе имени А. Марти, Бронич знал, что на заводе работает зяблый враг партии – троцкист Зиновьев, не разоблачил его, а наоборот, покрывал, давая сведения в ГПК о том, что Зиновьев не был в оппозиции. Во время проверки и обмена партийных документов Бронич всячески лавировал, чтобы припрятать свое прошлое и свое настоящее нутро двурушника.

Эйхгорн Вильгельм – член партии с 1920 г., немец, сын крупного нефтепромышленника, имеет за границей родственников. Эйхгорн поддерживал связь с рядом троцкистов и все время об этом скрывал от партии; он также поддерживал личную связь с лицами, которые были арестованы за шпионскую деятельность. В период пребывания в Николаеве двурушника Шулькина Эйхгорн имел с ним тесную связь.

Федотов Яков Петрович – студент судостроительного института, член партии с 1925 г., украинец; получал и читал контр-революционную троцкистскую литературу – листовки, поддерживал материально троцкистов, находящихся в ссылке, имел с ними письменную связь и получал от них письма ярко контрреволюционного содержания с клеветой на партию и вождя т. Сталина. Обо всем этом двурушник Федотов искусно от партии скрывал.

Сухановский Иван – член партии с 1917 г., Маташников Михаил – член партии с 1919 г. и Таран Иван – член партии с 1917 г. были активными деятелями «рабочей оппозиции»,

все время скрывали это от партии и проводили активную борьбу против линии партии, имея тесную связь с контрреволюционерами-троцкистами, зинозьевцами.

Помощник заведующего ОПК по информации подпись (Козленко)

*ДА Миколаївської обл. – Ф. П-6. – Оп. 1. – Спр. 1050. – Арк. 5.
Оригінал. Машинопис.*

№ 115
Витяг із протоколу
засідання Єланецького райпарткому

6 лютого 1937 р.

Слухали: Про наслідок перевірки стану та роботи Н. Косіорівської середньої школи...

Ухвалили: Перевіркою встановлено, що в Н. Косіорівській СШ грубо порушувались постанови партії та уряду щодо комуністичного виховання дітей в школі. Буржуазно – націоналістичні елементи, які засіли в школі: ВО директора школи І. Ольшанський та його дружина Г. Ольшанська (викладач мови) і бувший комсорг Бондаренко (він же вчитель географії) безнаказно орудували в школі і не були викриті до цього часу лише тому, що як територіальна парторганізація а також і віділ наросвіти не реагували своєчасно на сигнали, які надходили від їх вчителів про контрреволюційні дії директора і його посібників в школі.

Ці буржуазно – націоналістичні недобитки привели школу до того, що в школі залишилося учнів – другорічників 180 чоловік (із загальної кількості 700).

В школі панували антирадянські методи виховання дітей – бійки, грубе поводження з учнями, що привело до того, що декілька учнів залишило школу...

Виходячи з цього РПК ухвалює:

Зобов'язати зав. РВНО тов. Копилова негайно зняти з роботи в школі ВО директора Ольшанського, його дружину Г. Ольшанську і викладача географії Бондаренка, як контрреволюційні елементи....

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 5693. – Арк. 27-28. Оригінал. Машинопис.

№ 116
Витяг з протоколу загальних зборів членів артілі «Проммеханік»

10 лютого 1937 р.

Повестка дня:

1. О проявленні вредительства в нашей артели (информация тов. Островского).

Председатель Файвенов

Член президиума Вольфсон

Тех. секретарь Файнштейн

Слушали: Тов. Островского о том, что банда вредителей, отбросов общества, мешала гигантской стройке нашей социалистической родины, взрывала шахты, спускала с рельс поезда, готовила террористические акты с целью убийства наших

вождей. Все это делалось для того, чтобы посеять панику в наших рядах. Эти негодные людишки, озверелые псы, тормозили нашу работу, думая, что мы ничего не замечаем, но они просчитались, рабочий класс нашей родины настолько вырос, что сумеет вовремя распознать опасность и сорвать маску с закоренелого врага, он строго следит за тем, чтобы сохранить чистоту в рядах нашей партии. Товарищи, и в нашей артели есть троцкисты, вредители, и вы о них знаете, потому что они находятся в вашей среде. У нас бывают моменты, когда не хватает кое-каких материалов и это тормозит нашу работу, но есть случаи экономической контрреволюции. Контрреволюционеры, вредители пытались подорвать наш стахановский коллектив, затушевать работу стахановцев, выполняющих двойные нормы.

Троцкисты Баженов и Альтшулер занимались вредительством и подрывали работу производства. Баженов вывел из строя вальцы и много других аварий произошло по его вине. Баженов занимался антисоветской агитацией, он по закоулкам проводил свою политику, сеял свои вредные семена, агитируя и подбивая на вредительство молодого слесаря Матюшкина. Надо сознаться в том, что мы были недостаточно бдительны и много не замечали, в бригаде Подлубного 40% простоев. Слесарю Альтшулеру, троцкисту не по нраву, чтобы у нас было выполнение плана, он также ведет свои разговорчики о том, что учиться в ПВХО не нужно, войны не будет.

Нам сегодня на общем собрании нужно обсудить все эти вредительства и убрать вредителей из нашей артели. Фашистская сволочь нам не товарищ.

Постановили: Исключить из членов артели троцкистов Альтшулера, Баженова. Поручить правлению артели выявить всех троцкистов-вредителей и исключить их из членов артели.

В ответ на вылазку врага целиком всей артелью стать на комсомольскую стахановскую вахту для полного обеспечения выполнения производственной программы.

<i>Председатель</i>	<i>подпись</i>	<i>(Файвенов)</i>
<i>Тех. секретарь</i>	<i>подпись</i>	<i>(Файнштейн)</i>
<i>Выписка верна:</i>		
<i>Секретарь</i>	<i>подпись</i>	<i>(Лаут)</i>

Архів УСБУ по Миколаївській області. Спр. 1552-е. – Арк.10. Оригіна. Рукопис.

№ 117

Постанова

прокурора Одеської обласної прокуратури по справі «контрреволюційної троцькістської групи» м. Миколаєва

23 березня 1937 р.

Гор. Одесса. 1937 г. марта 23-го дня Одесский областной прокурор Макаренко, рассмотрев следственное дело № 25092 Одесского Облуправления НКВД по обвинению 19-ти чел., а именно: Криницкого Алексея Ивановича, Каменского Порфирия Кузьмича, Щеглова Григория Константиновича, Свирина Алексея Михайловича, Сухановского Ивана Андриановича, Маташников Михаила Михайловича, Тарана Ивана Матвеевича, Шилиева Василия Васильевича, Федорова Евгения Федоровича, Буханова Евгения Семеновича, Васильева Дмитрия Васильевича, Шкребы Дмитрия Ивановича, Бугаенко Ивана Захарьевича, Езепова Андрея Васильевича, Бердичевского Льва Абрамовича, Бородаева Павла Георгиевича, Беликова Александра Константиновича, Твердохлеба

Андрея Ивановича и Гроша Ефима Леонтьевича - по ст.ст. 54-10, ч. 1,54-11 и 192 УК УССР – нашел:

Предварительным следствием по настоящему делу считаю установленным следующее:

В 1921 – 23 гг. в г. Николаеве была создана большая группа, так называемой «рабочей оппозиции», возглавляемая Гордиенко, Щегловым, Криницким, Лозоватским, Рыбаком и др., которая проявляла в этот период времени большую активность в борьбе против генеральной линии партии.

Руководство Николаевской группы «рабочей оппозиции» Криницкий и Щеглов были непосредственно связаны с лидерами украинского центра, так называемой «рабочей оппозицией», ныне арестованным Лобановым.

Под видом борьбы против местного руководства участники Николаевской группы «рабочей оппозиции» развернули большую работу путем распространения антипартийных демагогических лозунгов и клеветнических выпадов против руководства партии с целью вызвать среди рабочих недовольство политикой партии.

После того, как эта группа была разгромлена, оставшиеся в Николаеве участники группы «рабочей оппозиции» не прекращали своей борьбы с партией, проводили нелегальные совещания, продолжали свою работу, продвигая на руководящие посты своих представителей.

В 1926 г. в Николаев начинают съезжаться ранее выехавшие по разным причинам руководители этой группы, устанавливают связь с контрреволюционной троцкистской организацией и совместно проводят активную контрреволюционную деятельность в глубоком подполье, проводя двурушническую тактику с целью сохранения себя в рядах ВКП(б) для более успешной контрреволюционной работы на оборонных заводах г. Николаева.

Находясь между собой в тесной связи, обвиняемые по настоящему делу, до момента ликвидации этой группы (1936 г.) оказывали помощь друг другу по сохранению себя в рядах партии, выдавая один другому положительные характеристики, проникая в состав комиссии по чистке партии и сохраняя заведомо известных троцкистов в партии при проверке и обмене партдокументов, пользуясь нахождением отдельных троцкистов в аппарате партийных организаций г. Николаева.

Таким образом, в г. Николаеве на оборонных заводах в результате указанной выше тактики двурушничества, применявшиеся обвиняемыми, сохранилась законспирированная контрреволюционная троцкистская группа, оставшаяся от ранее ликвидированной контрреволюционной троцкистской организации на оборонных заводах.

Отдельные обвиняемые, кроме того, незаконно хранили огнестрельное оружие.

Указанные выше преступные деяния в отношении Свирина, Сухановского, Маташников, Тарана, Езепова, Твердохлеба и Бердичевского подтверждаются собственными признаниями самих обвиняемых.

В отношении Криницкого, Щеглова, Шиляева, Федорова и Васильева – частично признанием самих обвиняемых и показаниями других обвиняемых и свидетелей.

А в отношении Каменского, Буханина, Шкребы, Бугаенко, Бородаева, Беликова и Грош – показаниями ряда других обвиняемых по настоящему делу, свидетелями и очными ставками, а также прилагаемыми к делу документами.

На основании изложенного, руководствуясь постановлением ЦИК и СНК СССР от 10 июля 1934 года и указаниями Прокурора Союза СССР

Постановил:

1. Санкционировать направление следственного дела по обвинению: Криницкого А.И.,

Каменского П.К., Щеглова Г.К., Свирина А.М., Сухановского И.А., Маташников М.М., Тарана И.М., Шиляева В.В., Федорова Е.Ф., Буханина Е.Ф., Васильева Д.В., Шкребы Д.И., Бугаенко И.З., Езепова А.В., Бердичевского Л.А., Бородаева П.Г., Беликова А.К., Твердохлеба А.И. и Гроша Е.Л. – на рассмотрение Особого Совещания при НКВД СССР.

2. Считать необходимым независимо от рассмотрения дела по преступлениям, указанным в настоящем постановлении, провести глубокую разработку и следствие для выявления их контрреволюционной деятельности на практической работе по занимаемым ими должностям в тех или иных предприятиях и учреждениях, обратив особое внимание на выявление лиц, связанных с ними по совместной работе.

Прокурор Одесской области

ДА СБ України, Миколаїв. – Спр. 2047-с. – Арк. 1801-1802. Оригінал. Машинопис.

№ 118

Акт

вилучення «контрреволюційної літератури» у Гудзь-Засульського

22 липня 1937 р.

Экспертная комиссия в составе: Председателя – начальника Николаевского Гор. лита Долгорука Григория Дмитриевича и членов комиссии: Полит, инспектора Ник. наробраза – Дубровского Семена Львовича, инспектора наробраза – Нащекина Евтропия Афанасьевича, составили настоящий акт в нижеследующем:

Постановлением Ник. Гор. Отд. НКВД от 15/IV 1937 г. комиссии было поручено рассмотреть литературу, принадлежащую обвиняемому Гудзь-Засульскому Хрисанфу Михайловичу и изъятую у него по протоколам обыска от 14/VI, 16/VI, 5/VII и 7/VII с.г. Руководствуясь указаниями Главлита УССР, комиссия, рассмотрев указанную выше литературу, установила:

а) Из литературы, принадлежащей Гудзь-Засульскому и изъятой в его квартире, по протоколам обыска от 14/VI и 16/VI с.г., следующая литература является контрреволюционной, подлежащей изъятию:

№ п/п	Автор	Кол. экз.	Название книги
1.	Сборник	1	«За 5 лет». Бухарин-Радек
2.	В.Корж	1	Нарис української літератури
3	Журнал	3	Життя і Революція
4.	М.Скрыпник	1	До реконструктивних проблем
5.	Коряк, Хвилевий	1	Шляхи Пролетарської літератури
6.	М.Плевако	2	Хрестоматія
7.	М.Скрыпник	1	До теорії боротьби двох культур
8.	Коряк	3	Література
9.	Сборник	8	За марксо-ленинскую учебу. Коряк-Щупак
10	Журнал	1	Радянська література. Сенченко

11.	Коряк	1	Селянський Бетховен
12.	Коряк	1	Життя Тараса Шевченка
13.	Коряк	1	Організація жовтневої літерат.
14.	Ефремов	1	Коротка історія укр. письменства
15.	Скрипник	1	Кортажк
16.	Радек	1	Абіссинія як вона є
17.	Коряк	1	Нарис історії укр. літератури
18.	Шаблювський	1	Кобзарь
19.	П.Христюк	1	Писемна творчість Винниченка
20.	Журнал	3	Критика. Скрипник и Коряк
21.	Досвітний	1	«Хто?»
22.	Дорошкевич	1	Укр. література
23.	Дорошкевич	1	20 – 40 роки в укр. літерат
24.	АРК А.Н.	1	Історія робітничого руху
25.	Семковський	1	Марксистская хрестоматия
26.	Сборник	1	«Власть советов»
27.	В.Сосюра	1	Тарас Красило
28.	Річицький	1	«Карл Маркс»
29.	Щупак	1	Журнал
30.	Плевако	1	Хрестоматия
31.	Зиновьев	1	Ленин гений
32.	Хвилевый	1	Ревизор
33.	Хвилевый	1	Із моєї біографії
34.	Серебровський	1	Журнал 10 лет Сов. строительства
35.	Шевченко	1	Кобзарь. 1917 г. (устарелый)
36.	Фридлян	1	Історія Західної Європи
37.	Річицький	1	Винниченко
38.	Річицький	1	Іван Франко
39.	Річицький	1	Тарас Шевченко
40.	Річицький	1	Винниченко в літературі
41.	Річицький	1	Тарас Шевченко в світі епохи
42.	Гавриленко	1	Робітна хрестоматія
43.	Зиновьев	1	Історія Російської ком. партп
44.	Бухарин	1	Итоги 6-го конгресса Коминтерна
45.	Бухарин	1	Программа и вопросы на VI конгр. Коминтерна
46.	Бухарин	1	Полит. словарь. 1924 г. (устарелый)
47.	Эпик	1	Перша весна
48.	Горецкий Шаля	2	Укр. мова

49.	Изюмов	1	Техніка укр. мови
50.	Иваница	1	Курс українського язика
51.	Грунский	1	Український правопис
52.	Спиранский	1	Марксистский метод исслед. худож. преподаван
53.	Шамрай	1	Укр. література
54.	Перегинец	1	Робітна книга укр. мови
55.	О.Синявский	1	Норми укр. літ. мови
56.	Г.Хоткевич	1	Каменна дума (устарелая)
57.	Курило	1	Увага до сучасної укр. літератури (устарелая)
58.	Зеров	1	Нове укр. письменство
59.	Джон Рид	1	10 днів, що сколихнули світ
60.	Тимченко	2	Укр. граматики. 1917 р
61.	Грушевский	1	Старинна історія
62.	Шовкопляс	1	Договір на змагання
63.	Лісовий	1	Демонстрація
64.	Кримський	1	Російсько-укр. словник. 1924 р.
65.	Зак	1	Программа полит. партии
66.	Журнали	20	Життя і революція. 29 г. М.Скрыпник
67.	Грушевский	1	Всесвітня історія
68.	Куліш	1	Вибрані твори
69.	Яворський	1	Укр. філософія Сковороди
70.	Трахтенберг	1	Беседы с учителем
71.	Шовкопляс	1	Проект електрофікації
72.	Слісаренко	1	Академік
73.	Шумський	1	Укр. правопис
74.	Сулима	1	Укр. правда (устарелая)
75.	Наконечный	1	Про новий правопис української мови
76.	Серошевский	1	На дні страждання
77.	Журнал	1	Червоний шлях. Кулик

б) Из литературы, принадлежащей Гудзь-Засульскому и хранившейся у его родственника Схвастичко Д.И., изъятой по протоколу обыска от 5/VII с.г., следующая литература является контрреволюционной, подлежащей изъятию:

78.	Блюхнер	1	Дарвинизм и социализм
79.	Яворский	1	История Украины
80.	Збірка	1	Метод. матеріали
81.	Каменев	1	Історія партії ком. в Росії
82.	Каменев Л.	1	8 лет Октябрьской революции

83.	Бухарин	1	Капиталистич. стабилизация и пролет. революц.
84.	Рыков	1	5-тилетний план раз. народного хоз-ва
85.	Скрипник	1	Комуністична освіта
86.	Риков А.	1	Індустріалізація і хліб
87.	Милютин	1	О правом уклоне
88.	Вольфсон	1	Диалектический материализм
89.	Николаев	1	История русского крестьянства
90.	Фалькевич	1	Радянський державний устрій
91.	Арский	1	Наши достижения за 9 лет
93.	Карпов	4	Хрестоматія по ленинізму
94.	Изд. Прибой	1	Итоги Ноябрьского пленума ЦК ВКП(б)
95.	Качинский	1	Очерки аграрной революции на Украине
96.	Ефроимский	1	Социалистич. реконстр. с.х.
97.	Моренко	1	Плехановская хрестоматія
98.	Шпунт	1	Підручник для шкіл соц. виховання
99.	Скрипник	1	Лінія освітньої роботи
100.	Зиновьев	1	1-е пятилетие Коминтерна
101.	Скрипник	1	Журнал «Комуністична освіта»
102.	Сухопляс	1	Антирелігійна пропаганда
103.	Стучка	1	Советская Конституция (устарелая)
104.	-»-	1	Календарь коммуниста
105.	Раковский	1	Справочник
106.	Горев	1	Материализм – философия пролетариата
107.	Троцкий	1	Доклад на 4-м конгрессе Коминтерна
108.	Лазурский	1	Класифікація особистостей
109.	Ессе	1	Що дала жовтнева революція жінці
110.	-»-	1	Рабочая книга по обществоведению 1928 г.
111.	Гусман	1	Ленин в европейской поэзии
112.	Ольховий	1	Азбука коммунизма
113.	Кампанелла	1	Государство солнца (устарелая)
114.	Вольфсон	1	Диалектический материализм
115.	Скрипник	1	Шлях освіти
117.	Тутковский	1	Земная кора 1918 г.
118.	Гірчак	1	Завдання національно-культурн. будівництва
119.	Евремин	1	Стенгазета. Сборник статей
120.	Приходько	1	Культурне будівництво на Укр.
121.	Маргулиес	1	Регламентация и свободная проституция

122.	Богданов	1	Начальний курс полит. зкономии
123.	Ефименко	1	Історія укр. народу
124.	Фидровский	1	Николаевщина. Краеведческий сборник
125.	Айхенвальт	1	Радянська економіка
126.	Скрипник	1	Червоний шлях
127.	Бухарин,	9	Журнал Большевик
128.	Сенченко,	12	Большевик Украины
129.	Вольф	1	Очерки экономич. географии иностр. государств
130.	Бонч-Бруевич	1	Убийство Мирбаха
І31.	Семенов	1	Новый этап Китайской революции
132.	Семенов	1	Мапа капітального будівництва УРСР
І33	Сафаров	1	Нац. вопрос и пролетариат
134.	Бухарин Шульгин,	1	Журнал «Революция и культура»
135.	Сосюра	1	Журнал «Життя й революція»
136.	Введенский	1	Основні проблеми укр. п'ятирічки
137.	Багенский	1	Що дала дітям жовтнева революція
138.	Сірій	1	Життя рослин (устарелая)
139.	Бухарин	1	О новой эконом, политике
140.	Коваленко	1	Книжка полит. грамоты 1923 г.
141.	Ричицкий	1	Основы українознавства
142.	Летурно	1	Эволюция рабства
143.	Баскин	1	Хрестоматія по полит. грамоте
144.	Бухарин	1	К 10-летию Окт. революции
145.	Довинский	1	Польський і руський рев. рух і революція
146.	Рыков	1	Перспективы хоз. строительства СССР
147.	Фридман	1	Лекции по естествознанию 1924 г.
148.	Сосюра	1	Журнал «Життя і революція»
149.	Шпунт	1	Робоча книга Суспільствознавство
150.	Фейдер	1	Хрестоматія по історії класової боротьби
151.	Ткачук	1	Національне культурне будівництво на Україні
152.	Укр. робітник	1	Мапа каштального будівн. УСРР і пояснювальна записка
153.	Разманов	1	За интернациональное воспитание
154.	Вид. Пролетарий	1	5-тирічний план (устарело)
155.	Лецнер	1	О правой опасности в Коминтерне
156.	Рад. школа	1	Політехнічна школа
157.	Мол. Бшьшовик	1	Молодняк

в) Из литературы, принадлежащей Гудзь-Засульскому и хранившейся у его знакомого Евсеева В.В., следующая литература является контрреволюционной и подлежит изъятию:

158.	Сосюра	1	Литература
159.	Гортер	1	Історичний матеріалізм
160.	Сборник	1	1905 г. на Николаевщине
161.	Н.Попов	1	Комуністична освіта
162.	Васильченко	1	Шевченкові дні
163.	Левако	1	Шевченко і критика.

Председатель комиссии подпись (Долгорук)

Члены комиссии: подпись (Нащекин)

подпись (Дубровский)

Архів УСБУ по Миколаївській області. – Спр. 2191-с. – Арк. 13-16.

№ 119
Витяг із протоколу
засідання Трійки при УНКВС по Одеській області
про винесення вироку мешканцю с. Єрмолаївка
Кривоозерського району Т.І. Маєвському

15 серпня 1937 р.

ВЫПИСКА ИЗ ПРОТОКОЛА № 11

заседания Тройки при УНКВД по Одесской области

15 августа 1937 г.

С Л У Ш А Л И:

58. Дело Первомайского РО НКВД №537, по обвинению Маевского Терентия Ивановича, 1889 г. рождения, уроженца с. Мечетное Кривоозерского района, жителя села Ермолаевки Лощевского с/совета, раскулаченного, украинца, гражданства СССР, без определенных занятий.

В 1932 г. был осужден за к-р агитацию на 3 года ссылки, возвратившись из ссылки, возобновил к-р работу.

Во время весеннего сева 1937 г. подстрекал колхозников отказаться от работы по обработке посевов, убеждая их в том, что от снятого урожая они ничего не получат.

Весной 1937 года проводил к-р агитацию против мероприятий Соввласти в области хлебозаготовок.

Выражал террористические настроения по адресу Соввласти и правительства.

Восхвалял военно-шпионскую банду Тухачевского и др.

П О С Т А Н О В И Л И:

МАЕВСКОГО Терентия Ивановича – Р А С С Т Р Е Л Я Т Ь.

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 3080. – Арк. 21.

Оригінал.Рукопис на бланку.

№ 120

**Витяг із справи
по звинуваченню жителів Вознесенського району
Н.І. Урсулова, Д.С. Середи, Й.К. Удова, Р.Д. Білого, Ф.Я. Плєскача**

серпень 1937 р.

Как становлено следствием, организация была заложена в 1934 году активным эсеровским деятелем, кулаком и участником вооруженного восстания против Советской власти в 1919 году Синяковым Михайлом, который привлек к проведению вербовочной работы бывшего командира партизанского отряда на Вознесенщине... - Урсулова Никифора Ивановича поручив ему создать сильную повстанческую организацию в городе Вознесенск для поднятия вооруженного восстания на случай объявления каким – либо государством войны СССР с целью захвата власти в руки эсеров.

На протяжении указанного периода времени, т. Е. с 1934 по 1937 год Урсуловым было одновременно завербовано 9 человек, из коих 6 человек арестованы по данному делу, а остальные лица устанавливаются...

По данному вопросу обвиняемый Урсулов Никифор показал: «Говоря о целях и задачах организации, Синяков при вербовке меня сказал, что избирает исключительно острые формы борьбы, которые могли бы способствовать ускорению изменения существующего строя в стране, вплоть до осуществления террористических актов над отдельными руководителями партии и правительства....

Старший уполномоченный майор Карнер

*ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 5794. – Арк. 180-181.
Оригінал. Машинопис.*

№ 121

**Витяг з протоколу
засідання Трійки при УНКВС по Одеській області
про засудження І.Ф. Радіонова**

21 вересня 1937 р.

Слушали: Дело по обвинению Радионова Ивана Федоровича, 1894 года рождения, русского, со средним образованием, по профессии техник, женат, беспартийный, ранее судим, гражданин СССР.

Обвиняется в том, что он в прошлом активный эсер, пытавшийся бежать за кордон, является непримиримым врагом советской власти и проводит активную контрреволюционную агитацию. По показаниям его сына он был вовлечён своим отцом Радионовым Иваном в фашистскую контрреволюционную организацию, именуемую «Синие Кресты», задачей которой являлось совершение террористических диверсионных актов. Под его влиянием сын Леонид Радионов в 1936 г., работая на водонапорной башне городского водопровода, имел намерение отравить воду.

Постановили: Радионова Ивана Федоровича расстрелять.

Верно: Секретарь Тройки

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 3837. – Арк. 30. Оригінал. Рукопис на бланку.

№ 122

Витяг

**із звинувачувальної постанови жителів с. Якине
Баштанського району по справі Т. Корнієнка та І. Корнієнка**

21 вересня 1937 р.

Проводили систематичну контрреволюційну направлена на розвал колгоспного устрою та дискредитацію радянського уряду....

Агітували проти продажу хліба державі та за ігнорування стаханівців...

Постановою трійки від 21.09. 37 р. засудженні до 8 років ВТК.

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр.4040. – Арк. 55.(зворот). Оригінал. Машинопис.

№ 123

Витяг

із звинувачувальної постанови по справі К. Гамеля

8 жовтня 1937 р.

Будучи контрреволюційно настроєним здійснював контрреволюційні аборти конематкам...

Рішенням Народного комісара внутрішніх справ і прокурора Союзу від 9.10. 37. осуджений до вищої міри покарання.

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 3285. – Арк. 52. Оригінал. Машинопис.

№ 124

Витяг

з протоколу допиту І.І. Жмака

13 жовтня 1937 р.

Питання: Слідством установлено, що ви являетесь активним українським націоналістом і були членом організації «Союз визволення України». Яким чином стали членом організації?

Відповідь: Ще в 1909 році я вступив у «Просвіту» і таким чином став українським націоналістом. В «Просвіті» я працював разом із Аркасом – головою просвіти.

.... Після громадянської війни в Миколаєві організувалась автокефальна церква, при якій і діяв осередок «СВУ» під керівництвом священника. Я був членом цієї групи, хоча цього не знав в силу її конспіративності.

Питання: з ким підтримувала звязок ваша група і керівництво «СВУ»?.

Відповідь: Точно не знаю, але мені відомо, що священник автокефальної церкви по всім питанням звязок мав з вищим духовенством автокефальної церкви, зокрема з митрополитом Лепковським.

Слідчий НКВС

М. Максимов

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 4598. – Арк. 76.

Оригінал. Рукопис на бланку.

№ 125
Витяг
з акту про страту І.Ф. Радіонова

21 листопада 1937 р.

Постановление тройки УНКВД по Одесской области от 21 сентября 1937 г. о расстреле Радионова Ивана Федоровича приведено в исполнение 21 ноября 1937 г. в 24 часа.

Секретарь тройки

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр.3837. – Арк. 30-а. Оригінал. Рукопис на бланку

№ 126
Вирок військової Колегії
Верховного суду СРСР про засудження начальника політвідділу
58-ї стрілецької дивізії Г.П. Чернишова

25 грудня 1937 р.

... Выездная сессия военной коллегии Верховного суда СССР в закрытом судебном заседании в г. Киеве рассмотрела дело по обвинению Чернышова Георгия Петровича, 1901 года рождения, уроженца г. Николаева, бывшего начальника политотдела 58 стрелковой дивизии, воинское звание – полковой комиссар, в преступлениях, предусмотренных статьями 54-1б, 54-8, 54-11 УК УССР. Предварительным и судебным следствием установлено, что Чернышов Георгий Петрович являлся активным участником антисоветского военно-фашистского заговора, ставившего своей задачей свержение советской власти путём вооружённого переворота, совершение террористических актов против руководителей ВКП(б) и советского правительства...

Таким образом, установлена виновность Чернышова в совершении преступлений, предусмотренных статьями 54-1б, 54-8, 54-11 УК УССР. На основании изложенного военная коллегия Верховного суда СССР приговорила Чернышова Георгия Петровича к высшей мере уголовного наказания - расстрелу с конфискацией лично ему принадлежащего имущества и лишением воинского звания полковой комиссар.

Приговор окончательный и в силу постановления ЦИК СССР от 1.12.1934 года подлежит немедленному исполнению.

Председательствующий
Члены

ДА СБ України, Миколаїв. – Спр. 6703. – Арк. 22. Оригінал. Машинопис.

№ 127
Витяг з акту
про страту начальника цеха Миколаївської школи
морських льотчиків В.А. Голубєва

22 грудня 1937 р.

Решение Народного комиссара внутренних дел СССР – Генерального комиссара государственной безопасности тов.Ежова и Прокурора СССР тов.Вышинского от 7

декабря 1937 г. за № 483 о расстреле Голубева Василия Антоновича, 1892 года рождения, приведено в исполнение 22 декабря 1937 г. в 24 часа.

Комендант УНКВД по Николаевской области *Крюковский*

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр.2245. – Арк. 31. Оригінал. Рукопис на бланку.

№ 128
Акт перевірки
на наявності книг у бібліотеці Первомайської педшколи

2 січня 1938 р.

Акт

На основании приказа директора педшколы от 29 декабря 1937 г. № 111 комиссия в составе председателя т. Мерник, членов тт. Дыгаса и Чернявского сего 2 января 1938 г. проверила по акту наличие книг инвентарных №№ 561 и 618.

Нашла:

В списке исключенной литературы 10 марта 1935 г. № 561 есть, № 618 нет, акта на сдачу и прием исключенных книг из слов тт. Непомнящей и Михальского как в библиотеке, так и в бухгалтерии нет. Таким образом, кто сдавал, кто принимал, комиссии установить не представилось возможным.

В списке приема наличия книг заведующей библиотекой Непомнящей от 01.0 1.36 г. книга за инвентарным номером 561 есть, а № 618 нет (эти книги автора контрреволюционера Троцкого «1905 год» и «Как вооружалась революция»). Книги как № 561 и № 618 Непомнящей сданы райлиту 23.07.37 г., акт приема-сдачи № 28. Кроме того, сданы также книги, которые из списка были исключены еще 10.03.35 г.:

1. Бухарин «Три речи» – изд. 29 г.
2. Зиновьев «Политотчет ЦК» – изд. 29 г.
3. Иглыников «Канун семнадцатого года» – изд. 29 г.

Эти книги выявлены комиссией путем взятия на выдержку процента. Вывод и предложение:

Контрреволюционные книги автора врага народа Троцкого хранились годами, виной этому служило преступно-халатное отношение к служебным обязанностям заведующих библиотекой Непомнящей и Гераскиной. Комиссия подозревает, что Непомнящая это делала с целью.

Библиотека и на сегодня в хаотическом состоянии. Нельзя ручаться, что контрреволюционная литература изъята. Вся комиссия считает срочно создать специальную комиссию на предмет окончательной очистки как вражеской, так и устарелой литературы. Поскольку данные подтверждают, что практически работа библиотеки велась вражески - комиссия считает нужным не только немедленно с работы снять Непомнящую и Гераскину, но и передать дело соответственным органам для расследования, о чем и составлен настоящий акт в 2-х экземплярах.

Предкомиссии

Члены:

ДА СБ України, Миколаїв. – Спр. 1756. – Арк. 53-54. Оригінал. Рукопис.

№ 129

Звинувальний висновок по справі Прокопович М.М.

1 березня 1938 р.

Управлінням НКВД по Николаевській області вкрито і ліквідована антисоветська троцькістська терористическа організація, ставивша своєю задачею боротьбу з партією і Советською властю і підготовку терористических актів протів руководителів партії і Правительства.

Одним из активних учасників цієї організації являється муж Прокопович Марії Михайловни – Прокопович Михайл Антонович, осуджений по настоящему делу Выездной Сессией Военной Коллегии Верховного суда Союза ССР по ст.ст. 54-8 и 54-11 УК УССР. Обвиняемая Прокопович Мария Михайловна была осведомлена о его контрреволюционной троцькістской деятельности.

На основании изложенного обвиняется:

Прокопович Мария Михайловна, 1896 г. рождения, уроженка г. Н-Буг Николаевской области, проживала в г. Николаеве по улице Свердлова, №31, еврейка, гр. СССР, б/п, до ареста секретарь-статистик, Никагентство Кинофото-трест.

В том, что она: Является женой активного участника антисоветской троцькістской терористической организации Прокоповича Михаила Антоновича и была с ним связана., т.е. в преступлениях, предусмотренных ст. 54-10 УК УССР. Дело по обвинению Прокопович Марії Михайловни согласно приказа НКВД СССР за № 00456 направить на рассмотрение Особого Совещания при НКВД СССР.

Справка: 06-в. Прокопович Мария Михайловна содержится под стражей в Николаевской тюрьме с 4/II-38 г.

П/опер. упол. I отд. IV отдела УГБ УНКВД

сержант госбезопасности

Эльзон

Нач. I отд. IV отдела УГБ УНКВД

лейтенант госбезопасности

Волошин

Согласен: Нач. IV отдела УГБ УНКВД

Ст. лейтенант госбезопасности

Толкачев

Утверждаю:

Нач. УНКВД по Ник. Области

Фишер

капитан госбезопасности

ДА СБ України, Миколаїв. – Спр. 2019-с. – Арк. 157-158. Оригінал. Машинопис.

№ 130

Доповідна записка начальника Первомайського райліту до райвідділу НКВС

3 березня 1938 р.

Первомайский райлит
Первомайскому РО НКВД

3/III-1938 г. №15

После обнаружения в библиотеке педшколы контрреволюционной троцькістской литературы 15/III 1937 года обнаружена в библиотеке дополнительно националистическая литература:

1. Хвыля. О Коцюбинском 3 экз.
2. Кулиш. «Творы» 1 -//-
3. Попов. История партии 7 -//-
4. Любченко. За більшовицьку культуру 18 -//-
5. Коряк В. Литература 1 -//-
6. Крушельницький. «Майстры»
7. Щупак. Борьба за литературу
8. Семенко. Европа
9. Музычка. Леся Украинка
10. Фавич-Черкасский. Дарвинизм и марксизм
11. Голуб Страна должна знать город
12. Коваленко Б. Из истории украинской литературы 1 -//-

Кроме того, при тщательной проверке во время передачи и приемки библиотеки новыми библиотекарями 15/II-1938 года было обнаружено дополнительно литературы контрреволюционных националистических авторов:

1. Блакитный «Творы»
2. Хвыля
3. Гринченко Словарь
4. Микитенко Голуби мира
5. Гордиенко Зерна
6. Кулик Васька Кваснин
7. Гринько

Начальник райлита подпись

(Литвинов)

*Архів УСБУ по Миколаївській області. – Спр. 1756-с. . – Арк. 52. Оригінал.
Машинопис.*

№ 131

Витяг з протоколу партколегії при уповноваженому КПК при ЦК ВКП(б)У по Одеській області про справі Гашинської О.В.

25 березня 1938 р.

Слушали:

Гашинская Александра Владимировна, 1892, член КП(б)У с 1926 г., служащая, отец дьякон, окончила епархиальное училище.

В момент возникновения дела работала директором школы в г. Николаеве. В настоящее время работает учительницей.

02.02.38 г. Николаевским ГК КП(б)У исключена из партии за двурушничество и за связь и покровительство врагу народа – ее мужу, ныне арестованному органами НКВД (зная о контрреволюционной работе своего мужа, никуда об этом не сообщала).

Предъявленные Гашинской обвинения Николаевским ГК КП(б)У докуменальными доказательствами не обоснованы.

Постановили:

Дело с обсуждения снять. Запросить Николаевское облуправление НКВД о по-

литических связей Гашинской с ее мужем и затребовать характеристику от Николаевского облоно о ее работе в школе.

За секретаря партколлекгии

Иванов

ДА Миколаївської обл. – Ф. П-7. – Оп. 2. – Спр. 1-а. – Арк. 46. Оригінал. Рукопис на бланку.

№ 132

Звинувачувальний висновок за слідчою справою про контрреволюйну діяльність мешканців Вознесенського району

5 квітня 1938 р.

В Вознесенское Райотделение НКВД поступили данные о том, что на пос. Сухая Балка, Очаковского с/совета, Вознесенского района, существует контрреволюционно – кулацкая группировка, занимающаяся организованным срывом хозяйственно - политических кампаний, проводимых на селе и контрреволюционной агитацией против Советской власти, в состав которой входили Худяев И.Д., Павлюк П.Т., Беллер П.Г., Гордиенко Е.Х.

На основании этих данных Худяев И.Д., Павлюк П.Т., Беллер П.Г., Гордиенко Е.Х. арестованы по ст.54 – 10, ст. 54 – 11 УК УССР 1938 г.

Произведенным следствием установлено:

Будучи в руководстве колхоза «Шлях к социализму», сын кулака, исключен из партии и судимый – Худяев И.Д., имея недовольство на существующий строй в СССР, с группировал вокруг себя кулацкий и контрреволюционно – враждебный элемент, в состав группировки входили кулаки – Павлюк П.Т., Беллер П.Г. и активный сектант Гордиенко Е.Х. Эти лица были расставлены Худяевым на руководящие и ответственные посты в колхозе, и совместно с ними проводил организованную подрывную работу в колхозе, с целью политического и хозяйственного развала колхоза, вызова массового недовольствия у колхозников, а также направлял контрреволюционную деятельность участников группировки.

В контрреволюционных целях, Беллер, по договоренности с Худяевым, будучи кузнецом колхоза, по вредительски ремонтировал сельхоз, инвентарь и по заданию руководителя контрреволюционной группировки Худяева, вел среди колхозников контрреволюционно – пораженческую агитацию, восхвалял фашистский строй Германии и агрессивную политику Гитлера.

Пролезший, при помощи Худяева, на должность председателя ревизионной комиссии в колхозе, кулак Павлюк по договоренности с Худяевым покрывал дважды все факты вредительских действий Худяева и Беллера и распространял контрреволюционные анекдоты, одновременно высказывал террористические тенденции, по адресу руководства ВКП(б) и Советской власти.

Устроившись в колхозе пчеловодом колхозной пасеки, при содействии Худяева, и имея много свободного времени, активный сектант с 1922 года Гордиенко систематически проводил среди колхозников контрреволюционно – сектантскую деятельность, в 1937 г. открыто выступал на колхозном собрании с речью контрреволюционно – религиозного характера, вербовал колхозников в секту, высказывал тенденцию об организации колхоза из сектантов и вел контрреволюционно – пораженческую агитацию против Советской власти.

На основании изложенного – ОБВИНЯЮТСЯ:

1. Худяев Иван Денисович, 1903 г. р., урож. С. Звенигородка, Александрийского района, украинец, гр-ва СССР, женат, грамотный, сын кулака, скрывал соц. происхождение, за что был судим сроком на 5 лет, в 1937 г. и по день ареста находился под следствием по ст. 97 и 106 УК УССР, поддерживал тесную связь с репрессированным за к-р деятельность Слюсаренко, Гарехт, Рединер и др.

в том, что:

а) является организатором контрреволюционной группировки, в состав которой входили кулаки Павлюк, Беллер и сектант Гордиенко.

б) занимался подрывной работой в колхозе и проводил организованную контрреволюционную деятельность, т. е. в преступлениях, предусмотренных ст. 54-10 и 54-11 УК УССР.

Обвиняемый Худяев признал себя виновным в создании контрреволюционной группировки и проведении контрреволюционной деятельности, в чем изобличается показаниями соучастников группировки Павлюком и Беллером и свидетелями Стояновым, Гонтарь и др.

2. Павлюк Порфирий Тимофеевич, 1901 г. р., ур. с. Стена, Томашпольского р-на, украинец, гр-ва СССР, женат, грамотный, кулак, раскулаченный

в том, что:

а) является участником контрреволюционной кулацкой группировки, в состав которой входили кулаки Худяев, Беллер и сектант Гордиенко

б) распространял контрреволюционные анекдоты и террористические тенденции, по адресу руководства ВКП(б) и Советской власти, т. е. в преступлениях, предусмотренных ст. 54-10 и 54-11 УК УССР.

Обвиняемый Павлюк признал себя виновным в том, что он состоял в контрреволюционной группировке, по заданию руководителя группировки Худяева проводил активную контрреволюционную деятельность, в чем изобличается показаниями соучастников группировки Худяевым и Беллером и свидетелями Стояновым, Стельмах и др.

3. Беллер Петр Григорьевич, 1898 г.р., ур. с. Раштатд, Мостовского р-на, по национальности немец, гр-ва СССР, кулак, женат на дочери попа, в течении одного года служил в армии Колчака.

в том, что:

а) является участником контрреволюционной кулацкой группировки, в состав которой входили кулаки Худяев, Павлюк и сектант Гордиенко

б) активно проводил контрреволюционную деятельность, восхвалял фашистский строй Германии и одобрял агрессивную политику Гитлера, т. е. в преступлениях, предусмотренных ст. 54-10 и 54-11 УК УССР.

Обвиняемый Беллер признал себя виновным в том, что он состоял участником в контрреволюционной группировке, по заданию руководителя группировки Худяева занимался вредительством в колхозе и занимался агитацией против Советской власти, в которой восхвалял фашистский строй Германии, в чем изобличается показаниями соучастников группировки Худяевым и Павлюком и свидетелями Стояновым, Стельмах и др.

4. Гордиенко Еремей Харитонович, 1892 г. р., ур. с. Чижевки, Звенигородского р-на, украинец, гр-ва СССР, женат, б/п, середняк, активный сектант с 1922 г.

в том, что:

а) является участником контрреволюционной кулацкой группировки, в состав которой входили кулаки Худяев, Павлюк и Беллер.

б) будучи активным сектантом, под руководством Худяева проводил контрреволюционно - религиозную агитацию, вел пораженческую агитацию по отношению к Советской власти, т. е. в преступлениях, предусмотренных ст. 54-10 и 54-11 УК УССР.

Обвиняемый Годиенко признал себя виновным в том, что он поддерживал связь с Худяевым, Беллером и Павлюком и в активной контрреволюционной сектантской деятельности, участие в контрреволюционной кулацкой группировке отрицает, но изобличается показаниями соучастников группировки Худяевым, Павлюком, Беллером и свидетелями Хитрич, Юсипенко, Слюсаренко и др.

Учитывая, что обвинение по ст. 54-10 и 54-11 УК УССР полностью доказано, след. дело за № 66885 по обвинению Худяева И.Д., Павлюка П.Т., Беллера П.Г. и Гордиенк Е.Х. – направить по подсудности в особом порядке в УНКВД по Одесской области.

ПОМ. ОПЕРУПОЛНОМОЧЕННОГО

МЛ. ЛЕЙТЕНАНТ ГОСУДАРСТВЕННОЙ БЕЗОПАСНОСТИ САЛОВ

СОГЛАСЕН:- НАЧ. ВОЗНЕСЕНСКОГО РО НКВД

ЛЕЙТЕНАНТ ГОСУДАРСТВЕННОЙ БЕЗОПАСНОСТИ ДЕВЯТОВСКИЙ

СПРАВКА

1. Обв. Худяев, Павлюк, Беллер и Гордиенко содержаться под стражей в Одесской тюрьме.

2. Вещ. доков и лич. документов по делу – нет.

ПОМ. ОПЕРУПОЛНОМОЧЕНОГО

МЛ. ЛЕЙТЕНАНТ ГОСУДАРСТВЕННОЙ БЕЗОПАСНОСТИ САЛОВ

СОСТАВЛЕНО:

марта 1938 г.

г. Вознесенск.

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 5933. – Арк. 119-123. Оригінал. Машинопис.

№ 133

Витяг з протоколу засідання секретаріату Миколаївського міськкому про заходи боротьби з крадіжками

25 квітня 1938 р.

Цілком таємно

Слухали: Про заходи боротьби по охороні соціалістичної власності в зв'язку з крадіжками (тов. Шулькін).

Ухвалили: 1. Вважати, що головним завданням, особливо протягом найближчих 3-х місяців, в роботі суду, прокуратури, міліції та ДПУ повинна з'явитися боротьба з крадіжками на ланах посіяних культур.

2. Справи притягнення за крадіжку в судових організаціях повинні розглядатися у 2-денний термін.

Секретар МПК Шулькін

ДА Миколаївської обл. – Ф. П-6. – Оп. 1. – Спр. 477. – Арк. 1.

Оригінал. Машинопис.

№ 134

«Молитва офицеров Русской армии»
як речовий доказу по справі Петренко Т.Д., засудженого до розстрілу

Квітень 1938 р.

*Христось Всеблагій, Всесвятий, Безконечный,
Услыши молитву мою.
Услыши меня, мой, заступникъ Предвечный
Пошли мне погибель въ бою.
Смертельную пулю пошли мне на встречу,
Ведь благовестъ безмерна Твоя.
Низринь меня, Боже, въ кровавую сечу
Чтобъ жизнь въ ней порвалась моя...
На родину нашу намъ нѣтъ ужъ дороги,
Народъ нашъ на насъ же возсталъ, –
Онъ намъ приготовилъ могильныя дроги
И грязью насъ всѣхъ закидалъ.
Три года кошмарныхъ мы молча страдали,
Завѣтъ своей родины честно храня,
Мы денно и ноцно въ аду прибывали
Мы съ дьяволомъ бились, и мы не считали часами
«Рабочего дня»
Врагу прекращали мы путь не плакатомъ,
Не трескомъ, не громомъ речей,
Мы залили кровью въ борьбѣ съ супостатомъ
Потоками крови своей.
Всѣхъ подвиговъ, доблести сей офицера
Не смѣрить, не взвесить, не счесть,
Мы жизнью платили, безъ торгу, безъ меры,
За землю, за славу, за русскую честь.
Но что до безмерныхъ страданій народу,
Коль злобу онъ хочетъ излить
И нашей же кровью купивши свободу,
Онъ насъ же принялся казнить.
Солдатъ и работникъ и люди науки,
Правитель, писатель – все падали ницъ,
Все жали убийцамъ кровавыя руки,
Все славили нашихъ убийцъ...
Товарищи наши въ бояхъ погибая,
Молили лишь насъ объ одномъ:
– «Боритесь и верьте, что правда святая,
Въ побѣдѣ надъ подлымъ врагомъ...
А ныне на стогнахъ кричатъ Петрограда:
«Не надо победъ намъ, все бредни долой,
Лишь корма, да пошла, да зрелищъ намъ надо,
въ праздныхъ восторгахъ сокрыта отрада,
И мы ихъ добудемъ любою ценой...»*

Постичь не желаютъ народа витій,
Что лазунгъ ихъ рабства печать,
Что имъ же приидетъ покорныя вы
Предъ наглымъ тевтономъ покорно склонить,
Что граждана нынѣ свободной Россіи
Сапогъ побѣдителя стануть лобзать.
Скорей же въ окопы друзья офицеры,
Позора отчизны не будемте ждать,
И снова соратникамъ явимъ примѣры,
Какъ могутъ и доблесть, и честь умирать,
За службу, за муку, за все безъ изъятія
Нашъ русскій народъ заплатилъ намъ стократъ;
Спасибо родные... Спасибо собратья...
Спасибо столица... Спасибо Кронштатъ...
Глумясь съ офицера оружья снимали,
Съ плеча его рвали погонь,
Эмблемы заслугъ и мундиръ оплевали,
За все и за все вамъ глубокой поклонъ,
Въ окопы, въ окопы, товарищи братья,
Въ объятія смерти скорей.
Она нам охотно раставитъ объятія,
Нам мѣсто найдется у ней,
Когда-жъ по окопамъ отъ края до края,
Отбоя сигналъ прозвучитъ,
Сойдясь уцелевшихъ семья небольшая
Последнее дѣло свершитъ:
Тогда мы оружье свое боевое
Награды, что взяли въ бою
Глубоко зароемъ подъ хладной землею
И славу схоронимъ свою.
На родину намъ ведъ не будетъ дороги,
Народъ нашъ на насъ же возсталъ,
Для насъ онъ, воздвигъ погребальныя дроги
И грязью насъ всехъ закидалъ...
Отъ злого народа убійцы народа
Ведъ мы ничего не возьмемъ
И холодъ, и голодъ, и жизни невзгоды
Надъ нами повиснутъ кругомъ.
Тогда, переживъ бесконечныя муки,
Мы съ знаменемъ свѣтлымъ креста,
Протянемъ къ союзнкамъ доблестнымъ руки
«Подайте во имя Христа...»
Вы сами ведъ видели много примѣровъ,
Какъ насъ нашъ народъ убивалъ,
Какъ рвалъ онъ погоны съ своихъ офицеровъ
И какъ ихъ онъ въ грязь затопталъ.
Забуть мы не можемъ мгновенія эти...
Принять отъ убійцъ ничего не хотимъ,

*Промчатся столетья, пройдут поколенья
Увидятся новые сны:
И станут народы читать безъ волненья
Исторію страшной войны.
А въ ней сохранится такъ много примеровъ,
Какъ русскій народъ воевалъ
И какъ онъ своихъ же бойцов-офицеровъ
Своей же рукой убивалъ.*

ДА СБ України, Миколаїв. – Спр. 2625-с. – Арк. 24-25. Оригінал. Машинопис.

№ 135

3 виступу секретаря ЦК КП(б)У М.О. Бурмистенка на 1-й Миколаївській обласній партійній конференції

27 травня 1938 р.

Косиоровская шайка вредителей, шпионов, диверсантов пыталась оторвать Советскую Украину от Советского Союза. Теперь известно, и это надо сказать, что знала парторганизация, что Косиор являлся главой польских шпионов здесь на Украине. Косиор являлся представителем польской разведки. Косиор объединял всех шпионов, под руководством Косиора работали шпионы немецкие и польские.

Польский шпион, руководитель агентуры врагов, враг из врагов, сволочь из сволочей, вот кем являлся Косиор, и понятно, что Косиор очень много вреда наделал Украине. Да, очень много навредил.

Вы знаете, что мы разоблачили врагов народа балицких, постышевых, якиров, Кудрявцевых, евтушенковых и теперь совершенно понятно, что всех этих врагов возглавлял, как главный шпион иностранных фашистских разведок, Косиор.

Сейчас, когда мы разоблачили этого лютого врага советского народа и нашей партии, сейчас пусть польские паны, немецкие фашисты, фашисты всех стран справляют поминки, пусть носят траур потому, что вырвать такую фигуру из шпионского центра – это вещь серьезная.

Когда мы говорим, что разоблачен Косиор, а до этого балицкие, якиры, Кудрявцевы, евтушенковы, Волковы и др., то это заслуга славной советской разведки, возглавляемой т. Ежовым. (Бурные аплодисменты).

Мы все с вами хорошо знаем, что ни один шпион, который есть на территории Советского Союза, долго работать не будет. Все равно бдительный советский народ, большевистская партия, руководимая товарищем Сталиным, славная советская разведка, возглавляемая товарищем Ежовым, разоблачит шпионов. (Аплодисменты). Пусть знают польские паны, японские империалисты, германские фашисты, что ни одного шпиона не оставим на советской земле. Все равно всех переловим, посадим в тюрьму, уничтожим. (Аплодисменты).

ДАМО, Ф. П-7. – Оп. 1. – Спр. 3. – Арк. 208. Оригінал. Машинопис.

№ 136

**Пояснювальна записка
УНКВС Миколаївської області Народному комісару НКВС СРСР**

14 серпня 1938 р.

Сов. Секретно

Пояснительная записка

К сведениям об оперативно – следственной работе за время с начала организации области и по 30.6.-1938 года по УНКВД Николаевской области

Всего за отчетный период арестовано 9088 человек, из них по характеру преступлений все арестованные разделяются по следующим окраскам:

- 1) Немецкая к.р. и шпионаж – 1289
- 2) Польская к.р. и шпионаж – 1115
- 3) Греческая к.р. и шпионаж – 102
- 4) Японская к.р. и шпионаж – 19
- 5) Румынская к.р. и шпионаж – 209
- 6) Латвийская к.р. и шпионаж – 83
- 7) Терор – 93
- 8) Жены изменников родины – 111
- 9) Диверсия – 294
- 10) Вредительство – 1639
- 11) Повстанческая к.р. деятельность – 2702
- 12) Кр. агитация – 1163
- 13) Другие преспутления – 269

*[Начальник 8 отдела УГБ УНКВД сержант государственной безопасности Самойленко]
14 августа 1938 г. гор. Николаев*

ДА СБ України. – Спр. 35. – Арк. 168. Оригінал. Машинопис.

№ 137

**Рішення
комісії партійного контролю при ЦК ВКП(б)
про виключення Беляєва В.А. з партії**

10 – 11 січня 1939 р.

Пролетарши всех стран, соединяйтесь!

Строго секретно

Комиссия партийного контроля при ЦК ВКП(б)

Москва, центр, ул. Куйбышева, 14.

Кому: Елецкому РК КП(б)У, г. Елец Орловской области – для ознакомления Беляєва, вызв. по адресу: г. Елец, Красноармейская ул., № 8; ПК по Николаевской области, ЦК – тов. Юдину; в дело.

Выписка

из протокола заседания партколлегии КПК № 85 пункт 4 от 10-11.1. 1939 г.

Слушали:

Беляєв Василий Афанасьевич, г. р. 1890, член партии с 1930 г., парт. билет № 1515611 – старого образца отобран Николаевским ГПК, рабочий, образование низшее.

В момент возникновения дела инспектор НКПС вагонного цеха завода им. А. Марти г. Николаева.

В настоящее время приемщик вагонов депо г. Елец Орловской области.

20.XH.35 г. Николаевским ГПК при проверке партдокументов исключен из партии за связь с шпионом, как политически неустойчивый, принятый в партию с нарушением устава, без утверждения ЦК ВКП(б).

20.111.36 г. Одесским обкомом КП(б)У и 20.XI.37 г. ПК КПК при ЦК ВКП(б) подтверждено исключение.

Установлено:

Беляев с 1917 г. по 1918 г. был в партии эсеров. Работая на Николаевском заводе им. А. Марти, был связан с резидентом германской разведки Карлом, посещал его квартиру и с ним ходил на охоту, ловлю рыбы, на квартире Карла встречался с Докукиным А. (начальник комнаба завода им. А. Марти), Степановым А. (директор завода им. А. Марти), Трофимовым (начальник котельного цеха завода им. А. Марти), Нестеренко (работник завода им. А. Марти), Мазяркиным (работник завода им. Шарти). Все указанные лица, за исключением Мазяркина, репрессированы органами НКВД.

На заседании ПК КПК пытался доказать, что он в секретный отдел завода им. А. Марти передал 4 сводки разоблачающего порядка на Карла.

Беляев имел близкую связь с врагом народа Степановым, бывшим директором завода им. А. Марти.

Докл. Синельников, присутствует Беляев.

Постановили:

Подтвердить решение ПК КПК при ЦК ВКП(б) от 20.XI.37 г. об исключении Беляева из партии.

*/За секретаря партколлекгии подпись
печать*

ДАМО, Ф. П-7. – Оп. 2. – Спр. 16, – Арк. 28.

№ 138

Витяг з протоколу допиту помічника командира батальйону зв'язку 15-ї стрілецької дивізії О.Г. Естдара

14 лютого 1939 р.

Вопрос: На следствии от 20 июня 1938 г. вы не все рассказали о своей проведенной контрреволюционной вредительской работе по отдельному батальону связи 15 стрелковой дивизии. Требую говорить правду.

Ответ: Вредительством в отдельном батальоне связи я не занимался.

Вопрос: Вы говорите неправду, на следствии от 20 июня 1938 года вы показали, что в антисоветский военно-фашистский заговор вас завербовал командир батальона связи Поляков и по его заданию вы проводили вредительскую работу.

Привожу вам выдержку из ваших показаний, где вы называете себя участником заговора: Поляков предложил мне проводить очковитирательство во всех видах боевой учебы, принять меры к организации преждевременного износа и порчи имущества связи. Кроме того Поляков предоставил мне широкую инициативу вредительства во всех видах жизни части, предупредив меня, чтобы я был крайне осторожен. Вы эти показания подтверждаете?

Ответ: Такие показания я давал и их подписал. Но в данное время я от них категорически отказываюсь: участником антисоветского военно-фашистского заговора я никогда не состоял, и Поляков в таковой не вербовал. И от него я никаких вредительских заданий не получал. Все эти показания я дал под физическим воздействием следователя Александрова. И от всех ранее данных мною показаний я в настоящие время отказываюсь, так как все это было вымыслом.

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 5498. – Арк. 119-120. Оригінал. Рукопис.

№ 139
Вирок військового трибуналу КоВо по справі
О.Я. Смірнова

10 травня 1939 р.

Приговор

Именем Союза Советских Социалистических Республик 1939 года. Мая 10 дня, 434-й военный трибунал Киевского особого военного округа в закрытом судебном заседании в помещении областного отдела НКВД гор. Николаева в составе председательствующего военного юриста 2 ранга Борисенко, членов политрука Ноздрачева и старшего лейтенанта Яковлева, при судебном секретаре военного трибунала Бересневе, без участия сторон обвинения и защиты, рассмотрев дело по обвинению Смирнова Александра Яковлевича, 1888 года рождения, уроженца гор. Дрездена (Германия), гражданина СССР, постоянно проживающего в гор. Николаеве, происходящего из семьи священника, по социальному положению служащий, с высшим образованием, по специальности корабельный инженер, беспартийного, по национальности русского, служившего в царской армии (во флоте), 1906 г. по 1917 г. и денкинской армии офицером, женатого, судимого в 1930 году коллегией ОГПУ к высшей мере уголовного наказания – расстрелу, замененного десятью годами тюремного заключения и освобожденного досрочно 1932 году – в преступлении, предусмотренном ст. ст. 56-6 ч.1, 54-9 и 54-II УК УССР.

Материалами предварительного и судебного следствия военный трибунал установил:

Подсудимый Смирнов, работая на Николаевском судостроительном заводе имени Марти начальником технического отдела и начальником конструкторского отдела, состоял с 1925 года активным участником военно-офицерской, диверсионно-вредительской шпионской организации. В 1925 году обвиняемый Смирнов связался с агентом германской разведки, в 1926 году – с агентом английской разведки и в 1927 году – агентом французской разведки. Этим агентам Смирнов передавал сведения шпионского характера о строившихся военных кораблях, подводных лодках и их тактических свойствах, мощности и оборудовании судостроительного завода. Аналогичные сведения Смирнов передавал для иностранных разведок через своих родственников – Македонского в 1933 году и Нечлева в 1934 году.

Обвиняемый Смирнов преднамеренно задерживал чертежи, тормозил строительство и модернизацию судов, подводных лодок: (эсминца «Фрунзе», крейсеров «Червона Украина» и «Красный кавказ»). В 1934 году при участии Смирнова и главного инженера Шишацкого был произведен поджог эллинга завода им. А. Марти. В контр-

революционную диверсионно-вредительскую организацию Смирновым было завербовано пять человек.

На основании изложенного военный трибунал признал подсудимого Смирнова виновным в том, что тот состоял активным участником военно-офицерской, диверсионно-вредительской шпионской организации, т.е. в преступлении, предусмотренном ст. 54-11, передаче разведкам иностранных государств сведений военного значения, т.е. в преступлении, предусмотренном ст. 54-6 ч. 1 и совершении диверсий, т.е. в преступлении предусмотренном ст. 54-9 УК УССР, а потому, руководствуясь ст. 45 УПК УССР по ст. 54-9. С санкцией ст. 54-2 УК УССР приговорил: Смирнова Александра Яковлевича подтвердить высшей мере уголовного наказания – расстрелу с конфискацией лично принадлежавшего ему имущества.

Приговор может быть обжалован в кассационном порядке в военную коллегия Верховного суда СССР через 434 Военный Трибунал в течении пяти суток с момента вручения осужденному копии приговора.

Подлинный за надлежащими подписями.

Верно: Секретарь военного трибунала

Береснев

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 5530. – Арк. 54. Копія. Машинопис.

№ 140

Витяг з наказу начальника УНКВС про виконання вироку по відношенню до О. Я. Смірнова

Травень 1939 р.

Согласно решения 434-го военного трибунала Киевского особого военного округа от 10 мая 1939 года и отношения временно исполняющего обязанности председателя военного трибунала от 31 июля за №00660 приведите в исполнение приговор над осужденным к высшей мере наказания – РАССТРЕЛУ.

1. Смирновым Александром Яковлевичем, 1888 года рождения.

Осужденный содержится в тюрьме гор. Николаева

ВСЕГО: один человек.

Акт о приведении приговора в исполнение в 4-х экземплярах, представьте временно исполняющему обязанности начальника 1-го Спецотдела УНКВД по Николаевской области тов. Гудымову.

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 5530. – Арк. 54. Оригінал. Машинопис.

№ 141

Витяг з протоколу особливої наради при міністрі внутрішніх справ про засудження С.Т. Фесуненка

15 липня 1939 р.

Фесуненко Сергея Тарасовича за отбытием срока наказания в лагере освободить.

Как социально-опасный элемент сослать на пять лет, считая срок со дня вынесения настоящего постановления.

*Начальник Секретариата Особого Совещания
при Министре Внутренних Дел СССР* *підпис*

*ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр.5530. – Арк. 103. Оригінал.
Машинопис.*

№ 142

Витяг із заяви

М.М. Капустіної прокурору СРСР з проханням про перегляд її справи

1 серпня 1939 р.

23 августа 1937 г. я была вторично арестована в Николаеве органами НКВД, где пробыла под следствием в Николаевской тюрьме полтора месяца и после одного допроса была спешно отправлена этапом в г.Котлас для дальнейшего следования по месту назначения в исправительно-трудовой лагерь. Следствие велось таким образом, что я только в Котласе узнала о сроке своего заключения - 10 годам исправительно-трудовых лагерей. Первая часть приговора стала мне известна через год – в 1938 г. в мае месяце, что я обвиняюсь в контрреволюционной деятельности. Таким образом, по постановлению особого совещания я впервые была осуждена с 1930 г. Во второй раз для отбытия второго наказания – после первых пяти лет – с 1930 г. по 1935 г. адмссылки в Казахстане, куда я была направлена по постановлению Харьковской коллегии ГПУ.

Первое свое наказание адмссылку в Казахстан с 1930 г. по 1935 г. я отбыла полностью за то, что, проживая в г.Николаеве, я непродолжительное время давала уроки русского языка английскому инженеру Койсу. Уроки я давала в 1927 г. с ведома и разрешения местного отдела ГПУ. Однако следствие не посчиталось с этим решающим фактом, что я безвинно отбыла пятилетнюю ссылку.

Повторный арест, после которого мне на одном коротком допросе инкриминировалось все то же «знакомство», все с тем же английским инженером Койсом, за которого я поплатилась 5 годами ссылки. Второй арест закончился чудовищным обвинением в контрреволюционной деятельности и длительным лишением свободы, что в моем возрасте 50 лет равносильно смертному приговору. В итоге органами ГПУ и НКВД за девять лет я осуждена дважды: срок – 15 лет по одному и тому же обвинению.

Гражданин верховный прокурор, убедительно прошу вас вмешаться в мое дело и дать распоряжение о его пересмотре.

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр.2558. – Арк. 17. Оригінал. Рукопис.

№ 143

Акт

про виконання вироку по справі О.Я. Смірнова

2 серпня 1939 р.

Гор. Николаев

Мы, нижеподписавшиеся, Комендант УНВД по Николаевской области Крюковский, дежурный комендант УНКВД Грисюк, начальник секретариата УНКВД Чайковский в

присутствии помощника Областного прокурора по Спецделам Дубина сего числа на основании решения 434-го военного трибунала Ково от 10 мая 1939 года, отношения временно исполняющего обязанности Председателя военного трибунала от 31 июля 1939 года за №00660 и приказания Начальника Областного управления НКВД по Николаевской области Капитана государственной Безопасности Юрченко, в ночь с 1-го на 2-ое августа привели приговор в исполнение – расстрелу над осужденным Смирновым Александром Яковлевичем, 1888 года рождения.

ВСЕГО: один человек.

*Комендант УНКВД по Николаевской области
Начальник Секретариата УНКВД по Николаевской области
Дежурный комендант по УНКВД по Николаевской области
Помощник областного Прокурора по Спецделам*

*Крюковский
Чайковский
Грисюк
Дубин*

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр.5530. – Арк. 54. Оригінал. Машинопис.

№ 144
Скарга
до генерального прокурора СРСР
від засудженого Теслі В.В.

1949 р.

*Новосибірська область, Афінський
район, поштова скринька 245\2*

Октября 9 дня, 1936 г. в селе Любомировня того же с/совета Березнеговацкого района Херсонской обл. милицией НКВД я был арестован. После ареста в течении трех дней следователем Вмищенко производил следствие, в котором чувствовалось, что обвиняюсь против существующего строя. Строго соблюдения социалистическую собственность примерным строителем колхозной жизни, где в колхозе с 1931 исполняя обязанности Полевого бригадира по день ареста: глубоко возмущен теми обвинениями в лице следователя, я увидел не блюстителя Советских законов, нарушителя их. Не признавая себя виноватым, я подвергался избиением ночами того следователя. Вставлялось мне в рот дуло револьвера с угрозой пристрелить меня; сыпалось по моему адресу самая отборная нецензурная брань. После такого первого допроса, последовал второй. Там лично передо мной предстал незнакомый мне человек, который говорил в присутствии того – же следователя, что он меня вербовал и дал мне материал. Со стороны следователя вновь полился на меня поток ругательств. От побоев я падал, терял сознание или криком звал помощи. Усы в часы такой экзекуции у меня были вырваны, я выброшен в коридор и избитым, больным, отправлен в херсонскую городскую тюрьму, где мне была, оказана медицинская помощь.

– Что было написано обо мне в протоколе допроса? Я не знаю.–

– Подписывал ли я его точно не помню. Находясь в тюрьме, я больше нигде не вызвался. В феврале месяце 1937 года мне было объявлено, что Особым Советом, судебной тройки, Херсонской области по ст.58 -10 УК я признан виновным и приговорен к 10 годам лишения свободы. Находясь в исправтрудлагерях, я не имею прогулов, не ношу клику откащика, протомотчика. Я ношу имя передового рабочего с самыми хорошими примерами; я к ряду в самих сжатых словах сказать свою автобиографию; родился я в 1892 году от бедняков родителей в выше сказанном селе

и рано начал батрачить по богатеям. В 1913 г. был взят в военную службу, в которой пробыл до 1917 г. Находясь на стороне против белых, я был ранен. Долго лежал в больнице, я выйдя из нее, я не был взят в Красную Армию по моей слабости. С той поры я занялся с/хозяйством. Женился, имею детей.

Под судом, следствием, или каким либо замечанием я не был, не был врачом народа, компартии и власти; незная выны, тяжело до смерти быть в заключении, пропадает желание жить и лишь одна надежда на долговидность и правоту своей власти вливает силу на жизнь; верить и ждать, что ей никогда не поздно исправить все ошибки, а сними и судебные.

А по сему прошу Вашего гр-н Прокурор вмешательства в мое дело; приказать следственным органам под прокурорским надзором проверить написанное и передать в надлежащее судебное учреждение в целях отмены первого судебного решения надо мной и освобождения из под заключения.

19. IV. 1949

В.В. Тесля.

ДАМО. – Ф. р. – 5859. – Спр. 6523. – Арк. 74

№ 145

Звернения

С.Т. Фесуненка до генеральго прокурора СРСР про перегляд його справи

15 лютого 1954 р.

В 1938 г. 7 января в г. Николаеве меня арестовали органы НКВД. Объявили, что я обвиняюсь в преступлениях, якобы совершенных мной по ст. 58 п.п. 7 и 11 УК УССР. Конкретного обвинения мне не предъявляли. Не совершив никакого преступления, я, естественно, отвергал это голословное обвинение как несостоятельное и несоответствующее в отношении меня. С первых же дней ставка следствия была на то, чтобы я сам на себя придумал и написал показания о преступлениях, якобы совершенных мною, соответствующих ст. 58 п.п. 7 и 11.

Мое следствие в то время велось недопустимыми в Советском Союзе методами. Следователь с помощниками, часто в пьяном виде, сменяя друг друга, лишали меня сна, воды и зверски избивали. Я тогда недоумевал, но теперь мне стало понятно, что такой метод следствия велся с целью довести меня до невменяемого состояния и добиться от меня ложных показаний.

Такая экзекуция надо мной продолжалась 6 месяцев. Будучи доведен до невменяемого состояния, я, как видно, что-то подписал, а что именно – я не знаю.

Следствие мое не было закончено, когда в августе месяце 1938 г. меня отправили по специальному наряду в г. Москву на работу в особое конструкторское бюро НКВД СССР. Прибыв в г. Москву, я немедленно написал жалобу в НКВД, но ответа на мою жалобу я не получил.

Продолжая работать в особом конструкторском бюро НКВД СССР, но уже в г. Ленинграде на заводе № 196, примерно в июне месяце 1940 г. мне объявили решение военной коллегии Верховного суда СССР, вынесенное заочно, без предъявления мне обвинительного заключения, о том, что я осужден по ст. 58 п.п. 7 и 11 к 10 годам лагерных работ с поражением в правах на 5 лет после отбытия наказания.

В 1941 г. нас эвакуировали из г. Ленинграда. Отбывая незаслуженное наказание, с августа 1941 г. я работал заместителем главного металлурга завода № 300 в г. Зелено-

дольске по производству боеприпасов. С июня месяца 1942 г. меня перевели в г. Казань в ИТК № 1 НКВД, где я работал также по организации производства боеприпасов. За хорошую работу руководство НКВД ходатайствовало о снижении мне срока наказания, в результате состоялось решение особого совещания при НКВД СССР о снижении мне срока наказания в общем на 3 года.

С окончанием срока наказания в январе 1945 г. меня срочно командировали в г. Томск в ИТК № 5 УНКВД по Томской области для оказания технической помощи в организации производства боеприпасов. Это задание мной было выполнено успешно, и я продолжал руководить литейным цехом до конца войны.

Затем я вернулся в г. Казань для окончательного оформления моего освобождения из-под стражи, но мое освобождение задержалось до июня месяца 1946 г. В июне месяце 1946 г. по постановлению прокурора я был немедленно освобожден из-под стражи с оставлением меня на работе в ИТК № 1 г. Казани. В январе 1947 г. мне объявили решение особого совещания при НКВД СССР о выселении меня в Томскую область сроком на 5 лет.

В период ссылки в Томской области и работы на производстве в системе МВД в 1949 г. в сентябре месяце меня вновь арестовывают органы МГБ в г. Томске. После автобиографического допроса, спустя 6 месяцев, мне объявили решение особого совещания при МГБ СССР о высылке меня в Красноярский край.

Срок моей пятилетней ссылки давно прошел, однако решений по данному вопросу до сих пор не последовало. В 1953 г. я послал жалобу в МВД СССР, но ответа также до сих пор не получил.

... Применяя пытки и иезуитские методы следствия, было состряпано также и мое фиктивное дело несовершеннолетнего преступления, по которому меня заочно без предъявления обвинительного заключения осудили.

И вот уже 16 лет я терпеливо несу наказание за несовершеннолетнее преступление. Всё время работаю честно на пользу нашей любимой Родины, жду и надеюсь, что правда всё-таки восторжествует. Теперь, как никогда, пользуясь правами гражданина, записанными в конституции СССР, я настоятельно прошу прекратить мое фиктивное дело и реабилитировать меня. В случае, если это по каким-либо причинам невозможно осуществить, то я убедительно прошу создать мне такие условия, чтобы я смог доказать свою невиновность.

... В настоящее время работаю конструктором в особом техническом бюро № 1 «Енисейстроя» Министерства металлургической промышленности СССР.

Фесуненко.

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 5530. – Арк. 108-110. Оригінал. Машинопис.

№146

Заява

міністру Внутрішніх справ СРСР від С.Д. Герман

4 жовтня 1954 р.

Мой сын Герман Николай Маркович был арестован и выслан в 1937 г. До этого времени я ничего о нем имею никаких известий.

Я, обращаюсь к Вам с горячей просьбой матери, пересмотреть дело моего сына. Мне сейчас 75 лет, я воспитала нескольких детей, которые честно трудятся на раз-

личных участках строительства коммунизма. Прошу Вас сообщить мне жив ли мой сын, срок пребывания его на высылке, а также пересмотреть его дело.

[Из довідки – додатку до справи]

Приговор по отношению к Н.М. Герман – ВМН приведен в исполнение 14\III – 1938 г.

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 1309. – Арк. 107-108. Оригінал. Рукопис

№ 147

Заява

**прокурору Миколаївської області про втрату трудової книжки
під час ведення слідства від М.О. Демиденка**

1954 р.

В 1949 году 11 мая я был арестован в селе Березки Кривоозерского района уполномоченным НКВД Алейник и доставлен в Одессу, обл. НКВД следователю Антонову, который и вел мое следствие. Постановлением Особого совещания ЦК я был направлен на ссылку в Красноярский край. В 1953 году по постановлению ЦК я был освобожден. Затребовав документи с Кривоозерского НКВД, мне прислали военный билет и профсоюзную книжку, а трудовой книжки нет, ссылаясь на то что таковой нет. А фактически при аресте она у меня изъята Алейниковым...

Прошу вашего вмешательства.

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 1667. – Арк. 44. Оригінал. Рукопис

№ 148

Заява

**О. М. Свіріна військовому прокурору СРСР
про перегляд його справи**

Квітень 1955 р.

Военному прокурору Союза ССР
Копия: Секретарю ЦК КПСС
Никите Сергеевичу Хрущеву
Свирина Алексея Михайловича,
рождения 1890 г., бывшего члена
ВКП(б) с 1919 г., находящегося
в заключении в г. Караганда
Казахской ССР, п/отд. Спасск,
Песчаный лагерь МВД, п/ящ. 3419/9

Заявление

Работая в гор. Николаеве (УССР) на судостроительном заводе начальником цеха, я был в 1936 году арестован и в течении года находился под следствием, а затем в 1937 году Особое Совещание предъявило мне обвинение в контрреволюционной троцкистской деятельности и приговорило к 8 годам лишения свободы. После освобождения из заключения я опять-таки по решению Особого Совещания МГБ, в 1947

году меня, как социально опасный элемент направили в ссылку на три года. Я до сих пор не знаю за что я наказан. За всю свою сознательную жизнь я никогда не совершал никаких преступлений.

Я родился и вырос в семье рабочего, занимался, как и другие рабочие в социал-демократических кружках 1908 – 1911 гг. За эти занятия в кружках, мне один следователь приписывал, что я занимался в меньшевистских кружках, другой следователь заявил, что эти кружки были лево-эсеровские.

Это от начала и до конца неправда.

Ни в каких партиях, кроме партии коммунистов-большевиков я не состоял. Я посещал рабочие кружки, где изучалась марксистская литература.

Своим трудом я получил инженерное образование и с 1911 г. все время работал в том же г. Николаеве. На судостроительном заводе по строительству военных кораблей Черноморского флота.

В 1918 году я добровольно ушел в ряды Красной Армии, воевал непосредственно на фронте, был политическим комиссаром дивизии, а затем в 1920 году был отозван как специалист по военному судостроению. Мне было дано задание подготовить военные корабли для борьбы с Врангелем на Черном море. Задание было выполнено, и эти корабли принимали самое активное участие в разгроме Врангеля на Черном море.

В 1922 году мне было поручено восстановить завод сельскохозяйственного машиностроения, организовать на нем производство сельскохозяйственных машин, и это задание я выполнил.

В 1924 году меня снова направила партия на судостроительный завод для постройки военных кораблей. При моем непосредственном участии построены крейсера, подводные лодки и другие корабли, боевые качества которых проверены в период Отечественной войны. Мне трудно писать о себе, лучше узнать о моей работе у товарищей, которые меня давно знают и с которыми я работал. Товарищами, которые меня знают являются:

1. Носенко И.И. – министр судостроительной промышленности СССР. Он у меня работал в корпусном цехе с 1928 г. по 1935 г.

2. Кузнецов Н.Г. – министр Военно-Морского флота СССР, он был на постройке и ремонте крейсеров в 1925 – 1926 гг. и в 1933 году.

3. Парсаданов – председатель комиссии по наблюдению постройки военных кораблей.

4. Тт. Замчалов, Першин В.И., Фролов, Кузнецов – работники министерства Военно-Морского Флота СССР. В каких управлениях министерства в настоящее время они работают – не знаю.

И вот после честной, беспредельно преданной работы на службе своей родной Коммунистической партии, Красной Армии в военном судостроении, меня сделали преступником и наконец в 1949 году вызвали в Кустанайский областной суд, предъявили мне обвинения в преклонении перед заграницей, в восхвалении иностранных специалистов.

Должен прямо сказать, что после тяжелого тюремного заключения в течении 13 лет, я своей тени боялся, ни с кем не разговаривал, я вышел больным, седым стариком и здесь опять ложь, меня обвиняют в преступлении, которого я никогда не совершал.

Все обвинения были ложными от начала и до конца. И вот уже около 19 лет я, старый коммунист, красногвардеец, нахожусь в заключении.

Мне сейчас 65 лет, и, несмотря на величайшую горечь обиды, я остаюсь преданным сыном своей Коммунистической партии своей любимой социалистической Родины,

я могу быть еще полезен своей Родине в строительстве военных кораблей. Я верю в справедливость советского правосудия и очень прошу Вас, Военного прокурора, как представителя партии и народа, проверить весь мой жизненный путь, отвести от меня надуманные, необоснованные обвинения и освободить из заключения, в которое я был водворен 19 лет тому назад по неизвестным для меня и для всех знавших меня причинам.

С уважением к Вам Сви́рин

ДА СБ України, Миколаїв. – Спр. 2047-с. - Т. 3. – Арк. 280-281. Оригінал. Рукопис

№ 149

Витяг з висновку перегляду справи Н. М. Германа, засудженого за шпигунство

28 червня 1955 р.

Как видно из имеющего в деле обвинительного заключения, ГЕРМАНУ вменялось в вину то, что он являлся участником к-р [контрреволюционной] украинской националистической организации, проводил диверсионно–вредительскую работу на железнодорожном транспорте, являлся агентом иностранной разведки и занимался шпионской деятельностью в пользу одного из иностранных государств.

Основанием такого обвинения явились показания арестованных по другим делам – бывш. Начальника Одесской жел. дороги МИЛХА Л.Р., начальника технического отдела службы движения ГИНЕТА Н.Л., старшего сотрудника института транспортной механики ОДИНЕЦ, а также свидетелей ПОХОДУН, НИКОЛАЕВА и КРИВОШАНКО.

МИЛХ Л. Р.показал, что ГЕРМАН на слете ударников техучебы восхвалял врага народа РАДЕКА и клеветал на ЦК ВКП (б), со слов ГЕНЕТА ему стало известно о принадлежности ГЕРМАНА к разведорганам одного из иностранных государств.

ГЕНЕТА показал, что ГЕРМАН им лично был завербован шпионской деятельности в пользу польской разведки.

ОДИНЕЦ показал, что в 1934 г. он завербовал ГЕРМАНА в Украинскую Националистическую Организацию.

Свидетели НИКОЛАЕВ и КРИВОШАНКО дали показания о том, что ГЕРМАН в январе 1937 г. на слете ударников технической учебы вступил с антисоветской речью, в которой восхвалял врага народа РЕДЕКА и клеветал на ЦК ВКП (б), а свидетель ПОХОДУН дал показания о том, что летом 1936 г. он работал стрелочником на станции Христиновка приготовил маршрут приема поезда № 88 Киев–Умань, но когда он отлучился со своего поста, оставив за себя стрелочника ДЫШКАНТА, то ГЕРМАН якобы в целях диверсии дал указание ДЫШКАНТУ переделать стрелку № 33 в разрез принимаемому проезду. Во всех этих обвинениях ГЕРМАН виновным себя не признал и заявил, что участником к-р организации он не являлся и диверсионно – вредительской деятельности не проводил.

Проводил: МИЛХА, ГИНЕТА, ОДИНЕЦ, НИКОЛАЕВА, КРИВОШАЛКО и ПОХОДУН не могут являться достаточными доказательствами подтверждающими виновность ГЕРМАНА в принадлежности к к-р организации, проведении диверсионно–вредительской и шпионской деятельности, так как они носят противоречивый характер и их правдоподобность крайне сомнительна.

МИЛХ, ГИНЕТА и ОДИНЕЦ по делу ГЕРМАНА, как свидетели, допрошены не были, очные ставки между ними и ГЕРМАНОМ не проводились, а следствием к делу

копий протоколов их допроса. Несмотря на противоречие в показаниях свидетеля ПОХОДУН и обвиняемого ГЕРМАНА, очная ставка между ними проведена не была, а также не были допрошены в качестве свидетелей: стрелочник ДЫШКАН, начальник станции КУЛИК и парторг КОТЛЯР, которым якобы ПОХОДУН докладывал о неправильных действиях ГЕРМАНА.

Показания ОДИНЕЦ не внушают доверия, так как трудно предположить, что ГЕРМАН являясь по национальности евреем, дал согласие войти в Украинскую Националистическую Организацию.

Допрошенные во время проверки дела свидетели: ШПИЦА НАСИЛЕНКО и ДАНЧИК знавшие ГЕРМАНА за время его работы на станции Христиновка, ничего предосудительного о нем не показали, а также заявили, что о факте перевода ГЕРМАНОМ стрелки в разрезе принимаемому пассажирскому поезду им ничего не известно, но если бы такой случай имел место они по роду своей службы знали бы об этом.

Свидетель ШПИЦА охарактеризовал Германа в деловом отношении как честного и добросовестного работника, отдававшего свои технические знания другим работникам.

Исходя из вышеуказанного, видно, что для привлечения ГЕРМАНА к уголовной ответственности не имелось достаточных доказательств, а поэтому он был осужден необоснованно.

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 1309. – Арк. 130-133. Оригінал. Рукопис

№ 150

Витяг із протоколу допиту М.П. Куликова при перегляді його справи

4 грудня 1955 р.

Вопрос: Если вы считаете себя невиновным, то что считаете основной причиной, в результате которой вы были осуждены?

Ответ: Я оказался осужденным только в силу того, что следователь Кушнир, начальник райНКВД Зислин сфальсифицировал дело и извратил факты. Ф фальсификации доказательств обвинения активное участие принимал капитан Коваленко, он же, как его называл Кушнир, был начальником секретно – политического управления области. Он, Кушнир, советовал применить для моего допроса конвейерный допрос, холодный душ, карцер и другие издевательства. В период судебного рассмотрения меня не допрашивали, а спросили только фамилию, имя и отчество и из зала увели. После этого объявили приговор. Объяснений по предъявленному обвинению в суде никаких не давал. Перед тем, как завести меня в зал судебного заседания, сопровождающие из тюрьмы лица положили меня на живот, с вытянутыми руками и в таком положении я пролежал час или два. Здесь же лежали в таком положении и ряд других лиц. В период судебного разбирательства у меня была температура, доходящая до 40, однако, несмотря на это меня доставили в суд и судили...»

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 2190. – Арк. 156. Оригінал. Рукопис

№ 151
Протокол допиту
колишнього співробітника Миколаївського
обласного управління НКВС А.Ю. Федоровського

14 грудня 1955 р.

Допрос начат: 14 декабря 1955 года в 9 час. 15 мин.

Окончен: 14 декабря 1955 года в 13 час. 30 мин.

Я, старший следователь следственного отдела Управления КГБ Николаевской области капитан Галкин, допросил в качестве свидетеля Федоровского Арона Юдовича, 1902 года рождения, уроженца гор. Родомысль Житомирской области, проживающего в гор. Николаеве по ул. Херсонской, дом № 323 (пос. Н.Водопой), члена КПСС, еврея, гр-на СССР, с 7-ми классным образованием, пенсионера МВД, женатого, не судимого.

Об ответственности за отказ от дачи показаний и за дачу заведомо ложных показаний по ст.ст. 87 и 89 УК УССР предупрежден.

Вопрос: В Николаевском облуправлении УНКВД вы работали?

Ответ: Работал. Примерно в июне 1938 года меня из УНКВД Днепропетровской области перевели на работу в Николаевское облуправление НКВД на должность пом. нач. III отделения IV отдела. Через один-два месяца меня назначили начальником III отделения. Примерно в марте 1939 года я был переведен на должность начальника отделения в отдел ЭКО того же Управления, а в 1940 году был уволен из органов госбезопасности на пенсию, которую получаю до сих пор.

Вопрос: В связи с чем вы были уволены из органов госбезопасности? Ответ: Меня уволили из органов госбезопасности по заключению особоуполномоченного по фактам неправильного ведения следствия по делам.

Вопрос: В чем выражалось неправильное ведение Вами следствия?

Ответ: По некоторым следственным делам, находящимся в моем производстве мною нарушались установленные законом сроки ведения следствия, несвоевременно предъявлялось обвинение последственным. Было также установлено, что отдельные сотрудники моего отделения допускали исправления дат в протоколах допросов арестованных. В частности – это делал сотрудник отделения Киреев. Однако, ни к уголовной, ни к административной, а также к партийной ответственности я не привлекался.

Вопрос: Какое количество дел вы закончили следствием?

Ответ: Дел я закончил много, но сколько именно, не помню.

Вопрос: Назовите фамилии арестованных, следствие по делам которых вы вели?

Ответ: Я вел следствие по делам арестованных Гаврилова Александра Епифановича, Онищенко, Новохатнего и Смирнова Александра Яковлевича, а также многих других, но кого именно, забыл.

Вопрос: Незаконные методы ведения следствия по делам вы допускали?

Ответ: Я уже показал, что в моей практике имели место случаи нарушения норм УПК, о которых я сказал. Других нарушений соцзаконности с моей стороны не было.

Вместе с тем следует сказать, что за время моей работы в УНКВД по Николаевской области мне стали известны отдельные факты грубого нарушения некоторыми сотрудниками Управления законности в части ведения следствия. Так, в 1938 году сотрудник особого отдела Овчинников, ведя следствие по делу одного арестованного, убил его на допросе. Овчинников был осужден.

В нашем Управлении в 1939 году за грубое нарушение соцзаконности при расследовании дел были арестованы начальник Управления Карамышев, начальник IV

отдела Трушкин, его заместитель Арбузов и начальник I отделения IV отдела Воронин. Все они были осуждены.

Я со всей ответственностью заявляю, что незаконные методы следствия, как-то избияния, истязания и другие меры к арестованным применялись почти каждым сотрудником УГБ УНКВД Николаевской области. Применение незаконных методов следствия не только поощрялось руководством Управления в лице Карамышева, Поясова и начальников отделов Готовцева, Трушкина, Ефремова, но они сами задавали в этом направлении тон всем сотрудникам Управления. Руководящие работники Управления заходили в кабинеты сотрудников, производивших допросы арестованных, и сами избивали последних. В результате такого подхода к ведению следствия в 1939 году, а также и позднее, оказалось, что многие дела в 1937 – 1938 гг. были сфальсифицированы. Многие арестованные были освобождены как неосновательно арестованные.

Вопрос: Каким образом возникло дело по обвинению Смирнова Александра Яковлевича?

Ответ: Смирнов ко времени ареста работал преподавателем Николаевского кораблестроительного института (НКИ). Арестовывал его по согласованию с руководством Управления начальник III отделения Малиновский, у которого я находился в подчинении. Дело к производству следствия было принято мною и я его довел до окончания.

Вопрос: По делу Смирнова были допущены нарушения соцзаконности?

Ответ: Да, были. В день ареста Смирнова Малиновский (имя и отчество не помню) вызвал его на допрос и в моем присутствии подверг избиянию. После этого дальнейший нажим на Смирнова не вызывался необходимостью. Он дал развернутые показания о своей преступной деятельности. Лично я к Смирнову никаких мер физического воздействия не применял.

Вопрос: Но из материалов дела видно, что Смирнов был арестован 16 мая 1938 года, а первый протокол допроса его был составлен 20 июня того же года. Допрашивался ли Смирнов до 20 июня, какие он давал показания на этих допросах?

Ответ: После ареста Смирнов допрашивался мною почти ежедневно. На этих допросах он не давал еще исчерпывающих показаний о своей преступной деятельности, и только 20 июня он полностью рассказал о фактах своего враждебного прошлого.

Вопрос: Каким образом и какими уликами вы изобличали Смирнова в совершении им преступления?

Ответ: Я не помню, какими уликами располагал против Смирнова. На допросах я требовал от него, чтобы он рассказал и собственноручно написал о всей своей антисоветской деятельности. Он это выполнял.

Вопрос: Протокол допроса от 20 июня 1938 года изложен на 77 страницах. Вы один день писали этот протокол?

Ответ: Этот протокол действительно объемистый, но долго ли он писался, не помню. Писал его не я, а секретарь IV отдела Лейзеровский по поручению начальника отдела Трушкина, участвовавшего в допросе Смирнова.

Вопрос: А начальник Управления Карамышев допрашивал Смирнова?

Ответ: Не помню.

Вопрос: Чем объяснить, что на копии протокола допроса Смирнова от 20.VI.38 г. заделана подпись Карамышева, как допрашивавшего Смирнова, что не соответствует подлинному протоколу, в котором подписи Карамышева нет. Копия этого протокола заверена лично вами.

Ответ: Не помню, почему так получилось.

Вопрос: По делу Смирнова назначалась техническая экспертиза? Кто ее назначал?
Ответ: Не помню.

Вопрос: Как показал председатель комиссии по обследованию участка работы Смирнова Гик Борис Михайлович, допрошенный в качестве свидетеля, комиссию назначали лично вы.

Гик также заявил, что перед началом работы комиссии вы зачитали ему ряд показаний Смирнова и ориентировали его в том, что Смирнов- вредитель. Так это было?

Ответ: Возможно, что о Смирнове я говорил Гику как о вредителе, но не думаю, чтобы я зачитывал Гику показания Смирнова.

Вопрос: Вы, как лицо, проводившее расследование по делу Смирнова, были убеждены в совершении им контрреволюционных преступлений?

Ответ: Да, я был убежден в том, что Смирнов являлся врагом советского государства.

Дополнений к показаниям не имею.

Протокол допроса мною лично прочитан, ответы с моих слов записаны правильно.

Допросил: Ст. следователь следотдела УКГБ

Николаевской области капитан Галкин

Справка: Подлинник находится в архивно-следственном отделе № 5101 по обвинению Смирнова Александра Яковлевича. Дело хранится в ЦАО УКГБ по Николаевской области.

*Верно: Ст. следователь следотдела УКГБ при СМ УССР
по Николаевской области капитан Галкин*

ДА СБ України, Миколаїв. – Спр. 1966. – Арк.106-109. Оригінал. Машинопис.

№ 152

Витяг із протоколу допиту свідка В.М. Макарова, колишнього начальника Первомайського райвідділу міліції, складеного при перегляді справи І.Ф. Цуканова

1955 р

В должность секретаря Первомайского РПК Цуканов вступил в 1935 г... В результате энергичной работы Цуканова Первомайский район из отстающего сделался одним из передовых по Одесской области... Я убежден, что уголовное дело на Цуканова было искусственно создано бывшим начальником Первомайского РО НКВД Зислиным... До вступления Цуканова в должность секретаря Первомайского РПК, Зислин систематически нарушал революционную законность, он арестовывал и длительное время содержал под стражей людей без санкции прокурора, арестовывал коммунистов и руководящий состав колхозов без согласования с районным партийным комитетом. Когда Цуканов вступил на должность секретаря Первомайского РПК, то он положил конец этим беззакониям. О незаконных действиях Зислина Цуканов ставил вопрос на бюро райкома партии, кроме того... перед руководством областного управления НКВД о снятии Зислина с работы начальника Первомайского райотдела НКВД... Зислин был очень мстительный человек. После того, как Цуканов был переведен на работу в гор. Одессу, Зислин начал собирать на Цуканова материал и для этой цели использовал таких лиц, которые имели в своей работе большие недостатки.

Ознакомившись с актом от 27 – 29 августа 1937 года, составленным партийной комиссией в составе Цыбулькина, Барановского и Афанасьева о вредительской и контрреволюционной деятельности секретаря Первомайского РПК Цуканова, я со всей ответственностью заявляю, что этот акт сфабрикован самим Зислиным и им лично напечатан...

Слідчий: лейтенант (підпис)

ДАМО. – Ф. р. 5859. – Оп. 2. – Спр. 2190. – Арк. 143-144

№153
Протокол огляду
архівно-слідчої справи колишніх співробітників
УНКВС Миколаївської області

7 лютого 1956 р.

Город Чернигов

Старший следователь следотдела УКГБ при СМ СССР по Черниговской области, капитан Алешин, произвел осмотр материалов архивно-следственного дела № 268960 по обвинению:

бывшего начальника УНКВД Николаевской области Карамышева Петра Васильевича, 1905 года рождения, уроженца гор. Сердобск Пензенской области, РСФСР, из крестьян-бедняков, служащего, с незаконченным средним образованием, быв. члена ВКП(б), русского, в Красной Армии не служившего, в органах НКВД с 1928 года, имеет спецзвание капитана госбезопасности, награжден орденом Ленина, депутат Верховного Совета СССР, арестованного 4 августа 1939 года;

бывшего начальника 2-го отдела УНКВД Николаевской области Трушкина Якова Лукьяновича, 1900 года рождения, уроженца гор. Керчь Крымской АССР, из рабочих, служащего, с низшим образованием, бывшего члена ВКП(б), русского, служившего в Красной Армии с 1919 по 1921 год, в органах НКВД с 1921 года, имеет звание старшего лейтенанта госбезопасности, не судимого, арестованного 3 августа 1939 года;

бывшего заместителя начальника 2 отдела УНКВД по Николаевской области Гарбузова Михаила Васильевича, 1909 года рождения, уроженца ст. Дерюгино Дмитриевского района Курской области, РСФСР, из рабочих, служащего, с низшим образованием, бывшего члена ВКП(б), русского, женатого, в Красной Армии не служившего, в органах НКВД с 1932 года, имеет спецзвание сержанта госбезопасности, не судимого, арестованного 4 марта 1940 года;

бывшего начальника I-го отделения 2 отдела УНКВД по Николаевской области Воронина Константина Афанасьевича, 1906 года рождения, уроженца гор. Одессы, из рабочих, служащего, по национальности украинца, бывшего члена ВКП(б), служившего в войсках НКВД с 1927 года по 1929 год, с низшим образованием, сержанта госбезопасности, не судимого, арестованного 7 мая 1940 года.

Установил: Карамышев П.В., Трушкин ЯЛ., Гарбузов М.В. и Воронин КА. арестованы следственной частью НКВД УССР.

Предварительным и судебным следствием Карамышев, Трушкин, Гарбузов и Воронин признаны виновными в том, что будучи на руководящих и ответственных постах в УНКВД по Николаевской области, в 1938 году производили массовые необоснованные аресты по недостаточным и непроверенным материалам, а во многих

случаях по фальсифицированным справкам, о ряде руководящих работников партийного и советского аппарата, инженерно-технического персонала кораблестроительных и других заводов и специалистов сельского хозяйства.

В результате применения извращенных и провокационных методов следствия к арестованным со стороны Трушкина, Гарбузова и Воронина, санкционированных Карамышевым, арестованные давали показания о якобы принадлежности их к контрреволюционной организации и проводимой ими контрреволюционной и шпионской деятельности.

Подсудимый Трушкин 2 августа 1938 года в связи с возникшим пожаром на судостроительном заводе № 200 получил распоряжение от руководства УНКВД произвести расследование и выяснить причины возникновения пожара, а также выявить конкретных виновников в совершении поджога.

Трушкин вместо объективного выполнения этого задания искусственно создал не существующую к/р троцкистскую диверсионную организацию на заводе № 200, состоящую якобы из инженерно-технического и руководящего состава завода, в связи с чем по фальсифицированным справкам Трушкина, Воронина и Гарбузова с санкции Карамышева были подвергнуты аресту Чикалов, Бондарь, Афанасьев и другие и в эту же организацию были включены Фомин, Гладков и другие, которые были арестованы в июле 1938 года.

К указанным арестованным были применены извращенные и провокационные методы следствия со стороны Трушкина, Воронина и Гарбузова, в результате чего они оговаривали друг друга о якобы проводимой ими к/р деятельности, и дело о диверсионной группе было оформлено и передано на рассмотрение Военного Трибунала, однако из этой группы совершенно неосновательно было выделено дело на Мацковского, Чернохатова и Барсукова, в то время, как по материалам дела усматривается, что они завербованы в контрреволюционную организацию Фоминым, Гавриловым и другими и вместе осуществляли к/р задания, что свидетельствует о том, что дело должно быть рассмотрено вместе, тем не менее, дело о Барсукове, Мацковском и Чернохатове передано на рассмотрение тройки при обл. УНКВД, возглавляемой Карамышевым и 26.01.38 года решением указанной тройки эти лица были приговорены к ВМН.

Что же касается остальной группы обвиняемых по заводу № 200, дело о коих рассмотрено Военным Трибуналом, все, т.е. Фомин, Гаврилов и другие, по суду оправданы и из-под стражи освобождены.

В том же 1938 году 24 июня в совхозе им. Фрунзе практикантом-веттехником было отравлено 503 штуки овец.

Подозревая старшего ветврача совхоза Бранта и зоотехника Беккера в совершении ими диверсионного акта вместе с Наместюком, Трушкин путем применения извращенных методов следствия к Бранту понудил последнего оговорить директора совхоза Бабаева и зам. нач. политотдела Садова, что в совхозе якобы существовала диверсионная организация, в состав которой входил и также Садов, Бабаев, Беккер и Наместюк и что отравление 503 шт. овец совершено по заданию этой организации и по явно сфальсифицированным материалам, коими искусственно создана к/р организация, дело на Бабаева, Садова и других передано на рассмотрение тройки по докладу Трушкина, Бабаев, Садов, Беккер и Брант приговорены к ВМН, а Наместюк к 10 годам ИТЛ.

В июне 1938 года Трушкин предложил начальнику Новотроицкого РО НКВД старшему лейтенанту госбезопасности Белову произвести арест 20 человек колхозников, вручив список этих лиц.

Белов, прочитав список и убедившись, что Трушкин предлагает арестовать чабанов, кузнецов колхоза, председателей колхозов и сельсоветов, категорически возражал против ареста этих лиц при отсутствии каких-либо компрометирующих материалов, Трушкин начал ругать Белова, обвиняя его в том, что он не умеет распознавать врагов и в категорической форме приказал Белову арестовать этих 20 колхозников.

Белов, выполнив приказание Трушкина, арестовал 20 человек колхозников и направил их в Херсонскую межрайследственную группу, т.к. он, Белов, отказался вести следствие по делам незаконно арестованных колхозников.

В результате все 20 человек колхозников Новотроицкого района после 9-месячного нахождения под стражей были освобождены.

Трушкиным и Ворониным с санкции Карамышева были арестованы заведующий горкоммунхозом Ионас, начальник планово-финансового отдела облнун Василенко, секретарь РПК Жернокчеев и другие, к которым применялись извращенные и провокационные методы следствия и таким путем понудили их дать на себя вымышленные показания, после чего эти арестованные оговаривали также лиц, которые подсказывались следователями Ворониным и другими.

Воронин также понуждал арестованных Муратова, Сухоленца, Волкова и других дать показания, что председатель горсовета – депутат Верховного Совета СССР Карасев является якобы участником контрреволюционной организации.

Несмотря на отсутствие компрометирующих материалов на т. Карасева, подсудимые Карамышев и Трушкин подписали и направили фиктивную справку на арест Карасева, добываясь перед центральными органами санкции на его арест. Таким же путем по фальсифицированным документам был подвергнут аресту секретарь обкома КП (б)У Николаевской области Деревянченко и лишь после длительного нахождения под стражей был освобожден. Для оправдания своих незаконных действий, в части необоснованных арестов и с целью добиться обязательного осуждения арестованных, Трушкин и Гарбузов путем «корректировки» протоколов допросов вносили фразы контрреволюционного характера, которых обвиняемые не говорили и в случае отказа от подписки таких протоколов применяли к арестованным физические методы воздействия, понуждая их подписывать.

Подсудимый Карамышев, будучи председателем тройки при УНКВД по Николаевской области, в 1938 году допускал грубейшие нарушения революционной законности. Неосновательно осуждал людей на тройке по явно фальсифицированным материалам, которые добывались от арестованных путем извращенных методов следствия, которые им поощрялись и стимулировались.

За время работы тройки под председательством Карамышева осуждены такие лица высокой квалификации, как инженеры, агрономы; учителя – 31 человек, также лица, арестованные после 1 августа 1938 года, – 11 человек, которые согласно приказа НКВД СССР от 17 сентября и 21 сентября 1938 года не были подсудны тройке.

Карамышевым допускались единоличные исправления документов тройки, а также осуждения к ВМН.

Так, в июле месяце 1938 года Скадовским РО НКВД был арестован бывший директор Скадовской средней школы Трубий Н.Н. Будучи еще на свободе, Трубий написал заявление в НКВД УССР на бывшего начальника Скадовского РО НКВД Гончарова, что последний якобы вербовал его для работы в пользу польской разведки.

В ноябре месяце 1938 года Карамышев вызвал Трубия к себе на допрос в 3 часа ночи и понудил его отказаться от поданного им заявления на Гончарова. Характерно, что допрос Трубия происходил в присутствии Гончарова, который в то время уже

работал помощником начальника УНКВД по Николаевской области (ныне уволен из органов НКВД), и тогда же составлен протокол допроса на очной ставке с Гончаровым об отказе Трубия от обстоятельств, изложенных в заявлении на Гончарова, и в таком положении дело Трубия было внесено в один из неоформленных протоколов заседания тройки, которое состоялось раньше, и Трубий приговорен к ВМН, несмотря на то, что вопрос в связи с поданным заявлением Трубием не был еще разрешен и находился в производстве особоуполномоченного НКВД УССР.

Имели место случаи, когда дела на осужденных тройкой к разным срокам лишения свободы пересматривались вторично по инициативе секретаря тройки Шейнберга и заместителя начальника УНКВД Поясова, после чего более 150 человек рабочих и колхозников были освобождены из-под стражи, как неосновательно арестованные и осужденные тройкой.

Карамышев также разрешал следователям допрашивать осужденных к ВМН, в связи с чем приговоры эти не приводились своевременно к исполнению, и это также способствовало фальсификации материалов на арестованных.

Трушкин помимо перечисленных преступлений, совершенных им будучи начальником 2-го отдела УНКВД, также тормозил своевременное освобождение из-под стражи лиц, неосновательно арестованных, даже в случаях, когда следователи настаивали на их освобождении.

Кроме того, незаконно хранил у себя на квартире секретные и совершенно секретные документы, которые были выявлены при обыске.

На основании изложенного Военный Трибунал признал виновным Карамышева в том, что будучи начальником УНКВД по Николаевской области, в 1938 году производил необоснованные аресты партийных, советских работников и специалистов оборонных заводов по сфальсифицированным документам, допуская извращенные методы следствия в следственном аппарате УНКВД.

Как председатель тройки осудил к ВМН директора совхоза Бабаева, заместителя начальника политотдела того же совхоза Садова, квалифицированных рабочих оборонного завода № 200 – Барсукова, Чернохатова и Мацковского, а также директора школы Трубия по сфальсифицированным документам, пропускал и осуждал лиц на тройке, не подлежащих рассмотрению тройки и с его ведома осужденные к ВМН, вызывались следователями на допрос как по их делам, так и по другим, т.е. в преступлении, предусмотренном ст. 206-17, п. «б» УК УССР.

Трушкин - В том, что будучи начальником 3-го отдела УНКВД, в 1938 году производил необоснованные аресты по сфальсифицированным справкам партийных, советских работников, специалистов оборонных заводов, а также сельского хозяйства.

Применял и поощрял незаконные и провокационные методы следствия. Создавал искусственные контрреволюционные организации на заводе № 200 и совхозе им. Фрунзе, в результате чего были осуждены на тройке по его докладу к ВМН директор совхоза Бабаев, заместитель начальника политотдела совхоза Садов, квалифицированные рабочие завода Барсуков, Чернохатов и Мацковский.

Дописывал в протоколы допросов фразы контрреволюционного содержания, о которых арестованные не говорили, и путем применения физических мер к последним понуждал подписывать эти протоколы, хранил у себя совершенно секретные документы, т.е. в преступлении, предусмотренном ст. 206-17, п. «б» УК УССР.

Воронина и Гарбузова в том, что в процессе проведения следственных действий по делам арестованных под руководством Трушкина, как начальника 2-го отдела УНКВД, применяли извращенные методы следствия, понуждая арестованных к даче неправдо-

подобных и провокационных показаний, принимали участие в составлении фиктивных справок на арест, а также производили необоснованные аресты партийных, советских работников и специалистов оборонных заводов, занимались подкалыванием фамилий новых лиц и понуждали арестованных оговаривать их о якобы принадлежности этих лиц к контрреволюционной организации, т.е. в преступлении, предусмотренном ст. 206-17, п. «а» УК УССР (том 12, л.д. 478-482).

Обвиняемый Трушкин о фактах преступной деятельности в период его работы начальником 1-го отделения 4-го отдела УНКВД по Черниговской области как на предварительном, так и в судебном заседании не допрашивался. Однако на допросе 15 февраля 1940 года обвиняемый Трушкин показал:

«...В Чернигове я работал начальником 1-го отделения 4-го отдела УНКВД и в продолжении месяца или полтора заместителем начальника 4-го отдела. Вообще я в Чернигове работал с 1935 года по 1939 год.»

На этом же допросе Трушкин показал: «Приняв отделение 4-го отдела в апреле 1935 года, в этом отделении учеты по троцкистам и правым отсутствовали, и отделение находилось в хаотическом состоянии. Усиленной работой я выявил лиц, которые прежде примыкали к троцкистской оппозиции, создал учеты и агентуру по ним и разоблачил не одного участника троцкистского подполья. Разоблачил я Любимова и Дашевского, которые осуждены.

По получении директивы из НКВД УССР о работе по правым, поработав также, создал учеты и репрессировал ряд лиц из этой категории.

На всех оперативных совещаниях, до приема мною дел это отделение считалось самым отсталым во всем НКВД, я же ставился в пример, как хороший работник, поднявший быстро это отделение. Такая же оценка давалась мне и на партийных собраниях, исключая один случай, это при Егорове, которому я заявил, что работать в Чернигове в связи с болезнью дочери не могу, я просил его о переводе. Мне он заявил, что в таком случае я из Чернигова по хорошему не выеду».

В деле имеется копия характеристики на начальника 1-го Отделения 4-го отдела УКГБ УНКВД по Черниговской области Трушкина Якова Лукьяновича от 28 февраля 1938 года, в которой указано: «...Имеет успех в работе по право-троцкистам. Непосредственно провел следствие по 30 делам. По всем делам имел сознания обвиняемых. Проведенные и предоставленные на Военную Коллегию дела заслушаны, и обвиняемые осуждены. Работает интенсивно, как работник, энергичный, добросовестный. Занимаемой должности вполне соответствует». Данная характеристика подписана начальником УНКВД по Черниговской области – майором госбезопасности Корневым и начальником отдела кадров Шестаковым (том 2, л.д.297).

Имеется копия справки старшего инспектора ОК УНКВД по Черниговской области от 4 июня 1935 года, в которой указано: «По имеющимся в личном деле материалам (выписки из постановления коллегии ОГПУ от 13 апреля 1928 года) Трушкин уволялся из органов ГПУ без права поступления, но затем был снова восстановлен. В послужном списке эти данные отсутствуют.

Имел 5 суток ареста за недисциплинированность и компроментацию сотрудников. Имел партвзыскание – строгий выговор, вынесенный партколлегией обл. КК РКИ за формализм, волокиту (л. д. 299, Т. 1).

Других материалов в отношении обвиняемого Трушкина в деле не имеется. 18-23 марта 1941 года обвиняемые Карамышев Петр Васильевич и Трушкин Яков Лукьянович Военным Трибуналом Киевского округа осуждены к ВМН. Воронин Константин Афанасьевич – к 10 годам ИТЛ и Гарбузов Михаил Васильевич – к 8 годам.

Акта о приведении приговора в исполнение в отношении Карамышева и Трушкина в деле не имеется (том 12, Л.д. 483).

Архивно-следственное дело № 268 960 в 13 томах по обвинению Карамышева, Трушкина, Воронина и Гарбузова находится на хранении в учетно-архивном отделе КГБ при СМ УССР в гор. Киеве.

Протокол осмотра составил:

Старший следователь следотдела УКГБ при СМ УССР

по Черниговской области капитан

подпись

(Алешин)

ДА СБ України, Миколаїв. – Спр.- 1966-с.– Арк.98-105. Оригінал. Машинопис.

№ 154

Витяг з протоколу допиту свідка О.Є. Гаврилова

24 травня 1956 р.

Допрос начат 24 мая 1956 года в 15 час. 15 мин.

Окончен 24 мая 1956 года в 18 час. 45 мин.

Город Николаев

Начальник следственного отдела УКГБ при СМ УССР по Николаевской области подполковник Шаповалов допросил в качестве свидетеля Гаврилова Александра Епифановича, 1906 года рождения, уроженца города Николаева, украинца, члена КПСС с 1925 года, с высшим образованием, работающего начальником областного отдела местной топливной промышленности, проживающего в гор. Николаеве по ул.Декабристов, д. № 13, кв. №1.

Свидетель Гаврилов об уголовной ответственности за отказ от показаний и за дачу заведомо ложных показаний по стт. 87, 89 УК УССР предупрежден.

Вопрос: Что Вам известно о методах следствия, проводимого в Управлении НКВД Николаевской области в 1937 – 1938 годах?

Ответ: Я лично был арестован Николаевским областным Управлением НКВД 28 июня 1938 года у себя на квартире. В то время в городе Николаеве шли аресты руководящих партийных, советских, комсомольских работников, специалистов судостроительной промышленности и руководителей хозяйственных организаций. Когда меня доставили в комендатуру Управления, я сразу же был подвергнут пыткам – меня били по лицу, срывали галстук и наносили всевозможные оскорбления. Следствие по моему делу вел следователь Воронин, осужденный в 1940 году за нарушение советской законности к 10 годам.

Воронин держал меня стоя в кабинете на протяжении семи суток, я терял несколько раз сознание. Меня отливали водой, били и снова ставили на стойку. Не помня ничего, находясь в изнуренном состоянии, я подписал подготовленный протокол допроса, где оговаривал себя, что являюсь участником контрреволюционной организации. В это время со всех кабинетов неслись крики избиваемых и пытаемых арестованных. Так продолжалось каждую ночь до 4-х – 5-ти часов утра.

В связи с тем, что я с первого дня ареста содержался в камере внутренней тюрьмы под зданием управления, в котором проводились все допросы арестованных, через открытые окна камеры и открытые окна следователей мне было слышно и частично видно, как производились допросы. Так, на моих глазах следователь Заикин Влади-

мир избивал до потери сознания инженера завода № 445, члена КПСС Афанасьева Григория, который после освобождения из тюрьмы не мог уже оправиться от перенесенных побоев и умер. Со слов сидевшего вместе со мной в одной камере члена КПСС начальника планового отдела завода № 444 Иванова Бориса Матвеевича мне известно, что арестованный заместитель директора завода № 445 Кузнецов Василий был избит следователями Заикиным, Ворониным и Эльзоном и умер в тюрьме от нанесенных побоев.

Справка: копия находится в архивно-следственном деле по обвинению Индульского Андрея Ивановича, арх. № 5844.

*ДА СБ України, Миколаїв. – Спр. 1974-с. – Арк.159-161.
Оригінал. Машинопис.*

№ 155
Витяг з протоколу
допиту колишнього начальника УНКВС
по Миколаївській області І.Б. Фішера

5 липня 1956 р.

Допрос начат 5 июля 1956 г. в 11.45.
Окончен 5 июля 1956 г. в 18 час. 45 мин.
гор. Николаев

Начальник следотдела УКГБ при СМ УССР по Николаевской области подполковник Шаповалов допросил в качестве свидетеля – Фишера Иосифа Борисовича, 1896 года рождения, урож. с. Тростянец Винницкой области, члена КПСС с 1925 года, еврея, с высшим юридическим образованием, работающего адвокатом Одесской Коллегии адвокатов, проживающего в г.Одессе, ул.Малиновского, 7, кв. 1.

Свидетель Фишер за отказ от показаний и за дачу заведомо ложных показаний по ст.ст. 87, 89 УК УССР предупрежден.

Вопрос: В настоящее время, в результате пересмотра ряда архивно-следственных дел производства 1937 – 1938 гг., устанавливаются факты незаконных арестов граждан и применение к ним физических мер воздействия со стороны работников УНКВД Николаевской области. В частности, с вашей санкции была арестована группа партийных работников и инженерно-технического состава заводов: секретарь горкома партии Коломок, работники горкома партии и советских органов Черкас, Сорель Мария, Бессарабов, Жайворонов, Левин, Мухин-Новиков, Онищенко, Эпельман, Крючек, директор завода Степанов и др. Чем вы можете объяснить незаконные аресты граждан и извращенные методы следствия, имевшие место в УНКВД Николаевской области по отношению к арестованным в 1937 – 1938 гг.

Ответ: Невозможно ответить на этот вопрос в отрыве от той обстановки, в которой протекала вообще работа органов НКВД с тех пор, как их возглавил Ежов, а затем Берия.

С этого момента культивировалось бесчеловечное отношение к арестованным (карцер, наручники и др. физические методы воздействия). Совершенно игнорировался один из принципов соц. законности – презумпция невиновности. Единственно ценным доказательством стало признание арестованного и для этой цели рекомендовалось принимать всякие меры физического воздействия. Примерно в первой четверти

1937 г. начали поступать директивы НКВД СССР о производстве на местах массовых арестов и организации в дополнение к существующему тогда органу внесудебного разбирательства дел (Особые Совещания) – в областях, так называемые тройки в составе начальника УНКВД, секретаря обкома партии и областного прокурора, для рассмотрения на месте отдельной категории дел (кулацкий антисоветский элемент, бывш. полицейских, жандармов, воровской элемент и т.п.) с правом присуждения к расстрелу и заключения в ИТЛ сроком на десять лет. При этом к-во подлежащих к аресту и осуждению тройками (к расстрелу или ИТЛ) заранее определялось НКВД УССР, в частности на Украине по каждой области в отдельности. Затем последовала директива о производстве массовых арестов среди населения польской национальности и об осуждении признанных виновными в особом порядке, а именно: путем представления списка непосредственно в НКВД УССР с характеризующими данными на каждого человека и кратким изложением сущности обвинения. На основании этих списков там решался вопрос о расстреле (первая категория) или заключении в ИТЛ сроком на 10 лет (вторая категория). Из НКВД СССР после рассмотрения там этих списков в УНКВД поступали указания за подписью наркома внутренних дел и Генерального прокурора СССР о приведении их решения в исполнение. Затем эта же директива была распространена на арестованных из числа греческой, немецкой, болгарской национальностей.

Также были директивы о массовых арестах выходцев из мелкобуржуазных партий (сионистов, бундовцев, эсеров и др.), бывших белогвардейцев, петлюровцев (на Украине), дела по которым решались на месте по усмотрению: либо тройки, либо направлялись на особое совещание или же в судебные органы. Дела на участников правотроцкистских организаций разрешались Выездными сессиями военной Коллегии Верховного суда СССР.

Причем, меры наказания по ним заранее были определены для состава суда и прокурора, участвовавшего в этом деле, кем-то в Москве. Кто там рассматривал эти дела, я не знаю. Для производства арестов и проведения следствия по всем этим категориям дел давались весьма ограниченные сроки, и была установлена телеграфная отчетность перед центром о к-ве арестованных, законченных и рассмотренных дел, осужденных и о мерах наказаний. На этом основании на местах были произведены массовые аресты по всем имевшимся оперативным материалам, поступающим данным из НКВД СССР, НКВД УССР и других областей, материалам от парторганов (исключенных из партии по политмотивам), заявлениям и сообщениям граждан и другим материалам. К следствию привлекались почти поголовно все работники аппарата, не только мало-квалифицированные работники, но зачастую безграмотные политически и общеобразовательно. Понятно, что времени для тщательной проверки этих материалов не было. Достаточно было либо «признания» обвиняемого, либо непроверенных показаний других обвиняемых или же свидетеля. Массовость и быстрота такой работы лишали возможности обнаружить самые нелепые и смехотворные обвинения.

Работники, занимавшиеся допросами обвиняемых, были хорошо осведомлены о применяемых в НКВД СССР, НКВД УССР методах «получения» признания обвиняемых, многие лично наблюдали применение этих методов в НКВД УССР, в бытность там наркомом Леплевского, а затем Успенского, который, кстати, как мне известно, лично избивал арестованных и поучал других как «добывать» признания.

...Качество и квалификация того или иного работника оценивались по количеству полученных им «признаний» или значения (положения в партийно-советском руководстве) сознавшегося.

Это служило мерилom для награждения таких работников. В такой обстановке приступил аппарат УНКВД Николаевской области к работе с момента его организации в октябре 1937 г. при следующих специфических условиях: до этого времени в Николаеве был горотдел НКВД, входивший в подчинение Одесского УНКВД. Деятельность последнего к тому времени ознаменовалась уже вскрытием, как это сообщалось нам, широко разветвленной правотроцкистской к/р организации под руководством бывшего секретаря Одесского обкома партии Вегера и ряда других работников советского партийного актива.

По показаниям Вегера и др., полученных в Одесском УНКВД, проходило много лиц советско-партийного актива города Николаева и районов, отошедших к вновь организованной Николаевской области, которые, как я показал выше, подлежали немедленному аресту.

Аппарат Николаевского УНКВД сформировался, главным образом, за счет работников бывшего горотдела, работников аппарата Одесского УНКВД, частично других областей и аппарата НКВД УССР. При назначении меня на работу в Николаев, в Киеве на совещании начальников УНКВД вновь организованных тогда областей (Николаевской, Полтавской, Каменец-Подольской, Житомирской) бывший нарком Леплевский предложил нам немедленно развернуть массовые операции по всем вышеперечисленным категориям, в частности, обратил мое внимание на материалы по делу Вегера и других, снабдил нас лимитами для осуждения на тройке и предупредил, что через некоторое время вызовет нас с докладом о проведенной работе.

Тогда же Леплевский предупредил всех нас, что мы пока назначаемся временно исполняющими должность начальника УНКВД, а если справимся с работой, то будем утверждены в должностях начальников УНКВД. В таком направлении развернулась работа аппарата УНКВД Николаевской области.

Были использованы все учетные материалы, показания по делам вскрытой организации в Одессе, по которым, в частности, проходил Коломок и другие. Многие работники аппарата, принимавшие раньше участие в следствии по делу Вегера и др., по памяти знали проходивших по этим показаниям лиц, проживающих в Николаевской области.

В декабре 1937 года в Киеве состоялось совещание начальников управлений НКВД и аппарата НКВД УССР. Совещание проводил Леплевский. При всем активе было выражено недовольство по отношению ко мне за недостаточную работу, обвинял меня в увлечении хозяйственной и строительной работой.

Действительно, в тот период надо было строить помещения и размещать аппарат, что мы и делали.

Как я показал выше, на совещании в Киеве в феврале 1938 года уже новым наркомом Успенским и Ежовым мне было выражено недоверие за слабую работу и я был снят с должности начальника УНКВД. В период моей работы в УНКВД Николаевской области, в силу сложившейся в то время обстановки, о чем я показал выше, аресты перечисленных лиц, а возможно и других, производились на основании материалов оперативного порядка и других.

С точки зрения сегодняшнего дня, да и в тот период, как я считал и считаю, они безусловно недостаточны, но я был бессилен противодействовать незаконным арестам и извращенным методам ведения следствия.

Лично я никого не допрашивал, а следовательно, и не применял извращенных методов следствия. На партийных собраниях парторганизации УНКВД в то время вопросы о нарушении советской законности не ставились, а наоборот, всегда броса-

ли упрек тем коммунистам, которые не имели арестов и признательных показаний арестованных.

Я к вышесказанному хочу добавить, что по своему характеру мне была противна вся эта форма допросов и от навязанной мне работы начальника НКВД всячески доступными мне мерами старался уйти, хотя и сознавал, что это сопряжено с опасностью.

В подтверждение сказанного свидетельствует тот факт, что я не награждался как другие и был снят с работы.

Вся моя предыдущая работа в органах госбезопасности может свидетельствовать о том, что я не провокатор или бессовестный карьерист, как характеризовал лиц такого типа т. Хрущев.

При необходимости это может быть подтверждено...

Протокол допроса мною прочитан.

Ответы с моих слов записаны правильно

Допросил:

Начальник следотдела УКГБ при СМ УССР по Николаевской области

Подполковник Шаповалов

Верно: Начальник следотдела УКГБ при СМ УССР по Николаевской области

Подполковник Шаповалов

Копия верна: Пом. военного прокурора

ОдВО подполковник Камышев

20 октября 1956 года

ДА СБ України, Миколаїв. – Спр.- 2008. – Арк.101-104. Оригінал. Машинопис.

№ 156

Витяг з матеріалів перегляду справи Л. Дунулеску

6 травня 1956 р.

Слідством було встановлено, він був членом націоналістичної групи і проводив контрреволюційну роботу, яка виражалася в агітації та проявленні «еміграційних тенденцій» – звертались до посольства Румунії у Москві за дозволом візда до Румунії.

Протоколи допитів сфабриковані, скажімо 27.11.37 року Дунулеску був допитаний, будучи розстріляним 17.11.1937 року. Звинувачення базувалося на основі власних свідчень арештованих...

*Старший слідчий УКДБ
по Миколаївській області*

А. Машикин

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 3907. – Арк. 76. Оригінал. Машинопис.

№ 157

Заява

**А.П. Первомайської щодо долі її репресованого
чоловіка П. Черно**

2 лютого 1957 р.

Начальнику КГБ при Совете министров
УССР по Николаевской области
от гр. Первомайской А. П.
прожив. по ул. Московская, 69

Заявление

Мой муж Черно Петр 1906 года рождения был арестован 24 ноября 1937 года и с того времени я ничего о его судьбе, кроме того, что он осужден на 10 лет без права переписки и выслан в далекие северные лагеря не знаю. Я знала своего мужа честным добросовестным работником, всецело преданным своему делу воспитание детей Страны Советов. Он 11 лет работал учителем и ничего плохого кроме хороших отзывов не получал; а также по отношению к своим близким он был честным хорошим мужем, сыном и братом. В данный период один его брат профессор по политических наук заведует кафедрой Сельскохозяйственного института в гор. Одессе, второй брат на Урале работает инженером. Сестра в городе Солекамске...

Прошу Ваше вмешательства в пересмотре дела моего мужа и реабилитировать его.

2 лютого 1957 года

Постановлением Николаевского областного суда делопроизводство прекращено

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 3650. – Арк. 36. Оригінал. Рукопис

№ 158

Свідчення

**Є.С. Поліщук, мешканки с. Доманівка Доманівського району,
щодо діяльності І.В. Радзишевського**

15 травня 1957 р.

Я, гр. ПОЛИЩУК Евдокия Семеновна, проживаю в пос. Доманевка с 1925 года, знаю т. Радзишевского Ивана Васильевича с 1927 года, все время жила с ним по соседству и знаю, что тов. Радзишевский И.В., работая ветеринарным врачом Доманевской районной ветеринарной лечебницы, уделял много внимания обслуживанию животноводства в районе.

Восстановил Доманевскую райветлечебницу и сделал ее показательной.

Для обеспечения потребности колхозов в ветеринарном обслуживании, организовал в 1930 году трехмесячные курсы при райветлечебнице для всех колхозных ветеринаров.

В районе в сельсоветах, как Мостовое, Новокантакузовка, Богдановка, Александровка и Мариновка, организовал ветеринарные пункты, эти пункты существуют до сих пор.

Тов. Радзишевский И.В. избирался депутатом Доманевского сельсовета, руководил животноводческой секцией при сельсовете, читал лекции по животноводству в районе и непосредственно в колхозах. Свои обязанности исполнял добросовестно.

Причина его ареста в 1937 году мне неизвестна.

Я в настоящее время работаю зав. Доманевским райстройотделом.

15 мая 1957 года ПОЛИЩУК Е.С.

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 4033. – Арк. 35. Оригінал. Рукопис

№ 159

Протокол

осмотра архивно-следственной sprawy колишнього співробітника Єланецького райвідділу НКВС І.Ф. Мартиненко

12 червня 1957 р.

Старший следователь следственного отдела УКГБ при СМ УССР по Николаевской области – лейтенант Алышев, осмотрев материалы архивно-следственного дела № 4105 по обвинению – Мартыненко Ивана Филипповича, 1911 года рождения, уроженца с.Возсиатское Еланецкого района Николаевской области, работавшего до ареста секретарем Еланецкого РО НКВД Николаевской области, в пр.пр. ст.ст. 104 ч. 1 и 206-17 «а» УК УССР,

Установил:

Мартыненко И.Ф. арестован 27 августа 1938 года по ст. 54-10 и 54-11 УК УССР как участник право-троцкистской организации в Еланецком районе. Однако 16 апреля 1939 года дело на него было прекращено за недоказанностью указанного состава преступления с выделением в отдельное производство материалов о должностных преступлениях Мартыненко и нарушении им социалистической законности, по существу которых против Мартыненко возбуждено уголовное дело.

Признавая себя виновным в предъявленном ему обвинении, Мартыненко показал, что на протяжении 1937 – 1938 годов в Еланецком РО НКВД грубейшим образом нарушалась социалистическая законность: многие аресты советских граждан производились без всяких на то оснований, на допросах к арестованным применялись зверские методы физического воздействия, в результате чего они давали любые «показания», угодные работникам НКВД.

Как показал Мартыненко, с назначением в 1937 году на должность начальника Еланецкого РО НКВД Седова в райотделении по указанию Седова к арестованным на допросах стали применять меры физического воздействия с целью получения от них признательных показаний. Дачу такого указания Седов объяснял тем, что на это имеется распоряжение свыше.

К ведению следствия из-за большого количества арестованных были допущены работники Еланецкой милиции: Чухнов Илья Григорьевич, Чухнов Николай Григорьевич, Рябоволов Прокофий Семенович, Гололобов, а также по рекомендации райкома партии к следственной работе был допущен заведующий райотдела народного образования – Полторацкий. Фельдъегерь Гудимов, райпозинспектор Чайка и сам Мартыненко также допускались к допросам арестованных – на время ухода следователей на обед или на отдых.

Он, Мартыненко, во время ухода Седова на обед, допрашивал арестованных Шафа, Гипнера, Михальского, Демьянова, Якобсона и с разрешения Седова применял к ним меры физического воздействия – заставлял их садиться на угол стула, выпрямив ноги и руки, бил их рукой по лицу.

Особенными зверствами по отношению к арестованным отличались братья Чухновы. Поэтому всех арестованных, которые не давали признательных показаний, передавали на допросы Чухнову Н.Г. и Чухнову И.Г. Последний с мая 1937 года стал применять к арестованным, не дававшим признательных показаний, пытки: закладывал пальцы рук арестованных между створками дверей и давил; закладывал между пальцами рук карандаши, а затем сдавливал пальцы, закладывал под ногти пальцев арестованных смоченную керосином бумагу и поджигал ее.

Такие методы физического воздействия Чухнов И.Г. применял к арестованным Терентьеву, Дретлингу, Тарасову, Мирошниченко, Цибульскому, Касьяненко, Алексеенко, Якобсону и ко многим другим (фамилии других Мартыненко не называл).

Такие же методы ведения следствия стали после Чухнова применять и другие сотрудники РО НКВД и милиции вплоть до милиционеров Гололобова и Панасенко. Начальник же РО НКВД – Седов и его заместитель – Матвиенко, зная об этом, не только не пресекали такие действия своих подчиненных, но, наоборот, поощряли их. Чухнов Илья всегда ими ставился в пример другим как лучший работник.

В 1938 году Еланецким РО НКВД был арестован Мирошниченко. Причиной его ареста явилось сведение с ним личных счетов со стороны Чухнова Ильи.

Рассказывая об обстоятельствах ареста Мирошниченко, Мартыненко показал, что во время болезни начальника Еланецкого РО НКВД – Альбрехта (работал в этой должности до Седова) его обязанности исполнял Чухнов Илья. И в то время к нему попала папка Альбрехта с оперативными материалами на самого Чухнова.

В одном из оперативных документов, которые находились в этой папке, секретный сотрудник органов НКВД сообщал, что со слов жителя с. Крутоярка – Мирошниченко, отец Чухнова был тесно связан с помещиком Яворским и за это во время гражданской войны отца Чухнова убили в Вознесенском районе красные партизаны. После этого сам Чухнов Илья вместе с братом, мстя за смерть отца, убили в Вознесенском районе 3-х партизан.

Узнав об этих материалах, Чухнов Илья установил личность этого секретного сотрудника и арестовал его. Однако тройкой при УНКВД этот человек был освобожден. Чухнов хотел тогда же арестовать и Мирошниченко по групповому делу на сектантов, но это ему не удалось.

Как показал Мартыненко, он на допросах по своему делу заявлял об этом эпизоде сотрудникам Николаевского облуправления НКВД – Белову и Федоровскому, но они не стали записывать это в протокол допроса.

Когда же весной 1938 года в РО НКВД стали говорить о том, что в Еланецком районе якобы существует контрреволюционная повстанческая организация, то Чухнов стал заявлять, что он «подберет» материалы и арестует Мирошниченко и тот даст у него на допросах показания о том, что он – Мирошниченко был якобы завербован в повстанческую организацию бывшим командиром Вознесенского партизанского полка – Урсуловым, а сам, в свою очередь, завербовал Лебедева, – «раз он не пошел с сектантами, то пойдет с повстанцами».

После этого Чухнов старался провести Мирошниченко, по показаниям других арестованных, как участника повстанческой организации. Вскоре Мирошниченко был арестован.

Когда Мирошниченко был арестован, то Чухнов стал просить, чтобы Мирошниченко дали для допросов ему, Чухнову. Однако после первого же допроса, проведенного Чухновым, Мирошниченко стал просить, чтобы его передали другому следователю. После этого дело Мирошниченко было передано Гололобову. Но Чухнов продолжал участвовать в его допросах.

На допросах Чухнов применял по отношению Мирошниченко меры физического воздействия и в результате этого добился от него «признательных» показаний о том, что Мирошниченко якобы был завербован Урсуловым в повстанческую организацию.

Об этом хорошо знали Седов, Гололобов и Рябоволов, т.к. они тоже допрашивали Мирошниченко.

У Мирошниченко не было зубов и Чухнов, с целью принудить его дать «признательные» показания, заставлял Мирошниченко держать стекло весом около 500 граммов, а также скручивал ему половые органы. Об этом Мирошниченко заявлял Седову, об этом же говорил Седову и Рябоволов.

Чухнов Илья перед ночными допросами всегда напивался пьяным и рекомендовал это другим. Дважды, когда Чухнов Илья в отсутствие Седова оставался за него, он и Гололобов заходили в кабинет к Рябоволову. Там Гололобов играл на гитаре, а Чухнов и Рябоволов – оба пьяные, засучив рукава, под музыку избивали Мирошниченко, а также другого арестованного – Касьянова. Об этом Мартыненко докладывал Седову, но последний никаких мер не принимал.

В Еланецком РО НКВД содержался арестованный Михальский и когда Мартыненко допрашивал его, то в кабинет заходил Чухнов Илья и говорил, что от Михальского во что бы то ни стало надо получить «признательные» показания, чтобы его осудили, т.к. он – Чухнов хочет занять квартиру Михальского. При этом Чухнов показывал, как нужно допрашивать арестованных, закладывая 3 карандаша между пальцами.

Чухнов Илья был озлоблен на заведующего базой Райпотребсоюза – Штанько, т.к. тот не сменил Чухнову поломанный радиоприемник на новый. В связи с этим, Чухнов принуждал арестованного Тарасова дать на Штанько ложные показания как на участника антисоветской организации.

Затем Чухнов арестовал Штанько без санкции прокурора, которая была получена только на 9-й день после ареста Штанько.

Чухнов Илья часто говорил арестованному Тарасову, Малыхину и Штанько, «пиши показания побольше, вербуй скорей – наш путь к коммунизму». Сам Чухнов был беспартийный и заявлял по этому вопросу сослуживцам, – «в партии хорошо, но быть беспартийным еще лучше».

О том, что в Еланецком РО НКВД избивали арестованных, было известно Еланецкому райпрокурору – Северину, т.к. он часто, сидя в кабинете Седова, слышал крики избиваемых арестованных в соседнем кабинете.

Так, Северин находился в кабинете Седова, когда в соседнем кабинете кричал арестованный Буша из села Куйбышево (ранее село Ново-Коссиоровка), избиваемый Чухновым Ильей за то, что Буша отказался подписывать заранее сфальсифицированный Чухновым протокол допроса.

Брат Чухнова Ильи - Чухнов Николай применял такие же, как и Чухнов Илья, меры физического воздействия к арестованному – ветфельдшеру Симаку.

Во время арестов Гипнера, Шретлинга, Фета К.К., Грамд, Серба, Пантелеенко и других Седов и Чухнов Илья присваивали себе имущество и ценности арестованных – облигации госзаймов, овчины, велосипеды, часы, фотоаппараты, ружья, пшеницу. Чухнов взял лично себе ружье арестованного Адаменко. Кроме этого, они, а также

сам Мартыненко, путем составления фиктивных документов присваивали себе деньги, предназначенные на хозяйственные нужды РО НКВД.

По делу Мартыненко в качестве свидетелей были допрошены ряд бывших арестованных, дела на которых были прекращены. Все они показали, что Мартыненко и другие сотрудники Еланецкого РО НКВД применяли к арестованным физические меры воздействия.

Так, свидетель Мирошниченко Филипп Васильевич показал, что 18 июля 1938 года он был арестован Еланецким РО НКВД. В допросах его принимали участие многие работники РО НКВД, и все они избивали его. Милиционер Рябоволов бил его линейкой по шее и ремнем, сажал на край стула, заставлял поднимать вверх руки и вытягивать ноги, требуя дать ложные показания на жителей Еланецкого района Лебеда, Коркоца Силу, Абраменко Павла Гавриловича и Абраменко Семена Гавриловича. Но так как Мирошниченко не стал подписывать ложный протокол, то Рябоволов доложил об этом Чухнову Илье и тот сказал, что Мирошниченко надо дать на допрос Мартыненко, «у того подпишет».

После этого в кабинет вошли Мартыненко и райпожинспектор Чайка, которые стали избивать его до потери сознания. При этом Мартыненко избивал его стулом и, когда стул сломался, ножкой от стула переломал ему руку. После избиения его бросили в камеру, где находились арестованные Ворона Константин Гаврилович, Воробьев, Ковтун Семен Сергеевич, Бабмышура из села Сербуловки и учитель из Еланца – Бескровный, а также Гончаренко и другие. Все они рассказывали, что Мартыненко избивал и их.

Свидетель Михальский показал, что его арестовывал Мартыненко, который, доставив его в РО НКВД, сразу ударил рукояткой нагана по затылку, а Мартыненко избивал его, т.к. он, Михальский, отказывался подписывать ложный протокол допроса, Мартыненко бил его не только в Еланце, но и на допросах в облуправлении НКВД в гор. Николаеве.

В Еланце его также избивал Чухнов Леня (Илья) бутылкой по животу, а в городе Николаеве его на допросах избивал начальник РО НКВД Серов и несколько сотрудников облуправления НКВД. Как показал Мартыненко на очной ставке с Михальским, этими сотрудниками являлись зам. начальника УНКВД – Поясов и оперативный работник Киреев. Поясов бил Михальского рукой по лицу, а Киреев сбивал его на пол и топтал ногами. Кроме этого, Михальского на несколько дней в Николаеве запирали в отдельную комнату и не давали пищи и воды.

Как показал Михальский, в Николаевской тюрьме ему приходилось встречаться с арестованными – жителями Еланецкого района: Яндер Рафаилом Георгиевичем из с. Михайло-Еланец, Вальтер Флорианом Ивановичем – из с. Велидаровки, Гайдт Иваном Григорьевичем – из с. Михайло-Еланец, Ольгейзер Романом Флориановичем- из с. Велидаровки, Бескровным – учителем из с. Еланец, Задиракой – учителем и Якобсоном – зоотехником. Все они говорили Михальскому о том, что их на допросах избивали Мартыненко и Чухнов.

Свидетели Мартышко Павел Иванович и Филиппов Корней Денисович показали, что во время содержания под стражей в 1938 г. в Еланецком РО НКВД их избивал Мартыненко, требуя подписать ложные протоколы допросов и в результате избиений они вынуждены были это сделать.

Свидетель Ворона Константин Гаврилович показал, что 1 августа 1938 года он был арестован Еланецким РО НКВД и на 4-й день был вызван на допрос. В кабинете тогда находились работники РО НКВД – Чайка, Рябоволов, Чухнов Николай и еще один Чухнов.

Рябоволов накинул на голову ему, Вороне, брезентовый плащ, а затем все присутствовавшие в кабинете стали его бить, а когда он упал, то его стали топтать ногами. Затем его облили водой и дали подписать заранее составленный протокол допроса, хотя его и не допрашивали, и он подписал протокол, не читая. В камеру Ворону отнесли на руках, т.к. он сам уже не мог ходить.

В камере вместе с ним содержались арестованные Ковтун Семен Сергеевич, Мирошниченко Филипп Васильевич, Дурнев Ефим, Филиппов Корней Денисович, Васильченко и другие. Все они также были избиты, и в камере жаловались ему на это. Особенно сильно был избит Мирошниченко, со слов которого, его избивал Мартыненко.

Свидетель Сорочан Лука Савельевич показал, что 29 июля 1938 года, когда он содержался под стражей в Еланецком РО НКВД, его в присутствии Рябоволова избивали Мартыненко и Чухнов Николай, требуя, чтобы он «сознался» в проведении контрреволюционной деятельности. В результате избиения Сорочан вынужден был говорить все то, что они ему подсказывали, а Рябоволов эти слова записывал в протокол. Только в конце 1938 года, когда следствие стали вести нормально, он отказался от тех ложных показаний. Мартыненко также избивал арестованного Мирошниченко Филиппа, о чем Сорочану известно со слов самого Мирошниченко.

Свидетель Волобуев Павел Денисович показал, что в июле 1938 года во время содержания под стражей в Еланецком РО НКВД его избивали до потери сознания работники этого РО НКВД – Гололобов и Чухнов Николай, требуя дачи показаний о якобы проводимой им контрреволюционной деятельности. После избиений Волобуева отливали водой. Затем его допрашивал Рябоволов. Боясь повторных избиений, Волобуев писал под диктовку Рябоволова все, что он хотел.

Вместе с ним в камере содержались арестованные Сарафанюк Алексей Лаврентьевич, Мирошниченко – ст. агроном Новобугского совхоза, Ковтун Семен, Бескровный – учитель, Немченко – бухгалтер. Их также избивали на допросах, а Сарафанюк пришел однажды с допроса с подбитым глазом и сильно плакал.

Свидетель Симак Даниил Харитонович показал, что на следствии в 1938 году Мартыненко путем избиений и других издевательств принудил его подписать ложные показания, как на себя, так и на других лиц. Вместе с ним в с.Еланце и гор. Николаеве содержались под стражей Гончаренко, Немченко, Пантелеенко, Ворона и Филиппов. С их слов, они также подвергались избиениям в Еланецком РО НКВД и в Николаевском УНКВД.

Свидетель Пантелеенко Дмитрий Александрович показал, что 29 июля 1938 года он был арестован Еланецким РО НКВД. До ареста работал 2-м секретарем Еланецкого райкома комсомола и по его инициативе Мартыненко был исключен из комсомола. Но обком восстановил Мартыненко в комсомоле и после этого Мартыненко угрожал Пантелеенко. А когда Пантелеенко был арестован, то на допросе Мартыненко вместе с фельдъегерем Гудимовым мерами физического воздействия принудили его оговорить себя в совершении контрреволюционного преступления. На этом допросе Гудимов ударил его кулаком по подбородку, а Мартыненко давил ему босые ноги своими ногами в сапогах, а также закладывал ему карандаш между пальцами руки и сдавливал их, причиняя мучительную боль. После этого Гудимов и Мартыненко обертывали ему пальцы бумагой, намоченной в керосине, и зажигали ее. Кроме этого, Мартыненко бил его бутылкой по рукам.

Свидетель Коваленко Евгения Соломоновна (деловод Еланецкого РО НКВД) показала, что она лично видела, как Мартыненко в кабинете Чухнова Ильи избивал

арестованного Ковтуна Семена Сергеевича. По делу в качестве свидетелей были также допрошены работники Еланецкого РО НКВД: Чухнов Илья Григорьевич, Чухнов Николай Григорьевич, Чайка Михаил Тихонович, Гололобов Матвей Андреевич, Гудимов Куприян Ипатович. Однако, на допросах все они заявляли, что мер физического воздействия к арестованным не применяли и применялись ли такие меры в Еланецком РО НКВД в 1937 – 38 годах, они не знают. Только Гололобов заявил, что, со слов арестованного Терентьева, Мартыненко избивал его – Терентьева.

3 декабря 1939 года Мартыненко Выездной Сессией Военного Трибунала войск НКВД Одесской области осужден по ст.ст. 104, ч. 1 и 206-17 «а» УК УССР на 5 лет ИТЛ без поражения в правах.

Одновременно Военным Трибуналом было вынесено определение о возбуждении уголовного преследования против бывшего начальника Еланецкого РО НКВД -Седова и работников этого органа - Чухнова Ильи Григорьевича и Гудимова Куприяна Ипатовича и выделения материалов на них из дела и направлении их для расследования Военному прокурору войск НКВД Одесской области. Исполнение этого решения не известно.

Архивно-следственное дело № 4105 хранится в УАО УКГБ по Николаевской области.

*Ст. следователь следотдела УКГБ при СМ УССР
по Николаевской области лейтенант (Альпиев)
[печать]*

ДА СБ України, Миколаїв. – Спр.- 2393. – Арк. 44-49. Оригінал. Машинопис.

№ 160

Визначення військового трибуналу Одеського військового округу про реабілітацію начальника зв'язку третього дивізіону 15-го артилерійського полку Я.В. Юнга

22 листопада 1957 р.

Военный трибунал Одесского военного округа в составе председательствующего полковника юстиции Горбачева, членов полковника юстиции Доценко, подполковника юстиции Остапенко рассмотрел в заседании 22 ноября 1957 г. протест Главного военного прокурора на постановление комиссии НКВД СССР и Прокурора СССР от 25 декабря 1937 г. о расстреле Юнга Якова Владимировича, 1903 года рождения, служившего до ареста в должности начальника связи артдивизиона 15 артполка.

Заслушав доклад тов.Остапенко и заключение помощника военного прокурора Одесского военного округа подполковника Камышева об удовлетворении протеста, установил: согласно обвинительному заключению Юнг признан виновным в том, что, находясь на службе в 15 артполку, установил связь с германской подданной Гекгаузен, которой обрабатывался для привлечения к разведывательной работе в пользу германской разведки.

Кроме того, бывшим командиром 15 стрелковой дивизии Гудковым обрабатывался для вовлечения в антисоветский военно-фашистский заговор. В июне 1937 г. с целью сохранения портрета врага народа Якира отдал распоряжение не уничтожать его, а заклеить.

В протесте ставится вопрос об отмене постановления комиссии в отношении Юнга и прекращении о нём дела за отсутствием состава преступления по следующим основаниям.

Из материалов дела видно, что Юнг был арестован в связи с обвинением его в проведении антисоветской агитации. В ходе следствия это обвинение не нашло своего подтверждения. Сам Юнг виновным себя в проведении антисоветской агитации не признал. Впоследствии на допросах Юнг также виновным себя ни в чём не признавал и показывал, что с Гекгаузен и Гудковым у него преступных связей не было.

Каких-либо доказательств, которые бы подтверждали, что Юнг занимался антисоветской деятельностью, в материалах дела не имеется. Органы КГБ компрометирующими Гекгаузен данными не располагают. Нет таких данных и в материалах дела.

Осмотром архивно-следственного дела на Гудкова И.И. установлено, что антисоветской деятельностью он не занимался и был репрессирован необоснованно, ввиду чего он в настоящее время полностью реабилитирован.

При наличии таких обстоятельств, указывается в протесте, следует признать, что Юнг был репрессирован необоснованно, при отсутствии доказательств его вины.

Рассмотрев материалы дела и соглашаясь с доводами протеста, военный трибунал Одесского военного округа, руководствуясь Указом Президиума Верховного Совета СССР от 7 августа 1957 г., определил:

Постановление комиссии НКВД СССР и Прокурора СССР от 25 декабря 1937 года в отношении Юнга Якова Владимировича отменить и дело о нём производством прекратить за отсутствием состава преступления.

*Верно: член военного трибунала
Одесского военного округа
подполковник юстиции Остапенко*

*ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 3785. – Арк. 105-106. Оригінал.
Машинопис.*

№ 161
Витяг зі скарги
жителя м. Вознесенська Апица О.І. до Голови Президії
Верховної Ради СРСР К. Ворошилова

1958 р.

Апиц Обрад Иванович родился 1894 году в Югославии по национальности серб. С 1916 г. работал на ж.д. транспорте до 1938 год.

1938 г. меня взяли в заключения по 1948 г. За что не знаюэтих дней. По прибытию из заключения я неоднократно я обращался, чтоб поступить на работу, мне отвечали, что мы с таким арестом лет не принимаем на ж. д. транспорт, так как мое состояние здоровья плохое я обратился в Соцобеспечение, чтобы получить пенсию они мне ответели, что вам пенсия не положена, ввиду того что у вас недостает рабочего стажу, несмотря на то, что я проработал на ж. д. транспорте «вагонным мастером», как ведущая профессия, но я в заключении проработал тоже 10 лет и отбыл это наказание без малейшего преступления, а сейчас на сегодняшний день не имею на дневное проживание.

Прошу Вас разобрать мою жалобу, так как вины за собой я никакой не имею. Следствие в 1938 г. вело НКВД, составляли протоколы и применяли физическое

воздействие, чтобы подписать эти протоколы и так мне зачитали приговор к десяти годам заключения без никакого суда и я их отбывал, а сейчас прошу снять с меня эту судимость, так как я ее отбывал и сам не знаю за что.

ДАМО. – Ф.р. – 5859. – Оп. 2. – Спр. 364. – Арк.. 78

№ 162
Історична довідка
про Миколаївську спілку «Просвіта» для справи
про реабілітацію репресованих членів
так званої «Української націоналістичної організації» 1936 – 1938 років

1957 р.

Николаевское украинское общество «Просвита» организовано и официально разрешено Николаевским градоначальником 16 февраля 1907 года.

25 февраля 1907 года состоялось первое общее собрание членов «Просвиты», избравшее Раду «Просвиты» во главе с председателем Н.П.Аркасом, одним из инициаторов организации данного общества. В 1907 году общество насчитывало 188 членов, а в 1917 – 1920 гг. – 150 человек.

Всеми делами «Просвиты» управляли общие собрания всех членов, собираемые раз в год.

«Просвита» имела следующие отделы:

1. Литературно-научный.
2. Артистический.
3. Книжный магазин и библиотека.
4. Хозяйственный.

Руководили отделами лица, избираемые на общем собрании. Членами Николаевского украинского общества «Просвита» являлись представители украинской интеллигенции (артисты, учителя, студенты и др.).

Общество имело свой устав, согласно которому ставило своей целью проведение культурно-просветительной работы среди украинского населения (издание газет, журналов, устройство лекций, вечеров, концертов и т.д.).

Официально общество было организацией, не связанной с политикой, но деятельность его носила буржуазно-националистический характер.

В период Великой Октябрьской социалистической революции и гражданской войны «Просвита» поддерживала Центральную Раду, в нее входили члены Украинской РСДРП и украинские эсеры.

После установления Советской власти в Николаеве «Просвита» продолжала свою деятельность.

В 1920 году она была зарегистрирована в Губернском отделе народного образования. Есть сведения о существовании «Просвиты» до 1924 года.

Дата ликвидации ее по документам не установлена.

Документальных материалов контрреволюционной организации «СВУ» (Союз Вызволения України), а также «боротьбистов» гор. Николаева на хранении в архиве не имеется, поэтому справка о них не может быть составлена.

*Начальник Государственного архива Николаевской области
подпись Людковский*

[Гербовая печать]

Начальник отдела секретных фондов С.Ф. Агафонова
Верно: Начальник следотдела УКГБ при УССР
по Николаевской области
подполковник (Шаповалов)

ДА СБ України, Миколаїв. – Спр.- 2191. – Арк.126-127. Оригінал. Машинопис

№ 163

Додаток до історичної довідки про Миколаївську спілку «Просвіта»

1957 р.

Список членов украинского общества «Просвита», украинской РСДРП и Украинских эсеров и др. буржуазно-националистических партий:

Лагута Николай Дмитриевич. Член «Просвиты», председатель Рады украинских объединенных организаций, боротьбист. Романовский Я. (имя не расшифровано, отчество не указано). Артист. С 1917 г. состоял в партии украинских социал-демократов, 29.II.1925 г. в газете «Красный Николаев» №2148 поместил заявление о своем выходе из данной партии. Приходько П.З. (имя и отчество не расшифрованы). Член «Просвиты» с 1908 г. Юдченко Григорий Климович. Член «Просвиты» с 1908 г. Лещенко (имя и отчество не указаны). Член «Просвиты». Ильяшенко Федор Андреевич. Член «Просвиты», член партии эсеров. I.X.1925 г. в газете «Красный Николаев» № 1420 поместил заявление о том, что порвал с этой партией с момента установления Советской власти на Украине..

Гроза Павел Кириллович. Сын священника. Работал в Бармашевской семилетней школе. Был заведующим Александровской семилетней школой. Имел связь со священником с.Станислава. Гудзь (имя и отчество не указаны). Член «Просвиты». Скрыпченко Федор Романович. Член коллегии Николаевского Упродкома в 1920 г., левый социал-революционер. Малимон (имя и отчество не указаны). Член «Просвиты». Шпаковский В.М. (имя и отчество не указаны). Член «Просвиты» с 1910 г. Лозенко Леонид Иванович. Член «Просвиты». Кульчицкий Василий Никифорович. Член «Просвиты». Кропивницкий (имя и отчество не указаны). Член «Просвиты». Каминский (имя и отчество не указаны). Член «Просвиты». Щербань Григорий Александрович. Член «Просвиты», член партии украинских эсеров, в газете «Красный Николаев» № 1434 17.X.1925 г. на стр. 4. поместил заявление о том, что выбыл из партии. Мочар Карп. Прибыл в Николаев в 1906 г. из тюрьмы. В 1906 г. выслан в Тобольскую губернию на все время военного положения в Николаеве. Чапковский (имя и отчество не указаны). Член «Просвиты». Гагиев Василий (отчество не указано). Служащий. С 1906 г. принадлежал к партии социал-революционеров. С 1918 г. исключен из рядов компартии за партийную недисциплинированность, использование служебного положения для личных целей. Петушенко Николай Иванович. Член «Просвиты». Бухгалтер Украинского банка. Уволен по чистке сов. аппарата за связь в прошлом с белогвардейцами. Сведений на:

Миронец Ивана Дмитриевича, Кравченко Порфирия Алексеевича, Северина Василия Ивановича, Вихтоденко Илью Ивановича, Автутову Лидию Ивановну, Величко Кирилла Матвеевича, Запороженко Ивана Аврамовича, Куц Михаила Васильевича, Григорович Бориса Петровича, Урсул Тимофея Ефремовича, Цыган Н., Цыгана Павла,

Малагушу Василя Андреевича, Бабчинского, Райченко С.В. Ковач Л.А. Скрипчак Якова, Капустина Ивана, Соколовского Терентия Ивановича, Короленко Дмитрия Петровича, Герасимова Филиппа Фомича, Ангелова Александра, Сологуб Михаила Михайловича, Адамова Петра Сильверстовича Половинкина Антона, Лозенко Л.И. Микитенко, Райченко Надежду Варфоломеевну, Стожило, Авраменко Анатолия, Авраменко Александра, Бесполетова Б.И., Остапук Евмена Прокоповича, Опанасенко Григория, Матвеева Савву Семеновича Анастасовича, Микитенко Николая Ивановича не обнаружено.

Начальник Государственного архива Николаевской области

подпись Людковский

[Гербовая печать]

Начальник отдела секретных фондов С.Ф. Агафонова

Верно: Начальник следотдела УКГБ при СМ УССР

по Николаевской области

подполковник

(Шаповалов)

ДА СБ України, Миколаїв. – Спр.- 2191. – Арк.128-131. Оригінал. Машинопис.

№ 164

Витяг з довідки

по архівній справі про

«Українську націоналістичну організацію» у м. Миколаєві

1957 р.

Данное дело оперативной проверки было заведено 15 июля 1936 года Николаевским горотделом НКВД, в то время Одесской области.

В начале проверки были взяты преподаватели Северин Василий Иванович, Григорович Борис Петрович, Гудзь-Засульский Хрисанф Михайлович.

Необходимо было проверить, проводят ли они контрреволюционную националистическую деятельность. В процессе проверки по-разному и разными источниками освещались преподаватели: Северин, Григорович, Гудзь-Засульский Х.М., Урсул, Лагута, Чухно, Романенко, Опанасенко, Соколов (эсер), Байбаков, Вихтоденко, Стожило, Пашковский, Куць, Автутова, Скрынченко, Зайченко, Матвеев, Черно, Величко, Малагуша, Прокопенко, Райченко, Кузнецов, а также осужденные в 1930 году по процессу к/р организации «СВУ» Каминский, Гудзь-Засульский З.М., Левицкий (и Лагуга).

Кроме того, по делу освещались Миронец И.Д., Кравченко П.А.

Северин еще во время учебы в Харьковском пединституте был знаком с писателем Остапом Вишней, Эттиком, Коряком, Хвылевым. От Остапа Вишни знал тогда о существовании Харьковского националистического центра. В связи с этим делались выводы, что и Северин – ярый националист.

В 1930 годах на Украине были допущены извращения в преподавании украинского языка (т.н. украинизация или «скрыпниковщина»).

После устранения этих извращений первое время не было хорошо разработанных учебников. Вокруг этого среди ряда учителей, особенно преподавателей украинского языка, были отдельные высказывания недовольства таким положением.

Учителя по профилю работы собирались на совещания, конференции, устраивались литературные диспуты. В 1930 – 36 годы методические объединения учителей работу

свою проводили нерегулярно, в связи с чем учителя высказывали недовольство этим и говорили, что настало время объединяться для обмена опытом (Северин и другие).

Северин, Чухно и другие высказывали недовольство новыми учебниками по литературе. Гудзь-Засульский Х.М. высказывал опасение, чтобы учителей не обвинили в национализме, т.к. преподавание украинских дисциплин было затруднено из-за отсутствия учебных программ.

Приводятся и другие высказывания учителей вокруг учебников, учебных программ, литературных диспутов, отдельные реагирования на текущие события.

Из дела не видно, что существовала украинская к/р националистическая организация, хотя из докладных ГО НКВД в областное управление видно, что имеются попытки со стороны некоторых учителей создать к/р организацию, принимались меры к активизации освещения учителей. Не видно также, чтобы между большинством из учителей была какая-то связь. Больше того. По данному делу со стороны оперативных работников секретным сотрудникам давались задания бывать у учителей и любыми средствами добиваться их общения между собой.

Проверка по данному делу прекращена 15 января 1938 года в связи с арестом Гудзь-Засульского Х.М., Северина, Григоровича и других.

Дело находится на хранении в УАО УКГБ Николаевской области.

Справку составил:

*Начальник следотдела УКГБ при СМ УССР
по Николаевской области подполковник (Шаповалов)
печать*

ДА СБ України, Миколаїв. – Спр.- 2191. – Арк.134-135. Оригінал. Машинопис.

№ 165

Довідка

секретаря ЦК К(б)П України П.Ю. Шелеста в ЦК КПРС про так звану «Димівську справу»

30 січня 1970 р.

В 1924 году в местной, республиканской и союзной печати широко освещался судебный процесс по делу об убийстве Григория Малиновского – селькора села Дымовки Новоодесского района Николаевского округа, Одесской губернии. Дело это представлялось так, что активисты села, якобы боясь разоблачений селькором их неправильных действий, подговорили Андрея Малиновского убить своего брата, будто писавшего в газету, что тот и сделал.

«Дымовское дело» приковало внимание общественности, в стране проходили митинги и собрания в защиту селькоров, принимались решения строго наказать убийц Малиновского.

23 октября 1924 г. Одесский губернский суд приговорил члена партии, уполномоченного партийки по с. Дымовка Попандопуло К.П., председателя комитета бедноты села Тулюпу М.С., участкового милиционера Стецуна З.Т. – к высшей мере наказания (приговор приведен в исполнение), уполномоченного комсомольской ячейки по работе среди баграцкой молодежи Попандопуло К.К., кандидата партии, председателя сельсовета Иванова Ф.П., кандидата партии, члена сельсовета и председателя сельхозтоварищества Постолатия Л.К, кандидата партии, члена сельского совета бедноты

Талпу М.А. – к лишению свободы на сроки от 1 до 5 лет. Осуждены были также к лишению свободы убийца – Андрей Малиновский и его родственники, соучастники убийства – Семенович М.Л. и Веселовский М.С.

По материалам дымовского дела написаны многие статьи, брошюры и книги. Общую известность, например, получил роман Головка «Бурьян», по роману поставлен одноименный кинофильм. В честь убитого «селькора» села Дымовка и Дымовка-1 переименованы в Малиновку и Григорьевку, в селе установлен памятник Г.Малиновскому. В истории КП Украины и другой литературе дымовское дело оценено как контрреволюционная вылазка кулацких элементов против селькора, осужденные назывались «шайкой Попандопуло-Постолатия».

Между тем, истинный смысл тех событий был другим. В партийные и советские органы поступали заявления осужденных, их родственников, участников событий о фальсификации процесса. В частности, в заявлениях Постолатий Е.Л., Чайки Д.И., Иванова Ф.Л. и др., обратившихся в ЦК КП Украины, говорилось, что осуждены не кулацкие элементы, а партийные и советские активисты, непричастные к убийству Г.Малиновского, который, к тому же, никогда не был селькором, а известен жителям села как бандит и спекулянт.

Детальной проверкой, которая проведена в 1968 – 1969 годах Парткомиссией при ЦК КП Украины, а затем расследованием Прокуратурой УССР, установлено, что кулаки, подкулачники и троцкисты в 1924 году, в условиях острой классовой борьбы на селе, случай братоубийства на бытовой основе (Григория Малиновского застрелил его младший брат Андрей Малиновский за издевательства над ним) использовали для расправы с преданными партии и советской власти сельскими активистами.

В те годы Дымовка была в числе передовых сел на Николаевщине, многие жители принимали активное участие в борьбе с белогвардейскими и националистическими бандами. Хорошо была организована беднота – около 60 ее активистов объединялись комитетом бедноты. Парторганизация, сельсовет и комбед активно проводили в жизнь директивы партии и правительства, выполняли установки съезда комбедов республики. Лучшие земли кулаков и зажиточных крестьян были выделены в особый клин для бедноты. Это одобрили крестьянские массы. Однако потерявшие землю начали бойкотировать решение сельских и районных организаций, утвердивших создание особого клина.

Группа кулаков во главе с попом Алейниковым, арестованная в марте – апреле 1924 года по настоянию активистов села Попандопуло (отца и сына), Тулюпы, Талпы, Иванова, Постолатия, т.е. тех, которые их раскулачивали и впоследствии оказались осужденными по делу об убийстве Г.Малиновского, была избрана в антисоветской деятельности. Вину кулаков подтвердили 20 свидетелей. В частности, было доказано что они самовольно перепахали земли, выделенные беднякам, проводили работу против действий сельсовета и комбеда, собирали нелегальные сходки кулаков и подкулачников (протоколы этих сходок, контрреволюционные брошюры и донесения изъяты у попа Алейникова, хранятся в архиве до настоящего времени).

В этой обстановке 27 марта 1924 года в Дымовке был убит Г.Малиновский. До 12 июля не было известно, кто совершил убийство. Особого значения этому случаю тогда не придавали. Никто не считал Г.Малиновского селькором. Больше говорил об его участии в бандах, ограблениях, спекуляции. Незадолго до убийства в органах милиции было заведено на него дело по обвинению в нанесении побоев младшему брату Андрею и присвоении чужих денег. Поэтому жители села полагали, что Г.Малиновского убили бандиты, с которыми он общался, или компаньоны по спекуляции.

Через полтора месяца после убийства в мае 1924 года в Дымовку и Новую Одессу приезжал прокурор Николаевского округа Идин для проверки отдельных заявлений. О какой-либо вине местных активистов в убийстве Г.Малиновского никто тогда не говорил, и Идин этим вопросом не занимался. Во время выступления на сельском сходе, отвечая на провокационные вопросы кулаков о праве сельсовета объявлять гужевую и трудовую повинность для общественных нужд села, прокурор Идин, не разобравшись с действительным положением в селе, оскорбительно говорил о действиях сельских руководителей, по сути, поддержал кулацкие претензии. Такое поведение Идина поощряло кулаков. После этого коммунисты Дымовки и Новой Одессы обратились в Николаевский окружком партии с жалобой на Идина за администрирование и подрыв авторитета советских и партийных работников. Была создана комиссия по проверке этой жалобы. Окружком признал действия Идина неправильными и указал ему. Как впоследствии проявилось, такое ущемление личного самолюбия Идина сыграло роковую роль в расправе над честными людьми.

12 июля 1924 года (почти через 4 месяца после убийства) в прокуратуру округа явился с повинной Андрей Малиновский, который заявил, что он убил брата Григория за издевательства над ним и действовал при этом сам. А через день машинистка прокуратуры Панченко (жила в одном доме с женой Г.Малиновского) сообщила прокурору Идину, что в разговоре с ней наедине якобы Андрей Малиновский признался, что на убийство его натолкнули власти – Семенович и Веселовский. На самом деле, они родственники Малиновского, никаких сельских органов не возглавляли, только один из них – Семенович был уполномоченным сельсовета. Получив ранее от милиционера Стецуна обрез, якобы для самоохраны, Семенович действительно снабдил им Андрея Малиновского, из которого тот и убил брата.

Заклучив А.Малиновского под стражу, прокуратура начала требовать от него показаний о других участниках убийства. Он отказывался оговаривать кого-либо, но под угрозой избиения все же подписал сфальсифицированный протокол допроса, в котором указывалось о причастности к расправе Попандопуло, Постолатия и других активистов.

Соучастник убийства Семенович также был арестован и посажен в камеру, где находились ранее арестованные кулаки. Последним удалось склонить Семеновича к показаниям, что будто бы активисты села сговорились убить г.Малиновского, как селькора, и подстрекали к этому его, Семеновича, и брата убитого - А.Малиновского. При этом, как заявил Семенович, кулаки убеждали, что если он будет так показывать, то его выпустят из тюрьмы. Когда же на допросах стал требовать подобных показаний и следователь, тогда Семенович скривил душой. Этим и объясняется, что он неоднократно на следствии и в суде менял свои показания: то подтверждал, то отрицал вину активистов села в убийстве Г.Малиновского.

Только после этого – в средних числах июля 1924 года, в центральной и местной печати появились сообщения об убийстве Г.Малиновского и о причастности к этому местных властей. Тут же, не посчитавшись с мнением местных партийных органов, прокурор Идин арестовал Попандопуло К.Л., Иванова Ф.Л., Талпу М.А., Тулюпу М.С., Постолатий Л.К, представлявших советское, партийное и общественное руководство на селе.

В ходе подготовки прокуратурой процесса по убийству Г.Малиновского, 5 августа 1924 года бюро Новоодесского райкома партии обсудило вопрос об арестованных коммунистах и на всех них утвердило исключительно положительные характеристики. В решении бюро было также записано: «Райком просит окружной партийный

комитет обратить внимание на ход следствия по делу Малиновского, ввиду того, что в районе заметно противоположное мнение крестьянства по сравнению с публикацией об убийстве Малиновского в газете. Это мнение выражается в большинстве своем со стороны беднейшего крестьянства. Кулаки этот момент используют, что арестованы их враги, сторонники бедноты, дают ложные доносы в редакцию газеты «Красный Николаев», вспоминая 19, 20, 21 гг., когда в действительности на селе происходило раскулачивание и конфискация имущества нетрудовых хозяйств. Редакция с этим не разбирается и дает материалы в газету».

Особую роль в надумывании и раздувании обвинений арестованных активистов сыграл корреспондент газеты «Правда» Л.Сосновский. В его статьях в центральной и местной печати высказывались разные домыслы, всячески чернились не только активисты Дымовки, но и весь партийный и советский аппарат на местах. Одновременно превозносился на все лады Г.Малиновский как активный корреспондент-разоблачитель. Без будь каких на то оснований в его биографию вписывались всевозможные заслуги, подвиги. Более чем двухмесячная тенденциозная публикация на страницах газет хода следствия и небывало широкое освещение самого процесса, где Сосновский выступал общественным обвинителем, произвели довлеющее воздействие и определили линию этого процесса.

Тенденциозность подготовки процесса подтверждается и тем, что за месяц до суда по делу об убийстве Г.Малиновского незаконно были освобождены из-под ареста кулаки, избалованные в антисоветской деятельности. Выпущенные на свободу поп Алейников, кулак Кройтор и др. выступали в суде свидетелями. Хотя об обстоятельствах убийства Г.Малиновского они ничего не знали, но зато чернили советских активистов как только могли. А в марте 1925 г. дело о дымовских кулаках было прекращено по ложным мотивам ввиду того, что свидетели (т.е. активисты села) оказались скомпрометированными - осуждены по делу об убийстве Г.Малиновского.

В ходе следствия и процесса возведен в ранг «истинного друга селькора» некий С.Добровольский. Он действительно был другом Малиновского, но в его темных делах – по спекуляции и прошлому участию в бандах. Этот нечестный человек стараниями Л.Сосновского был представлен общественности «рыцарем правды и свободы», хотя было известно о его антисоветских настроениях и попытке убежать за границу. Несмотря на явную непорядочность, именно Добровольскому было поручено подбирать и вызывать в суд свидетелей. Он встречал их в г. Николаеве, где проходил процесс, и склонял на дачу ложных показаний. А если кто отказывался, не выписывал ему повестки на суд и отправлял обратно в село.

О предвзятости в организации процесса свидетельствует и такой факт. Коммунист Тофан, пытавшийся попасть на суд без вызова, был заключен под стражу на все время процесса. А коммунист, председатель Новоодесского райисполкома Бус, который на суде дал активистам Дымовки положительные отзывы и поставил под сомнение выдвинутые против них обвинения, здесь же в зале суда был посажен на скамью подсудимых.

Никто из активистов на суде не признал обвинений. Тем не менее, все они понесли тяжкое наказание. Время показало, что осужденные ничем себя в дальнейшем не скомпрометировали, после освобождения из мест заключения проявил и себя патриотами Родины, а оставшиеся в живых честно работают до сих пор. Кулаки же, причастные к «Дымовскому делу», в 1929 году были раскулачены и высланы.

Против судебной расправы высказывались возражения честных людей. В различные инстанции поступало много писем, протестов. Не хотели смириться в то

время и местные партийные органы – они вплоть до ЦК РКП(б) сообщали компрометирующие Г.Малиновского данные, отстаивали невиновность низовых работников, сообщали о необъективном следствии, о том, что на процессе выступают свидетелями кулаки и их идеологи. Сообщалось также о непартийном поведении Сосновского, о его давлении на местные органы и стремлении «дать делу иное направление», в силу чего «на скамье подсудимых», – как указывалось в письме Одесского губкома партии, – порой сидели не убийцы Малиновского, а Советская власть за работу на селе... за весь период гражданской войны на Украине.

Именно в связи с этим «Дымовское дело» стало предметом обсуждения в ЦКК и ЦК РКП(б). Однако созданная комиссия во главе с Подвойским и Стриевским, выезжавшая на место в конце 1924 года, не сумела объективно разобраться в существе дела. От нее, надо полагать, фальсификаторы процесса скрыли темное прошлое Г.Малиновского, его имущественное положение, надуманность корреспондентской деятельности. Комиссия не только не помогла найти правду, а наоборот, еще больше сугубила положение тем, что поддержала Сосновского.

В постановлении Президиума ЦКК РКП(б) от 12 января 1925 года по докладу Подвойского о поездке на Украину говорилось о заслугах Сосновского в том, «что своим выступлением в печати поднял интерес среди широких кругов рабочих и крестьян к политическому смыслу убийства, а также состоянию низового советского аппарата в селах». Выводы комиссии Подвойского-Стриевского и решение ЦКК рассматривались 30 января 1925 года на заседании Оргбюро ЦК РКП(б). В своем выступлении на нем И.В.Сталин, защищая Л.Сосновского, говорил: нет документов, подтверждающих, что якобы Сосновский в своих статьях утверждал, что «весь советский аппарат, даже система прогнили».

Отмечая заслуги Сосновского и Демьяна Бедного (также присутствовал на процессе) в том, что «они показали кусок живой жизни», Сталин указывал: «... в таких случаях перегнуть палку следует. Это неизбежно... конечно, кое-кого обидели, но дело от этого выиграет... может быть следовало бы кое-что исправить, передопрроверить... дело не в том, что селькор убит, тем более не в том, чтобы секретаря окружного комитета или губкома обидеть, а в том, чтобы поставить на рельсы дело улучшения нашей строительной социалистической реформы в деревне. Это основное.» (И.В. Сталин. Соч. – Т. 7. – С. 19-24).

...Опираясь на материалы партийной проверки, прокуратура Украинской ССР провела тщательное расследование «Дымовского дела» и пришла к выводу о незаконном осуждении активистов села в связи с убийством «селькора» Григория Малиновского.

На основании этого прокуратура республики в мае 1969 года опротестовала приговор Одесского губернского суда от 23 октября 1924 г. и определение уголовной коллегии Верховного Суда УССР от 19 февраля 1925 г. об осуждении Попандопуло К.П., Тулюпы М.С. и Стецуна З. Т. к высшей мере наказания, Постолатия Л.К, Талпы М.А., Иванова Ф.Л. и Попандопуло К.К. – к лишению свободы на сроки от 1 до 5 лет.

Пленум Верховного Суда УССР, соглашаясь с протестом прокуратуры, 26 сентября 1969 года отменил ранее принятые судебные решения и дело в отношении указанных лиц прекратил за отсутствием в их действиях состава преступления. В части Андрея Малиновского – убийцы своего брата, а также его родственников Семеновича М.Л. и Веселовского М.С, подстрекавших его на убийство, Пленум Верховного Суда УССР оставил избранные им меры наказания, но переквалифицировал их преступление, не усмотрев наличия политических мотивов убийства.

ЦК Компартии Украины считал бы необходимым осуществить: в связи с судебной реабилитацией лиц, осужденных по делу об убийстве «селькора» Г.Малиновского, отменить постановление Политбюро ЦК КП(б)У от 14 января 1925 года об утверждении приговора по этому делу, а также реабилитировать в партийном отношении осужденных коммунистов; поручить соответствующим республиканским и областным органам рассмотреть вопросы о переименовании сел Малиновки и Григорьевки Новоодесского района Николаевской области, снятии памятника Г.Малиновскому и лишении Е.Малиновской персональной пенсии; поручить Институту истории партии ЦК КП Украины – филиалу ИМЛ при ЦК КПСС, научно-исследовательскому Институту истории Академии Наук УССР и соответствующим издательствам республики внести необходимые коррективы в освещение этих событий в литературе; разъяснить истинный смысл «Дымовского дела» активу района и жителям сел Малиновки и Григорьевки.

Секретарь ЦК КП Украины

(П.Шелест)

ЦДАГО України. – Ф. 1. – Оп. 25. – Спр. 197. – Арк. 1-11. Копія. Машинопис

№ 166
Спогади
колишнього інженера суднобудівного
заводу ім. 61 комунара С.І. Бондаревського

15 квітня 1989 р.

21.07.1937 р. заарештований у Владивостоку. 29.05.1940 р. Засуджений до 10 років ВТТ. Звільнений у 1947 р. 25.05.1949 р. відправлений у заслання. Вересень 1954 р. – звільнено. Реабілітований у 1957 р.

Среда, 21 июля 1937 года. Обычно я, начальник производственного отдела Владивостокского судостроительного Дальзавода, засиживался на работе до девяти-десяти часов вечера. В этот день около шести часов вечера мне позвонили, чтобы я зашел в первый отдел завода для просмотра адресованных мне бумаг. Во время этого занятия в отдел зашел оперуполномоченный НКВД по заводу Бугаев. Он показал мне ордер на арест. Я был ошеломлен, не рассмотрел, что в нем написано и был ли арест санкционирован прокурором. Впрочем, позднее стало ясно, что по требованию НКВД для ареста немеченых ими лиц прокурорами немедленно давались санкции на арест.

В присутствии начальника первого отдела Розина Бугаев, обыскав меня, сразу забрал из моих карманов личные документы, деньги и ключи от квартиры. Затем повел меня в мою квартиру. В ту пору жена с двумя детьми была в отъезде, гостила в Николаеве. У двери квартиры нас ожидали начальник завода Кравченко и неизвестные мне лица, приглашенные в свидетели при обыске. Открыв дверь квартиры, Бугаев сразу же взял папку, в которой находились все мои документы об образовании, трудовой и общественной деятельности, о добровольной службе в Красной Армии, воинский и профсоюзный билеты, мою и жены сберегательные книжки. Все было взято просто так, без описи.

Бугаев взял с собой охотничье ружье, подаренное мне Уполномоченным ЦК ВКП(б) и Совнаркома СССР по Дальневосточному краю И.В. Косиором за спуск подводной

лодки Щ-121, о чем в папке имелось свидетельство. Он также взял и унес наш новый патефон.

На все то, что унес Бугаев и на то, что оставалось в квартире находилось много ценных вещей, принадлежавших моей семье, в том числе, пианино – награда мне от наркома оборонной промышленности СССР за руководство ремонтом ледокола «Красин» и судов сквозного арктического плавания в 1936 году, мужской велосипед – подарок ВЦСПС за стахановские темпы постройки и сдачи судов на Дальзаводе и многие другие наградные подарки.

Привез меня Бугаев к какой-то хатке-завалюшке в краевое управление НКВД и толкнул в низенькую дверь. Через низенькую дверь я очутился в узком коридорчике, откуда меня впихнули в какой-то чулан. Это была камера предварительного заключения.

Под утро меня вывели во двор Управления, затем на чердак здания. Там, под самой крышей, находилась внутренняя тюрьма при Управлении. В самой высокой части чердака – коридор тюрьмы, а все пространство по обе стороны от него разгорожено на маленькие клетушки-камеры, в которых на голом полу находились арестованные. В то лето во Владивостоке было жарко. Наружный воздух нагревался до 37 градусов. А в чердачных камерах было еще более жарко и душно. Арестанты валялись в них полуголые, разморенные.

К следователю вызвали в первую же ночь после поступления в тюрьму и допрашивали до утра, затем ночь за ночью до тех пор, пока подследственный не «расколется». Этого считалось достаточным, чтобы последующие инстанции – суды различных значений, вплоть до верховного суда, внесудебные органы – до Особого совещания внутренних дел СССР – определили возмездие: от многолетнего пребывания в ссылке, в тюрьмах, в лагерях и до расстрела, а также сопутствующие им конфискация имущества, арест членов семьи для направления в лагерь и в ссылку.

Арестованных допрашивали по ночам, но спать днем в камерах запрещали. Коридорный надзиратель – «вертухай» – часто заглядывал в глазок двери камеры и независимо от того, спал кто или нет, стучал ключом в дверь, повторяя: «Не спи, не спи!»

К полуночи меня привели в кабинет Бугаева. Здесь стоял полумрак. Настольная электролампа под глубоким абажуром освещала часть письменного стола следователя. Свет другой лампы направлялся в лицо допрашиваемого, стоявшего у стены напротив окна. Бугаев поднял глаза, показал мне на освещенное место для допрашиваемого и спросил: «Ну, будем работать?». Под утро опять обратился ко мне: «Ты все молчишь? Рассказывай! Не прикидывайся, что не знаешь, о чем я спрашиваю. Рассказывай, в какой правотроцкистской организации ты состоял, кто тебя в нее завербовал, кто еще в ней есть. Все-все рассказывай чистосердечно. Мы все об этом знаем, но нам надо выяснить, раскаиваешься ли ты в этом или остаешься злым врагом народа и Советской власти».

Моими словами: «Что вы говорите, что за чушь, кто это выдумал!» и напутствием Бугаева: «Иди в камеру и вспоминай, а завтра расскажешь», – закончился первый допрос. В тюрьме с утра давали на сутки «пайку» хлеба (400 или 500 граммов), спичечный коробок сахара песка и жидко заваренный, чуть теплый чай, разливаемый в миски. На обед давали черпак баланды (в кипяток клали отдельно сваренную гречневую кашу, подсаживали, добавляли 2 – 3 ложки растительного масла на бачок, разбалтывали и баланда готова). Наличие крупы в ней было символическим. Доедали хлеб, если его еще не съедали днем. До еды ли нам было, когда в твоей судьбе творилось что-то невероятно страшное.

На следующем допросе Бугаев перешел в решительное наступление на меня. Усадив за стол с бумагой и пером он потребовал, чтобы я писал под его диктовку о чистосердечном признании «в участии и совершении» и т.д. «Диктант» Бугаев закончил словами: «Собственноручно подписал» и приказал: «Распишись». Я отказался. В последующие дни меня снова допрашивал Бугаев, также другие следователи. Я отказался от предъявленных мне обвинений. Через несколько дней меня из внутренней тюрьмы УНКВД перевели во Владивостокскую городскую тюрьму. В течении двухнедельных допросов было запротоколировано, что мною в сводных отчетах о готовности отдельных частей строящихся судов конечные цифры округлялись до целого процента. В последствии в обвинительном заключении это инкриминировалось мне как преднамеренное вредительство.

В здании городской тюрьмы поместили меня в камеру на третьем этаже. Сначала в камере находилось четыре человека, но с каждым днем население в камере все возрастало. Перевалило за 10, потом за 20 человек. Уже днем никто не лежал, а сидели по шесть – восемь человек на койке в два ряда - первый, свесив ноги, второй ряд сидели с ногами на койках, остальные под койками и между ними.

Морозным ранним утром мы услышали шум в прогулочном дворе -топанье многочисленных ног, приглушенные женские голоса и окрики женщины-надзирательницы (а они яростнее мужчин-надзирателей). нас как вихрем бросило к окну и в щели щитка мы увидели женщин-арестанток, выведенных на прогулку. Разглядывая одну за другой, идущих цепочкой, стали узнавать лица и фигуры гуляющих. Вот и моя жена. Как она, находившаяся в Николаеве могла очутиться во Владивостокской тюрьме? Через десять лет, когда меня выпустили на волю, она рассказала мне, как получила от меня телеграмму, вызывающую ее во Владивосток. Я телеграммы не посылал и не давал согласия о посылке ее от моего имени. Следовательно, все тот же Бугаев срочно, буд-то от меня, послал ей вызов во Владивосток, а по ее приезде арестовал и посадил в тюрьму вместе с другими женами арестованных.

Жены в тюрьме, а где же наши дети? Ведь у большинства были дети. Кто их приютил? Об этом мы узнали лишь по отбытии срока заключения, через десять лет, а женщины через два года, но не все, так как многих не выпустили на волю. Дети, оторванные от арестованных мам, были помещены в бывшую архиерейскую дачу под Владивостоком, а затем разосланы по детприемникам в разные города, где их содержали как детей «врагов народа».

Очень трагична была судьба Лизы Зайцевой, приехавшей во Владивосток из Николаева с мужем и грудным ребенком. Мужа арестовали, оставив двухмесячного ребенка под присмотром соседей, Лиза пошла в УНКВД узнать о муже. Ее там же арестовали. Как она ни умоляла отпустить ее к ребенку или забрать ребенка к ней в тюрьму, ее продержали под арестом два года. Добросердечным соседям удалось вызвать бабушку ребенка, увезшего ее с собой и сохранившего до приезда матери.

Так прошла зима и часть весны. Незадолго до первого мая 1938 года, глухой ночью, меня вызвали «с вещами». Вывели во двор тюрьмы, заставили подняться в кузов грузовика и лечь в нем лицом вниз. Там уже были лежавшие. В кузов влезли охранники и нас повезли. Привезли во двор УНКВС и отвели в коридор внутренней тюрьмы. У освещенного стола дежурного меня остановили, проверили фамилию, имя, отчество, год и место рождения. Взяли из моих рук сверток и швырнули в угол площадки дежурного.

Мне дали прочесть так называемое обвинительное заключение, в котором сообщалось о моем якобы участии в «правотроцкистской организации, во вредительстве,

шпионаже, терроризме», что подтверждалось свидетельскими показаниями и моим чистосердечным признанием, содержащимся в деле. Решительно, написав на заключении, что предъявленные мне обвинения решительно не признаю и отвергаю, как выдуманные следователем. И расписался.

Через какое-то время меня снова вернули в городскую тюрьму. Меня поместили в камеру, в которой помещалось 37 человек, располагавшихся на голом полу. Днем сидели на полу, на койке и лежали под ней. Ночью, кроме тех, что лежали на койке и под койкой, все спали стоя, подпирая друг друга.

Настал час «убытия» из тюрьмы. В сумерках зимнего дня нас принял конвой, построил в колонну и повел железнодорожному полустанку. День за днем, неделя за неделей, за пару месяцев мы добрались до Москвы. С вокзала отвезли нас на Лубянку. На ней – здание НКВД СССР и в нем внутренняя тюрьма в которую меня и поместили. Затем меня перевели в Бутырскую тюрьму. (В ней нет клетушек, в которых во избежание общения возят подсудимых).

А «воронки» продолжал везти нас по Москве. Подъехали к какой-то тюрьме. Собеседник поясняет: «Таганская». Кого-то вывели. Подъехали к Лефортовской. Поясняет: «Это та, где калечат военных». Смеркало. В «воронке» нас осталось двое. Попутчик поясняет: «Едем в Бутырки, – и добавляет: – теперь твоя очередь. Это тюрьма не для воров. Здесь и супчик как супчик ... » И такая тоска зазвучала в его голосе, что его стало жаль. Когда-то в чем-то провинившийся и посаженный в тюрьму, по выходе из нее, никуда не принятый на работу, он снова воровал... Пожизненный изгнанник общества.

Она была переполнена. Меня поместили в какое-то большое помещение со сплошным двухъярусным настилом для сна, среди подсудимых москвичей. Изнуренный физической усталостью и недоеданием в этапе, я расхворался. Всего ломило, болела голова. Меня сдали в медсанчасть тюрьмы. Там из переговоров врачей между собой узнал, что я дистрофик, что у меня авитаминоз. Меня стали лечить вливаниями в вены, обжигавшими меня изнутри, заставившими отказаться от дальнейшего лечения. В марте 1939 года из Бутырской тюрьмы меня больного отправили в Большевскую спецтюрьму.

Кончилось двадцатимесячное подсудимое голодное существование, в бесправных нечеловеческих условиях издевательства и произвола следователей, тюремщиков, охранников, в скотском скученном содержании в камерах, в полной изолированности от близких от общества. Началась многолетняя изматывающая жизнь подневольного, ежедневного десятичасового, бесплатного, рабского труда – за пайку хлеба и похлебку, борьбы живого организма за дальнейшее физическое существование на земле.

Я – в Большевской спецтюрьме под Москвой. Тюрьма – одноэтажный барак в обширном дворе, огороженном высоким дощатым забором и колючей проволокой. Над заборами «вышки» с часовыми. Во дворе – другое просторное здание. В нем – особое техническое бюро при наркомвнудел СССР. В нем работаем мы, сотрудники-заключенные. Бюро делится на несколько групп, в каждой по 20 – 30 человек.

Авиационная группа – А.Н. Туполева, подводного судостроения – А. Кассациера, надводного судостроения – Бгжензинского и т.д. Все работают над созданием новых видов вооружения. Все сотрудники и руководители – заключенные. Знающие, опытные, с большим стажем работы по своей профессии, занимавшие «на воле» не ниже начальников крупных цехов, отделов, проектных бюро.

Только таких набирали в лагерь и отправляли в ОГБ. В группах каждому определено служебное предназначение: главный конструктор, разработчик, сметчик и так

далее. Все мы заключенные тюрьмы строгого режима без права свиданий, передач и переписки. О нас наши семьи ничего не знают. Живы ли мы, где мы. О семьях мы тоже ничего не знаем.

В ОТБ нами верховодят кураторы-майоры НКВД, следящие за нашей работой. В тюрьме над нами другое начальство: надзиратели, дежурные по тюрьме, начальник тюрьмы. В их заведывании – жилье, питание, одежда, баня, поведение заключенных. Во всем соблюдается строгий режим содержания заключенных. Рабочее время чередуется с часами отдыха так, чтобы у заключенных не оставалось ни минуты свободного не занятого времени. На документах и чертежах вместо своих фамилий ставили присвоенные каждому секретные номера. Мой номер был 88-й. Утомлял рабский, ежедневно десятичасовой умственный труд.

Перед едой нас выстраивали у калитки в заборе, пропуская по одному, чтобы сосчитать по «числу голов». При возвращении проверяли снова. Охранники находились и внутри столовой. Кормили простой пищей, но в достаточном количестве, что восстанавливало силы, надорванные до перевода в ОТБ. Ничего, превышающего норму питания людей того времени, нам не давали.

Внешне мы не отличались от лагерных зеков. Донашивали свои гражданские костюмы или воинское обмундирование. Тем, кому нечего было одеть, давали лагерную одежду или одежду для каторжных тюрем – серые штаны и рубахи с нашитыми заплатами на локтях и коленях.

Летом 1939 года из заключенных в Большево создали группу судостроителей для помощи в освоении строящегося судостроительного завода в городе Молотовске Архангельской области (ныне город Северодвинск). Меня также включили в эту группу. Позднее и другие группы были переведены поближе к заводам, использующим их труд: авиационники – к авиационным заводам, судостроители – в Ленинград, а во время войны – в Зеленодольск и Батуми. Наша группа всю войну находилась в Молотовске. В группу для отправки в город Молотовск были включены многие известные специалисты, в том числе и николаевцы. Запомнил таких товарищей: из николаевских судостроительных заводов имени А. Марти и имени 61-го коммунара Е.П. Либель – военпред, Н.В. Гавриленко – конструктор, Г.Б. Грудский – конструктор, М. Евдокимов – конструктор, И.К. Чернов – конструктор, Трофимов, Розенфланц – инженеры, СИ. Невинский – судостроитель, Фесуненко – главный металлург, Е.А. Попов – начальник цеха.

Отобранных для отправки в Молотовск готовили к отъезду: подстригли, предупредили за день до отправки. Накануне отъезда, вечером, не хотелось уходить из рабочего помещения. Было грустно расставаться с друзьями и многими симпатичными людьми.

В ночь на 10 августа 1939 года арестантский вагон нашей группы подошел к месту будущего вокзала города Молотовска. На грузовике отвезли нас на «новоселье» в Ягрынлаг, обычный лагерь для заключенных – приземистые бараки с запахом нечистот и карболки, проволочные в несколько рядов заграждения. Посреди лагеря – место огороженное высоченным забором, скрадывавшим все то, что за ним находилось. Стало быть, это спецтюрьма для нас, тюрьма строгого режима без свиданий, без передач и переписки. В ней, кроме нас, привезенных и охранников – никого.

Итак, со следующего дня – на завод, на работу. В структуре завода группе дали название: «двадцатый отдел». Курировал его майор НКВД Андросчук, молодой человек с намеками на техническую грамотность. Руководство группой взял на себя Александр Лазаревич авторитетный инженер-кораблестроитель. В составе группы были бывшие

четыре главных инженера заводов, два начальника КБ, пять начальников и заместителей начальников крупных цехов и два военных инженера – весьма квалифицированный состав. В дальнейшем группа пополнялась такими же специалистами.

Завод находился от лагеря довольно далеко. Нас возили на работу и обратно в служебном автобусе (чтобы нас никто не видел). Езда занимала в день до полутора часов, рабочий же день обычный для заключенных, десятичасовой. На заводе наш отдел поместили в здании, обособленном от заводских служб, чтобы мы не общались с «вольными».

Наших охранников переодели в гражданскую одежду, а нашу лагерную заменили на рабочие спецовки. Разрешили общение с работающими на заводе людьми, а также посещение на нем всех цехов и контор, но при обязательном сопровождении каждого из нас переодетыми охранниками.

Содержали нас в Яграх не долго и перевели в спецтюрьму при втором участке лагеря, находившегося в непосредственной близости от завода. Это была более вместительная тюрьма с камерами на 2 – 3 койки каждой. В ней была раздевалка и комната, в которой можно было посидеть и почитать, что создавало некоторое удобство в жизни.

В начале 1940 года ко мне на свидание приехала жена, вышедшая из Владивостокской тюрьмы после двухлетнего заключения без следствия и суда. Сколько мытарств, лишений, обид и оскорблений пришлось ей испытать в Москве и Молотовске для получения двухчасового свидания в присутствии тюремного надзирателя? Но она убедилась, что я остался живой в той лотерее жизни и смерти, разыгрываемой по усмотрению лиц, узурпировавшие Советскую власть.

И вдруг неожиданно грянула война, к которой готовили страну 20 лет. Для нас она объявилась тем, что утром запретили выходить из камер, затем на вышку против барака установили «Максим» – пулемет, дулом направленный в окна барака. Среди дня нам приказали выйти в коридор, где уже с оружием стоял весь состав охраны тюрьмы. К нам обратился начальник тюрьмы, а мы, очевидно, должны были запомнить сказанное им. Он говорил о подлом нападении на нашу страну и о достойном уроке, который Красная Армия даст врагу, о повышении бдительности и немедленном пресечении любого непослушания со стороны заключенных.

На следующий день нас снова вывели на работу. День начался с инструктажа с участием администрации завода. Было сообщено нам, что в связи с войной каждый из нас назначается на штатную (без зарплаты) руководящую должность по обеспечению армии всем необходимым, с подчинением нас во время нахождения на заводе его администрации и, конечно, при наблюдении за ними тюремной охраны. В остальном мы, как и прежде, оставались заключенными в тюрьме. Были даны конкретные поручения. Мне дали задание обеспечить изготовление образца цистерны для автозаправщика и, после утверждения его военной приемкой построить 150 таких цистерн. И так – каждому заключенному из 20-го отдела.

Последующие четыре военных года были годами чрезмерной, иногда не человечески напряженной работы полуголодных, измученных вольных и нас, невольных людей.

Через несколько месяцев после начала войны в Молотовске было так голодно, что в заводской столовой всем на обед давали щи из крапивы, которую срезали на пустырях вблизи завода, а после обязательного одиннадцатичасового рабочего дня (8 часов урочных и 3 – сверхурочных) по одной салаке (рыбешке). Вследствие такого питания люди засыпали, стоя у станков и падали от истощения.

После изготовления бензоцистерн меня назначили заместителем начальника вновь организуемого минно-трального цеха. Начальником цеха по совместительству назначили главного технолога завода Е.М. Горбенко, работавшем ранее на Николаевском судостроительном заводе им. 61 коммунара и эвакуированного в г. Молотовск. Его роль была фиктивной, позволявшей мне работать самостоятельно.

Через два месяца в этот цех приходили руководители других цехов, чтобы посмотреть как в нем было светло, тепло и чисто. Цех обогревался теплой водой от электростанции. Во время воздушных тревог окна немедленно закрывались ставнями. Каждый работающий в цехе знал свои постоянные обязанности и исполнял их без дополнительных команд. Все успешно работали. В таком состоянии сдал я цех другому руководителю, в связи с переводом меня в строители судов проекта 122 -а. Живым людям для производительной работы нужен отдых, отдых в других условиях. В лагерях этим занимались культурно-воспитательные части, организующие концерты самодеятельности. Нас также водили на них во второй участок лагеря. По дороге к лагерному клубу, на громадном щите, читали такие объявления: «Рассмотрев случаи саботажа заключенных, следственная тройка постановила расстрелять...» (указывалось 10 – 15 фамилий). Это в дополнение к многим умиравшим от истощения, простуды, надрыва на работе.

За первые два военных года число заключенных на участке сократилось в 10 раз. За малейшее непослушание строго наказывали и нас, работников ОТБ. За замечание охраннику, чтобы во время обеда он не торчал около меня, я получил 15 суток карцера, в котором было холодно, на день выдавали 300 граммов хлеба без приварка и только на пятый и десятый день дали по миске баланды. Для меня это был урок и пример для других.

Мне поручили руководство корпусными работами. Построив свою работу так, чтобы рабочие были обеспечены всем необходимым, не гоняясь за каждым из них - доверившись их желанию работать – мы достигли успешной одновременной работы на всех двенадцати судах, которые ремонтировались.

Война закончилась. От вольных людей, работавших с нами на заводе в Молотовске, мы – заключенные были осведомлены не только о происходящих событиях, но и через них пытались выяснить, где наши семьи, как они живут без нас.

Моему земляку Дашевскому во время поездки в Николаев удалось провести мою семью. Дашевский привез мне удручающие вести. Жена, находясь в 1937 – 1939 годах во Владивостокской тюрьме, спала на бетонном полу и простудила ноги. В последствии, у нее без лечения возникла гангрена и она лишилась ноги. Старшая дочь, очень впечатлительная девочка, оставшаяся в восьмилетнем возрасте с четырехлетней сестрой без родителей, живя у малообеспеченной бабушки без надлежащего ухода и надзора, покалечилась, тяжело и долго болела и умерла четырнадцати лет. Умирая, она, рыдая, сказала: «Спасибо великому Сталину за нашу несчастную жизнь». Не-человеческое горе обрушилось на меня. Что сделали изверги-палачи с моей, ни в чем не виновной семьей. Дьявол бы не придумал подобного страшного издевательства над людьми.

Нас этапировали из Молотовска в Ленинград. Везли под негласным для окружающих конвоем. В штатской одежде нас сопровождали те «секретари», что неотступно следовали за нами на заводе, когда мы там работали как начальники, а жили в тюрьме как арестанты. Перед выездом нас предупредили о запрещении отходить от сопровождающих и быть среди публики. Все же в пути разрешили купить газету, в ожидании поезда поседеть в ресторане Архангельского вокзала, а в Вологде выйти из вокзала.

Мы прибыли в Ленинград и были доставлены в «Кресты» – тюрьму №1 города. «Кресты» – тюрьма из двух крестообразных зданий дореволюционной постройки. Название «Кресты» воспринималось двояко, символически: как тяжелый крест, который несли в прошлом противники царского самодержавия, и как более тяжелый крест в настоящем, для самых преданных тружеников и защитников своей же власти, в своем же государстве.

Прошло более трех лет, как была снята блокада Ленинграда, но улицы его, здания и в том числе «Кресты» оставались все такими же, как в блокаду холодными, отсыревшими, отдающими трупным запахом и карболкой. Нас поместили в здания тюрьмы. Но и в нем первые недели мы спали при такой низкой температуре, что мерзли, лежа в ватной одежде, накрывшись сверху ватными бушлатами. Засыпали с трудом. Поутру на изголовьях находили иней от замерзшего дыхания.

Теплее было в рабочем помещении. Кроме нас, там работали и вольные. Мы создавали проект двухорудийной башни для лидеров и миноносцев. ОКБ (особое конструкторское бюро) здесь было артиллерийским, как филиал ОТБ при наркомате внутренних дел.

У каждого работающего – определенные обязанности. Мне поручили определять теоретический вес и положение центра тяжести каждой детали в отдельности, узлов и конструкций в целом.

Иногда приходилось напряженно работать полный арестантский день – десять часов; иногда была возможность почитать техническую или иную книгу. Впрочем, иногда поручались задания, не связанные с проектированием башни.

Кормили нас тогда так плохо, что мне, высокому, приходилось воровать и есть сырыми картофели и брюкву. Заметив въезжающий во двор тюрьмы грузовик с картофелем, я мимоходом, используя свой рост, воровал и, схватив в пригоршню несколько картошек, немедленно «смывался».

Наступил 1947 год. У многих, как и у меня, заканчивался десятый год заключения. Задумывались: выпустят ли нас «на волю» или нет. Очень волновались. Так волновались, что умирали от разрыва сердца накануне освобождения. Это произошло с Карлом Эмильевичем Кольбе, бывшим в 20-е годы главным инженером на Николаевском судостроительном заводе имени А. Марти.

...Последний день в тюрьме. Почему не сказать, не предупредить о том, когда выпустят? Об этом ни слова на кануне и ни слова утром. Лишь перед обедом велели задержаться в камере и, когда все вышли, началась спешка: сдача тюремной одежды (оставляли то, в чем ты одет), получение литеры на проезд и справки об освобождении из тюрьмы, получение харчей на дорогу. На дорогу дали пайку хлеба и селедку.

Предупредили, чтобы держались в стороне от публики, а главное, взяли подписку о том, что «я обязуюсь нигде, никогда, никому, ни при каких обстоятельствах ничего не рассказывать о том, что видел и слышал сам или узнал от других лиц о происшедшем в местах заключения» и предупредили, что при неисполнении обязательства буду подвергнут повторному заключению. Этим требованием на много лет вперед обеспечивалось гробовое молчание и замкнутость бывших заключенных не только среди чужих людей, но и в своей семье.

Вернувшись в Николаев, я оказался в положении, хуже которого трудно себе представить. Нужно было немедленно найти любую работу. Но куда не сунусь, всюду один ответ: «Без прописки не принимаем». А в милиции предупредили, что, как лишенный гражданских прав на пять лет, я нахожусь в высылке. Мне запрещено жить в сто одном городе страны, в том числе в Николаеве. Если же я буду находиться в нем, то

меня отвезут от него подальше – на север. Кто-то подсказал: пропишись в деревне, а работай в городе. Побрел в Терновку, в Богоявленск. Всюду, зглянув на мой паспорт, отказываются прописать.

А кушать-то нечего. Уже едва-едва переставляю ноги. Пройдя по улице несколько шагов, сажусь на землю. Чтобы отдохнуть. Чаще всего хожу к отделу кадров завода имени 61 коммунара. Отдел тогда был на Адмиральской улице. Из этого завода меня командировали на Дальний Восток, и я надеялся, может быть, примут хоть на какое-нибудь подсобное хозяйство. Однажды меня, обессиленного, лежавшего на обочине дороги вблизи отдела кадров, увидел проезжавший в автомобиле главный инженер завода Ефим Маркович Горбенко. Увидев, не поверил, но вылез из машины и подошел ко мне. Спрашивает: «Чего ты валяешься на дороге?» Отвечаю: «Месяц, как я из тюрьмы, жить не на что, на работу не принимают, совсем отошал, вот-вот сдохну». Задумался Ефим и говорит: «Карауль меня завтра утром у въездных ворот. Как подъеду, ты без приглашения садись в машину, проедешь на завод, а там посмотрим».

На следующий день он привел меня в кабинет директора завода И.С. Прибыльского. Решили принять на временную работу мастером в корпусообрабатывающий цех. Вот так я опять стал мастеровать, как мастеровал двадцать лет тому назад. Через несколько дней меня в мастерской увидел Горбенко (стоявшего в безнадежно усталой позе). Поинтересовался, что со мной. Понял и написал записку в отдел снабжения, чтобы мне выдали ведро квашенной капусты с последующей оплатой. Впервые «на воле» я с семьей поел вдоволь заработанной мною же пищи.

Вскоре, получив продовольственные карточки и аванс зарплаты, я стал чувствовать себя уверенней, но еще не так, чтобы работать на сквозняке и морозе, и опять меня выручил главный инженер завода. Он порекомендовал перевести меня начальником бюро объединения двух цехов корпусостapelного и обрабатывающего. Осенью того же 1947 года я уже полноценно работал и участвовал в подъеме подкрановых путей над стапелями, взорванных во время войны.

Жизнь снова наполнилась тревогой. Нас, арестованных летом 1937 года и выпущенных из тюрем в 1947 году по окончанию назначенного нам срока заключения, в 1949 году снова стали арестовывать и высылать на север, на вечное поселение. Узнаем: снова арестован Иван Яковлевич Скрипник из отдела снабжения завода имени 61-го коммунара; арестован Александр Михайлович Гладун – технолог завода «Плуг и молот» (ныне завод «Дормашина»). Догадываюсь, что не минет и меня чаша сия.

Но как сказать об этом жене, дочери, из-за меня пережившим много горя, подвергшимся репрессиям, не имевшим средств к существованию? Как тяжело и больно на душе!

16 марта 1949 года меня, меня позвали к начальнику цеха И. Кирееву. Он приказал мне немедленно явиться в отдел кадров завода. Почуялось недоброе: понял, что пришли за мной. Открываю дверь начальника отдела кадров и вхожу. Прямо на меня направлены два пистолета. Один целиться из-за стола, другой – сбоку от дверей. «Руки вверх!» – это мне. Смешной показалась мне их предосторожность. Не предъявив ордеров на арест и обыск, обшарив меня со всех сторон в поисках оружия, проверив личность по установочным данным, повезли меня домой.

Широко открытыми глазами смотрели мои жена и дочь на церемонию «взятия» и обыска в квартире. Удалось сказать жене, что берут для ссылки, откуда, возможно, смогу писать. И, может быть, помогу деньгами. Оперативники НКВД запретили разговаривать. Привезли меня в филиал следственной тюрьмы, что была на Таврической улице (улица Шевченко), втокнули в какую-то камеру, где уже находилось несколько

бывалых заключенных. Пробыли мы в ней несколько дней, пока оформлялись направления для перевода нас в городскую тюрьму. Спали, конечно, на голом полу, кормили нас, как принято, вонючей баландой.

В городской тюрьме поместили меня в камеру, где сосредоточились «повторники», то есть те, кто был снова арестован за то, что он ранее уже сидел. Снова я вместе с Гладуном, с которым прожил восемь лет в спецтюрьмах. Здесь же Скрипник. Здесь и Ружацкий – глубокий старик-эсер, которого продержали в тюрьмах всю его жизнь. Сомнений не было. Собирают этап для ссылки.

На четвертом месяце нахождения в камере Николаевской городской тюрьмы загромычал и открылся «волчок». Коридорный надзиратель, заглядывая, тихо спрашивал: «Кто на букву «б»?» Называю себя и сразу же следует команда: «Быстро с вещами!» На минуту заводят в канцелярию и говорят: «Распишись там, где птичка!» Мельком читаю: «Постановление Особого совещания при Народном комиссаре внутренних дел СССР о ссылке в Красноярский край». Разъяснений за что, куда именно и насколько – никаких.

Из Николаева нас направили в Харьковскую пересыльную тюрьму, в которой долго нас не держали.

Формирование этапа в группы по вагонам началось с утра. В группах по 32 человека, по числу мест на нарах в товарных вагонах. «Контру» формировали отдельно от уголовников. Выстроив по восемь человек в ряд и по четыре в длину колонны. Выровняв в рядах и в тыллок, велели, ожидая отправки, сидеть на корточках, не вставая.

Наконец, сформировали. Все сидят. По бокам колонны стоят солдаты войск НКВД, направив штыки в сторону подконвойных. Кроме них, много солдат с овчарками и много начальства. Зычно раздается голос начальника конвоя: «Предупреждаю: во время движения шаг зека вперед, назад или в сторону от колонны считается как побег. Конвою приказываю применять оружие без предупреждения. Конвой, к бою! Зека, встать! Шагом марш!»

И длинная колонна этапа, под лай овчарок, выползла на улицу. На дороге ни души, а по ее сторонам все запружено людьми. Одновременно с движением заключенных двинулись толпы народа. Некоторым удавалось в рядах идущих найти своих близких, и тогда раздавались приглушенные рыдания. Почти месяц везли нас из Харькова в Красноярск. Через Сызрань, Челябинск, Новосибирск. Погода стояла знойная. Лежали полуголые, потные, грязные, полусонные, ко всему безразличные. Два раза в день эшелон останавливался для раздачи пищи. Поочередно открывались двери вагонов, заперты с наружи на замок. Двое солдат охраны направляли винтовки со штыками в проем дверей, третий (с овчаркой) становился между нами и уголовники выдавали: по утрам – пайки хлеба и воду для питья, а в полдень – похлебку (баланду). Двери опять запирались на замок.

По приезде в Красноярск нас поместили в пересыльной тюрьме. Мне определили местом ссылки село Богучаны. В этом селе я работал в колхозе, затем нанялся рабочим в райрыболовпотребсоюзе. Летом 1950 г. по моей просьбе был перевезен в заполярный город Игарку.

В Игарке мне дали комнату в бараке на Оборонной улице, в доме номер семь. Работал на пристани, затем старшим кочегаром, старшим турбинистом на электростанции.

Известие о смерти Сталина не изменило положение ссыльных, но в их сознании зародилась надежда на перемены к лучшему, так как кто, как не он, был первопричиной всех бед и несчастий в стране и жизни многих миллионов безвинно преследуемых и

уничтоженных людей. И повалили в разные правительственные учреждения жалобы и заявления о необоснованности обвинений и наказаний.

До этого не было никакой возможности писать и подавать жалобы на действия следователей. Бумагу и чернила арестованным не давали, а если каким-то образом написанное заявление подавалось тюремному начальству, то на него никто не отвечал.

С Игаркой у меня связаны воспоминания о некоторых моих товарищах. Еще до моего приезда там умер А.М. Гладун. В вечно мерзлой земле выдолбили ему неглубокую ямку (земля и под костром не оттаяла). Чтобы собаки не выгребли труп, на гроб навалили камни.

В следственной и городской тюрьмах города Владивостока запрещалась подача жалоб по делу. Поэтому только в 1939 году, при поступлении в Большевскую спецтюрьму, работая в ОТБ, я написал несколько заявлений генеральному прокурору СССР, Наркому внутренних дел СССР и другим лицам о двухлетнем содержании меня под стражей без суда и о незаконных методах следствия. Ни на одно заявление ответа мне не дали.

Заочным приговором 29 мая 1940 года Военная коллегия Верховного Суда СССР (это через три года после ареста) приговорила меня к 10 годам ИТЛ, к пяти последующим годам поражения в правах и к конфискации всего имущества.

При первом же известии о смерти Сталина, я опять 20 мая 1953 года из ссылки после заявления Председателю Президиума Верховного Совета СССР об абсурдности возведенных на меня в 1937 году обвинений, на которое через два месяца мне ответили: «Жалоба передана в прокуратуру».

Прошел год, а ни ответа, ни привета. 14 апреля 1954 года запрашиваю секретариат Верховного Совета СССР, в сентябре того же года запрашиваю главного военного прокурора, проверяется ли моя жалоба. Снова в июне 1955 года запрашиваю Главную военную прокуратуру о состоянии проверки моего дела. Получаю последовательные ответы: 6 сентября 1956 года – «жалоба проверяется»; в июне 1955 года – «приняты меры к ускорению проверки».

«Повторникам», находившимся в ссылке на «вечном поселении» в сентябре 1954 года объявили о прекращении ссылки и разрешили возвращаться за свой счет на места постоянного жительства. Из-за ледостава на Енисее, мы с женой выехали домой летом 1955 года.

Уезжали мы с клеймом судившихся, отбывших наказание «врагов народа», ограниченных в выборе места жительства и работы, то есть из ссыльных мы превращались в высланных, что и подтвердилось по приезде домой.

На работу на судостроительные заводы меня не взяли. Министерство судостроительной промышленности на просьбы о направлении на работу отписывалось, ни в чем не помогая.

Пришлось мне поступить на завод «Океан». На этом заводе в ту пору строились плавучие электростанции, и требовался инженерно-технический работник, способный возглавить достройку и сдачу этих судов, поэтому-то меня приняли туда на работу.

Затем я снова вернулся на Черноморский судостроительный завод, с которого начиналась моя инженерная жизнь. Работая главным технологом, руководил постройкой крупных судов, в том числе китобазы «Советская Россия» и противолодочных крейсеров «Москва» и «Ленинград».

Справку об отмене приговора Военной коллегии от 29 мая 1940 года, об отмене постановления особого совещания от 25 мая 1949 года о ссылке и о прекращении моего дела №1423-37/9р за отсутствием состава преступления, то есть справку о полной

реабілітації мене прислали із Воєнної колегії Верховного Суду СРСР в квітні 1957 року. Яким би складним ні було другоразове повернення до життя, але я і жінка були щасливі, що дожили до такого дня.

Казалося б, реабілітованому слід було старі умови роботи і життя, але не тут-то було! В зв'язі з реабілітацією виникло багато складно розв'язуваних завдань по відновленню порушених громадянських прав. Через репресії я і моя сім'я були позбавлені роботи по спеціальності, зручної оселі, домашніх речей, одягу, взуття і інших предметів моїх, жінки, дітей, грошових заощаджень, документів про освіту, про роботу на заводі за 18 років, архівних документів, нагородних подарунків від ЦК ВКП(б), наркомату оборонної промисловості, ВЦСПС, командуючого військово-морським Тихоокеанським флотом. Було підірвано моє здоров'я, калічена жінка, загинула старша донька, багато років жили в біді жінка, донька, мати.

В справках про звільнення, одержаній при виході з ув'язнення, було вказано час винесення рішення, але не вказувалося, коли заарештували. Таким чином, заарештований 21 липня 1937 року (і в той же день звільнений з заводу), а заочно засуджений 29 травня 1940 року, я невідомо де, був три роки. Тому мій неперервний стаж перервався, і я втратив право на пенсію, працював 63 роки, включаючи час ув'язнення. На прохання про повернення особистих документів, вилучених при арешті, я отримав відписки, що «через давність часу документи не збереглися».

Моє ув'язнення в минулому при випадку ставили мені в провину. Так, при масовому нагородженні учасників в будівництві кораблів під моїм керівництвом, ні партком, ні дирекція заводу мене до нагороди не представляли, пояснюючи це тим, «що він сидів».

Прошло майже сорок років після моєї реабілітації, опублікована велика кількість матеріалів, розкритих Сталіна як натхненника багатьох темних справ, як підлогою особистість. Відомі діяння його приспівників, карального апарату. Очевидно шкода, нанесена їми економіці, обороні країни, моральності народу. Шкода повлекла до непотрібних втрат в роки Великої Вітчизняної Війни. Дожив до старшого віку переживши те, що описано в цих споминах, я спешу донести до людей частину нашої історії. І якщо спомина допоможуть моїм співвітчизникам відкрити очі на минуле, я буду радий тому, що мій свідчальський голос прозвучав не даремно.

Особисті свідчення С.І. Бондаревського. Архів Редакційно-видавничої групи «Реабілітовані історією». Оригінал. Рукопис.

№ 167

Спогади Тимофія Спиридоновича Кірюшка

Багато хто і тепер ставить перед собою питання – як це могло статися, що люди самі на себе наговорювали, визнавали себе винними у злочинах, які ніколи не чинили? А преса наша часто пише, що слідчі застосовували «недозволені методи». Але які це були методи? Я хочу про них детально написати.

Мене заарештували в м. Вінниці 3 січня 1937 року, коли я одержав відпустку і збирався їхати в Баштанку, на батьківщину. Слідство тягнулося 371 день і тільки 8 січня 1938 року мене судила спецколегія Вінницького облсуду і присудила до 10 років ув'язнення і 5 років обмеження в правах. Під час арешту я, наївний, думав, що до

ранку в НКВС розберуться і ранком я ще встигну на поїзд на Миколаїв. Але ранком з НКВС мене відвезли у в'язницю, спецкорпус, камера № 17. У камері стояло два лежачка з матрацами, простирадлами, ковдрами і подушками. На одному сидів старий поляк Фелінський, а друге показали мені. Через два дні мене повели на допит. Слідчий мій – Гутман Мотя, бун невисокий на зріст, з виду схожий на рахітика. Він поставив мені тільки три питання: де народився, де учився, з ким дружив в інституті. На моє питання – за що мене заарештували – відповів: «Я вас скоро викличу і довідаєтесь». Другого разу Гутман викликав мене тільки 15 січня.

Я до того часу обурювався, стукав у двері, чому мене так довго не викликають? Але прийшов начальник корпусу і сказав: «Не здіймайте галасу. Ви тут не один, інакше посаджу в карцер». На допиті Гутман показав мені постанову бюро Вінницького міськкому партії від 7 січня 1937 року. Постанова була коротка: «Виключити з членів партії Кірюшко Тимофія Спиридоновича за контрреволюційну діяльність. Основа: доповідна слідчого НКВС т. Гутмана». Мене це приголомшило. Як це можна було без виклику на бюро виключити мене з партії? Гутман побачив мою розгубленість, подав мені і другий документ. Це був витяг з протоколу допиту колишнього студента нашого інституту Морозова Семена Олексійовича. У ній було коротко написано: «В інституті мною була організована троцькістська група, в яку входили: я, Попов І.Ф. і Клименко Д.С. Пізніше до нас приєднався і Кірюшко». Коли я подивився на Гутмана, він із зловтішною посмішкою запитав мене: «Ну що? Тепер будете говорити про свою троцькістську контрреволюційну діяльність?» «Ви вірите цьому документу?» – запитав я Гутмана і кинув цей папір на стіл. «Як! – закричав Гутман. – ця людина щиросердно визнала свою вину, а ви ставите мені дурні запитання.» А потім уже більш спокійно: «Раджу і Вам щиросердно признатися, це пом'якшить Ваше покарання».

«Якщо він сам добровільно дав ці показання, – сказав я, – значить він мерзотник і підла людина, а якщо його примусили, то ті ще гірші мерзотники. Адже ми усі жили разом п'ять років в одній кімнаті студентського гуртожитку і ні разу навіть не згадували про Троцького. Я ще з ранніх комсомольських років ненавидів Троцького. Ми, комсомольці двадцятих років, знали, що Троцький прийшов у партію більшовиків напередодні Жовтневої революції. Знали, що батько його був поміщик, мав масток у Херсонській губернії. А я там народився і виріс». Гутман мовчав. Потім узяв лист паперу і почав писати протокол допиту.

Запитання: Органи НКВС мають матеріали, що Ви, будучи студентом, були завербовані С.А. Морозовим у контрреволюційну організацію. Розкажіть, коли це було і за яких обставин.

Відповідь: Ніхто, ніде і ніколи не вербував мене в контрреволюційну організацію, і мені нічого про неї розповідати.

Запитання: Ви говорите неправду, ми маємо в розпорядженні витяг з протоколу дізнання Морозова, що Ви були завербовані в контрреволюційну організацію.

Відповідь: Це наклеп, Морозов оговорив не тільки мене, але й члена партії Попова і комсомольця Клименка Д.С.

Гутман недовго подумав, потім написав відповіді, написані з моїх слів, дав мені підписати і відправив мене знову у в'язницю.

Це був єдиний протокол допиту, що проходив з дотриманням юридичних правил, Потім Гутман не викликав мене більше місяця. А за цей час у в'язниці пройшла «перестройка».

Із усіх камер було викинуто ліжка, і люди спали на голій асфальтованій долівці. Мене 17 січня перевели в 19-ту камеру, Там поки що стояло три ліжка. Уночі до мене

привели ще одного чоловіка – члена партії Сапожнікова, а через два дні, увечері, привели і третього – інспектора облвню, секретаря комсомольської організації Чубка. Сапожнікова звинувачували в троцькізмі, а бідний Чубок іще не знав у чому його будуть звинувачувати, його забрали з президії зборів, де він повинен був виступати зі словом, засудити правотроцькістський блок. Він нас запевняв, що ні в чому не винний, а я сидів і думав, скільки нас іще є таких наївних, що вірять – ось розберуться і відпустять.

Якось ранком ми почули із сусідньої камери стук у стіну. Я прислухався. Стукали азбукою Морзе, запитували: «Хто ви»? Я знав азбуку Морзе, служив у армії в полку зв'язку і зразу постукав: «А ви хто»? «Ми військові», – була відповідь, «А ви?» «Я інженер, – відстукав я, – а іще два – учитель і робітник». Так ми перестукувались кожного ранку. Але одного ранку, коли їх привели з убиральні, я почув сигнал: «Увага!» Я відстукав: «Слухаю». «Полковник кинувся вниз головою і розбився», – стукали вони нам. А на другий день, коли нас вели в убиральню, ми побачили, що до поручнів східців була прив'язана канатна сітка.

Це була перша жертва, про яку ми довідалися в стінах в'язниці. Потім нас перевели у загальний корпус. Там вже не було ні матраців, ні ліжок, але це було не тільки у цій камері, але й у всій в'язниці. Після доповіді Сталіна на лютнево-березневому Пленумі ЦК КПРС, почалися масові арешти, а також жорстокі методи допитів.

П'ять місяців не визнавав себе винним директор насінневого заводу, член партії з 1921 року Бакун І.С., а на шостий привезли його з допиту побитого, на його тілі висіли клапти закривавленого м'яса. Бив його слідчий гумовим шлангом, і Бакун І.С. підписав, що він шкідник і шпигун.

Довго держався і директор комунального банку, член партії з 1918 року, учасник громадянської війни Давиденко А.С., але у червні привезли його з допиту і втягли в камеру побитого. Били його троє, два держали, а слідчий Даниленко бив його ніжкою від дубового стільця. Після цього допиту Давиденко порадив мені і Чубку придумати на себе яке-небудь маленьке звинувачення, тому що він підписав на себе страшне звинувачення, яке не робив.

Справу Чубка також вів слідчий Даниленко. Двоє вчителів з периферії – Марчук і Марценюк дали свідчення, що Чубок завербував їх у контрреволюційну організацію. Довго Чубок тримався, але потім, після триразового перебування в карцері, він визнав звинувачення. Його судили, дали 10 років ув'язнення і 5 років поразки (у виборчих правах). Давиденка за рішенням трійки розстріляли. А що зробили з Бакуном, не знаю.

Окрім методів присилування, слідчі застосовували ще й заходи переконання. Одним говорили, що цього вимагають самі обставини, іншим говорили: «Підписуй, підеш додому». І ось під тиском цих усіх «методів» тисячі й тисячі людей визнавали себе винними.

Мене Гутман викликав тільки на початку березня. Він встиг підібрати фальшивих свідків. Першою була колишня студентка нашого інституту Біленковська Віра. Вона дала свідчення, що я в інституті виключав з комсомолу кращих комсомольців, у тому числі і її.

Я відповів, що її виключили з комсомолу за аморальну поведінку. Інженер Ігнатович засвідчив, що я доводив план колгоспам за землевлаштування в той час, коли в колгоспах не було грошей на рахунок. Я відповів, що Ігнатович не знає, що колгосп це планове господарство. І третє – це був лист, що я написав секретарю комсомольської організації Гореліку, коли мене обком партії послав у Брацлавський район уповноваженим по збиранню цукрового буряку. Осінь була сира, кожен день ішли дощі. І я

написав: «Коли ви п'єте чай, то не думайте про те, як бідні колгоспники кожен день мокнуть під дощем, щоб до морозів зібрати цукровий буряк». На ставці віч-на-віч Горелик, під тиском Гутмана, підтвердив, що цей лист був контрреволюційним, адже Сталін говорив: «І життя хороше, і жити добре», а Кірюшко пише, що колгоспники бідні. Я відповів, що якби Горелік хоча б тиждень помокнув під цим дощем, як я мокнув, він би цього не сказав.

Після цього Гутман зляпав на мене обвинувальний висновок по ст. 54-11 і ст. 54-10 КК УРСР і направив у обласний суд. На суді я висловив прохання, щоб дали мені ставку віч-на-віч з Морозовим. Суд задовольнив моє прохання і справу повернув на дорозслідування.

Це було в кінці травня 1937 року, а Гутман мене викликав знову тільки в липні. Ставку віч-на-віч з Морозовим мені не дали, а Гутман зачитав мені витяг з протоколу дізнання Клименка Д.С., який показував: «Так, ми вечорами читали контрреволюційні вірші Єсеніна і Блока». «Ну що? – запитав Гутман. – Тепер ваша контрреволюційна група доведена». Я посміхнувся, потім спокійно відповів: «Ну нехай Клименко по своїй молодості не знає, що ні Єсенін, ні Блок не писали контрреволюційних віршів, але вам, слідчим, потрібно знати про це. Адже їх вірші і зараз продаються в кіосках». «Що ти мене вчиш? – закричав Гутман, – я тебе примушу визнати усі твої контрреволюційні злочини». «В народі є таке прислів'я, – відповів я, – не мечить бісер перед свинями».

Не знаю, чи зрозумів він що-небудь, але з НКВС направив мене прямо в карцер.

І після цього почалися «недозволені методи» допитів. Але ні погрози, ні карцери, ні камінні мішки не зламали волі до опору. А коли на одному з допитів я йому сказав, що ви на мені другої шпали не заробите, то він як звір накинувся на мене, вдарив по обличчю і хотів вдарити ще раз, але я піймав його руку і сказав: «Якщо Ви тільки почнете мене бити, я Вам горло перегризу. Мені нічого втрачати». Після цього він сам не наважився мене бити. Допомогати, як видно, ніхто йому не хотів.

Били мене конвоїри за те, що одного з них відштовхнув, коли мене він вдарив, що я по його команді не підняв вище голову. Він стукнувся головою об стіну, почував голову і сказав: «Ну, ти мене ще згадаєш». І коли вели з допиту, то втрюх так провчили мене, що насилу з автомобіля дійшов до камери. Після цього я відмовився відповідати на запитання слідчого, поки він не викличе прокурора.

Нарешті прийшов помічник прокурора по спецсправах Шагуров. Так, це той Кірюшко, про якого я тобі говорив, сказав йому Гутман, показавши на мене. «Ви що, відмовляєтеся давати свідчення?» – запитав мене прокурор. Я розповів, що мене били конвоїри. «Добре, – відповів прокурор, – конвоїрів ми покараємо, а вам необхідно підписати своє обвинувачення, адже воно доведене свідченням свідків». «Ні, відповів я, наклеп підписувати не буду». Прокурор подивився на годинник, сказав Гутману, що у нього нарада, і пішов. «Ну, бачив прокурора? – запитав у мене Гутман. – Ось у мене чистий бланк ордеру на арешт, я завтра впишу в нього прізвище прокурора і посаджу його. А ти мені кажеш прокурор, прокурор!»

Потім Гутман вирішив використати найпідліший з «недозволених методів». Через два дні, вночі він викликає мене на допит і зачитує рішення трійки про розстріл. «Ну що? – потім запитав мене, – догулявся? Тебе розстріляють, що не розкаяться, ти ще можеш розкаятися. Визнай себе винним, і трійка змінить своє рішення». «Ні! – відповів я, – можете розстрілювати, а наклеп на себе не підпишу». «Везіть його!» – сказав Гутман охороні. Ті вивели мене у двір, штовхнули в «чорний ворон» і повезли. Потім десь зупинились. Я ще сам виліз з автомобіля, і один сказав: «Ну, веди».

Я пам'ятаю – шуміли дерева, мабуть, був лісопарк. Відвели кроків двадцять від машини, і не пам'ятаю, стріляли? Здається ні, я ясно почув голос від автомобіля: «Що ти там вовтузишся з ним?» «Та темно, – відповів другий, – я вистрілив і не попав, а патронів більше нема». «Ну давай його назад».

І мене знову заштовхнули в автомобіль і привезли в НКВС. Але по дорозі я зрозумів, що це була провокація, і коли Гутман знову запропонував мені підписати звинувачення, я навідріз відмовився. «Везіть його назад у в'язницю, – сказав Гутман, – все одно його завтра або післязавтра розстріляють». Місяців два після цього мене ніхто не викликав.

І в жовтні викликав мене вже не Гутман, а інший слідчий. Він заявив мені, що діло направляється в Особливу Наряду. «А чому це?» – запитав я. «Не знаю, – відповів він, – це справа начальства. Прочитайте і розпишіться, що ви ознайомились зі справою». Я прочитав і розписався. «Тепер чекайте рішення Особливої Наряду». Як важко і утомливо було чекати. На звільнення я вже не надіявся, а що вирішить «Особлива»? Я сидів у слідчій камері.

Людей кожного дня возили на допити. Одних били, і вони визнавали себе винними, інші після карцеру добровільно визнавали себе винними, а я все чекав. Нарешті 8 січня 1938 року мене викликали в суд. Особлива Наряду не прийняла мою справу і відправила назад.

Перед початком суду підійшов до мене призначений мені захисник і сказав: «Я ознайомився з вашою справою. Вам потрібно хоч у чому-небудь признати себе винним». «Тоді не потрібно мене захищати» – відповів я. «Добре, – сказав він, – там буде видно».

Суд тривав недовго. Голова, зачитавши мій обвинувальний висновок, зляпаний Гутманом, запитав, чи визнаю я себе винним. Я відповів – ні. Тоді він дав слово прокурору. Прокурор Шагуров сказав, що звинувачення по ст. 54-11 КК УРСР доведено свідченнями Морозова С.А. і Клименко Д.С., а ст. 54-10 КК УРСР доведена підтвердженнями свідка Гореліка і листом самого обвинуваченого. Я прошу засудити обвинуваченого Кірюшка Т.С до 10 років виправно-трудових таборів і п'яти років поразки в правах.

Захисник погодився з прокурором, але, враховуючи молодість звинуваченого, попросив суд пом'якшити покарання. І суд після всього виніс вирок так, як вимагав прокурор.

З суду мене відвезли до в'язниці і штовхнули в камеру № 15 площею 90 кв. метрів, де уже сиділо 269 чоловік засуджених. Тут було декілька чоловік партійних працівників, вчителі, а загальну масу складали колгоспники і робітники, які після революції із попелу і руїн підіймали країну.

Сталін же по-своєму віддячив цим людям, мало хто з них повернувся з таборів, а їх були сотні тисяч. По моїй касації Верховний Суд УРСР 10 травня 1938 року зняв з мене обвинувачення по ст. 54-11 КК УРСР, залишив тільки ст. 54-10 КК УРСР і визначив мені 7 років ВТТ і три роки поразки в правах. У березні мене відправили в концтабір м. Солікамська Пермської області. Звідти, з пересильного табору кожного дня вивозили хоронити покійників, і я попросив тих, що вивозили, опустити мого листа у скриньку міської пошти. Це була скарга на ім'я Верховної Ради СРСР. За цим листом Верховний суд СРСР 26 грудня 1939 року відмінив рішення колишніх судів і ст. 54-10 КК УРСР замінив ст. 54-12 і визначив мені покарання три роки ВТТ і рік поразки,

У перших числах лютого 1940 року мене звільнили. Але на цьому не закінчились мої ходіння по муках. В Усольському таборі, де я отримав документи, мені не дозво-

лили їхати ні в Миколаїв, ні в Баштанку – це були режимні зони. Мені можна було тільки за 120 км від міста. Я вибрав Казанку. Але по дорозі на декілька днів заїхав у Кременчук, де тоді тимчасово проживала моя мати. І от я ризикнув зайти в паспортний відділ м. Кременчука.

Там завідуючою паспортним столом була молода жінка, комсомолка, яка недавно закінчила інститут. Я розповів їй, що я в інституті весь час буи секретарем комсомольської організації, розповів про своє горе. Вона співчувала мені і попросила показати посвідчення про моє звільнення. Я показав їй, вона сказала: «Принесіть фотографію, я вам на основі цього посвідчення видам паспорт». Я приніс, вона видала паспорт і приписала в Кременчузі. Я зразу написав заяву в Миколаївський відділ землеупорядкування про прийом на роботу і звітти одержав телеграму – приїздіть, будете працювати в будь-якому районі. І направили на роботу в рідну Баштанку,

Там, серед своїх, я з перших днів був рівноправним громадянином. З перших днів війни мене, як спеціаліста, мобілізували на фортифікаційні роботи, а коли німці обійшли нас, то я вступив у партизанський загін, де був начальником штабу загону. У 1958 році повністю реабілітований, поновлений у партії. Нагороджений двома орденами Вітчизняної війни.

Особисті свідчення Т.С. Кірюшко.

*Архів Миколаївської редакційно-видавничої групи «Реабілітовані історією». Оригінал.
Рукопис.*

ДОДАТКИ: фотодокументи з архівних фондів

АДРЕСАТУ
Херсонско-Николаевская Губернская Чрезвычайная Комиссия по борьбе с контрреволюционной спекуляцией преступлениями по должности и бандитизмом.

П О В Е С Т К А

Особому наказу Губчека № 4-10/92
Адрес: Н. Буеєв

Секретно-Оперативный отдел Губчека предлагает Вам явиться для дачи показаний в группу К. Р. П. к тов. Сидоренко в м. Николаев 1922 г. Невка без уважительных причин повлечет за собою суду Ревтрибунала.

1 " Августа 1922 г. гор. Николаев.

Уполномоченный Губчека Григорьев

63 208
 Отдел, Дело №
 № Т. К. Д.
 Лист № 3

Повістка до Херсонсько-Миколаївської губернської ЧК. 1921 р.

Архив №

ДЕЛО № 14320

*Это сов. Дородисово Николая Степановича
Дорофеева Федора Григорьевича, Станиславского
Арана Викторовича
и
других.*

Начато 18/IV 1922 г.
Окончено 1922 г.

Проверит. Следств. часть.

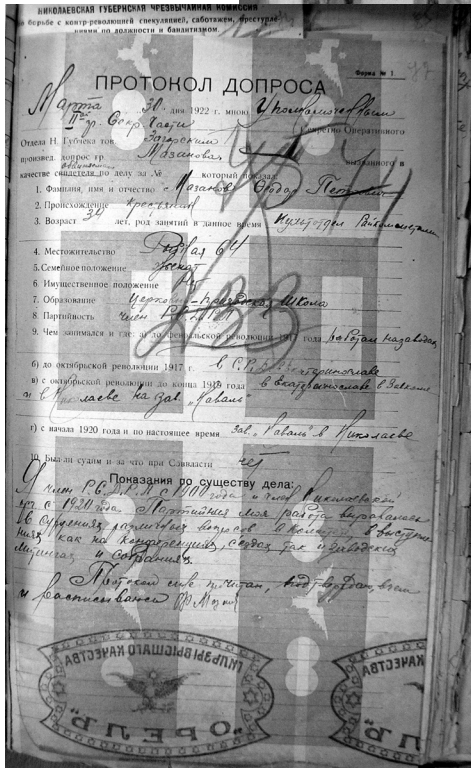
Формуляр слідчої справи, порушеної в ЧК проти групи меншовиків. Квітень 1922 р.

АНКЕТА № 84. КК

Для арестованных и заключенных с зачислением за Ч. Н.
Какие сведения показаны в анкете, будут подвергнуты строгой проверке.

О П Р О С Ы		О Т В Е Т Ы	
1-я часть (заполняется арестованным).			
Имя		Дорофеев	
и отчество		Федор Григорьевич	
Дата и место рождения		4.11.1907	
Квалификация		Клинич	
Пол	муж.	Губ.	Николаевская
Пит (год рождения)		год:	1907
Знаете ли вы родственника:		имя:	Антон
а) родственника		мес:	Июль
б) знакомого		год:	1907
в) знакомого		М.П. Дорофеев	
г) знакомого		Иван Григорьевич	
е) знакомого		Иван Григорьевич	
Знаете ли вы иностранных агентов:		Григорьев	
Данные о семье, местожительства и привычек (пол, число детей, профессия, политическое убеждение, религия, национальность, грамотность, знание иностранных языков).			
Семья	ФАМИЛИЯ, ИМИ И ОТЧЕСТВО	Возраст	Звание или место работы и должность или профессия
Знакомые (пол, место жительства, фамилия, имя, отчество)		Место жительства (адрес)	
Сестры: 1. Анна Григорьевна 1898		Николаев	
Братья: 1. Григорий Григорьевич 1907		Иван Григорьевич	
Политическая принадлежность: а) член партии (какая), б) член партии (какая), в) член партии (какая), г) член партии (какая), д) член партии (какая), е) член партии (какая), ж) член партии (какая), з) член партии (какая).			
Член партии (какая) профсоюза (какой)		Сведения об образовании, специальность, навыки	
НАЗВАНИЕ ПРЕДПРИЯТИЯ ИЛИ УЧРЕЖДЕНИЯ			
а) Зол. Завод» Кривий Ріг		Профессия или квалификация	
б) Николаев		Клинич	
в) Николаев		Специальность: инженер	

Анкета зарештованого Дорофеева М.П.

Протоколи допитів. 1922 р.

Зразок паперу, на якому друкувались бланки протоколів для ЧК. 1921 р.

*М. С. Савицький ДПУ
 Додаток до протоколу
 М. С. Савицький ДПУ
 М. С. Савицький ДПУ*

Заявление

эжен меньшевик
 в. Николаева сожалеет
 в Туркестан.

Заявление подано подполковником Райзановичем
 полковником в. Николаевым
 в. Николаевым

Получив сведения о том, что наши
 члены рабочих маэстри в тиземном
 форме, козарав угрожае их жизни
 мы убедительно просили перевести
 их на Украину в противном случае
 они обречены гибель.

*Мельник
 Крамбейков
 Мельник
 Крамбейков
 Вульфова
 Мазылова.
 Мельник*

Заява дружин колишніх меншовиків з проханням повернути на Україну їх чоловіків, висланих у Турханський край. 1922 р.

ОТДЕЛ
 Гор. Харьков 192 г.

ПРОТОКОЛ № 150

допроса, произведенного во Всукраинской Чрезвычайной Комиссии при
 Совнаркме Украины по борьбе с контр-рев., сабот. и спян.

по делу за №

Я, нижеподписав допрошен в качестве показываю:

1. Фамилия *Аврамсон*
 2. Имя, отчество *Симон Аврамович*
 3. Возраст *23 года*
 4. Происхождение
 5. Место жительства
 6. Род занятий
 7. Семейное положение
 8. Имущественное положение

9. Партийность *член Ревкома с 1914*
 10. Политические убеждения
 11. Образование: Общее Специальное
 12. Чем занимался и где служил:
 а) до войны 1914 года
 б) до февральской революции 1917 года
 в) до октябрьской революции 1917 года
 г) с октябрьской революции до ареста

13. Сведения о прежней судимости
 14. Что делал при Деникине

Протокол допиту в ДПУ. 1925 р

Украина
 У. С. Р. Р.
 ДЕРЖАВНЕ ПОЛІТИЧНЕ УПРАВЛІННЯ

Талон ордера № 101
 1928 р. По справе № _____
 Метром. ДПУ вийняти
 стованого _____

Державне політичне управління
 Ордер № 101
 По справі: _____
 Дійсний на 7 доб.
 Дано *Савицькому* 5-го дня 1928 р.
 Співробітником
М. Савицькому
 на переведення *обшука и арешта*
 ст. *Орденко Андреев, Конобач*
Митовича
 на адресу *Савицького, Наталієвни*
Ул. Савицького

Успішно виконано в громадських закладах згідно з постановою Республіки, наслідки давати всьому запису допиту пред'явленої ордера при виконанні повноважень дооручені.

Секретар *Мельник*

Ордер ДПУ на проведення обшуку та арешту. 1928 р.

Архив №

Постановление

по производстве обыска и ареста

года Лаварь 13 " 13 " дня я Уполномоченны

рассмотрев дело за

Нахико Анагалии Шкелю

его в Шкелювце

строю ст. ст. 54- У

Постановил:

ст. ст. 104, 105, 178 УПК УССР произвести обыс

Шкелю А. Ш. прожив.

Ковейки улице дом № 42 д

право обыска и ареста.

Уполномоченный [Signature]

Нач. [Signature]

У. С. Р. Р. О. Г. П. У.

ДЕРЖАВНЕ ПОЛІТИЧНЕ УПРАВЛІННЯ

Зекро **ДЕЛО** № 76013

НАЧАТО 13 г.

СКІНЧЕНО 13 г.

СПРАВА

№ 418 14864ч/16

По обвин. Грам Проценко
чашкою бутілки в грудні
розшуканим і звинуваченим
ст. 54. Шкелю.

Чечеві докази № [Signature]

ПОЧАТО

СКІНЧЕНО

НА АРКУШАХ

Здано в архив _____

_____ дня 192 р.

за № _____

Витяг в наказу ДПУ УСРР № 252 (внутр.)

23 року § 6 п.п. 3, 4 і 5.

п.п. 3 і 4) Невка слідчий відкуди не в

правати, винине як через В. Ц. Р., а як місцев

через Реєстратуру, п. 5. Відповідальність за не

виконання інтелектуального наказу поклади

ється на І-го відділу, відділені і на осіб, що

ведуть са. спр.

ПРОТОКОЛ (ТРУС)

р. Лаварь 14 " 14 " дня, Я. Субот.

Дручина В. С. В. Молод. № 10

ордера Крижанівка Д. П. У. 13 В. Шкелю

_____ місяця 192 р. зробив трус

Шкелю Анагалия що мешкає в місті Шкелю

С. Шкелю вул. буд. Ч 132 помешк. Ч

час тросу були присутні Сережа Шкелю Ударь Прот.

М. Шкелю М. Шкелю

роблених вказівок заручано: гр.

Шкелю Анагалия Молод. Шкелю

для представлення в Крижанівка ДПУ слідуюче:

(Детальний спис всього що забрано)

Грам Проценко

Справа жителя м. Миколасва Проценка А.І., звинувачуваного в шпигунстві. 1929 р.

478

12

У.С.Р.Р.

При заповненні анкети Уповноважений попереджає обвинуваченого, що за давання недостовірних та неправдивих відомостей він несе сувору відповідальність.

Анкета

14/5

1929 року.

Питання	Відповідь
Ім'я в імени	Проценко / Федора - Савалова
Ім'я по батькові	Анатоляна Васильевна
Рік народження	1897 з.
Місце народження	Губерн. Кургуль Повіт. 2. Кельменга Кеммерога Волость. 24. / 1. Крайня Кельменга Село. 0001 / 41 - /
Рік арешта	7. Червня 1929
Місце арешта	14/5 1929 р.
Арештований	По орд. №
Місце і коли прибув	

РІД ЗАНЯТТЯ, АБО МІСЦЕ СЛУЖБИ.		Соц.-проф. належність.
Тип господарства.	Якої окр. й села. <i>Андропольна</i>	Куркуль.
Спром. доб. й обр.	Назва підприємств. Посада або станова.	☒ Середняк.
Спром. доб. й обр.	Назва підприємств. Посада або станова.	☐ Білийк.
Тип установи.	Назва установи. Посада.	
Тип торгівлі.	Назва посади.	
Тип пром. та інші пр.	Назва посади.	
Тип освіти.	Назва посади.	
Тип експорту.	Назва посади.	
Тип флоти.	Назва посади.	
Тип ДПУ.	Назва посади.	
Тип поліції.	Назва посади.	
Тип органів добров. громад.	Назва посади.	

Склад родини, зріст і адреса членів

Ступінь споріднення	Прізвище, ім'я та по батькові	Зріст	Заняття й місце служби
<i>Траєв</i>	<i>Василь</i>	<i>46 см</i>	<i>б. Кельменга</i>
<i>"</i>	<i>Анатоль</i>	<i>42 см</i>	<i>р. № 1</i>
<i>"</i>	<i>Виктор</i>	<i>33 см</i>	<i>Кельменга</i>
<i>"</i>	<i>Росісіяна</i>	<i>29 см</i>	<i>Кельменга</i>

Підпис обвинуваченого: *А. Проценко*

Де утримується: _____

За ким заличено: _____

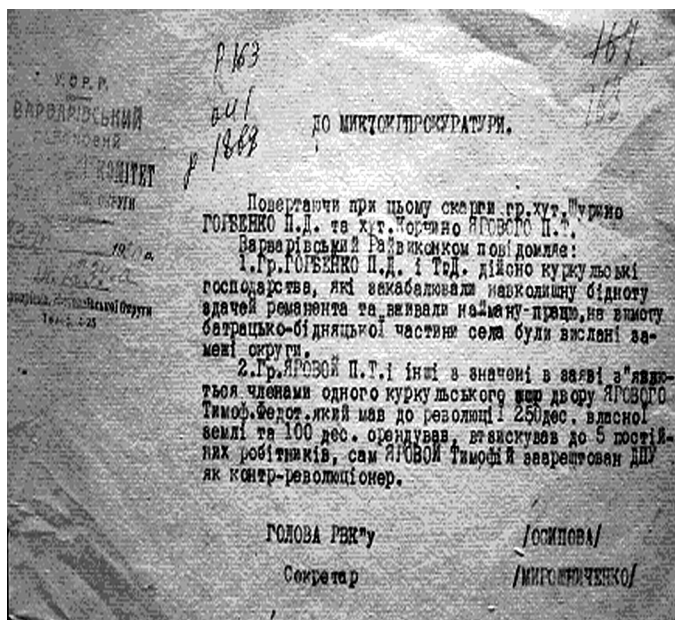
Підстава заличення: _____

Окремі прикм. обвинувачен. _____

ПРИМІТКА: _____

№ 137. Підпис: Уповноваженою або Пом. Уповнов.

Анкета заарештованої дружини Проценка А.І.

Довідка Варварівського райвиконкому про рішення бідняцько-батрацького активу вислати за межі округи колишніх куркулів Горбенка П.Д та Ярового П.Т. 1930 р.

Інструктивний лист Варварівського райвиконкому до голів сільрад з вимогою негайно очистити колгоспи від глитаїв та позбавленців прав. 1930 р.

Т а с м н о . -

ДО ВСІХ РАЙВІСНОКІВ.

103

За останній час в окрузі помічається випадки, коли куркульські елементи села, в зв'язку з політичною ліквідацією куркуля, не тільки спродують та псують худобу, а в різних нещасливих випадках - молотарки, сівалки, плуги і т. інш., підбуржуючи до цього й інші невідомі селяни. Пропонується вам мати наочний догляд за цією справою. Сільради мають організувати біля цього, як і біля справи вивчення та злісного продажу худоби, всю увагу бідняцько-середняцьких мас села. У всякому випадку псування реманенту має бути вважати, обговорювати на зборах селян, характеризувати, як засіб боротьби проти колективізації та інтересів бідняцько-середняцьких мас; необхідно до куркульських господарств, що будуть помічені в псуванні свого реманенту, вислати постановки про їхню ліквідацію та передавати справу до суду. -

ГОЛОВА ОКРЕМІСНОМУ

/СІМІНЬО/

Тасмна телеграма Миколаївського окрвиконкому про заходи проти селянських господарств, що будуть помічені в псуванні свого реманенту. 1930 р.

ПОШТО-ТЕЛЕГРАМА.

До Всіх Райінспекторів Держстраху.

Копія - до Райвиконкомів.

НАГЛЯНО ПРИПИНІТЬ ВІДШКОДОВУВАТИ ВТРАТИ КУРКУЛЬСЬКИМ ГОСПОДАРСТВАМ ВСІХ СТРАХОВИХ ВИПАДКАХ ПОЖЕЖАХ ХУДОБІ.

ЗАБОРОНЯЄТЬСЯ СПЛАЧУВАТИ ВІНАГОРОДУ ГОСПОДАРСТВАМ, ЩО ПОРУШУЮТЬ ПОСТАНОВУ УРЯДУ ОХОРОНИ ТВАРИНИЦТВА.

З'ЯСУВАННЯ ОБ'ЄМИМ ЛИСТОМ НАДСИЛАЄТЬСЯ.

СЕРВІСНА ДІЛКА ДЕРЖСТРАХ

№/В	Виплата
3350	192 р.
№ 4	
6	

11-20р.
г.50.

/Л Е В І Н /
/Б А В І Н С К І Й /

Телеграма Миколаївського окрдержстраху про припинення відшкодувань селянським господарствам страхових виплат у випадках падежу худоби. 1933 р.

ПРОКУРАТУРА РЕСПУБЛИКИ.

Селянина Чечкова Александра Ивановича с. Бармашево Николаевского района Николаевского округа

П О Д Я У
О ХЛЕБОЗАГОТОВКЕ

З А Я В Л Е Н И Е

Двор, главным которого я являюсь, состоит из 4-х человек: я, жена и 3-х малолетних. Земли 5 десятин и 3 арендованных; овец 1 лошадь и 1 корова. Сельхоз-налогу плачу бр. 95 коп. Урожай весь продан.

всего было - 3 дес.	- кукурузы и подсолн.	Урожай весь продан
всего 29 г.	- 1 дес. - багтана	всего 700 кг
- 1 "	- пшеницы	всего собрано 72 ц
- 3 "	- ячменя	из-за зауж. оставшее пропало.

Комиссия по хлебозаготовке обложила меня в 50 пудов пшеницы, я одал государству 5 пудов пшеницы и 18 пудов ячменя. Взяв 9 пудов ржи на вымол, обменял на 16 п. ячменя/ и за 6 месяцев вымол - мекатор/ обменял в 4 рга и лошади о'ега 30 пудов/ по 5-ти пудов в месяц/.

Таким образом, хлеба не осталось ни зернышка хлеба. Комиссия описала мою хату, единственную лошадь и корову - дата уже запродана 3/1-30 г. за 61 рубль, штрафная мера в

ку в размере 50 пудов, а не о'злости.

Прошу:

- 1/ приостановить продажу единственных лошади и коровы
- 2/ Предложить комиссии по хлебозаготовке сложить с меня начисленный штраф, уменьшив до 23 пудов/ фактически мною внесенных/ размер хлебозаготовки.
- 3/ Принять меры к возвращению мне запроданной хаты, которую деньги еще не несены и в которой я фактически еще живу.

Подчеркиваю, что я с семьей, в которой есть новорожденный - оказываюсь на улице без средств к существованию.

9 Января 1930 года.

г. Харьков.

Скарга до прокуратури УСРР селянина-середняка с. Бармашове Чечкова О.І. по справі про хлібозаготівлю. 1930 р.

УЧУ-УСРР
Николаевская область Харьков

При изобличении вменяемого, уголовное дело прекращается, обвиняемого об ответственности за деяния освобождается

АНКЕТА ОБВИНЯЕМОГО

Составлена 12.1.1928 г.

ВОПРОСЫ	ОТВЕТЫ
Фамилия	Харламов
Имя и отчество	Федор Иванович
Год рождения	1893 года
Место рождения	Хутор, деревня, село, местечко, город, уезд, губерния, провинция, область, республика, РСФСР
Парус	Хутор, деревня, село, местечко, город, уезд, губерния, провинция, область, республика, РСФСР
Место службы и должность в момент совершения преступления или рода занятий	Хлебороб
Основная профессия	Хлебороб
Профессиональная принадлежность	Член союза (какого) / № членского билета
Христианин, кулак, середняк, бедняк, батрак	Средняк
Удельная принадлежность	Удельная принадлежность, 3) неустойчивая принадлежность, 4) машинно-строительная принадлежность, 5) земледельческая принадлежность, 6) земледельческая принадлежность, 7) земледельческая принадлежность, 8) земледельческая принадлежность, 9) земледельческая принадлежность, 10) земледельческая принадлежность, 11) земледельческая принадлежность, 12) земледельческая принадлежность, 13) земледельческая принадлежность, 14) земледельческая принадлежность, 15) земледельческая принадлежность, 16) земледельческая принадлежность, 17) земледельческая принадлежность, 18) земледельческая принадлежность, 19) земледельческая принадлежность, 20) земледельческая принадлежность, 21) земледельческая принадлежность, 22) земледельческая принадлежность, 23) земледельческая принадлежность, 24) земледельческая принадлежность, 25) земледельческая принадлежность

Анкета обвинячучаного селянина-середняка с. Привільєне Баштанського району Харланова Ф.І. 1928 р.

У Т В Е Р Ж Д А Ю

И.о. прокурора Николаевской области
старший советник юстиции

Л.Н. Кафтанов

1930 года

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

в отношении Харланова Федора Ивановича

По материалам уголовного дела арх. № 2366-с проходит - Харланов Федор Иванович, 1903 года рождения, уроженец с. Привольяне Баштанского р-на Николаевской области, украинец, 6/л, до ареста проживал х. Лыбарка № 2 Баштанского р-на Николаевской области, хлебороб.

Родственников Харланова Ф.И. не установлено.

По постановлению Особого совещания при Коллегии ГПУ УСРР от 26.03.1928 года Харланов Ф.И. за проведение антисоветской агитации и противодействие мероприятиям, проводимым на селе выслан через III ОГПУ в Северный край сроком на три года.

Харланов Ф.И. подпадает под действие ст. 1 Указа Президиума Верховного Совета СССР от 16 января 1939 года "О дополнительных мерах по восстановлению справедливости в отношении жертв репрессий, имевших место в период 30-40-х и начала 50-х годов".

Старший помощник прокурора области по вызову за следствием в органах ГПУ советник юстиции

В.М. Колбаскин

Начальник следственной группы УНГБ УСРР Николаевской области подполковник

В.А. Левенко

28.06.1930 года

Висновок про невинність Ф.І. Харланова. 1989 р.

арт. дивизион 15 Сивашской дивизии, где про-
учился до 1924 года... Работал счетоводом на
заводе А. Марти, в сельхозколонии имени "Ленина"
и коллективе сапожников и, наконец, в городском
водопроводе до настоящего времени...
С сестрами и братом потерял связь с 1915г
и по приезде в Севастополь, мне говорили,
видели моего брата у белых офицером и на-
но он уехал за границу...
... Ни в каких контр-революционных орг.
задах не участвовал и с них ничего не знаю.
Антивоветской агитации я не вел и не веду.
В вед. явленном мне обвинении виновным се-
не признаю ... /Л.Д.6, 12/

НА ОСНОВАНИИ ИЗЛОЖЕННОГО,

ШКУРО, Михаил Никитич, 1888 года рождения, уроженец гор. Севастополя,
украинец, сын бывшего военного чиновника, военный чиновник стар
армии, служивший в армии Деникина, служащий, счетовод, с незакон-
ным средним образованием, беспартийный, работавший счетоводом в
городском водопроводе, на воинском учете не состоящий, в 1925 году
судившийся за превышение по должности и осужденный на 1 год при-
нудительных работ, привлечавшийся к следствию органами ГПУ за
службу у белых и агитацию, проживающий в Николаеве по ул. Акима в
доме № 84, -

ОБВИНЯЕТСЯ В ТОМ, ЧТО:

Будучи контр-революционно настроенным, систематически вел
среди рабочих и служащих Гор. водопровода антивоветскую агитацию,
имея целью возмущение у последних недовольства против нее и срыв
проводимых ею разных мероприятий, - т.е. в преступлениях, преду-
смотренных ст. 54-10. Ул. УССР.

построение обвинительное заключение вместе с делом о обви-
нении ШКУРО, Михаила Никитича, наряду с на рассмотрение Судебной
Тройки при Коллегии ГПУ УССР с ходатайством ПРИМЕНИТЬ К ОБВИНЯЕМОМУ
ШКУРО ЗАШЕДЕНТСТВО И КОНФИСКАЦИЯ СРОКОМ НА 1 МЕС. ЛЕТ.
ПРИКАЗ: Вещ. доков нет, ординарный содержится в Лефортово
Составлено в гор. Николаеве 21 февраля 1933 года.

ОПЕР. УПОЛНОМОЧЕННЫЙ ОО [подпись] /АЛСКИН/
СОГЛАСЕН: ПОУ НАЧ НГО ГПУ и ОО 15 [подпись] /РАДИН/
УТВЕРЖДАЮ: НАЧ НГО ГПУ и ОО 15 [подпись] /ИВАНОВИЧ/
[подпись]

Фрагмент обвинувачувального висновку по справі колишнього офіцера Шкуро М.І.,
засудженого до 5 років ВТТ за антирадянську агітацію. 1933 р.

ГПУ УССР

159
Червоноградський район

№ 231 / 30466

по обвинению Швеца Копотант, или Лавченка
Ю.В., Старостенко Ювгена Григорьевича
Левченко Андрея Тимофеевича, от
ст. 54-14 У.К. УССР.

УЧЕНО в 1962 году

УКГБ по Николаевской обл.

УСО УГБ НКВД УССР
г. Киев.

СПРАВКА № _____

Фамилия Старостенко Ювген Григорьевич
Дело арест. обл. Од. Отд. _____
Осужден на срок 5 лет из-за _____
Обвинение заблужд. заблужд.
Когда осужден 10/1-33г. ст. 174 УССР
г.д. находится защитной кассы
Кто ставит на пересмотр прокуратура по
решение по пересмотру _____

УСО УГБ НКВД УССР
КРИЛБЕРГ
1935 г.

Формуляр справи селян Новобузького району Швеца К.Л., Левченка А.Т., Старостенка Ю.В., засуджених за контрреволюційний саботаж. 1928 р.

Довідка на засудженого Старостенка Ю.В. 1935 р.

Выписка из протокола № 8/440 68. 10
Судебной Тройки при Коллегии ГПУ УССР от "10/1-33г." 1933 г.

СЛУШАЛИ	ПОСТАНОВИЛИ
Дело №-231/30466, Одесского областного ГПУ (Новобузьского РО), по обвин. гр. ЛЕВЧЕНКО Андрея Тимофеевича, 1907 г. рожд., урож. с. Мирнолюбовки УССР, ук. режиссер, по ст. 54-14 УК УССР	ЛЕВЧЕНКО Андрея Тимофеевича - заключить в концлагерь сроком на ПЯТЬ лет, считая срок с 25/XI-32г. Дело сдать в архив.

Верно: Секретарь Судебной Тройки

Витяг з протоколу трійки при колегії ДПУ УСРР про засудження Левченка А.Т. до концтабору строком на 5 років. 1932 р.

к. 2

36

УТВЕРЖДАЮ
48
Прокурор Николаевской области
старший советник юстиции
М. Е. Бондарь
" 18 " мая 1989 года

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

в отношении Швеца Константина Моисеевича

По материалам уголовного дела арх. № 6982 проходит -

Швец Константин Моисеевич, 1894 года рождения, уроженец с. Миробовка Новобугского района Николаевской области, б/п, хлебороб, до ареста проживал в с. Ново Розовка Николаевской области.

Из родственников осужденного установлен: сын - Швец Иван Константинович, проживающий в с. М. Мечетня Кривоозерского района Николаевской области.

Швец К. М. арестован в декабре 1932 года Новобугским РО ГПУ УССР по подозрению в совершении преступления, предусмотренного ст. 54-14 УК УССР (контрреволюционный саботаж).

Обвинение предъявлено 25 декабря 1932 года. 10 января 1933 года Судебной Тройкой при Коллегии ГПУ УССР Швец К. М. заключен в концлагерь сроком на 5 лет.

Швец Константин Моисеевич подпадает под действие ст. 1 Указа Президиума Верховного Совета СССР от 16.01.1989 года "О дополнительных мерах по восстановлению справедливости в отношении жертв репрессий, имевших место в период 30-40-х и начала 50-х годов".

Старший помощник прокурора области по надзору за следствием в органах КГБ *В. М. Колбешкин*
советник юстиции

Начальник следственной группы УКГБ УССР по Николаевской области подполковник *В. А. Левенец*

" 15 " мая 1989 года

Висновок прокуратури та управління КДБ УРСР по Миколаївській області
про реабілітацію Швеца К.В. 1989 р.

Мои Богимратий Ивановича Агманакки готови-
тельные показания от 11 февраля 1934 года

К ранее данным - по вопросу увеличен-
ного повышения процентов готовности
судов заказов 186-187 и 220-221, показываю

Установки по повышению процентов готовно-
сти я получил от Ю.А. Гуммерта, начиная с 1929г.
в бытность его строителем судов заказов 186-187,
когда я был с ним связан по делу севеземий
разведывательного характера.

С 1931 года, будучи членом К.Р. Организации,
я в более конкретной форме получил установку
об увеличении процентов готовности от
начальника производственного отдела, так же
члена К.Р. организации того же Ю.А. Гуммерта
с которым я уже был связан по вредительской
линии

С момента создания Комбината в 1932 году
я установки вредительского характера стал
получать от начальника производст. отдела
Суд. Зав. Р.Т. Чернышевского, с кем по вредительской
линии я был связан с октября 1932 года

Начиная с ноября 1932 года, я в свою очередь
стал давать установки на повышение процентов
готовности строителям плавбазы "Звездус"
Рибанке, вовлекаясь много в К.Р. Организацию

Будучи связанным по вредительской линии
с Д.И. Никольским в 1933г в бытность его
строителем судов заказ 220-221, я с ним вел
разговор о конкретном увеличении процентов
готовности этих судов

На будучи связанным по линии К.Р. Организации
мл. Писанов-Экономич отдела Суд. Зав. А.Ф. Шеремет

Додаткові "зізнання" під час слідства працівника заводу ім. А. Марті Агманакі Б.І.
про участь у роботі контрреволюційної організації та шкідництві. 1934 р.

24 39

ПРОТОКОЛ ДОПРОСА

Обвиняемого ГАЙДУКА Василия Федосеевича
от 22 октября 1935 года.-

Допросил: ПОМ НАЧ СПО УТБ ВОО - Д Е Н А У

ВОПРОС: Расскажите подробно, что Вам известно о контр-революционной деятельности в 1919-20 г.г. гр-на ТУР Павла Макаровича - жителя с. Баштанки.

ОТВЕТ: Гр-на ТУР Павла Макаровича знаю, как односельчанина с 1913-1914 г.г.

Отец его до революции имел в Баштанке около 10 десятин земли, которую сам не обрабатывал, а сдавал в аренду. Мать его все время торговала на базаре.

До революции ТУР Павел служил распорядителем в местной Баштанской библиотеки-читальне.

В 1918 году, до прихода немцев, ТУР работал в г. Херсоне в земской управе, кем не помню.

Где он находился в период гетманщины не знаю.

В Баштанке ТУР Павел появился в мае-июне 1919 г. В это время в Баштанке производилась мобилизация в Красную Армию. ТУР Павел неоднократно выступал на общих собраниях/сходах против мобилизации в Красную Армию, предлагая послать к денikinцам делегацию, чтобы узнать их программу. Выступил уже в это время ТУР как убежденный С-Р.

В августе-сентябре м-це 1919 г. после занятия денikinцами Баштанки ТУР Павел был избран сельским старостой; волостным старшиной был избран сын крупного кулака ЗМИЕВСКИЙ Федор Яковлевич. В это время из г. Херсона был прислан денikinский пристав. В сентябре м-це ТУРОМ была проведена мобилизация в денikinскую армию б/о офицеров, учеников высших и средних учебных заведений и специалистов: шофера, механики и др. С мобилизованными уехал также к денikinцам ТУР Павел.

Возвратился он в Баштанку приблизительно в ноябре м-це 1919 г.

В ноябре м-це 1919 г. во время восстания в Баштанке против денikinцев ТУР Павел был избран начальником штаба повстанческих войск. Я в это время был членом штаба. Активного участия в восстании он не принимал. В этот же период ТУР Павел с отрядом баштанцев человек около 100 разгромил немецкую колонию Ней Карлсбруч, где было расстреляно около 50 человек на сходе.

///

КОНТАК С ВЕРУШИНСКОГО С. ВИСЫЛКИ.

РАЗВАД КОЛХОЗОВ.

СПРАВКА.

АЛТУХОВ, САФРОН ПЕТРОВИЧ, 1878 г. рождения, кузек раскулаченный в 1930г. вернулся с высилки в 1936г., член колхоза им. Ворошилова Синюхино-Бродского сельсовета жит. с. Синюхин-Брод, украинец подданства УССР.

АЛТУХОВ Сафрон имел свою собственную мельницу, в 1930г. вместе со своими сыновьями поджог колхозное имущество за что был приговорен к высшей мере наказания - расстрелу, оно впоследствии заменено 10 годами заключения с высилкой на Север. В настоящее время АЛТУХОВ работает в колхозе, среди колхозников ведет разлагательскую работу. После раскрытия шпионской банды АЛТУХОВ рассказывает Тужачевского и других заявляя, что эти люди должны были привести освобождение крестьянам говоря, что хотя их расстреляли на их месте еще остаются тысячи, которые будут бороться против Соввласти.

АЛТУХОВ физически здоров.

Справка составлена на основании допросов 3-х свидетелей.-

НАЧАЛЬНИК ПЕРВОМАЙСКОГО РО НКВД
МЛ ДЕКТЕАНТ ГОСБЕЗОПАСНОСТИ

/СИЛКИ/

ПОМОЩНИК ПОДСОЧЕТНОГО РО НКВД
МЛ ДЕКТЕАНТ ГОСБЕЗОПАСНОСТИ

ПЕТРОВСКИЙ/

Довідка Первомайського райвідділу НКВС, складена для притягнення до кримінальної відповідальності селянина Алтухова С.П., мешкаця с. Синюхін Брід. 1937 р.

6

ПОСТАНОВЛЕНИЕ.
/о приобщении к следделу переписки/.

1936 г. 5-го Апреля, я, Пом. Опер. Уполномоченного СМЕР
УГБ НКВД - АРТЕМЬЕВА, рассмотрев переписку, изъятую при обыске у арестованной СОКОЛОВСКОЙ Иты Львовны и учитывая, что данная переписка является документами изобличающими обвиняемую СОКОЛОВСКУЮ в систематической связи с троцкистами и с лицами репрессированными соввластью, а также являющиеся от них материальной помощью.

ПОСТАНОВИЛ:

Приобщить к следделу № 25071 по Обвинению СОКОЛОВСКОЙ И.Л. следующие:

1. 2 фотокарточки Л.Д. ТРОЦКОГО.
2. Фотокарточка сестер обвиняемой бывшей жены ТРОЦКОГО СОКОЛОВСКОЙ-БРОНШТЕЙН А.Л. и оппозиционерки СОКОЛОВСКОЙ Марии.
3. 6 талонов в денежных переводах, полученных обвиняемой СОКОЛОВСКОЙ И.Л. от: 1. от бывш. жены Л.Д. ТРОЦКОГО - БРОНШТЕЙН А.Л. /1934 г. 2. оппозиционера - брата обвиняемой СОКОЛОВСКОГО Григория /36г./ 3. брата обвиняемой СОКОЛОВСКОГО Илья /34 г./ 4. брата обвин. ТАРСКОГО Л. /СОКОЛОВСКОГО Эммануила /36г./.
4. 20 писем /16 открытых и 4 закрытых/ от сестры обвиняемой бывш. жены ТРОЦКОГО - СОКОЛОВСКОЙ.
5. 28 писем /26 открытых и 2 закрытых/ от брата обвиняемой СОКОЛОВСКОГО Илья.
6. 18 писем /16 открытых и 2 закрытых/ от брата обвиняемой СОКОЛОВСКОГО Григория.

ПОМ. ОПЕР. УПОЛНОМОЧЕННОГО АРТЕМЬЕВА
"СОГЛАСЕН" ВРИД. НАЧ. СПО АЛЕКСАНДРОВИЧ
"СОГЛАСЕН" НАЧ. НИК. ГОР. ОТДЕЛЕНИЯ УРАКОВ

Постанова про залучення речових доказів по справі мешканки м. Миколаєва Соколовської І.Л. За листування з рідною сестрою (колишньою дружиною Л.Б. Троцького) та братом звинувачена у зв'язках з троцькістами та засуджена трійкою при УНКВС по Миколаївській області до заслання у Північний край строком на 5 років. 1936 р.

ОБВИНИТЕЛЬНОЕ ЗАКЛЮЧЕНИЕ

По обвинению ВОЛЧАКА Афанасия Константиновича по ст. 54-10 УК УССР.

В Николаевское Областное Управление НКВД поступили материалы, что ВОЛЧАН Афанасий Константинович, проживающий в с. Терновке Николаевского р-на, систематически проводит антисоветскую агитацию против мероприятий партии и Советской власти.

На основании чего он 28 февраля 1938г. и был арестован.

В процессе следствия установлено, что обвиняемый ВОЛЧАН А.К. в прошлом сын кулака, отец которого служил 9 лет Волостным старшиной /л.д. 7/.

Будучи враждебно настроен против существующего строя ВОЛЧАН А.К. среди колхозников проводил антисоветскую агитацию против мероприятий коммунистической партии и Советской власти. /л.д. 12/.

В 1934 году ВОЛЧАН А.К. зная о том, что хозяйство отца будет распродано, прятал его у себя, которое было обнаружено и изъято. /л.д. 7, 14/.

В 1936 году из колхоза исключен за поджог колхозного сена. /л.д. 7/.

2. / 2
Проживая в с. Терновке Николаевского
проводил контрреволюционную агитацию, высказываясь в
защиту врага народа ТУХАЧЕВСКОГО и в похабной форме на
оскорбления на тов. СТАЛИНА /л.д. 12/.

На основании изложенного ОБВИНЯЕТСЯ:

ВОЛЧАН Афанасий Константи
вич, 1896 года рождения, уроженец и
житель с. Терновки Николаевского р-на,
национальности болгарин, гр. СССР, б/
кулака бывшего старшины.

В ТОМ, ЧТО ОН:

- а/ Проводил контрреволюционную агитацию, высказываясь
защиту врага народа ТУХАЧЕВСКОГО и в похабной форме
носил оскорбления на тов. СТАЛИНА.
- б/ Проводил активную антисоветскую агитацию против ме
тдий коммунистической партии и Советской власти, т.е.
в преступлениях предусмотренных ст. 54-10 УК УССР.

Виновным себя не признал. Изобличается
свидетельскими показаниями.

Следственное дело подлежит направлению
рассмотрение тройки при УНКВД по Николаевской области.

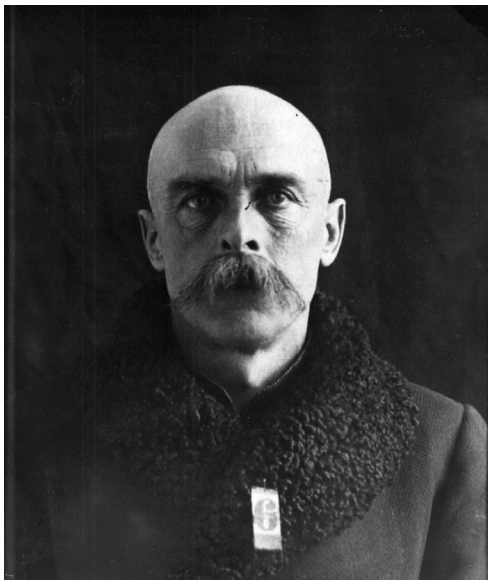
СПРАВКА: Обв. ВОЛЧАН А.К. содержится по
стражей в Николаевской тюрьме
Вещ.доков по делу нет.

П/ОПЕР УПОЛН IV ОТДЕЛА УГБ У НКВД /ЯКИМ ЕНКО
НА Ч IV ОТДЕЛЕН IV ОТДЕЛА УГБ У НКВД /ПОВЕРЖЕН
СОГЛАСЕН: НАЧАЛЬНИК IV ОТДЕЛА УГБ У НКВД /ТОЛКАЧЕВ/
СТАРШИЙ ЛЕЙТЕНАНТ ГОС БЕЗОПАСНОСТИ /КАРАМЫШЕВ/
УТВЕРЖДАЮ: НА Ч УНКВД ПО НИКОЛАЕВСКОЙ ОБЛАСТИ
КАПИТАН ГОСУДАРСТВЕННОЙ БЕЗОПАСНОСТИ /КАРАМЫШЕВ/

Обиувачувальний висновок по справі селянина с. Тернівки Волчана А.К.,
на підставі якого він був засуджений до розстрілу. 1938 р.

Володимирський В.В., 1879 р. народження. Проживав у Очаківському районі, священник. 15.02.1935 р. засуджений до 3 років заслання у Нарим. Реабілітований у 1989 році.

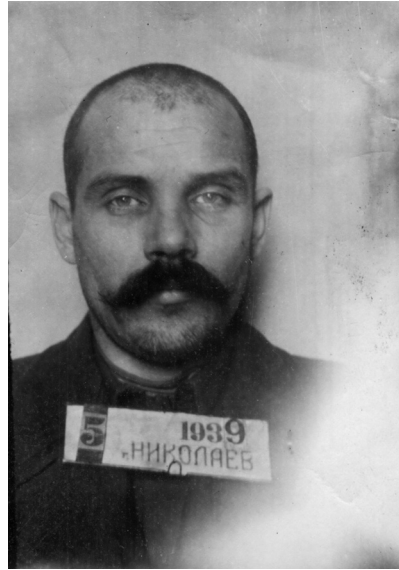
Рязанов В.П., 1881 р. народження, проживав у с. Нова Одеса, ветлікар. Засуджений до розстрілу 28.12.1937 р. Реабілітований у 1989 р.

Смірнов О.Я., 1884 р. народження. Проживав у м. Миколаєві, викладач кораблебудівного інституту. 15.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований у 1957 р.

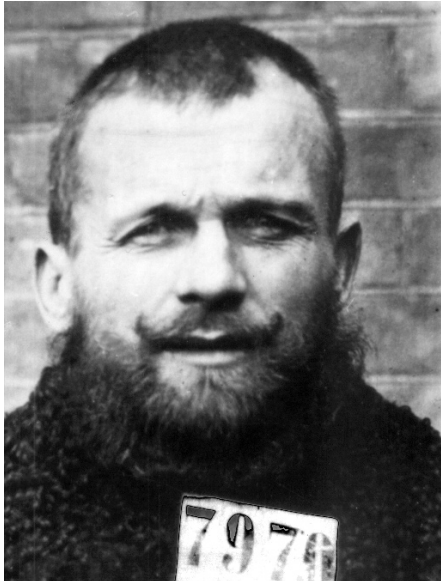
Петренко Т.Д., 1888 р. народження. Проживав у м. Миколаєві, диспетчер житлокомунгоспу. 15.03.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Реабілітований у 1956 р.

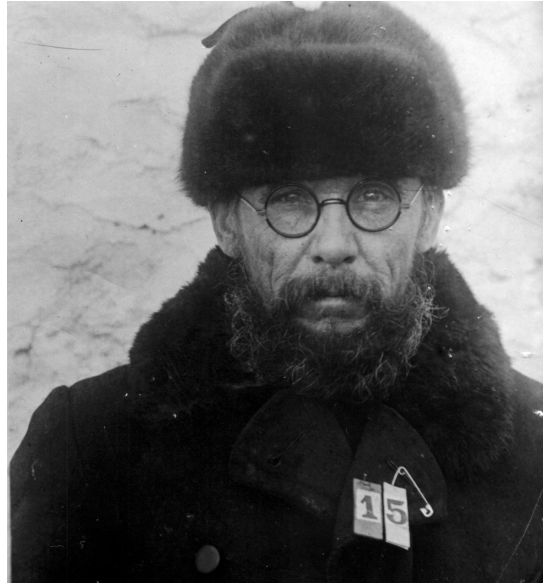
Поляков В.Н., 1900 р. народження. Проживав у м. Миколаєві, командир батальйону зв'язку. 23.09.1939 р. засуджений до 5 років ВТТ. Реабілітований у 1989 р.

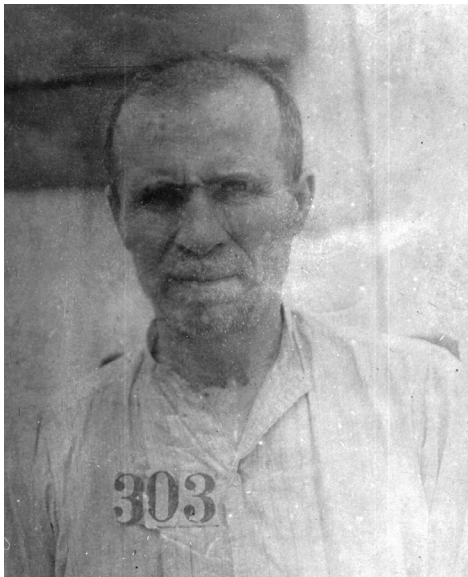
Ружинський Л.А., 1884 р. народження. Проживав у м. Миколаєві, бухгалтер. 29.11.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Реабілітований у 1957 р.

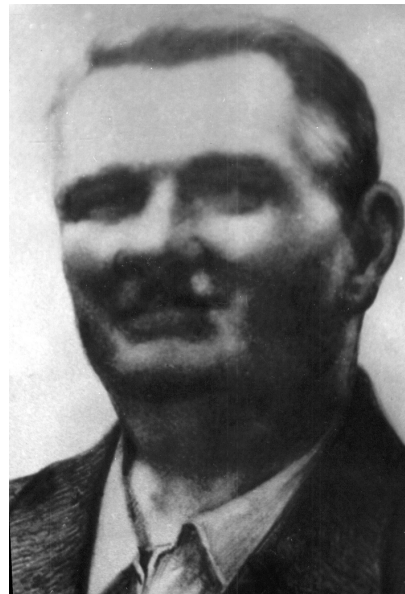
Волошин Д.С., 1884 р. народження, селянин-одноосібник, проживав у с. Берізки Кривоозерського району. 27.03. 1930 р. засуджений до 5 років ВТТ. Реабілітований у 1989 р.

Гносєнко М.Я., 1877 р. народження, слюсар заводу ім. А. Марті. 25.07.1935 р. засуджений до 3 років ВТТ. Реабілітований у 1989 р.

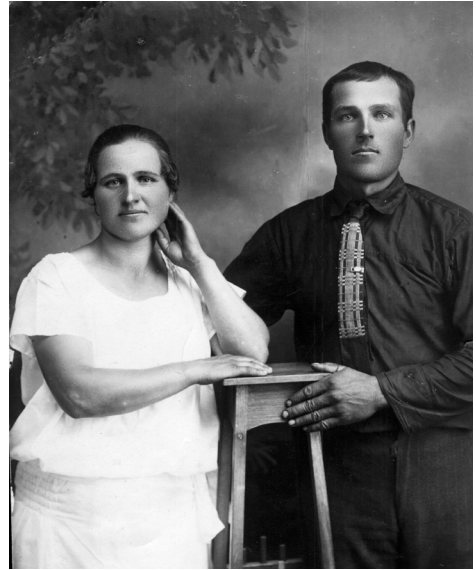
Індульський А.І., 1885 р. народження, комерційний директор заводу ім. А. Марті. 29.10.1939 р. засуджений до 5 років ВТТ. Помер у таборі. Реабілітований у 1956 р.

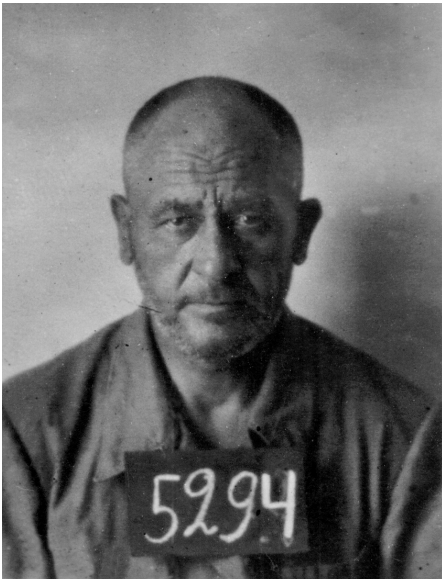
Самуєлі С. Л., 1903 р. народження, секретар Оргбюро ЦК КП(б)У на заводі ім. А. Марті. 28. 09. 1938 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований у 1956 р.

Панкратов Д.М., 1902 р. народження.
Проживав у с. Єланець, начальник міліції.
28.10.1939 р. засуджений до 3 років ВТТ.
Реабілітований у 1989 р.

Збуцький М.Г., 1902 р. народження.
Проживав у с. Софіївка Первомайського району, комірник. 17.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований у 1958 р.

Адаменко В.М., 1900 р. народження.
Проживав у с. Єланець, секретар Єланецького РК КП(б)У. 26.10.1938 р. засуджений до 8 років ВТТ. 26.10.1949 р. засуджений до довічного заслання. Реабілітований у 1956 р.

Волков М.Ф., 1898 р. народження. Проживав у м. Миколаєві, секретар Оргбюро ЦК КП(б)У. 23.09.1938 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований у 1987 р.

ПОСТАНОВЛЕНИЕ
(ОБ ИЗБРАНИИ МЕРЫ ПРЕСЕЧЕНИЯ)

Гор. Первомайск сентября 3 дня 1937 года. Я, уполномоченный
Первомайского РО НКВД УССР ПЕТРОВСКИЙ

рассмотрев материалы по обвинению гр. МАТВЕЕВУ Александру Георгиевну 1895 г.
рождения, уроженку с. Читулешты, Румыния, дочь священника, по профес-
сии домашняя хозяйка, беспартийная, молдованка, гражданства СССР,
не судившаяся.

в преступлениях предусмотренных ст.ст. 54-6 ч. 2 УК УССР УК УССР

развившихся в том, что она совместно с мужем МАТВЕЕВЫМ Сергеем Федоровичем
занималась шпионской деятельностью в пользу Румынии, путем сбора
сведений и хищением секретных документов.

дел, что (привести мотивы избрания меры пресечения) МАТВЕЕВА Александра Георгиевна
будучи на свободе сможет скрыться от суда и следствия

Анкета арестованного

1. Фамилия Майнвев.

2. Имя и отчество Сергей Федорович

3. Дата рождения: число 13 . месяц Сентябрь . год 1889

4. Место рождения с. Усад.

5. Место жительства (адрес) г. Первомайск II кв. Ю.-Маркса 123.

6. Профессия и специальность Бухгалтер.

7. Место службы и должность или род занятий Войсковой Ручкобчетчик

(указать без сокращений название предприятия или учреждения и характер производства)

8. Паспорт О.П. № 659912 Выдан Милославской РКМ 11-36.
(указать и какой орган выдал, номер и категорию, где произвел)

9. Социальное происхождение из семьи рабочих.
(под типом рабочих и на конкретное положение)

10. Социальное положение Смирняцкий.
(указать действительное или бывшее)

а) до революции офицер царской армии.

б) после революции Смирняцкий.

11. Образование (общее и специальное) Среднее.

Матеріали по справі мешканців м. Миколаєва,
засуджених до розстрілу за шпигунство "по румунській лінії". 1937 р.

139
СЕКРЕТНО

экз. № 1137

В ВОЕННУЮ КОЛЛЕГИЮ ВЕРХОВНОГО СУДА
СОЮЗА ССР

П Р О Т Е С Т

/в порядке надзора/

по делу МАТВЕЕВА С.Ф. и
других

По постановлению Комиссии НКВД СССР и Прокурора СССР
27 ноября 1937 года были расстреляны:

МАТВЕЕВ Сергей Федорович, 1889 года рождения, уроженец города Уфы, русский, гр-н СССР, беспартийный, из рабочих, со средним образованием, проживавший до ареста в гор.Первомайске, работавший бухгалтером в детгородке;

МАТВЕЕВА Александра Георгиевна, 1895 года рождения, уроженка с.Чутулешты, Сорокского уезда, Бессарабской губернии, молдаванка, гр-ка СССР, беспартийный, из семьи священника, с низшим образованием, до ареста проживала в гор.Первомайске;

КОВАЛЬЧУК Мария Георгиевна, 1891 года рождения, уроженка с.Замчеж, Кишиневского уезда, молдаванка, гр-ка СССР, беспартийная, из крестьян-бедняков, малограмотная, до ареста проживала в гор.Первомайске, работавшая уборщицей в Райархиве;

СТАРОДУБЦЕВА Фекла Тихоновна, 1890 года рождения, уроженка с.Пески Радиковские, Купянского уезда, Харьковской губернии, украинка, гр-ка СССР, беспартийная, из крестьян-бедняков, малограмотная, до ареста проживала в гор.Первомайске, работавшая уборщицей в Райкоме КПУ;

СТОЛЯРОВА Мария Матвеевна, 1896 года рождения, уроженка гор.Бендеры, русская, гр-ка СССР, беспартийная, из рабочих, малограмотная, до ареста проживала в гор.Первомайске, работавшая портнихой.

ШЕЛАРЬ Савва Васильевич, 1882 года рождения, уроженец гор.Первомайска, Николаевской области, украинец, гр-н СССР, беспартийный, из крестьян-середняков, с низшим образованием, до ареста проживал в гор.Первомайске, работавший ездовым на маслозаводе.

Протест прокурора під час розгляду справи про реабілітацію цих громадян. 1957 р.

= НИКОЛАЕВ НКВД

Входящая

ТОВАРИЩУС

19/52;

Принят _____ м. пор. № _____ № провода _____

от _____ бл. № 94 _____

Передано _____ м. пор. № _____ пр. № _____

НИКОЛАЕВ ОДЕССЬ № 7/304, 113, 17, 17, 50

№ _____ сл. _____ го _____ ч. _____ м. _____

Служебн. _____

отметки _____

КВАЛИФИЦИРУЙТЕ НО 13-54-8, И 54-11, _____

ПОМЪВОЕ ПРОКУРОРА РУМЯНЦЕВ _____

13-54-8; И 54-11; ТАК _____

Союз оргучет 65 73-885

14/IV-37 р. Док. Чл. Ком. Зам. № 1023/24-3800/100

Інструктивна телеграма військової прокуратури до УНКВС по Миколаївській області з вимогою кваліфікувати справу за ст. 54-3 КК УРСР. 1937 р.

Выписка из протокола № 25 43

заседания тройки при УНКВД по Николаевской области

28 Декабря 1937.

С Л У Ш А Л И	ПОСТАНОВИЛИ
<p>41. Дело № 2809 Березнегатовского Районного отделения НКВД по обвинению:</p> <p>ЖИВОЛУПА Федора Павловича, 1899 года рождения, уроженца Н. Севастополь, Березнегатовского р-на, украинца, гражд. СССР, исключенного из ВКП/б/, Участник Банды Григорьева, имеет родственников на границей.</p> <p>Обвиняется в том, что поддерживал связь с а/с элементом, вел переписку с женой проживающим в Аргентине, в которой клеветал на Соввласть. Одновременно получал денежные пособия от дяди. Кроме того проводил а/с деятельность на словах на цензурными словами руководителем ВКП/б/, дискредитировал Сталинскую</p>	<p>ЖИВОЛУПА Федора Павловича</p> <p>РАСТРЕЛЯТЬ.</p>
<p>№ 257 ОГУ 1443-4450</p> <p style="text-align: right;">Верно: Секретарь Тройки</p>	<p>см. на обороте/</p>

Витязь з протоколу засідання трійки при УНКВС по Миколаївській області про засудження до розстрілу Живолупа Ф.П., жителя Березнегатовського району. 1937 р.

Протокол
 1937 года
 Нач. пол.-инж. Сервант милиции
 Кулин сего числа в присутствии
 помощника Бакуртиса Иван
 Михайлович одновременно с
 арестом Фрида Елизавету
 Карповну, произвел изъятие
 следующих детей:
 1. Фрида Иван Иосифович
 1916 года рождения
 2. Фрида Беда Иосифовна
 1923 года рождения
 3. Фрида Маргарита Иосифовна
 1927 года рождения

 В чем составлен протокол.
 Нач. пол.-инж. Сервант милиции Кулин
 Подпись: Бакуртис

Протокол про вилучення дітей під час арешту Фрида Є.К. 1937 р.

У. С. С. Р. 9
НАРОДНЫЙ КОМИССАРИАТ ВНУТРЕННИХ ДЕЛ
 УПРАВЛЕНИЕ НКВД ПО ОДЕССКОЙ ОБЛАСТИ

ОРДЕР № 151
 Выдан 17/11 1937 г.
 Действителен двое суток
 Сотруднику Николаевому Сергею Одесского Областного
 Управления НКВД УССР тов. Николаевичу
 _____ поручается
 произвести обыск и арест гр-на Ямпольского Михаила
Израиловича
 проживающего в кол. Н.Полтавка

 Всем органам Советской Власти и гражданам УССР надлежит
 оказывать законное содействие пред'явителю ордера при исполнении
 им возложенных на него поручений.
 Нач. Николаевское Сот. Николаевич
 Ст. Молодой Сот. Николаевич
 Секретарь
 1128-10 г.

Ордер на арешт жителя с. Ново-Полтавка Ямпольского М.И. 17.11.1937 р.

ОБВИНЕНИЕ В ПРЕСТУПЛЕНИИ

28 / 1937

По обвинению гр. гр.: АМПОЛЬСКОГО Израиль Моисеевича, АМПОЛЬСКОГО Моисей Израилевича и АМПОЛЬСКОГО Наума Израилевича, в преступлен. предум. ст. 34-10 Ул. УССР

Николаевскому ОДТО ГУГБ НКВД, стало известно, что работающие в торговой сети системы ж.д. транспорта - АМПОЛЬСКИИ Израиль Моисеевич и его сыновья - Моисей и Наум, в прошлом кулаки-напманы, ныне раскулаченные и лишённые избирательных прав, занимаются контрреволюционной деятельностью, направленной к дезорганизации и срыву снабжения линейных рабочих ж.д. транспорта продуктами первой необходимости, чем вызывают массовые недовольства со стороны железнодорожников.-

на основании этих данных, АМПОЛЬСКИИ: Израиль, Моисей и Наум 18/XI-37 года были арестованы и привлечены к ответственности по настоящему делу.-

Произведенными по делу следственными действиями, установлено:

АМПОЛЬСКИИ Израиль Моисеевич, как до революции, так и после, являлся крупным торговцем - напманом. Кроме торговли, имел собственную землю, занимался сельским хозяйством; в х-ве своем эксплуатировал наемный труд. Кроме этого, АМПОЛЬСКИИ также являлся соучастником в паровой мельнице.-

Сыновья АМПОЛЬСКОГО И.М. - Моисей Израилевич и Наум Израилевич, как члены семьи - принимали прямой непосредственный участие в нетрудовых доходах отца.-

В период ликвидации кулацко-напманских элементов, АМПОЛЬСКИИ были раскулачены, при чем в избирательных правах - были поражены с 1934 года. / л.д. 22. /.-

После раскулачивания, АМПОЛЬСКИИ выехали со своего прежнего места жительства, а затем скрыв свое социальное прошлое, обманным путем устроились на работу в торговую сеть системы ж.д. транспорта / л.д. 23. /.-

Работая в торговой сети системы ж.д. транспорта, обвиняемые АМПОЛЬСКИИ, являясь враждебно-настроенными по отношению к Советской власти и тем в себе злобу репрессиями, примененными к ним, свою практическую деятельность направляли по пути дискредитации советской торговли, на путь срыва снабжения линейных рабочих ж.д. транспорта, продуктами первой необходимости, чем умственно вызывали со стороны железнодорожников массовые недовольства.-

Контрреволюционная подсывная деятельность обвин. АМПОЛЬСКИИ И.М., М.И. и Н.И. - выразилась:

1/. АМПОЛЬСКИИ Израиль Моисеевич, будучи зав. буфетом ст. Лаванка, содержал в антисанитарном состоянии помещение буфета, допускал в продаже недоброкачественные продукты, разбавлял водкой пиво, незаконно торговал водкой, не боролся за культурное обслуживание пассажиров, этим самым вызывая недовольство со стороны последних. / л.д. 37, 38. /.-

2/ ЯМПОЛЬСКИЙ Моисей Израилевич, будучи зав. ларьком ж.д. ОРС 'а ст. Д-Полтавка, дискредитируя советскую торговлю, работяги и служащим станции, хлеб давал по норме, ввода пайки; занимался разбавиванием продуктов, отпускаемых ему для снабжения железнодорожников, а рабочих ж.д. транспорта лишал возможности приобрести в ларьке необходимые продукты; - систематически обчитывал трудящихся станции. Все это было направлено на путь вызыва сознательным путем, со стороны железнодорожников, недовольств Советской властью. /л.д. № - 23.33.34.36/..-

3/ ЯМПОЛЬСКИЙ Наум Израилевич, будучи тесно-связанным со своим братом Моисеем, систематически остро-диффецитные товары, шедшие для рабочих ж.д. транспорта, забирал в буфет, продавая их по повышенной цене, лишая этим железнодорожников возможностей - своевременно приобрести продукт первой необходимости. Помещение буфета содержал в антисанитарном- состоянии. Не боролся за культурное обслуживание пассажиров, этим самым вызывая недовольства.- /л.д. № - 23.33.34.36/..-

Привлеченные по настоящему делу, в качестве обвиняемых: ЯМПОЛЬСКИЙ Израиль Моисеевич, ЯМПОЛЬСКИЙ Моисей Израилевич, ЯМПОЛЬСКИЙ Наум Израилевич - и будучи допрошенными по существу предъявленного им обвинения - виновными себя признали частично.-

Однако свидетельскими показаниями и справкой сельсовета, в достаточной степени подтверждено, как их социальное полит-прошлое, так и контрреволюционная подрывная деятельность их.-

На основании вышеизложенного - ОБВИНЯЕМОМ:

1/ ЯМПОЛЬСКИЙ Израиль Моисеевич, 1879 г. рожд., урож. села Вершино-Каменки, бывш. Верблюжской вол., Александрийского уезда, Херсонской губ. - приписан по селу Троицко-Сафоново, Владимирского р-на, Николаевской обл., по национальности еврей, гражданства СССР, беспартийный, работал зав. буфетом ст. Назанка.

2/ ЯМПОЛЬСКИЙ Моисей Израилевич, 1902 г. рож., урожен. села Троицко-Сафоново, Владимирского р-на, СССР, по нац. еврей, гражд. СССР, б/п, работал зав. ларьком ОРС 'а ст. Д-Полтавка.

3/ ЯМПОЛЬСКИЙ Наум Израилевич, 1903 г. рожд., урожен. села Троицко-Сафоново, Владимирского р-на, по национальности еврей, гражданства СССР, беспартийный, работал зав. буфетом ст. Ново-Полтавка, -

В том, что скрыв свое социальное политпрошлое, устроились на работу в торговую сеть системы ж.д. транспорта, занимались контрреволюционной подрывной деятельностью, что предусм. ст. 54-10 УК СССР -

П О Л А Г А И - Б Ы:

След. дело №-62 по обвинению ЯМПОЛЬСКИХ: Израйля Моисеевича, Моисея Израилевича и Наума Израилевича - направить на рассмотрение Тройки при Упльд по Одесской обл.-

Составлено 21/11-37г.
г.р. Николаев.

СЫР / УПОЛНОМОЧЕННЫМ ОДТ
М. Д. Б. Г. М. Г. С. С. В. З. О. П. А. С. О. С. Т. И

"УТВЕРЖДАЮ" нач. ОДТО Г. У. В. Н. В. Д. Н. И. К. О. Л. А. Е. В.
СТ. Л. Е. Д. Т. Б. И. А. Н. Т. Г. О. С. С. В. З. О. П. А. С. О. С. Т. И

Обвинувачувальний висновок від 21.11.1937 р., на підставі якого Ямпольський М.І, його батько та брат були засуджені до 10 років ВТТ кожний.

П Р И Г О В О Р

ИМЕНЕМ СОВЕТА СОВЕТСКИХ СОЦИАЛИСТИЧЕСКИХ РЕСПУБЛИК

1941 г. апреля 7-10 дня, Выездная Сессия Военного Трибуна-

4.-

партизаны, за исключением осужденных к ВМН - 5-ти человек, из-под стражи освобождены. Помимо создания активной контрреволюционно-повстанческой организации из бывших красных партизан, РАЕВЫМ допущено ряд необоснованных арестов во время проведения операции по ликвидации контрреволюционной организации ЦОВ, а также незаконные методы следствия по отношению арестованного бывшего капитана теплохода ГАВРИЛЬЧЕНКО. РАЕВ применил физические методы воздействия и угрозы к ГАВРИЛЬЧЕНКО и таким путем добился от него признания о вымышленной контрреволюционной и шпионской деятельности.

Подсудимый ЗИСЛИН помимо перечисленных преступлений, в октябре месяце 1937 года принимал также участие в искусственном создании дела по обвинению 7-ми колхозников села Парановки - МА-РУХА, ЯШКОВА и других в совершенном якобы ими террористического акта над гражданином КОРЧЕВЫМ. Следствием по этому делу занималось 3-м отделом УНКВД по Одесской области и передано на рассмотрение тройки.

В результате 4 человека осуждены к ВМН, два человека к длительным срокам лишения свободы, а БОСЫНКО А.Н. умерла в тюрьме до рассмотрения дела на тройке. При пересмотре дела установлена объективность этого дела и осужденные к лишению свободы освобождены.

На основании кассационного Военный Трибунал признал виновным РИЕДЮБА в том, что будучи на руководящей оперативной работе в Одесском областном управлении НКВД злоупотреблял своим служебным положением, грубо нарушал социалистическую законность выразившуюся в незаконных арестах честных советских и партийных работников из числа красных партизан, допускал извращения и провокационные методы следствия по делам этих арестованных, в результате чего неосновательно осуждены тройкой пять человек бывших красных партизан к ВМН, то-есть в преступлении, предусмотренном ст.206-17 п."д" УК УССР.

ЗИСЛИНА в том, что будучи на ответственной оперативной работе в Одесском областном управлении НКВД, грубо нарушал социалистическую законность, выразившуюся в применении извращенных методов следствия по делам арестованных бывших красных партизан и необоснованной передаче этих дел на тройку, в результате неосновательно осужденных к ВМН пять человек бывших красных партизан, а также в том, что принимал участие в искусственном создании дела по обвинению семи колхозников села Парановки - МА-РУХА, ЯШКОВА и других, в совершенном якобы теракта над гражд.КОРЧЕВЫМ в результате чего 4 колхозника приговорены тройкой к ВМН, то-есть в преступлении, предусмотренном ст.206-17 п."б" УК УССР.

ШАПДЕРА в том, что будучи начальником 3-го отдела УНКВД Одесской области, злоупотреблял своим служебным положением, слепо выполнял вражескую ориентировку УСЛЕНСКОЮ, о вскрытии якобы контрреволюционной и повстанческой организации среди красных

партизан по провокационным показаниям двух арестованных ГАДЕСКО и ДЬЯЧИШИНА, создал таким путем фиктивную контрреволюционную повстанческую организацию в Одесской области, а также допускал извращенные методы следствия и арестованным в вынуждения таким путем признаний о контрреволюционной деятельности, т.е. в преступлении, предусмотренном ст.206-17 п."а" УК УССР.

РАЕВА в том, что будучи заместителем начальника 3-го отдела УНКВД, злоупотребляя своим служебным положением, из карьеристских побуждений допускал массовые аресты бывших красных партизан и путем применения к ним физических мер воздействия поуждал и признания о якобы проводимой ими контрреволюционной деятельности и таким путем создал фиктивную контрреволюционную повстанческую организацию, а также в том, что допускал незаконные методы следствия к арестованному ГАВРИЛЬЧЕНКО, т.е. в преступлении, предусмотренном ст.206-17 п."а" УК УССР.

Учитывая тяжесть совершенного преступления и несправимых тяжелых последствий от совершенных преступлений **ВЫБАКОВИМ** и **ЗИСЛИНЫМ**, Военным Трибуналом считается необходимым применить к ним полную санкцию ст.206-17 п."б" УК УССР.

Что касается **ШНАДДЕРА** и **РАЕВА**, то учитывая степень социальной опасности совершенных ими преступлений, к ним необходимо применить длительный срок лишения свободы, но принимая во внимание, что длительный срок лишения свободы в отношении **ШНАДДЕРА** может тяжело отразиться на его состоянии здоровья, в связи с его болезнью Военный Трибунал считает возможным в силу этого применить к нему не столь длительный срок лишения свободы с отбыванием наказания в общих местах заключения.

Руководствуясь ст.302 ч.3 УК УССР,-

П Р Е Г О В О Р Ь Л:

ВЫБАКОВА Косифа Филипповича лишить звания лейтенанта госбезопасности и на основании ст.206-17 п."б" УК УССР подвергнуть его к высшей мере наказания - расстрелять.

ЗИСЛИНА Якова Вениаминовича лишить звания младшего лейтенанта госбезопасности и на основании ст.206-17 п."б" УК УССР подвергнуть высшей мере наказания - расстрелять.

РАЕВА Бориса Ильича на основании ст.206-17 п."а" УК УССР лишить свободы в ИТЛ сроком на десять лет без поражения в правах и лишить его звания сержанта госбезопасности.

ШНАДДЕРА Александра Григорьевича на основании ст.206-17 п."а" УК УССР лишить свободы в общих местах заключения сроком на шесть лет без поражения в правах и лишить его звания старшего лейтенанта госбезопасности.

Фрагменти з вироку виїзної сесії трибуналу військ НКВС Київського округу по відношенню до колишніх співробітників УНКВС по Миколаївській області, на яких правлячий режим перекладав відповідальність за криваві репресії кінця 30-х років. Одеса, 10 .04. 1941 р.

Розділ III НАРИСИ

М.М. Шитюк

ДИРЕКТОР СУДНОБУДІВНОГО ЗАВОДУ

В естетичному оформленні музею Чорноморського суднобудівного заводу вся історія могутнього підприємства – від його зародження до сьогодення. Є серед численних експонатів і два стенди, присвячених жертвам сталінського терору.

Інженерно-технічних працівників, робітників заводу не обминула кривава хвиля репресій. Органами НКВС було заарештовано, притягнуто до слідства і засуджено 134 чоловіки, з них 66 вироками різних судових установ були засуджені до розстрілу, 68 – до тривалих строків виправно-трудова таборів, з них 23 не винесли тяжкої непосильної праці на засланні, там і загинули.

Є серед засуджених до розстрілу прізвища секретарів партійних комітетів заводу М.М. Зінов'єва і С.Л. Самуелі, начальника техвідділу А.Я. Смирнова, начальника ОКБ А.А.Черниховського, головного енергетика І.К. Коржа. Серед загиблих на засланні прізвища начальника мартена М.В. Бажанова, начальника комерційного відділу А.І. Індульського, інженера-суднобудівника А.Н. Прохорова, серед засуджених до тривалих строків виправно-трудова таборів прізвища голови заводського профспілкового комітету В.Л. Ємця, головного інженера заводу А.К.Звориніна, головного механіка С.Б. Кефелі, головного металурга А.В. Кучіна, головного корабельного інженера Л.Л. Орлова, секретаря комітету комсомолу заводу А.М. Пирога, заступника директора заводу І.Я. Скрипника, головного інженера-дизеліста А.О. Фірсова та інших.

Є серед них і фото директора заводу Сергія Олександровича Степанова, засудженого військовою колегією Верховного Суду СРСР від 27 грудня 1937 року до розстрілу¹. До Миколаєва Сергія Олександровича переводять у 1934 році наказом по наркомату суднобудівної промисловості СРСР і призначають директором суднобудівного заводу ім. Марті. До цього він працював директором одного з найбільших в Україні заводу ім. Петровського в Дніпропетровську. У зв'язку з загостренням міжнародної обстановки, приходу до влади Гітлера в Німеччині, було поставлено завдання зміцнити керівні кадри суднобудівної промисловості, адже країні потрібні були нові військові кораблі. Знаючи С.О. Степанова як здібного і талановитого організатора, в міністерстві суднобудування СРСР прийшли до висновку, що кращої кандидатури для суднобудівного заводу в Миколаєві не знайти.

З перших днів роботи в корабельному краї Сергій Олександрович намагався розгорнути роботу по випуску нових, вдосконалених і сучасних кораблів. І вже за корот-

кий час у міністерстві суднобудівної промисловості СРСР переконалися, що у виборі директора для Миколаївського суднобудівного заводу ім. Марті не помилилися. Завод працював стабільно. Всі взяті плани і зобов'язання виконувалися вчасно. Крім того, С.О.Степанов добре знав Миколаїв і заводчан, бо працював на суднобудівному заводі з 1922 по 1926 рік головним інженером до призначення його директором заводу ім. Петровського в Дніпропетровську.

Та в історії України розпочалися жакливі 1937 – 1938 роки, коли пошуки ворогів радянської держави, уряду, керівників партії бачилися скрізь.

Не обминув караючий меч сталінської епохи і Сергія Олександровича Степанова, якого звинувачують в активній участі в троцькістській організації.

Згідно з телеграфним розпорядженням народного Комісара внутрішніх справ Комісара державної безпеки II рангу УРСР І.М. Леплевського до Миколаївського УНКВС директора суднобудівного заводу С.О.Степанова треба негайно було заарештувати і відправити спецконвоєм до Києва у розпорядження республіканського НКВС². Хоча пізніше, у 1956 році, колишній начальник УНКВС Миколаївської області Фішер заявив, що в управлінні НКВС ніяких підстав для арешту С.О. Степанова не було, він був заарештований за вказівкою республіканського управління³.

Сергія Олександровича звинувачували в тому, що він є учасником троцькістської терористичної диверсійної організації, що існувала в системі головного наркомату суднобудування СРСР.

Нібито Степанов, по завданню начальника головного наркому суднобудування, в минулому командуючого Чорноморським флотом Муклевича, провів ряд диверсійно-шкідницьких актів на заводі ім. Марті в Миколаєві, спрямованих на зрив військового кораблебудування. Зокрема, перед С.О. Степановим були поставлені, на думку слідчих, такі завдання:

- добиватися прийняття судна 223 із встановленими зварними редукторами; роботи по турбобудуванню вести і закінчувати в старому механічному цеху, не переводячи їх у новий турбінний цех, що неодмінно викличе зрив графіка підготовки механізмів для суден, будівництво яких завершувалось, і зірве роботи по турбобудуванню;

- затримувати виготовлення механізмів для суден, що будувались шляхом наявності браку відповідних деталей на основі неправильно здійснених технологічних процесів у ливарних цехах;

- ставити на суднах незакінчені, погано зроблені механізми, що мало місце з маневровим клапаном, поршневіми насосами на суднах 223-224;

- вести роботи по виготовленню артилерійських сухопутних систем в останню чергу, за роботами чорноморських і далекосхідних кораблів;

- замість концентрації робіт на невеликій кількості об'єктів, вести роботи по корпусам суден розгорнутим фронтом на великій кількості суден, створюючи цим розрив між готовністю корпусів і готовністю механізмів, виготовлених заводом і постачальниками, умертвляючи цим велику кількість металу і засобів;

- не проводити на заводі перевірку робочих креслень, отриманих з центральних проектних організацій, у результаті чого мало місце багато переробок і виправлень вже зроблених робіт;

– при наявності замовлень на велику кількість одноманітних суден проекту № 7 замість того, щоб на одному об'єкті провести перевірку нового типу кораблів і лише після позитивних результатів вести роботу по всій серії цих суден, Муклевичем була дана директива – вести роботи на всіх судах.

В результаті чого, при перевірці спеціальною комісією в Москві розрахунків, розміщення механізмів, конструкції самих механізмів цього типу значну кількість суден у роботі по заводу було зупинено в другій половині 1937 року.

Слідчі республіканського Управління НКВС намагалися добитися зізнань від Степанова С.О., що він є членом троцькістської організації, до складу якої входять: Муклевич – начальник головморпрому, Срельцов – директор Балтійського заводу, пізніше головний інженер головморпрому, Золотар – заступник директора головморпрому, пізніше директор Балтійського заводу, Ільїн – помічник начальника головморпрому з капітального будівництва, Шемхес – секретар ЦК КП(б)У, Затонський член Політбюро ЦК КП(б)У, Вегер – секретар Одеського обкому партії, Клиновський, Красницький – секретарі Миколаївського міському партії, Макаров – голова Миколаївської міської ради, Починчиков і Самуелі – секретарі партійного комітету суднобудівного заводу ім. Марті, Скрипник – голова завкому, Свірін – начальник корпусного цеху, Бронич, Луканов – заступники головного інженера, Левартовський – помічник начальника по кадрах котельного цеху, Горбенко – начальник мартенівського цеху, Нечипурук – начальник механічного цеху.

Після жорстоких тортур у стінах Київської спец'язниці Степанов С.О. зізнається, що є членом троцькістської організації, яка головною метою ставила: повалити керівництво ВКП(б), радянський уряд і реставрувати в СРСР капіталізм. На шлях активної боротьби з партією і дворущником, давши “зізнання”, Степанов став ще в 1922 році, У цей період у Миколаєві формувалася і розгорнула роботу група “робітничі опозиції”.

Члени групи нібито намагалися захопити в свої руки командні висоти в радянському і партійному апараті, промисловості, а також підкорити своєму впливу низові партійні організації”. “Вербували” нові кадри, підбираючи комуністів, що робили біля верстатів і мали прямі зв'язки з робітничими масами. Їх вплив у Миколаївській партійній організації був настільки значний, що в 1923 році вони виступили проти лінії ЦК ВКП(б), вимагали зміни політики партії і закінчили тим, що покинули в місткомі партії партквитки. Таким чином у Миколаєві, на думку слідчих, була створена антирадянська організація, яка блокувалася з меншовиками, пов'язана з керівним центром, що знаходився у Харкові. Організація охоплювала всі підприємства міста, партійний апарат, ради, профспілкові організації.

Степанов С.О. у організації “займав” особливе положення. На відміну від інших, відкрито не виявляв своєї належності до організації, офіційно на зборах виступав проти “робітничої опозиції”. Зайняте Степановим С.О. становище було дуже “вигідним”. Воно давало можливість зберігати політичне довір'я з боку керівників партійної організації міста Миколаєва, своєчасно знати про її заходи, які намічались по розгрому “робітничої опозиції” на заводі ім. Марті.

“В антирадянську троцькістську організацію, – свідчив на допитах С.О. Степанов, – був залучений на початку 1936 року начальником Головморпрому Муклевичем”⁴.

“Саме Муклевич детально розповів мені про наявність антирадянської організації, яка охопила важливі ділянки промисловості, має міцні кадри в радянському і навіть партійному апараті. Заявив, що головним завданням троцькістів і всіх прогресивно мислячих людей є насильницьке усунення від влади нинішнього керівництва ВКП(б) будь-яким шляхом, аж до застосування терористичних виступів і захоплення влади троцькістами. Муклевич запропонував розгорнути роботу на заводі за такими напрямками:

- скоротити роботи по виготовленню артилерії, добиватися перед морським командуванням, щоб об’єкт 232 був прийнятий зі зварним редуктором;
- сконцентрувати роботу по турбобудуванню в старому цеху і законсервувати обладнання нового турбінного цеху;
- згорнути технічне навчання на заводі і таким чином зробити неможливою підготовку нових кадрів, необхідних для суднобудування;
- зірвати програму випуску суден, призначених для Далекого Сходу, всіляко затягувати відправку суден вже готових”⁵.

Позитивно сприйняв настанови Муклевича на проведення індивідуального терору проти керівників партії та уряду⁶.

Прибувши після зустрічі з Муклевичем на завод, Степанов С.О., на думку слідчих, одразу ж почав підбирати кадри до організації. Першими її членами стали: начальник котельного цеху Луканов, начальник корпусного цеху Горбенко, парторг механічного корпусу Нечипорук, голова завкому, пізніше заступник директор Скрипник та інші.

Важливим завданням організації була “підготовка” до війни, що насувалась, а також створення умов, які сприяли поразці Радянського Союзу, насильницьким шляхом усунення від керівництва ЦК ВКП(б), треба було робити все, що підриватиме устої радянської держави.

Тому не випадково на перший план висувалась підривна робота на всіх ділянках народного господарства і особливо в оборонній промисловості. А для цього потрібно погіршувати якість військових суден, зривати і дискредитувати стаханівський рух, погіршувати матеріально-побутові умови робітників, добиватися створення незадоволення серед останніх, зберігаючи троцькістські та інші ворожі елементи на цих підприємствах. Для політичного розкладу робітників вести роботу по ліквідації культурних вогнищ і клубів, займаючи їх під гуртожитки, щоб досягти різкого послаблення політичної роботи серед робітників.

Маючи такі зізнання, слідчі республіканського НКВС обвинувачують Степанова Сергія Олександровича за статтями 54-8, 54-11 КК УРСР як заязтого троцькіста, ворога радянської держави.

Рішенням військової колегії Верховного суду СРСР у місті Києві 27 грудня 1937 року Сергія Олександровича було засуджено до розстрілу з конфіскацією всього належного йому майна. Вирок остаточний, говорилося у звинувачувальному висновку, і належить негайному виконанню на основі постанови ЦВК СРСР від 1 грудня 1937 року. Наступного дня, 28 грудня 1937 року, Сергія Олександровича Степанова було розстріляно.

30 грудня 1937 року Миколаївський міськом партії виключає його з лав КП(б)У як ворога радянської держави, тим самим затвердивши рішення заводського партій-

ного комітету про зняття з роботи директора заводу Степанова та “виключення з лав комуністів”⁷.

На прохання рідних і близьких справа Степанова С.О. у 1955 році переглядається. Викликані для показань свідки свідчать про те, що знали Степанова С.О. лише з позитивного боку. Так, у показаннях доцента Миколаївського кораблебудівного інституту Шухмана говориться, що Степанов був енергійною, діловою людиною. У місті користувався великим авторитетом⁸.

У справі Степанова С.О. є свідчення дійсного члена Академії наук, Героя Соціалістичної Праці, відомого конструктора повітряних кораблів, генерал-лейтенанта О.М. Туполева.

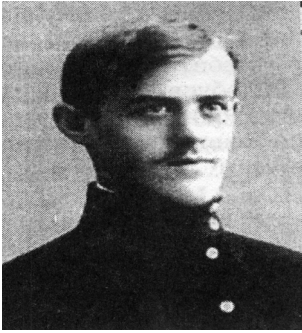
“У кінці 1937 року я бун заарештований і опинився в одній з камер внутрішньої тюрми НКВС СРСР з Муклевичем Ромуальдом Адамовичем, колишнім заступником наркома оборонної промисловості, начальником головморпрому. У розмові Муклевич повідомив, що знаходився під арештом у Лефортовській тюрмі і що під час допитів його піддавали сильному фізичному биттю і тортурам. Довгий час він утримувався від дачі неправдивих показань про ніби-то свою антирадянську діяльність, але потім він не виніс жорстоких знущань і змушений бун дати показання, які ні в якій мірі не відповідали дійсності. Він говорив, що обмовив себе та інших осіб в антирадянській діяльності, тобто в належності до контрреволюційної діяльності та шкідництві. Муклевич після прибуття у внутрішню тюрму НКВС, коли опинився в одній зі мною камері, справляв враження людини, що перенесла тяжкі випробування”⁹.

Всі ці показання свідків дали можливість військовій колегії Верховного Суду СРСР від 10 березня 1956 року винести ухвалу 4н-0 1784/56, в якій визначили, що вирок військової колегії Верховного Суду СРСР від 27 грудня 1937 року відносно Степанова Сергія Олександровича, за нині з’ясованими обставинами, відмінити, а справу за відсутністю складу злочину в кримінальному порядку провадження припинити”¹⁰.

Так було зняте тавро “ворога народу” і повернуте із забуття добре ім’я директора суднобудівного заводу ім. Марті міста Миколаєва Сергія Олександровича Степанова.

1. Архів УСБУ по Миколаївській області. –Спр. 1766-С, – Арк. 10.
2. Там само. – Арк. 34.
3. Там само.
4. Там само. – Арк. 93.
5. Там само. – Арк. 104.
6. Там само. – Арк. 106.
7. Там само. – Арк. 148.
8. Там само. – Арк. 163.
9. Там само. – Арк. 128.
10. Там само. – Арк. 166.

МИХАЙЛО ВОЛОБУЄВ-АРТЕМОВ: «Я ПОМИЛЯВСЯ, ВЗЯВШИ НА СЕБЕ ПРОВИНУ...»

Офіційна советська історіографія, тавруючи «волобуєвщину» як «націонал-ухильництво» в економічній сфері, власне, ніколи не спромоглася пояснити витoki світогляду самого Михайла Симоновича Волобуєва, а заодно простежити його життєвий шлях. Та й за кордоном ним самим не зацікавилися. Видана на Заході «Енциклопедія Українознавства» обмежилася тим, що назвала його «українським економістом російського походження», котрий викладав у Харкові. Основна увага приділена праці «До проблеми української економіки»¹. Як відомо саме ця

публікація у журналі «Більшовик України» за 1928 рік (№№ 2-3) викликала широкий резонанс як в Україні, так і поза її межами.

В СРСР і УРСР постійно твердили, що Волобуєв – один із співтворців шкідливої, ворожої соціалізму платформи «національного ухилу». У комуністичній пресі термін «волобуєвщина» упродовж багатьох десятиріч уживався нарівні з «шумськимизмом» (від прізвища наркома освіти УСРР у 1924 – 1927 роках, колишнього «боротьбіста» Олександра Яковича Шумського), «хвильовизмом» (від прізвища письменника Миколи Григоровича Хвильового).

Про трагічні долі О.Я. Шумського і М.Г. Хвильового широкому загалові відомо. Першого засудили у 1933 році до заслання, а в 1946 році, під час повернення з Сибіру, вбили за особистою вказівкою Сталіна і Кагановича². Трагічно загинув і Хвильовий, який у травні 1933 року покінчив життя самогубством у Харкові.

А як склалася доля М.С. Волобуєва? Для мене, як і для багатьох інших дослідників, довгий час це залишалося невідомим. Тільки й того, що в одній з книжок відомого українського історика і публіциста Івана Васильовича Майстренка я вчитав, що Волобуєва на початку 1930-х років було заслано в Середню Азію³.

Минули роки і мені поталанило: у Державному архіві Служби безпеки України вдалося знайти і опрацювати кримінальну справу Волобуєва. Виявилось чимало цікавих невідомих досі деталей. Почати хоча б з того, що довгі роки його неточно називали. Писали Семенович, у дійсності ж він – Симонович. Рік народження не 1900-й, а 1903-й. І ще одне уточнення: Михайло Симонович підписувався не «Волобуєв», а «Волобуєв-Артемов»⁴.

Народився він 24 січня 1903 року в місті Миколаєві. Батько був помічником бухгалтера в міській Управі (помер 1918 року від тифу), мати – приватною вчителькою. Михайло навчався в гімназії. Та вже з 1915 року через матеріальні нестатки сім'ї змушений займатись репетиторством, давати приватні уроки. Після смерті батька уже сам утримував сім'ю.

Вищу освіту здобув екстерном. Закінчив економічний відділ Харківського інституту профосвіти. На допиті 25 січня 1934 року Волобуєв згадував про те, як у нього прокинулося зацікавлення до політики: «Революція застала мене хлопчиком 14 років, далеким від політичного життя. Коло моїх інтересів обмежувалося питаннями математики, а пізніше (у 16 років) і політекономії. У 1919 р. звірства «білих» ... і знайомство зі старою комуністкою т. А.А.Зандовською, яка нелегально мешкала по сусідству з нами, збудили мій інтерес до питань політичного життя. Під впливом Зандовської я після звільнення Миколаєва Червоною Армією вступив до лав КП(б)У у серпні 1920 р. (кандидатом), а з грудня 1920 р. став членом партії»⁵.

Цікаво, що у 1921 році Волобуєв був виключений з її лав за пізній вступ до партії, хоча йому було тоді лише 20 років. Напевно, сталося непорозуміння, бо згодом Центральна комісія по чистці в партії його відновила⁶.

У 1921–1922 роках він працював заступником завідуючого відділом Миколаївської губернської системи політосвіти. У 1922 році його скеровують у Вінницю на посаду завідуючого губернським відділом політосвіти. Пізніше М.С. Волобуєв так згадував той час: «На Поділлі я потрапив у зовсім інші умови й оточення. Насамперед, мені довелось зіткнутися з рядом колишніх членів українських націоналістичних партій, які працювали на Поділлі. Якийсь своєрідний тон був у деяких низових й політосвіторганізаціях. Згадую, наприклад, як я був вражений, коли на педкурсах, до яких я був прикріплений як відповідальний керівник, наприкінці зборів після «Інтернаціоналу» заспівали «Заповіт».

...Моя увага, як завідуючого губернською політосвітою, була повернута до важкого становища українського театру, необхідності прискореної українізації клубної справи. У кінцевому підсумку у Вінниці нацпитання набуло для мене значно більшого інтересу і значення, ніж раніше»⁷

Через рік М.С. Волобуєва було відкликано до Харкова – тодішньої столиці України – для роботи в Головполітосвіті. Його у той час дедалі більше цікавили проблеми національної політики. Він працював за сумісництвом також у фармацевтичному технікумі, викладачем Харківського інституту народної освіти, фінансового економічного технікуму, а згодом (у 1930 – 1933 роках) став професором і завідувачем кафедри політичної економії в Харківському механіко-машинобудівному інституті. М.С. Волобуєв входив до складу колегії Головполітосвіти. У 1927 р. був заступником її голови.

Мешкав він по вулиці Дзержинського, 47, помешкання № 6. Архіви зберегли відомості про його близьких. Мати – Волобуєва Катерина Петрівна, 1882 року народження, мешкала разом з ним. Дружина – Артемова Варвара Іванівна, 1904 року народження, працювала в Інституті комуністичної освіти викладачем. У 1929 році в родині з'явилася донька – Волобуєва Валерія Михайлівна.⁸

Ще у 1920-ті роки М.С. Волобуєв познайомився з О.Я. Шумським, М.Г. Хвильовим, М.С. Яловим, рядом колишніх членів партії «боротьбістів», які 1920 року увійшли до КП(б)У. Саме «боротьбістська» партія дала тодішній системі значні культурницькі сили. Цих людей серйозно хвилювала національна політика, розвиток української культури, процес «українізації» в цілому. Спілкування майбутнього «націонал-ухильника» з ними, ясна річ, впливало на формування його світогляду,

а був він молодою людиною, коли все нове сприймається по-особливому (до речі, статтю «До проблеми української економіки» він надрукував у 24 роки).

Коли його заарештували у грудні 1933 року, то досить швидко з нього вичавили зізнання в тому, що він ухорив до «контрреволюційної української організації», куди його, за його зізнанням, нібито «втягнув» Хвильовий. Минуть роки. У 1956 році у заяві на ім'я тодішнього Генерального прокурора СРСР Р.А. Руденка Волобуєв напише: «Я в ході слідства підписав вигадані свідчення, взяв на себе провину за надумані «контрреволюційні» злочини, яких я не скоював – участь у підпільній організації боротьбистів, розробка для неї «програми», тощо»⁹.

Водночас, у тій самій заяві, Волобуєв писав, що дійсно в його свідомості національне питання посіло значне місце. Цьому сприяло чимало чинників.

Ось один з них: «Стикаючись і дискутуючи з працівниками російської Головополітосвіти у практичних питаннях, хворобливо сприймаючи спроби трактувати українську культуру і український Наркомат освіти як провінційні, я поступово дійшов висновку про неможливість успішного розвитку українського культурного будівництва у співпраці з росіянами»¹⁰.

Звісно, не варто забувати, що все це мовилося за умов тиску, слідства, що здійснювалось несправедливими методами. Та засадничо Волобуєв не кривив душею, адже його зізнання дуже схоже на позицію Миколи Хвильового, який рішуче і болісно реагував на спроби політиків і інтелектуалів тодішньої столиці СРСР апіорно інтерпретувати все українське як провінційне.

Згадана вже найзначніша публікація М.С. Волобуєва «До проблем української економіки», вміщена у 2 і 3-ому числах часопису «Більшовик України» за 1928 рік, була нав'язана і солідарністю автора з позицією Хвильового і, ясна річ, тогочасними реаліями. Саме ця стаття фігурувала у кримінальній справі Волобуєва як один з доказів його «контрреволюційної та шкідницької» діяльності.

У протоколі допиту від 25 січня 1934 року, читаємо таке: «Я, зустрівшись з Яловим у Железноводську, поставив перед ним з власної ініціативи питання про необхідність перенести обговорення національної проблеми із захмарних сфер, літератури, на ґрунт економічних інтересів. З цією метою я пропонував написати спеціальну статтю. Згодом я мав про це ж розмову з Шумським. Хоча останній і недооцінив значення моєї позиції, однак підтримав мою ініціативу. З цього саме моменту розпочинається моя основна діяльність в організації як її «теоретика». Коли статтю було написано, я ознайомив з нею Ялового і Хвильового. З санкції організації статтю надіслали у «Більшовик України». Лише тепер для організації стала зрозумілою постановка питання й можливий ефект перенесення проблем в економічну площину, більш актуальну для нас»¹¹.

У 1950-і роки, в період хрущовської «відлиги», з'ясувалось, що ніякої «організації» не було і відповідно ніякої «санкції» на публікацію вона не давала. Що ж спонукало молодого економіста написати статтю? Йшов 1927 рік – період дискусій, що передували XV з'їзду ВКП(б), з'їзду, на якому Сталін одержав перемогу над прихильниками свого опонента Лева Троцького. А вже трохи пізніше розпочнеться сталінська атака проти «правого ухилу», проти збалансованих рішень XV з'їзду. Буде взято курс на форсування темпів розвитку економіки, колективізації.

За цих умов від тодішніх «союзних республік» вимагалось одне – неухильно виконувати лінію центру. Не бралось до уваги те, що в союзних республіках були політики і вчені, які адекватно оцінювали дійсний стан справ і розуміли: за патетичними деклараціями про рівноправність стояло, власне, споживацьке ставлення центру до України та інших регіонів ССРСР. Виступ М.С. Волобуєва був свого роду оприлюдненим протестом проти цієї «генеральної лінії». Не бракувало, щоправда, наївної віри в те, що в центрі, «нагорі», чогось не знають. А там, навпаки, чудово все розуміли і на будь-які корективи свого курсу йти не збиралися, про що свідчить хоча б лист Сталіна «Тов. Кагановичу та іншим членам ПБ ЦК КП(б)У» від 26 квітня 1926 року. У ньому «вождь» дав чітку санкцію на боротьбу проти «національного ухилу» в Україні. Тому М.С. Волобуєв був приречений на нищівну критику.

Мик. Волобуєв

До проблеми української економіки¹⁾

І. Вступні зауваження

Теоретичних робіт, присвячених радянському господарству, поки що не багато: перед радянськими економістами стоїть стільки суто практичних завдань, що для теоретичної аналізи просто не вистачає часу. Проте потрібні теоретичного обґрунтування практичних заходів, потрібні в теорії, як завжди, прогнози, досить гостро відсутні в практиках, і теоретиках. Ми ставимо собі за мету, як за останній час ширяться дискусії в питаннях соціальної природи нашого радянського господарства, тезах його розвитку то-що.

Не дивно, що саме по цій лінії з'ясувала взаємні соціалістичного і товариство-капіталістичного секторів нашого господарства, теоретичний розвиток цих секторів і загального напрямку економічного росту, в першу чергу врахувала академія. Безперечно, ці проблеми є центральні. Було б однак помилково вважати, що ці проблеми й обмежуються теоретичним аналізом господарства СРСР.

Не слід забувати, що наше господарство є складна єдність, і що до окремих частин цієї єдності слід відносити, як до суцільних народно-господарських комплексів.

В цій статті тош. Гринька про «Підприємства української економіки», в основу якої покладено його доповідь на І-му З'їзді Держплану, ми маємо спробу довести необхідність саме такого підходу до характеристик нашого господарства, зокрема що до України²⁾. (Для того, щоб ставити це питання спеціально про Україну, є особливі причини, про які скажемо далі).

Тов. Гринько констатує пераудію певне розходження між практикою районування Держплану СРСР і практикою нашого господарського будівництва на Україні. Як відомо, держпланівський проект розподіляє український господарський терен на два краї («області») – «Південно-Західній» і «Південно-Гірсько-Промисловій». Проте на практиці районування у нас здійснено в іншій спосіб – шляхом переходу на триступеневу адміністративно-територіальну систему.

¹⁾ Від Редакції Статей відсутній.

²⁾ Ми кажемо кажу «Україну» в розумінні УСРР, а не політичного об'єднання.

Титульна сторінка статті

називаємо таких людей організованими. Організування є процес узалежнювання частин від цілого.

Отже, і більшовики це добре розуміють, а тому й впроваджують новий тип розподілу праці – ставлять в залежність одну республіку від іншої. Навіщо це їм потрібно? А тому, що на Україні розвивається національна свідомість, котра у свій час дасть великий ефект: незалежність українського народу.

При перепису 1926 р. 31 мільйон людей здекларував себе українцями. Це важна подія, яку більшовики зрозуміли і рішили протиставити зростові національної свідомості узалежнення України шляхом соціальної політики, включити Україну в нову систему розподілу праці! Як це робиться? Це робиться шляхом відкриття в Росії таких виробництв, які потрібні Україні, а яких на Україні або нема, або вони в малій кількості. В наслідку буде бажаний ефект: Росія від України не залежить ні в чому, а Україну ставлять в залежність від Росії в багато де чому...¹²⁾

А далі Шаповал згадує про Волобуєва: «Коли комуніст-українець проф. М. Волобуєв виступив зі своєю славнозвісною статтею про колоніальну політику Росії на Україні, то на нього поспіпались докори з комуністичного олімпу на некомуністичний

спосіб мислення, однак не можна приховати того, що об'єктивно-науково мав рацію проф. Волобуєв. Так, дійсно, «установлюється новий тип розподілу праці»¹³.

Тепер коротко зупинімось на публікації самого Волобуєва. Насамперед, він заперечував теорію єдності російської імперської економіки до жовтня 1917 р., вимагав розглядати Україну, як «історично сформований народногосподарський організм», що має власні шляхи розвитку¹⁴.

Ф. № 20/УСД
193.20
Архив № 31
Во имя колхоза советской об-
щественности
АНКЕТА ОБВИНЯЕМОГО

Волобуєв
1. Прізвище **Волобуєв**
2. Ім'я **Миколай**
3. По батьку **Самуїлович**
4. Место рождения **Львівська**
5. Адрес **Варшавський 47 кв. в. 2 Червоно**
6. Профессия **Робітн**
7. Профессиональная принадлежность **Робітн**
8. И должность или род занятий **Машинист судовой электростанции**
9. Место рождения **Львовская губерния**
10. Образование **Среднее**
11. Политическое прошлое **Белогваржец**
12. Национальность **Украинская**
13. Партийность **В. К. П. с 1920 г.**
14. Место учета **Львов**
15. Место рождения **Львов**
16. Место рождения **Львов**
17. Место рождения **Львов**
18. Место рождения **Львов**
19. Место рождения **Львов**
20. Место рождения **Львов**
21. Место рождения **Львов**
22. Место рождения **Львов**
23. Место рождения **Львов**
24. Место рождения **Львов**
25. Место рождения **Львов**
26. Место рождения **Львов**
27. Место рождения **Львов**
28. Место рождения **Львов**
29. Место рождения **Львов**
30. Место рождения **Львов**
31. Место рождения **Львов**
32. Место рождения **Львов**
33. Место рождения **Львов**
34. Место рождения **Львов**
35. Место рождения **Львов**
36. Место рождения **Львов**
37. Место рождения **Львов**
38. Место рождения **Львов**
39. Место рождения **Львов**
40. Место рождения **Львов**
41. Место рождения **Львов**
42. Место рождения **Львов**
43. Место рождения **Львов**
44. Место рождения **Львов**
45. Место рождения **Львов**
46. Место рождения **Львов**
47. Место рождения **Львов**
48. Место рождения **Львов**
49. Место рождения **Львов**
50. Место рождения **Львов**
51. Место рождения **Львов**
52. Место рождения **Львов**
53. Место рождения **Львов**
54. Место рождения **Львов**
55. Место рождения **Львов**
56. Место рождения **Львов**
57. Место рождения **Львов**
58. Место рождения **Львов**
59. Место рождения **Львов**
60. Место рождения **Львов**
61. Место рождения **Львов**
62. Место рождения **Львов**
63. Место рождения **Львов**
64. Место рождения **Львов**
65. Место рождения **Львов**
66. Место рождения **Львов**
67. Место рождения **Львов**
68. Место рождения **Львов**
69. Место рождения **Львов**
70. Место рождения **Львов**
71. Место рождения **Львов**
72. Место рождения **Львов**
73. Место рождения **Львов**
74. Место рождения **Львов**
75. Место рождения **Львов**
76. Место рождения **Львов**
77. Место рождения **Львов**
78. Место рождения **Львов**
79. Место рождения **Львов**
80. Место рождения **Львов**
81. Место рождения **Львов**
82. Место рождения **Львов**
83. Место рождения **Львов**
84. Место рождения **Львов**
85. Место рождения **Львов**
86. Место рождения **Львов**
87. Место рождения **Львов**
88. Место рождения **Львов**
89. Место рождения **Львов**
90. Место рождения **Львов**
91. Место рождения **Львов**
92. Место рождения **Львов**
93. Место рождения **Львов**
94. Место рождения **Львов**
95. Место рождения **Львов**
96. Место рождения **Львов**
97. Место рождения **Львов**
98. Место рождения **Львов**
99. Место рождения **Львов**
100. Место рождения **Львов**

Намічаючи схему організації економіки в Україні, Волобуєв не відходив від комуністичних засад. Він твердив, що колись переможе всесвітня комуністична революція, буде створений все-світній СРСР і в нього кожна нація увійде як рівна. Але Україна вже тепер мусить підготуватись до такого вступу. Для цього її економіка повинна гармонійно розвиватись у природних національно-економічних межах. Позбавлення українського народу права керувати власною економікою, а тим паче експлуатація української економіки на шкоду українському народу – справа, за його словами, ворожа комунізмові.

Не обминув Волобуєв схему найраціональ-нішого використання продуктивних сил. Він вважав невиправдано дорогим нерентабельне будівництво нових підприємств у нових економічних регіонах СРСР за кошти України, бо це затримувало розвиток її власних продуктивних сил.

Далі він робить деякі висновки. Слід переглянути, і раз і назавжди відкинути спроби

розривати єдиний український народногосподарський комплекс за критерієм поділу праці в межах колишньої Росії; забезпечити за українськими економічними центрами права й можливості дійсного керівництва всім, без винятку, народним господарством, змінивши існуючий порядок керівництва промисловістю.

За Союзним Держпланом та іншими центрами зберегти загальнодирективні функції. Українські господарські плани підлягають зміні лише у тому разі, якщо суперечать цим директивам. Загальносоюзні господарські плани підлягають попередньому розглядові на союзному з'їзді Держпланів і остаточному затвердженню двома палатами Центрального Виконавчого Комітету СРСР.

Бюджетне законодавство слід індивідуалізувати, застерігаючи від занадто великого вилучення народногосподарських прибутків за межі України. Встановити, що остаточною інстанцією, яка затверджує український бюджет повинен бути Все-український Центральний Виконавчий Комітет.

Волобуєв обстоював тезу про те, що плани індустріалізації треба переглянути, відкинувши тенденції розглядати російську економіку як панівну. Зокрема, подивитись на економічну доцільність планів будівництва нових заводів. Беручи

до уваги високий темп аграрного перенаселення в ССРР, належало встановити відповідну *всеукраїнську* систему регулювання напливу робочої сили з тим, щоб стежити за пропорційним розподілом місць на українських заводах між УССР та Російською Федерацією. За Україною та іншими союзними республіками необхідно зберегти право контролю за діяльністю союзних органів¹⁵.

Формуляр справи М.С.Волобуєва
для встановлення згоди між двома найбільшими республіками СРСР – поставили ми статтю ці питання про взаємини України з СРСР.

Не слід забувати, що Україна є не лише «Південь СРСР», не можна, неприпустимо забувати, що вона є **Україна!**¹⁶

І вдарили дзвони! Хоч редакція журналу «Більшовик України» у примітці позначила, що стаття дискусійна, її миттєво було демонізовано політично, а автора кинуту на розправу досвідченим партійним «полемістам». Зокрема, вже у другому числі журналу за 1928 рік, де надруковано початок матеріалу Волобуєва, вміщено першу частину статті-відповіді АА. Річицького «До проблеми ліквідації пережитків колоніальності та націоналізму».

Проти Волобуєва виступив не тільки Річицький. Статтю «Платформа українського націоналізму» надрукував у шостому номері журналу «Більшовик України» за 1928 рік редактор цього журналу Є.Ф. Грічак.

У тому самому числі з'явилась стаття М.О. Скрипника «З приводу економічної платформи націоналізму». Він роз'яснював: «Як же нам ставитись до волобуєвщини? А так, як поставились до шумськізму, до хвильовизму. Вони ведуть до фашизму...».¹⁷

Далі Волобуєв стверджував, що, на його думку, економічне питання є центральною частиною національної проблеми: «Ліквідація «провінціального становища» нашої мови, нашої літератури, нашої культури взагалі буде наслідком забезпечення Україні нестриманого розвитку продукційних сил, забезпечення її становища, сформованого національно-господарського організму, остаточної відмови розглядати її як просту суму районів єдиної неподільної економіки».

На цьому боці національної проблеми слід зосередити увагу, щоб небезпечні тенденції конкуренції між двома економіками СРСР не були використані ворожими нам силами для роз'єднання великого братерського співробітництва всіх націй...

Стара мудрість говорить: «Concordia parvae res crescunt, discordia et maxime dilabuntur» * (Згода збільшує й малі справи, а незгода руйнує й великі. – Ю.Ш.).

І не для поглиблення цієї незгоди, а

Складається враження, що статтю було вміщено, щоб спровокувати протиправні акції щодо М.С. Волобуєва, дати ще один імпульс боротьбі проти «національного ухилу» в Україні.

Власне, значною мірою так і було. Не забуваймо, генсеком ЦК КП(б)У все ще залишався Л.М. Каганович, який вів шалену кампанію проти «ухилів», проти «шумськизму», проти «розкольників» (або, як їх тоді називали, «розламівців») з Компартії Західної України (КПЗУ), яка підтримала О.Я. Шумського в його виступах проти лінії Кагановича в національному питанні.

До речі, в публікації М.О. Скрипника, основою якої був його виступ на кафедрі національного питання в Інституті марксизму, є підтвердження цього: «...Виникає питання: з якої речі ми – я, член Політбюро ЦК КП(б)У, т.Річицький, кандидат ЦК КП(б)У, вся редакція «Більшовика України» – взяли і вмістили в нашому теоретичному органі статтю Волобуєва, тим давши зброю нашим ворогам і передовим зрадникам з КПЗУ? З якого побиту? Виявляючи хибні погляди, ми озброюємо нашу партію.

Містячи статтю Волобуєва в нашому журналі, ми зрозуміло даємо зброю, за яку може вчепитися, як тепер «Діло», так і група Василькова, зрадників з КПЗУ. Але ця зброя нічого спільного не має з дійсним науковим розумінням українського питання. Вона заснована на псевдонауковій базі, не має наукового підходу, хибна й шкідлива політично. Розбиваючи її, ми водночас даємо зброю нашій партії, нашим пролетарям, даємо розуміння того, що є в нас, якими шляхами ми йдемо, правильне розуміння, і тим готуємо дійсну пролетарську єдність.

Ось у чому причина того, що в повній згоді з Політбюро редакція «Більшовика України» і вмістила статтю Волобуєва, обеззброївши її вміщенням поруч з нею статті т. Річицького»¹⁸

Іронія долі. Практично всі заповзяті критики Волобуєва закінчили життя трагічно. Річицький і Гірчак репресовані. Скрипник, доведений своїми колегами з Політбюро до відчаю, наклав на себе руки 7 липня 1933 року. Самого Волобуєва до слушної нагоди не чіпали. Відбулося лише ритуальне для тоталітарної системи самокаяття “відступника”. У 21 – 22 числа журналу «Більшовик України» за той же 1928 рік вміщено «покаянного» листа Волобуєва.

Ревнителю інтернаціоналізму цього видалось замало. Оскільки його стаття набула резонансу за кордоном, представники тодішнього політико-ідеологічного мейнстріму зажадали від нього чергової “спокути гріхів”. У 5, 6, 7-му числах журналу «Більшовик України» за 1930 рік з’явилась велика за обсягом стаття «Проти економічної платформи націоналізму (До критики «волобуєвщини)», автором якої був ...Волобуєв. Ось що, зокрема, він писав: «Видужавши від тяжкої націоналістичної хвороби, я нині з почуттям невимовного сорому переглядаю сторінки своєї статті...»¹⁹

Каяття не допомогло, не врятувало. Репресивна «черга» дійшла і до нього. Наприкінці 1933 року з’явився документ наступного змісту: «Постановление, город Харьков, 7 декабря 1933 года.

Я, пом. Уполномоченный следственной группы Секретно-политического отдела ГПУ УССР Гольдман, рассмотрев материалы по обвинению гражданина Волобуєва Михаила Симоновича, сотрудника Наркомпроса УССР, беспартийного, в преступлениях, предусмотренных ст.54-11 УК УССР, выразившихся в том, что он

принадлежит к украинской контрреволюционной организации, стремившейся к свержению Соввласти вооруженным путем, **нашла,**

что пребывание Волобуева М.С. на свободе является опасным, а потому на основании изложенного и, руководствуясь статьями 143, 146 и 156 Уголовно-процессуального кодекса УССР,

Постановила:

1. Избрать мерой пресечения способов уклониться от суда и следствия в отношении обвиняемого Волобуева М.С. содержание под стражей в спецкорпусе ГПУ УССР.

2. Настоящее постановление направить для сведения прокурору.

Пом. Уполномоченный следственной группы секретно-политического отдела – Гольдман».

«Согласен».

Начальник 2 отд. секретно-политического отдела – Шерстов.

«Утверждаю».

Замначальника секретно-политического отдела УССР – Козельский»²⁰.

Звернімо увагу на партійну приналежність – позапартійний. Це – неправда. Річ у тому, що заарештувати комуніста можна було лише зі згоди відповідного органу після виключення з партії. Президія Центральної контрольної комісії КП(б)У хоч і спрацювала «оперативно», але вже після арешту. 13 грудня 1933 р. після опитування її членів, а не колегіально, вона ухвалила: «За активну участь у контрреволюційній фашистській організації Волобуєва М.С. з партії виключити»²¹. Більш оперативними виявилися колеги з Українського науково-дослідного інституту дитячого комуністичного руху, де на момент арешту працював Волобуєв: вже 8 грудня з'явився наказ за номером 28 за підписом заступника директора Літвінова. Ось другий параграф цього документу: «Викладача діамату та істмату на семінарах аспірантів УНДІДКР – Волобуєва М.С., як буржуазного націоналіста, що одверто змикався з агентами контрреволюційної націоналістичної буржуазії, що в свій час створив економічну «теорію» для обґрунтування шумськізму і до того часу не порвав з цією теорією, який під час викладання істмату аспірантам не висвітлив і не викрив своїх помилок, відомих підназвою «волобуєвщини», зробивши це під натиском, з роботи викладача діамату та істмату зняти»²²

Колесо закрутилося, набираючи обертів. 8 грудня на квартирі Волобуєва здійснено обшук. У нього вилучили листування і револьвер. Однак перший протокол допиту, підписаний Волобуєвим, датовано січнем 1934 року. Не інакше, що йому дали час «подумати», підказали, що не варто чинити опір. Працівники ГПУ УССР досягли успіху. 22 січня 1934 року Волобуєв підписав протокол, в якому є зізнання про те, що він належав до «контрреволюційної української організації» з квітня 1927 року, і що туди його «втягнув» М.Г. Хвильовий.

У протоколі зафіксовано, що організація мала два центри – московський, до якого входили О.Я. Шумський, П.К. Солодуб, М.М. Полоз, Р.В. Турянський, і харківський, до якого належали А.Т. Приходько, М.М. Яловий, Й.В. Васильків (Крілик) і А.М. Сліпанський²³.

Згодом Волобуєв дав «розгорнуті свідчення» про цю міфічну організацію. Він фактично підписався під тією схемою, яку йому запропонували працівники ГПУ.

Чому так вчинив? Він сам відповів на це запитання у вересні 1956 року, коли був допитаний у зв'язку з перевіркою своєї справи. Він сказав, що його позбавляли сну й погрожували смертним вироком, але це не привело до бажаних наслідків. Тоді йому підсунули протоколи допитів тих осіб, які нібито свідчили проти нього. Один зі співробітників ДПУ заявив від імені ЦК КП(б)У, що партія чекає від Волобуєва «допомоги у розгромі боротьбистів» та інших буржуазних націоналістів «шляхом їх дискредитації» При цьому, додає Волобуєв, «я повинен був взяти на себе неіснуючу провину» Чекіст до того ж підкреслив, що «це єдиний спосіб компенсувати бодай частково мою справжню провину перед партією, допущену у 1927-1928 роках. Почуваючи до того ж себе в той час важко хворим та вкрай психічно пригніченим, я піддався на цю провокацію й почав підписувати протоколи допитів»²⁴

Трохи раніше, у березні 1956 року, у вже згаданій заяві на ім'я генерального прокурора СРСР Р.А. Руденка Волобуєв писав: «У той час я був далекий від підозри у можливості провокації й вірив наданим мені «зизнанням» інших залучених у цій же справі... Я помилився, взявши на себе провину в тому, в чому я ніколи не був винен»²⁵

Оперуповноважений Секретно-політичного відділу ДПУ УССР М.Г. Соколов підписав обвинувальний висновок у його справі й запропонував передати її на розгляд Судової трійки ГПУ УССР з клопотанням про ув'язнення його у концтабір строком на п'ять років. У цьому документі є така довідка: «Обвинувачений Волобуєв знаходиться у спецкорпусі № 1 і з цього числа рахується за Судтрійкою при Колегії ГПУ УССР. Речдоків у справі немає»²⁶

Однак остаточне рішення було дещо іншим. 26 лютого 1934 року Судова трійка при Колегії ДПУ УСРР ухвалила ув'язнити М.С. Волобуєва на п'ять років не у виправно-трудоному таборі, а в «загальних місцях позбавлення свободи»²⁷. 8 травня 1934 року ухвалу відкореговано. Та ж Судова трійка відправила його на заслання до Казахстану на 5 років, рахуючи строк з 7 грудня 1933 року.²⁸

Доля розпорядилася так, що на відміну багатьох критиків «волобуєвщини», М.С. Волобуєв залишився живим. Він відбув термін покарання і тричі (у 1937, 1941 і у 1943 роках) звертався до ЦК ВКП(б) з проханням про реабілітацію, але даремно.

У період війни з гітлерівською Німеччиною трапилось зовсім несподіване. Волобуєв мешкав тоді у Краснодарському краї і саме тоді йому запропонували співпрацювати ті самі органи, які нещодавно його репресували. За спеціальним завданням НКВД він працював кореспондентом фашистської газети «Кубань». Роз'їжджаючи за завданням редакції по станицях, одночасно збирав відомості про німців.

Як він справлявся з таким завданням, написав один з авторів книжки «Герои подполья» (Москва, 1966): «Задонесеннями Волобуєва радянська авіація неодноразово бомбардувала ворожі об'єкти у Краснодарі.

Завдяки його відомостям вона вивела з ладу аеродром, зруйнувала майданчик з установками для керованих снарядів «ФАУ-1» і «ФАУ-2», знищила склади з боєприпасами, що були розташовані у передмісті Краснодара, та інші об'єкти»²⁹

Після звільнення Краснодара Волобуєв працював у міськплані, а його дружина у місцевому педагогічному інституті. Щоправда, і тут у Волобуєва знайшлися критики. Вони вижили його з міськплану за неправильне планування роботи перукарень. І він

змушений був працювати завгоспом підсобного господарства міськплодовочторгу. Влітку 1942 року ситуація знов змінилась на користь нацистів, які зайняли Краснодар. Волобуєв і його дружина отримали завдання знов залишитись на окупованій території і знов працювати в якості розвідника. Причому цього разу Волобуєву рекомендували користуватися власним і прізвищем і не приховувати, що він був засуджений за “націоналістичний ухил” і що він своїх націоналістичних переконань не позбавився. Так і сталося. Колишній “націонал-ухильник” працював на комуністичний режим, ризикуючи життям. І вижив.

В період амбівалентної хрущовської «лібералізації», Волобуєв продовжив боротьбу за власну реабілітацію. Він уже мешкав у Ростові-на-Дону, де працював завідуючим кафедрою в Ростовському фінансово-економічному інституті. У листі-клопотанні на ім'я Генерального прокурора ССРСР Р.А. Руденка зазначалось: «Мені відомо, що деякі з осіб, залучених у цій справі (український письменник Остап Вишня, професор Соколянський) реабілітовані, але я не знаю, чи переглядалися справи в цілому. Так чи інакше я не можу більше мовчати, не можу закінчувати життя з такою тяжкою й ганебною плямою...

...Ось чому я вирішив звернутись до Вас з проханням про перегляд моєї справи та реабілітацію.

Волобуєв-Артемов.

12 березня 1956 р.»³⁰

Перевірки його справи тривали недовго. Були допитані його колеги по Харківському інституті. Зокрема, свідчення дали І.М. Бабанов, професор Є.Є. Фарафонов. Правознавці звернулися й до Інституту економіки АН України з проханням дати висновок на статтю М.С. Волобуєва «До проблеми української економіки».

Ось уривок з цього документа мовою оригіналу: «Не понимая объективной закономерности развития социалистической экономики, отрицая социалистические принципы размещения производительных сил в СССР, ведя борьбу против ленинской национальной политики, против дружбы и социалистической взаимопомощи народов СССР, М.С. Волобуев явился рупором всего реакционного, враждебного делу строительства социализма на Украине да и в СССР».³¹ Ось такої «об'єктивності» від колег Волобуєв удостоївся ще раз.

І все-таки реабілітація відбулась. Постановою Президії Харківського обласного суду від 23 серпня 1957 р. були скасовані постанови Судової трійки при Колегії ГПУ УССР від 26 лютого і 8 травня 1934 року. Справу припинили з формулюванням:

«За недостатністю зібраних у справі доказів».

12 вересня 1957 р. голова Харківського обласного суду Мірошніченко повідомив про це Михайла Симоновича³²

Однак, як мовилось тоді, у 1950-ті роки, реабілітували людину, а не її ідеї.

На цьому, напевно, довелось б закінчити розповідь про долю М.С. Волобуєва, якби після одного з виступів на радіо до мене не надійшов лист від доньки його Валерії Михайлівни. «Передачу про свого батька, – писала вона, – я почула 15 червня (1993 року. – Ю.Ш.). Бракує слів сказати про те, як вона мене схвилювала. Спасибі вам величезне, адже я нічого не знала про наведені факти Про звинувачення мого батька»³³. Валерія Михайлівна розповіла чимало цікавого про свою родину й батька:

«...свої любові до України він не приховував. Любив одягати українські вишивки, щиро захоплювався красою українських пісень, української мови»³⁴.

У 1961 році М.С. Волобуєв переїхав у Донецьк, де Працював у торговельному інституті (його запросив тодішній ректор Ф.Д. Фесенко). Та жити у Донбасі не зміг через хворобу на бронхіальну астму. Знов повернувся до Ростова, де й помер 20 червня 1972 року. Через два з половиною роки пішла з життя його дружина. «Їхній правнук Сашко, – писала Валерія Михайлівна, – з'явився на світ у 1987 році. Так хочеться сподіватись, що він житиме у вільній, щасливій Україні»³⁵.

Сьогодні потрібен принципово новий погляд на науковий доробок Волобуєва, об'єктивний аналіз його позиції. Волобуєв у своїй публікації довів, що Україна колонією (хоч і особливого типу) таки була, хоча «форми колоніальної залежності України від Росії не завжди були однакові»³⁶. Окремо і докладно він пише про те, як Переяславська угода і подальші події поклали край політичній незалежності України і відкрили шлях російському торговельному капіталу опанувати новою колонією. Волобуєв робить великий екскурс у історію і показує перебіг цього процесу у різних сферах соціально-економічного життя. Він спростовує, за його словами, «шкідливу казку» про повну єдність дореволюційної російської економіки.

Після створення ССРСР, вважає Волобуєв, «на превеликий жаль...», проблема *своєрідності національної політики для такої країни, як Україна*, єдина з колишніх колоній європейського типу, що увійшла до складу СРСР – не ставилась...»³⁷

Цю проблему він ставить і розглядає у своєму роковому (і чи не єдиному?) науковому тексті 1928 року. У тексті, який помітили у сталінській Росії і який радикально змінив долю молодого професора.

1. Див.: Енциклопедія Українознавства. Перевидання в Україні. – Львів: НТШ, 1993. – Т.1. – С. 310-311.

2. Шаповал Ю. Не самогубець! Злочин, розсекречений через 46 років //Літературна Україна. – 1993. – № 8.

3. Майстренко І. Історія мого покоління. Спогади учасника революційних подій в Україні. – Едмонтон: Канадський Інститут Українських Студій, 1985. – С. 193.

4. Державний архів Служби безпеки України (далі – ДА СБУ), Харків. Справа 012927. – Арк. 1-6.

5. Там само, арк. 13.

6. Там само, арк. 13-14.

7. Там само, арк. 14.

8. Там само, арк. 2.

9. ДА СБУ, Харків. – Матеріали перевірки у справі М.С.Волобуєва. – Арк.4.

10. Там само, справа 012927. – Арк. 15.

11. Там само, арк. 18.

12. Шаповал М. Міжнаціональне становище українського народу. – Прага, 1934. – С.48.

13. Там само, с. 48-49.

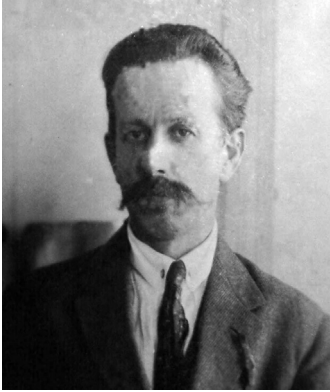
14. Волобуєв М. До проблеми української економіки // Більшовик України. – 1928. – № 2. – С.46-58.

15. Там само. – №3. – С.61-62.

16. Там само. – С.62-63.

17. Скрипник М. З приводу економічної платформи націоналізму // Більшовик України. – 1928. – № 6. – С.50.
18. Там само, с. 47.
19. Волобуєв М. Проти економічної платформи націоналізму. До критики волобуєвщини // Більшовик України. – 1930. – №7. – С.28.
20. ДА СБУ, Харків. – Справа 012927. – Арк.4.
21. Там само. – Матеріали перевірки у справі М.С. Волобуєва. – Арк.109.
22. ДА СБУ, Харків. – Справа 023011. – Арк.22.
23. Там само. – Справа 012927. – Арк.8.
24. Там само. – Матеріали перевірки у справі М.С. Волобуєва. – Арк.17-18.
25. Там само, арк. 118.
26. Там само. – Справа 012927. – Арк.102.
27. Там само, арк. 103.
28. Там само, арк. 104.
29. Беляєв В. Верность храня // Комсомолец (орган Ростовского обкома ВЛКСМ). – 1977. – 21 июня.
30. ДА СБУ, Харків. – Матеріали перевірки у справі М.С. Волобуєва. – Арк.118.
31. Там само, арк. 12.
32. Там само. – Справа 012927. – Арк.115-118.
33. Лист В.М. Волобуєвої від 18 червня 1993 року, арк. 1. – Особистий архів Ю.І. Шаповала.
34. Там само.
35. Там само, арк. 2.
36. Волобуєв М. До проблеми української економіки // Більшовик України. – 1928. – № 2. – С.51.
37. Там само, № 3. – С.43.

ФЕОДОСІЙ КАМІНСЬКИЙ

Феодосій Тимофійович Камінський належав до тієї когорти українських вчених, чий талант розкрився у 1920-і роки. Відомий дослідник античної Ольвії, один з фундаторів Миколаївського історико-археологічного музею, низки красназавчих товариств, активний учасник пам'яткоохоронного руху в Україні, він мав ліричну вдачу, добре, чуйне серце. Навіть не віриться, що воно могло витримати ті страшні тортури, які розпочалися після арешту Феодосія Тимофійовича в 1929 р. і не припинялися майже чверть століття...

Народився Ф.Т. Камінський 14 серпня 1888 р. у м. Миколаєві. Його батько Тимофій Григорович – з сім'ї хліборобів с.Богоявленського поблизу Миколаєва, коштів на своє власне господарство не мав, а тому й пішов працювати маляром та дахівником до міста. Тут зустрів свою долю – одружився на селянській дівчині Марії (за батьком Іванівни) зі старовинного села Єм Малоархангельського повіту Калузької губернії. Вправна господиня, добра мати, вона народила та випестувала семеро дітей. Четвертим з-поміж них і був Феодосій.

Восьмирічним хлопчиком його, слідом за старшими братами та сестрою, віддали до трикласної «школи грамотності», а по закінченні – до міського шестикласного училища. Як не сутожно було сім'ї, батько дбав, аби всі діти здобули освіту,

Його заробітку, однак, на оплату за навчання не вистачало. Тому вже з п'ятнадцяти років Феодосій разом з братами влітку постійно працював. Відтак проблеми працюючої людності, міських робітників стали близькими і знайомими йому не лише з батьківських розповідей, а й з власного досвіду. Не випадково, коли в жовтні 1905 року до Миколаєва докотилася хвиля загальноросійського політичного страйку, вона захопила і Феодосія Тимофійовича, він узяв участь у багатолюдній маніфестації, учасники якої, пройшовши центральними вулицями Миколаєва, підійшли до міської тюрми і почали вимагати звільнення політичних арештантів. Та у відповідь почули посвист батогів і шаток спішно викликаної місцевою владою козацької сотні. Відчув їх на своїй власній спині і Феодосій Камінський. Після того майже два місяці заліковував отримані поранення.

Одночасий самостійно студіював програму реального училища, закінчення якого давало право вступу до вищих навчальних закладів. У 1906 р. витримав екстерном іспити одразу за чотири класи училища і був зарахований до його п'ятого класу. «У ті часи реакції, – згадував згодом Ф.Т. Камінський, – середня школа була під впливом реакційних чорносотенних, офіційно існуючих організацій, як «Союз русского народа» та інших, тільки невеличка кількість учнів реальної школи, діти пролетарських

сімей та дрібних службовців, складаючи незначну частину проти загальної кількості учнів, були хоч слабою опозицією проти захопленої чорносотенною агітацією більшої частини учнів»¹.

До цієї опозиції належав і Ф.Т. Камінський. Зокрема, під час суботніх ранкових молитв він демонстративно відмовлявся співати царський гімн. Не приставав і на постійні пропозиції взяти участь у традиційних концертах учнів училища у губернському будинку. Не в змозі особисто вплинути на неслухняного учня, директор училища звернувся за допомогою до його батька. Але той, за словами Ф.Т. Камінського, відповів, «що син мій цілком дорослий і примушувати його до будь-чого він не буде».

Так і не давши згоди на участь у офіційних концертах, Ф.Т. Камінський із задоволенням виконував українські народні пісні. Захопився ними під впливом батька, а ще більш – слухаючи мелодії беззастережної радості чи жалю, які теплими літніми вечорами линули над кінним базаром у Миколаєві. Виводили їх обезземелені селяни Київщини, Полтавщини, Поділля і Волині, які долали сотні кілометрів, щоб підробити в сезон жнив у південних економіях.

Тут же, на кінному базарі, що став справжньою наймитською біржею, у 1908 р. почув концерт кобзаря Терешка Пархоменка. Його дивовижний голос, глибоко філософські народні думи та пісні про велич і трагедію українського народу припали до вразливого серця Феодосія Тимофійовича, склали основу його власного кобзарського репертуару. Саме так, опанувавши техніку гри на бандурі, Ф.Т. Камінський не лише бере участь у хорі, заснованого у 1907 р. талановитим істориком М. Аркасом, відомого своєю діяльністю в усій Україні Миколаївського товариства «Просвіта», а й починає з успіхом виступати з власними кобзарськими концертами. Отож, його з захопленням слухали в Миколаєві, Катеринославі, Одесі, Москві.

У 1909 р. Ф.Т. Камінський закінчив реальне училище. Батько мріяв дати Феодосію вищу освіту, яку вже здобували його два старші брати. Але суми, необхідної для оплати навчання у вузі, сім'я зібрати не змогла. Відтак Ф.Т. Камінський продовжував навчання у Петербурзькій військовій школі. За знаннями був серед кращих курсантів. Але політичні переконання Феодосія Тимофійовича навряд чи відповідали ідеальному образу майбутнього офіцера царської армії. Зрештою, коли начальство дізналося про те, що їх курсант виспівує заборонені (революційні) пісні («Марсельезу», «Варшав'янку», «Поховальний марш» тощо), наказало віддати його на три місяці в рядові солдати. Все ж 1911 р. Ф.Т. Камінський закінчив військову школу, отримавши офіцерське звання².

Здається, того ж року (є інша дата – 1914) закінчив також Петербурзький археологічний інститут, вільним слухачем якого бун впродовж двох років. За програмами інституту працював у Ермітажі над пам'ятками первісного суспільства, скіфськими та греко-римськими, з античних міст-держав Північного Причорномор'я (Ольвія, Фанагорія, Пантікапей, Танаїс, Херсонес та ін.).

Маючи фундаментальну підготовку з археології, 1912 р. поступив на роботу до одного з найбільш авторитетних на той час осередків дослідження й схорони пам'яток української старовини – Катеринославського музею ім. О. Поля. Під керівництвом його директора, видатного історика Д.І. Яворницького, здійснив дослідження на місці колишніх Копулівської та Підпільненської козацьких Січей, а згодом – виїхав

на Харківщину (Богодухівський повіт) і Курщину (Гайворонівський повіт) збирати матеріали з історії українського кобзарства. Робив це не лише з величезним задоволенням, а й професійним знанням справи. Тож за короткий час занотував біографії та репертуар 26 кобзарів. «До свого кобзарського репертуару, – писав Ф.Т. Камінський, – я засвоїв багато цінних мотивів з голосу найкращих кобзарів того часу: І.І. Кучеренка-Кучугури, Івана Пасюри, Грицька Кожушка та ін.»³.

Восени 1912 р. – навесні 1913 р. Феодосій Тимофійович працював над дослідженням монументальних пам'яток Херсонесу, відкритих археологами на околицях Севастополя. Робота приносила справжню насолоду – не дарма в Археологічному інституті спеціалізувався на античності. Влітку 1913 р. взяв безпосередню участь у розкопках залишків давньогрецької колонії.

Після їх завершення виїхав до рідного Миколаєва. Там увійшов до створеної органами місцевого самоуправління «музейної комісії», яка мала прийняти багатий дарунок місту від сім'ї Є.П. Францова – колекцію історико-мистецьких пам'яток та природничих матеріалів. Разом зі збірниками інших колекціонерів вона лягла в основу відкритого у грудні 1913 р. Миколаївського природно-історичного музею. Ф.Т. Камінський підготував до експозиції експонати історичного відділу музею, в якому і залишився працювати надалі. Дбаючи про поповнення відділу пам'ятками, весною – влітку 1914 року за дозволом Імператорської археологічної комісії провів археологічні розкопки ряду скіфських курганів Миколаївщини та Херсонщини, а потім під керівництвом Б.В. Фармаковського взяв участь у дослідженні античної Ольвії⁴. Мріяв продовжити розпочату роботу, але з початком Першої світової війни мусив йти на фронт.

У роки Першої світової

Не лише під впливом ура-патріотичних гасел, а й у силу своєї натури Феодосій Тимофійович сміливо дивився в очі небезпеки, не раз підіймався в атаку, вів за собою своїх бойових товаришів. Не раз і вони виносили його з поля бою знекровленим ворожими кулями та осколками снарядів. Після четвертого поранення Феодосія Тимофійовича комісували для подальшої служби в інтендантських підрозділах. Однак слава відважного вояка надовго закріпилася за ним серед однополчан, які цінували його і за доброзичливість та принциповість, ґрунтовні знання з історії, уміння задушевною піснею підняти настрій, зачепити найтонкіші душевні струни. Тож, коли після повалення самодержавства розпочався процес демократизації армії, Ф.Т. Камінського цілком заслужено обрали

до полкового, згодом і армійського комітетів⁵.

Втім, думки Феодосія Тимофійовича все частіше линули на правий берег Бузького лиману, де під товщею століть ховалися нерозгадані таємниці стародавньої Ольвії. До того ж на кінець 1917 р. він вже служив у полку, розквартированому у Миколаєві, від якого до Ольвії – рукою подати. Зрештою, не бажаючи брати участь у братовбивстві, що розпочалося після більшовицького жовтневого перевороту в Петрограді,

Ф.Т. Камінський кидає військову службу і повертається до роботи в історико-археологічному відділі Миколаївського музею. Та війна, здавалось, не хотіла відпускати колишнього бойового офіцера. Вона постійно нагадувала про себе пораненнями, спогадами про найтяжчі фронтові епізоди, образами полеглих друзів і товаришів. Можливо, саме як данина їх світлій пам'яті в 1918 – 1919 рр. з-під пера Ф.Т. Камінського, звичного до етнографічних та археологічних нарисів, з'являється фундаментальна робота «Психологія атакуючого», яка ще довго по тому використовувалась викладачами військової академії Червоної армії.

Не уник Ф.Т. Камінський і звичайних для громадянської війни мобілізацій, при чому як з боку «червоних» (весною – влітку 1919 р. працював у Миколаївській демобілізаційній комісії), так і «білих» – денікінців. Здається, не симпатизував ні тим, ні іншим. Принаймні, в серпні 1919 р., спостерігаючи підготовку до евакуації Миколаївської НК (ЧК), записав у щоденнику: «Мені стало зрозумілим, що ця ганебна установа закінчила свою криваву роботу і чекає сутінок, щоб дати своїм співробітникам якесь спрямування» .

Можливо, в цьому виявилась «іронія долі», зле й «білі», й «червоні» відповідали Ф.Т. Камінському взаємністю. Щоправда, денікінці обмежилися домашнім арештом Феодосія Тимофійовича. Миколаївська «губчека» на початку 1920 р. відправила його для проведення слідства аж до Москви ⁶.

Після звільнення весною 1920 р. з-під слідства Ф.Т. Камінський поступив на роботу до Російського історичного музею. Доклав чимало зусиль для систематизації ольвійських пам'яток, що зберігалися у його відділі класичних старожитностей. Одночасно працював і над вивченням античних пам'яток Московського музею мистецтв.

Тим часом у Миколаєві як окрема установа оформився історико-археологічний музей, до якого поступили матеріали проведених у 1920 р. під керівництвом Семенова розкопок Ольвії. Але фахівця, який міг би привести їх до ладу, у місті не знайшлося. Тоді і згадали про Ф.Т. Камінського. Так, у березні 1921 р., маючи ще й відповідні рекомендації відділу в справах музею і охорони пам'яток мистецтва і старовини Наркомату освіти РРФСР, Феодосій Тимофійович знову опинився у Миколаєві – почав працювати вченим-хранителем історико-археологічного музею. Власне музей ще належало створити – провести систематизацію експонатів, підготувати їх до експозиції». Ф.Т. Камінський успішно справився з цими завданнями і в травні 1923 р. був призначений директором, по суті виплеканого власними руками, музею ⁷.

З ім'ям Феодосія Тимофійовича нерозривно пов'язаний і подальший розвиток музею в середині 20-х років. Вже на початку 1927 р. в музеї було розгорнуто експозиції 6 відділів: стародавньої Ольвії з підвідділом доісторичної археології, «Старий Миколаїв», військово-морський, нумізматичний, український та загальний. Причому з кожним місяцем кількість їх експонатів постійно зростала. Так, у січні – березні 1926 р. до музею надійшло 896 експонатів. Серед них виділялась збірка рукописів, зібрана Б.В. Страдомським. Він же передав музею власну колекцію античних пам'яток з Афін, Карфагена, Рима, Олександрії та інших міст Середземномор'я. У квітні – червні 1926 р. фонди музею поповнились 406 експонатами, у липні – вересні цього року 2802, за цей же період 1927 – 708 і т.д. ⁸. У результаті вже на кінець 20-х років

Миколаївський історико-археологічний музей за кількістю експонатів став одним із провідних музейних закладів України. Не випадково в числі 15 найбільших музеїв республіки він отримав статус державного ⁹. У 1928 р. під музей було передано величний Адміралтейський (Морський) собор у Миколаєві ¹⁰.

У середині 20-х років Ф.Т. Камінський зробив помітний внесок у розвиток археологічної науки. З 1924 р. він незмінний учасник розкопок стародавньої Ольвії. Працював там з багатьма відомими українськими та російськими вченими – членами Всеукраїнського археологічного комітету (ВУАК) та Російської академії історії матеріальної культури. При цьому в 1925 р. був наділений повноваженнями офіційного представника Управління науковими закладами наркомату освіти України, в 1926 р. – представляв ВУАК, а з 1927 р. – входив до наукової ради Ольвійської археологічної експедиції, яка здійснювала керівництво розкопками античного міста ¹¹. Немало зусиль доклав також до виявлення осередків грецької колонізації на Миколаївщині, Херсонщині, Одещині.

Так, лише в 1925 – 1927 роках під його керівництвом було виявлено та проведено попереднє дослідження і фіксацію 14 античних поселень. Феодосій Тимофійович досліджував також скіфські пам'ятки, козацькі старожитності ¹². Свідченням визнання наукового авторитету Ф.Т. Камінського серед учених України стало обрання його дійсним членом ВУАКу, президія якого весною 1926 р. заслухала звіт Феодосія Тимофійовича про дослідну роботу очолюваного ним музею і дала їй високу оцінку. Надзвичайно високо оцінювались наукові досягнення Миколаївського історико-археологічного музею і в листах, які надходили до нього з музеїв України, Москви, Ленінграда, Дрездена, Парижа ¹³.

Швидким зростанням Миколаївський історико-археологічний музей значною мірою завдячував підтримці з боку своїх добровільних помічників, так званих «друзів музею». З ініціативою залучення закоханих у історію рідного краю робітників і селян, учителів і службовців до виявлення, дослідження і збереження пам'яток Ф.Т. Камінський виступив ще в 1925 р. а вже через рік з музеєм активно співробітничали 43 його кореспонденти. Зокрема, лікар Г. Цветаєв та робітник заводу ім. А.Марті Е. Кухман брали участь у розкопках Ольвії, службовець О. Кропивницький, учитель П. Гнатовський, житель села Лупарева Балка М. Левченко, робітник заводу «Плуг і молот» Г. Борисов допомагали співробітникам музею в обстеженні пам'яток археології Миколаївщини ¹⁴. У звіті музею за квітень – червень 1927 р. відзначається активна робота 56 «друзів музею» у селах Миколаївської округи ¹⁵. У 1928 р. за завданням музею плідно працювали робітники А. Мюллер, П. Містергазі, Ф. Микитченко, художник П. Ковальов, службовці С. Лошкарьов, І. Конинов, П. Кириченко, учитель С. Березовський, селяни Ф. Кравченко, Т. Кольте, викладачі Миколаївського інституту народної освіти А. Рязанов, М. Лагута та ін. ¹⁶.

У зв'язку з цим не можна не відзначити не лише науковий, а й організаторський талант Ф.Т. Камінського. Саме він виступив ініціатором створення Миколаївського наукового товариства Всеукраїнської академії наук і впродовж 1925 – 1927 рр. очолював його президію. Феодосій Тимофійович був одним з організаторів краєзнавчого руху на Миколаївщині, допомагав у становленні громадських осередків дослідження краю, входив до археологічної секції Одеської комісії краєзнавства. На запрошення

окрінспектури народної освіти в 1925 – 1927 рр. за сумісництвом з основною роботою він виконував обов'язки інспектора в справах музеїв, сприяв розвитку музейної мережі Миколаївщини¹⁷.

Без Ф.Т. Камінського неможливо уявити пам'яткоохоронний рух не лише Миколаєва і округи, а й усього Півдня України в 20-ті роки. Особливо багато він зробив для організації охорони пам'яток Ольвії, які в роки громадянської війни зазнали надзвичайно відчутних втрат. Достатньо сказати, що жителі с.Парутіно, на околиці якого і знаходились залишки Ольвії, самочинно розкопали (читай зруйнували) 28 поховань античного Некрополя¹⁸.

Щоб припинити руйнування всесвітньо відомої пам'ятки, Ф.Т. Камінський звертається за допомогою до наркомату освіти України, уряду республіки. Так що у виданих 13 вересня 1921 р. та 31 травня 1924 р. декретах Раднаркому України, якими передбачались заходи по організації схорони Ольвії та утворенню на її базі першого в республіці державного історико-культурного заповідника, була особиста заслуга і Ф.Т. Камінського. Не випадково саме він, згідно з рішенням наркомосвіти України, з 1 січня 1924 р. бун призначений вченим-охоронцем Ольвії¹⁹. Виконував покладені на нього обов'язки не за страх, а за совість. Особисто контролював стан пам'яток Ольвії, залучив до їх схорони «друзів музею», населення с.Парутіно. На вимогу Ф.Т. Камінського спеціальну постанову про охорону Ольвії весною 1924 р. видав Миколаївський окрвиконком²⁰.

У 1926 р. Ф.Т. Камінський виступив ініціатором підготовки проекту декрету РНК УСРР «Про державний заповідник Ольвія.» «Я вважаю необхідним, – писав він у серпні 1926 р. в обґрунтуванні кошторису заповідника, – поставити охорону Ольвії на належну височінь, як того вимагає всесвітній інтерес до неї²¹. І вчений досягнув поставленої мети. Зокрема, в 1926 р. президія Укрнауки наркомату освіти встановила чіткі межі заповідника, виділивши під нього територію в 306 десятин, на якій дозволялося проводити лише наукові дослідження. Встановлювалась постійна сторожева охорона заповідника. Розпочалась планова консервація відкритих археологами пам'яток²².

Завдяки їх широкій пропаганді вони привернули увагу не лише науковців, а й широких кіл громадськості. «Ольвія, – констатував Ф.Т. Камінський у листі до Наркомату освіти УСРР від 20 жовтня 1926 р., – все більше й більше стає популярною поміж трудящих мас не тільки Миколаївщини, але й сусідніх округ. До цього часу ,продовжував він, – не дивлячись на пізню осінь, не припиняється рух екскурсій до Ольвії». Всього за 1926 р. її відвідали 12000 екскурсантів²³.

У полі зору Ф.Т.Камінського знаходились також пам'ятки Миколаївщини: скіфські кургани і козацькі могили, пам'ятки цивільної і культурної архітектури²⁴. Як не дивно, але в 1927 р. йому вдалося домогтися рішення Миколаївського окрвиконкому про вилучення з користування ділянки землі поблизу с.Троїцького, на якій збереглися рештки редути, за яким оборонялись від російських загонів Карл XII та І. Мазепа після поразки під Полтавою.

На настійну вимогу Ф.Т. Камінського, окрвиконком виділив кошти на ремонт мавзолею першого ректора Харківського університету В. Каразіна, який бун похований у Миколаєві. В активі Феодосія Тимофійовича – реставрація пам'яток на території

так званого «Дикого саду», «Спаського» у Миколаєві, збереження багатьох пам'яток у селах і містечках Миколаївщини²⁵. Постійно дбав про них, працюючи директором музею, а ще більше після того, як на початку 1927 р. очолив Миколаївську окружну комісію²⁶ та став кореспондентом Одеської крайової інспектури охорони пам'яток культури²⁷.

Людина непересічного таланту, археолог і етнограф, музезнавець і краєзнавець, пам'яткоохоронець Ф.Т. Камінський бун добре відомий у культурних та наукових колах України, підтримував творчі стосунки з багатьма провідними ученими республіки. Отож, коли в 1929 р. орган и ДПУ приступили до фабрикації справ з міфічної контрреволюційної організації української інтелігенції – «Спілки визволення України» – вони просто не могли обійти своєю «увагою» особу Феодосія Тимофійовича. Відтак, 26 вересня 1929 р, щойно прибувши у справах музею до Харкова, він потрапив у руки слідчих ДПУ УСРР а згодом бун відправлений для проведення зізнань до Миколаївського окрвідділу ДПУ. Однак там добитися визнання Ф.Т. Камінським належності до СВУ не змогли. «Ні до яких політичних партій чи угруповань я не належав і сформованих політичних переконань у мене не було. Шовіністичних поглядів у мене ніколи не було», – писав Ф.Т. Камінський у власноручних свідченнях від 17 жовтня 1929 р.²⁸.

У кінці 1929 р. Ф.Т. Камінського спробували зламати слідчі ДПУ УСРР. Але й на допитах у Харківській в'язниці він вперто стояв на своєму. Незважаючи на це, його звинуватили у спробах перетворити Миколаївський історико-археологічний музей в осередок української культури та проведенні через «друзів музею», наукові гуртки-ідей СВУ, і вже 29 січня 1930 р. колегія ДПУ УРСР винесла рішення про п'ятирічне утримання Ф.Т. Камінського в концентраційному таборі.

Відбувши несправедливе покарання на Далекому Сході, Феодосій Тимофійович 1933 р. повернувся в Україну. Поселився на Запоріжжі, влаштувавшись на посаду економіста проектного відділу Запоріжсталі. Але продовжував цікавитись археологією, підготував наукові розвідки про розкопки на о. Хортиця, скіфського кургану на території ремонтно-механічного заводу, зробив опис екскурсійних маршрутів по м. Запоріжжю, немало зусиль доклав до становлення археологічного відділу музею Дніпробуду.

Працюючи над створенням музею разом з М. Філянським, М. Мушкет, іншими ученими, аматорами-краєзнавцями, навряд чи передбачав, що 1937 р. опиниться разом з ними за ґратами НКВС.

Феодосія Тимофійовича заарештували 8 серпня 1937 р., звинуватили в приналежності до української контрреволюційної націоналістичної організації, яка начебто ставила за мету утворення самостійної української держави під протекторатом Німеччини. Після нападу останньої на СРСР, організація, осередок якої уявою слідчих був створений у музеї Дніпростану, мала підняти повстання в тилу Червоної Армії, а до того основні зусилля спрямовувала на пропаганду націоналістичних поглядів, підготовку і здійснення терористичних актів проти вождів партії та державни. Зрозуміло, ніяких доказів відповідної діяльності Ф.Т. Камінського слідство не мало. Отже, для того, щоб створити хоча б видимість законності його арешту, необхідно було добитися визнання ним своєї провини.

Впродовж кількох місяців Ф.Т. Камінського викликали на допити до різних слідчих, які один за одним прагнули переконати його у зв'язках з контрреволюціонерами-терористами. Однак, Феодосій Тимофійович категорично заперечував усі висунуті проти нього звинувачення.

Саме непохитність і твердість Ф.Т. Камінського під час слідства врятували йому життя. Та уникнути нового несправедливого присуду не вдалося. 15 листопада 1937 р. трійка управління НКВС по Дніпропетровській області засудила Феодосія Тимофійовича до десяти років виправно-трудоих таборів.

Витримав і цю несправедливість. Але повернувся в 1947 р. до Запоріжжя з підірваним здоров'ям, болем і тугою в серці за поставлений на коліна український народ. Хотів хоча б останні роки свого життя віддати служінню йому на музейній ниві. Однак працювати в музеї «органи» не дозволили. Не отримав від них дозволу і на проживання в Запоріжжі. Отож, працюючи обліковцем на Запорізькій нафтобазі, змушений був поселитись у с.Балабіне Комишевахського району. Та в лютому 1949 р. до помешкання Феодосія Тимофійовича прийшов міліціонер і повідомив, що й тут йому проживання заборонене. .

Ф.Т. Камінський виїхав до Нікополя, влаштувався малярем до міськкомунгоспу. Але щойно приступив до роботи, як 6 липня 1949 р. знову був заарештований. Слідчі Запорізького обласного управління НКВС вимагали від нього визнання тих своїх «злочинів», за які він вже відбуд покрання у 1937 – 1947 рр. Та й цього разу сталінські посіпаки не змогли зламати вже немолодого Феодосія Тимофійовича.

Його справу 26 жовтня 1949 р. розглянула Особлива нарада МДБ СРСР. І хоч ніяких доказів висунутих слідством звинувачень у ній не було, члени Особливої наради винесли ухвалу: Ф.Т. Камінського «за прихильність»(!) до антирадянської націоналістичної організації вислати на поселення в Північно-Казахстанську область Казахської РСР. Термін заслання бун визначений у 5 років.

У Казахстан Ф.Т. Камінський потрапив на початку 1950 р., провівши перед цим більш як два місяці в пересильній тюрмі. Працював спочатку у радгоспі, а згодом техніком-будівельником у Петропавловську. Після смерті Сталіна пробував добитися справедливості у його помічника, голови Президії Верховної Ради СРСР К. Ворошилова, і ще раніше дружина Феодосія Тимофійовича зверталася з проханням помилувати чоловіка безпосередньо до «вождя». «Ми вже старі люди, нам небагато залишилось жити, – писала вона у листі до Сталіна від 30 серпня 1952 р., – тому прошу вас дозволити хоча б вмерти разом». Та всі ці прохання залишались без відповіді. Лише 29 грудня 1956 р., вже після розвінчування М.С. Хрущовим культу особи Сталіна, Президія Запорізького обласного суду відмінила всі раніше винесені Ф.Т. Камінському вироки, визнавши їх повну безвідповідальність. Після цього Феодосій Тимофійович повернувся в Україну, дістав змогу відновити свою наукову діяльність. 13 серпня 1978 р. йому урочисто відзначили 90-річний ювілей. На жаль, у жовтні цього ж року життя Ф.Т. Камінського трагічно обірвалося.

1. Центральний державний архів вищих органів влади України (далі – ЦДАВО України), Ф. 166, оп. 12, спр. 3063, арк..2.

2. Держархів Служби безпеки України (далі - ДА СБУ), спр. П 3476, т. 2, арк.19.

3. ДАВО України, Ф. 166, оп. 12, спр. 3063, арк.3.

4. Там само.
5. ДА СБУ, спр. П 3476, т. 2, арк.19.
6. Там само, арк.19-20,41.
7. ДАВО України, Ф. 166, оп. 12, спр. 3063, арк..4.
8. ЦДАВО України, Ф. 166, оп, 5, спр. 6141, арк.3,21.
9. Український музей. – Харків, 1927, с.192.
10. ДА СБУ, спр. П 3476, т. 2, арк.20.
11. ЦДАВО України, Ф. 166, оп. 6, спр. 7652, арк.23,127; ДАВО України, Ф. 166, оп.12, спр. 3063, арк.5.
12. ДАВО України, Ф. 166, оп. 6, спр. 6142, арк.20.
13. Там само, арк.5.
14. Науковий архів Інституту археології Національної Академії наук України (далі – НА ІА НАН України), Ф. ВУАК, спр. 116/47, арк.11-12.
15. ДАВО України, Ф. 166, оп. 6, спр. 6142, арк.22 зв.
16. НА ІА НАН України, Ф. ВУАК, спр. 202/6, арк.12-14.
17. ДАВО України, Ф. 166, оп. 12, спр. 3063, арк..4.
18. Держархів Миколаївської області (далі – ДАМО), Ф. Р-161, оп. 1, спр. 225, арк.109.
19. ДАВО України, Ф. 166, оп. 6, спр. 731, арк.15.
20. ДАМО, Ф, Р-161, оп. 1, спр. 256, арк.94-96.
21. ЦДАВО України, Ф. 166, оп, 6, спр. 953, арк.166.
22. ЦДАВО України, Ф. 166, оп. 6, спр. 7652, арк.112-114,119.
23. Там само, арк.84.
24. Короткі повідомлення про діяльність Миколаївського історико-археологічного музею за 1927 р. – Миколаїв, 1937, с.8-9.
25. ДАВО України, Ф. 166, оп. 6, спр. 6142, арк.22 .
26. ДАМО, Ф. Р-99, оп. 1, спр. 81, арк.4.
27. Длажевський С. Про діяльність комісії: Збірник матеріалів Одеської краєвої комісії для охорони пам'яток матеріальної культури та природи. – Одеса,1927, с.4.
28. ДА СБУ, спр. П 3476, т. 2.

ЄПІФАН КОВТЮХ

Постать Єпіфана Іовича Ковтюха у військовій історії України є однією з найбільш яскравих, своєрідних, трагічних і воїсти-ну легендарних. Вітчизняний військовий діяч, заступник командуючого Білоруського військового округу, тричі нагороджений орденом Червоного Прапора. Він здійснив подвиги, які зробили його легендою ще за життя. Йому присвячували свої твори О. Серафимович, Д. Фурманов, О. Толстой¹. Є. Ковтюх мав звання комкора, що відповідає сьогоднішньому генерал-полковнику. Проте, в кінці 30-х рр. ХХ ст. потрапив до горнила сталінських репресій. Ім'я його надовго зникло з усіх підручників і книг з вітчизняної історії.

Радянська історіографія, яка описувала життя та діяльність Є. Ковтюха представлена історико-художніми нарисами, такими, як одинадцятий випуск знаменитої серії “ЖЗЛ” “Полководцы гражданской войны”² або невеликими статтями в енциклопедичних виданнях³, хоча у фундаментальному енциклопедичному довіднику “Великий Жовтень і громадянська війна на Україні” місця йому не знайшлося⁴. Сучасна українська історіографія лише починає досліджувати життєвий шлях одного з героїв громадянської війни. Вона представлена знову ж-таки енциклопедичним виданням та рядом статей Ю. Котляра⁵. Повного об’єктивного дослідження, присвяченого комкору Є. Ковтюху до цього часу не написано, тому наша стаття, в якій ставляться завдання визначити місце народження Ковтюха і прослідкувати головні віхи його життя, опираючись на маловивчені матеріали Березнегуватського районного народного історико-краєзнавчого музею⁶ та музею історії села Висунськ⁷ допоможе у відтворенні історичної дійсності.

Незважаючи на певний історіографічний доробок, до цього часу залишається не виясненим питання про місце народження Є. Ковтюха. В книзі “Полководцы гражданской войны”, видання 1960 р., місцем народження вказана станиця Полтавська на Кубані⁸, в дванадцятому томі “Большой Советской Энциклопедии”, видання 1973 р., подано село Батурино Херсонської губернії⁹, сучасні публікації Ю. Котляра, 2004 року видання, вказують місцем народження посад Висунськ Херсонського повіту¹⁰. Виходячи з того, що збірник нарисів “Полководцы гражданской войны” носить художньо-документальний характер, його відомостями щодо народження можна знехтувати. Між даними, які подані у “Большой Советской Энциклопедии” та публікаціях Ю. Котляра принципової різниці не має, незважаючи на вказані ніби-то різні назви населених пунктів. Використовуючи матеріали Березнегуватського народного історико-краєзнавчого музею та музею історії с. Висунськ було встановлено, що Висунськ і Батурина – це різні назви одного населеного пункту. Щоб довести цю тезу, слід коротко розглянути історію заселення Висунська-Батурина.

В середині ХVIII ст. (перша згадка – 1767 р.) гайдамаки й селяни-втікачі з північних губерній на березі невеликої, але повноводної річки Висунь в сточищі Дніпра¹¹

заснували село, яке назвали за найменуванням річки – Висунськ. У 1789 році в місті Батурині Чернігівської губернії, колишній гетьманській столиці, відбулося повстання козацької голоти. Воно було жорстоко придушено, а його учасники на чолі з Федором Британом виселені на південь – у Висунськ¹² Переселення великої кількості мешканців Батурина зумовило появу паралельного найменування – Батурина¹³, яке з'являлося на картах 20 – 30-х рр. ХХ ст.¹⁴ і збереглося як неофіційне до нашого часу.

Висунськ має фактично подвійну назву в якій концентрується географічний фактор – близькість річки Висунь і прихований (внутрішній смисл) – непокірна козацько-селянська вольниця (Батурина), що проявлялася в критичні періоди історії, особливо в часи Висунської народної республіки 1919 р.

Єпіфан Іович Ковтюх народився 9 травня 1890 р. в посаді Висунськ (сьогодні с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області) у сім'ї бідняків-наймитів¹⁵. З дитинства він виховувався на традиціях нескореної козаччини. Так як і більшість корінних висунчан Єпіфан був нащадком переселених повстанців – козаків з міста Батурина. Ковтюх не став пов'язувати свою долю з сільською працею, а у 1911 р. пішов до армії, яка давала надію вибратися із безпросвітних злиднів. Бойове хрещення він прийняв у 1914 р. в окопах Першої світової – на Кавказькому фронті. Про військовий талант цієї людини може свідчити такий факт. В липні 1916 року селянського сина Є. Ковтюха було направлено в школу прапорщиків і в цьому ж році йому було присвоєно звання прапорщика, а вже навесні 1917-го, він “чорна кістка”, став штабс-капітаном, командиром роти, за незвичайну мужність був удостоєний чотирьох офіцерських бойових орденів¹⁶.

Після Лютневої революції 1917 р. солдати обрали Єпіфана Ковтюха членом полкового комітету¹⁷. Після демобілізації Ковтюх хотів повернутися додому – в посад Висунськ. Однак події громадянської війни перешкодили цьому. І Ковтюх продовжив свій шлях у Червоній армії.

У 1918 р. в станиці Полтавській на Кубані він сформував роту, яка під назвою 2-ї Полтавської влилась в партизанський загін Рогачова. Проявив себе Ковтюх під час визволення станиці Копанської. Біля сотні білокозаків було вбито і поранено. Втрати полтавців становили сорок бійців. Після бою Є. Ковтюх став заступником командира 1-го Північно-Кубанського повстанського полку. Полк був розділений на батальйони і роти. Він прийняв участь в боях біля станиці Таманської і міста Темрюка¹⁸.

Першим серйозним випробуванням Ковтюха – військового діяча – стали бої за Катеринодар. 19 липня полк під командуванням Ковтюха, за терміновим наказом надзвичайного військового комісаріату Кубанської області вступив до Катеринодара. Білогвардійці знаходилися всього у 18 верстах від міста, а в ньому зібралися рештки різних армійських частин, які нікому не підпорядковувалися. Армійський комітет Північного Кавказу на чолі з І. Подвойським зібрав з'їзд всіх частин і поставив питання про захист міста.

20 липня з'їзд вирішив захищатися і об'єднуватися. Командуючим фронту був вибраний Ковтюх. В цей же день командуючий фронту видав наказ всім частинам виступити із міста на позиції, проте наказ виконали тільки 1-й Північно-Кубанський та 1-й Катеринодарський кінні полки. Через декілька днів Ковтюх добився виступу ще кількох частин. Тоді ж він віддав наказ про наступ, який почався в районі станиць

Роздільна, Платнировська і Кирпильська. В результаті наступу білогвардійці були відкинуті на 100 км.¹⁹

Коли ж після місячної облоги Катеринодар був захоплений денікінцями, Ковтюху вдалося вивести загони до Геленджика. Там, 27 серпня 1918 р. було створено Таманську Червону армію. Її командиром обрано І. Матвєєва, а заступником і командуючим 1-ю колоною військ, що йшла в авангарді – Є. Ковтюха. Почався знаменитий Таманський похід (серпень – вересень 1918 р.). Війська Таманської армії обтяжені численними обозами з десятками тисяч біженців, відрізані білогвардійцями на Таманському півострові, пройшли від Геленджика через Туапсе і перевали на відрогах Головного Кавказького хребта та об'єдналися у районі станиць Дондуковської (р. Лабба) і Курганної з головними силами. Героїчні події цього походу й сам образ Кожуха-Ковтюха відтворив у романі “Залізний потік” О. Серафимович²⁰. Похід закінчився 17 вересня 1918 р., а 19 вересня 1918 р., знищивши опір корніловської та марківської білогвардійських дивізій, війська Таманської армії визволили Армавір.

Після трагічної загибелі І. Матвєєва, Є. Ковтюха призначили командуючим Таманською армією (1918 – 1920 рр.), чисельністю в 30 тисяч багнетів і 5 тисяч шабель при 32 гарматах. Г.Н. Батурин, учасник походу таманців пише: “В першій колоні Ковтюх користувався величезним довір'ям і популярністю. Пам'ятні були його перемоги біля Михайлівського перевалу і Армавіру. Бойові якості Ковтюха і його популярність повністю відповідають такому призначенню.”²¹. 25 – 28 жовтня бійці Таманської армії на чолі з Ковтюхом приймали участь у визволенні Ставрополя. Майже не було патронів.

Проте Ковтюх майстерно розробив план операції: вміло проведена артилерійська підготовка і несподівана атака принесли успіх. Захопивши значні трофеї, таманці під звуки оркестру вступили в місто. За героїчне взяття Ставрополя ВЦВК нагородив Таманську армію Червоним прапором. Останній день боїв за Ставрополь, Ковтюх ледве переніс на ногах: почався тиф. Хворого командира перевезли на лікування в П'ятигорськ.

Єпіфану Ковтюху пропонували посаду головнокомандуючого північнокавказькими військами. Проте Ковтюх був настільки слабким після хвороби, що відмовився, крім того він вважав себе непідготовленим до посади главному. Після видужання, 9 вересня 1919 р. Є. Ковтюху було доручено відродити Таманську дивізію, якій передавались знамена Таманської армії. Ядром дивізії повинні були стати піхотна бригада і два кавалерійські полки. В кінці жовтня нові формування Ковтюха були об'єднані з частинами 50-ї стрілецької дивізії в одну – 50-у Таманську дивізію, під командуванням Ковтюха, яка нараховувала 10 тис. шабель. Дивізія приймала участь у боях під Царицином, Туапсе, Сочі. 2 січня 1920 р. війська під командуванням Є. Ковтюха визволили від білогвардійців Царицин, захопивши 60 ешелонів з військами і майном. За героїчне взяття Царицину, московський пролетаріат надіслав Таманській дивізії Червоний прапор²².

Для переслідування білогвардійців було створено об'єднаний кавалерійський корпус із кавалерійських частин 11-ї армії на чолі з Ковтюхом. За 20 днів корпус з боями пройшов 270 км., знищив дві білогвардійські дивізії та вийшов до ріки Манич. Спираючись лише на власні сили, Ковтюху вдалося визволити і станцію Тихорець-

ку. Після падіння Тихорецької білогвардійські частини відступили в напрямку моря. Переслідуючи їх, таманці дійшли до Катеринодару. В цей час Ковтюх знову захворів тифом.

Вже без нього дивізія пройшла до Туапсе, а звідти до Сочі, де разом з 34-ю дивізією примусила на початку травня капітулювати залишки білогвардійських військ. За визволення Царицина і станції Тихорецької Єпіфан Ковтюх одержав свій перший орден Червоного Прапора.²³

Разом з Єпіфаном Ковтюхом воював і Дмитро Фурманов. У створеній ним трилогії “Червоний десант”, “Чапаєв”²⁴, “Заколот” – три головні герої. Але нині добре відомий тільки один – Василь Чапаєв. Два інших – визначні полководці – комкор Є. Ковтюх і командарм 1-го рангу І. Белов – стали жертвами сталінських репресій. Книги Д. Фурманова про цих військових діячів стали забороненими, а потім про них забули.

Проте, саме там, у нарисі “Єпіфан Ковтюх” і своїй найпершій літературній роботі – повісті “Червоний десант”, опублікованій ще в 1922 році, Фурманов розповів про напівдетективну операцію Ковтюха під час громадянської війни. Є. Ковтюх командував експедиційним загonom, який у серпні 1920 р. провів десантну операцію проти військ генерала С. Улагая, які висадились в Кубані. 28 серпня 1920 р. червоний десант захопив станицю Ново-Нижньостеблівську, де знаходилися головні сили білогвардійських військ, які в кількісному відношенні значно перевищували червоних. Успіх бою вирішила навальна атака трьох десятків кіннотників під особистим керівництвом Ковтюха. Білогвардійці втратили декілька сотень вбитими, в полон здалось 1500 осіб, серед яких 40 офіцерів і генералів. Було захоплено 9 штабів (в тому числі і головний штаб на чолі з генералом Каравасвим). Втрати червоних: 19 вбитих і 63 поранених²⁵. За вдале проведення бойових дій семеро осіб (серед них Ковтюх і Фурманов) були нагороджені орденами Червоного Прапора²⁶.

Ось яку характеристику Є. Ковтюху дав Д. Фурманов: “За час спільної з ним бойової роботи я весь час спостерігав за його винятковою енергією, мужністю та відданістю радянській владі. Я був військовим комісаром того десантного загону, який під керівництвом товариша Ковтюха ходив в тил врангелівців, і можу засвідчити, що вдалий результат нашої операції залежав в значній мірі від особистого керівництва товариша Ковтюха. Під жорстоким вогнем ворога він діє спокійно і впевнено, як і в мирних обставинах”²⁷.

У 1922 р. Є. Ковтюх закінчив Військову академію, курси удосконалення командного складу²⁸. Третій орден Червоного Прапора знайшов Є. Ковтюха в 1926 р. Він був за бої літа 1918 і взяття Армавіру. У 1935 р. Ковтюх став командуючим стрілецьким корпусом, а з 1936 працював армійським інспектором РСЧА і заступником командуючого військами Білоруського військового округу²⁹.

Незвично яскрава і цільна козача натура Ковтюха, унікальний талант військового приваблювали до нього людей. На Кубані Ковтюха називали “наш батько”, склали навколо його імені легенди, де змішувалась правда і вигадки. Одна із легенд і привела до плутанини у місці народження Єпіфана Ковтюха, адже кубанці вважали його своїм. Він був дійсно своїм, але не за місцем народження, а за справжнім козацьким духом.

Образом Ковтюха цікавився і Олексій Толстой. У третій книзі трилогії “Ходіння по муках” – “Хмурий ранок” його введено під прізвищем Кожуха³⁰. В 1926 році вийшла в світ книга самого Є. Ковтюха “Від Кубані до Волги і назад”, яка в другому і третьому виданнях називалася “Залізний потік” у військовому викладі³¹.

Страшний сталінський час не обминув і легендарного героя громадянської війни. Член ВЦВК і ЦВК СРСР комкор Єпіфан Іович Ковтюх був заарештований у жовтні 1937 р. і звинувачений у контрреволюційній змові. Його звинуватили у шпигунстві та терористичній діяльності з 1918 року. На слідстві до Ковтюха були застосовані неімовірно жорстокі катування. І тоді, з в’язниці, замордований і скалічений, Єпіфан Іович написав останнього в житті листа – Й. Сталіну: “Я, той самий Кожух, який із 60-тисячною масою біженців, їхніми дружинами і дітьми, напівроздягненими і голодними, недостатньо озброєними, здійснив 500-верстовий похід, перейшовши Кавказький хребет, й вивів цю армію з ворожого оточення. Я командував тією дивізією, яка нічною атакою визволила Царицин (Сталінград) від білих... За що гину і навіщо така жорстока і страшна розправа зі мною – не знаю...”³².

Без жодного доказу провини, згідно документів, повністю сфабрикованих слідчими, Єпіфан Іович Ковтюх був розстріляний за вироком Військової колегії Верховного суду СРСР 28 липня 1938 року – рівно через 20 років після початку легендарного Залізного потоку Таманської армії. І тільки через 18 років, у 1956 його було реабілітовано, й справу Ковтюха припинено за відсутністю в його діях складу злочину³³.

Така гірка доля героя громадянської війни, славного сина Миколаївщини, нащадка нескореної козацької вольниці Є.І. Ковтюха – людини, якою захоплювалися Толстой, Фурманов, Серафимович. Про Є. Ковтюха пам’ятають жителі Висунська. Його ім’ям названо Висунську загальноосвітню школу I – III ступенів, а подвір’я школи прикрашає бюст їхнього славного земляка тричі нагородженого орденом Червоного Прапора.

1. Серафимович А.С. Железный поток. – Л., 1987. – С.15,16.

2. Палант М. Епифан Ковтюх. // Полководцы гражданской войны. – М., 1960. – С.200-221.

3. Большая Советская Энциклопедия. / Гл. ред. А.М.Прохоров. – Т.12. – М.,1973. – С.13.

4. Великий Жовтень і громадянська війна на Україні. / Відп. ред. І.Ф. Курас. – К., 1987.

5. Котляр Ю.В. Єпіфан Ковтюх – репресована легенда Миколаївщини. // Масові репресії на Миколаївщині 1920 – 50-ті роки. – Випуск 2. – Київ – Миколаїв, 2004. – С.164-167; Котляр Ю.В. Козаки на Березнегуватщині // Народна трибуна. – 1995. – 25 жовтня; Современная украинская энциклопедия. – Т.6. – Харьков, 2004.

6. Матеріали Березнегуватського історико-краєзнавчого музею. – Інв. № 355, 362; Мій край освітаний вітрами... – Березнегувате, 2004. – С.31.

7. Матеріали музею с. Висунськ. – Інв. № 937, 940, 942, 945.

8. Палант М. Епифан Ковтюх. // Полководцы гражданской войны. – М., 1960. – С.200-221.

9. Большая Советская Энциклопедия. / Гл. ред. А.М.Прохоров. – Т.12. – С.365.

10. Котляр Ю.В. Єпіфан Ковтюх – в житті та літературі. // Історія. Етнографія. Культура. Нові дослідження. V Миколаївська обласна краєзнавча конференція. – Миколаїв, 2004. – С.3-11; Котляр Ю.В. Єпіфан Ковтюх – репресована легенда Миколаївщини. // Масові репресії на Миколаївщині 1920 – 50-ті роки. – Випуск 2. – Київ – Миколаїв, 2004. – С.164-167.

11. Енциклопедія Українознавства. Словникова частина. – Т.1. – К., 1993. – С.261.
12. Котляр Ю.В. Козаки на Березнегуватщині // Народна трибуна. – 1995. – 25 жовтня.
13. Советский Энциклопедический словарь. / Гл. ред. А.М. Прохоров. – М., 1985. .
14. Матеріали Березнегуватського історико-краєзнавчого музею. – Інв. № 355.
15. Матеріали музею с. Висунськ. – Інв. № 937.
16. Там само. – Інв. №940.
17. Там само. – Інв. №942.
18. Палант М. Епифан Ковтюх. // Полководцы гражданской войны. – М., 1960. – С.202-203.
19. Там само. – С.204-205.
20. Серафимович А.С. Железный поток. – Л., 1987
21. Палант М. Епифан Ковтюх. // Полководцы гражданской войны. – М., 1960. – С.212.
22. Там само. – С.214-215.
23. Матеріали Березнегуватського історико-краєзнавчого музею. – Інв. № 362.
24. Фурманов Д. Сборник сочинений. В 4-х т. - Т.1. Чапаев. – М., 1960 ; Т.2. Мятаж. – М., 1960; Т.3. Повести, рассказы, очерки, лит – крит. статьи, рецензии. – М., 1961.
25. Палант М. Епифан Ковтюх. // Полководцы гражданской войны. – М., 1960. – С.218-219.
26. Котляр Ю.В. Єпифан Ковтюх – репресована легенда Миколаївщини. // Масові репресії на Миколаївщині 1920 – 50-ті роки. – Випуск 2. – Київ – Миколаїв, 2004. – С.165.
27. Котляр Ю.В. Єпифан Ковтюх – в житті та літературі. // Історія. Етнографія. Культура. Нові дослідження. V Миколаївська обласна краєзнавча конференція. – Миколаїв, 2004. – С.311.
28. Большая Советская Энциклопедия. / Гл. ред. А.М.Прохоров. – Т.12. – М., 1973. – С.365.
29. Там само.
30. Толстой А.Н. Хожение по мукам. - Кн.3. Хмурое утро. – Иркутск, 1922
31. Палант М. Епифан Ковтюх. // Полководцы гражданской войны. – М., 1960. – С.221.
32. Матеріали музею с. Висунськ. – Інв. № 945.
33. Там само.

ВОЛЯ ДО ЖИТТЯ

*Наше єднання з померлими
часто більше, ніж з живими.*

Л.М. Толстой

Для Павла Єлагіна і Володимира Автономова 1933/1934 навчальний рік у Донецькому педінституті завершився загальними зборами студентів. Після закінчення першого курсу їм оголосили, що з наступного року навчання проводитиметься українською мовою, а ті, хто нею не володіють (таких виявилось близько семисот чоловік), можуть перевестися у інші вузи, а саме в Миколаївський педінститут, де викладання організовано російською. Забігаючи наперед, відмітимо, що і тут ставлення до української мови, національної культури, минулого України було вельми насторожене і суперечне.

Одні наставники заохочували студентів до української проблематики, інші застерігали від захопленості. На таких же зборах у Ворошиловградському інституті був присутній Іван Залізник. І йому довелося приймати рішення. Так П. Єлагін, П. Автономов та І. Залізник стали студентами літературно-лінгвістичного факультету Миколаївського педагогічного інституту. При заповненні анкети кожен з них у графі “Соціальне становище” написав: із службовців. Ровесники “Великої революції”, вони сміливо входили у життя, з гордістю усвідомлюючи свою кровну причетність до справи переможця – пролетаріату.

Не набагато старшим (1911 р. народження) був Василь Малагуша. Визнаний вождя гур’євської молоді, рекомендований до вступу в інститут районним комітетом комсомолу (Нова Одеса Миколаївської області), він теж написав у анкеті – службовець. Однак поруч додав: із селян. Не міг Василь обминути того факту, що весь його рід працював на землі, і лише наприкінці життя батько Андрій Мусійович вийшов у волосні писарі. Глибоко поважаючи грамотних людей, батько всією душею намагався дати дітям освіту.

У шість років тямущого Василя віддали на виховання в міську сім’ю вчителів Васильєвих. Захворіє на ангіну, кір – додому, до себе, в Гур’ївку. У четвертому класі він вже вчився у Миколаєві, у школі № 8. Школа знаходилася на Малій Морській вулиці, викладання велося українською мовою. З великою вдячністю згадує Василь Андрійович ті класні години – істинні уроки людської доброти і дружби. По суботах, перед тим, як йти додому, було заведено колективно читати оповідання єврейської літератури Шолом-Алейхема, чиє ім’я носила школа.

У будинку Андрія Мусійовича була заповітна скриня з книгами. Таємно від батька Василь перебрав весь її вміст, перечитав всього Зудермана, О.К. Толстого, багато творів західної, російської, української літератури. Будучи студентом, а потім асистентом кафедри мови і літератури та одночасно завідуючим інститутською бібліотекою, Малагуша тут днював і ночував. У бібліотеці він познайомився з хлопцями-філологами, намагався допомогати їм у здобуванні книги, бо, як і Іван Залізник, вважав, що

“художня література, оскільки вона є плодом людського генію, корисна для читання” (це з протоколу допиту підслідного І. Залізняка в Миколаївській тюрмі 19 вересня 1937 р.)¹.

Багато прикладів людської чуйності міг навести Василь Малагуша. “Доброта не має національності”, – говорила його мати Олена Павлівна. Чи не тому син Вася проніс через своє довге і нелегке життя любов і повагу до людей. І не тому, що вони говорили російською або українською мовами, а за людяність і чуйність. Назавжди він запам’ятав Марію Львівну, матір товариша по захопленню поезією Абраші Пульсона. У голодні роки вона підгодовувала Василя, а одного разу, помітивши на ньому стару сорочку, взяла з комоду свіжу і звеліла надіти. Цьому по-дитячому зрадив Абраша, обійняв мати, а потім зняв з книжкової полиці збірку і голосно процитував вірш “Братишка”. Вони любили цей твір Віссаріона Саянова. Десятки разів читав його Василь Андрійович на Колимі. Поезія високо цінувалася серед політичних в’язнів радянських виправно-трудоих таборів.

З якою пристрасстю вони слухали своїх вчителів! В.А. Малагуша сьогодні з любов’ю згадує викладача діалектичного та історичного матеріалізму, ректора інституту Н.Г. Дувальчика. Звісно, кумирами філологів були викладачі літератури професор І.Д. Миронець, А.Я. Бунцельман, який читав курс світової літератури. “Він володів такими знаннями і такою красномовністю, – пише Малагуша, – що ми, студенти літературно-лінгвістичного факультету, змучені мізерною пайковою їжею, забували про час обіду. Добрий до нас, ректор інституту за нашим проханням ставив лекції з курсу світової літератури 3-ю парою (5-ю і 6-ю годинами). Коли лунав дзвоник і змовкав потік велемовності, в її високому розумінні, ми продовжували сидіти ще декілька хвилин, мов зачаровані”.

І ще одне свідчення В.А. Малагуші слід навести обов’язково. Абрам Якович володів тонким гумором і з задоволенням висміював на своїх лекціях людські вади, вдавався до літературних ремінісценцій. Одного разу на нього “настукали”, і в аудиторіях блискавкою пронеслася звістка: “Бунцельман за ґратами”. Стихійно виник натовп студентів (до п’ятисот чоловік), які кинулися до будівлі тюрми, що знаходиться недалеко від інституту, викликали адміністрацію і пред’явили ультиматум: “Або звільняєте викладача і літературного критика Бунцельмана, або ми організуємо загальний міський студентський страйк”. Через день в’язня випустили. На ньому був потріпаний, улюблений світло-коричневий костюм (єдиний, звісно), а під очима синці. Він щасливо посміхався, зачісував своє чорне, як смоль, волосся, і на традиційне питання “Як справи?”, затинаючись, відповів: “Середньо”... А після невеликої паузи додав: “Між погано і дуже погано”². Василь Андрійович зберігає добру пам’ять про свого вчителя. Це завдяки йому та Якову Цейтлику, Дмитру Надеїну він добре знав сучасну прозу, поезію, читав напам’ять “Уляляєвщину” Сельвинського, “Думу про Опанаса” Багрицького, “Повість о рыжем мотыле” Йосипа Уткіна, добру половину “Кобзаря”.

Вони жили в наскрізь політизованому суспільстві. “И мне агітпроп у зубах на в’яз”, – писав у кінці життя Маяковський. Духовне гноблення часу не могли не відчувати ні визнані “горлани” революції, ні студенти, ні викладачі інституту соціального

виховання – так з 1936 р. іменувався Миколаївський вчительський інститут. Ознакою того часу були численні збори, засідання, політбесіди. Порядок денний – “про розстановку класових сил”. Цю розстановку лектори знаходили в партії, громадському суспільстві, культурі, книзі письменника, виставі режисера, на “музичному фронті”.

Можна було не бути злочинцем, але злочинним було захоплення “куркульським” поетом Єсеніним, біологістом Багрицьким, “буржуазними націоналістами” В. Сосюрою, О. Вишнею, М. Хвильовим. Чи треба говорити про те, що всі ці письменники були їх сучасниками, лідерами літературного руху, і не знати їх імена, навчаючись на літературному факультеті, було просто неможливо. З точки зору слідчих НКВС особливо підозрілим було особисте знайомство з названими діячами української культури. Невипадково під час допитів вони з пристрасстю виявляли зв’язки В. Малагуші з поетом В. Сосюрою; І. Залізняка, П. Єлагіна, В. Автономова з письменниками К. Герасименком, М. Ушаковим, О. Вишнею, Ю. Черкаським. Буденність вузівського життя, цікавого для нас часу, дійсно була по-платоновськи прекрасна і шалена. Згадуючи свою юність, Малагуша може розповісти про невдаваний ентузіазм думок і вчинків своїх товаришів, друзів по загальному захопленню поетичною творчістю. Всі роки їх перебування в інституті тут активно діяв літературний гурток.

Іван Залізник весною 1936 р. був навіть обраний його головою. Вони з повагою читали на студентських вечорах вірші Пушкіна і Шевченка, Тичини і Багрицького, першого поета радянської епохи Маяковського.

На останньому іспиті за 3-й курс І.Д. Миронець схвально відізвався про науковий реферат Павла (реферат присвячувався Маяковському). Одного разу, натрапивши на збірку поезій І. Буніна, Володимир був вражений класичною простотою і високим поетичним стилем його творів.

Він став замовляти у читальному залі дореволюційні альманахи з творами російського поета-академіка, намагаючись гортати їх так, щоб не звертати до себе уваги когось із оточуючих. Справа була в тому, що на імені автора “Деревни” і “Господина из Сан-Франциско” вже стояло політичне табу. З курсу літератури емігранта Буніна згадували лише серед ворогів радянської влади. А втім, краса бунінської лірики назавжди увійде в душу поету Автономова, вона буде зігрівати його на всіх перехрестях гулагівської долі.

Члени літературного гуртка інституту, В.А. Малагуша брали активну участь у культурному житті бузького краю. На початку 30-х років воно набуло помітного розмаху. У Миколаєві діяли творчі групи Всеукраїнської спілки пролетарських письменників (ВУСПП) – “Жовтень” при редакції газети “Червоний Миколаїв”, об’єднання робітників-суднобудівників “Шків”, комсомольських письменників “Молодняк”. До 60-річчя і 35-річчя літературної діяльності “письменника-борця” О.М. Горького “Молодняк” рапортував Буревіснику революції: разом з артистами і музикантами міста було проведено більше ста масових пропагандистських заходів, 30 “лабораторно-творчих вечірок”, створені і активно діяли літературні гуртки в школах фабрично-заводського навчання (ФЗН), на заводах. “Буксирні” бригади молодняківців допомагали юнакам і дівчатам, ударникам праці в навчанні, виїжджали на весняні польові роботи. Широко залучала місцевих авторів редколегія журналу “Стапелі” (1931 р.), який виходив українською мовою (відомі 8 номерів). Це був художньо-політичний

щомісячник, орган миколаївських організацій ВУСПП, “Молодняк” і газети “Шлях індустріалізації”. З журналом охоче співробітничали В. Сосюра, П. Усенко, І. Микитенко, В. Чечвянський, тут друкувались також вихованці Миколаївського педагогічного інституту поети Степан Крижанівський, Дмитро Надеїн, Василь Малагуша.

Популярними в молодіжному середовищі були імена поетів-комсомольців А. Пульсона, Р. Морана, В. Руденко, І. Лавута, М. Лисянського. Серед прозаїків лідерами були Е. Яворська, цікаві оповідання писав студент Корній Мусієнко. Особливо слід виділити Якова Цейтліна, кумира миколаївських дівчат. Його пристрасне захоплення Єсеніним було відоме всім, він з гордістю демонстрував єдиний лист поета, відправлений з Москви в Миколаїв незадовго до його смерті. Там були рядки, які викликали у гуртковців палкий захват. “Я дуже щасливий і радий тим, що мої вірші знаходять відгук серед миколаївців”, – писав С. Єсенін (цей лист було опубліковано в збірці творів)³. Вірші Цейтліна цінили за ліричність, відданість рідному краю. Яків охоче спілкувався з початківцями, добровільно обрав собі роль наставника. Василю Малагуші він подарував свою першу книжку “Спрага”, опубліковану в Миколаєві. Студенти так “зачитали” цю збірку поезій, що до арешту В. Малагуші вона мала вигляд розрізнених аркушів. Вони теж були залучені до слідчої справи молодого викладача.

Талановитим поетом у Миколаєві був Дмитро Надеїн. Його ніколи не задовольняло досягнуте, як говорять, “шукав себе”, писав однаково успішно і російською, і українською. Його перша книга поезій теж вперше вийшла в Миколаєві, і вона була взята під час обшуку Малагуші. Напередодні масових арештів 37-го Надеїн виїхав до Одеси, це його врятувало від ГУТАБу, але не вберігся на Другій світовій, загинув смертю хоробрих.

Успішно складались творчі справи В. Автономова і П. Єлагіна. Володимир не губив своїх зв'язків із рідним шахтарським краєм. Його охоче публікували “Літературний Донбас”, “Молодняк”. У 1934 р. з рекомендації Сталінської (Донбаської) обласної організації спілки письменників він побував у Москві на курсах для письменників-початківців ім. Серафимовича. У 1935 р. Миколаївський філіал видавництва планував до випуску спільну збірку поетичних творів Автономова і Єлагіна. Однак ці плани не здійснились.

Вирок: за антирадянську діяльність

Володимира Автономова, Павла Єлагіна та Івана Залізняка заарештовано в один день, 29 червня 1937 р. Ранком у будинку по вул. Херсонській, 142 не спали, хазяйка квартири була розбужена гостями і словом не виказала свого здивування. Двоє військових після обшуків вивели Автономова і Єлагіна (вони жили разом) у закритий автомобіль. Було тихо і спокійно, чути було запах нічних фіалок, густий аромат пізньої акації. Івана взяли в селі Миколаївського району, в яке він приїхав до товариша з академгрупи.

Підставою до арешту стала заява секретаря бюро ЛКСМУ вузу. Комсомольський ватажок сповіщав управління НКВС по Миколаївській області про створення і розповсюдження студентами Автономовим, Єлагіним, Залізняком контрреволюційних віршів, особисті зв'язки, навіть дружбу з “ворогами народу” українськими письмен-

никами – О. Вишнею, К. Герасименком, Ю. Черкаським. Це був класичний інформаційний документ, донос-взірець 1937 р.⁴

Розповідаючи про історію “злочину і покарання” наших героїв, ми багато міркували про те, як врятувати читача від того, що добре відомо з численних публікацій про політичні репресії другої половини 30-х років. Але ось перед нами справжні документи того часу – слідчі справи приречених, фотографії у профіль і анфас, протоколи допитів, очних ставок, підписи допитуваних і оперуповноважених, пояснювальні заяви жертв – ці покайняні сповіді, які викликають нерозуміння і співчуття. Ні, в історії земляків неможливо чогось випустити, неможливо змовчати про правду. Будемо ще пам’ятати про те, що мова йде про людей талановитих, сповнених божого дару. І Автономов, і Єлагін, і Малагуша були кандидатами в члени письменницької організації України. Вони стали такими без формальних рекомендацій, бо вижили, вистраждали своє світорозуміння, залишили свої вірші та книги.

І ще одне зауваження відносно слідчих справ. Серед багатьох листів ми даремно шукали те, що з точки зору теорії і практики юриспруденції, є обов’язковим елементом процесу встановлення складу провини особистості перед законом. Йдеться про речові докази. Такого роду документи в слідчих справах миколаївських вузівців відсутні. А втім, не будемо категоричні у висновках, тому що слід було б одразу сповістити про цікаву архівну знахідку – вдачу історика, який взявся реконструювати драматичні десятиріччя нашого життя. Однак про знахідку трохи пізніше.

В.А. Мулагушу заарештовано 2 жовтня слідом за завідуючим кафедрою літератури і мови І.Д. Миронцем. На велику вантажну машину закинули майже всі речі молодого викладача. З письмового стола оперуповноважений вигріб фотографії, де Василь зображений у колі комсомольців, однополчан, вузівських товаришів. Особливо дорогі були Василю знімки із зустріччю Миколаївських літераторів-молодняківців з самим Косаревим – секретарем ЦК комсомолу України. У НКВС потрапила і фотографія рідного діда – Мусія Максимовича Малагуші, що вмер у 1932 році від голодної смерті. Його труп, як і багатьох інших односельчан, був закопаний на глибині більш аршину. За цим, виконуючи наказ начальства, слідкував сам голова Гур’євської сільради.

Вже на першій зустрічі з слідчим прочитали зізнання, згідно з яким В.А. Малагуша, асистент кафедри літератури і мови Миколаївського педінституту, був членом підпільної терористичної організації⁴.

Відмітимо, що згідно з версією керівників НКВС України, діяльність цієї антирадянської організації поширювалась на всю республіку і до осені 1937 р. арешти пройшли в Київському, Харківському, Дніпропетровському університетах, багатьох педінститутах. Василю Андрійовичу навіть влаштували очну ставку з автором звинувачень.

Ним був улюблений професор літератури. Дивною була ця зустріч. І.Д. Миронець говорив “так”, В.А. Малагуша – “ні”. Обидва розуміли безглуздість ситуації, обидва терли забиті місця, сліди фізичних побоїв. Василь, звісно, розумів, що слабкому професору було важче перенести тюремні тортури. Скоро він впевнився у своїх передбаченнях. Випадково Малагуша зустрівся у тюремному дворі з Іваном Дмитровичем. Незважаючи на погрозливий оклик озброєного конвоїра, професор встиг промовити:

“Вибачте, Василю Андрійовичу, мене примусили на себе і на вас... Але на суді я скажу всю правду”.

Договорити він не встиг, конвоїр погнав в'язня до “чорного ворона”. Мабуть, не зміг улюбленець миколаївських студентів сказати промову у своє виправдання, тому що суду, як такого не було. Рішенням виїзної сесії Військової Колегії І.Д. Миронець, як активний учасник контрреволюційної націоналістичної терористичної організації був засуджений 27 грудня 1937 р. до вищої міри покарання. 28 грудня його було розстріляно ⁶.

Швидко відвикнувши від звичних курсових вузівських праць, наукових рефератів, вони навчилися писати покайні заяви, які фігурували в слідчих справах як матеріал до звинувачення і засудження. Сьогодні історик легко знайде в цих тюремних сповідях сліди авторського конформізму. Всіма силами душі стверджуючи непричетність до злочинних дій, нові в'язні все-таки давали слідству необхідні свідчення, зізнавшись у тому, в чому їх звинувачували.

Спробуємо відповісти на питання: яка юридична, моральна ціна самообмови студентів і викладачів? Ось документ зі справи № 2258-С НКВС- КДБ-УСБУ по Миколаївській області.

Заява

Цією заявою я хочу викласти все, що вимагається від мене за суттю пред'явленої мені справи. Я хочу викрити причини, що спонукали мене на антирадянську діяльність, викрити її корні.

Я відношу початок отруєння мого мозку до часу поселення в м.Миколаєві як студента педінституту.

Тут я познайомився зі студентом-однокурсником В.М. Автономовим і М.Б. Гильдинером, які стали моїми першими друзями... П'янка, погана успішність спричинили виключення з інституту. Я забув, що “від хуліганства до фашизму відстань з горобиний ніс” (М. Горький). Це породило споживацьке ставлення до комсомолу – там люди безкультурні, питаннями літератури не займаються.

Беручи участь у роботі колективу (зима 1936 р.), я, говорячи про питання пролетарської культури, навів цитату Троцького – залятого ворога народу. У вересні 1935 р. мною було написано вірша “Старик”, який набув нездорового ідейного вираження... Пізніше я захопився Єсенінім – цим куркульським поетом.

Все, що мені було відомо антирадянського про Автономова, – це те, що він завжди цінував М. Хвильового, О. Вишню – українських письменників-націоналістів, ворогів народу... Все це результат нашої і моєї політичної короткозорості, ми відійшли від квітучої, здорової молоді...

Я готовий сприйняти покарання і знести його, мені всього 19 років.

3-29/УП, 1937 р.

В'язень П. Єлагін ⁷.

На останньому, третьому допиті (він проходив у Миколаївській тюрмі) І. Залізник намагався переконати слідчого Сенкевича, що ні він, ні його друзі не були антирадянщиками.

– Ви звинувачуєте мене в націоналізмі, – говорив Іван, – але я не знаходжу в своїй життєвій практиці жодного факту, в якому б відображались мої націоналістичні по-

гляди. Навпаки, мені здається, що почуття інтернаціоналізму було для мене більш тривким почуттям.

Про що думали Павло, його літературний співбрат В. Автономов і Іван Залізник у ту теплу липневу пору 1937 року? Незважаючи на біду, вони трималися мужньо. Всі вчилися мовчати, жити поза великим, відкритим світом; він переміщався тепер в особисту пам'ять, ставав минулим.

Рідна партія, комсомол, інститут відвернулися від них, залишалось розраховувати лише на підтримку близьких. Не зрадило хлопцям художнє почуття, з ними були Блок і Єсенін, Бунін і М. Хвильовий, О. Вишня, М. Куліш, вічна їх любов – література. Звичайно, думав Павло в ті смутні дні про дружину-однокурсницю: і півроку не пройшло від дня їх весілля. Володимир, напевне, згадував свою любов – рідний шахтарський край. Він писав про нього у вірші “Окраїна” зразу після шкільного випускного вечора. Оперуповноважений Сенкевич, розбираючи папери заарештованого студента, вирішив зберегти твір літератора-початківця, як речовій доказ. Так “Окраїна” залишилась в архівах НКВС.

Дещо подібне в 1934 р. сталося і з відомим антисталінським віршем О. Мандельштама “Мы живем, под собою не чуя страны...”, який загубив поета. Він записав його під час допиту на Луб'янці. Вірш “Окраїна” вирішив долю В. Автономова. Його засудили за ці неумудрені рядки:

ОКРАИНА

Снова окраина... Я узнаю
Простые дороги радуг.
Ветры уходят. Звезды встают
Над Ворошиловградом.
Осень опять совершает обход,
Пахнут шафраном руки,
Но отчего-то за сердце берет
Терпкая горечь разлуки.
Надобно песне больше тепла
Песня грустит простая.
Страстного омута карих плаз,
Нежности ей не хватает.
Так что остался совсем один
Ты здесь теперь лишь гостем.
Ясень задумчив. Тихо глядит
В грустную эту осень.
Снова окраина. Я узнаю
Дороги последних радуг
Ветры уходят. Звезды встают
Над Ворошиловградом.

Вирок був оголошений 14 листопада. Рішенням судової трійки кожен з студентів був засуджений на десятирічний строк утримання у виправно-трудовах таборах суворого режиму. У звинуваченні відмічалось: “Слідчими діями встановлено, що За-

лізняк І.Н., Єлагін П.А. і Автономов В.М. як письменники-початківці, маючи зв'язок з націоналістичними письменниками, викритими і репресованими як вороги народу: Герасименком, Ушаковим та іншими, систематично серед студентів розповсюджували свої антирадянські твори і антирадянську націоналістичну літературу, прищеплюючи свої буржуазно-націоналістичні погляди своїм студентам”⁸.

З порогу смерті

Якщо слідство по справах студентів завершено порівняно швидко, то арешт В.А. Малагуші спричинив нові очні ставки, допити і багатомісячне утримання в тюрмах Миколаєва, Києва, Житомира, Харкова. Звинувачення в причетності до контрреволюційної організації вимагало обґрунтованих доказів.

“Я тоді не вірив у будь-який порятунок від смерті”, – зізнається Василь Андрійович у листі⁹. У 1938 році в задушній тюремній камері на Холодній Горі (Харків) він зустрівся з Н.Г. Дувальчуком, колишнім ректором інституту. Його також любили студенти. У приміщенні, розрахованому на 20 чоловік, знаходилось 80. На підлозі лежали щільно: перевертались всі разом. Вікна камери були забрані дерев'яним тесом, і на перевелику радість у дощі був вибитий сучок. Поперемінно дивлячись у великий світ, Василь і Микола Григорович намагались збагнути що сталося?

Малагушу залишили в живих. Причиною свого спасіння він вважає велике перевантаження в роботі НКВС: щоденно і кожного часу йшов величезний потік репресованих.

Рішенням Військової Колегії він був засуджений до 10 років тюрми з п'ятирічною втратою прав. Василь щиро відчував щастя. Десятка у політичних в'язнів вважалася “дитячим строком”. Він швидко повернувся до творчого стану і став складати вірші. Тривалі обшуки, знищення написаного не заважали. Не дозволялось мати при собі папір, олівець. Василь прив'язував до сірника грифель і на аркушиках курильного паперу записував рядки. Так з'явилася навіть маленька книжечка віршів. “Літературне життя не згасало, незважаючи на заборони”, – пише В.А. Малагуша. Так, він вважає, що у виправно-трудовах таборах і табірних пунктах ГУТАБу було своє творче, літературне життя. Коли проїжджали Урал, весь вагон співав пісню на слова колишнього викладача Миколаївського інституту. На узбіччі, почувши спів, загін малюків підняв прапорці, це було напередодні Першотравня 1939 р.

Назавжди запам'ятав Василь цю сцену. Вихователька, побачивши заборонені вікна “телячих” вагонів, стала бити дітей по руках: “вороги народу” не заслуговували на привітання¹⁰.

А втім, у 1937, 1938 роках залізничні состави з України регулярно перетинали країну з заходу на схід, щоб доставити людей на крайню північ. Василю здавалося, що йде переселення цілого народу. У Владивостоці тісно набиті трюми океанського пароплаву “Джурма” перевозили засуджених у Магадан. Тут зустрічались до 7 тисяч ув'язнених, тут вже діяли закони диявольської країни ГУТАБу. Тут з ненавистю вимовляли ім'я “великого фараона” – Сталіна.

На шляхах цієї країни їм не довелося зустрітись. Володя Автономов пізнав морози і хуртелиці довоєнного БАМу, катав тачки у шахтах Воркути, будував сумно відому “мертву дорогу” на Печорі. Звільнившись, він поїхав у свій Горьківський край, тут

працював до реабілітації. У 50-х роках вийшла перша збірка віршів В. Автономова. За ним – друга, де непомітно виникла “північна тема”:

Свадьбой не закончился роман;
Был медовый месяц так недолог...
А потом, в тайгу, в глухой поселок
Мужа увезли под Магадан.
Не уехал сам, а увезли,
В поездах штыком оберегая,
В те места, где на краю земли
Жизнь другая и судьба другая.
Где под черной вышкою забор,
А над ним кусок неясний неба,
Где свистит студёный ветер с гор
И несладок суп с горбушкой хлеба.

Наприкінці шістдесятих років ім'я поета В. Автономова стало відоме всій Росії. Він керував Горьківською письменницькою організацією майже до своєї смерті (1972).

Павло Єлагін не забув свої літературні пристрасті і в північному таборі. Вірші Єсеніна в його виконанні часто звучали серед товаришів. 19 червня 1947 р. П. Єлагін, відбувши покарання, знову був засуджений військовим трибуналом військ МВС Дальбуду позбавленням волі на 6 років. Однак ніщо не зломило непохитність. Лише у 1955 році йому було видано документ з буденним формулюванням: “Справу за відсутністю злочину закінчено”. Багато миколаївців пам'ятають публічні виступи поета П.А. Єлагіна. Він читав вірші застудженим голосом. Це були ліричні рядки про кохання, білі акації, корабельний край. Лише в неопублікованому рукопису залишились заповітні сторінки драматичного життя. Воно обірвалося 29 січня 1986 р. Колись на копальні “Розсипний” серед морозів біля величезних бочок з їжею для ув'язнених Павло побачив жінку, чиє обличчя здалося йому знайомим. Він впізнав її. Це була відома українська письменниця, авторка двотомного історичного роману “Людолови”. Через кілька років Єлагін написав у зошиті рядки:

Это было в Сусумане.
В Магаданской стороне...
Снова крутит, как в тумане,
Память пленку на стене,
Стынь таежная за сорок.
Глухо кайла фунт долбят...
– Эй, начальник, жрать-то скоро?
Марш кишки давно гудят...
И опять в промерзший панцирь,
Еле слышится: тук-тук...
Но не слушаются пальцы
Задубевших синих рук.
Вдруг к флажкам работы нашей,
Впрягшись в сани, как ишак,

Подтащила бочку каши
Женщина,
С трудом дыша...
– Баба! – кто-то крикнул.
– Что ты?
– Баба, погляди еще!
– Кто такая, что за тетя? Но я враз узнал ее.
Где-то в книжках ли, в газетах,
В заднепровской тишине,
Я встречал ее портреты...
Примерещилось ли мне?
И задохлось в горле слово, И померкла белизна.
– “Людоловы”, “Людоловы”,
Боже, зто же о на!
Напрягая память в муках,
Да-она! Сомнений нет:
В телогрейке, в рваных брюках –
Женщина,
А не портрет!
Сняв бушлат, шагнув к ней прямо,
И шепнув сквозь стылость губ:
– Ось, зігрійтесь трохи, мамо!
Зіно Павлівно Тулуб!
До сих пор ее рыданье
Рвет на части сердце мне,
Зто было в Сусумане,
В магаданской стороне ¹¹

В.А. Малагуша добре пам’ятає свій перший день у табірному пункті “Пурга” золотої копальні “Льодової” управління Північно-східних виправних таборів. Наглядач поставив йому традиційне питання:

– За якою статтею засуджені? – і, не діждавшись відповіді, сам пояснив: знаю, за 58-ю, голову сільради звів зі світу.

Так почалось життя засудженого Малагуші. “Пурга” виявилось одне із самих згубних місць серед північних таборів. Саме тут Василь Андрійович захворів на цингу, почав сліпнути, і врешті перетворився на “доходягу”, як іменовали кримінальники політичних, вважаючи їх винуватцями всіх суспільних бід. Начальник табірному пункту не вважав за необхідне піклуватися про здоров’я засуджених, та й лікувати не було чим. Від охлялих “доходяг”, котрим потрібне було лише посилене харчування, звільнялись у вельми “гуманний” спосіб: їх залишали на сьомій версті від табпункту. У глибокій болотистій низині літом через безліч гнусу і комарів нічим було дихати. Слабка хвора людина не могла захистити себе і гинула на протязі півгодини. Малагушу врятувало добре ставлення лікаря. На медогляді “доходягу” перевели в табір “Льодовий”, де було відносно добре харчування для хворих. Врятував себе Василь

сам: він ні на хвилину не дозволяв собі втратити присутність духу, радів кожному прожитому дню.

Золото. Зеки його проклинали. Ціна йому була кров, людське життя. Одного разу, повернувшись після зміни в барак, Василь почав шепотіти слова, які звично складались у вірші:

Приходят горькие вопросы
И больно бьют по струнам чувств...
Который год свои партвзносы
Я в партячейку не плачу?!
... Но взгляд упал на щебенъ шальной
И, словно все тревоги – прочь.
В колоде золото лежало,
Что мы намыли в эту ночь.
... По желтым гладким самородкам
Шершавою провел рукой.
И встал ответ прямой и четкий,
И сердце обрело покой.
За это время в годы-грозы,
Навет мне руки не скрутил.
Свои законные партвзносы
Я чистым золотом платил¹²

Йшов третій рік війни з фашистською Німеччиною. До звільнення В.А. Малагуші залишилось довгих 4 роки, до повної реабілітації – дванадцять років...

1. Архів УСБУ по Миколаївській області, спр. 2258-С, арк. 41.
2. Лист В.А. Малагуші до авторів від 17 лютого 1989 р.
3. Єсенін С.А. Зібр. тв. у 6 т. – М., 1980. – Т. 6. – С. 202.
4. Архів УСБУ по Миколаївській області, спр. 2258-С, арк. 66.
5. Там само, арк. 45.
6. Там само, арк. 77.
7. Там само, арк. 81-84.
8. Там само.
9. Лист В.А. Малагуші до авторів від 17 лютого 1989 р.
10. Там само.
11. Елагин П. Золото ГУЛАГА // Южанин (Николаев) – 1991. – № 1. – С. 15.
12. Андреев В. (Малагуша) Сбережь хоть капельку души... Литературный Кыргызстан. – 1988. – №2. – С. 87.

МОЇ ЛИСОГІРСЬКІ ВЧИТЕЛІ

В одному з квітневих номерів “Південної правди” за 1990 рік обласний КДБ повідомив про сталінські репресії і про пізнішу реабілітацію багатьох з тих нещасних, які ні в чому не винні, загинули. Серед названих Комітетом держбезпеки людей були прізвища і лисогірських учителів. Це, зокрема, Микола Дмитрович Трикін, Юхим Андрійович Баландін, брати Костянтин Дмитрович і Павло Дмитрович Фіалковські та інші.

Я добре знав їх, бо це мої учителі з 5 до 10 класу. Та, мабуть, буде вірніше сказати, що це вчителі багатьох лисогірців, адже саме вони вчили їх протягом 20 років, спочатку у семирічній, а потім і в середній школі. Ось чому я мушу від імені моїх ровесників та інших лисогірців 20 – 30-х років згадати про цих чудових людей і розповісти про них у газеті.

У.С.С.Р.
НАРОДНЫЙ КОМИССАРИАТ ВНУТРЕННИХ ДЕЛ 14
 УПРАВЛЕНИЕ НКВД ПО ОДЕССКОЙ ОБЛАСТИ

ОРДЕР № 23
 Выдан 19 февраля 1938 г.
 Действителен 2 суток

Сотруднику Писареву М. Я. Одесского Областного
 Управления НКВД УССР тов. М. М. Мельничко

_____ поручается
 произвести обыск и арест гр-на Фіалковського
Костянтина Дмитровича
 проживающего в М. М. Мельничко

Всем органам Советской Власти и гражданам УССР надлежит
 оказывать содействие в выполнении предьявления ордера при исполнении
 им возложенных обязанностей и учений.

М. П. УНКВД УССР
 Одесской области
 Секретарь Борщук

Одд 100-101

Ордер на арешт К.Д. Фіалковського

нас змалку. Протягом всіх десяти років навчання кожна газета, журнал чи книжка, ато й підручники писали про класову боротьбу, про ворогів, що діють “тихою сапою”.

Але лихо, яке спіткало наш клас, зробило, зрештою, нас дружнішими, уважнішими. Ми допомагали один одному у навчанні і під час перерв, і після уроків. 31 учень закінчив школу, тобто весь клас. Четверо з нас на “відмінно”, бо мали міцну основу, закладену в попередніх класах.

Для Лисої Гори Микола Дмитрович Трикін, Юхим Андрійович Баландін, Костянтин Дмитрович Фіалковський (його брат Павло Дмитрович працював у т. зв. нижній, семирічній школі), а також завуч школи Іван Омелянович Пізняк відіграли

Заарештували їх наприкінці 1937 року. Перше півріччя 1937 – 1938 навчального року ми вчилися у них, а коли повернулися із зимових канікул, то вже не застали їх. З’явилися новий директор, новий географ, а фізик-математик приїздив з райцентру Благодатного на два дні і читав свої предмети по 6 – 8 годин щодня. Вихідний день перенесли нам з неділі на вівторок. Ось так ми, випускники 10 класу, потрапили в жорна несправедливості і теж стали її жертвами.

Яким був наш стан? Переживали цей жах тихо, прикикло. Говорити про це було небезпечно. Спочатку кожний замкнувся в собі. Деякі з дівчат часто плакали, і всім було зрозуміло чому. У хлопців частіше рухались жовна на обличчі, про арешт учителів ніхто не говорив. Ми вже до цього були приучені.

Арешти, суди, репресії супроводжували

велику освітянську роль. Саме вони були ініціаторами відкриття у 1934 році восьмого класу, тобто започаткували середню школу у нашому селі. Саме завдяки їм юнацтво Лисої Гори вийшло на широку дорогу знань.

Дякуючи їм, юні лисогірці опинились в інститутах, університетах, академіях Одеси, Києва, Свердловська. Піднімалася культура села.

Особливо багато наших тогочасних випускників (і семирічки, і згодом СШ) ставало учителями, адже наслідувати було що: у наших учителів-лисогірчан висока культура, глибокі знання, чудова українська мова – доступна і зрозуміла кожному, поважне та уважне ставлення до учнів; чесність, правдивість, відданість і вихованцям, і школі, та багато інших людських рис загартували юні душі.

Гурток художньої самодіяльності учнів та вчителів лисогірської середньої школи. Стоять: Трикін М.Д. (ліворуч), Бондар П.Г. (праворуч), Баландін Ю.А. сидить (праворуч). Фото 1935 р.

Назавжди мені запам'яталась лекція-урок Миколи Дмитровича перед закінченням 9 класу. Підсумовуючи курс економічної географії капіталістичних країн, він уже тоді, в першій половині 1937 року, говорив про неминучість Другої світової війни, яку розв'яже німецький фашизм. То була, як виявилось, його лебедина пісня.

Якщо голодомор 1932 – 1933 років не забрав нас, лисогірських дітей, на той світ, то тут теж зіграли велику роль директор школи Микола Дмитрович Трикін та його колеги. У школі були організовані гарячі сніданки. Хай ріденький, з самої капусти капусняк, хай шматочок чорного та глевкого хліба, але голод тамувався, діти не пухли, не вмирили. За це мої земляки були вдячні нашому директорові та учителям.

Не можу не згадати, що уже в ті тяжкі 30-ті роки директор нашої школи турбувався, щоб ми, учні, росли всебічно розвиненими, отримали хоч початкове розуміння прекрасного в житті. Звідки він узяв ставку чи півставки невідомо. Знаю тільки, що він схилив на свій бік чудового музиканта Василя Софроневича Урсола вести в школі музичний струнний гурток. Скрипки, мандоліни, гітари, балалайки, бубон учні принесли з дому. Звичайно, в гуртку не могли брати участь усі школярі.

Але слухати музику (коли в селі не було ще радіо) могли всі, і слухали на вечорах, ранках, концертах.

Перед учнями виступали не лише оркестр чи окремі гуртківці, а й сам Василь Софронович з оркестром або й сам у супроводі акомпанементу котрогось із гітаристів. Його скрипка видавала такі чарівні, чисті та приємні звуки, що ми, учні, його слухачі, робилися добрішими, чуйнішими, кращими, дорослішими, розумнішими.

П.Д. Фіалковський

Микола Дмитрович – висококультурна людина, добре знав і розумів, яку роль у житті людини виконує музика, пісня, мистецтво взагалі, тим більше у формуванні дитячих душ. Наші учні в далекому степовому селі слухали світову класику! Пізніше в Одесі я із задоволенням слухав опери, бо мав певну підготовку (оркестр я відвідував з 6 класу), брав участь в університетському домровому оркестрі та в капелі. Добре, що такі люди були в Лисій Горі, як Микола Дмитрович та Василь Софронович!

Юхим Андрійович Баландін був сильним математиком, Костянтин Дмитрович Фіалковський – фізиком і вчителем праці. Саме від нього ми навчилися володіти рубанком, фуганком, молотком та долотом, майструвати, переплітати книжки... Всього не розкажеш.

Я часто бачив наших учителів промовцями на сільських сходках, особливо у час колективізації, прийняття Конституції та в час підготовки до перших виборів до Рад. Наші вчителі, крім денної школи, особливо в першій половині 30-х років, працювали над ліквідацією неписьменності (у лікнепах), а також у школі комуністичної молоді (ШКМ) у вечірні години.

Треба знати й те, що вони встигли до революції закінчити гімназії, ато й учительські інститути. Коли ж у нас відкрилась СШ, вони вступили на заочні відділи педінститутів та університетів.

Отож наші педагоги були великими трудівниками. Свої знання, уміння, організаторські здібності віддавали своїм вихованцям, вчили дорослих і малих будувати нове життя, і тому користувались глибокою пошаною і любов'ю у односельців. На жаль, знайшовся заздрісний колега, хитрий та лукавий, який добре розумів тодішню політичну ситуацію в країні, в СРСР – знищити українців, як націю, – і заради власної кар'єри звів наклеп, звинувативши їх у ворожості до радянської влади. І наших добрих, розумних і працьовитих вчителів – цвіт лисогірської інтелігенції, цвіт нашого українського народу – було репресовано і знищено. Вічна пам'ять про них залишиться у серцях земляків.

Якщо хтось із молодих лисогірців захоче побачити цих педагогів хоч на фотознімку, то хай зайде до лисогірського краєзнавчого музею, де є фото першого випуску лисогірської СШ 1937 року. Цей знімок свідчить про те, що нашим ентузіастам-вчителям все-таки вдалось випустити у широкий світ своїх перших вихованців з середньою освітою. Шкода лише, що їм не вдалося побачити їх інженерами, лікарями, агрономами, колегами (навіть вузів!), партійними працівниками (і республіканського масштабу), полковниками і генералами, Героями Радянського Союзу і Соціалістичної праці, орденоносцями.

Розділ IV

ВІДОМОСТІ ПРО ГРОМАДЯН, ЩО ЗАЗНАЛИ ПОЛІТИЧНИХ РЕПРЕСІЙ

А

АБАСВ Олександр Леванович, 1918 р. народження, м. Орджонікідзе, осетин, із робітників, освічений, проживав у с. Суворівка Новоодеського району Миколаївської області. Викладач військових дисциплін у школі. Заарештований 28.05.1944 р. Слідчим відділом УНКВС по Миколаївській області 19.10.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

АБАЗА Михайло Трохимович, 1880 р. народження, с. Натягайлівка Вознесенського району Миколаївського округу, українець, із селян, неосвічений, проживав у с. Глюкові Кошари Вознесенського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 10.01.1932 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 31.01.1932 року засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АБАКУМОВ Павло Михайлович, 1900 р. народження, с. Яструбинове Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Яструбинове Вознесенського району Одеської області. Бригадир на залізничній станції «Мартинівка». Заарештований 04.03.1938 р. Прокуратурою Одеської залізниці 29.01.1940 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

АБДУЛЕНКО Федір Сергійович, 1895 р. народження, с. Кантакузівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, освічений, проживав у м. Вознесенську. Слюсар водоканалу. Заарештований 25.09.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 03.12.1937 року засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

АБЕЛЬ Адольф Олександрович, 1894 р. народження, м. Рига, латиш, із робітників, освіта початкова, проживав у м. Миколаєві. Майстер на суднобудівному заводі. Заарештований 03.12.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР 12.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 31.01.1938 р.

Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

АБІЯК Єлизавета Миколаївна, 1892 р. народження, с. Миронівка Привільнянського району Миколаївської області, німкена, із селян, неосвічена, проживала у м. Миколаєві. Безробітна. Заарештована 22.10.1945 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 20.07.1946 р. засуджена до 5 років ВТТ. Покарання відбувала в Новосибірській області. Реабілітована у 1989 р.

АБЛАМСЬКИЙ Петро Павлович, 1883 р. народження, с. Варюшине Широколанівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Ванюшине Широколанівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 26.10.1948 р. Військовим трибуналом військ УМВС Миколаївської області 02.12.1948 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

АБО Юхим Шабсович, 1906 р. народження, м. Миколаїв, єврей, із робітників, освіта початкова, проживав у м. Миколаєві. Слюсар на заводі ім. 61-го Комунара. Заарештований 25.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 27.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений. Дата невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

АБОЛІН Альберт Ернестович, 1894 р. народження, м. Жидшкік (Литва), латиш, із службовців, освіта незакінчена вища, проживав у м. Миколаєві. Референт облметалпромспілки. Заарештований 16.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 13.10.1938 р. засуджений до заслання на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

АБОЛІНА Ганна Вільгельмівна, 1890 р. народження, м. Тіфліс, німкена, із селян, неосвічена. Проживала у м. Миколаїв м. Миколаєві, завідувача магазином. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з об-

ліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АБРАМОВ Антон Ілліч, 1888 р. народження, с. Колосівка Мостівського району Одеської області, росіянин, із селян, освічений, проживав у с. Колосівка Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 06.07.1938 р. Справу припинено 16.04.1939 р.

АБРАМОВ Арсентій Павлович, 1894 р. народження, с. Колосівка Мостівського району с. Колосівка Мостівського району Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений, проживав у с. Колосівка Мостівського району Одеської області. Каменяр на елеваторі. Заарештований 26.07.1944 р. Відділом УНКДБ по Одеській області 08.06.1945 року. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

АБРАМОВ Василь Якимович, 1892 р. народження, с. Казанка Казанківського району Одеського округу, українець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Казанка Казанківського району Одеського округу. Хлібороб. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 20.09.1930 р. засуджений до 3 років ВТТ. Заарештований 18.09.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 08.12.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АБРАМОВ Дмитро Павлович, 1916 р. народження, м. Шпола Київської області, росіянин, із робітників, освіта вища, проживав у с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області. Директор Висунської МТС. Заарештований 10.08.1944 р. Березнегуватським районним відділом НКДБ 12.01.1945 р. справу припинено. Реабілітований у 1997 р.

АБРАМОВ Кузьма Федорович, 1888 р. народження, с. Колосівка Мостівського району Одеської області, росіянин, із селян, освіта початкова, проживав у с. Кудрявцівка Мостівського району Одеської області. Каменяр, без певних занять. Заарештований 07.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 13.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 16.08.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1959 р.

АБРАМОВ Митрофан Іванович, 1904 р. народження, с. Колосівка Мостівського району Одеської області, росіянин, із селян, освічений, проживав у с. Колосівка Мостівського райо-

ну Одеської області. Обліковець у колгоспі. Заарештований 08.07.1938 р. Справу припинено 29.04.1939 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

АБРАМОВ Михайло Степанович, 1906 р. народження, с. Казанка Казанківського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Казанка Казанківського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 14.07.1930 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 02.10.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

АБРАМОВ Степан Ігнатович, 1878 р. народження, с. Казанка Казанківського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Казанка Казанківського району Одеського округу. Хлібороб у власному господарстві. Заарештований 02.02. 1930 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 17.03.1930 р. засуджений до заслання в Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

АБРАМОВ Федір Васильович, 1869 р. народження, с. Колосівка Мостівського району Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений, проживав на залізничній станції Колосівка Мостівського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 07.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 13.08.1937 року засуджений до 10 років ВТТ. Помер у таборі в 1940 р. Реабілітований у 1989 р.

АБРАМОВ Федір Степанович, 1907 р. народження, с. Казанка Казанківського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Казанка Казанківського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 13.07.1930 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 02.10.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

АБРАМОВ-ЖУКОВ Микола Якович, 1898 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений, проживав у м. Миколаєві. Секретар заводського управління на заводі "Дормашина". Заарештований 04.08.1938 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 20.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

АБРАМОВИЧ Тевель Абрамович, 1898 р. народження, с. Кантакузівка Вознесенського району Одеської області, єврей, із службовців, малоосвічений, проживав у м. Вознесенську, візник-одноосібник. Заарештований 15.11.1937 року. Постановою трійки при УНКВС по Одеській області від 04.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. УНКВС по Одеській області 02.03.1940 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

АБРАМОВИЧ Яків Ілліч, 1897 р. народження, м. Бендери, єврей, із робітників, малоосвічений, проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 05.03.1936 р. Постановою НКВС УСРР від 22.06.1936 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

АБРАМСОН Григорій Павлович, 1887 р. народження, с. Раснопіль Одеської області, єврей, із службовців, освічений, проживав у м. Миколаєві. Завідуючий міським відділом рибкоопу. Заарештований 10.08.1941 року. Військовим трибуналом військової частини №1080 11.08.1941 року засуджений до розстрілу. Страчений 12.08.1941 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

АБРАМСЬКИЙ Григорій Миколайович, 1889 р. народження, х. Дворянка Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Дворянка Одеської області, хлібороб. Заарештований 18.06.1932 р. Особливою Народою при Колегії ДПУ УРСР 29.10.1932 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

АБРАСИМОВ Сергій Семенович, 1895 р. народження, с. Куртамши Челябінського повіту, росіянин, із робітників, освіта початкова, проживав у м. Миколаєві. Працівник заводу ім. А. Марті. Заарештований 14.10.1937 р. Військовою Колегією Верховного Суду СРСР 08.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 09.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

АВГУСТОВИЧ Марія Георгіївна, 1875 р. народження, м. Новгород, росіянка, із селян, освіта середня, проживала у м. Миколаєві. Касир банно-прального комбінату. Заарештована 10.07.1941 р. Військовим трибуналом військ НКВС по Новосибірській області 22.10.1941 р. засуджена до 7 років ВТТ з поразкою в правах на

3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1992 р.

АВДЄЄВ Мирон Григорович, 1907 р. народження, м. Миколаїв, із робітників, освіта початкова, проживав у м. Миколаєві, слюсар заводу ім. А. Марті. Рішенням Трійки при УНКВС по Одеській області від 21.09.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Покарання відбував у м. Свободна Далекосхідного краю. Після відбуття вироку проживав в Краснодарському краї, Красногвардійський район, радгосп "Зоря". Реабілітований у 1957 р.

АВДЄЄВ Тимофій Григорович, 1900 р. народження, с. Слаговищі Калужької області, росіянин, із службовців, освічений, проживав у м. Миколаєві. Завідуючий базою «Заготзерно». Заарештований 17.07.1936 р. Одеським обласним судом 24.12.1937 р. засуджений до 15 років ВТТ з конфіскацією майна. Верховним Судом УРСР 13.03.1940 р. строк покарання зменшено до 4 років ВТТ. Верховним Судом СРСР 29.03.1941 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

АВДЄЄВ Трохим Давидович, 1899 р. народження, с. Новогригорівка Казанківського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Новогригорівка Казанківського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 27.12.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 30.12.1937 року засуджений до розстрілу. Страчений 15.02.1938 року. Реабілітований у 1963 р. Місце поховання невідомо.

АВДІЄНКО Никифор Мусійович, 1895 р. народження, с. Новосеvastополь Березнегуватського району Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, дані про освіту відсутні, проживав у с. Новосеvastополь Березнегуватського району Миколаївської області. Заарештований 16.12.1937 р. Трійкою при УНКВС Миколаївської області 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 10.02.1938 року. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

АВІЛОВ Костянтин Миколайович, 1915 р. народження, с. Акмечетка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, освічений, проживав у с. Акмечетка Доманівського району Одеської області. Тракторист у радгоспі

«Акмететські ставки». Заарештований 18.03.1946 року. Постановою транспортного відділу НКДБ залізничної станції Вознесенськ 29.03.1946 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

АВРАМЕНКО Василь Олександрович, 1889 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Лепетиха Березнегуватського району Херсонського округу, селянин. Дата арешту невідома. Постановою активу села від 22.02.1930 р. висланий за межі України. Подальша доля невідома. Дата реабілітації невідома.

АВРАМЕНКО Григорій Олександрович, 1986 р. народження, с. Лепетиха Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Лепетиха Березнегуватського району Херсонського округу, селянин. Дата арешту невідома. Постановою активу села від 22.02.1930 р. висланий за межі України. Дата реабілітації невідома.

АВРАМЕНКО Іван Якович, 1917 р. народження, с. Синюхін Брід Первомайського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Синюхін Брід Первомайського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 05.09.1942 року. Військовим трибуналом 09.09.1942 р. справу припинено. Реабілітований у 1964 р.

АВРАМЕНКО Матвій Феодосійович, 1883 р. народження, с. Антонівка Новобузького району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Улянівка Новобузького району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 28.02.1930 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 08.06.1930 р. засуджений до заслання в Північний край на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

АВРАМЕНКО Михайло Олексійович, 1895 р. народження, с. Погорільці Чернігівської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Жовтневе Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 30.04.1945 року. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 22.05.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АВРАМЕНКО Олександр Гаврилович, 1870 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Лепетиха Березнегуватського району Херсонського округу, міщанин. Дата арешту невідома. Постановою активу села від 22.02.1930 р. висланий за межі України. Подальша доля невідома. Дата реабілітації невідома.

АВРАМЕНКО Пилип Омелянович, 1893 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області. Комірник. Заарештований 04.11.1937 р. Березнегуватським районним відділом НКВС 10.11.1938 р. справу припинено. Реабілітований у 1996 р.

АВРАМЕНКО Родіон Іванович, 1885 р. народження, с. Антонівка Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, проживав у с. Вівсянівка Новобузького району Миколаївської області. Хлібороб. Заарештований 28.12.1932 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 08.02.1933 р. засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АВРАМЕНКО Семен Іларіонович, 1876 р. народження, с. Антонівка Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова, проживав в с. Антонівка Новобузького району Миколаївської області. Тесляр в колгоспі. Заарештований 04.09.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 29.09.1937 року засуджений до 8 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

АВРАМЕНКО Сергій Олександрович, 1903 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Лепетиха Березнегуватського району Херсонського округу, селянин. Дата арешту невідома. Постановою активу села від 22.02.1930 р. висланий за межі України. Подальша доля невідома. Дата реабілітації невідома.

АВРАМЕНКО Климентій Євстигнійович, 1900 р. народження, с. Благодатне Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, освічений, проживав у с. Благодатне

Арбузинського району Одеської області. Служитель культу. Заарештований 23.03.1932 р. Особливою нарадою при колегії ДПУ УСРР 01.08.1932 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АВРАНІНОВА Олександра Кирилівна, 1903 р. народження, с. Благодатне Арбузинського району Одеської області, росіянка, із селян, малоосвічена, проживала у с. Благодатне Арбузинського району Одеської області. Хлібороб. Заарештована 20.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 14.11.1937 р. засуджена до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

АВРАНІНОВА Феодосія Іванівна, 1899 р. народження, с. Благодатне Благодатнівського району Одеської області, росіянка, із селян, малоосвічена, проживала у с. Благодатне Благодатнівського району Одеської області. Безробітна. Заарештована 01.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 14.11.1937 р. засуджена до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

АВРУТІН Генріх Наумович, 1897 р. народження, м. Миколаїв, єврей, із службовців, вища освіта, проживав у м. Миколаєві. Начальник відділу заводу №198. Заарештований 14.06.1938 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 17.07.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

АВТОНОМОВ Володимир Михайлович, 1917 р. народження, с. Усть-Медведиця Сталінградської області, українець, дані про соціальне походження відсутні, освічений, проживав у м. Миколаєві. Студент Миколаївського педагогічного інституту. Заарештований 29.06.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

АВГУТОВА Лідія Іванівна, 1889 р. народження, дані про місце народження відсутні, українка, дані про соціальне походження та освіту відсутні. Проживала у м. Миколаєві, вчителька української мови, школа невідома. Заарештована 02.09.1937 р. Трійкою при УНКВС УРСР по Миколаївській області від 15.11.1937 р. Засуджена до розстрілу. Дата розстрілу невідо-

ма. Місце поховання невідомо. Реабілітована у 1991 р.

АГАПОВ Апатій Григорович, 1882 р. народження, с. Бармашове Баштанського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Бармашове Баштанського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 20.01.1933 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 04.02.1933 р. засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АГАРКОВ Василь Йосипович, 1903 р. народження, с. Новокрасне Арбузинського району Одеської області, росіянин, із селян, член ВКП(б), малоосвічений, під час військової служби проживав у м. Старокостянтиніві. Військовослужбовець. Заарештований 17.11.1937 р. Військовою колегією Верховного суду СРСР 09.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 09.04.1938 р. Реабілітований у 1958 р. Місце поховання невідомо.

АГЕНСЬКИЙ Станіслав Степанович, 1885 р. народження, с. Новокрасне Благодатнівського району Миколаївської області, поляк, із селян, освіта початкова, проживав у с. Новокрасне Благодатнівського району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований 30.09.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 18.11.1937 р. Засуджений до розстрілу. Страчений 18.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

АГЕСВ Василь Іванович, 1891 р. народження, с. Малишкевичі Клімівського району, білорус, із робітників, освіта початкова, проживав у с. Киселівка Снігурівського району Миколаївської області. Робітник залізниці. Заарештований 16.09.1944 р. Помер 16.10.1944 р. Дані про реабілітацію відсутні.

АГЕСНКО Іван Тимофійович, 1914 р. народження, с. Ляховили Лепельського району Вітебської області, росіянин, із селян, середня освіта, проживав у м. Вознесенську. Не працював. Заарештований 24.07.1944 р. Постановою УНКДБ по Миколаївській області від 10.01.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

АГЕСНКО Іван Тимофійович, 1914 р. народження, с. Ляховичі Вітебської області, росіянин, із селян, освіта середня, проживав у

м. Вознесенську. Гірський технік. Заарештований 24.07.1944 р. УНКДБ по Миколаївській області 10.01.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

АГЄЄНКО Микола Григорович, 1886 р. народження, с. Баратівка Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у м. Херсоні. Вантажник залізничної станції «Херсон». Заарештований 24.08.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 14.09.1937 р. засуджений до 8 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АГОПОВ Петрос Агонович, 1889 р. народження, м. Муш (Туреччина), вірменин, із селян, малоосвічений, проживав у м. Миколаєві. Пекар хлібозаводу. Рішенням трійки при УНКВС по Миколаївській області від 26.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією особистого майна. Страчений 03.07.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1956 р.

АГОПОВ Яків Павлович, 1911 р. народження, с. Норшен Мушського повіту (Туреччина), вірменин, освіта початкова, проживав у м. Миколаєві. Агент з постачання в Одеському торговому порту. Особливою Народою при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР від 15.09.1945 року засуджений до 5 років ВТТ. У 1949 р. після відбуття вироку висланий на поселення в Красноярський край. 15.07.1950 р. заарештований і засуджений Нарсудом Д-Мостівського району Красноярського краю до 13 років ВТТ. Звільнений у 1958 р. Реабілітований у 1958 р.

АГРУЗИНСЬКА Ангеліна Миколаївна, 1883 р. народження, с. Гольдштадт Ландауського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Миколаїв, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АДАМ Христина Людівівна, 1901 р. народження, с. Саратове Захаровського району Рязанської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Саратове Захарівського району Рязанської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську об-

ласть. Знята з обліку спецпоселення 01.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АДАМЕНКО Василь Митрофанович, 1900 року народження, с. Селікозівка Біловодського району Донецької області, українець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Єланка. Секретар райкому КП(б)У. Особливою нарадою при МВС СРСР 26.10.1938 р. Засуджений до 8 років ВТТ. Покарання відбував у Красноярському краї. Реабілітований у 1956 р.

АДАМЕНКО Михайло Сильвестрович, 1861 р. народження, с. Мала Врадіївка Великоградіївського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений, проживав у с. Мала Врадіївка Великоградіївського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 25.04.1938 року. Трійкою при УНКВС по Одеській області 06.05.1938 року засуджений до розстрілу. Страчений 31.05.1938 р. Реабілітований у 1957 р. Місце поховання невідомо.

АДАМЕНКО Олексій Ілліч, 1903 р. народження, с. Сичівка Київської області, українець, із селян, освіта середня, проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 12.05.1944 р. Військовим трибуналом військ МВС по Миколаївській області 28.01.1948 р. засуджений до 10 років ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1964 р.

АДАМОВ Іван Васильович, 1893 р. народження, с. Сен-Бенедік Австро-Угорщина, румун, із селян, малоосвічений, проживав у с. Явкіне Баштанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 01.09.1937 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 02.02.1938 року засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АДАМОВСЬКИЙ Володимир Станіславович, 1913 р. народження, х. Зелені Кошари Первомайського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав на х. Зелені Кошари Первомайського району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 29.09.1938 р. Військовим трибуналом Далекосхідного військового округу 16.02.1939 р. засуджений до 5 років ВТТ. Верховним Судом 20.06.1900 р. справу припинено.

АДАМСЬКИЙ Микола Андрійович, 1914 р. народження, с. Велика Мечетня Кривоозерсько-

го району Одеської області, українець, із селян, член ВКП(б), вища освіта, проживав у с. Велика Мечетня Кривоозерського району Одеської області. Військовослужбовець. Заарештований 15.10.1942 р. Військовим трибуналом 38-ї армії Воронезького фронту 12.11.1942 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

АДАМСЬКИЙ Михайло Людвігович, 1889 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві, слюсар заводу ім. 61 комунара. Заарештований 11.07.1936 р. Миколаївським міським відділом НКВС СРСР 09.09.1936 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

АДЖЕСМАНОВА Георгіна Іванівна, 1920 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Останнє місце проживання невідоме. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі постанови РНК СРСР та ЦК ВКП(б) від 12.09.1941 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку 02.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АДЛЕР Андрій Іванович, 1887 р. народження, с. Волкове Яновського району, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Кудрявцівка Мостівського району Одеської області. Сторож. Заарештований 09.09.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 14.09.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АДЛЕР Вільгельм Павлович, 1928 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Молотов. Знятий з обліку спецпоселення 23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АДЛЕР Емілія Йосипівна, 1881 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі

директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АДЛЕР Катерина Карлівна, 1923 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АДУГІН Георгій Іванович, 1904 р. народження, м. Київ, росіянин, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві, командир батареї 15-го артилерійського полку 15-ї стрілецької дивізії. Заарештований 16.02.1938 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 23.09.1939 року засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Помер у таборі 05.05.1943 р. Реабілітований у 1960 р.

АЗАНЧЕВСЬКИЙ Василь Олімпійович, 1895 р. народження, м. Варшава (Польща), росіянин, із службовців, освіта незакінчена середня, проживав у с. Врадіївка Великоградіївського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 25.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 20.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 28.04.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

АЗОВЦЕВА-МЕЙНЦЕР Людмила Іванівна, 1927 р. народження, с. Марицино Очаківського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Марицино Очаківського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АЙЗЕМЕЙГЕР-ШТОК Марта Георгіївна, 1926 р. народження, с. Йоганесталь Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. висе-

лена у м. Новосибірськ. Знята з обліку 06.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АЙЗЕНБАЙС Олександр Генріхович, 1896 р. народження, с. Посад Каховського району Миколаївської області, німець, із службовців, освіта початкова, проживав у радгоспі «Добра Криниця» Баштанського району Миколаївської області. Бухгалтер радгоспу. Заарештований 21.04.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 08.10.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 27.10.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

АЙЗЕНБЕРГ Абрам Михайлович, 1883 р. народження, м. Миколаїв, єврей, із службовців, освіта початкова, проживав у м. Миколаєві. Відповідальний виконавець «Радтогфлоту». Заарештований 27.05.1933 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 21.09.1933 р. засуджений до заслання у Західно-Сибірський край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

АЙЗЕНШТОК Борис Якович, 1879 р. народження, м. Берислав Бериславського району Миколаївської області, єврей, із службовців, освіта початкова, проживав у м. Миколаєві. Диспетчер транспортної артілі. Заарештований 04.04.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 28.09.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 02.10.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

АКІМОВ Григорій Іванович, 1887 р. народження, с. Женево-Криворіжжя Миколаївської області, українець, із дворян, малоосвічений, проживав у м. Миколаєві. Сторож. Місце роботи невідоме. Заарештований 04.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 05.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 03.07.1938 р. Реабілітований у 1989 році. Місце поховання невідомо.

АКІНФЛЕВА Ірина Михайлівна, 1922 р. народження, м. Миколаїв, українка, із робітників, освічена, до переїзду в Австрію проживала у м. Миколаєві. Перекладач радянської нафтової кампанії в Австрії. Заарештована 27.05.1946 р. Військовим прокурором гарнізону радянських військ м. Відня 24.07.1946 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

АКІНШИН Євгеній Іванович, 1911 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із службовців, дані про освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві, студент суднобудівного інституту. Заарештований 11.01.1938 р. Трійкою УНКВС УРСР по Миколаївській області 08.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

АКІНШИН Іван Ілліч, 1888 р. народження, м. Дніпропетровськ, росіянин, із службовців, освіта середня, проживав у м. Миколаєві. Конструктор заводу ім. А. Марті. Заарештований 07.07.1937 р. Військовою Колегією Верховного Суду СРСР 31.05.1940 р. засуджений до 10 років ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1955 р.

АККЕРМАН Адольберт Францович, 1908 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 09.10.1954 р. виселений у Якутську область. Знятий з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Айген Михайлович, 1935 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Альвіна Генріхівна, 1912 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, освіта середня. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Альвіна Петрівна, 1909 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, нео-

свічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Анелія Адольфівна, 1890 р. народження, с. Штейнгут Миколаївського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Штейнгут Миколаївського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Померла 05.08.1949 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Анелія Яківна, 1929 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Антон Миколайович, 1936 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Варвара Карлівна, 1914 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 23.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Вікентій Іванович, 1891 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району, німець, із селян, малоосвічений, проживав на

х. Волкове Ліхтенфельдської сільської ради. Тесляр колгоспу ім. Тельмана. Заарештований 30.08.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 02.09.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АККЕРМАН Вільгельм Едуардович, 1933 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Ганна Адольбертівна, 1937 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 09.09.1954р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Ганна Іванівна, 1935 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Генріх Генріхович, 1925 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Генріх Георгійович, 1893 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений.

Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Генріх Іванович, 1900 р. народження, с. Нейзац Березанського Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 19.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 23.09.1938 р. засуджений до 10 років ВТТ. Помер у таборі 11.02.1944 р. Реабілітований у 1989 р.

АККЕРМАН Георгій Георгійович, 1898 р. народження, х. Любик Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта незакінчена вища, проживав у м. Миколаєві. Вчитель школи №22. Заарештований 04.11.1937 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 28.11.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АККЕРМАН Георгій Іванович, 1892 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Коваль в колгоспі. Заарештований 15.05.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 21.08.1937 р. засуджений до 8 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1968 р.

АККЕРМАН Гермогіна Людвігівна, 1905 року народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, німкеня, соціальне походження невідоме, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

АККЕРМАН Григорій Петрович, 1908 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району

Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 16.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Едуард Якович, 1920 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1946 р. На підставі постанови ДКО 9871-С від 18.08.1945р. та директиви МВС СРСР 97 від 20.04.1946 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 21.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Емілія Адріївна, 1925 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Емілія Генріхівна, 1907 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. засуджена до виселення у Новосибірську область. Знята з обліку 30.12.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Еміль Андрійович, 1911 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, соціальне походження невідоме, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

АККЕРМАН Емма Еміліївна, 1934 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи

невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

АККЕРМАН Еразмус Максимович, 1873 р. народження, с. Мюнхен Мостівського Одеської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Романовське Олександрівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 29.02.1936 р. Одеським обласним судом 16.05.1936 р. засуджений до 4 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

АККЕРМАН Ерна Генріхівна, 1933 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, не працювала. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

АККЕРМАН Єва Максимівна, 1916 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Єфрем Емільйович, 1936 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 05.04.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Іван Іванович, 1937 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську об-

ласть. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Іван Йосипович, 1937 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 23.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Ірма Іванівна, 1918 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Йоган Леонардович, 1924 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 13.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Йосип Мартинович, 1926 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 14.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Карл Іванович, 1898 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 23.06.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській

області 15.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 25.10.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

АККЕРМАН Катерина Карлівна, 1937 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 15.08.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Лідія Генріхівна, 1936 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

АККЕРМАН Лідія Йосипівна, 1920 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Лізавета Генріхівна, 1941 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Лізавета Іванівна, 1911 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, соціальне походження невідоме, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у

1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

АККЕРМАН Лізавета Максимівна, 1877 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Людмила Вікентіївна, 1932 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Магдалина Іванівна, 1897 р. народження, с. Мисчин Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мисчин Мостівського району Одеської області, різноробка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Маргарита Адольбертівна, 1935 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживала у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 09.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Маргарита Вікентіївна, 1923 р. народження, с. Минчик Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мисчин Мостівського району Одеської області, різноробка. Заарештована

у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Марія Францівна, 1912 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживала у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 02.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Михайло Карлович, 1932 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Михайло Петрович, 1890 р. народження, місце народження невідоме, німець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району. Колгоспник колгоспу "Рорбах". Заарештований 05.01.1933 року. Особливою нарадою при колегії ДПУ УСРР 04.02.1933 р. засуджений до заслання у Північний край на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АККЕРМАН Отілія Адольбертівна, 1937 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 09.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Отілія Михайлівна, 1909 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічений. Проживала у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована

у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 02.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Петро Іванович, 1929 р. народження, с. Будьонного Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Будьонного Веселинівського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку 29.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Петро Іванович, 1937 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку у 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Петро Петрович, 1912 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, тракторист. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови Оперативного Відділу Управління Табору №242 МВС СРСР від 07.04.1947 р виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 18.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Пилип Карлович, 1930 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 21.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Рейнгольд Якович, 1920 р. народження, с. Люблінне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме, останнє

місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі постанови ДКО від 1941 р. виселений у Казахстан. Знятий з обліку спецпоселення 10.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Роза Еміліївна, 1932 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

АККЕРМАН Роза Захарівна, 1910 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Роза Карлівна, 1924 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Рудольф Адольбертович, 1930 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 09.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Тетяна Олександрівна, 1900 р. народження, с. Веселе Мостівського району Одеської області, українка, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована

у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку 12.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Феня Адольбертівна, 1932 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживала у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 09.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Франц Іванович, 1880 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, з селян, освіта початкова, проживав у с. Карла Лібкнехта Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Обльковець колгоспу ім. Калініна. Заарештований 28.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 02.08.1937 р. засуджений до 8 років ВТТ. 25.10.1937 р. розстріляний. Реабілітований у 1990 р.

АККЕРМАН Фріда Християнівна, 1914 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Архангельську область. Знята з обліку спецпоселення 09.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Фрідріх Якович, 1895 р. народження, с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова, проживав на х. Фрейденфельд Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Тракторист. Заарештований 01.10.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 06.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 22.12.1937 р. Реабілітований у 1964 році. Місце поховання невідомо.

АККЕРМАН Христина Генріхівна, 1894 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, працівник сільського госпо-

дарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Христина Петрівна, 1900 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Вологодську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

АККЕРМАН Християн Петрович, 1896 р. народження, с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник колгоспу ім. Петровського. Заарештований 08.04.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 05.10.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.10.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

АККЕРМАН Християн Петрович, 1896 р. народження, с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник колгоспу ім. Петровського. Заарештований 08.04.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 05.10.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.10.1938 р. Реабілітований у 1989 році. Місце поховання невідомо.

АККЕРМАН Християнович, 1936 р. народження, с. Березино Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Березино Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Семипалатинську область. Знятий з обліку спецпоселення 14.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Юлія Михайлівна, 1907 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ново-

мюнхен Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Яків Вікентійович, 1936 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 25.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Яків Матвійович, 1889 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АККЕРМАН Яків Якович, 1897 р. народження, с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Пастух колгоспу ім. Петровського. Заарештований 13.07.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 21.09.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією всього майна. Страчений 26.09.1938 року. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

АККЕРМАН-ФРАУТ Лідія Вікентіївна, 1924 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АКРОЯН Елеонора Семенівна, 1921 р. народження, м. Миколаїв, вірменка, із робітників, освіта середня, проживала у м. Миколаєві. Безробітна. Заарештована 06.02.1948 р. Військовим

трибуналом військ МВС по Миколаївській області 10.03.1948 р. засуджена до 10 років ВТТ. Військовим трибуналом 26.11.1954 р. справу припинено. Реабілітована у 1996 р.

АКСЕНОВИЧ Володимир Казимирович, 1893 р. народження, м. Кейдан, Польща, поляк, соціальне походження невідоме, дані про освіту відсутні, проживав у м. Миколаєві. Робітник м'ясокомбінату. Заарештований 14.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 09.12.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

АКСЬОНЕНКО Василь Пимонович, 1888 р. народження, с. Костянтинівка Варварівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у м. Миколаєві. Комендант гуртожитку на заводі ім. А. Марті. Заарештований 25.03.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 15.04.1938 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. УНКВС по Миколаївській області 09.04.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

АКУЛЄВИЧ Віктор Омелянович, 1886 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений, проживав у м. Миколаєві. Робітник Миколаївського торгового порту. Заарештований 10.06.1937 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 07.03.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

АЛБУЛ Федір Григорович, 1903 р. народження, с. Володимирівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Градіївка Великоградівського району Одеської області. Тесляр. Заарештований 02.07.1938 р. Одеським обласним судом 10.09.1938 р. засуджений до 3 років ВТТ з поразкою у правах на 1 рік. Після відбуття покарання проживав у с. Володимирівка Доманівського району Одеської області. Реабілітований у 1993 р.

АЛГАЄР Едуард Карлович, 1892 р. народження, с. Максимівка Волинської губернії, німець, із селян, освіта початкова, проживав в с. Нейгейм Новобузького району. Колгоспник. Заарештований 14.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 26.10.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома.

АЛГАЄР Едуард Карлович, 1892 р. народження, с. Максимівка Волинської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новоматвіївка Миколаївської області, колгоспник. Заарештований 14.02.1938 р. Трійкою УКВС СРСР по Миколаївській області справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

АЛДОШИН Володимир Давидович, 1923 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта початкова, проживав у м. Миколаєві. Червоноармієць. Заарештований 15.03.1946 р. Військовим трибуналом військ НКВС по Миколаївській області 14.09.1946 р. засуджений до 15 років ВТТ з поразкою в правах на 5 років та конфіскацією майна. Звільнений 25.04.1956 року. Реабілітований у 1991 р.

АЛДОШИН Давид Семенович, 1883 р. народження, с. Богодарівка Сланецького району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова, проживав у м. Миколаєві. Слюсар трамвайного парку. Заарештований 02.11.1940 р. Миколаївським обласним судом 24.01.1941 р. засуджений до 8 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

АЛДУШИН Костянтин Дорофійович, 1877 р. народження, с. Градіївка Доманівського району Одеського округу, росіянин, із селян, освіта початкова, проживав у с. Градіївка Доманівського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 08.09.1930 р. Народним судом Доманівського району 04.11.1930 р. засуджений до 8 років ВТТ з поразкою в правах на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АЛЕКСАНДРОВ Георгій Миколайович, 1905 р. народження, м. Херсон, росіянин, із робітників, середня освіта, проживав у м. Миколаєві. Конструктор на заводі ім. А. Марті. Заарештований 08.04.1935 р. Прокуратурою м. Миколаєва 08.10.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

АЛЕКСАНДРОВ Іван Тимофійович, 1891 р. народження, с. Бандурка Первомайського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бандурка Первомайського району Одеського округу, селянин-одноосібник. Заарештований 10.02.1930 р. Пер-

вомайським районним відділом УНКВД УСРР 05.03.1930 р. справу припинено. Реабілітований у 1997 р.

АЛЕКСАНДРОВ Микола Тимофійович, 1876 р. народження, с. Колосівка Мостівського району Одеської області, росіянин, із селян, освічений, проживав у с. Колосівка Мостівського району Одеської області. Заарештований 06.07.1938 р. Справу припинено 16.07.1939 р. Подальша доля невідома.

АЛЕКСАНДРОВ Олексій Тимофійович, 1887 р. народження, м. Вознесенськ, українець, із службовців, освіта вища. Під час військової служби проживав у м. Ленінграді. Головний інженер будівельного відділу штабу Ленінградського військового округу. Заарештований 03.07.1937 року. Військовою колегією Верховного суду СРСР 29.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 29.08.1937 р. в м. Ленінграді. Реабілітований у 1957 р.

АЛЕКСАНДРОВ Федір Максимович, 1890 р. народження, с. Воронівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Воронівка Вознесенського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 26.12.1932 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 31.01.1933 р. засуджений до заслання у Казахстан строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АЛЕКСАНДРОВИЧ Аркадій Вікентійович, 1889 р. народження, м. Баловськ, Латвія, латиш, із селян, малоосвічений, проживав у м. Миколаєві. Тесляр на теплоелектроцентралі. Заарештований 15.12.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 05.02.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 22.02.1938 р. Місце поховання невідоме. Реабілітований у 1989 р.

АЛЕКСАНДРОВИЧ Фріда Меєрівна, 1906 р. народження, м. Очаків, єврейка, із міщан, освіта середня, проживала у м. Очаківі. Домогосподарка. Заарештована 12.11.1925 р. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ від 11.03.1926 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

АЛЕНІН Дмитро Пантелеймонович, 1888 р. народження, с. Троїцько-Сафонове Володимирівського району Миколаївської області,

росіянин, із селян, малоосвічений, проживав у с. Троїцько-Сафонове Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспник колгоспу ім. Фрунзе. Заарештований 12.04.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 22.04.1938 року засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1957 р.

АЛЕНІН Іван Микитович, 1916 р. народження, с. Троїцько-Сафонове Володимирівського району Миколаївської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Троїцько-Сафонове Володимирівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО №8971-С від 18.08.1945 р. виселений у Амурську область. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АЛЕНІНА Олександра Зіновіївна, 1914 р. народження, с. Висунь Григорівської сільської ради, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Троїцько-Сафонове Казанківського району Одеської області. Колгоспниця колгоспу ім. Фрунзе. Заарештована 14.03.1934 р. По справі рішення не прийнято. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

АЛЕШКЕВИЧ Антон Вікентійович, 1889 р. народження, с. Маргарове (Литва), литовець, із селян, малоосвічений, проживав у м. Миколаєві. Сторож. Місце роботи невідоме. Заарештований 10.06.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 30.09.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 19.10.1938 р. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

АЛЕШКЕВИЧ Володимир Васильович, 1910 року народження, м. Лунінськ Мінського повіту, поляк, із селян, освічений, проживав у с. Світлицьке. Різничник. Заарештований 23.09.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 15.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 26.11.1937 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

АЛЄЙНИКОВ Василь Васильович, 1904 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, середня освіта. Під час Великої Вітчизняної війни перебував у Німеччині. Працював у сільському господарстві. Заарештований 17.03.1945 р. Військовим трибуналом 3-ї гвардійської армії 07.04.1945 р. засуджений до 10 ро-

ків ув'язнення у ВТТ. Помер у таборі 25.08.1950 р. Реабілітований у 1996 р.

АЛЕКСАНДРОВ Олександр Іванович, 1908 р. народження, м. Ленінград, росіянин, із робітників, освіта вища, проживав у м. Миколаєві. Старший інженер заводу ім. А. Марті. Зарештований 23.03.1937 р. Одеським обласним судом 23.12.1937 р. засуджений до 5 років ВТТ з поразкою в правах на 2 роки. Колегією Верховного Суду СРСР 08.01.1939 р. строк зменшено до 1 року. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1958 р.

АЛЕКСЄЄВ Андрій Іванович, 1906 р. народження, м. Крюкове, українець, із селян, освіта незакінчена вища, проживав у м. Миколаєві. Студент кораблебудівного інституту. Заарештований 22.12.1934 р. 14.03.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

АЛЕКСЄЄВ Андрій Костянтинович, 1900 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із дворян, освіта вища, проживав у м. Миколаєві. Вчитель Миколаївського філіалу обласного інституту підвищення кваліфікації ГТР. Рішенням Трійки при УНКВС по Миколаївській області від 14.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 25.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

АЛЕКСЄЄВ Андрій Костянтинович, 1900 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із дворян, освічений, проживав у м. Миколаєві. Дані про посаду та місце роботи відсутні. Заарештований 02.09.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 14.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений, дата страти невідома. Відомості про реабілітацію відсутні. Місце поховання невідомо.

АЛЕКСЄЄВ Антон Григорович, 1895 р. народження, м. Кілія (Бессарабія), українець, із селян, освіта початкова, проживав у м. Миколаєві. Шофер пожежної охорони. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР Єжова і Прокурора СРСР Вишинського від 14.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 06.12.1937 р. Реабілітований у 1958 р. Місце поховання невідомо.

АЛЕКСЄЄВ Аркадій Дмитрович, 1902 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, середня освіта, проживав у м. Миколаєві.

Економіст на тракторному заводі. Заарештований 28.02.1938 р. УНКВС по Миколаївській області 14.06.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

АЛЕКСЄЄВ Аркадій Дмитрович, 1902 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із службовців, середня освіта, проживав у м. Миколаєві. Економіст на інструментально-тракторному заводі. Заарештований 28.02.1938 р. УНКВС по Миколаївській області 14.06.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

АЛЕКСЄЄВ Іван Гаврилович, 1890 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений, проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу по виробництву вапна. Заарештований 04.11.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС по Миколаївській області 02.03.1945 р. засуджений до 10 років ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

АЛЕКСЄЄВ Макар Степанович, 1871 р. народження, с. Зелене Криворізького округу, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Графське Володимирівського району Одеського округу. Одноосібник. Заарештований 10.02.1930 року. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 21.03.1930 р. засуджений до заслання в Північний край строком па 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АЛЕКСЄЄВ Максим Іванович, 1886 р. народження, с. Багачівка Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Секретарка Кривоозерського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 31.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 03.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.11.1937 року. Реабілітований у 1957 р.

АЛЕКСЄЄВ Максим Іванович, 1886 р. народження, с. Багачівка Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Секретарка Кривоозерського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 31.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 3.11.1937 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 14.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

АЛЕКСЕЄВ Микола Антонович, 1927 р. народження, с. Явкіно Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Явкіно Баштанського району Миколаївської області, робітник. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО №8971-С від 18.08.1945 р. виселений у Акмолінську область. Знятий з обліку 14.05.1952 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АЛЕКСЕЄВ Михайло Михайлович, 1891 р. народження, с. Воронцівка Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, дані про освіту відсутні, проживав у м. Миколаєві. Робітник у майстернях судобудівного інституту. Заарештований 25.03.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 15.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений, дата страти невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

АЛЕКСЕЄВ Михайло Олексійович, 1906 року народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта початкова, проживав у м. Миколаєві. Сержант. Заарештований 19.01.1945 р. Військовим трибуналом 48-ї стрілецької дивізії 24.02.1945 р. засуджений до 10 років ВТТ з поразкою в правах на 3 роки та конфіскацією майна. Військовою колегією Верховного Суду СРСР 26.11.1946 р. строк покарання зменшено до 5 років ВТТ з поразкою в правах на 2 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

АЛЕКСЕЄВ Павло Онисимович, 1988 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із службовців, освіта вища, проживав у м. Миколаєві. Вчитель Миколаївського будівельного технікуму. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ, Генерального Комісара Держбезпеки Єжова і Прокурора СРСР Вишинського від 16.05.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 24.06.1938 року. Реабілітований у 1958 р.

АЛЕКСЕЄВА Любов Костянтинівна, 1889 р. народження, м. Миколаїв, українка, із службовців, освіта незакінчена вища, проживала у м. Миколаєві. Вчителька шкіл №19, №21. Заарештована 03.01.1935 р. Миколаївським міським відділом НКВС 1.02.1935 р. справу припинено. Звільнена 09.02.1935 р. Реабілітована у 1996 р.

АЛЕКСЕЄВА Наталія Олексіївна, 1880 р. народження, м. Миколаїв, українка, із селян, малоосвічена, проживала у м. Миколаєві. Шеф-повар міської лікарні. Особливою Народою при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР від 21.02.1938 року засуджена до 10 років ВТТ. Після звільнення проживала у м. Миколаєві. Реабілітована у 1957 р.

АЛЕКСЕЄНКО Андрон Єрмолайович, 1878 року народження, с. Костянтинівка Баштанського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Костянтинівка Баштанського району Одеського округу. Одноосібник. Заарештований 21.01.1930 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 21.03.1930 року засуджений до заслання в Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АЛЕКСЕЄНКО Євген Якович, 1902 р. народження, с. Авілівка Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Авілівка Снігурівського району Одеської області. Чорнороб. Заарештований 28.12.1932 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 29.01.1933 р. засуджений до 3 років ВТТ. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 22.07.1933 р. справу припинено. Покарання відбував у Саровськтабі НКВС СРСР. Реабілітований у 1989 р.

АЛЕКСЕЄНКО Євген Якович, 1902 р. народження, с. Авілівка Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Авілівка Снігурівського району Одеської області. Чорнороб. Заарештований 28.12.1932 р. Особливою нарадою при колегії ДПУ УСРР 29.01.1933 р. засуджений до 3 років ВТТ. Особливою нарадою при колегії ДПУ УСРР 22.07.1933 р. справу припинено. Покарання відбував у Саровськтабі НКВС СРСР. Реабілітований у 1989 р.

АЛЕКСЕЄНКО Захарій Кіндратович, 1886 року народження, с. Привільне Привільнянського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новоукраїнка Привільнянського району Миколаївської області. Заарештований 20.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 02.12.1937 року засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АЛЕКСЄЄНКО Йосип Леонтійович, 1884 р. народження, с. Вавилове Снігурівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвітчений, проживав у с. Вавилове Снігурівського району Миколаївської області. Конюх у радгоспі. Заарештований 06.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 15.11.1937 року засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АЛЕКСЄЄНКО Конон Кіндратович, 1895 р. народження, с. Привільне Привільнянського району Одеської області, українець, із селян, малоосвітчений, проживав у с. Привільне Привільнянського району Одеської області. Конюх у колгоспі. Заарештований 17.04.1937 р. Одеським обласним судом 21.07.1937 р. засуджений до 4 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1994 р.

АЛЕКСЄЄНКО Павло Степанович, 1901 р. народження, с. Полянка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвітчений, проживав у с. Полянка Арбузинського району Одеської області. Член артлі. Заарештований 16.11.1932 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 08.02.1933 р. засуджений до заслання в Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АЛЕКШИН Кузьма Якович, 1899 р. народження, м. Окни Красноокнянського району Одеської області, українець, із селян, малоосвітчений, проживав у м. Первомайську. Колгоспник. Заарештований 04.07.1941 р. Військовим трибуналом військ НКВС Одеської області 22.07.1941 року засуджений до 6 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1961 р.

АЛСБЕРГ Генріх Генріхович, 1894 р. народження, Курляндська губернія (Латвія), латиш, із службовців, малоосвітчений, проживав у м. Первомайську. Начальник Первомайського радіовузла. Заарештований 15.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 14.10.1938 року засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 23.10.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

АЛТУХ Іларіон Федорович, 1904 р. народження, с. Семенівка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова, проживав у Садове Арбузинського

району Одеської області. Безробітний. Заарештований 28.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 14.09.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 05.10.1937 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

АЛТУХОВ Йосип Сергійович, 1884 р. народження, с. Семенівка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, освічений, проживав у с. Богданівка Доманівського району Одеської області. Робітник у радгоспі. Заарештований 25.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 31.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 02.04.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

АЛТУХОВ Костянтин Петрович, 1884 р. народження, с. Синюхін Брід Первомайського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвітчений, проживав у с. Синюхін Брід Первомайського району Одеського округу. Одноосібник. Заарештований 27.03.1931 р. Первомайським районним відділом ДПУ 14.04.1931 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

АЛТУХОВ Максим Пархомович, 1892 р. народження, с. Новокосіорівка Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвітчений, проживав на х. Василівка Вознесенського району Одеської області. Колгоспник у колгоспі «Нова праця». Заарештований 16.03.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 21.04.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома.

АЛТУХОВ Семен Пархомович, 1901 р. народження, с. Новокашперівка Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвітчений, проживав у с. Новокашперівка Єланецького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 26.11.1937 року. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 29.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.12.1937 р. Реабілітований у 1989 році. Місце поховання невідомо.

АЛТУХОВ Яків Іванович, 1896 р. народження, с. Куйбишівка Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвітчений, до призову на військову службу проживав у с. Улянівка Єланецького району Миколаївської області. Військовослужбовець.

Заарештований 17.02.1945 р. Військовим трибуналом 27-ї окремої армії 20.04.1945 р. засуджений 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

АЛФІМОВ Феодосій Гнатович, 1901 р. народження, с. Солониха Варварівського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова, проживав у м. Миколаєві. Вантажник в порту. Заарештований 04.11.1948 року. Миколаївським обласним судом 27.11.1948 року засуджений до 10 років ВТТ. Звільнений 22.06.1956 року. Реабілітований у 1992 р.

АЛХІМІВ Григорій Лук'янович, 1910 р. народження, с. Водяно-Лорине Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Олександрівка Привільнянського району Миколаївської області. Обліковець у колгоспі. Заарештований 02.12.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 8.12.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АЛХІМОВ Георгій Лук'янович, 1910 р. народження, с. Водяно-Ларине Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, данні про освіту відсутні, проживав у с. Антонівка Привільнянського району Миколаївської області. Колгоспник у колгоспі. Заарештований 24.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 08.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

АЛЬБЕРГЕР Іван Петрович, 1907 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АЛЬБЕЩЕНКО Дмитро Єрофійович, 1905 р. народження, с. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївської області. Не працював. Заарештований 18.09.1945 р.

Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області, 29.01.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Покарання відбував у Магаданській області. Звільнений з ув'язнення 14.07.1953 р. Реабілітований у 1992 р.

АЛЬБРЕХТ Адіна Густавівна, 1916 р. народження, Житомирської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у Житомирській області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 28.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АЛЬБРЕХТ Бено Вільгельмович, 1910 р. народження, с. Федорівка Володарського району Житомирської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Будьонного Веселинівського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945р. виселений у Красноярський край. Знятий з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АЛЬКОВ Василь Миколайович, 1817 р. народження, с. Томарівка Белгородського району Курської області, росіянин, із селян, малоосвічений, проживав у с. Бейкуші Очаківського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 26.02.1931 р. Очаківським районним відділом ДПУ 24.04.1931 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 році.

АЛЬОШИН Іван Гаврилович, 1890 р. народження, с. Троїцько-Сафонове Володимирівського району Миколаївської області, росіянин, із середняків, освіта початкова, проживав у с. Троїцько-Сафонове Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспник колгоспу ім. Фрунзе. Дата арешту невідома. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 22.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією особистого майна. Страчений 21.06.1938 р. Реабілітований у 1957 р. Місце поховання невідомо.

АЛЬОШИН Йосип Гаврилович, 1886 р. народження, с. Троїцько-Сафонове Володимирівського району Миколаївської області, росіянин, із середняків, освіта початкова, проживав у с.Троїцько-Сафонове Володимирівського

району Миколаївської області. Колгоспник колгоспу ім. Фрунзе. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 22.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією особистого майна. Страчений 21.06.1938 р. Реабілітований у 1957 році. Місце поховання невідомо.

АЛЬОШИН Кузьма Якович, 1899 р. народження, м. Акни Молдавської РСР, українець, із селян, малоосвічений, проживав у м. Первомайську. Колгоспник. Заарештований 04.07.1941 р. Військовим трибуналом військ НКВС по Одеській області 22.07.1941 р. засуджений до 6 років ВТТ з поразкою в правах на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1961 р.

АЛЬТЕР Семен Йосипович, 1893 р. народження, с. Сульшин Грицівського району Вінницької області, єврей, із службовців, освіта середня, проживав у м. Миколаєві. Начальник фінансового сектору облхарчопрому. Рішенням Трійки УНКВС по Миколаївській області від 26.09.1938р. засуджений до розстрілу. Страчений 04.10.1938 р. Реабілітований у 1958 р.

АЛЬТШУЛЕР Ісак Давидович, 1892 р. народження, м. Берислав Одеської області, єврей, із робітників, освіта початкова, проживав у м. Миколаєві. Слюсар заводу ім. А. Марті. Заарештований 20.03.1935 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР 31.12.1935 р. справу припинено. Реабілітований у 1996 р.

АМАН Агнета Йосипівна, 1927 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 15.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АМАН Адам Якович, 1907 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АМАН Альберт Адамович, 1935 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 27.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АМАН Альберт Йосипович, 1913 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник колгоспу ім. 15-го артполку. Заарештований 18.03.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 24.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 24.07.1938 р. Реабілітований у 1989 році. Місце поховання невідомо.

АМАН Аполена Іванівна, 1911 р. народження, с. Карлсруе Ландауського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Ландауського району Одеської області, працівник сільського господарства. Інші дані відсутні. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

АМАН Берта Данилівна, 1912 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 31.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АМАН Валентина Еммануїлівна, 1926 р. народження, с. Родіонівка Миколаївського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Родіонівка Миколаївського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АМАН Варвара Іванівна, 1910 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської

області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, на утриманні. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 01.09.1954 року. Реабілітована 17.04.1991 р.

АМАН Варвара Йосипівна, 1914 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Костромську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АМАН Ельвіра Рудольфівна, 1932 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 01.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АМАН Еммануїл Антонович, 1895 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АМАН Еммануїл Йосипович, 1916 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Олександрівка Веселинівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 08.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АМАН Еммануїл Йосипович, 1934 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березансько-

го району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 15.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АМАН Євгенія Григорівна, 1886 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Дата арешту невідома. На підставі постанови РНК СРСР та ЦК ВКП(б) від 12.09.1941 р. виселена у Свердловську область. Дані про реабілітацію відсутні.

АМАН Іван Еммануїлович, 1932 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 21.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АМАН Іван Йосипович, 1904 р. народження, с. Михайлівка Єланецького Єланецького району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, займався в сільському господарстві. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Молотовську область. Помер 15.04.1953 року. Реабілітований у 1991 р.

АМАН Йосип Йосипович, 1930 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АМАН Йосип Терентійович, 1929 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одесь-

кої області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО від 19.09.1941 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 11.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АМАН Йосип Якович, 1904 р. народження, с. Волкове Ісавського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 28.08.1941 р. виселений у м. Магадан. Знятий з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АМАН Катерина Валентинівна, 1897 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Челябінську область. Знята з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АМАН Катерина Іванівна, 1928 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Іванівську область. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АМАН Клементина Адамівна, 1902 р. народження, с. Алексівка Братського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Алексівка Братського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 05.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АМАН Крістіна Францівна, 1901 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського

району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 01.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АМАН Лізавета Йосипівна, 1933 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 року. Реабілітована 17.04.1991 р.

АМАН Ліна Християнівна, 1934 р. народження, с. Богданівка Доманівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Богданівка Доманівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АМАН Маргарита Іванівна р. народження, 1903, с. Сафронівка Новоодеського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Софронівка Новоодеського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Померла 06.12.1951 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

АМАН Маргарита Йосипівна, 1892 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АМАН Марія Антонівна, 1916 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена.

Проживала у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

АМАН Марія Еммануїлівна, 1928 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 21.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АМАН Михайло Еммануїлович, 1930 р. народження, с. Антонівка Єланецького району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Антонівка Єланецького району Одеської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 05.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АМАН Олена Пюсювна, 1896 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АМАН Парпеда Пилипівна, 1896 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 19.12.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АМАН Петро Мартинович, 1914 р. народження, с. Калистрове Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Калистрове Варварівсько-

го району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991р.

АМАН Пилип Іванович, 1932 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АМАН Пилип Йосипович, 1907 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Одеської області, національність невідома, із селян, освічений, проживав у с. Новосафронівка Новоодеського району Одеської області. Бригадир колгоспу “Інтернаціонал”. Заарештований 18.02.1937 р. Одеським обласним судом 23.07.1937 р. засуджений до 5 років ув’язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

АМАН Пияда Яківна, 1914 р. народження, с. Калистрове Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Калистрове Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АМАН Раїса Мартинівна, 1902 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 21.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АМАН Регіна Яківна, 1904 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосві-

чена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 15.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АМАН Роза Іванівна, 1905 р. народження, х. Богданівський Доманівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у х. Богданівський Доманівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АМАН Роза Іванівна, 1936 р. народження, с. Зульц Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Казанківського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 31.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АМАН Роза Карпівна, 1893 р. народження, с. Новосафронівка Новоодеського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новосафронівка Новоодеського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АМАН Рудольф Йосипович, 1930 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АМАН Рудольф Якович, 1900 р. народження, с. Маресинськ Спартаківського району, німець, із селян, освіта початкова, проживав

у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 17.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 16.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 07.06.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

АМАН Фрідріх Мартинович, 1933 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку у 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АМАН Християн Пилипович, 1876 р. народження, місце народження невідомо, німець, із селян, освічений, проживав у с. Великовелідарівка Сланецького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 01.12.1937 року. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 02.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 17.01.1938 р. Реабілітований у 1963 р. Місце поховання невідомо.

АМАН-ГАФ Поліна Андріївна, 1921 р. народження, с. Братське Братського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Братське Братського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АМАН-ДЕМЕНТІВНА Маргарита Пилипівна, 1927 р. народження, с. Новосафронівка Новоодеського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новосафронівка Новоодеського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АМАНН Андрій Павлович, 1932 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян,

малоосвічений. Проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 12.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АМАНН Сва Антонівна, 1926 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

АМБЕРГЕР Віктор Петрович, 1911 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АМБРОСИМОВ Федір Гаврилович, 1912 р. народження, с. Михайло-Ларине Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Михайло-Ларине Миколаївського району Одеської області. Робітник артілі. Заарештований 15.03.1932 р. 22.09.1932 р. справу припинено. Назва організації, яка припинила справу невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

АМЕЛІН Кирило Ілліч, 1888 р. народження, м. Глухів Чернігівської області, росіянин, із службовців, освіта середня, проживав у с. Братське Братського району Миколаївської області. Вчитель у школі. Заарештований 08.07.1938 р. Братським районним відділом НКВС 29.01.1939 року справу припинено. Звільнений з ув'язнення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

АМЕЛІН Микола Васильович, 1907 р. народження, с. Привільне Привільнянського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта незакінчена вища, проживав у с. Леніне Привільнянського району Миколаївської об-

ласті. Вчитель. Заарештований 24.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області засуджений до 10 років ВТТ. Дата невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1957 р.

АМЕЛІН Пелагія Михайлівна, 1890 р. народження, с. Колосівка Веселинівського району Одеської області, росіянка, із селян, малоосвічена, проживала у с. Колосівка Веселинівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована 30.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 14.09.1937 р. засуджена до 8 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 року.

АМЕЛІНА Катерина Генріхівна, 1907 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Північноказахстанську область. Знята з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АМЕЛІНА Пелагія Михайлівна, 1890 р. народження, с. Колосівка Веселинівського району Одеської області, росіянка, з селян, малоосвічена, проживала у с. Колосівка Веселинівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована 30.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 14.09.1937 р. засуджена до 8 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

АМЕЛІНА Роза Миколаївна, 1931 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови ДКО 702-СС від 22.09.1941 р. виселена у Північноказахстанську область. Знята з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АМИТОВ Борис Семенович, 1906 р. народження, с. Баштанка Миколаївської області Миколаївського округу, єврей, із службовців, освічений, проживав у м. Миколаєві. місце роботи та посада відсутні. Заарештований 23.01.1929 р. Особливою Народою при Колегії

ДПУ 02.03.1929 р. засуджений до виселення у Північний край строком на 3 роки. Особливою нарадою при Колегії ДПУ 17.05.1929 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

АМІРИДІ Панайот Іванович, 1900 р. народження, м. Килиш-Хане (Туреччина), грек, із службовців, освічений. Проживав у м. Миколаєві, завідуючий ларьком. Заарештований у 1949 р. Особливою нарадою при МДБ СРСР від 12.11.1949 року виселений у Алма-Атинську область. Знятий з обліку 22.09.1956 р. Подальша доля невідома. Дата реабілітації невідома.

АММАН Агнісія Валентинівна, 1913 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Померла 02.02.1953 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

АММАН Антон Антонович, 1902 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, тесляр. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АММАН Георгій Іванович, 1913 р. народження, х. Полохіне Новобузького району Миколаївської області, німець, із селян, освіта незакінчена вища, проживав у с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Вчитель. Заарештований 21.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 30.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 22.12.1937 року. Реабілітований у 1961 р. Місце поховання невідомо.

АММАН Іда Антонівна, 1930 р. народження, с. Братське Братського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, на утриманні бацьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область.

Знята з обліку спецпоселення 06.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

АММАН Катерина Амброзіївна, 1905 р. народження, с. Василівка Баштанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Василівка Баштанського району Одеської області Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.12.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АМОН Генріх Андрійович, 1903 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта незакінчена вища, проживав у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Помічник головного бухгалтера Березанського районного відділення держбанку. Заарештований 22.11.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 08.12.1937 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений. Дата невідома. Реабілітований у 1960 р.

АМПЛОГОВ Сидір Гаврилович, 1884 р. народження, х. Привільнянський Новобузького району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений, проживав на х. Привільнянський Новобузького району Миколаївського округу. Одноосібник. Заарештований 30.10.1929 р. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ від 07.02.1930 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

АМПЛОГОВ Стефан Сидорович, 1909 р. народження, х. Привільнянський Новобузького району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений, проживав на х. Привільнянський Новобузького району Миколаївського округу. Одноосібник. Заарештований 30.10.1929 року. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ від 07.02.1930 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

АНАСВСЬКИЙ Павло Михайлович, 1899 року народження, м. Ленінград, росіянин, із робітників, середня освіта, проживав у м. Мико-

лаві. Військовослужбовець, командир дивізіону в/ч 5097. Заарештований 19.08.1938 р. УНКВС по Миколаївській області 27.11.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

АНАССВИЧ Франц Тимофійович, 1869 р. народження, м. Кунин (Польща), поляк, із селян, неосвічений, проживав у с. Іванівка Арбузинського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 14.06.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 11.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 17.11.1937 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

АНАСТАСЬЄВ Олександр Никифорович, 1904 р. народження, с. Ясна Поляна Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений, до призову на військову службу проживав у с. Ясна Поляна Новоодеського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 21.04.1944 р. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 20.09.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

АНАСТАСЬЄВ Спиридон Федорович, 1864 року народження, с. П'ята Роша Новоархангельського району, українець, із селян, освіта початкова, проживав на х. Греки Доманівського району Одеського округу. Заарештований 15.02.1929 року. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 12.07.1929 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

АНБІНДЕР Мендель Мотелійович, 1910 р. народження, с. Куна Вінницької області, єврей, із міщан, вища освіта, проживав у м. Миколаєві. Головний інженер заводу «Мельмаш». Заарештований 19.03.1953 р. Миколаївським обласним судом 04.06.1953 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Верховним судом УРСР 24.09.1953 р. міра покарання зменшена до 2 років позбавлення волі. 05.10.1953 р. звільнений з ув'язнення. Назва судової установи, що прийняла рішення про звільнення, невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

АНГЄЛОВ Данило Єфремович, 1901 р. народження, с. Леніне Баштанського району

Миколаївського округу, українець, із селян, освічений, проживав на х. Прогрес Баштанського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 06.03.1931 р. Назва установи, яка розглядала справу та дані про вирок відсутні. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

АНДЕРСАТ Едуард Іванович, 1931 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АНДИБУРА Григорій Якович, 1907 р. народження, с. Висунь Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта вища, проживав у с. Висунь Березнегуватського району Миколаївської області. Агроном. Заарештований 25.10.1944 р. Слідчим відділом УНКДБ по Миколаївській області 22.03.1945 р. справу припинено, з-під варті звільнений. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

АНДРЕЄВ Єгор Васильович, 1879 р. народження, (Румунія), українець, із робітників, малоосвічений, проживав у м. Миколаєві. Рибак, місце роботи невідоме. Заарештований 09.09.1937 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 16.12.1937 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1958 р.

АНДРЕЄВ Іван Онисимович, 1897 р. народження, м. Вознесенськ, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську, вантажник Вознесенського митного порту. Заарештований 26.10.1927 р. НКВС СРСР по Миколаївській області 18.11.1927 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

АНДРЕЄВА Марія Фомівна, 1900 р. народження, м. Миколаєві, росіянка, з робітників, освіта початкова. Проживала у м. Миколаєві. Машиніст портового молокозаводу. Особливою Нарадою при Народному Комісарі ВС СРСР від 27.12.1937 р. засуджена до 8 років ВТТ. Подальша доля невідома.

АНДРЕЄВА Наталія Максимівна, 1912 р. народження, х. Андрієвих Очаківського району Одеської області, українка, із робітників, малоосвічена. Проживала на х. Андрієвих Очаківського району Одеської області. Хлібороб. Заарештована 16.04.1933 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УРСР по Миколаївській області 16.06.1933 р. засуджена до 3 років ув'язнення у ВТТ умовно. Звільнена з-під варті. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

АНДРЕЙЧЕНКО Григорій Іванович, 1877 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, освіта початкова, проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу ім. А. Марті. Заарештований 26.09.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 18.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 28.11.1937 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

АНДРЕЙЧЕНКО Гурій Степанович, 1884 року народження, с. Воронівка Первомайського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Воронівка Первомайського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 10.08.1930 р. Народним судом м. Первомайська 20.11.1930 р. засуджений до 5 років ВТТ з поразкою в правах на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АНДРЕЙЧЕНКО Петро Олександрович, 1899 р. народження, с. Натягайлівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Натягайлівка Вознесенського району Одеської області. Робітник. Місце роботи невідоме. Заарештований 27.07.1937 р. Трійкою при УНКВС СРСР по Одеській області 01.09.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 10.09.1937 р. Реабілітований у 1990 р. Місце поховання невідомо.

АНДРЕЙЧЕНКО Федір Савович, 1903 р. народження, с. Катеринівка Перша Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у радгоспі ім. 16 партійного з'їзду Первомайського району Одеської області. Слюсар у радгоспі. Заарештований 03.02.1934 р. Постановою Одеського обласного відділу ДПУ від 01.04.1934 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

АНДРЕС Олександр Прохорович, 1888 р. народження, с. Мазурове Кривоозерського району

Одеської області, українець, із селян, освічений, проживав у с. Мазурове Кривоозерського району Одеської області Колгоспник. Заарештований 24.12.1932 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 15.02.1933 р. засуджений до трьох років ВТТ умовно. Реабілітований у 1990 р.

АНДРЕС Франц Іванович, 1910 р. народження, х. Греки Доманівського району Одеської області, німець, із селян, освічений, проживав у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області. Селянин. Заарештований 21.08.1945 р. Військовим трибуналом 04.11.1945 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

АНДРЕЄВ Володимир Олексійович, 1894 року народження, м. Ленінград, росіянин, із робітників, освіта середня, проживав у м. Миколаєві. Бухгалтер обласної швейної кооперативно-промислової спілки. Заарештований 15.02.1938 року. Миколаївським обласним судом 25.05.1939 р. справу припинено. Помер у в'язниці 17.05.1939 р. Реабілітований у 1990 р.

АНДРЕЄВ Григорій Юхимович, 1888 р. народження, с. Богоявленськ Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Богоявленськ Миколаївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 23.11.1932 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 02.02.1933 року засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АНДРЕЄВ Іван Іванович. 1891 р. народження, с. Богоявленськ Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, освічений, проживав у с. Чорна Лощина Миколаївського району Одеської області. Голова колгоспу «Добрий шлях». Заарештований 28.08.1935 р. 03.03.1936 року справа надіслана на розгляд до Одеського обласного суду. Відомості про винесення вироку у справі відсутні. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

АНДРЕЄВ Леонід Іванович, 1896 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, малоосвічений, проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу ім. А. Марті. Заарештований 08.06.1937 року. Військовою Колегією Верховного Суду СРСР 25.09.1937 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 26.09.1937 р. Реабілітований у 1957 р.

АНДРЕЄВ Олександр Прохорович, 1888 р. народження, с. Мазурове Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, освічений, проживав у с. Мазурове Кривоозерського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 24.12.1932 р. Особливою нарадою при колегії ДПУ УСРР 15.02.1933 р. засуджений до 3 років ВТТ умовно. Реабілітований у 1990 р.

АНДРЕЄВ Пантелеймон Іванович, 1906 р. народження, с. Новомихайлівка Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївської області. Керуючий Новоодеською районною конторою держбанку. Заарештований 24.07.1938 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 11.01.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

АНДРЕЄВ Роман Михайлович, 1880 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, малоосвічений, проживав у м. Миколаєві. Муляр заводу імені А. Марті. Заарештований 26.01.1938 року. Миколаївським обласним судом 20.02.1939 р. справу припинено. Реабілітований у 1991 р.

АНДРЕЄВА Анастасія Гуріївна, 1906 р. народження, с. Малинівка Новоодеського району Миколаївської області, українка, із селян, освічена, проживала у м. Миколаєві. Безробітна. Заарештована 27.05.1949 р. Миколаївським обласним судом 30.06.1949 р. засуджена до 25 років ВТТ. Визначенням спецколегії з кримінальних справ Верховного Суду УРСР строк покарання зменшено до 10 років ВТТ. Дата невідома. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1992 р.

АНДРЕЄВА Ольга Антонівна, 1922 р. народження, с. Лепетиха Березнегуватського району Миколаївської області, українка, із селян, освіта незакінчена середня, проживала у с. Лепетиха Березнегуватського району Миколаївської області. Робітниця радгоспу «Реконструкція». Заарештована 17.10.1945 р. Військовим трибуналом військ МВС по Миколаївській області 08.03.1946 р. засуджена до 15 років. Постановою УКДБ по Миколаївській області від 04.10.1955 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

АНДРІАНОВ Карпо Дем'янович, 1884 р. народження, с. Царедарівка Доманівського району

Одеської області, українець, із селян, освічений, проживав у с. Царедарівка Доманівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 05.01.1931 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 04.02.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АНДРІАНОВ Макар Пантелеймонович 1888 року народження, м. Миколаїв, українець, дані про соціальне походження та освіту відсутні, проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу №198. Заарештований 17.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 18.11.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

АНДРІАНОВ Макар Пантелемонович, 1888 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, освіта початкова, проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу ім. А. Марті. Заарештований 04.06.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 18.11.1937 р. засуджений до 8 років ВТТ. Покарання відбував у м. Хабаровську. Реабілітований у 1989 р.

АНДРІАНОВА Катерина Антонівна, 1895 р. народження, с. Шенфельд Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, освіта середня, проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 04.06.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 18.11.1937 р. засуджена до 8 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

АНДРІАНОВА-ФЛЕК Катерина Антонівна, 1895 р. народження, с. Шенфельд Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із землевласників, дані про освіту відсутні, проживала у с. Шенфельді. Місце роботи та посада відсутні. Заарештована 17.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 18.11.1937 р. засуджена до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

АНДРІВСЬКИЙ Борис Маркович, 1888 року народження, х. Леонове Снігурівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Баратівка Снігурівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 05.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області

15.11.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Покарання відбував у Самартабі НКВС СРСР. Реабілітований у 1989 р.

АНДРІЄВСЬКИЙ Гаврило Павлович, 1899 року народження, с. Новопавлівка Благодатнівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новопавлівка Благодатнівського району Миколаївської області. Заарештований 09.10.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 24.02.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

АНДРІЄВСЬКИЙ Йосип Остапович, 1905 року народження, с. Вільшанка Вінницької області, українець, із робітників, малоосвічений, проживав у м. Миколаєві. Охоронник Миколаївського хлібозаводу. Заарештований 14.11.1936 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 11.01.1937 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

АНДРІЄВСЬКИЙ Микола Іванович, 1914 року народження, с. Покровське Херсонського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений, проживав у м. Миколаєві. Учень другого курсу Миколаївського будівельного технікуму. Заарештований 13.12.1934 р. Прокуратурою Одеської області 16.03.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

АНДРІЄВСЬКИЙ Олександр Авдійович, 1893 р. народження, с. Лоцкине Миколаївського району Миколаївського округу, українець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Мар'янівка Баштанського району Миколаївського округу. Одноосібник. Заарештований 29.01.1930 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 26.04.1930 р. засуджений до заслання в Північний край на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

АНДРІЄВСЬКИЙ Олександр Костянтинович, 1880 р. народження, м. Одеса, росіянин, із робітників, освіта середня, проживав у м. Первомайську. Суфлер театру. Заарештований 13.02.1937 р. Одеським обласним судом 13.05.1937 року засуджений до 4 років ВТТ з конфіскацією майна. Реабілітований у 1991 р.

АНДРІЄВСЬКИЙ Семен Семенович, 1873 року народження, с. Новоукраїнка Одеської об-

ласті, росіянин, із службовців, освіта середня, проживав у м. Миколаєві. Священик Заарештований 24.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 02.09.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АНДРІЄВСЬКИЙ Терентій Лаврентійович, 1899 р. народження, с. Роксандрівка Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Роксандрівка Снігурівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 16.09.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 21.09.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

АНДРІЄНКО Яків Павлович, 1890 р. народження, с. Арбузинка Арбузинського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений, проживав на х. Друга Миколаївка Арбузинського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 16.03.1931 р. Арбузинським районним відділом ДПУ 16.04.1931 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

АНДРІЄНКО Яків Павлович, 1890 р. народження, с. Арбузинка Первомайського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений, проживав на х. Друга Миколаївка Арбузинського району. Хлібороб. Заарештований 16.03.1931 р. Арбузинським районним відділом ДПУ 16.04.1931 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

АНДРІЙЧЕНКО Андрій Олександрович, 1912 р. народження, с. Натягайлівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Під час проходження військової служби проживав у Київській області, червоноармієць. Заарештований 10.12.1936 р. Військовим Трибуналом Київського військового округу 29.04.1937 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ з позбавленням прав строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

АНДРІЙЧЕНКО Григорій Іванович, 1877 р. народження, м. Миколаїв, українець, дані про соціальне походження та освіту відсутні, проживав у м. Миколаєві. Працював на заводі ім. А. Марті, посада невідома. Заарештований 27.09.1937 р.

Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 18.11.1937 р засуджений до розстрілу. Дата страти невідома. Відомості про реабілітацію відсутні. Місце поховання невідомо.

АНДРІЯШ Федір Іванович, 1894 р. народження, с. Рубанка Чернігівської області, українець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Миколаївка Казанківського району Миколаївської області. Слюсар Миколаївської МТС. Заарештований 19.05.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС по Миколаївській області 23.09.1944 р. засуджений до 10 років ВТТ з поразкою в правах на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

АНДРОНАТІЙ Петро Мусійович, 1891 р. народження, с. Карагаш АМРСР, молдаванин, із селян, малоосвічений, проживав у с. Катеринка Первомайського району Одеської області. Працівник лісового господарства. Заарештований 22.08.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 17.11.1937 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 22.11.1937 р. Реабілітований у 1990 році. Місце поховання невідомо.

АНДРОСОВ Володимир Георгійович, 1910 р. народження, с. Новокрасне Арбузинського району Миколаївської області, росіянин, із селян, малоосвічений, до призову на військову службу проживав у с. Новокрасне Арбузинського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 26.04.1943 р. Військовим трибуналом 148-ї окремої стрілецької бригади 07.05.1943 р. Засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Відправлений у діючу армію. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

АНДРОСОВ Євтихій Спиридонович, 1904 року народження, с. Новокрасне Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новокрасне Арбузинського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 16.12.1932 р. Звільнений 24.01.1933 р. Відомості про реабілітацію відсутні.

АНДРОСОВ Микола Микитович, 1885 р. народження, с. Новокрасне Арбузинського району Одеського округу, українець, із селян, освічений, проживав у с. Новокрасне Арбузинського району Одеського округу. Обліковець в колгоспі. Заарештований 10.03.1931 р. Трійкою

при колегії ДПУ УСРР 02.08.1931 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АНДРОСОВ Петро Максимович, 1897 р. народження, с. Дальник Одеського округу, українець, із селян, освіта середня, проживав у м. Миколаєві. Вчитель. Місце роботи невідоме. Заарештований 11.10.1927 р. Особливою нарадою при Колегії ОДПУ 06.04.1928 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Особливою нарадою при ОДПУ 13.04.1931 р. обмежений в місцях проживання строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

АНДРОСОВ Прохор Ісайович, 1885 р. народження, с. Новокрасне Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, освічений, проживав у с. Новокрасне Арбузинського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 20.03.1933 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 29.04.1933 р. Засуджений до заслання в Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АНДРУСЕНКО Іван Антонович, 1899 р. народження, с. Дмитрівка Очаківського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Дмитрівка Очаківського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 15.03.1933 р. Постановою прокуратури м. Очакова від 22.07.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

АНДРУСОВ Валентин Матвійович, 1923 року народження, с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області, росіянин, із селян, середня освіта, проживав у с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 25.07.1945 року. Військовим трибуналом 10-ї гвардійської танкової дивізії 25.08.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

АНДРУСЬ Семен Данилович, 1903 р. народження, с. Александрія Волинської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Галаганівка Снігурівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі постанови

Ради Міністрів СРСР від 08.03.1951 р. виселений у Іркутську область. Знятий з обліку 29.08.1957 р. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

АНДРУШАК Антон Васильович, 1891 р. народження, с. Миколаївка Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Очакові, обліковець Очаківський місьвідділу комунального господарства. Заарештований 13.02.1938 р. Очаківським районним відділом УНКВД УРСР 09.04.1939 р. справу припинено. Реабілітований у 1996 р.

АНДРУШКІВ Йосип Семенович, 1936 р. народження, с. Конюхи Козівського району Тернопільської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Балабанівка Жовтневого району Миколаївської області. Не працював. Заарештований 27.09.1957 р. Миколаївським обласним судом 13.11.1957 р. засуджений до 8 років ув'язнення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

АНДРУЩЕНКО Григорій Сергійович, 1909 року народження, с. Сасовка Компаніївського району Зінов'євського округу, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Лупареве Миколаївського району. Директор школи. Заарештований 14.08.1932 р. Постановою Миколаївського міського відділу ДПУ від 24.09.1932 року справу припинено. Реабілітований у 1999 р.

АНДРУЩЕНКО Іван Овер'янович, 1911 року народження, с. Бейкуші Очаківського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Бейкуші. Рибак у риболовецькому колгоспі. Заарештований 24.02.1931 р. Очаківським районним відділом ДПУ 10.07.1931 р. справу припинено. Реабілітований у 1996 р.

АНЕЛІНА Пелагія Михайлівна, 1890 р. народження, с. Колосівка Веселинівського району Одеської області, росіянка, із селян, малоосвічена, проживала у с. Колосівка Веселинівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована 30.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 14.09.1937 р. Засуджена до 8 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

АНЕР Мартин Володимирович, 1912 р. народження, с. Ландау Варварівського району

Миколаївської області, німець, із робітників, освіта початкова, проживав у с. Веселинове Веселинівського району Миколаївської області. Конюх в прокуратурі Веселинівського району. Заарештований 13.06.1944 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 14.10.1944 р. засуджений до 8 років ВТТ з конфіскацією всього майна. Покарання відбував у Черногорському ВТТ. Після звільнення проживав у м. Черногорську. Реабілітований у 1964 р.

АНЖЕЛІ Георгій Лазарович, 1911 р. народження, м. Миколаїв, італієць, із робітників, малоосвічений, проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 22.04.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 01.09.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений. Дата невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

АНЖЕЛІ Леонід Леонідович, 1900 р. народження, м. Миколаїв, італієць, із робітників, освіта середня, проживав у м. Миколаєві. Завідуючий Грейгівським елеватором. Заарештований 18.09.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 29.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 04.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

АНИНБРЕНЕР Елеонора Григорівна, 1905 року народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Удмуртську АРСР. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

АНИКЕЄНКО Андрій Григорович, 1894 р. народження, с. Натягайлівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Натягайлівка Вознесенського району Одеської області. Робітник паровозного депо залізничної станції «Вознесенськ». Заарештований 27.02.1933 р. Відділом ДПУ Одеської залізниці 15.04.1933 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

АНИСІМОВ Микола Олексійович, 1912 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта середня, проживав у м. Микола-

єві. Товарознавець на підприємстві ОСМЧ 44. Заарештований 26.12.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС по Миколаївській області 1.02.1945 р. засуджений до 10 років ВТТ з поразкою в правах на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

АНІСІМОВ Мина Васильович, 1876 р. народження, с. Колосівка Веселинівського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Колосівка Веселинівського району Одеського округу. Одноосібник. Заарештований 15.03.1931 р. Савранським районним відділом ДПУ УСРР 17.12.1931 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

АНКУДОВИЧ Олександр Францович, 1881 року народження, с. Хлевиця Вілейського повіту, поляк, із робітників, освіта початкова, проживав у м. Миколаєві. Робітник інструментально-тракторного заводу. Заарештований 23.08.1937 року. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 15.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 26.11.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

АНПЛОГОВ Василь Севастьянович, 1888 року народження, с. Привільне Привільнянського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Отрадне Привільнянського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 26.03.1946 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 30.05.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

АНТИНЕСКУЛ Пимон Матвійович, 1895 року народження, с. Сирове Великоградівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Сирове Великоградівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 28.06.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 25.07.1937 року засуджений до 8 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

АНТИПЕНКО Андрій Савович, 1882 р. народження, с. Великий Токмак Дніпропетровської області, українець, соціальне походження невідоме, освічений, проживав у м. Миколаєві.

Викладач, місце роботи невідоме. Заарештований 27.09.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 18.11.1937 р засуджений до розстрілу. Дата страти невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

АНТИПОВ Петро Георгійович, 1894 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, соціальне походження невідоме, член ВКП(б), дані про освіту відсутні, проживав у м. Миколаєві. Робітник тресту ідалень. Заарештований 20.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 08.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

АНТИПОВ Петро Михайлович, 1881 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, дані про соціальне походження та освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві, слюсар заводу "Більшовик". Заарештований 28.08.1937 р. Трійкою при УНКВС УСРР по Миколаївській області 23.11.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

АНТКО Яків Федорович, 1899 р. народження, с. Цареводар Херсонського району Миколаївської області, поляк, із селян, дані про освіту відсутні, проживав у м. Миколаєві. Вантажник на млині. Заарештований 27.03.1938 року. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 16.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Дата розстрілу невідома. Відомості про реабілітацію відсутні. Місце поховання невідомо.

АНТКОНІС Олександр Йосипович, 1896 року народження, м. Миколаїв, поляк, з робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Токар. Особливою Народою при НКВС СРСР від 10.10.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

АНТОН Аделіна Геронімівна, 1936 р. народження, с. Гольдштадт Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Гольдштадт Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 07.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АНТОН Антон Михайлович, 1911 р. народження, х. Бомбардир Снігурівського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Штейнфельд Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 13.09.1944 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 16.12.1944 року засуджений до 5 років ВТТ з конфіскацією майна. Покарання відбував у Черногортабі НКВС СРСР. Реабілітований у 1990 р.

АНТОН Аркадій Іванович, 1922 р. народження, с. Братське Братського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Братське Братського району Миколаївської області, не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АНТОН Варвара Людвігівна, 1901 р. народження, с. Гольдштадт Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Гольдштадт Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 07.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АНТОН Варвара Рафаїлівна, 1930 р. народження, с. Анополь Бобринського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Тельман Братського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АНТОН Вільгельм Іванович, 1885 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Рахівник в колгоспі. Заарештований 12.09.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 27.10.1937 року засуджений до розстрілу. Страчений. Дата невідома. Місце поховання невідома. Реабілітований у 1964 р.

АНТОН Ганна Михайлівна, 1905 р. народження, х. Каменоватка Братського району Миколаївської області, німкеня, із селян, освіта початкова. Проживала у с. Тельман Братського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АНТОН Геронім Юхимович, 1884 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 12.09.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 13.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 03.11.1937 р. Місце поховання невідома. Реабілітований у 1990 р.

АНТОН Григорій Йосипович, 1914 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, селянин. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 18.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АНТОН Єлизавета Андріївна, 1896 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Одеської області, німкеня, із селян, освіта початкова, проживала в с. Братське Братського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована 28.08.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 10.09.1937 р. засуджена до 8 років ВТТ. Справу припинено 28.07.1939 р. УНКВС по Одеській області. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

АНТОН Єлизавета Пилипівна, 1889 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена, проживала у с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована 03.11.1937 р. Постановою УНКВС по Одеській області від 15.02.1938 р. справу припинено. Реабілітована у 1997 р.

АНТОН Іван Георгійович, р. народження, Мостівський район Одеської області, німець, із

селян, малоосвічений. Рядовий червоноармієць. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 22.11.1941 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку 15.01.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АНТОН Іван Йосипович, 1932 р. народження, м. Херсон, німець, із селян, неосвічений. Проживав у м. Миколаєві навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АНТОН Іван Теобольдович, 1895 р. народження, х. Гольдштадт Карл-Лібкнехтівського району Одеського округу, німець, із селян, освіта початкова, проживав на х. Гольдштадт Карл-Лібкнехтівського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 30.01.1930 р. Трійкою при Колегії ДПУ УСРР 18.05.1930 р. засуджений до 5 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АНТОН Іван Францович, 1937 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 29.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АНТОН Ігнат Петрович, 1928 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АНТОН Катерина Вільгельмівна, 1909 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви

НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АНТОН Катерина Миколаївна, 1910 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 28.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

АНТОН Катерина Пилипівна, 1930 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АНТОН Лізавета Ігнатівна, 1904 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, соціальне походження невідоме, неосвічений. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

АНТОН Маргарита Пилипівна, 1889 р. народження, с. Добринка Миколаївського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 03.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АНТОН Марія Михайлівна, 1887 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, не працювала.

Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Знята з обліку спецпоселення 17.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АНТОН Микола Францович, 1936 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 29.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АНТОН Михайло Рафаїлович, 1936 р. народження, с. Тельман Братського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Тельман Братського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 13.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АНТОН Моніка Іванівна, 1906 р. народження, с. Карлсруе Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Миколаєві, працювала у ідальні. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АНТОН Моніка Рафаїлович, 1932 р. народження, х. Анополь Бобринецького району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Тельман Братського району Одеської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 12.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АНТОН Никодим Іванович, 1898 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта середня, проживав у с. Зульц Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Бухгалтер. Місце роботи невідоме. Заарештований 22.10.1937 р.

Особливою нарадою при НКВС СРСР 16.12.1937 року засуджений до 10 років ВТТ. Покарання відбував у Вімтабі НКВС СРСР. Після звільнення проживав у м. Чимкенті. Реабілітований у 1954 р.

АНТОН Олександр Фердинандович, 1909 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник у колгоспі ім. 15-го артилерійського полку. Заарештований 10.04.1933 р. Постановою трійки при колегії ДПУ УСРР від 19.06.1933 р. виселений у Північний край на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АНТОН Олена Леопольдівна, 1933 р. народження, с. Червона Україна Адамівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Червона Україна Адамівського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 12.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АНТОН Петро Йосипович, 1900 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, агротехнік. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АНТОН Петро Леопольдович, 1907 р. народження, с. Гольдштадт Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Ростов-на-Дону, квіткознавець. Дата арешту невідома. За розпорядженням 9-го відділу МДБ від 15.03.1952 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

АНТОН Пилипина Йосипівна, 1913 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята

з обліку спецпоселення 03.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АНТОН Рафаїл Георгійович, 1904 р. народження, с. Шенфельд Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Киселівка Снігурівського району Миколаївської області. Вантажник у зернорадгоспі. Заарештований 14.02.1938 року. Снігурівським районним відділом НКВС 09.04.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

АНТОН Рафаїл Йосипович, 1930 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у м. Миколаєві, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АНТОН Рафаїл Пилипович, 1931 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у м. Одеса, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Казахстан. Знятий з обліку спецпоселення 15.02.1956 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

АНТОН Рафаїл Рафаїлович, 1926 р. народження, с. Анополь Бобринецького району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Тельман Братського району Одеської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.07.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АНТОН Рафаїл Томасович, 1889 р. народження, с. Новосафронівка Новоодеського району Миколаївського округу, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новосафронівка Новоодеського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 26.01.1930 р. Трійкою при колегії ДПУ УСРР 26.03.1930 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

АНТОН Рафаїл Юрійович, 1904 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського

району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Шенфельд Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 10.01.1933 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 08.04.1933 р. засуджений до заслання у Північний край на Зроки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АНТОН Роза Іванівна, 1891 р. народження, с. Карлсруе Миколаївського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Миколаєві, чорнороб. На підставі постанови ДКО СРСР від 18.07.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

АНТОН Роза Йосипівна, 1919 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Вологодську область. Знята з обліку спецпоселення 07.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АНТОН Роза Петрівна, 1932 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, освіта невідома. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АНТОН Роза Францівна, 1931 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 29.02.1956р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АНТОН Роза Фрідріхівна, 1918 р. народження, м. Миколаєві, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Миколаєві, не працювала. На підставі постанови ДКО СРСР від 18.07.1945 року виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

АНТОН Теобольд Іванович, 1890 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Завідуючий фермою у колгоспі. Заарештований 12.09.1937 року. Трійкою при УНКВС по Одеській області 27.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений. Дата невідома. Реабілітований у 1964 р.

АНТОН Тереза Антонівна, 1903 р. народження, м. Березівка Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Березівка Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 28.12.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АНТОН Феня Іванівна, 1928 р. народження, с. Братське Братського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Братське Братського району Миколаївської області, працювала в громаді. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

АНТОН Франц Іванович, 1868 р. народження, х. Корчинський Варварівського району Миколаївського округу, німець, із поміщиків, малоосвічений, проживав у с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеського округу. Безробітний. Заарештований 09.08.1928 р. Особливою нарадою при Колегії ОДПУ 04.11.1927 року засуджений до заслання на 3 роки. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

АНТОН Франц Йосипович, 1902 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 29.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АНТОН Франц Якович, 1916 р. народження, с. Юльдштадт Карл-Лібкнехтівського

району Одеської області, німець, із селян, освіта середня, проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Рішенням Трійки при УНКВС по Одеській області від 21.09.1937 р. засуджений до 8 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

АНТОН Яків Іванович, 1892 р. народження, с. Гольдштадт Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова, проживав у м. Миколаєві. Конюх Миколаївської водолікарні. Рішенням Трійки при УНКВС по Одеській області від 21.09.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

АНТОН Яків Пилипович, 1911 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 28.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АНТОН-КОБЕ Марія Йосипівна, 1921 р. народження, с. Карлсруе Ландауського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі постанови ДКО 698-СС від 21.09.1941 р. виселена у Талди-Курганську область. Знята з обліку спецпоселення 08.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АНТОН-МЕНГЕЛЬ Єлизавета Іванівна, дата народження невідома, с. Вознесенськ Одеської області, німкеня, із службовців, освічена, проживала у с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Вчителька. Заарештована 13.06.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 21.09.1938 р. засуджена до розстрілу з конфіскацією майна. Страчена 26.09.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітована у 1990 р.

АНТОНЕНКО Антон Антонович, 1919 р. народження, с. Водопій, українець, із селян, освічений, до призову на військову службу проживав у с. Водопій. Військовослужбовець. Заарештований 23.06.1945 р. Військовим три-

буналом 297-ї стрілецької дивізії 15.07.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

АНТОНЕНКО Григорій Вікторович, 1903 року народження, с. Арбузинка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Під час проходження військової служби проживав у м. Балта, військовослужбовець. Заарештований 15.02.1938 р. Постановою військового Прокурора 434-ВП від 29.07.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

АНТОНЕНКО Касян Іванович, 1904 р. народження, с. Обідо-Василівка Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Обідо-Василівка Снігурівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 16.03.1933 р. Трійкою при Колегії ДПУ УСРР 14.04.1933 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1957 р.

АНТОНЕНКО Федір Омелянович, 1914 р. народження, с. Калинівка Миколаївського району Миколаївської області, українець, із селян, середня освіта, під час військової служби проживав у м. Жмеринка Вінницької області. Помічник лікаря у військовій частині 8474. Заарештований 01.06.1938 р. Трійкою при УНКВС по Вінницькій області 29.09.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 02.10.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

АНТОНЕСКУ Григорій Михайлович, 1913 року народження, с. Сирове Великоградівського району Одеської області, молдованин, із робітників, малоосвічений, до Великої Вітчизняної війни проживав у с. Сирове Великоградівського району Одеської області. Робітник, місце роботи невідоме. Заарештований 23.11.1941 р. Військовим трибуналом військ НКВС військової частини №1125 5.01.1942 р. засуджений до 10 років ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

АНТОНЄ Єлизавета Андріївна, 1896 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Одеської області, німкеня, із селян, освіта початкова, проживала у с. Братське Братського району. Домогосподарка. Заарештована 28.08.1937

року. Трійкою при УНКВС по Одеській області 10.09.1937 р. засуджена до 8 років ВТТ. Справу припинено 28.07.1939 р. УНКВС по Одеській області. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

АНТОНІК Іларіон Васильович, 1873 р. народження, м. Миколаїв, білорус, із селян, малоосвічений, проживав у м. Миколаєві. Інвалід. Заарештований 08.03.1938 р. Колегією Верховного Суду СРСР 14.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Військовою Колегією Верховного Суду СРСР 14.12.1957 р. справу припинено. Відомості про реабілітацію відсутні.

АНТОНОВ Андрій Данилович, 1891 р. народження, с. Постишеве Київської області, українець, із службовців, малоосвічений, проживав на станції Кавуни Одеської залізниці. Робітник залізничної станції. Заарештований 11.02.1938 року. Лійним судом Одеської залізниці 26.10.1938 року засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Верховним Судом СРСР 10.06.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома.

АНТОНОВ Василь Микитович, 1911 р. народження, с. Покровське Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Покровське Вознесенського району Одеської області. Конюх колгоспу ім. Петровського. Заарештований 26.12.1932 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 10.02.1933 р. засуджений до заслання в Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

АНТОНОВ Дмитро Степанович, 1902 р. народження, с. Покровське Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Покровське Вознесенського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 26.12.1932 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 11.02.1933 р. засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АНТОНОВ Микола Трохимович, 1886 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, малоосвічений, проживав у м. Миколаєві. Бригадир. Місце роботи невідоме. Заарештований 05.11.1947 р. Миколаївським обласним судом 22.12.1947 р. засуджений до 6 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

АНТОНОВ Олексій Никифорович, 1903 р. народження, с. Покровське Одеської області, українець, із селян, дані про освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві, робітник металкомбінату. Заарештований 22.02.1938 р. Трійкою УНКВС УРСР по Миколаївській області 08.04.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

АНТОНОВ Семен Ігнатович, 1894 р. народження, с. Явкіне Баштанського району росіянин, із селян, малоосвічений, проживав у с. Явкіне Баштанського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 28.12.1932 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 10.01.1933 р. засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АНТОНОВ Тимофій Андрійович, 1904 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із селян, освіта початкова, проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу ім. 61 комунара. Заарештований 29.12.1936 р. Військовою Колегією Верховного Суду СРСР 14.06.1937 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 15.07.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1956 р.

АНТОНОВ Федір Остапович, 1899 р. народження, с. Лиса Гора Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Лиса Гора Арбузинського району Одеської області. Колгоспник у колгоспі «Більшовик». Заарештований 31.12.1932 р. Арбузинським районним відділом ДПУ 13.02.1933 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

АНТОНОВА-МАТРОСОВА Ганна Дмитрівна, 1905 р. народження, м. Миколаїв, росіянка, з службовців, освіта нижча. Проживала у м. Миколаєві. Заарештована 16.10.1937 р. Особливою Нарадою при Народному Комісарі ЗС СРСР засуджена до 8 років ВТТ. Особливою Нарадою при НКВС СРСР від 30.12.1940 р. вирок обмежено строком відбuvання покарання. Строк відбувала у таборі Карлаг НКВС, м. Караганди. Звільнена у січні 1940 р. Реабілітована 02.11.1956 р. Після звільнення проживала у м. Миколаєві.

АНТОНЮК Максим Михайлович, 1888 р. народження, с. Шеметівка Ананіївського повіту, росіянин, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новоіванівка Баштанського району Мико-

лаївського округу. Хлібороб. Заарештований 09.11.1920 р. Постановою трійки Херсонської губернської надзвичайної комісії від 28.11.1920 року засуджений до ув'язнення у ВТТ до закінчення громадянської війни. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

АНТОНЮШИН Григорій Родіонович, 1881 р. народження, с. Зазибине Смоленської губернії, росіянин, із селян, освічений, проживав у м. Миколаєві. Обліковець Миколаївського міського торгу. Заарештований 28.02.1938 р. УНКВС по Миколаївській області 16.03.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

АНТОШКІН Антон Герасимович, 1879 р. народження, с. Бармашове Баштанського району Миколаївського округу, білорус, із селян, освіта початкова, проживав у с. Бармашове Баштанського району Миколаївського округу. Одноосібник. Заарештований 26.01.1930 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 28.03.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АНТЮХОВ Іван Йосипович, 1888 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений, проживав у м. Миколаєві. Котельник Миколаївських портових майстерень. Заарештований 27.10.1935 р. Постановою Миколаївського міського відділу НКВС від 04.12.1935 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

АНТЮХОВ Петро Михайлович, 1881 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар. Рішенням Трійки при УНКВС по Миколаївській області від 25.11.1937 р. засуджений до 8 років ВТТ. Реабілітований у 1956 р. Подальша доля невідома.

АПЧ Обрад Іванович, 1894 р. народження, с. Свірники, серб, із робітників, освіта початкова, проживав у с. Натягайлівка Вознесенського району Одеської області. Залізничник. Заарештований 19.03.1938 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 02.06.1938 р. засуджений до 10 років ВТТ. Після звільнення проживав у м. Вознесенську. Реабілітований у 1957 р.

АПОСТОЛОВ Микола Михайлович, 1904 р. народження, с. Ракове Вознесенського району

Миколаївської області, молдованин, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новогригорівка Вознесенського району Миколаївської області. Колгоспник у колгоспі ім. Енгельса. Заарештований 17.04.1946 р. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 22.06.1946 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Військовим трибуналом Одеського військового округу 04.03.1955 р. строк покарання знижений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

АПОСТОЛОВА Тамара Павлівна, 1920 р. народження, с. Велике Солоне Єланецького району Миколаївської області, українка, із селян, малоосвічена, проживала у с. Єланець Єланецького району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована 06.07.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 29.09.1945 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

АПРОЯН Месрок Соломокович, 1893 р. народження, с. Бітліс (Туреччина), вірменин, із селян, малоосвічений, проживав у м. Миколаєві. Пекар в артілі «Трудхлібопек». Заарештований 09.02.1928 р. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ від 10.05.1928 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

АПРОЯН Місроп Самсонович, 1900 р. народження, м. Муш (Туреччина), вірменин, із селян, малоосвічений, проживав у м. Миколаєві. Пекар, місце роботи невідоме. Заарештований 04.01.1929 р. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ від 02.04.1929 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

АРАКЕЛЬЯН Хазар Мельконович, 1875 р. народження, с. Арич (Туреччина), вірменин, із селян, неосвічений, проживав у м. Миколаєві. Охоронник заводу ім. 61 комунара. Заарештований 23.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 26.04.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997

АРБЕР Лев Давидович, 1886 р. народження, с. Ковалівка Варварівського району Миколаївської області, єврей, із службовців, малоосвіче-

ний, проживав у м. Миколаєві. Столяр. Місце роботи невідоме. Заарештований 20.03.1938 р. УНКВС по Миколаївській області 03.07.1938 р. справу припинено. Реабілітований у 1996 р.

АРБУЗОВ Андрій Олексійович, 1894 р. народження, с. Олексівка Мало-Архангельського повіту, росіянин, із робітників, освіта початкова, проживав у м. Миколаєві. Завідуючий буфетом в воєнторзі. Заарештований 14.06.1944 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 18.07.1945 р. засуджений до 3 років заслання. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

АРЕНСЕН Шлема Борисович, 1890 р. народження, с. Новополтавка Баштанського району Одеської області, єврей, із селян, освіта початкова, проживав у с. Новополтавка Баштанського району Одеської області. Член артілі. Заарештований 20.01.1933 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 04.02.1933 р. засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АРЕНСОН Янкель Шлемович, 1883 р. народження, с. Новополтавка Баштанського району Одеської області, єврей, із селян, освічений, проживав у с. Новополтавка Баштанського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 21.01.1933 р. Баштанським районним відділом ДПУ 3.01.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

АРЕНТ Ганна Іванівна, 1903 р. народження, м. Миколаїв українка, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АРЕНТ Тамара Йосипівна, 1934 р. народження, м. Миколаїв, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Миколаїв, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 14.05.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АРЖЕВИЦЬКИЙ Федір Іларіонович, 1912 року народження, х. Сенькін Варварівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, до призову на військову службу проживав на х. Сенькін Варварівського району

Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 24.01.1945 р. Військовим трибуналом, назва військового трибуналу невідома, 07.02.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

АРКУШ Адам Антонович, 1892 р. народження, с. Долікове (Польща), поляк, із селян, малоосвічений, проживав у с. Арбузинка Арбузинського району Одеської області. Чоботар. Заарештований 13.10.1937 р. Особливою нарадою при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР 05.11.1937 року засуджений до 10 років ВТТ. Покарання відбував в Ангатабі НКВС СРСР. Звільнений в жовтні 1947 року. Після відбуття покарання проживав у с. Арбузинка. Реабілітований у 1960 р.

АРКУША Дем'ян Архипович, 1879 р. народження, с. Горчиха Київської області, українець, із селян, освіта початкова, проживав в с. Софіївка Новобузького району Миколаївської області. Місце роботи невідоме. Заарештований 01.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 19.11.1937 р. засуджений до 5 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АРКУША Олександр Михайлович, 1895 р. народження, с. Димівка Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений, проживав у с. Димівка Новоодеського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 25.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Покарання відбував у Каргопільтабі НКВС СРСР. Реабілітований у 1989 р.

АРКУШЕНКО Микола Іванович, 1923 р. народження, м. Первомайськ, українець, із селян, освічений, проживав у м. Первомайську. Робітник залізничної станції «Голта». Заарештований 07.04.1944 р. Постановою Первомайського міського відділу НКДБ від 15.06.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

АРКУШЕНКО Олексій Михайлович, 1890 р. народження, м. Вознесенськ, українець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Доманівка Доманівського району Одеської області. Коваль Доманівської МТС. Заарештований 16.02.1938

року. Трійкою при УНКВС по Одеській області 22.02.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 06.03.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1962 р.

АРМАШ Павло Федорович, 1880 р. народження, м. Бендери (Бессарабія), молдаванин, із службовців, освіта початкова, проживав у Миколаєві. Бухгалтер морського порту. Заарештований 07.04.1935 р. Постановою прокурора м. Миколаєва від 23.08.1935 р. справу припинено. Звільнений 26.08.1935 р. Реабілітований у 1996 р.

АРМАШОВ Григорій Микитович, 1873 р. народження, с. Олександрівка Вознесенського району Одеського округу, молдаванин, із селян, малоосвічений, проживав у с. Олександрівка Вознесенського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 12.02.1930 р. Трійкою при Колегії ДПУ УСРР 27.03.1930 р. справу припинено. З-під варті звільнений. Відомості про реабілітацію відсутні.

АРМАШОВ Олександр Микитович, 1878 р. народження, с. Олександрівка Вознесенського району Одеського округу, молдаванин, із селян, малоосвічений, проживав у с. Олександрівка Вознесенського району Одеського округу. Робітник кар'єру. Заарештований 27.02.1930 р. Трійкою при Колегії ДПУ УСРР 27.03.1930 р. засуджений до 5 років ВТТ. Трійкою при УНКВС по Одеській області 20.09.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 03.10.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

АРНАУСТОВ Ілля Миколайович, 1894 р. народження, с. Цернемук (Югославія), серб, із селян, малоосвічений, проживав у м. Вознесенську. Робітник на залізниці. Заарештований 24.02.1937 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 02.06.1938 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

АРНАУТОВ Іван Андрійович, 1898 р. народження, с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївського округу, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївського округу, селянин-одноосібник. Заарештований 26.01.1930 р. трійкою при колегії ДПУ УСРР 09.04.1939 р. справу припинено. Реабілітований у 1997 р.

АРНАУТОВ Іван Омелянович, 1870 р. народження, с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївського округу. Колгоспник. Заарештований 26.01.1930 року. Трійкою при колегії ДПУ УСРР 26.02.1930 року засуджений до заслання у Північний край строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

АРНАУТОВ Сергій Омелянович, 1875 р. народження, с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївського округу, українець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївського округу, Власник господарства. Заарештований 17.02.1930 р. Трійкою при колегії ДПУ УСРР 26.02.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 6 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

АРТАМОНОВ Микита Андрійович, 1859 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із міщан, освічений, проживав у м. Миколаєві. Робітник, місце роботи невідоме. Заарештований 07.07.1921 року. Постановою Миколаївської губернської надзвичайної комісії від 06.02.1922 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

АРТАМОНОВА Олександра Матвіївна, 1887 р. народження, с. Аджалик Тилігуло-Березанського району, українка, із селян, малоосвічена, проживала у с. Коблево Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована 21.10.1945 р. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 14.02.1946 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

АРТЕМЕНКО Андрій Трифонович, 1921 р. народження, с. Єланець Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Єланець Єланецького району Миколаївської області. Експедитор районного відділення зв'язку. Заарештований 04.09.1941. Військовим трибуналом військ НКВС Іркутської області 22.12.1941 р. засуджений до розстрілу. Страчений 26.02.1942 р. Реабілітований у 1992 р. Місце поховання невідомо.

АРТЕМЕНКО Григорій Андрійович, 1885 року народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта незакінчена середня, проживав у м. Миколаєві. Робітник енергокомбінату. Заарештований 22.12.1947 р. Миколаївським обласним судом 24.08.1949 р. засуджений до 10 років ВТТ. Звільнений. Дата невідома. Колегією Верховного суду УРСР від 29.10.1954 р. засуджений до 5 років ВТТ. Реабілітований у 1991 р.

АРТЕМЕНКО Іван Артемович, 1888 р. народження, с. Коза Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Коза Березанського району Миколаївської області. Кочегар, місце роботи невідоме. Заарештований 25.04.1944 р. УНКДБ по Миколаївській області 21.03.1945 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

АРТЕМЕНКО Іван Іванович, 1891 р. народження, с. Кантакузівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Кантакузівка Доманівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 25.03.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 07.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 19.04.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

АРТЕМЕНКО Костянтин Трохимович, 1917 р. народження, м. Вознесенськ, українець, із селян, малоосвічений, до призову на військову службу проживав у м. Вознесенську. Червоноармієць. Заарештований 02.10.1941 р. Справу припинено. Судова установа, що припинила справу та дата припинення справи відсутні. Подальша доля невідома. Місце поховання невідомо.

АРТЕМЕНКО Павло Пилипович, 1882 р. народження, с. Рацилівка Друга Шевченківського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у м. Миколаєві. Робітник Миколаївського торгового порту. Заарештований 19.02.1935 р. Постановою Миколаївського міського відділу НКВС від 03.06.1935 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

АРТЕС Альберт Густавович, 1902 р. народження, с. Денисове Троїцького району Челябінської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Нейгайн Новобузького району Миколаївської області, колгоспник. Заарештова-

ний у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АРТЕС Ерна Фрідріхівна, 1918 р. народження, Челябінська область, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нейгайн Новобузького району Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АРТЕС Олександр Альбертович, 1937 р. народження, с. Нейгайн Новобузького району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АРТЮХ Іван Степанович, 1920 р. народження, с. Арбузинка Арбузинського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Рядовий червоноармієць. Заарештований у 1946 р. На підставі постанови ДКО 9871-С від 18.08.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

АРТЮХОВ Всеволод Петрович, 1924 р. народження, с. Семенівка Арбузинського району Миколаївської області, росіянин, із селян, освічений. Під час військової служби проживав у м. Маріуполі. Військовослужбовець. Заарештований 18.05.1945 р. Військовим трибуналом 202-ї стрілецької дивізії 11.08.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

АРТЮХОВ Микита Іванович, 1891 р. народження, с. Шамраївка Київської області, українець, із службовців, освіта початкова, проживав у м. Миколаєві. Працівник аероклубу. Заарештований 28.07.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 26.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією особистого

майна. Страчений 28.10.1938 р. Реабілітований у 1989 році. Місце поховання невідомо.

АРТЮХОВ Сергій Пилипович, 1893 р. народження, с. Анатолівка Тилігуло-Березанського району, українець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Анатолівка Тилігуло-Березанського району. Робітник радгоспу. Заарештований 12.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 01.12.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Покарання відбував в Онегтабі НКВС СРСР. Реабілітований у 1989 р.

АРТЮХОВ Степан Савелійович, 1908 р. народження, с. Іванівка Братського району Миколаївської області, росіянин, із селян, освічений, проживав у с. Іванівка Братського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 09.06.1945 р. Військовим трибуналом військового гарнізону м. Одеси 11.08.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

АРТЮШЕНКО Павло Остапович, 1890 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений, проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області. Муляр. Місце роботи невідоме. Заарештований 02.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 07.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 19.01.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

АРТЮШЕНКО Трохим Євменович, 1882 р. народження, с. Василівка Снігурівського району Одеської області), українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Василівка Снігурівського району Одеської області. Сторож у колгоспі. Заарештований 27.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 02.09.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АРЦЕВЕНКО Зіновій Харитонович, 1877 року народження, с. Гонтарівка Курської губернії, українець, із робітників, малоосвічений, проживав у с. Григоро-Гардючанське Веселинівського району Одеської області. Колгоспник у колгоспі. Заарештований 26.12.1940 р. Одеським обласним судом 29.01.1941 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

АСМОЛОВ Володимир Іванович, 1876 р. народження, с. Самотівка, українець, із селян, дані про освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві, модельник заводу ім. А. Марті. Заарештований 20.09.1937 р. Трійкою при УНКВС УРСР по Миколаївській області 23.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Місце поховання невідоме. Реабілітований у 1991 р.

АСПЕЛЯЙТЕР Катерина Францівна, 1880 року народження, с. Новомюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новомюнхен Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 18.02.1956 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

АСПЕЛЯЙТЕР Лідія Миколаївна, 1914 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 09.09.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АСПЕЛЯЙТЕР Роза Францівна, 1902 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АСПЕЛЯЙТЕР Роза Францівна, 1937 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АСПЕНЛЯЙДЕР Ганна Георгіївна, 1916 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району

Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 15.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АСПЕНЛЯЙДЕР Євгенія Адамівна, 1929 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АСПЕНЛЯЙДЕР Людмила Валентинівна, 1925 р. народження, с. Зульц Миколаївського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Миколаївського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АСПЕНЛЯЙТЕР Михайло Адамович, 1932 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 14.01.1956 року. Реабілітований 17.04.1991 р.

АСПЛЯЙТЕР Валентин Андрійович, 1885 р. народження, с. Шпеєр Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освічений, проживав у с. Зульц Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Комірник колгоспу ім. Клари Цеткін. Заарештований 17.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 29.09.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 09.10.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1964 р.

АСПЛЯЙТЕР Едуард Рафаїлович, 1937 р. народження, с. Раштадт Мостівського району

Миколаївської області Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 09.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АСПЛЯЙТЕР Яків Валентинович, 1892 р. народження, с. Шпеер Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Шпеер Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 03.06.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 02.09.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АСПЛЯРІЙ Катерина Едуардівна, 1932 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945р. виселена у м. Актюбінськ. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

АСПЛЯРІЙ Лідія Едуардівна, 1930 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АСПЛЯРІЙ Марія Петрівна, 1903 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АСПЛЯРІЙ Роза Едуардівна, 1934 р. народження, с. Раштадт Мостівського району

Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АСПЛЯРІЙ Флора Едуардівна, 1928 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Актюбінськ. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АСПЛЯТІТЕР Валентин Андрійович, 1885 р. народження, с. Шпеер Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освічений, проживав у с. Зульц Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Комірник колгоспу ім. Клари Цеткін. Заарештований 17.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 29.09.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією всього майна. Страчений 09.10.1938 року. Реабілітований у 1964 р.

АССЕЛЬ Берта Альбертівна, 1918 р. народження, с. Шпеер Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеер Варварівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Кемеровську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991р.

АССЕЛЬ Георг Альбертович, 1926 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, військовозобов'язаний Заарештований у 1945 р. На підставі постанови Оперативного Відділу Управління табору 242 МВС СРСР від 7.04.1947 р виселений у Иркутську область. Помер 17.01.1948 р. від пневмонії. Реабілітований 17.04.1991 р.

АССЕЛЬ Йосип Георгійович, 1897 р. народження, с. Шпеер Херсонської губернії, німець,

із селян, малоосвічений, проживав у м. Миколаєві. Робітник Миколаївського трамвайного парку. Заарештований 04.11.1937 р. Рішенням НКВС СРСР та прокурора СРСР від 02.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 17.01.1938 р. Реабілітований у 1962 р.

АССЕЛЬ Рафаїл Йосипович, 1900 р. народження, с. Шпесерове Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освічений, проживав у с. Шпесерове Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 16.04.1933 р. Трійкою при колегії ДПУ УСРР 19.06.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АСТАПУХА Дмитро Гаврилович, 1896 р. народження, с. Казанка Долинського району, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Казанка Казанківського району Одеського округу. Голова артіль «Шлях до соціалізму». Заарештований 25.03.1931 р. Трійкою при колегії ДПУ УРСР 27.02.1931 р. засуджений до 8 років ВТТ. 04.04.1931 р. справу припинено. З-під варти звільнений. Реабілітований у 1996 р.

АСТЕМЕНКО Григорій Христофорович, 1894 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Висунськ Березнегуватського району Херсонського округу, міщанин. Дата арешту невідома. Постановою особливої наради бідняцько-батьрацького активу 21.02.1930 р. висланий за межі України. Подальша доля невідома. Дата реабілітації невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

АСТЕНЕНКО Юхим Якович, 1886 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, дані про освіту відсутні, проживав у с. Висунськ Березнегуватського району Херсонського округу. Тесляр у колгоспі. Заарештований 14.12.1937 р. Трійкою при УНКВС Миколаївської області 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 10.02.1938 р. Реабілітований у 1991 р.

АСТРАХАНЦЕВ Михайло Андрійович, 1897 р. народження, с. Шилін Уральського району, росіянин, із службовців, освіта початкова, проживав у м. Миколаєві. Працівник редакції газети «Шлях індустріалізації». Заарештований 18.04.1935 р. Особливою нарадою при НКВС

СРСР 10.10.1935 р. засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АТАНАСОВ Іван Петрович, 1878 р. народження, с. Катаржина Первомайського району, українець, із селян, малоосвічений, проживав на залізничній станції Голта. Робітник залізничної станції «Голта». Заарештований 07.02.1930 року. Транспортною прокуратурою залізничної станції «Голта» 22.02.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

АТКОНІС Клавдія Іванівна, 1901 р. народження, м. Миколаїв, росіянка, із робітників, малоосвічена, проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 22.10.1937 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 27.03.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

АТКОНІС Михайло Йосипович, 1907 р. народження, м. Миколаїв, поляк, із робітників, освіта початкова, проживав у м. Миколаєві. Слюсар водоканалу. Заарештований 15.12.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 20.02.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 22.02.1938 р. Місце поховання невідома. Реабілітований у 1990 р.

АТМАНАКІ Боніфатій Іванович, 1885 р. народження, м. Керч, грек, із службовців, освіта середня, проживав у м. Миколаєві. Суднобудівельник. Місце роботи невідоме. Заарештований 06.11.1933 р. Трійкою при ї Колегії ДПУ УСРР 05.04.1934 р. засуджений до заслання в Північний край на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

АТРОЩЕНКО Федот Михайлович, 1902 року народження, с. Бармашове Баштанського району, українець, із селян, освіта початкова, проживав на станції Засілля Одеської залізниці. Стрілочник на станції «Засілля». Заарештований 22.09.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 21.10.1937 р. засуджений до 8 років ВТТ. Постановою Одеського обласного управління НКВС від 21.08.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

АУХ Генріх Адамович, 1888 р. народження, Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта почат-

кова, проживав у Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області). Робітник маслозаводу. Заарештований 04.09.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 17.11.1937 р. Засуджений до 10 років ВТТ. Після звільнення проживав в Азовському радгоспі. Реабілітований у 1960 р.

АУХ Іван Адамович, 1883 р. народження, Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 01.06.1935 р. Одеським обласним судом 05.10.1935 р. Засуджений до 4 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

АУХ Яків Адамович, 1884 р. народження, с. Йоганесталь Ландауського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Ландауського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Карагандинську область. Помер 06.06.1953 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

АФАНАСЬЄВ Андрій Олександрович, 1902 року народження, с. Баранове Одеської області, українець, із робітників, освіта вища, проживав у м. Миколаєві. Начальник бюро заводу ім. А. Марті. Заарештований 20.10.1937 р. Військовою Колегією Верховного Суду СРСР 08.12.1937 р. засуджений до 15 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

АФАНАСЬЄВ Андрій Федорович, 1902 р. народження, с. Антонопіль Братського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Антонопіль. Безробітний. Заарештований 12.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 16.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 28.11.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

АФАНАСЬЄВ Григорій Петрович, 1910 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта середня, проживав у м. Миколаєві. Начальник дільниці заводу імені 61-го комунара. Заарештований 02.08.1937 р. Військовим трибуналом Київського військового округу 08.04.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

АФАНАСЬЄВ Іван Іларіонович, 1874 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із селян, малоосвічений, проживав у с. Сергіївка Братського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 01.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 03.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.11.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

АФАНИСЯНЦ Богдасар Самійлович, 1898 р. народження, с. Норчієн (Туреччина), вірменин, із робітників, малоосвічений, проживав у м. Миколаєві. Пекар. Заарештований 27.01.1935 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 25.07.1935 р. засуджений до заслання у Казахстан строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АФИЦЬКИЙ Андрій Іванович, 1899 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, малоосвічений, проживав у м. Миколаєві. Експедитор Миколаївського «Електропрому». Заарештований 03.03.1938 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 05.9.1938 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

АФОНІН Михайло Тарасович, 1894 р. народження, с. Ровенське Орловської області, росіянин, із селян, малоосвічений, проживав у с. Показному с. Показне Новобузького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 01.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 19.11.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Реабілітований у 1989 р.

АФОНІН Олексій Кузьмич, 1894 р. народження, Орловська губернія, росіянин, із робітників, освічений, проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу «Наваль». Заарештований 12.05.1920 року. Дані про вирок відсутні. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

АФОНІН Олексій Кузьмич, 1898 р. народження, с. Одинцове Курської області, росіянин, із селян, освіта незакінчена середня, проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу. Заарештований 15.04.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 09.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 15.08.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 році.

АФОНІН Олексій Миколайович, 1924 р. народження, х. Дуброве Ніжинського району

Чернігівської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Женево-Криворіжжя Новоодеського району Миколаївської області. Тракторист у колгоспі. Заарештований 04.05.1948 року. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 06.10.1848 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Військовим трибуналом Одеського військового округу 15.08.1955 р. міра покарання зменшена до 7 років ув'язнення у ВТТ. Звільнений 27.08.1955 р. Після звільнення проживав у с. Демидове Березівського району Одеської області. Реабілітований у 1992 р.

АФОНІН Степан Федорович, 1915 р. народження, м. Первомайськ Одеської області, росіянин, із селян, освічений. Дані про місце проживання відсутні, червоноармієць. Заарештований 25.11.1942 р. Військовим трибуналом 30-ї стрілецької бригади 19.03.1943 р. засуджений до 10 років ВТТ. Помер 10.03.1944 р. Реабілітований у 1996 р.

АФОНШ Олексій Кузьмич, 1894 р. народження, Орловська губернія, росіянин, із робітників, освічений, проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу “Наваль”. Заарештований 12.05.1920 р. Дані про винесення вироку відсутні. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

АЦЕХОВСЬКА Олександра Петрівна, 1924 року народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Одеського округу, українка, із селян, освіта середня, проживала у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області. Фармацевт районної лікарні. Заарештована 25.03.1945 р. Військовим трибуналом 10.05.1945 р. засуджена до 7 років ВТТ з поразкою в правах строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1958 р.

АЦЕХОВСЬКИЙ Григорій Андрійович, 1893 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області Одеської губернії, українець, із селян, освіта середня, проживав у с. Сергіївка Володимирівського району Одеського округу. Вчитель. Заарештований 05.05.1929 р. Особливою нарадою при колегії Колегії ОДПУ 30.08.1929 р. засуджений до заслання на Урал строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

АЦЕХОВСЬКИЙ Іван Васильович, 1905 р. народження, с. Березнегувате Снігурівського

району Одеського округу, українець, із селян, освічений, проживав у с. Березнегувате Снігурівського району Одеського округу, Одноосібник. Заарештований 28.12.1932 р. Особливою нарадою при колегії Колегії ДПУ УСРР 08.02.1933 року засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АШБЕРГЕР Адам Євстафійович, 1898 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Раштадт Мостівського району. Обліковець у колгоспі. Заарештований 14.11.1936 р. УНКВС по Одеській області 02.01.1937 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

АШБЕРГЕР Анастасія Іванівна, 1914 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Казахстан. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

АШБЕРГЕР Єва Іванівна, 1931 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, навчалася у школі. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АШБЕРГЕР Магдаліна Яківна, 1877 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АШБЕРГЕР Роза Іванівна, 1908 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, не працювала. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945

року виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

АШБЕРГЕР Софія Іванівна, 1935 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 20.08.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АШБЕРГЕР Філіппіна Іванівна, 1935 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, не працювала. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

АШБЕРГЕР Франциска Іванівна, 1901 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

АШЕНБРЕНЕР Алоїз Севастьянович, 1911 року народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта початкова, проживав в Ганнівській МТС. Столяр. Заарештований 21.12.1937 року. Особливою нарадою при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР 09.02.1938 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

АШЕНБРЕНЕР Алоїз Севастьянович, 1933 року народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

АШЕНБРЕНЕР Валентина Михайлівна, 1932 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена в Удмуртську АРСР. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

АШЕНБРЕНЕР Ганна Яківна, 1909 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

АШЕНБРЕНЕР Климентій Севастьянович, 1918 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

АШЕНБРЕНЕР Лізавета Саверівна, 1920 року народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

АШЕНБРЕНЕР Марія Георгіївна, 1881 р. народження, с. Сергівка Штатаковського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Померла 18.09.1946 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

АШЕНБРЕНЕР Ольга Михайлівна, 1936 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березан-

ського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

АШЕНБРЕНЕР Севастіян Севастіанович, 1881 р. народження, с. Юзефсталь Спартаківського району, німець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 17.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 16.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 07.06.1938 р. Реабілітований у 1989 році. Місце поховання невідомо.

Б

БАБАЙ Ганна Степанівна, 1916 р. народження, с. Великосербулівка Єланецького району Одеської області, молдаванка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Павлодарівка Братського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 26.05.1950 р. Військовим трибуналом військ МДБ Одеської області 30.08.1951 року засуджена до 25 років ВТТ. Військовим трибуналом Одеського військового округу 29.10.1954 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

БАБАНІН Павло Дорофійович, 1884 р. народження, с. Супустне Курської області, росіянин, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мостове Мостівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 13.03.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 07.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 19.04.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

БАБЕЛЬ Євген Йосипович, 1922 р. народження, с. Штейнгут Варварівського району Одеської області, німець, із селян, електротехнічні курси. Проживав у с. Штейнгут Варварівського району Миколаївської області. Дата арешту невідома. На підставі постанови ДКО від 22.09.1941 р. виселений в Молотовську область, строк виселення невідомий. 10.01.1956 р.

був знятий з обліку спецпоселення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БАБЕЛЬ Йосип Іванович, 1899 р. народження, с. Штейнгут Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Штейнгут Варварівського району Одеської області. Механік у колгоспі. Заарештований 02.02.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 22.03.1930 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

БАБЕНКО Василь Васильович, 1913 р. народження, с. Новоцаричине Одеської області, росіянин, із селян, освіта середня. Проживав у м. Новий Буг. Рядовий 136-го стрілецького полку. Заарештований 11.07.1944 р. Військовим трибуналом 35-ої учбової стрілецької дивізії 28.09.1944 року засуджений до 10 років ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

БАБЕНКО Василь Савелійович, 1909 р. народження, с. Копані Доманівського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Царедарівка Доманівського району Одеської області. Голова колгоспу "Нове життя". Заарештований 08.10.1944 р. Слідчим відділом УНКДБ по Одеській області 18.04.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БАБЕНКО Георгій Васильович, 1904 р. народження, м. Миколаїв, українець, із службовців, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Головний інженер заводу ім. 61 комунара. Заарештований 05.08.1938 р. УНКВС УРСР по Миколаївській області 28.05.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БАБЕНКО Діна Францівна, 1908 р. народження, с. Раштадт (Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови ДКО від 12.08.1941 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 14.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАБЕНКО Іван Артемович, 1907 р. народження, с. Познанка Любашівського району

Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав на залізничній станції Колосівка Вознесенського району Одеської області. Обхідник залізничної колії. Заарештований 25.05.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 21.08.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1968 р.

БАБЕНКО Кирило Петрович, 1899 р. народження, м. Миколаїв, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 08.02.1935 р. Військовим трибуналом Українського військового округу 08.06.1935 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Військовою Колегією Верховного Суду СРСР 08.08.1935 р. розстріл замінено на 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р

БАБЕНКО Микола Кирилович, 1915 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Вантажник. Місце роботи невідоме. Заарештований 09.02.1935 р. Військовим трибуналом Українського військового округу 08.06.1935 р. засуджений до 5 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1959 р.

БАБЕНКО Олександр Петрович, 1900 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар заводу ім. А. Марті. Рішенням трійки УНКВС по Одеській області від 21.09.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 10.10.1937 р. Місце поховання невідоме. Реабілітований у 1990 р. Місце поховання невідоме.

БАБЕНКО Олексій Євгенович, 1902 р. народження, с. Благодатне Благодатнівського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Благодатне Благодатнівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 21.04.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 05.05.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 01.06.1938 року. Місце поховання невідоме. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідоме.

БАБЕНКО Полікарп Мусійович, 1888 р. народження, с. Калинівка Миколаївського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Калинівка Миколаївського району Миколаївської області.

Власник господарства. Заарештований 16.07.1945 року. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 19.09.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

БАБЕНКО Семен Петрович, 1877 р. народження, с. Балайцук Одеського повіту, українець, соціальне походження та освіта невідомі. Проживав у с. Новопетрівка Новобузького району Миколаївської області. Місце роботи та посада невідомі. Заарештований 06.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 14.11.1937 року засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАБЕНКО Семен Федорович, 1903 р. народження, с. Адамівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Адамівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі рішення Особливої Ради при МДБ СРСР від 01.09.1951 р. виселений у Комі АРС Р. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАБЕНКО Фросина Романівна, 1899 р. народження, с. Привільне Привільняського району Одеської області, українка, із селян, освіта початкова. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 9.02.1935 р. Військовим трибуналом Українського військового округу 08.06.1935 р. засуджена до 7 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1959 р.

БАБЕНКО Яків Іванович, 1904 р. народження, с. Новоскелеватка Казанківського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новоскелеватка Казанківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 14.07.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС по Миколаївській області 09.08.1945 р. засуджений до 10 років ВТТ з поразкою в правах на 5 років та конфіскацією особистого майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

БАБИНСЬКИЙ Мусій Борисович, 1894 р. народження, м. Миколаїв, єврей, із службовців, вища освіта. Проживав у м. Миколаєві. Завідувач кредитного відділу Миколаївського державного банку. Заарештований 02.03.1938 р.

Постановою УНКВС по Миколаївській області від 16.05.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БАБИЧ Євген Степанович, 1918 р. народження, с. Воскресенське Миколаївського району Одеської області, росіянин, із селян, середня освіта. Перебував в ув'язненні у Воркутинському виправно-трудовому таборі. Після звільнення з табору працював робітником на заводі ім. А. Марті. Заарештований 28.04.1947 р. Постановою УМВС по Миколаївській області від 20.05.1947 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БАБИЧ Ілля Савелійович, 1870 р. народження, с. Іжиця (Сербія), серб, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Маловолодимирівка Єланецького району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований 18.12.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 11.03.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

БАБИЧ Лідія Річардівна, 1906 р. народження, м. Миколаїв, росіянка, із робітників, освіта початкова. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Особливою Народою при НКВС від 16.02.1938 р. засуджена до 10 років ВТТ. Покарання відбувала у м. Херсоні. 23.04.1939 року звільнена. 08.04.1941 р. вирок скасовано. Реабілітована у 1989 р.

БАБИЧ Микола Васильович, 1884 р. народження, с. Арбузинка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав на х. Хмарівка Арбузинського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 11.04.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 15.10.1944 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

БАБИЧ Олексій Миколайович, 1898 р. народження, с. Буні Віленської губернії, поляк, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Електрозварник заводу "Дормашина". Заарештований 22.08.1937 р. Рішенням Наркомун Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР 14.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 26.10.1937 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БАБІАК Альфред Йосипович, 1894 р. народження, м. Одеса, поляк, із селян, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Лікар залізничної поліклініки. Заарештований 23.06.1941 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 03.06.1942 року засуджений до 5 років ув'язнення в ВТТ. Покарання відбував у Томському ВТТ. Реабілітований у 1989 р.

БАБІЙ Василь Несторович, 1888 р. народження, с. Миколаївка-2 Казанківського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Виноградівка Володимирівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 05.02.1929 р. Одеським окружним судом 12.05.1929 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Дані про страту відсутні. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

БАБІЙ Єфимія Феодосіївна, 1882 р. народження, с. Олександрівка Миколаївського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Виноградівка Миколаївського району Одеської області. Безробітна. Заарештована 29.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 21.09.1937 р. засуджена до 8 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

БАБІЙ Максим Захарович, 1889 р. народження, с. Миколаївка-2 Казанківського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Сергіївка Кривоозерського району Миколаївської області. Робітник радгоспу. Заарештований 14.03.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 10.04.1938 року засуджений до розстрілу. Страчений 24.07.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

БАБІЙ Петро Андрійович, 1888 р. народження, с. Лазори Білгородського повіту (Польща), українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Мостове Доманівського району Миколаївської області. Дезінструктор районного відділу охорони здоров'я. Заарештований 05.05.1947 р. Особливою нарадою при МДБ СРСР засуджений до 8 років ВТТ. Дата засудження невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

БАБІЙ Петро Несторович, 1902 р. народження, с. Виноградівка Володимирівського

району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Виноградівка Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 14.10.1937 року. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 20.11.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БАБІЙЧУК Аксенія Панкратівна, 1910 р. народження, с. Олександро-Зорине Тилігуло-Березанського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Олександро-Зорине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 24.09.1945 р. УНКДБ по Миколаївській області 22.11.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

БАБІЙЧУК Текля Тимофіївна, 1899 р. народження, с. Катеринівка-2 Первомайського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катеринівка-2 Первомайського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована 18.10.1937 року. Постановою УНКВС по Одеській області від 13.02.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1998 р.

БАБІН Роман Данилович, 1891 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Завідувач судоремонтного відділу Миколаївської дільниці підприємства “Днобаза”. Заарештований 12.07.1938 р. Постановою помічника прокурора Чорноморського басейну від 05.02.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БАБІЧ Євген Степанович, 1919 р. народження, с. Воскресенськ Жовтневого району Одеської області, українець, із селян, середня освіта. До призову на військову службу проживав у с. Воскресенськ Жовтневого району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 23.03.1940 р. Військовим трибуналом Орловського військового округу 05.06.1940 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

БАБКОВ Андрій Григорович, 1906 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Столяр. Особливою Народою при Колегії ОДПУ від

14.10.1929 року засуджений до 3 років заслання у Північний край. Після звільнення проживав у Уральській області. Реабілітований у 1989 р.

БАБМІНДРА Фома Андрійович, 1882 р. народження, с. Сербулівка Єланецького району Одеської області, молдаванин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Сербулівка Єланецького району Миколаївської області. Рахівник у колгоспі. Заарештований 26.07.1938 р. Постановою Єланецького районного відділу НКВС від 23.04.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БАБУРСЬКИЙ Леонід Іванович, 1900 р. народження, м. Київ, росіянин, із робітників, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Бухгалтер, місце роботи невідоме. Заарештований 23.11.1932 р. Миколаївським міським відділом ДПУ 26.01.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БАБУРСЬКИЙ Олександр Іванович, 1894 р. народження, м. Київ, національність невідома, із робітників, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Студент. Місце навчання невідоме. Заарештований 11.01.1921 р. Трійкою особливого відділу 6-ї армії 03.02.1921 р. засуджений до розстрілу. Страчений 03.02.1921 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

БАБЧЕНКО Василь Федорович, 1924 р. народження, с. Піски Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нові Дороги Стародорожського району Бобруйської області. Колгоспник. Заарештований 13.10.1947 р. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 26.01.1948 року засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Військовим трибуналом Одеського військового округу 16.03.1955 р. міра покарання знижена до 7 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у таборі Іркутської області. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БАБЧЕНКО Ігнат Дмитрович, 1891 р. народження, с. Бейкуш Очаківського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бейкуш Очаківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 21.11.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 30.01.1945 р. засуджений до 15 років ув'язнення

у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

БАБЧИНСЬКИЙ Федір Тимофійович, 1890 року народження, м. Миколаїв, українець, із службовців, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Вчитель. Місце роботи невідоме. Заарештований 02.10.1929 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 03.03.1930 р. засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

БАБШ Роман Данилович, 1891 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Завідувач судоремонтного відділу Миколаївської дільниці підприємства “Днобаза”. Заарештований 12.07.1938 р. Постановою помічника прокурора Чорноморського басейну від 05.02.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БАБШЕЦЬ Андрій Гнатович, 1909 р. народження, с. Заводка Дрогобицької області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Старольове Доманівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 05.02.1953 року. Одеським обласним судом 11.04.1953 р. засуджений до 25 років ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

БАВМАН Леонід Георгійович, 1924 р. народження, с. Нечаяне Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО 698-СС від 21.09.1941 р. виселений в Амурську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАГЛАСВСЬКИЙ Костянтин Тихонович, 1885 р. народження, м. Ананьєв (МАРСР), українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Благоевськ Великоградівського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 14.04.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 05.05.1938 року засуджений до розстрілу. Страчений 22.05.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

БАГЛЕЙ Федір Григорович, 1882 р. народження, с. Олександрівка Білозерського району Одеської області, українець, із селян, освічений.

Проживав у с. Петрівка Новоодеського району Миколаївської області. Колгоспник у колгоспі ім. Сталіна. Заарештований 29.10.1946 р. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 27.12.1946 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1960 р.

БАГНЮК Михайло Софронівч, 1902 р. народження, м. Первомайськ Одеської області, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Первомайськ Одеської області. Робітник на залізничній станції “Голта”. Заарештований 24.06.1944 р. Первомайським міським відділом НКВС 21.07.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БАГРИНА Ганна Олексіївна, 1922 р. народження, с. Велика Врадіївка Великоградівського району Одеської області, українка, із селян, освіта початкова. Проживала у с. Велика Врадіївка Великоградівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована 20.05.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Одеської області 30.09.1944 р. засуджена до 10 років ВТТ з конфіскацією майна. Звільнена 22.11.1953 р. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 році.

БАГУШ Михайло Федорович, 1900 р. народження, с. Новоселівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новоселівка Доманівського району Одеської області. Сторож у сільському споживчому товаристві. Заарештований 22.01.1933 р. 19.05.1933 р. справу припинено. Назва судової установи, яка припинила справу, невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БАДАЄВ Діадор Костянтинівч, 1892 р. народження, м. Благоевщенськ Амурської області, росіянин, із службовців, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Бухгалтер артілі “Жовтень”. Заарештований 12.07.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС по Миколаївській області 07.09.1945 р. засуджений до 10 років ВТТ. Покарання відбував у Темтабі НКВС СРСР. Реабілітований у 1963 р.

БАДАЛЬ Іван Сидорович, 1914 р. народження, с. Андріяшівка Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Добра Криниця Баштанського

району Одеської області. Робітник у радгоспі. Заарештований 21.07.1935 р. Баштанським районним відділом НКВС 19.08.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БАДЕК Михайло Йосипович, 1903 р. народження, с. Градіївка Мостівського району Одеської області, росіянин, із селян, освічений. Проживав у с. Градіївка Мостівського району Одеської області. Комбайнер. Заарештований 01.08.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1958 р.

БАДЕКА Василь Йосипович, 1889 р. народження, с. Градіївка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Градіївка Доманівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 28.08.1929 р. Особливою нарадою при ДПУ УСРР 24.10.1929 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БАДЕКА Гнат Йосипович, 1887 р. народження, с. Градіївка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, освіта незакінчена вища. Проживав у с. Градіївка Доманівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 28.08.1929 р. Особливою нарадою при ДПУ УСРР 24.10.1929 р. засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БАДИГЕР Ганна Кіндратівна, 1910 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 14.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАДИГЕР Роза Маркусівна, 1931 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення

27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАДИК-БАДИКА Семен Данилович, 1887 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 27.01.1930 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 25.03.1930 р. засуджений до заслання у Північний край на 3 роки. Заарештований 01.09.1932 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 11.02.1933 р. засуджений до трьох років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

БАДИНГЕР Катерина Маркусівна, 1937 р. народження, Варварівський район Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у Варварівському районі Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 14.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

БАДИНГЕР Лізавета Марківна, 1935 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАДИНГЕР Маркус Маркусович, 1934 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАДИНГЕР Матвій Михайлович, 1915 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Працівник сіль-

ського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАДИНГЕР Роза Генріхівна, 1918 р. народження, с. Христине Єланецького району Одеської області, німкеня, із селян, освічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку 16.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАЄВА Ганна Андріївна, 1912 р. народження, м. Миколаїв, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАЖАНОВ Микола Васильович, 1900 р. народження, м. Пенза, росіянин, із службовців, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Начальник цеху заводу ім. А. Марті. Заарештований 21.07.1937 р. Військовою Колегією Верховного Суду СРСР від 08.12.1937 р. засуджений до 20 років ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1957 р.

БАЖАНОВА Валерія Олександрівна, 1908 року народження, м. Маріуполь, росіянка, із службовців, освіта середня. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Особливою Народою при НКВС СРСР від 10.02.1938 р. засуджена до 2 років нагляду по місцю проживання. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1956 р.

БАЗАЛІЙ Лев Якимович, 1901 р. народження, с. Оленівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Економіст промкомбінату. Заарештований 16.04.1935 р. Миколаївським міським відділом НКВС 13.07.1935 р. справу припинено. Звільнений 1.08.1935 р. Реабілітований у 1996 р.

БАЗАРЕНКО Андрій Кирилович, 1921 р. народження, с. Сирове Великоградіївського району Одеської області, українець, із селян, освіта

вища. Проживав у с. Сирове Великоградіївського району Одеської області. Викладач. Місце роботи невідоме. Заарештований 29.06.1944 р. Військовим трибуналом військового з'єднання 17.10.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАЗАРЕНКО Іларіон Петрович, 1896 р. народження, с. Сирове Великоградіївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Сирове Великоградіївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 29.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 27.11.1937 р. засуджений до восьми років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

БАЗДИРЄВ Василь Герасимович, 1898, с. Сергіївка Братського району Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Сергіївка Братського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 22.03.1933 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 26.04.1933 р. засуджений до 3 років ВТТ умовно. Реабілітований у 1990 р.

БАЗДИРЄВ Дем'ян Мусійович, 1884 р. народження, с. Сергіївка Братського району Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Сергіївка Братського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 22.03.1933 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 26.04.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком до 3 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БАЗДИРЄВ Степан Михайлович, 1877 р. народження, с. Сергіївка Братського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Сергіївка Братського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 27.11.1928 р. Постановою Колегії ДПУ УСРР від 30.07.1929 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БАЗДИРЄВ Устим Мусійович, 1899 р. народження, с. Сергіївка Братського району Одеської області, росіянин, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Сергіївка Братського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 02.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 02.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 03.11.1937 р. Місце по-

ховання невідомо. Реабілітований у 1989 році. Місце поховання невідомо.

БАЗДИРСЬВ Юхим Володимирович, 1892 р. народження, с. Сергіївка Братського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Сергіївка Братського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 27.11.1928 р. Постановою Колегії ДПУ УСРР від 30.07.1929 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БАЗЕЛЬСЬКИЙ Леонтій Іванович, 1901 р. народження, м. Осечки Ольшанського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у м. Первомайську Одеської області. Робітник МТС. Заарештований 29.01.1946 року. Військовим трибуналом 18.03.1946 р. засуджений до 5 років ВТТ з поразкою в правах на 3 роки та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1963 р.

БАЗИКІН Микола Іванович, 1916 р. народження, с. Липівка Задонського району Воронежської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Тесляр. Місце роботи невідоме. Заарештований 28.03.1937 р. Одеським обласним судом 16.06.1937 р. засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БАЗИЛЕВИЧ Микола Іванович, 1909 р. народження, с. Богвар Київської області, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Майстер суднобудівного заводу ім. 61-го комунара. Заарештований 08.08.1938 р. Військовим трибуналом Київського військового округу 08.04.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

БАЗИЧЕНКО Хризантема Яківна, 1924 р. народження, м. Миколаїв, українка, із робітників, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Робітниця у морському порту. Заарештована 23.04.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 13.07.1944 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1995 р.

БАЙБАРАК Степан Дмитрович, 1897 р. народження, м. Кривий Ріг, українець, із міщан, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Вчитель малювання у школі №28. Заарештований

22.02.1938 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 07.12.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БАЙБАРЗА Роман Іванович, 1888 р. народження, с. Владиславка Київської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новокостянтинівка Новобузького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 24.06.1938 р. Миколаївським обласним судом 12.07.1940 р. засуджений до 6 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

БАЙДАК Василь Юхимович, 1919 р. народження с. Олександрівка Вознесенського району Одеської області, національність невідома, із селян, кандидат в члени ВКП(б), малоосвічений. До призову на військову службу проживав у с. Олександрівка Вознесенського району Одеської області. Військовослужбовець. Заарештований 17.10.1942 р. Постановою особливого відділу НКВС 44-ї армії справу припинено. Дата припинення справи невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БАЙДАК Іван Іванович, 1877 р. народження, с. Парутине Очаківського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Парутине Очаківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 18.01.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 19.03.1945 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Військовим трибуналом Одеського військового округу 01.02.1955 р. міра покарання знижена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БАЙДАК Спиридон Андрійович, 1888 р. народження, с. Парутине Очаківського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Парутине Очаківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 10.04.1944 р. Військовим трибуналом 82-го стрілецького корпусу 15.03.1946 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

БАЙДАЛИНОВ Василь Артемович, 1905 р. народження, м. Луганськ, росіянин, із робітни-

ків, дані про освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві. Інженер заводу №198. Заарештований 15.01.1936 р. Трійкою при УНКВС УРСР по Миколаївській області 04.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БАЙДАН Федот Петрович, 1892 р. народження, с. Олександрівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав на х. Зелений Яр Вознесенського району Одеської області. Колгоспник колгоспу "Зелений Яр". Заарештований 31.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 20.09.1937 року засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БАЙДУШ Артур Едуардович, 1921 р. народження, с. Новоданціг Баштанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новоданціг Баштанського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі постанови ДКО та ЦК ВКП(б) №9350 виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАЙДУШ Віра Григорівна, 1913 р. народження, с. Добре Баштанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Добре Баштанського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 08.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАЙКАЛОВ Петро Михайлович, 1877 р. народження, м. Одеса, росіянин, із службовців, вища освіта. Проживав у м. Миколаєві. Доцент Миколаївського кораблебудівного інституту. Заарештований 28.06.1938 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 15.04.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

БАЙРОН-БАЙРОЧЕНКО Іван Полукто-вич, 1892 р. народження, м. Херсон, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу ім. 61-го комунара. Заарештований 23.01.1935 р. Одеським обласним судом 21.09.1935 р. засуджений до 2 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

БАЙТ-АККЕРМАН Лідія Християнівна, 1925 р. народження, с. Любине Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Любине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Семипалатинську область. Знята з обліку спецпоселення 10.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАЙТУШ Іван Володимирович, 1916 р. народження, м. Миколаїв, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Механік на заводі ім. 61 комунара. Заарештований 29.05.1944 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 11.12.1944 р. засуджений до 8 років ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

БАЙТУШ Катерина Тимофіївна, 1910 р. народження, м. Миколаїв, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. Постановою УНКВС по Миколаївській області 28.12.1944 р. засуджена до заслання у Новосибірську область строком до 5 років. Постановою УМВС по Новосибірській області 29.09.1954 р. знята з обліку спецпоселення. Реабілітована у 1997 р.

БАЙТУШ Людмила Володимирівна, 1937 року народження, м. Миколаїв, українка, із службовців, освічена. Проживала у м. Миколаєві. Дата арешту невідома. Постановою УНКВС по Миколаївській області 28.12.1944 р. засуджена до заслання у Новосибірську область строком до 5 років. Постановою УМВС по Новосибірській області 29.09.1954 р. знята з обліку спецпоселення. Реабілітована у 1997 р.

БАЙТУШ Тамара Володимирівна, 1938 р. народження, м. Миколаїв, українка, із службовців, освічена. Проживала у м. Миколаєві. Дата арешту невідома. Постановою УНКВС по Миколаївській області 28.12.1944 р. засуджена до заслання у Новосибірську область строком до 5 років. Постановою УМВС по Новосибірській області 29.09.1954 р. знята з обліку спецпоселення. Реабілітована у 1997 р.

БАКАУШИНА Розалія Іванівна, 1892 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена.

Проживала у м. Миколаєві. Безробітна. Заарештована 15.04.1946 р. Військовим трибуналом військ МВС по Миколаївській області 21.06.1946 року засуджена до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

БАКК Альберт Карлович, 1932 р. народження, с. Нестеренкове Березівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Сліпуха Мостівського району Одеської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАКК Андрій Карлович, 1927 р. народження, с. Нестеренкове Березівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Тимофіївка Мостівського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Таджикищу РСР. Знятий з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАКК Гогліб Карлович, 1930 р. народження, с. Нестеренкове Березівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Нестеренкове Березівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАКЛАН Григорій Якович. 1896 р. народження. с. Калинівка Варварівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Калинівка Варварівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 28.06.1928 р. Миколаївським окружним судом 11.05.1929 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БАКЛАН Матвій Миколайович, 1904 р. народження, с. Дивін Брусилівського району Житомирської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ново-Миколаївка Новобузького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 12.09.1946 р. Миколаївським обласним судом 16.10.1946 р. засуд-

жений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

БАКЛАН Сергій Назарович, 1891 р. народження, м. Кривий Ріг Дніпропетровської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Леоніполь Новоодеського району Миколаївської області. Хлібороб. Заарештований 04.08.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 02.09.1937 р., засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БАКЛАЧ Андрій Павлович, 1896 р. народження, с. Ясковці Вінницької області, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську Миколаївської області. Машиніст паровоза на залізничній станції «Вознесенськ». Військовим трибуналом Одеської залізниці 27.07.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

БАКУН Іван Мусійович, 1897 р. народження, с. Малинівка Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Малинівка Новоодеського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 04.02.1930 року. Трійкою при Колегії ДПУ УСРР 22.02.1930 року засуджений до 5 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БАКУНОВСЬКИЙ Олександр Олександрович, 1888 р. народження, м. Леово (Бессарабія), росіянин, із службовців, освіта вища. Проживав у с. Варварівка Варварівського району Одеської області. Священик. Заарештований 03.06.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 09.08.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1957 р.

БАКША Олександр Костянтинівич, 1889 р. народження, с. Вихватенка Рибницького району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Братське Братського району Одеської області. Завідуючий нафтобазою. Заарештований 08.07.1938 р. Районним відділом НКВС 19.09.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

БАКШАЛОВ Семен Іванович, 1890 р. народження, (Румунія), румун, із селян, неосві-

чений. Проживав у м. Миколаєві. Рибак, місце роботи невідоме. Заарештований 05.09.1937 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 16.12.1937 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Помер у 1946 р. Реабілітований у 1958 р.

БАЛАБАН Хаїм Якубович, 1914 р. народження, м. Добжин (Німеччина), єврей, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 13.07.1940 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 2.11.1940 року засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БАЛАКШЕЙ Іван Іванович, 1907 р. народження, с. Кашперівка Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кашперівка Новоодеського району Миколаївської області. Чоботар артілі “Жовтень”. Заарештований 21.05.1947 р. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 11.08.1947 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

БАЛАКШИЙ Степан Данилович, 1899 р. народження, с. Кашперівка Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Гур'ївка Новоодеського району Миколаївської області. Бухгалтер Гур'ївської МТС. Заарештований 05.03.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 07.04.1938 року засуджений до 10 років ВТТ. Покарання відбував у Воркутабі НКВС СРСР. Звільнений 05.03.1948 р. Реабілітований у 1956 р.

БАЛАН Віра Кирилівна, 1920 р. народження, с. Лук'янівка Арбузинського району Одеської області, українка, із селян, освічена. Проживала у с. Мар'янівка Арбузинського району Миколаївської області. Колгоспниця у колгоспі “Шлях до комунізму”. Заарештована 24.08.1945 р. Постановою Арбузинського районного відділу НКДБ від 02.04.1946 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

БАЛАН Іван Степанович, 1869 р. народження, с. Бузьке Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Бузьке Вознесенського району Одеської області. Без певних занять. Заарештований 28.03.1933 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 28.04.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком до 3 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БАЛАН Михайло Каленикович, 1910 р. народження, м. Нова Одеса Одеської області, українець, із робітників, неосвічений. Проживав у с. Новомиколаївка Новоодеського району Одеської області. Робітник. Заарештований 21.05.1933 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УРСР 04.07.1933 р. засуджений до виселення у Архангельську область. Строк виселення невідомо. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БАЛАН Михайло Сафронів, 1879 р. народження, с. Вікторівка Ширяївського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у м. Очакові Одеської області. Місце роботи та посада невідомі. Заарештований 21.05.1932 р. Трійкою при Колегії ДПУ УРСР 02.10.1932 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БАЛАН Прокопій Михайлович, 1918 р. народження, с. Нова Одеса Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївської області. Контролер у клубі. Заарештований 23.03.1944 р. Військовим трибуналом 8-ї армії 27.04.1944 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

БАЛАН Феофан Семенович, 1895 р. народження, м. Очаків Одеської області, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Машиніст заводу ім. А. Марті. Рішенням Наркома Внутрішніх справ, Генерального Комісара Держбезпеки Єжова і Прокурора СРСР Вишинського від 05.02.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 22.02.1938 р. Реабілітований у 1957 р. Місце поховання невідомо.

БАЛАН Юхим Іванович, 1895 р. народження, с. Сирове Врадіївського Великоградіївського району Одеської області, молдаванин, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Сирове Великоградіївського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 01.02.1930 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 13.03.1930 року засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БАЛАНЕНКО Іван Маркович, 1890 р. народження, с. Єланець Новоодеського району

Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Коваль торгового порту. Заарештований 28.07.1937 року. Трійкою при УНКВС по Одеській області 21.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Дані про страту відсутні. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

БАЛАНЕНКО Олександр Микитович, 1885 р. народження, м. Одеса, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар механічного цеху Миколаївського морського порту. Заарештований 02.02.1935 р. Постановою прокурора Чорноморського басейну від 10.06.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідомо. Реабілітований у 1996 р.

БАЛАНЕНКО Харитон Іванович, 1889 р. народження, с. Новопетрівка Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Новопетрівка Снігурівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 22.09.1929 р. Прокурором Херсонського округу 17.10.1929 р. справу припинено. Заарештований 27.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 21.09.1937 р. засуджений до 8 років ВТТ. Покарання відбував в Усть-Вимтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідомо. Реабілітований у 1989 р.

БАЛАНУЦА Герасим Павлович, 1907 р. народження, Костянтинівка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Костянтинівка Арбузинського району Одеської області. Одноосібник. Дата арешту невідомо. Відомості про вирок відсутні. Подальша доля невідомо. Реабілітований у 1997 р.

БАЛАНУЦА Іов Іванович, 1877 р. народження, с. Новопетрівка Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївської області. Хлібороб. Заарештований 28.10.1937 р. Новоодеським районним відділом УНКВС 15.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідомо. Реабілітований у 1997 р.

БАЛАНУЦА Максим Герасимович, 1890 р. народження, с. Костянтинівка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Воля Арбузинського району Миколаївської області. Колгосп-

ник у колгоспі “Т’ятирічка”. Заарештований 18.03.1946 р. Миколаївським обласним судом 23.06.1946 р. засуджений до 8 років ув’язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідомо. Реабілітований у 1993 р.

БАЛАНУЦА Савелій Іванович, 1884 р. народження, с. Себіне Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Себіне Новоодеського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 03.04.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 21.09.1944 р. засуджений до 10 років ув’язнення у ВТТ. Подальша доля невідомо. Реабілітований у 1995 р.

БАЛАНУЦА Юхим Іванович, 1887 р. народження, с. Новопетрівське Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новопетрівське Новоодеського району Миколаївської області. Коваль у колгоспі. Заарештований 19.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 26.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 03.07.1938 р. Реабілітований у 1961 р. Місце поховання невідомо.

БАЛАНЧУК Микола Іванович, 1922 р. народження, с. Петрівка Веселинівського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Петрівка Веселинівського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 22.06.1944 р. Військовим трибуналом 60-ї гвардійської стрілецької дивізії 26.07.1944 р. засуджений до 10 років ув’язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідомо. Реабілітований у 1992 р.

БАЛАНЧУК Михайло Іванович, 1900 р. народження, с. Петрівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Луб’янка Вознесенського району Одеської області. Колгоспник колгоспу ім. Петровського. Заарештований 22.01.1932 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 31.03.1932 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Трійкою при УНКВС по Одеській області 20.09.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідомо. Реабілітований у 1989 р.

БАЛАНЮК Михайло Семенович, 1905 р. народження, с. Бакша Савранського району

Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Федорівка Первомайського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 27.03.1945 року. Особливою нарадою при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР 24.11.1946 р. засуджений до 5 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1958 р.

БАЛАНЮК Олексій Миколайович, 1903 р. народження, с. Бузькі Хутори Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бузькі Хутори Вознесенського району Одеської області. Вантажник Олександрійського кар'єру. Заарештований 27.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 01.09.1937 р. засуджений до 8 років ВТТ. Реабілітований у 1989 р.

БАЛАНЮК Трохим Миколайович, 1905 р. народження, с. Бузькі Хутори Вознесенського району Одеської області, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у с. Бузькі Хутори Вознесенського району Одеської області. Вантажник Олександрійського кар'єру. Заарештований 30.08.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 21.01.1938 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

БАЛАЧАН Іван Гнатович, 1894 р. народження, с. Болгарка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Братське Братського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 10.04.1944 р. Особливою нарадою при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР 30.06.1945 року засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БАЛДИНСЬКИЙ Іван Наумович, 1896 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Одеської області, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколасві. Сторож будівельного управління №1. Заарештований 20.08.1948 р. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 18.09.1948 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Військовим трибуналом Одеського військового округу 31.07.1956 р. справу припинено. Покарання відбував у Кемеровській області. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

БАЛЕН-ДЕ-БАЛЮ Борис Володимирович, 1906 р. народження, м. Одеса, росіянин,

дворянин, вища освіта. Проживав у м. Миколасві. Інженер-механік Миколаївського підприємства «Днобаза». Заарештований 20.07.1938 року. УНКВС по Миколаївській області 08.04.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БАЛЕТ Отто Фрідріхович, 1934 р. народження, с. Нейзац Таранівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Нейзац Таранівського району Одеської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАЛЕТ Фріда Яківна, 1910 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Померла 18.10.1952 р. Дані про реабілітацію відсутні.

БАЛИК Михайло Григорович, 1919 р. народження, с. Щербані Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, середня освіта. До призову на військову службу проживав у с. Щербані Вознесенського району Одеської області. Військовослужбовець. Заарештований 04.07.1942 р. Військовим трибуналом 3-ї армії 29.07.1942 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Реабілітований у 1997 р. Місце поховання невідомо.

БАЛИЦЬКИЙ Василь Іванович, 1886 р. народження, м. Первомайськ Одеської області, росіянин, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Первомайську Одеської області. Хлібороб. Заарештований 31.07.1920 р. Одеською губернською надзвичайною Комісією 31.07.1920 року засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БАЛИЦЬКИЙ Іван Костянтинович, 1899 р. народження, с. Горлинка Первомайського району Одеської області, українець, із селян, освіта незакінчена середня. Проживав на х. Красний Вознесенського району Одеської області. Рибак. Місце роботи невідоме. Заарештований 15.03.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській

області 07.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 16.10.1938 року. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БАЛИЧЕВ Семен Платонович, 1888 р. народження, м. Миколаїв, українець, із службовців. Дані про освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві. Посада та місце роботи невідомі. Заарештований 15.12.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 30.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідомо. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

БАЛЛЕТ Ганна Фрідріхівна, 1912 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Марійську АРСР. Знята з обліку спецпоселення у 23.01.1956 р. Подальша доля невідомо. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАЛЛЕТ Герман Іванович, 1936 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Асбест. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідомо. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАЛЛЕТ Іван Фрідріхович, 1912 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Асбест. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 року. Подальша доля невідомо. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАЛЛЕТ Катерина Пилипівна, 1913 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із працівників, малоосвічена. Проживала у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На під-

ставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Асбест. Знята з обліку спецпоселення у 20.01.1956 р. Подальша доля невідомо. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАЛЛЕТ Лізавета Християнівна, 1879 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із працівників, малоосвічена. Проживала у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 року. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Асбест. Знята з обліку спецпоселення у 08.01.1956 р. Подальша доля невідомо. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАЛЛО Яків Єгорович, 1893 р. народження, с. Ганнівка Привільнянського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ганнівка Привільнянського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 31.03.1944 р. Слідчим відділом УНКВС по Миколаївській області 31.05.1944 року справу припинено. Подальша доля невідомо. Реабілітований у 1996 р.

БАЛМЕЛІ Марія Іванівна, 1889 р. народження, м. Миколаїв, росіянка, із робітників, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Робітниця торговельного порту. Заарештована 15.02.1938 р. УНКВС по Миколаївській області 15.04.1938 р. справу припинено. Реабілітована у 1996 р.

БАЛОБАНОВ Єпіфан Васильович, 1901 р. народження, с. Макіївка Володимирівського району Одеської області, росіянин, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідомо. На підставі постанови ДКО від 18.08.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 24.04.1952 р. Подальша доля невідомо. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАЛУТА Трохим Лук'янович, 1888 р. народження, с. Єланець Єланецького району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Єланець Єланецького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 16.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 07.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 13.05.1938 р. Місце поховання невідоме. Реабілітований у 1957 р. Місце поховання невідомо.

БАЛУТІН Іван Петрович, 1898 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу №444. Заарештований 14.02.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС по Миколаївській області 20.04.1945 р. засуджений до 10 років ВТТ. Військовим трибуналом Одеського військового округу 03.10.1954 р. строк покарання зменшено до 5 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БАЛУЦА Павло Андрійович, 1891 р. народження, с. Лунга (Молдова), молдаванин, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську Первомайського району Одеської області. Коваль Первомайської МТС. Заарештований 24.06.1941 р. Був засуджений до ув'язнення у ВТТ. Назва установи, яка винесла вирок та термін ув'язнення невідомі. Помер 27.01.1955 р. Реабілітований у 1997 р.

БАЛЪБЕКІН Михайло Варфоломійович, 1923 р. народження, с. Бармашове Баштанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Бармашове Баштанського району Миколаївської області. Коваль. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Амурську область. Знятий з обліку спецпоселення 02.01.1952 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАЛЪКО Агафія Антонівна, 1906 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області. Робітниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАЛЪКО Леонід Олександрович, 1930 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.06.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАЛЪКО Маргарита Йосипівна, 1886 р. народження, с. Ефінгар Баштанського району

Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ефінгар Баштанського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАЛЪКО Микола Олександрович, 1934 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.03.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАЛЪКО Роберт Едуардович, 1928 р. народження, с. Ефінгар Баштанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ефінгар Баштанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАЛЪМЕЖКО Степан Миколайович, 1897 року народження, м. Миколаїв, росіянин, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Машиніст Миколаївської електромережі. Заарештований 16.12.1933 р. Миколаївським міським відділом НКВС 13.08.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БАЛЪМЕЛІ Анатолій Миколайович, 1907 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар Миколаївського трамвайного парку. Заарештований 11.04.1935 р. Миколаївським міським відділом НКВС 20.06.1935 р. справу припинено. Заарештований 15.02.1938 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 26.03.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БАЛЪМЕЛІ Костянтин Миколайович, 1897 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Микола-

сві. Машиніст Миколаївської електромережі. Заарештований 16.12.1933 р. Миколаївським міським відділом НКВС 13.08.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БАЛЬМЕЛІ Олександр Миколайович, 1893 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник Миколаївської електромережі. Заарештований 16.12.1933 р. Миколаївським міським відділом НКВС 26.07.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БАЛЬЦЕРАЙТ Гельмар Густавович, 1881 р. народження, м. Одеса, німець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Токар. Рішенням Трійки при УНКВС по Одеській області від 21.09.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

БАЛЬЦЕРІТ Євген Вернерович, 1917 р. народження, м. Миколаїв, німець, із селян, неосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО 9871-С від 18.08.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАНАЗЮК Михайло Іванович, 1891 р. народження, м. Херсон, українець, із службовців, незакінчена вища освіта. Проживав у с. Баратівка Снігурівського району Миколаївської області. Вчитель у школі. Заарештований 12.06.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 28.09.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

БАНГЕРТ Генріх Фрідріхович, 1903 р. народження, с. Тигель Саратовської області, німець, із селян, освічений. Проживав на х. Грінфельд Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Бригадир колгоспу. Заарештований. Дата арешту невідома. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 25.07.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 05.11.1937 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БАНДАЛЮК Віра Павлівна, 1914 р. народження, с. Яселка Очаківського району Одеської

області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Марицине Очаківського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 17.03.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 26.06.1945 року засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1992 р.

БАНДИНГЕР Михайло Маркович, 1928 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 02.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАНДУРА Андрій Ілліч, 1910 р. народження, с. Нововолодимирівка Очаківського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Вантажник на заводі «Астра». Заарештований 10.08.1938 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 03.09.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

БАНДУРА Костянтин Ілліч, 1914 р. народження, с. Парутине Очаківського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник цегляного заводу в с. Петрівка. Заарештований 10.08.1938 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 04.09.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БАНДУС Павло Антонович, 1907 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області, поляк, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 27.09.1937 р. Особливою нарадою при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР 28.10.1937 року засуджений до 10 років ВТТ. Покарання відбував у Івдельтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1959 р.

БАНЗАК Рафаїл Іванович, 1899 р. народження, с. Ландау Фріц-Геккертівського району Одеської області, німець, із службовців, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Вчитель школи №22. Заарештований 17.12.1937 р. Особливою

нарадою при НКВС СРСР 16.05.1938 р. засуджений до 10 років ВТТ. Покарання відбував у Каргопільтабі НКВС СРСР. Реабілітований у 1989 р.

БАРАБАШ Іван Андрійович, 1904 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Одеської області. Завідувач тваринницькою фермою. Заарештований 29.12.1932 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 11.02.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

БАРАН Андрій Юхимович, 1910 р. народження, с. Велика Мечетня Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Велика Мечетня Кривоозерського району Одеської області. Обліковець у колгоспі. Заарештований 17.11.1932 року. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 11.01.1933 р. засуджений до 3 років ВТТ. Покарання відбував у Північтабі НКВС СРСР. Звільнений у жовтні 1934 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БАРАН Никифор Гнатович, 1906 р. народження, с. Щасливка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Щасливка Доманівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 30.12.1932 р. 19.05.1933 р. справу припинено. Назва судової установи, яка припинила справу, невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БАРАН Юхим Микитович, 1889 р. народження, с. Велика Мечетня Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Велика Мечетня Кривоозерського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 26.12.1932 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 04.02.1933 року засуджений до заслання у Північний край строком до 3 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

БАРАНЕЦЬ Віктор Іванович, 1919 р. народження, с. Кубряки Миколаївського повіту Одеської губернії, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Місце роботи та посада невідомі. Заарештований 16.10.1944 р.

Миколаївським міським відділом НКВС УРСР 22.08.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БАРАНИКОВА-БУРКАТ Маргарита Християнівна, 1921 р. народження, с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАРАНИЦЬКА-ПАРАСЕНЮК Онисія Семенівна, 1905 р. народження, с. Михайлівка Великоградіївського району Одеської області, українка, із селян, освіта початкова. Проживала у с. Михайлівка Великоградіївського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована 05.11.1935 р. Одеським обласним судом 14.03.1936 року виправдана. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

БАРАНИКОВ Веніамін Васильович, 1909 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу «Дормашина». Заарештований 06.06.1946 р. Особливою нарадою при МВС СРСР 28.01.1947 р. засуджений до 5 років ВТТ. Покарання відбував у Чорногортабі НКВС СРСР. Реабілітований у 1990 р.

БАРАНОВ Андрій Вікторович, 1878 р. народження, с. Новокрасне Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новокрасне Арбузинського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 15.12.1932 р. Арбузинським районним народним судом 09.01.1933 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з виселенням за межі області на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БАРАНОВ Володимир Григорович, 1890 р. народження, м. Варшава, росіянин, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Очакові. Завідуючий нафтовою базою Очаківської райспоживспілки. Заарештований 13.06.1938 р. Постановою Очаківського районного відділу НКВС від 27.06.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БАРАНОВ Іван Лук'янович, 1903 р. народження, с. Маячка Каховського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у радгоспі “Друга п’ятирічка” Варварівського району Миколаївської області. Завідуючий господарством у радгоспі. Заарештований 20.04.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 14.10.1944 року засуджений до 10 років ув’язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БАРАНОВ Олексій Іванович, 1914 р. народження, с. Щасливка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. До призову на військову службу проживав у с. Щасливка Доманівського району Одеської області. Червоноармієць. Заарештований 21.09.1941 р. Військовим трибуналом 270-ї стрілецької дивізії 04.10.1941 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

БАРАНОВА Єфросинія Іванівна, 1913 р. народження, с. Сирове Великоградівського району Одеської області, українка, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шенфельд Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАРАНОВА Устинія Іванівна, 1886 р. народження, с. Балта Кам’янець-Подільського повіту Одеської губернії, українка, із селян, неосвічена. Проживала в с. Новосеvastополі Березнегуватського району Одеської області. Безробітна. Заарештована 20.01.1933 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 07.02.1933 року засуджена до заслання у Північний край строком до 3 років. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

БАРАНОВСЬКИЙ Йосип Вікентійович, 1885 року народження, с. Губенські Будки, колишнього Луцького уїзду Волинської губернії, поляк, із робітників, неосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар заводу ім. 61 комунара. Заарештований 16.03.1935 р. Постановою Особливої наради при Народному Комісарі ВС СРСР від 20.08.1935 р. засуджений до 3 років ВТТ.

Покарання відбував у м. Караганді. Звільнений 01.07.1937 р. Помер 01.08.1937 р. у м. Миколаєві. Реабілітований 03.06.1961 р.

БАРАНОВСЬКИЙ Михайло Іванович, 1897 року народження, с. Михайлівка Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Михайлівка Новоодеського району Миколаївської області. Фельдшер. Заарештований 18.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 08.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.05.1938 року. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БАРАНОВСЬКИЙ Отто Антонович, 1909 р. народження, м. Одеса, німець, із робітників, середня освіта. Проживав у с. Веселинове Веселинівського району Миколаївської області. Зоотехнік у колгоспі. Заарештований 28.10.1947 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 31.01.1947 р. засуджений до 10 років ув’язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БАРАНОВСЬКИЙ Петро Артемович, 1895 р. народження, с. Ново-Романівка Великоградівського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новороманівка Великоградівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований у 1948 р. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 21.02.1948 р. виселений у Іркутську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАРАНОВСЬКИЙ Семен Леонтійович, 1879 року народження, с. Гошев Житомирської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Фонтанка Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 15.04.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС по Миколаївській області 21.09.1944 р. засуджений до 10 років ВТТ з поразкою в правах на 3 роки та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

БАРАНЮК Василь Михайлович, 1887 р. народження, с. Казанка Казанківського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник на залізниці. Заарештований 09.09.1937 р. Трійкою

при УНКВС по Одеській області 21.10.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БАРАНЮК Іван Васильович, 1883 р. народження, м. Первомайськ Первомайського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у м. Первомайську Первомайського району Одеської області. Токар. Місце роботи невідоме. Заарештований 27.08.1920 р. Первомайською міською надзвичайною комісією 09.10.1920 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАРАНЮК Михайло Петрович, 1892 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Рибак, місце роботи невідоме. Заарештований 10.03.1920 р. Постановою Колегії Миколаївської губернської надзвичайної комісії від 13.09.1920 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БАРБАЛАТ Микола Йосипович, 1899 р. народження, с. Бузьке Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бузьке Вознесенського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 13.11.1930 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 14.01.1931 р. засуджений до заслання у Північний край строком до 3 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БАРБАНЯГА Михайло Михайлович, 1900 р. народження, с. Кормаз (Бессарабія), українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Натягайлівка Вознесенського району Одеської області. Слюсар водопостачання на залізничній станції «Вознесенськ». Заарештований 28.04.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 19.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 01.11.1937 р. Реабілітований у 1966 р. Місце поховання невідомо.

БАРБАНЯГА Харитина Юхимівна, 1904 р. народження, м. Вознесенськ Вознесенського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Вознесенськ Вознесенського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована 05.11.1937 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 28.08.1938 р. засуджена до заслання у Казахстан строком до 5 років. Після звільнення проживала у м. Возне-

сенську Вознесенського району Миколаївської області. Реабілітована у 1966 р.

БАРБАРИГО Занес Іванович, 1868 р. народження, (Греція), грек, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Кустар. Заарештований 15.12.1937 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 29.10.1939 р. засуджений до заслання у Північний Казахстан строком до 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

БАРБАСУР Данило Тихонович, 1875 р. народження, с. Велика Віска Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Первомайськ Первомайського району Одеської області. Сторож. Місце роботи невідоме. Заарештований 29.03.1944 р. Прокуратурою Одеської області 12.06.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БАРБУС Вільгельм Карлович, 1925 р. народження, с. Володарське Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Володарське Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 01.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАРБУС Генріх Давидович, 1886 р. народження, с. Ватерлоо Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Ватерлоо Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 03.10.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 18.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 3.11.1937 р. Реабілітований у 1990 р. Місце поховання невідомо.

БАРБУС Кароліна Михайлівна, 1883 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАРВІНСЬКА Ганна Гаврилівна, 1876 р. народження, м. Очаків Очаківського району Одеської області, українка, із робітників, малоосвічена. Проживала у м. Очаків Очаківського району Одеської області. Швачка. Місце роботи невідоме. Заарештована 14.03.1933 р. Очаківським районним відділом ДПУ 22.05.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1999 р.

БАРВІНСЬКИЙ Костянтин Лукич, 1891 р. народження, с. Малий Бейкуш Очаківського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Малий Бейкуш Очаківського району Миколаївської області. Рибак. Заарештований 25.11.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 29.11.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

БАРВІНСЬКИЙ Олексій Лукич, 1893 р. народження, с. Малий Бейкуш Очаківського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Малий Бейкуш Очаківського району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований 25.11.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 29.11.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

БАРВІНСЬКИЙ Федір Лукич, 1885 р. народження, с. Малий Бейкуш Очаківського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Малий Бейкуш Очаківського району Миколаївської області. Рибалка у колгоспі. Заарештований 01.12.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 29.01.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

БАРДАН Григорій Варфоломійович, 1888 року народження, с. Новопетрівка Привільнянського району Одеської області, українець, соціальне походження невідоме, Дані про освіту відсутні. Місце останнього проживання невідоме. Колгоспник. Заарештований 22.10.1937 р. Трійкою УНКВС по Миколаївській області 18.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАРДАН Роман Григорович, 1909 р. народження, с. Новопетрівка Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Шостакове Варварівського району Миколаївської області. Робітник радгоспу. Заарештований 21.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 06.05.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 24.07.1938 року. Місце поховання невідоме. Реабілітований у 1965 р. Місце поховання невідомо.

БАРДАСЬ Кузьма Германович, 1888 р. народження, с. Варварівка Дніпропетровської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Неудачне Казанківського району Миколаївської області. Колгоспник колгоспу "Зелені лани". Трійкою при УНКВС по Дніпропетровській області 21.10.1937 р. засуджений до 8 років ВТТ. Покарання відбував у м. Воркута. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1962 р.

БАРДІН Андрій Тимофійович, 1874 р. народження, с. Анчекрак Очаківського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Анчекрак Очаківського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 21.11.1932 р. Очаківським районним відділом ДПУ 18.01.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БАРДІН Олександр Костянтинович, 1902 року народження, с. Анчекрак Очаківського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав на х. Новоселки Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 26.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 16.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 16.04.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БАРДТ Віталій Георгійович, 1885 р. народження, с. Шпеер Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шпеер Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник колгоспу "Безбожник". Заарештований 03.07.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 15.10.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 25.10.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БАРДТ Генріх Готлібович, 1892 р. народження, с. Ватерлоо Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Ватерлоо Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 27.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 10.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 18.08.1937 р. Місце поховання невідоме. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БАРДТ Готліб Християнович, 1907 р. народження, с. Ватерлоо Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ватерлоо Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 30.12.1932 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 10.01.1933 р. засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БАРДТ Лука Францович, 1888 р. народження, с. Шпеер Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Ватерлоо Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Заступник голови колгоспу. Заарештований 15.04.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 09.10.1938 року засуджений до розстрілу. Страчений. Дата невідома. Реабілітований у 1962 р.

БАРЕЙ Емілія Петрівна, 1907 р. народження, с. Григорівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Григорівка Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАРЕТ Емілія Олександрівна, 1935 р. народження, с. Григорівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із працівників, малоосвічена. Проживала у с. Григорівка Мостівського району Одеської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення у 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАРЕТ Олександр Олександрович, 1932 р. народження, с. Григорівка Мостівського району

Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Григорівка Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАРИШЕВ Леонід Дмитрович, 1895 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Нормувальник заводу ім. А. Марті. Заарештований 05.03.1936 р. Колегією Одеського обласного суду 05.08.1936 р. засуджений до 3 років ВТТ з поразкою в правах на 1 рік. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БАРИШЕВСЬКИЙ Федір Север'янович, 1870 р. народження, с. Захарівка Проскурівського округу, українець, із священників, освічений. Проживав у с. Воеводське Благодатнівського району Одеської області. Священик. Заарештований 08.01.1929 р. Первомайським окружним судом 08.03.1929 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ з виселенням за межі Первомайського, Зінов'євського, Одеського округів на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БАРКАГАН Лейба Мусійович, 1890 р. народження, с. Ефінгар Баштанського району Одеської області, єврей, із міщан, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Закрійник на промкомбінаті. Заарештований 30.06.1952 р. Миколаївським обласним судом 26.08.1952 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Верховним судом СРСР 2.10.1954 р. міра покарання знижена до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БАРКАР Микола Іванович, 1903 р. народження, с. Болгарка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Болгарка Вознесенського району Одеської області. Рахівник на залізничній станції "Вознесенськ". Заарештований 09.10.1937 року. Трійкою при УНКВС по Одеській області 28.11.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Після звільнення в 1947 р. проживав у м. Вознесенську Миколаївської області. Особливою нарадою при Міністерстві Держбезпеки СРСР 03.06.1950 року засуджений до заслання у Казахстан. Після

звільнення проживав у м. Вознесенську Миколаївської області. Реабілітований у 1964 р. (

БАРКОВ Яків Якович, 1878 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу ім. А. Марті. Заарештований 12.03.1935 р. Миколаївським міським відділом НКВС 20.06.1935 року справу припинено. Звільнений 16.07.1935 року. Реабілітований у 1996 р.

БАРКОВСЬКА Марія Яківна, 1921 р. народження, с. Засілля Баштанського району Одеської області, білоруска, із селян, середня освіта. Проживала у с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована 21.04.1944 р. Військовим трибуналом 35-ї учбової стрілецької дивізії 06.10.1944 р. засуджена до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1998 р.

БАРКОВСЬКИЙ Костянтин Якимович, 1906 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, вища освіта. До проходження військової служби проживав у м. Миколаєві. Військовослужбовець. Заарештований 16.10.1943 року. Військовим прокурором 51-ї армії 23.10.1943 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БАРКОВСЬКИЙ Михайло Іванович, 1906 р. народження, с. Бармашове Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бармашове Миколаївського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 28.01.1930 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 28.03.1930 року засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БАРОН Адольф Михайлович, 1901 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Вантажник торговельного порту. Заарештований 04.11.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ і Прокурора СРСР 27.11.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БАРОН Андрій Михайлович, 1900 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, ма-

лоосвічений. Проживав у с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник у колгоспі ім. Леніна. Заарештований 10.04.1933 р. Постановою трійки при Колегії ДПУ УСРР від 19.06.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р. (

БАРОН Антоніна Петрівна, 1897 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАРОН Венделін Леонідович, 1906 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Казахстан. Знятий з обліку спецпоселення 18.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАРОН Єва Іванівна, 1983 р. народження, с. Штейнберг Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 28.08.1941 р. виселена у Алтайський край. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАРОН Єва Йосипівна, 1913 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Казахстан. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАРОН Євген Михайлович, 1906 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського

району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 29.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАРОН Євген Християнович, 1924 р. народження, м. Миколаїв, німець, із селян. Проживав в м. Миколаєві. Дата арешту невідома. На підставі постанови ДКО від 22.09.1941 р. виселений у Молотовську область, строк виселення невідомий. 13.01.1956 р. був знятий з обліку спецпоселення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БАРОН Іван Венденинович, 1908 р. народження, с. Петрівка Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у м. Сухумі. Наймит. Заарештований у 1942 р. і мобілізований у трудові табори м. Сталіногорськ та на підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 26.11.1948 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 02.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАРОН Іван Францович, 1906 р. народження, с. Шенфельд Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шенфельд Варварівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАРОН Іван Якович, 1901 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Слюсар-механік Ландауської МТС. Заарештований 14.09.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 18.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 03.11.1937 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БАРОН Йосип Кельманович, 1910 р. народження, м. Новий Буг Одеської області, єврей, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Харкові. Робітник. Місце роботи невідоме. Заарештований 05.01.1942 р. Військовим трибуналом

24-ї окремої стрілецької бригади 09.01.1942 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 16.01.1942 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1998 р.

БАРОН Кароліна Венделінівна, 1911 р. народження, с. Петрівка Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Останнє місце проживання невідоме. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

БАРОН Лев Рафаїлович, 1934 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО 702-СС від 22.09.1941 р. виселений у Північноказахстанську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАРОН Людвіг Якович, 1913 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Помер 12.07.1947 р. Дані про реабілітацію відсутні.

БАРОН Магдалина Йосипівна, 1933 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Не працювала. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАРОН Марія Валентинівна, 1883 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАРОН Матильда Людвігівна, 1906 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАРОН Микола Михайлович, 1908 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Богоявленськ Жовтневого району Миколаївської області. Слюсар будівельного тресту №44. Заарештований 29.07.1941 р. Військовим трибуналом військової частини №1080 від 09.08.1941 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідоме.

БАРОН Михайло Андрійович, 1935 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідоме. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАРОН Отілія Людвігівна 1905 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована у 1930 р. На підставі постанови РНК та ЦВК СРСР від 01.02.1930 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАРОН Рафайл Леонардович, 1913 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Столяр. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Північноказахстанську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАРОН Роза Яківна, 1908 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, освіта по-

чаткова. Проживала у с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована 03.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 01.10.1938 р. засуджена до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

БАРОН Франц Вендемінович, 1909 р. народження, Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у Варварівському районі Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАРОН Франциска Павлівна, 1913 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Марійську АРСР. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАРОН Франциска Францівна, 1924 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАРОН-МЕССЕР Катерина Венделінівна, 1923 р. народження, с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 29.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАРОН-ШІЛЬ Роза Венделінівна, 1928 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варва-

рівського району Миколаївської області. Не працювала. Дата арешту невідома. На підставі постанови ДКО від 1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАРСЕГЛЯН Барсе Тумасович, 1908 р. народження, с. Оршуд (Туреччина), вірменин, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Перукар. Заарештований 20.02.1946 р. УНКВС по Миколаївській області 07.08.1946 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БАРСУКОВ Олексій Олександрович, 1892 року народження, с. Сельдо Сталінського повіту, росіянин, освіта початкова, із робітників. Проживав у м. Миколаєві. Завідуючий відділу технічного нормування корпусного цеху заводу ім. 61 комунара. Рішенням Трійки УНКВС по Миколаївській області від 26.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією особистого майна. Страчений 04.11.1938 р. Реабілітований у 1957 р. Місце поховання невідомо.

БАРТ Адам Пилипович, 1913 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 25.11.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАРТ Амалия Омелянівна, 1930 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАРТ Антон Йосипович, 1933 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.02.1956

року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАРТ Антон Климентійович, 1924 р. народження, с. Новий Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Нове Галистрове Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1946 р. На підставі наказу МГБ СРСР від 24.10.1951 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАРТ Антон Християнович, 1881 р. народження, с. Шпеєр Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шпеєр Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 08.07.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 15.10.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 25.10.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БАРТ Берта Францівна, 1900 р. народження, с. Карлсрує Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Місце проживання невідоме. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 29.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАРТ Велипольд Іванович, 1885 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 25.01.1937 року. Одеським обласним судом 25.07.1937 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ з позбавленням прав строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

БАРТ Вільгельміна Францівна, 1928 р. народження, с. Раштадт Mostівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Mostівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАРТ Георгій Климентійович, 1931 р. народження, с. Ново-Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новошпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАРТ Григорій Велибалтович, 1929 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАРТ Емілія Іванівна, 1908 р. народження, с. Новошпеєр Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новошпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАРТ Емілія Йосипівна, 1931 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

БАРТ Емілія Климентіївна, 1921 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німкеня, соціальне походження невідоме, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАРТ Емма Генріхівна, 1906 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської

області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 08.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАРТ Емма Іванівна, 1926 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, соціальне походження невідоме, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАРТ Єва Мартинівна, 1918 р. народження, с. Новий Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новий Шпеєр Веселинівського району Одеської області. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі постанови ДКО 698-СС від 21.09.1941 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАРТ Іван Віталіусович, 1921 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Рядовий червоноармієць. Дата арешту невідома. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 28.08.1941 р. виселений у Челябінську область. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАРТ Іван Йосипович, 1928 р. народження, с. Новий Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новий Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАРТ Йосифіна Йосипівна, 1932 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків.

Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 07.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАРТ Катерина Йосипівна, 1929 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАРТ Катерина Михайлівна, 1901 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Місце проживання невідоме. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАРТ Клементина Каспарівна, 1932 р. народження, с. Новий Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Новий Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАРТ Лідія Карлівна, 1909 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАРТ Ліза Антонівна, 1936 р. народження, с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Останнє місце роботи

невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови РНК СРСР та ЦК ЦК ВКП(б) від 12.09.1941 р. виселена у Кемеровську область. Знята з обліку спецпоселення у 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

БАРТ Лізавета Йосипівна, 1894 р. народження, с. Ландау Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАРТ Магдалина Каспарівна, 1930 р. народження, с. Новий Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новий Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови ДКО 698-СС від 21.09.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАРТ Магдалина Климентіївна, 1929 р. народження, с. Новошпеєр Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Новошпеєр Варварівського району Миколаївської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Алтайський край. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАРТ Маргарита Іванівна, 1884 р. народження, м. Миколаїв, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення у 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

БАРТ Маргарита Пилипівна, 1901 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР

від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 07.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАРТ Маргарита Францівна, 1912 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 25.11.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАРТ Матильда Климентіївна, 1920 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німкеня, соціальне походження невідоме, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАРТ Михайло Йосипович, 1931 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німець, соціальне походження невідоме, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАРТ Моніка Матвіївна, 1900 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАРТ Ольга Михайлівна, 1876 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Не працювала. Заарештована

у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область, строк виселення невідомий. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

БАРТ Розалінда Касперівна, 1934 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Навчалася у школі. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАРТ Розалія Матвіївна, 1937 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАРТ Франц Михайлович, 1906 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспник колгоспу «Шлях до соціалізму». Заарештований 31.01.1938 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 27.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 13.04.1938 р. Реабілітований у 1966 р. Місце поховання невідоме.

БАРТ Франциска Пилипівна, 1888 р. народження, с. Шпеєр Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення у 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАРТ Християн Християнович, 1903 р. народження, с. Ватерлоо Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ватерлоо Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 26.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 29.10.1937 р.

засуджений до розстрілу. Страчений 12.11.1937 р. Реабілітований у 1989 р.

БАРТ Яків Климентійович, 1935 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАРТ Яків Якович, 1919 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАРТАЛЬОВ Дмитро Дмитрович, 1884 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Різник. Місце роботи невідоме. Заарештований 26.03.1931 р. Трійкою при Колегії ДПУ УСРР 25.08.1931 р. засуджений до заслання в Північний край на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БАРТАШ Андрій Васильович, 1911 р. народження, с. Себіне Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. До призову на військову службу проживав у м. Миколаєві. Військовослужбовець. Заарештований 18.08.1942 р. Військовим трибуналом 9-ї армії 19.08.1942 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БАРТЕЛЬ Вольдемар Вільгельмович, 1934 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАРТЕНЬСВА Тамара Сергіївна, 1921 р. народження, м. Миколаїв, росіянка, із робітни-

ків, освічена. Проживала у м. Миколаєві. Технік заводу ім. А. Марті. Заарештована 20.10.1945 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 26.12.1945 року засуджена до 5 років заслання. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

БАРТ-МЕРДІАН Катерина Рафаїлівна, 1928 року народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Марійську АРСР. Знята з обліку спецпоселення 23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАРТОЛОМЕЙЧУК Василь Володимирович, 1916 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Червоноармієць. Заарештований 16.07.1941 р. Військовим трибуналом 17.09.1941 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БАРТУСЕНКО Марія Герасимівна, 1893 р. народження, с. Водяно-Лорине Новобузького району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала в с. Водяно-Лорине Новобузького району Одеської області. Заарештована 01.04.1933 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 20.06.1933 р. засуджена до заслання в Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

БАРТУСЕНКО Онисій Гаврилович, 1901 р. народження, с. Водяно-Лорине Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Водяно-Лорине Новобузького району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 01.04.1933 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 20.06.1933 р. засуджений до заслання в Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БАРТ'ЯН Петро Микитович, 1912 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Механік. Місце роботи невідоме. Заарештований 30.03.1946 р. Військовим трибуналом військового гарнізону м. Бухареста 04.05.1946 р. засуджений до 10 років ВТТ з поразкою в правах на 5 років. Військовою Колегією Верховного Суду

СРСР 28.12.1955 р. строк покарання зменшено до 3 років ВТТ. Після покарання проживав у м. Ухта Комі АРСР. Реабілітований у 1955 р.

БАРЧ Севастьян Севастьянович 1903 р. народження, с. Козлівка Янівського району Одеської області, німець, із службовців, освіта вища. Проживав у с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Вчитель агрошколи. Заарештований 03.04.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 07.10.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 17.10.1938 р. Реабілітований у 1958 р. Місце поховання невідомо.

БАС Іван Васильович, 1920 р. народження, с. Женево-Криворіжжя Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, освічений. До призову на військову службу проживав у с. Женево-Криворіжжя Новоодеського району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 23.10.1942 р. Військовим трибуналом дивізії військ НКВС 26.11.1942 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БАС Павло Дем'янович, 1904 р. народження, с. Ласки Черкаського району Київської області, українець, із селян, малоосвічений. До призову на військову службу проживав у с. Новокиївка Снігурівського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 27.11.1944 р. Військовим трибуналом 96-ї гвардійської дивізії 12.12.1944 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

БАСАЙ Андрій Васильович, 1902 р. народження, с. Дрендельове Казанківського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Дрендельове Казанківського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 05.02.1929 р. Постановою Особливої наради при Колегії ОДПУ від 05.07.1929 року засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БАСАНЕЦЬ Іван Олександрович, 1910 р. народження, с. Лиса Гора Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Лиса Гора Арбузинського району Одеської області. Робітник. Заарештований 10.12.1932 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УРСР 08.02.1933 р. засуджений

до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БАСИКОВ Василь Семенович, 1901 р. народження, м. Миколаїв, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Костянтинівка Миколаївського району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований 18.04.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 21.08.1945 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Військовою Колегією Верховного Суду СРСР 18.02.1947 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАСОВ Іван Васильович, 1897 р. народження, с. Богоявленськ Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Богоявленськ Миколаївського району Одеської області. Член артілі. Заарештований 23.11.1932 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 02.02.1933 р. засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БАСОВ Сергій Юхимович, 1919 р. народження, с. Колпакове Валуйського району Курської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Аджалик Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований 16.04.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 24.06.1944 р. засуджений до 20 років ув'язнення у ВТТ. Помер в ув'язненні у 1946 р. Реабілітований у 1993 р.

БАСОВСЬКИЙ Кузьма Якимович, 1904 р. народження, с. Лашево Тальнівського району Уманського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 01.04.1929 р. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ від 12.12.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

БАСС Арсеній Михайлович, 1878 р. народження, с. Повстань, Пирятинського повіту Полтавської губернії, українець, з селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Сторож нафтосиндикату. Заарештований 14.04.1935 р. Постановою оперуповноваженого УДБ НКВС УРСР м. Одеса справу передано для направлення у Особливу Наряду при НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 10.09.1990 р.

БАСТ Адам Іванович, 1874 р. народження, с. Леоніпіль Новоодеського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Нейдорф Єланецького району Миколаївської області. Сторож у колгоспі. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 17.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 01.06.1938 р. Реабілітований у 1989 році. Місце поховання невідомо.

БАСТ Альфонс Августович, 1913 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАСТ Варвара Йосипівна, 1888 р. народження, с. Христине Єланецького району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нейдорф Єланецького району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення у 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАСТ Вікторія Альфонсівна, 1923 р. народження, с. Нейдорф Єланецького району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нейдорф Єланецького району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення у 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

БАСТ Маргарита Петрівна, 1918 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 17.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАСТ Ніна Альфонсівна, 1926 р. народження, с. Нейдорф Єланецького району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нейдорф Єланецького району Миколаївської області. Селянка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення у 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАСТ Пеада Матвійвна, 1918 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення у 06.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАСТ Пилип Іванович, 1885 р. народження, с. Великовелідарівка Єланецького району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Нейдорф Єланецького району Миколаївської області. Завідуючий фермою колгоспу ім. Рози Люксембург. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 23.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 25.09.1938 року. Реабілітований у 1957 р. Місце поховання невідомо.

БАСТ Рафаїл Альфонсович, 1909 р. народження, с. Нейдорф Єланецького району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколасві. Робітник. Заарештований 18.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 17.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 01.06.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БАСТА Адам Іванович, 1874 р. народження, с. Леоніпіль Новоодеського району Одеської області, німець, із селян, дані про освіту відсутні. Проживав у с. Нейдорф Єланецького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 19.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 14.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Дата розстрілу невідома. Дані про реабілітацію відсутні. Місце поховання невідомо.

БАСЬКО Юхимія Михайлівна, 1879 р. народження, с. Совхоз Орловської губернії, росі-

янка, із селян, освіта початкова. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 19.05.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 10.08.1937 р. засуджена до 8 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

БАТЕНКО Василь Данилович, 1897 р. народження, с. Цибульки Братського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Цибульки Братського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 13.03.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 07.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Дані про страту відсутні. Реабілітований у 1959 році. Місце поховання невідомо.

БАТЕНКО Федір Васильович, 1913 р. народження, с. Цибульки Братського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Цибульки Братського району Одеської області. Військовослужбовець. Заарештований 27.08.1941 р. Військовим трибуналом 22-ї стрілецької дивізії 16.09.1941 р. засуджений до 10 років ВТТ з поразкою в правах на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

БАТИЄВСЬКА Ганна Дем'янівна, 1888 р. народження, с. Березнегувате Херсонської губернії, українка, із селян, дані про освіту відсутні. Проживала у м. Миколаєві, посада та місце роботи невідомі. Заарештована 12.10.1937 р. Трійкою при УНКВС УРСР по Миколаївській області 23.11.1937 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

БАТИРА Костянтин Денисович, 1911 р. народження, с. Семеште-Векі Кишинівського повіту, молдаванин, із селян, неосвічений. Проживав с. Петрівка Первомайського району Одеської області. Муляр. Заарештований 25.06.1941 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 19.08.1942 р. засуджений до 5 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

БАТИЄВСЬКА Ганна Дем'янівна, 1887 р. народження, с. Березнегувате Снігурівського району Одеської області, українка, з селян, освіта початкова. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Рішенням Трійки при УНКВС по Миколаївській області від 23.11.1937 р. засуджена до 10 років тюрми. 30 грудня 1939 р.

з-під варті звільнена. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

БАТМАН Еммануїл Данилович, 1891 р. народження, х. Соплиста Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Соплиста Вознесенського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 29.01.1930 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 12.03.1930 р. Засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

БАТМАН Рафаїл Данилович, 1897 р. народження, м. Вознесенськ Одеської області, німець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Вознесенську Одеської області. Робітник заводу "Червоний технік". Заарештований 29.12.1936 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 14.09.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 20.09.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1967 р.

БАТОН Георгій Костянтинович, 1906 р. народження, с. Свердлове Одеської області, болгарин, із селян, малоосвічений. Проживав у радгоспі ім. Шмідта Очаківського району Миколаївської області. Хлібороб. Заарештований 17.12.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 29.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 10.03.1938 року. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БАТХІН Ісак Харитонович, 1889 р. народження, місце народження невідоме, єврей, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Столяр меблевої фабрики. Заарештований 26.01.1938 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 11.10.1939 р. засуджений до 3 років ВТТ. Після відбуття покарання проживав у м. Миколаєві. Реабілітований у 1958 р.

БАУДЕР Іван Якович, рік народження невідомий, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 18.12.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 29.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 10.02.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БАУДЕР Магдалина Іванівна, 1909 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАУДЕР Магдалина Християнівна, 1884 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАУЕР Альбіна Яківна, 1923 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Селянка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 02.03.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАУЕР Артур Герасимович, 1937 р. народження, с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 03.07.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАУЕР Берта Іванівна, 1894 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 02.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАУЕР Берта Християнівна, 1912 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАУЕР Вільгельм Карлович, 1937 р. народження, с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАУЕР Генріх Іванович, 1893 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 18.02.1938 р. Тилігуло-Березанським районним відділом НКВС 01.06.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БАУЕР Ельвіра Герасимівна, 1934 р. народження, с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 03.07.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАУЕР Іван Іванович, 1908 р. народження, с. Попільне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАУЕР Іван Карлович, 1880 р. народження, с. Попільне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 09.12.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 17.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 03.01.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БАУЕР Іван Пилипович, 1937 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАУЕР Катерина Карлівна, 1909 р. народження, с. Попільне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 22.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАУЕР Катерина Пилипівна, 1932 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 16.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАУЕР Катерина Самуїлівна, 1937 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від

11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення у 22.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАУЕР Лізавета Іванівна, 1904 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 02.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАУЕР Лізавета Іванівна, 1908 р. народження, с. Попільне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАУЕР Марія Іванівна, 1889 р. народження, с. Ландау Ландауського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Кир'яківка Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 08.12.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАУЕР Мінна Іванівна, 1892 р. народження, с. Дороса Цебриківського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Богуславка Богодатнівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 13.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАУЕР Отто Якович, 1929 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Ка-

рагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 02.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАУЕР Петро Карлович, 1882 р. народження, с. Попільне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 17.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 16.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 18.07.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БАУЕР Пилип Іванович, 1907 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 13.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАУЕР Роза Яківна, 1931 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАУЕР Християн Фрідріхович, 1913 р. народження, с. Цебрикове Цебриківського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Богуславка Благодатнівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАУЕР Юлія Григорівна, 1921 р. народження, с. Богуславка Благодатнівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Богуславка Благодатнівського району Миколаївської області. Працівник

сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАУЕР Яків Іванович, 1894 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАУЕР Яків Самуїлович 1935 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАУЕР-ПАСТІЯН Роза Іванівна, 1906 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 13.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАУЕР-СОКОЛОВА Фріда Генріхівна, 1931 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАУЕР-ФАСТ Павлина Іванівна, 1916 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із

селян, малоосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАУМАН Віктор Георгійович, 1927 р. народження, с. Нечаяне Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАУМАН Георгій Йосипович, 1899 р. народження, с. Андрієво-Зорине Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Нечаяне Варварівського району Миколаївської області. Механік. Місце роботи невідоме. Заарештований 07.08.1944 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 16.12.1944 р. засуджений до 8 років ВТТ з конфіскацією майна. Покарання відбував у Черногортабі НКВС СРСР. Звільнений 09.11.1951 р. Реабілітований у 1990 р.

БАУМАН Данило Готфрідович, 1930 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 05.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАУМАН Еммануїл Данилович, 1891 р. народження, х. Соплиста Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Соплиста Вознесенського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 29.01.1930 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 12.03.1930 року засуджений до заслання на 3 роки у Північний край. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

БАУМАН Йосип Андрійович, 1873 р. народження, с. Катеринка Карл-Лібкнехтівського

району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав на х. Кільчин Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 18.12.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 29.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 10.02.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БАУМАН Рафаїл Данилович, 1897 р. народження, м. Вознесенськ Одеської області, німець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Вознесенську Одеської області. Робітник заводу “Червоний технік”. Заарештований 29.12.1936 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 14.09.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 20.09.1937 р. Реабілітований у 1967 р. Місце поховання невідомо.

БАУМАН Тереза Францівна, 1892 р. народження, м. Одеса, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення у 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАУМГАРД Тетяна Еміліївна, 1924 р. народження, с. Старі Гути Баришівського району Житомирської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ефінгар Баштанського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАУМГЕРТНЕР Віктор Іванович, 1903 р. народження, с. Спартак Спартаківського району Одеської області, німець, із службовців, освіта вища. Проживав у с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Вчитель. Заарештований 03.06.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 02.09.1937 р. засуджений до 8 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БАУМГЕРТНЕР Ганна Георгіївна, 1911 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської

області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАУМГЕРТНЕР Георгій Георгійович, 1896 року народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Вчитель у школі. Заарештований 19.12.1937 р. Особливою нарадою при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР 09.02.1938 року засуджений до 10 років ВТТ. Покарання відбував на залізничній станції Сухо-Безводна Горьківської області. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1963 р.

БАУМГЕРТНЕР Емілія Йосипівна, 1932 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Знята з обліку 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАУМГЕРТНЕР Емілія Францівна, 1908 р. народження, Петропавловська область, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення у 04.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАУМГЕРТНЕР Йосип Георгійович, 1901 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Швець. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАУМГЕРТНЕР Піус Георгійович, 1906 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Бе-

резанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 31.12.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАУНДЕР Роза Мельхіорівна, 1921 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 28.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАХ Варвара Августівна, 1924 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАХАРЄВ Микола Захарович, 1921 р. народження, м. Миколаїв, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. За розпорядженням 9-го відділу МДБ виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАХІР Василь Данилович, 1883 р. народження, с. Волинка Чернігівської області, українець, із селян, освіта вища. Місце проживання невідоме. Вчитель. Заарештований 21.09.1937 року. Трійкою при УНКВС по Одеській області 29.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 12.11.1937 р. Реабілітований у 1990 р. Місце поховання невідомо.

БАХІРКІН Іван Олексійович, 1900 р. народження, м. Первомайськ Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську Одеської області. Не працював. Заарештований 08.01.1925 р. Одеським губернським судом 25.05.1925 р. засуджений

до 5 років ув'язнення у ВТТ. Верховним судом УСРР 07.01.1926 р. міра покарання знижена до 3 років та 4 місяців ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

БАХМАЕР Апполонія Францівна, 1902 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 23.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАХМАЕР Марія Севастьянівна, 1913 р. народження, с. Малая Акарша Акаршанівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАХМАЕР-ТАРАСОВА Любов Семенівна, 1925 р. народження, с. Ново-Красне Лисогірського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ново-Красне Лисогірського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАХМАЄР Антон Іванович, 1910 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАХМАЄР Яків Петрович, 1928 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського

району Миколаївської області. Працював за наймом. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 23.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАХМАЙЄР Роза Михайлівна, 1925 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Васиївка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАХМАЙЄР Франц Петрович, 1934 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 23.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАХМАЙЄР Франциска Петрівна, 1930 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 23.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАХМАН Альберт Якович, 1906 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.03.1991 р.

БАХМАН Альвіна Генріхівна, 1936 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена.

Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідоме. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАХМАН Валерій Оттович, 1928 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАХМАН Василь Якович, 1920 р. народження, с. Рорбах Ландауського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Останнє місце проживання невідоме. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідоме. На підставі постанови РНК СРСР та ЦК ВКП(б) від 12.09.1941 року виселений у Кемеровську область. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАХМАН Віль Християнович, 1936 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАХМАН Генріх Генріхович, 1911 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідоме. На підставі постанови ДКО 702-СС від 22.09.1941 року виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.03.1991 р.

БАХМАН Генріх Християнович, 1910 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Тракторист. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви

НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.03.1991 р.

БАХМАН Готліб Готлібович, 1929 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАХМАН Готліб Фрідріхович, 1903 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАХМАН Ельза Генріхівна, 1906 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАХМАН Емілія Християнівна, 1928 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАХМАН Емма Готлібівна, 1926 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС

СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення у 07.01.1956 р Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАХМАН Ервін Оттович, 1926 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАХМАН Іван Іванович, 1880 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області. Колгоспник колгоспу ім. Криницького. Заарештований 17.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 10.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 18.08.1937 року. Реабілітований у 1959 р. Місце поховання невідомо.

БАХМАН Лідія Готлібівна, 1931 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення у 07.01.1956 р Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАХМАН Лідія Теодорівна, 1932 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Красноярський край. Знята з обліку спецпоселення у 16.03.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАХМАН Лідія Християнівна, 1931 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Не працювала.

Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАХМАН Луїза Генріхівна, 1918 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАХМАН Рейнольд Готлібович, 1918 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. Наказом військового трибуналу військ МВС Татарської АРСР виселений у м. Актюбінськ. Знятий з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАХМАН Роза Петрівна, 1912 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.03.1991 р.

БАХМАН Роза Яківна, 1903 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення у 12.01.1956 р Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАХМАН Софія Християнівна, 1933 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Не працювала.

Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАХМАН Фріда Іванівна, 1916 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку у 1956 році. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.03.1991 р.

БАХМАН Фріда Яківна, 1908 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, соціальне походження невідоме, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БАХМАН Христина Християнівна, 1911 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАХМАН Християн Якович, 1907 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 11.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАХМАН Яків Іванович, 1888 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району

Одеської області. Колгоспник. Заарештований 22.01.1933 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 22.04.1933 р. справу припинено. З-під варті звільнений. Заарештований 23.10.1937 року. Трійкою при УНКВС по Одеській області 20.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 22.12.1937 р. Реабілітований у 1963 р. Місце поховання невідомо.

БАХМАН Яків Християнович, 1934 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАХМАН Яків Якович, 1926 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Актюбінськ. Знятий з обліку спецпоселення 06.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БАХМАНН Амалия Яківна, 1922 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 11.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАХМАНН Роза Петрівна, 1889 р. народження, с. Черногірка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Черногірка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Архангельську область. Знята з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БАХМУТ Андрій Павлович, 1892 р. народження, с. Сирове Великоградіївського району

Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, Проживав у с. Сирове Великоградівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 01.02.1930 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 13.03.1930 р. засуджений до трьох років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БАХМУТ Семен Пилипович, 1906 р. народження, с. Сирове Великоградівського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Останнє місце проживання невідоме. Військовослужбовець. Заарештований 10.02.1942 р. Військовим трибуналом військового з'єднання 12.02.1942 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 році.

БАЧЕНІЙ Михайло Миронович, 1887 р. народження, с. Троїцько-Сафонове Володимирівського району Одеської області, селян, освіта початкова. Проживав у с. Олександрівка Снігурівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 24.12.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 25.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 07.01.1938 р. Реабілітований у 1989 році. Місце поховання невідомо.

БАЧИНСЬКА Лукерія Артемівна, 1882 р. народження, с. Богущкіне Полтавської області, росіянка, із селян, неосвічена. Проживала у с. Христофорівка Одеської області. Хлібороб. Заарештована 14.05.1930 р. Трійкою при Колегії ДПУ УСРР 07.12.1930 р. засуджена до 3 років ВТТ умовно. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

БАЧИНСЬКИЙ Родіон Михайлович, 1893 р. народження, с. Орлик (Югославія), серб, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Столяр на меблевій фабриці. Заарештований 12.09.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 21.09.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Покарання відбував в Амуртабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БАЧУЛЯ Тетяна Сергіївна, 1900 р. народження, с. Костянтинівка Жовтневого району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 02.08.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС по Миколаївській

області 07.06.1945 р. засуджена до 8 років ВТТ з поразкою в правах на 3 роки та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

БАША Павло Гаврилович, 1886 р. народження, с. Зграйки Київської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Карлівка Привільнянського району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований 01.04.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 5.10.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

БАШАРІН Петро Петрович, 1900 р. народження, м. Коломна Московської області, росіянин, із службовців, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Начальник цеху суднобудівного заводу ім. 61 комунара. Заарештований 07.10.1936 року. Військовою Колегією Верховного Суду СРСР 14.07.1937 р. в м. Києві засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 15.07.1937 року. Реабілітований у 1956 р. Місце поховання невідомо.

БАШАРІНА Матрьона Юхимівна, 1900 р. народження, м. Лисичанськ, росіянка, із робітників, освічена, Проживала у м. Миколаєві. Бухгалтер цирку. Заарештована 15.10.1937 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 27.12.1937 року засуджена до 8 років ув'язнення у ВТТ. Особливою нарадою при НКВС СРСР 14.02.1940 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1999 р.

БАШКАШВІЛІ Микола Олександрович, 1917 р. народження, м. Тбілісі, грузин, із робітників, середня освіта, Проживав у м. Первомайську Одеської області. Не працював. Заарештований 13.04.1944 р. Постановою УНКВС по Одеській області від 18.09.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БЕБЕЛЬ Сава Остапович, 1885 р. народження, с. Архангельське Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Архангельське Баштанського району Миколаївської області. Сторож у колгоспі. Заарештований 29.08.1940 р. Миколаївським обласним судом 14.10.1940 р. засуджений до 4 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

БЕВГАРЦ Григорій Іванович, 1900 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 29.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕВЗЕНКО Аврам Мусійович, 1888 р. народження, с. Кам'яний міст Первомайського району Одеської області, українець, із робітників, малоосвічений, Проживав у с. Кам'яний міст Первомайського району Одеської області. Робітник. Місце роботи невідоме. Заарештований 15.02.1941 року. Одеським обласним судом 28.05.1941 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1961 р.

БЕВЗЮК Петро Онисимович, 1870 р. народження, с. Косарівка Ананіївського повіту Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Михайлівка Братського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 03.05.1930 р. Зінов'євським окружним судом 08.07.1930 р. засуджений до 5 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 році.

БЕГАН Юлій Михайлович, 1915 р. народження, м. Миколаїв, українець, із службовців, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Студент Миколаївського кораблебудівного інституту. Заарештований 21.07.1938 р. Миколаївською обласною Прокуратурою Миколаївської області 25.04.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БЕГЛЕЦЬ Аркадій Георгійович, 1898 р. народження, м. Кишинів, молдаванин, із службовців, освіта незакінчена вища. Проживав у с. Доманівка Доманівського району Одеської області. Вчитель у школі. Заарештований 18.10.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 14.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 29.11.1937 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БЕГЛИЦЬ Микита Петрович, 1893 р. народження, с. Пересадівка Миколаївського району

Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Пересадівка Миколаївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 04.05.1933 р. Постановою Миколаївського міського відділу ДПУ від 31.05.1933 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БЕГЛІЦА Семен Андрійович, 1912 р. народження, с. Пересадівка Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу ім. А. Марті. Заарештований 14.01.1934 року. Миколаївським міським відділом ДПУ 16.02.1934 р. справу припинено. Реабілітований у 1996 р.

БЕГМА Іван Федотович, 1907 р. народження, с. Новодмитрівка Новобузького району Одеської області, українець, соціальне походження, освіта та місце проживання невідомі. Колгоспник колгоспу ім. Кагановича. Заарештований 11.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 14.11.1937 р. засуджений до 8 років ВТТ. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕГОН Валентина Федорівна, 1927 р. народження, с. Сліпуха Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови Президії Верховної Ради СРСР 28.08.1941 р. виселена у Новосибірську область. Померла 29.10.1949 р. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕДРЕ Єлизавета Оттівна, 1883 р. народження, м. Відень (Австрія), німкеня, із службовців, освіта початкова. Проживала в м. Миколаєві. Пенсіонерка. Рішенням Особливої наради від 22.02.1938 р. засуджена до 10 років ВТТ. Після звільнення Проживала у м. Караганду. Реабілітована у 1956 р.

БЕДРЕ Карл Іванович, 1910 р. народження, м. Миколаїв, німець, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Майстер інструментально-тракторного заводу. Рішенням Наркома Внутрішніх справ, Генерального Комісара Держбезпеки Єжова і Прокурора СРСР Вишинського від 17.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 27.11.1937 р. Реабілітований у 1957 р. Місце поховання невідомо.

БЕДРЕ Маргарита Іванівна, 1916 р. народження, м. Миколаїв, із службовців, освіта середня. Проживала в м. Миколаєві. Працівниця обсерваторії. Рішенням Особливої Наради при НКВС від 22.02.1938 р. засуджена до 10 років ВТТ. Після відбуття покарання проживала в м. Караганді, пізніше – в Ленінграді. Реабілітована у 1956 р.

БЕДРЕГА Тихон Микитович, 1894 р. народження, с. Кумарі Великоврадівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кумарі Великоврадівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 24.02.1938 р. Первомайським районним відділом НКВС 10.03.1938 р. справа надіслана на розгляд трійки при УНКВС по Одеській області. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕДРИКОВ Леонід Маркович, 1910 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Інструктор заводу ім. А. Марті. Заарештований 05.11.1935 року. Миколаївським міським відділом НКВС 11.12.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БЕЗБАБНИЙ Іван Олександрович, 1895 р. народження с. Анатоліївка Тилігуло-Березанського району Одеської області, росіянин, із селян, освіта середня. Проживав у с. Анатоліївка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Вчитель. Заарештований 12.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 16.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 07.06.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БЕЗВЕРХИЙ-ГУЛЕНКО Григорій Васильович, 1915 р. народження, с. Ганнівка Братського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Ганнівка Братського району Одеської області. Червоноармієць. Заарештований 14.09.1938 р. Військовим трибуналом військового з'єднання 22.01.1939 р. засуджений до 6 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БЕЗВЕРХНІЙ Никифор Гаврилович, 1900 року народження, с. Маложенівка Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Водій на заводі ім. 61 комунара. Заарештований

03.03.1938 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 18.08.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БЕЗГАРЦ Роза Георгіївна, 1933 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕЗГАСТНИЙ Сергій Герасимович, 1925 р. народження, м. Берислав Одеської області, українець, соціальне походження невідоме, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Студент будівельного технікуму. Заарештований 18.02.1947 року. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 14.04.1947 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Військовим трибуналом Одеського військового округу 29.03.1954 р. міра покарання зменшена до 8 років ув'язнення у ВТТ. Звільнений 29.08.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БЕЗГЕРЦ Ганна Григорівна, 1918 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕЗГЕРЦ Георгій Георгійович, 1936 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕЗГЕРЦ Георгій Едельбертович, 1936 р. народження, с. Ландау Варварівського району

Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕЗГЕРЦ Едуард Йоганович, 1929 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕЗГЕРЦ Іван Іванович, 1932 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕЗГЕРЦ Іван Якович, 1900 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Продавець. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕЗГЕРЦ Йосип Іванович, 1912 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Казахстан. Знятий з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕЗГЕРЦ Лізавета Лінусівна, 1907 р. народження, с. Ландау Варварівського району

Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Продавець. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕЗГЕРЦ Магдаліна Іванівна, 1916 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, освіта середня. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Лаборантка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕЗГЕРЦ Франциска Іванівна, 1906 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕЗДІТНИЙ Нестор Романович, 1882 р. народження, с. Бобрік Великоградіївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бобрік Великоградіївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 13.03.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 31.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 07.04.1938 року. Реабілітований у 1956 р. Місце поховання невідомо.

БЕЗДІТНИЙ Степан Михайлович, 1889 р. народження, с. Бобрік Великоградіївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Сухий Овраг Великоградіївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 07.07.1938 р. Одеським обласним судом 10.04.1939 р. виправданий, звільнений з ув'язнення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БЕЗДІТНИЙ Степан Михайлович, 1916 р. народження, с. Лук'янівка Кривоозерського

району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. До призову на військову службу проживав у с. Кагановичі Кривоозерського району Одеської області. Військовослужбовець. Заарештований 03.12.1941 р. Військовим трибуналом військового гарнізону м. Ворошиловграда 27.01.1942 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

БЕЗКРОВНИЙ Матвій Петрович, 1896 р. народження, с. Яблунівка Смілянського району Київської області, українець, із робітників, освічений. Проживав у м. Вознесенську Одеської області. Електромеханік Помічницької дистанції зв'язку. Заарештований 19.06.1938 р. Постановою заступника прокурора Одеської залізниці від 04.05.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

БЕЗЛАШ Іван Григорович, 1895 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Одеської області, українець, соціальне походження та освіта невідомі, Проживав у с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області. Місце роботи невідоме. Заарештований 01.11.1937 р. Трійкою при УНКВС Миколаївської області 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕЗПАЛЬКО Григорій Захарович. 1893 р. народження. с. Оленівка Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Оленівка Миколаївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 16.09.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 21.09.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 09.10.1937 р. Місце поховання невідоме.

БЕЗПРАВНИЙ Іонас Абрамович, 1876 р. народження, м. Одеса, єврей, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Співробітник торгового порту. Особливою Народою при НКВС СРСР від 22.08.1941 р. засуджений до 8 років ВТТ. Покарання відбував в Томській області. Помер у в'язниці 04.12.1941 р. Реабілітований у 1957 р.

БЕЗПРОЗВАНИЙ Йосип Абрамович, 1882 року народження, м. Миколаїв, єврей, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Береговий матрос Миколаївського торгового

порту. Заарештований 07.10.1937 р. Рішенням Народного Комісара та Прокурора СРСР по Миколаївській області від 27.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 07.12.1937 р. Реабілітований у 1959 р. Місце поховання невідомо.

БЕЗПРОЗВАНИЙ Михайло Абрамович, 1873 р. народження, м. Одеса, єврей, із службовців, освіта нижча. Проживав у м. Миколаєві. Постачальник. Заарештований 11.08.1926 року. Постановою Особливої наради при Колегії ОГПУ від 22.10.1926 р. засуджений до вислання строком на 3 роки. Постановою Особливої наради при Колегії ОГПУ від 22.09.1927 р. з-під варті звільнений достроково. Дозволено вільне проживання по СРСР. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕЗПФЛЮГ Антон Георгійович, 1910 р. народження, с. Ейгенгут Суворівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ейгенгут Суворівського району Одеської області. Слюсар німецької общини. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 05.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕЗПФЛЮГ Ганна Марківна, 1909 р. народження, с. Єлизаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Єлизаветівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕЗПФЛЮГ Ірма Християнівна, 1935 р. народження, с. Єлизаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Єлизаветівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕЗПФЛЮГ Християн Християнович, 1932 р. народження, с. Єлизаветівка Тилігу-

ло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Єлизаветівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕЗСМОЛКО Яким Федорович, 1900 р. народження, с. Новодмитрівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ростовцеве Ново-бузького району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 27.11.1932 р. Постановою Одеського обласного відділу ДПУ від 21.12.1932 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БЕЗУГЛИЙ Борис Антонович, 1909 р. народження, м. Одеса, росіянин, вихованець при-тулку, освічений. До призову на військову службу Проживав у с. Бессарабка Тилігуло Березанського району Миколаївської області. Матрос Чорноморського флоту. Заарештований 22.06.1942 р. Постановою відділу НКВС Чорно-морського флоту від 26.06.1942 р. засуджений до розстрілу без рішення судових органів. Дата розстрілу невідома. Реабілітований у 1999 р. Місце поховання невідомо.

БЕЗУГЛИЙ Василь Митрофанович, 1913 р. народження, с. Полівка Мало-Виськовського району Кіровоградської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Засілля Жовтневого району Миколаївської області. Робітник на залізничній станції «Водопій». Заарештований 02.12.1944 р. Військовим трибуналом Одеської залізниці 15.03.1947 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

БЕЗУШИЙ Борис Антонович, 1909 р. народження, м. Одеса, росіянин, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Червонофлотець. Заарештований 25.06.1942 р. 29.06.1942 р. засуджений до розстрілу. Страчений 30.06.1942 р. Реабілітований у 1961 р. Місце поховання невідомо.

БЕЗУШКО Антон Андрійович, 1884 р. народження, с. Матвіївка Жовтневого району

Одеської області, українець, із селян, мало-освічений. Проживав у с. Новофонтанка При-вільнянського району Миколаївської області. Заарештований 23.10.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 23.01.1945 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Військовим трибуналом Одеського військового округу 06.05.1955 року міра покарання знижена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у таборах Карагандинської області. Звільнений 27.05.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

БЕЗУШКО Тимофій Пилипович, 1871 р. народження, с. Костянтинівка Новоодеського району Одеської області, українець, із службовців, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Служитель культу. Заарештований 31.01.1936 р. Одеським обласним судом 31.01.1938 р. засуджений до 3 років ВТТ з поразкою в правах на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БЕЗЧАСТНИЙ Мойсей Іванович, 1876 р. народження, с. Ракове Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ракове Вознесенського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 17.02.1930 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 07.05.1930 р. справу припинено. 3-під варті звільнений. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕЗЧЕРЕНОВ Іван Опанасович, 1902 р. народження, м. Вознесенськ Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську Одеської області. Колгоспник. Заарештований 27.01.1930 р. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ від 30.04.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

БЕЙГУЛ Семен Іванович, 1886 р. народження, с. Арнаутівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Арнаутівка Вознесенського району Одеської області. Колгоспник колгоспу ім. 16 партз'їзду. Заарештований 09.08.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 20.09.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 03.10.1937 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БЕЙЛІН Юдель Ісакович, 1912 р. народження, с. Новополтавка Одеської області, єврей, дані про соціальне походження та освіти невідомі. Проживав у м. Миколаєві. Авіатехнік в школі морських льотчиків. Заарештований 16.11.1937 р. Трійкою при УНКВС УРСР по Миколаївській області 29.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БЕЙМ Ганна Францівна, 1922 р. народження, с. Новокатеринівка Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новокатеринівка Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Ақмолинську область. Знята з обліку спецпоселення у 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕЙСПЛУГ Маргарита Андріївна, 1873 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Казахстан. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕЙСФЛОГ Генріх Генріхович, 1914 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕЙСФЛОГ Едуард Генріхович, 1937 р. народження, місце народження невідоме, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 28.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕЙСФЛОГ Розалія Генріхівна, 1916 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району

Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення у 22.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕЙХЕР Август Павлович, 1906 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області. Працював у райвідділі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Костромську область. Знятий з обліку спецпоселення 08.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕКВІНОЛЬ Генріх Якович, 1929 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Помер 24.09.1953 р. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕКВІНОЛЬ Лізавета Людвігівна, 1905 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення у 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕКВІНОЛЬ Роза Андріївна, 1889 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Померла від раку шлунку 24.10.1949 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕКВІНОЛЬ Роза Антонівна, 1922 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена.

Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕКВІНОЛЬ Роза Яківна, 1937 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення у 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕКВІНОЛЬ Християн Християнович, 1920 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 11.11.1938 р. Одеським обласним судом 26.11.1938 р. засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БЕКЕРОВ Петро Якович, 1892 р. народження, с. Нова Одеса Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 09.12.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР засуджений до 10 років ВТТ. Покарання відбував у Північному Уралтабі НКВС СРСР. Реабілітований у 1957 р.

БЕКЕРОВА Євдокія Йосипівна, 1894 р. народження, с. Серлице Люблінської губернії, полька, із селян, освіта середня. Проживала в с. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована 21.11.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 05.02.1938 р. засуджена до розстрілу. Страчена 22.02.1938 року. Реабілітована у 1957 р. Місце поховання невідоме.

БЕКЕСЕВИЧ Лідія Іванівна, 1927 р. народження, м. Каховка Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у Новий Данціг

Баштанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕКК Варвара Іванівна, 1923 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕКК Вільгельміна Яківна, 1907 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕКК Ельвіра Петрівна, 1929 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕКК Еммануїл Климентійович, 1909 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 27.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 11.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 20.08.1937 року. Реабілітований у 1959 р. Місце поховання невідомо.

БЕКК Катерина Іванівна, 1925 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області.

Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕКК Лізавета Фрідріхівна, 1926 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку 07.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕКК Маркус Емануїлович, 1932 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Навчався. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕКК Яків Емануїлович, 1933 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕККЕР Адам Адамович, 1914 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 17.11.1937 р. Особливою нарадою при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР 29.12.1937 р. засуджений до 10 років ВІТ. Покарання відбував у Норильськтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1963 р.

БЕККЕР Адам Адамович, 1914 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений.

Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1937 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 07.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕККЕР Альберт Фрідріхович, 1927 р. народження, с. Попільне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕККЕР Альвіна Карлівна, 1912 р. народження, с. Попільне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕККЕР Амалія Андріївна, 1907 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Швачка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 26.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕККЕР Варвара Фрідріхівна, 1905 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена в Удмуртську АРСР. Знята з обліку 16.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕККЕР Ганна Степанівна, 1909 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської

області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Селянка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена в Архангельську область. Знята з обліку спецпоселення 19.10.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕККЕР Ганна Францівна, 1936 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕККЕР Генріх Антонович, 1901 р. народження, с. Василівка Єланецького району Одеської області, німець, із селян, дані про освіту відсутні. Проживав у с. Подільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Бухгалтер, місце роботи невідоме. Заарештований 03.12.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 9.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

БЕККЕР Георгій Адамович, 1924 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕККЕР Емілія Антонівна, 1914 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 07.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕККЕР Емілія Іванівна, 1916 р. народження, с. Попільне Тилігуло-Березанського району

Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕККЕР Емма Романівна, 1936 р. народження, с. Попільне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕККЕР Ерна Антонівна, 1921 р. народження, с. Попільне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 28.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕККЕР Єва Семенівна, 1888 р. народження, Тилігуло-Березанський район Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у Тилігуло-Березанському районі Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕККЕР Іван Антонович, 1906 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 17.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 23.09.1938 р. засуджений до 10 років ВТТ. Покарання відбував в Онегтабі НКВС СРСР. Реабілітований у 1989 р.

БЕККЕР Іван Венделенович, 1905 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського

району Одеської області, німець, із селян, освіта вища. Проживав у с. Карла Лібкнехта Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Вчитель. Місце роботи невідоме. Заарештований 01.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 07.10.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 07.10.1938 р. Реабілітований у 1958 році. Місце поховання невідомо.

БЕККЕР Іван Іванович, 1921 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Селянин. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 28.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕККЕР Іда Романівна, 1931 р. народження, с. Попільне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕККЕР Ісак Піхусович, 1910 р. народження, м. Первомайськ Одеської області, єврей, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську Одеської області. Завідувач відділом кадрів на Первомайському пивоварному заводі. Заарештований 15.07.1938 р. Постановою УНКВС по Одеській області від 10.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

БЕККЕР Катерина Генріхівна, 1883 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕККЕР Катерина Генріхівна, 1937 р. народження, с. Попільне Тилігуло-Березанського

району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена в Удмуртську АРСР. Знята з обліку спецпоселення 27.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕККЕР Леонід Ілліч, 1937 р. народження, с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕККЕР Лідія Фрідріхівна, 1903 р. народження, с. Попільне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕККЕР Лізавета Йосипівна, 1887 р. народження, с. Зульц Ландауського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Ландауського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕККЕР Лізавета Фрідріхівна, 1893 р. народження, с. Попільне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕККЕР Лілія Яківна, 1936 р. народження, с. Попільне Тилігуло-Березанського району

Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.03.1991 р.

БЕККЕР Марія Едуардівна, 1921 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 23.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕККЕР Никодим Петрович, 1898 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області. Директор школи. Заарештований 03.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 01.09.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Покарання відбував у Дальтабі НКВС СРСР. Реабілітований у 1960 р.

БЕККЕР Олена Степанівна, 1913 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕККЕР Олена Францівна, 1925 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕККЕР Ольга Францівна, 1927 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена.

Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕККЕР Петро Петрович, 1896 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Вчитель у школі. Заарештований 03.12.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 30.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

БЕККЕР Рейгнольд Якович, 1902 р. народження, с. Попільне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 17.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 16.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією особистого майна. Страчений 07.06.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БЕККЕР Роберт Романович, 1928 р. народження, с. Попільне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 07.04.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕККЕР Роза Іванівна, 1918 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕККЕР Роза Никодимівна, 1925 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 23.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕККЕР Рудольф Генріхович, 1910 р. народження, с. Карл-Сталь Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Місце проживання невідоме. Слюсар на заводі ім. 25 Жовтня. Заарештований 13.07.1941 р. Військовим трибуналом Південного фронту 17.07.1941 р. засуджений до 10 років ВТТ з поразкою в правах на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

БЕККЕР Теодор Пилипович, 1897 р. народження, с. Великий Кут Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Уоріхталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Голова колгоспу. Заарештований 19.11.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 08.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 22.12.1937 р. Реабілітований у 1989 році. Місце поховання невідомо.

БЕККЕР Фрідріх Іванович, 1894 р. народження, с. Попільне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 02.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕККЕР Фрідріх Фрідріхович, 1920 р. народження, с. Попільне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Магадан. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕККЕР Христина Іванівна, 1888 р. народження, х. Любліне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, освіта початкова. Проживала в с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 18.12.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 29.01.1938 р. засуджена до розстрілу. Страчена 10.02.1938 р. Реабілітована у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БЕККЕР Християн Християнович, 1890 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 02.08.1930 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 2.11.1930 р. засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

БЕККЕР Яків Якович, 1900 р. народження, с. Попільне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Секретар колгоспу. Заарештований 22.11.1937 року. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 25.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений. Дата розстрілу невідома. Реабілітований у 1960 р. Місце поховання невідомо.

БЕКЛАР'ЯН Саркіс Карапетович, 1903 р. народження, Туреччина, вірменин, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Старший товарознавець в «Головгастрономі». В 1939 р. Особливою Нарадою при НКВС СРСР засуджений до 5 років ВТТ. Після звільнення Проживав у м. Миколаєві. Рішенням Особливої Наради при МДБ СРСР від 10.11.1951 р. засуджений до заслання на поселення у Казахську РСР. Реабілітований у 1957 р.

БЕЛЕ Рафаїл Касперович, 1920 р. народження, с. Катеринка Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС і Народного Комісаріату будівництва СРСР від 31.12.1949 р. виселений у Молотовську область, строк виселення невідомий. 20.10.1954 р. був знятий з

обліку спецпоселення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БЕЛЕНДЕР Катерина Рафаелівна, 1924 р. народження, с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Селянка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 10.04.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕЛІДЕР Іван Мартинович, 1898 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 11.11.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 25.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 07.12.1937 року. Реабілітований у 1969 р. Місце поховання невідоме.

БЕЛЮДЕ Іван Єфремович, 1878 р. народження, с. Малинівка Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Женево-Криворіжжя Новоодеського району Одеської області. Коваль у колгоспі. Заарештований 13.09.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 21.09.1937 р., засуджений до 8 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

БЕЛЬГЕСОВ Федір Карпович, 1884 р. народження, с. Коростень Саратовської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Столяр обжитлобудтресту. Заарештований 29.06.1938 р. Миколаївським обласним судом 09.01.1939 р. засуджений до 5 років ВТТ з поразкою в правах на 2 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БЕЛЬМАН Іван Іванович, 1903 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕЛЬМАН Катерина Іванівна, 1927 р. народження, с. Ейгенгут Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

БЕЛЬМАН Маркус Іванович, 1931 р. народження, с. Егенгут Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕЛЬМАН Юрій Іванович, 1925 р. народження, с. Ейгенгут Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ейгенгут Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕЛЬМАН-САФАТОВА Марія Іванівна, 1933 р. народження, с. Суворівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕМ Адам Каспарович, 1935 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Вологодську область. Знятий з обліку спецпоселення 01.10.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕМ Ганна Йосипівна, 1920 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови ДКО 702-СС від 22.09.1941 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕМ Євгенія Християнівна, 1892 р. народження, с. Шпеєр Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Мостівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року. засуджена до виселення у Новосибірську обл. Знята з обліку 27.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕМ Єлизавета Георгіївна, 1888 р. народження, с. Шульц Одеської області, німкеня, із селян, освіта початкова. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 12.09.1937 року. Трійкою при УНКВС по Одеській області 21.09.1937 р. засуджена до 8 років ВТТ. Покарання відбувала в Бурзалдортабі НКВС СРСР. Реабілітована у 1977 р.

БЕМ Зігфрід Зігфридович, 1916 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Тракторист. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕМ Іван Ремігійович, 1912 р. народження, с. Шенфельд Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Водій трамвайного парку. Заарештований 12.09.1937 року. Трійкою при УНКВС по Одеській області 21.09.1937 р. засуджений до 8 років ВТТ. Покарання відбував в Печертабі НКВС СРСР. Звільнений в 1946 р. Реабілітований у 1977 р.

БЕМ Йосип Якович, 1929 р. народження, с. Шпеєр Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Мостівського району Одеської області.

Домогоспода р. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 28.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕМ Кароліна Георгіївна, 1913 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕМ Катерина Едуардівна, 1912 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 01.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕМ Маргарита Йосипівна, 1915 р. народження, с. Штемберг Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у х. Александрівський Галаганівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Сталінабадську область. Знята з обліку спецпоселення у 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕМ Олександр Йосипович, 1923 р. народження, с. Олександрівка Снігурівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Олександрівка Снігурівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1941 р. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 26.11.1948 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 18.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕМ Олександр Каспарович, 1937 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь

Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Вологодську область. Знятий з обліку спецпоселення 01.10.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕМ Павлина Іванівна, 1928 р. народження, с. Катеринка Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 28.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕМ Піюс Михайлович, 1933 р. народження, с. Новокатеринівка Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новокатеринівка Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕМ Ремігій Йосипович, 1887 р. народження, с. Зульц Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколасві. Робітник заводу. Місце роботи невідоме. Заарештований 24.08.1935 р. Одеським обласним судом 21.12.1936 року засуджений до 4 років ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БЕМ Роза Йосипівна, 1937 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення у 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕМ Роза Яківна, 1929 р. народження, с. Шпеєр Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Мостівського району Одеської області.

Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 27.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕМ Рудольф Рудольфович, 1917 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із працівників, неосвічений. Місце проживання невідоме. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі постанови РНК СРСР та ЦК ВКП(б) 2060 9350 від 12.08.1941 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 28.05.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕМ Франциска Антонівна, 1925 р. народження, с. Зульц Миколаївського району Одеської області, німкеня, соціальне походження невідоме, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Миколаївського району Одеської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕМ Франциска Іванівна, 1933 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення у 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕМЕРТ Рейнгольд Іванович, 1902 р. народження, с. Новоолександрівка Запорізького району, німець, із службовців, освіта вища. Проживав у с. Карл Лібкнехта Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Завідуючий районним відділом народної освіти. Заарештований 31.05.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 15.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 25.10.1938 р. Реабілітований у 1957 р. Місце поховання невідомо.

БЕММ Іван Тумасович, 1931 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований

у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 07.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕММ Йосип Олександрович, 1888 р. народження, с. Штейнберг Варварівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Олександрівка Снігурівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 24.12.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 25.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 7.01.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БЕММ Маргарита Матвіївна, 1888 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німкеня, із працівників, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення у 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕММ Олександр Матвійович, 1911 р. народження, с. Олександрівка Снігурівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Олександрівка Снігурівського району Миколаївської області. Водій. Місце роботи невідоме. Заарештований 25.11.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 25.12.1937 року засуджений до розстрілу. Страчений 07.01.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БЕММ Отто Францович, 1872 р. народження, с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, вища освіта. Проживав у м. Миколаєві. Діловод технічного відділу Миколаївського торгового порту. Дата арешту невідома. Миколаївським міським відділом ДПУ 5.07.1934 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БЕММ Стефан Олександрович, 1895 р. народження, с. Штейнберг Варварівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Олександрівка Снігурівсько-

го району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 18.11.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 03.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.12.1937 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БЕММ Томас Іванович, 1885 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕММ Фроня Тумасівна, 1921 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 07.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕММ-ШУЛЬЦ Роза Іванівна, 1931 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 16.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕН Перпетуда Степанівна, 1881 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, соціальне походження невідоме, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕНГАРДТ Яків Іванович, 1922 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Коваль. Заареш-

тований у 1945 р. На підставі постанови ДКО від 18.08.1945 р. та директиви МВС СРСР №97 від 20.04.1946 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 06.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

БЕНГЕРДТ Сусанна Августівна, 1889 р. народження, с. Вітчель Журинського району Волинської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала на х. Грюнвальд Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспниця у колгоспі. Заарештована 03.11.1937 року. Постановою УНКВС по Одеській області від 13.02.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

БЕНГЕРТ Вільгельміна Іванівна, 1928 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із працівників, малоосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення у 02.01.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕНГЕРТ Емілія Іванівна, 1923 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕНГЕРТ Іван Гнатович, 1887 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, освічений. Проживав на залізничній станції Дачна. Робітник на залізничній станції. Заарештований 30.01.1937 року. Трійкою при УНКВС по Одеській області 23.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 27.08.1937 р. Реабілітований у 1990 р. Місце поховання невідомо.

БЕНГЕРТ Катерина Максимівна, 1885 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. По-

мерла 27.01.1954 р. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕНДАРИК Микола Модвигович, 1887 р. народження, м. Миколаїв, поляк, із міщан, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Приймальник заводу 198. Рішенням Наркома Внутрішніх справ, Генерального Комісара Держбезпеки Єжова і Прокурора СРСР Вишинського від 26.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 08.12.1937 р. Реабілітований у 1958 р. Місце поховання невідомо.

БЕНДЕР Адольф Йосипович, 1884 р. народження, с. Зульц Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник колгоспу ім. Клари Цеткін. Заарештований 17.02.1938 року. Трійкою при УНКВС по Одеській області 29.09.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією всього майна. Страчений 09.10.1938 року. Реабілітований у 1964 р. Місце поховання невідомо.

БЕНДЕР Амалия Християнівна, 1914 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення у 31.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕНДЕР Амелія Іллівна, 1924 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕНДЕР Андрій Мартинович, 1905 р. народження, с. Зульц Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Варварівка Миколаївського району Миколаївської області. Робітник радгоспу. Заарештований 17.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 20.11.1937 р.

засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БЕНДЕР Антон Францович, 1930 р. народження, с. Зульц Миколаївського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Миколаївського району Миколаївської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 19.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕНДЕР Віктор Генріхович, 1936 р. народження, Новий Данціг Баштанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у Новий Данціг Баштанського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО 702-СС від 22.09.1941 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕНДЕР Вільгельм Самуїлович, 1935 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови РНК СРСР від 12.09.1941 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 02.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕНДЕР Вільгельміна Францівна, 1922 р. народження, с. Зульц Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Під час німецько-фашистсько окупації Миколаївської області перебувала у м. Ратенов Німеччина. Заарештована 25.02.1947 р. Військовим трибуналом групи радянських військ у Німеччині 25.06.1947 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Після звільнення проживала у м. Орськ. Реабілітована у 1960 р.

БЕНДЕР Ганна Антонівна, 1920 р. народження, с. Пересадівка Жовтневого району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новий Данціг Баштанського району Миколаївської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Сверд-

ловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕНДЕР Ганна Яківна, 1906 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1931 р. На підставі постанови РНК та ЦИК СРСР від 01.02.1930 року виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕНДЕР Генріх Генріхович, 1913 р. народження, с. Новий Данціг Баштанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новий Данціг Баштанського району Миколаївської області. Тракторист. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО 702-СС від 22.09.1941 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕНДЕР Генріх Готлібович, 1936 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 31.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕНДЕР Емілія Антонівна, 1902 р. народження, м. Очаків Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕНДЕР Емілія Францівна, 1937 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕНДЕР Іван Іванович, 1927 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1941 р. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 26.11.1948 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 21.06.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕНДЕР Іван Миколайович, 1902 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Одеської області. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі постанови РНК та ЦВК СРСР від 01.02.1930 р. виселений у Свердловську область. Помер 24.04.1949 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕНДЕР Іда Іванівна, 1906 р. народження, с. Єлизаветівка Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Єлизаветівка Варварівського району Миколаївської області. Працювала в общині. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення у 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕНДЕР Ілляс Готлібович, 1891 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Селянка. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 31.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕНДЕР Йосип Іванович, 1916 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Варварівка Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 15.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕНДЕР Йосип Петрович, 1930 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 27.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕНДЕР Катерина Готлібівна, 1894 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.08.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕНДЕР Лізавета Іванівна, 1913 р. народження, с. Інгулка Привільнянського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новий Данціг Баштанського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 21.04.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕНДЕР Лізавета Яківна, 1909 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 29.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕНДЕР Маргарита Петрівна, 1894 р. народження, с. Ватерлоо Ландауського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Ландауського району Одеської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. висе-

лена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 24.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕНДЕР Олександр Зігфридович, 1900 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 17.11.1937 року. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 17.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 03.01.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БЕНДЕР Олена Францівна, 1932 р. народження, с. Пузирі Миколаївського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Пузирі Миколаївського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 04.02.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕНДЕР Ольга Андріївна, 1893 р. народження, Тилігуло-Березанський район Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у Тилігуло-Березанському районі Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 року. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕНДЕР Отто Петрович, 1935 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕНДЕР Павлина Рохусівна, 1910 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На під-

ставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕНДЕР Петро Зігфридович, 1902 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, освіта початкова. Проживав у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 03.12.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 09.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 22.12.1937 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БЕНДЕР Роза Францівна, 1913 р. народження, с. Шпеєр Ландауського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕНДЕР Роман Генріхович, 1928 р. народження, с. Новий Данціг Баштанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новий Данціг Баштанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕНДЕР Рудольф Іванович, 1929 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1941 р. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 26.11.1948 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 21.06.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕНДЕР Самуїл Готлібович, 1910 р. народження, с. Суворове Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Суворове Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселе-

ний у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 03.03.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕНДЕР Софія Самуїлівна, 1932 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 04.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕНДЕР Франц Миколайович, 1907 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у радгоспі ім. Кагановича. Тваринник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕНДЕР Франц Якович, 1927 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німець, із селян, освічений. Під час німецько-фашистської окупації Миколаївської області проживав у Німеччині. Посада та місце роботи невідомі. Заарештований 20.09.1945 р. Особливою нарадою при МВС СРСР. 18.07.1946 року засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

БЕНДЕР Фрідріх Готлібович, 1893 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕНДЕР Фрідріх Готлібович, 1927 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО 9871-С від 18.08.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпо-

селення 17.03.1956 р. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕНДЕР Христян Готлібович, 1887 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 25.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕНДИК Сергій Івлевич, 1911 р. народження, с. Явкіне Баштанського району Одеської області, росіянин, із робітників, освічений, Проживав на х. Сапетні Миколаївського району Миколаївської області. Механік у радгоспі. Заарештований 18.04.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 27.06.1945 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

БЕНДЯК Антон Іванович, 1899 р. народження, с. Жабокричі Крижопільського району Вінницької області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Майстер Миколаївського міського відділу зв'язку. Заарештований 22.02.1938 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 27.11.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БЕНЗАР Никифор Григорович, 1873 р. народження, с. Олександрівка Вознесенського району Одеської області, молдаванин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Олександрівка Вознесенського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 26.10.1932 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 26.01.1933 р. засуджений до заслання у Казахстан строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БЕНКЕНДОРФ Берта Фрідріхівна, 1913 р. народження, с. Новий Данціг Баштанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала в с. Новий Данціг Баштанського району Миколаївської області. Посада та місце роботи невідомі. Заарештована в 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР

11.10.1945 р. виселена в Молотовську область, строк виселення невідомий. 10.01.1956 р. була знята з обліку спецпоселення. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

БЕНКЕНДОРФ Генріх Людвігович, 1907 р. народження, с. Новий Данціг Баштанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новий Данціг Баштанського району Миколаївської області. Тракторист. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕНКЕНДОРФ Ельза Генріхівна, 1934 р. народження, с. Новий Данціг Баштанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання, посада та місце роботи невідомі. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена в Молотовську область, строк виселення невідомий. 10.01.1956 р. була знята з обліку спецпоселення. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

БЕНКЕНДОРФ Еріка Федорівна, 1931 р. народження, с.Новий Данціг Баштанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новокалісторове Баштанського району Миколаївської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 31.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕНКЕНДОРФ Рейнгольд Федорович, 1933 р. народження, с. Новий Данціг Баштанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новий Данціг Баштанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕНКЕНДОРФ Роза Генріхівна, 1910 р. народження, с. Новий Данціг Баштанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новокалістрове Баштанського району Миколаївської області. Працівник сіль-

ського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 31.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕНКЕРТ Іван Йосипович, 1916 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Тракторист. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений в Архангельську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕНКЕРТ Маргарита Іванівна, 1920 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕНЦ Валентина Геронімівна, 1929 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕНЦ Ганна Георгіївна, 1930 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у м. Актюбінськ. Знята з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕНЦ Ганна Геронімівна, 1931 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Навчалася у школі. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Казахстан. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕНЦ Ганна Петрівна, 1932 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у м. Актюбінськ. Знята з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕНЦ Ганна-Марія Василівна, 1879 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Померла 10.05.1951 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕНЦ Ганна-Марія Мартинівна, 1896 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕНЦ Геронім Йосипович, дата народження невідома, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Приймальник молока. Заарештований 11.11.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 25.11.1937 р. Засуджений до розстрілу. Страчений 07.12.1937 р. Реабілітований у 1969 р. Місце поховання невідомо.

БЕНЦ Емма Петрівна, 1937 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕНЦ Євгенія Іванівна, 1923 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Прожи-

вала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у м. Актюбінськ. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕНЦ Іван Матвійович, 1877 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕНЦ Катерина Петрівна, 1934 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Актюбінськ. Знята з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕНЦ Лізавета Адамівна, 1930 р. народження, с. Ленінталь Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ленінталь Мостівського району Одеської області. Селянка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕНЦ Лізавета Петрівна, 1925 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕНЦ Ніна Людвігівна, 1903 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕНЦ Пилипина Георгіївна, 1928 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕНЦ Роза Алебросіївна, 1908 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕНЦ Роза Яківна, 1892 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕНЦ Сусанна Генріхівна, 1922 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Удмуртську АРСР. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕНЦ Флора Іванівна, 1922 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 29.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕНЦ Християн Якович, 1899 р. народження, с. Лобрівка Привільнянського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Про-

живав у с. Лобрівка Привільнянського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕНЦ Яків Генріхович, 1927 р. народження, с. Лобрівка Привільнянського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Лобрівка Привільнянського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Самаркандську область. Знятий з обліку спецпоселення 13.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕНШІ Лізавета Йосипівна, 1872 р. народження, м. Первомайськ Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Москва, на утриманні. Заарештована у 1948 р. На підставі директиви МВС №68 1946 р. виселена у Молотовську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕНЬ Порфирій Іванович, 1880 р. народження, с. Куца Балка Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Куца Балка Первомайського району Одеської області. Працівник Первомайського ЦРК. Заарештований 27.08.1931 року. Трійкою при Колегії ДПУ УСРР 19.01.1932 р. засуджений до заслання у Північний край строком на п'ять років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БЕНЮК Володимир Семенович, 1912 р. народження, с. Костянтинівка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 20.04.1946 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 14.05.1952 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕНЮХ Віктор Васильович, 1900 р. народження, м. Херсон, українець, соціальне походження невідоме, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Технік у міському житлово-комунальному відділі. Заарештований 17.08.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області

09.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БЕНЮХ Іван Іванович, 1903 р. народження, с. Новомиколаївка Єланецького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новополтавка Новобузького району Миколаївської області. Робітник Одеської залізниці. Заарештований 23.12.1944 р. Військовим трибуналом Одеської залізниці 05.04.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БЕР Ангеліна Людвігівна, 1930 р. народження, с. Новософронівка Новоодеського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новософронівка Новоодеського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Вологодську область. Знята з обліку спецпоселення у 13.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕР Бруно Францович, 1904 р. народження, с. Гольдштадт Варварівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у радгоспі "Друга п'ятирічка". Рахівник у радгоспі. Заарештований 17.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 20.11.1937 року засуджений до 10 років ВТТ. Покарання відбував у м. Улан-Уде. Після відбуття покарання Проживав у м. Новосибірську. Реабілітований у 1957 р.

БЕР Валентин Францович, 1902 р. народження, с. Гольдштадт Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Гольдштадт Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 04.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕР Євгенія Йосипівна, 1917 р. народження, с. Михайлівка Михайлояланського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Михайлівка Михайлояланського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від

11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕР Іван Іванович, 1920 р. народження, с. Нова Софронівка Новоодеського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Нова Софронівка Новоодеського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕР Іван Михайлович, 1912 р. народження, с. Малий Єланець Єланецького району Одеської області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Малий Єланець. Колгоспник. Заарештований 28.11.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 25.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 07.01.1938 року. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БЕР Кароліна Григорівна, 1884 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення у 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 році.

БЕР Катерина Францівна, 1900 р. народження, с. Гольдштадт Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Архангельську область. Знята з обліку спецпоселення у 04.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕР Марія Антонівна, 1925 р. народження, с. Софронівка Новоодеського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Софронівка Новоодеського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську об-

ласть. Знята з обліку спецпоселення 14.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕР Михайло Людвігович, 1880 р. народження, с. Вовче Новоодеського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Михайлівка Єланецького району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 13.02.1937 р. Військовим трибуналом Київського військового округу 02.09.1937 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 20.01.1938 р. Реабілітований у 1966 р. Місце поховання невідомо.

БЕР Рафаїл Іванович, 1901 р. народження, с. Нова Софронівка Новоодеського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нова Софронівка. Колгоспник. Заарештований 18.12.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 29.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Дані про реабілітацію відсутні. Місце поховання невідомо.

БЕР Рафаїл Іванович, 1909 р. народження, с. Михайлівка Вознесенського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар. Заарештований у 1947 року. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 26.11.1948 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕРАЗАКІ Петро Павлович, 1928 р. народження, с. Петрівка Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області. Не працював. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРГ Агнета Ісаківна, 1928 р. народження, с. Мирівка Високопільського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мирівка Високопільського району Одеської області. Селянка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРГ Зуза Генріхівна, 1906 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 28.08.1941 р. виселена у Алтайський край. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕРГ Ісак Класович, 1907 р. народження, с. Мирівка Фріц-Геккертівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Мирівка Фріц-Геккертівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 20.09.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 18.10.1937 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 27.10.1937 р. Реабілітований у 1964 р. Місце поховання невідомо.

БЕРГ Марія Ісаківна, 1936 р. народження, с. Мирівка Високопільського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мирівка Високопільського району Миколаївської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 28.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРГ Марія Миколаївна, 1909 р. народження, с. Мирівка Високопільського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мирівка Високопільського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРГ Микола Юхимович, 1883 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта середня, Проживав у м. Миколаєві. Робітник торговельного порту. Заарештований 04.08.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 27.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 02.09.1937 р. Реабілітований у 1989 році. Місце поховання невідомо.

БЕРГ Олена Ісаківна, 1931 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Одеської

області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРГ Роза Яківна, 1920 р. народження, с. Шпеср Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеср Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕРГ Яків Юхимович, 1877 р. народження, м. Миколаїв, німець, із службовців, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Касир будівельного тресту. Заарештований 23.06.1941 р. Новосибірським обласним судом 26.10.1941 р. засуджений до 10 років ВТТ. Покарання відбував у м. Томськ. Реабілітований у 1991 р.

БЕРГАН Магдаліна Фрідріхівна, 1914 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Домогосподарка. Дата арешту невідома. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 26.11.1948 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 20.08.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРГЕН Яків Петрович, 1887 р. народження, с. Грозівка Високопільського району Одеської області, німець, із селян, середня освіта. Проживав у с. Сергіївка Володарського району Одеської області. Вчитель. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Помер 07.01.1950 р. від дистрофії. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Агнеса Францівна, 1929 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована

у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Антоніна Іванівна, 1883 р. народження, с. Карлсруе Ландауського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Артур Рафаїлович, 1924 р. народження, с. Штенфельд Братського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Штенфельд Братського району Миколаївської області. Різнороб. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 21.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Варвара Яківна, 1933 р. народження, с. Олександрівка Снігурівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Олександрівка Снігурівського району Миколаївської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Віра Абрамівна, 1898 р. народження, м. Двінськ, єврейка, із службовців, освіта середня. Проживала у м. Миколаєві. Вчителька. Рішенням Особливої Наради при Колегії ДПУ УСРР від 24.11.1928 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

БЕРГЕР Георгій Григорович, 1934 р. народження, с. Вовщина Очаківського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Сверд-

ловську область. Знятий з обліку спецпоселення 08.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Георгій Якович, 1908 р. народження, х. Вовчий Очаківського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав на х. Вовчий Очаківського району Миколаївської області. Рахівник. Заарештований у 1937 р. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 26.11.1948 р. виселений у м. Воркуту. Знятий з обліку спецпоселення 27.01.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Давид Корнійович, 1909 р. народження, с. Приторія Покровського району Чкаловської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі постанови ДКО від 29.05.1942 р. виселений у Алтайський край. Знятий з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Едуард Якович, 1932 р. народження, с. Олександрівка Снігурівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Олександрівка Снігурівського району Миколаївської області. Не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Євген Михайлович, 1930 р. народження, с. Новокалістрове Баштанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Новокалістрове Баштанського району Миколаївської області. Не працював. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область, строк виселення невідомий.

БЕРГЕР Іван Іванович, 1936 р. народження, с. Фрідегейм Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Фрідегейм Варварівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Іван Касперович, 1908 р. народження, с. Олександрівка Снігурівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Олександрівка Снігурівського району Миколаївської області. Муляр. Місце роботи невідоме. Заарештований 25.11.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 25.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 7.01.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БЕРГЕР Іван Никодимович, 1914 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 07.11.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Іван Пилипович, 1929 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області. Домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Іван Пилипович, 1933 р. народження, с. Василівка Новобузького району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Василівка Новобузького району Миколаївської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Іван Якович, 1903 р. народження, с. Братське Братського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Братське Братського району Миколаївської області. Продавець. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕРГЕР Йосип Касперович, 1907 р. народження, с. Олександрівка Снігурівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Олександрівка Снігурівського району Миколаївської області. Тракторист. Місце роботи невідоме. Заарештований 24.11.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 25.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 07.01.1938 року. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БЕРГЕР Йосип Пилипович, 1900 р. народження, с. Штейнберг Варварівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Олександрівка Снігурівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 18.11.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 03.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.12.1937 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БЕРГЕР Йосип Якович, 1879 р. народження, с. Штейнберг Варварівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Олександрівка Снігурівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 18.11.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 03.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.12.1937 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БЕРГЕР Каспер Йосипович, 1901 р. народження, с. Кам'янка Варварівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Олександрівка Снігурівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 18.11.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 03.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.12.1937 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БЕРГЕР Каспер Якович, 1877 р. народження, с. Штейнберг Варварівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Олександрівка Снігурівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 18.11.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 03.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страче-

ний 21.12.1937 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БЕРГЕР Катерина Бенедиктівна, 1906 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1941 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 14.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Катерина Георгіївна, 1911 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Олександрівка Ландауського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Катерина Леонгардівна, 1920 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення у 05.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Катерина Пилипівна, 1933 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Кондита Християнівна, 1931 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі

директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 10.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Лізавета Григорівна, 1931 р. народження, с. Волче Очаківського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Волче Очаківського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Померла від туберкульозу 25.08.1950 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Лізавета Михайлівна, 1881 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Не працювала. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕРГЕР Люція Іванівна, 1912 р. народження, с. Нейдорф Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нейдорф Єланецького району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення у 28.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Магдалина Карлівна, 1913 р. народження, с. Фрідегейм Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Фрідегейм Варварівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Маргарита Іванівна, 1891 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську об-

ласть. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Маріанна Іванівна, 1886 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Померла 30.11.1952 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Мартин Францович, 1898 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області. Працівник у громаді. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Помер 01.12.1953 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Матвій Йосипович, 1908 р. народження, с. Олександрівка Снігурівського району Одеської області німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Олександрівка Снігурівського району Миколаївської області. Тесляр у колгоспі. Заарештований 25.11.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 25.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 07.01.1938 р. Реабілітований у 1989 році. Місце поховання невідомо.

БЕРГЕР Матильда Матвійівна, 1925 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 20.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Матильда Раймусівна, 1923 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку

спецпоселення 20.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Матильда Якубівна, 1907 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Микола Миколайович, 1920 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1944 році. На підставі директиви МВС 68 1946 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.03.1991 р.

БЕРГЕР Моніка Григорівна, 1881 р. народження, с. Штенфельд Братського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Штенфельд Братського району Миколаївської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Померла 11.10.1952 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Моніка Пилипівна, 1888 р. народження, с. Ландау Кармишинського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Одеса. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 22.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Никодим Пилипович, 1889 р. народження, с. Виноградське Новоодеського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Фрідегейм Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник у колгоспі. Заарештований 05.12.1937 р. Одеським обласним судом 13.03.1938 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

БЕРГЕР Ніна Матвіївна, 1908 р. народження, с. Вовчине Очаківського району Одеської

області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 08.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Олександр Францович, 1914 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Одеса. Слюсар на заводі. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО 702-СС від 22.09.1941 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спец

БЕРГЕР Отилія Яківна, 1899 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеер Варварівського району Миколаївської області. Завідуюча дитячим садком. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Померла від туберкульозу 13.07.1954 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Павло Якович, 1935 р. народження, с. Олександрівка Снігурівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Олександрівка Снігурівського району Миколаївської області. Не працював. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений в Молотовську область, строк виселення невідомий. 06.11.1954 р. був знятий з обліку спецпоселення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БЕРГЕР Петро Петрович, 1936 р. народження, с. Фрідегейм Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Фрідегейм Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 08.06.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Петро Пилипович, 1937 р. народження, Єланецький район Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у Єланецькому районі Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підста-

ві директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Петро Францович, 1925 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 23.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Пилип Францович, 1887 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО від 12.08.1941 р. виселений у Карагандинську область. Помер 31.03.1952 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Рафаїл Никодимович, 1932 р. народження, с. Фрідегейм Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Фрідегейм Варварівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Рафаїл Петрович, 1880 р. народження, с. Великовелідарівка Єланецького району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав на х. Штенфельд Братського району Одеської області. Тракторист Людмилівської МТС. Заарештований 10.04.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 20.09.1937 року засуджений до 8 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БЕРГЕР Степан Пилипович, 1932 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідоме. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 26.06.1940 р. виселений у Казахстан. Знятий з

обліку спецпоселення 08.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Тина Адамівна, 1901 р. народження, с. Олексіївка Братського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Олексіївка Братського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 14.10.1945 року виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕРГЕР Флоріан Якович, 1885 р. народження, с. Новокашторове Новобузького району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новокашторове Новообросівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 12.06.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Франц Георгійович, 1921 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Останнє місце проживання невідоме. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідоме. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 28.08.1941 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку 20.01.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Франц Домінікович, 1907 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО 9871-С від 18.08.1945 р. виселений у м. Ухта. Помер 03.04.1948 р. від дистрофії. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Християн Никодимович, 1923 р. народження, с. Фрідегейм Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Фрідегейм Варварівського району Миколаївської області. Селянин. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Юлій Йосипович, 1893 р. народження, с. Громкая Баштанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Громкая Баштанського району Миколаївської області. Не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 18.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Яків Йосипович, 1928 р. народження, с. Олексіївка Братського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Олексіївка Братського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 29.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Яків Касперович, 1905 р. народження, с. Штенберг Варварівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Олександрівка Снігурівського району Миколаївської області. Голова колгоспу. Заарештований 25.11.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 03.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.12.1937 р. Реабілітований у 1989 році. Місце поховання невідомо.

БЕРГЕР Яків Михайлович, 1925 р. народження, с. Калистрове Баштанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Калистрове Баштанського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРГЕР Яків Пилипович, 1879 р. народження, х. Велигрецький Новоодеського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шпеер Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 30.12.1932 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 15.06.1933 р. засуджений до заслання у Казахстан на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БЕРГЕРГЕКК Роза Петрівна, 1925 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРГІНА-ГІЗЕР Отилія Кіндратівна, 1923 року народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 31.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРГМАН-ГЕРЦЕЛЬ Ельза Генріхівна, 1933 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 29.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРГОЛЬЦ Егон Львович, 1892 р. народження, м. Тюрсель (Німеччина), німець, дані про соціальне походження відсутні, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві, помічник капітана судна "Азнефть". Заарештований 27.01.1931 р. Трійкою при Колегії ДПУ УСРР 08.06.1931 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Трійкою при УНКВС СРСР по Архангельській області 29.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Розстріляний 29.01.1938 р. Реабілітований у 1960 р. Місце поховання невідомо.

БЕРДИЧЕВСЬКИЙ Борис Лазарович, 1891 року народження, м. Херсон, єврей, соціальне походження невідоме, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Юрист, місце роботи невідоме. Заарештований 20.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 08.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БЕРДИЧЕВСЬКИЙ Йосип Семенович, 1893 р. народження, м. Миколаїв, єврей, із служ-

бовців, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Заступник головного бухгалтера у школі морських льотчиків. Заарештований 21.04.1938 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 04.12.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БЕРДИЧЕВСЬКИЙ Лев Абрамович, 1900 року народження, м. Кірове Одеської області, єврей, з службовців, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Уповноважений на Коломенському заводі. Особливою Народою при Народному Комісарі ВС СРСР від 22.06.1937 р. засуджений до 5 років ВТТ. Звільнений у 1946 р. Постановою Особливої наради при МДБ СРСР від 22.07.1950 р. засуджений до 10 років ВТТ. Реабілітований у 1956 р. Після звільнення проживав у м. Миколаєві.

БЕРДІЙ Назар Семенович, 1895 р. народження, с. Очеретня Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Очеретня Кривоозерського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 24.02.1931 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 06.09.1931 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БЕРДІЙ Федір Семенович, 1899 р. народження, с. Очеретня Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Очеретня Кривоозерського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 24.02.1931 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 06.09.1931 р. засуджений до 3 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БЕРДНИК Іван Васильович, 1906 р. народження, с. Новогригорівка Варварівського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу ім. 61-го комунара. Заарештований 08.10.1936 р. Колегією Одеського обласного суду 16.04.1937 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕРДНИЧЕНКО Микола Миронович, 1875 року народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 12.11.1929 р. Особ-

ливою нарадою при Колегії ОДПУ 13.01.1930 року засуджений до заслання в Північний край строком до 3 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БЕРЕБЕН Антон Олексійович, 1888 р. народження, с. Баштанка Баштанського району Одеської області, українець, із селян. Дані про освіту відсутні. Проживав у с. Баштанка Баштанського району Миколаївської області. Колгоспник у колгоспі. Заарештований 01.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.01.1938 р. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

БЕРЕБЕН Григорій Олексійович, 1897 р. народження, с. Баштанка Баштанського району Одеської області, українець, із селян, член ВКП(б). Дані про освіту відсутні. Проживав у с. Баштанка Баштанського району Миколаївської області. Посада та місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. Трійкою при НКВС по Миколаївській області 08.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БЕРЕБЕН Опанас Олексійович, 1903 р. народження, с. Баштанка Баштанського району Одеської області, українець, із селян. Дані про освіту відсутні. Проживав у с. Баштанка Баштанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 01.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.01.1938 року. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

БЕРЕГОВЕНКО Наум Климентійович, 1881 року народження, с. Мар'янівка Великоградівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мар'янівка Великоградівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 14.04.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 05.05.1938 року засуджений до розстрілу. Страчений 22.05.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БЕРЕГОВИЙ Іван Михайлович, 1880 р. народження, м. Борислав Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Олександрівка Снігурівського району Одеської області. Коваль у колгоспі. Заарештований

16.09.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 21.09.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

БЕРЕГОВИХ-ЧУМАЧЕНКО Наталія Семенівна, 1898 р. народження, с. Арнаутівка Вознесенського району Одеської області, українка, із селян, неосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Сторож в порту. Заарештована 06.06.1947 р. Військовим трибуналом військ МВС по Миколаївській області 11.08.1947 р. засуджена до 10 років ВТТ з поразкою в правах на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

БЕРЕГУЛЯ Петро Романович, 1893 р. народження, с. Воронівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Воронівка Вознесенського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 26.12.1932 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 02.02.1933 р. засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БЕРЕЖЕЦЬКИЙ Ничипір Терентійович, 1903 р. народження, с. Богоявленськ Жовтневого району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу ім. А. Марті. Заарештований 07.02.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС по Миколаївській області 29.03.1945 р. засуджений до 10 років ВТТ з конфіскацією майна. Покарання відбував в м. Херсоні. Реабілітований у 1947 р.

БЕРЕЖЕЦЬКИЙ Петро Миколайович, 1895 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Комірник на заводі ім. А. Марті. Заарештований 23.01.1933 р. Трійкою при Колегії ДПУ УСРР 09.05.1933 р. засуджений до 5 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БЕРЕЖЕЦЬКИЙ Сидір Карпович, 1888 року народження, с. Богоявленськ Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Чорна Лощина Миколаївського району Одеської області. Колгоспник у колгоспі. Заарештований 02.07.1935 р. 3.03.1936 р. справа надіслана на розгляд до Одеського обласного суду. Відомості

про винесення вироку у справі відсутні. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р

БЕРЕЖНА Катерина Петрівна, 1880 р. народження, с. Хлистіно Хлистинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Олександрівка Братського району Миколаївської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 21.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРЕЖНИЙ Семен Степанович, 1928 р. народження, с. Дмитрівка Суворівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Олександрівка Братського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРЕЖНИЙ Сергій Павлович, 1870 р. народження, с. Баратівка Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Баратівка Березнегуватського району Херсонського округу. Селянин. Дата арешту невідома. Загальною нарадою бідняцько-батрацького активу постановою 21.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕРЕЗА Григорій Якович, 1925 р. народження, с. Зелений Гай Баштанського району Одеської області, українець, із селян, середня освіта. До призову на військову службу проживав у с. Зелений Гай Баштанського району Одеської області. Військовослужбовець. Заарештований 18.04.1950 р. Військовим трибуналом Московського військового округу 1.08.1950 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 році.

БЕРЕЗА Михайло Михайлович, 1893 р. народження, с. Раснадоль Березівського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у Карл-Лібкнехтівському районі Одеської області. Робітник радгоспу. Заарештований 27.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по

Одеській області 17.11.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БЕРЕЗА Фелікс Гнатович, 1906 р. народження, с. Волошине Кривоозерського району Одеської області, поляк, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Волошине Кривоозерського району Миколаївської області. Кучер у колгоспі. Заарештований 29.09.1937 р. Особливою нарадою при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР 05.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 18.11.1937 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БЕРЕЗАНСЬКИЙ Микола Микитович, 1913 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Одеської області, українець, із селян, середня освіта. Проживав у с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований 13.08.1944 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області 17.03.1945 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БЕРЕЗЕНКО Григорій Михайлович, 1922 р. народження, с. Баштанка Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Баштанка Баштанського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 23.06.1943 р. Військовим трибуналом 255-ї бригади морської піхоти 11.08.1943 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

БЕРЕЗИНСЬКИЙ Лев Мусійович, 1915 р. народження, м. Миколаїв, єврей, із робітників, малоосвічений. До призову на військову службу проживав у м. Миколаєві. Червоноармієць. Заарештований 29.06.1942 р. Військовим трибуналом 43-ї армії засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БЕРЕЗІН Хома Йосипович, 1888 р. народження, с. Буда Смоленської губернії, росіянин, із робітників, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник на заводі 198. Заарештований 21.09.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 19.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у м. Улан-Уде. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

БЕРЕЗОВИЧ Арон Ісаакович, 1894 р. народження, м. Миколаїв, єврей, із працівників, освіта невідома. Проживав у м. Миколаєві. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. Особливою нарадою при МГБ СРСР від 23.09.1950 р. засуджений до 20 років. На підставі наказу МВС і Прокуратури СРСР від 15.02.1954 р. достроково звільнений із ВТТ та направлений у м. Миколаїв під опіку родичів та нагляд органів МВС. Помер 12.07.1955 р. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕРЕЗЯНСЬКИЙ Петро Ничипорович, 1877 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 16.12.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 22.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 28.12.1937 року. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БЕРЕКЕТ Кузьма Михайлович, 1886 р. народження, с. Нова Одеса Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївської області. Колгоспник колгоспу ім. 18 партз'їзду. Заарештований 06.08.1944 року. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 03.12.1944 роук засуджений до 10 років ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

БЕРЕКУЛ Йосип Абрамович, 1885 р. народження, с. Олександрівка Вознесенського району Одеської області, молдаванин, із селян, неосвічений. Проживав у с. Олександрівка Вознесенського району Одеської області. Без певних занять. Заарештований 21.01.1933 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 04.02.1933 р. засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БЕРЕНЗАР Петро Йосипович. 1889 р. народження, с. Олександрівка Вознесенського району Одеської області, молдаванин, із селян, неосвічений. Проживав у с. Олександрівка Вознесенського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 28.01.1930 р. Трійкою при Колегії ДПУ УСРР 27.03.1930 р. справу припинено. 3-підварті звільнений. Відомості про реабілітацію відсутні.

БЕРЕСТОВСЬКА Міліта Яківна, 1899 р. народження, м. Кіровоград, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Первомайську Одеської області. Швачка у майстерні. Заарештована 18.10.1944 р. Особливою нарадою при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР 17.02.1945 р. засуджена до 5 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

БЕРЕСТОВСЬКИЙ Андрій Венедиктович, 1895 р. народження, с. Привільне Привільнянського району Одеської області, росіянин, із селян, середня освіта. Проживав у с. Тернівка Миколаївської області. Агроном радгоспу ім. Коларова. Заарештований 12.07.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 16.03.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

БЕРЕХМАН Єлизар Мусійович, 1906 р. народження, м. Миколаїв, єврей, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Студент. Місце навчання невідоме. Заарештований 16.10.1925 р. Особливою нарадою при Колегії ОДПУ УСРР 16.04.1926 р. засуджений до заслання у Казахстан строком до 3 років. Особливою нарадою при Колегії ОДПУ 25.06.1926 року достроково звільнений. Реабілітований у 1996 р.

БЕРЗЕР (БЕТГЕР) Еміль Якович, 1885 р. народження, м. Миколаїв, німець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар. Місце роботи невідоме. Заарештований 15.11.1937 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 16.01.1938 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БЕРКАНЬ Василь Гнатович, 1908 р. народження, с. Арбузинка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Арбузинка Арбузинського району Одеської області. Різнораб. Заарештований 21.06.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 23.10.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Покарання відбував в Омськтабі НКВС СРСР. Реабілітований у 1989 р.

БЕРКАНЬ Петро Григорович, 1915 р. народження, с. Арбузинка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Арбузинка Арбузинського

району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 31.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 03.11.1937 р. засуджений до 8 років ВТТ. Покарання відбував на Далекому Сході. Після відбуття покарання проживав у м. Ватутіне Звенигородського району. Реабілітований у 1961 р.

БЕРКХАН Ганна Михайлівна, 1928 р. народження, м. Миколаїв, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідоме. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення у 02.11.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРКХАН Михайло Федорович, 1892 р. народження, с. Варварівка Варварівського району Одеської області, німець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу. Заарештований 27.06.1944 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 11.11.1944 р. засуджений до 5 років ВТТ. Покарання відбував у Черногортабі НКВС СРСР. Реабілітований у 1990 р.

БЕРКХОН Лідія Михайлівна, 1926 р. народження, м. Миколаїв, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Працювала сортувальницею в магазині. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРМАН-ГЕЙСЛЕР Емелія Францівна, 1920 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Казахстан. Знята з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРНАЗАКІ Ганна Павлівна, 1933 р. народження, с. Петрівка Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Місце проживання невідоме, на утриманні батьків. Дата арешту невідоме. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпо-

селення у 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРНАЗАКІ Єфросинія Іванівна, 1901 р. народження, с. Петрівка Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення у 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРНАЗАКІ Павло Антонович, 1884 р. народження, с. Петрівка Одеської області, грек, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області. Робітник цегляного заводу. Заарештований 21.06.1944 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 26.08.1944 р. засуджений до заслання в Сузунський край на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БЕРНАРТ-БУШОЛЬ Ілляда Маркусівна, 1930 р. народження, с. Карлсруе Баштанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Баштанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРНАСОВСЬКИЙ Климентій Федорович, 1873 р. народження, с. Луськ Вінницької області, українець, освіта середня. Проживав у м. Первомайську Одеської області. Служитель культу. Заарештований 12.04.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 20.04.1938 року засуджений до розстрілу. Страчений 28.04.1938 року. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БЕРНАЦЬКИЙ Гнат Іванович, 1893 р. народження, с. Оженін Волинської губернії, українець, із службовців, освіта середня. Проживав у с. Хмарівка Арбузинського району Одеської області. Директор школи. Заарештований 31.08.1937 р. Особливою нарадою при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР 21.02.1938 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1960 р.

БЕРНГАРДТ Адам Адамович, 1915 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО 9871-С від 18.08.1945 р. та директиви МВС СРСР від 20.04.1946 р. виселений у м. Ухта. Знятий з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРНГАРДТ Вероніка Францівна, 1900 року народження, с. Петрівка Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена в Удмуртську АРСР. Знята з обліку спецпоселення у 15.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРНГАРДТ Генріх Іванович, 1891 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1947 р. На підставі постанови ДКО та Указу Президії Верховної Ради СРСР від 1941 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 13.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРНГАРДТ Георгій Севастьянович, 1892 року народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолінську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.02.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРНГАРДТ Ельвіра Адамівна, 1927 р. народження, с. Катеринка Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення у 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРНГАРТ Ельвіра Генріхівна, 1928 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Удмуртську АРСР. Знята з обліку спецпоселення у 15.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРНГАРТ Еля Георгіївна, 1927 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення у 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРНГАРТ Євгенія Францівна, 1890 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення у 16.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРНГАРТ Іван Адамович, 1919 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі наказу МВС, МТБ та Прокуратури СРСР від 16.03.1948 р. виселений у Казахстан. Знятий з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРНГАРТ Іван Георгійович, 1924 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРНГАРТ Іван Готфрідович, 1901 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шостакове Варварівського району Миколаївської області. Робітник радгоспу. Заарештований 12.09.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 29.10.1937 р. засуджений до 8 років ВТТ. Після покарання проживав у с. Астраханка Новочеркаського району. Реабілітований у 1960 р.

БЕРНГАРТ Іван Еммануїлович, 1914 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1941 р. На підставі постанови ДКО від 1941 р. виселений у Північноказахстанську область. Знятий з обліку спецпоселення 02.11.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРНГАРТ Іда Іванівна, 1928 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Померла від туберкульозу легень 30.03.1951 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРНГАРТ Йосип Адамович, 1931 р. народження, с. Катеринка Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 05.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРНГАРТ Йосип Іванович, 1882 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Листоноша. Місце роботи невідоме. Заарештований 07.07.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 21.09.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією всього майна. Страчений 26.09.1938 року. Реабілітований у 1989 р.

БЕРНГАРТ Йосип Якович, 1921 р. народження, с. Зульц, Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Зульц, Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Не працював. Дата арешту невідома. На підставі директиви ГОКО від 11.10.1945 р. виселений в Молотовську область, строк виселення невідомий. 01.02.1956 р. був знятий з обліку спецпоселення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БЕРНГАРТ Лідія Францівна, 1929 р. народження, с. Шпер Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Секретарка Біляївського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Вологодську область. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРНГАРТ Маргарита Венделівна, 1903 року народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Акмолинську область. Померла від бруцельозу 30.10.1950 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРНГАРТ Матильда Георгіївна, 1929 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення у 16.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРНГАРТ Отилія Климентівна, 1927 р. народження, с. Катеринка Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕРНГАРТ Петро Готфрідович, 1892 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Ветеринар. Місце роботи невідоме. Заарештований 03.01.1933 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 01.02.1933 р. засуджений до 3 років заслання у Північний край. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БЕРНГАРТ Рафаїл Львович, 1932 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРНГАРТ Роза Генріївна, 1930 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена в Удмуртську АРСР. Знята з обліку спецпоселення у 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРНГАРТ Роза Львівна, 1929 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, навчалась у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРНГАРТ Флорентина Йосипівна, 1899 року народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Казахстан. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРНГАРТ Катерина Християнівна, 1889 року народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення у 26.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРНГАРТ Лізавета Петрівна, 1866 р. народження, с. Шпеєр Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення у 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРНГАРТ Роза Валентинівна, 1925 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 20.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРНІКОВ Мартин Іванович, 1876 р. народження, с. Бармашове Баштанського району Одеської області, білорус, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бармашове Баштанського району Одеської області. Садівник. Заарештований 27.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 21.09.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома.

БЕРНІКОВ Семен Іванович. 1879 р. народження, с. Бармашове, Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бармашове Баштанського району Одеської області. Односібник. Заарештований 23.01.1930 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 28.03.1930 р. засуджений до 3 років заслання в Північний край. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БЕРСАН Федір Васильович, 1894 р. народження, с. Велика Корениха Варварівського

району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Велика Корениха Варварівського району Одеської області. Вантажник, місце роботи невідоме. Заарештований 03.02.1933 р. Народним судом м. Миколаєва 29.04.1933 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БЕРСЕРГІЄНКО Беата Станіславівна, 1930 року народження, с. Михайлівка Єланецького району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Кіровську область. Знята з обліку спецпоселення 23.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРТЕЛЄВ Павло Данилович, 1890 р. народження, с. Кустинці Гродненської губернії, росіянин, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Робітник торговельного порту. Заарештований 16.12.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 05.02.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 22.02.1938 р. Реабілітований у 1989 році. Місце поховання невідомо.

БЕСАРАБОВА Марія Іванівна. 1905 р. народження, м. Кубань, росіянка, із селян, освіта початкова. Проживала у м. Миколаєві. Продавець. Особливою Народою при Наркомі ВС СРСР від 05.02.1938 р. засуджена до 8 років ВТТ. Звільнена у 1945 р. Реабілітована у 1956 році. Подальша доля невідома.

БЕСКЛУБИЙ Микола Семенович, 1913 р. народження, с. Трихати Варварівського району Одеської області, українець, із селян, освіта незакінчена вища. Проживав у с. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївської області. Директор школи. Заарештований 11.08.1944 р. Постановою УНКДБ по Миколаївській області від 20.03.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БЕСКОРОВАЄВА Франциска Адамівна, 1907 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На

підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 29.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕСКРОВНИЙ Петро Андрійович, 1911 р. народження, с. Куйбишівка Єланецького району Одеської області, українець, із селян, середня освіта. Проживав у с. Єланець Єланецького району Миколаївської області. Директор школи. Заарештований 14.07.1938 р. Прокуратурою Єланецького району 04.05.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

БЕСНИНСЬКИЙ Михайло Маркович, 1896 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 12.11.1929 року. Особливою нарадою при Колегії ОДПУ 13.01.1930 р. засуджений до 3 років заслання у Північний край. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БЕСПАЛОВ Антон Тарасович, 1905 р. народження, с. Канава Вінницької області, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник. Місце роботи невідоме. Заарештований 24.03.1950 р. Миколаївським обласним судом 30.05.1950 р. засуджений до 25 років ВТТ. Верховним Судом УРСР 04.03.1955 року строк покарання зменшено до 5 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БЕСПАЛЬКО Михайло Іванович, 1887 р. народження, с. Негорці Полтавської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у радгоспі ім. Фрунзе Доманівського району Одеської області. Токар у радгоспі. Заарештований 30.10.1945 р. Постановою Одеського обласного суду від 04.03.1946 р. засуджений до 10 років ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БЕСПЛЮК Пилипина Марківна, 1896 р. народження, с. Єлизаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Єлизаветівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945

року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 13.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕССАРАБ Ольга Федорівна, 1913 р. народження, с. Богданівка Доманівського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Богданівка Доманівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована 30.06.1945 р. Особливою нарадою при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР 12.11.1945 р. засуджена до заслання у Казахстан строком на 5 років з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

БЕССАРАБ Тимофій Корнійович, 1897 р. народження, с. Богданівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, член ВКП(б), малоосвічений. До призову на військову службу проживав на х. Чубарівка Доманівського району Одеської області. Червоноармієць. Заарештований 26.09.1944 р. Помер 16.12.1944 року. у Львівській тюремній лікарні. Постановою слідчого відділу УНКДБ по Одеській області від 22.06.1945 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований у 1999 р.

БЕССАРАБОВ Володимир Павлович, 1898 року народження, с. Делятичі Мінської губернії, білорус, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Директор маслозаводу. Заарештований 19.10.1937 р. Військовою Колегією Верховного Суду СРСР 24.11.1937 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 24.11.1937 р. Реабілітований у 1956 р. Місце поховання невідомо.

БЕССЛЕР Ірма Теодорівна, 1903 р. народження, с. Терминчі Кримської області, німкеня, із селян, освічена. Проживала у м. Миколаєві. Вчителька. Місце роботи невідоме. Заарештована 18.07.1944 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 14.10.1944 р. засуджена до 7 років ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

БЕСФЛЮГ Євген Ігнатійович, 1931 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську об-

ласть. Знятий з обліку спецпоселення 18.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕСЧАСНИЙ Олександр Прокопович, 1925 р. народження, Вознесенський район Одеської області, українець, із службовців, освічений. До окупації Одеської області німецько-фашистськими загарбниками проживав у м. Одесі. Учень ремісничого училища. Заарештований 12.01.1942 р. Військовим трибуналом військ НКВС військової частини №1080 13.03.1942 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1958 р.

БЕТИНСЬКА Ганна Яківна, 1903 р. народження, с. Пригір'я Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Пригір'я Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Асбест. Знята з обліку спецпоселення 23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕТИНСЬКА Олена Генріхівна, 1935 р. народження, с. Розенбах Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Пригір'я Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Асбест. Знята з обліку спецпоселення 23.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕТИНСЬКА Тина Генріхівна, 1933 р. народження, с. Розенбах Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Пригір'я Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Асбест. Знята з обліку спецпоселення 23.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕТКЕР Лідія Августівна, 1936 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі

директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕТХЕР Катерина Йосипівна, 1886 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, німкеня, із працівників, неосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області. Працювала в общині. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення у 13.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕТЦ Амалия Карлівна, 1931 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕТЦ Генріх Іванович, 1886 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 09.07.1938 року. Трійкою при УНКВС по Одеській області 25.09.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 01.10.1938 р. Реабілітований у 1989 р.

БЕТЦ Іван Карлович, 1917 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області. Обліковець у колгоспі. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО 9871-С від 18.08.1945 р. та директиви МВС СРСР 97 від 20.04.1946 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕТЦ Катерина Карлівна, 1925 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Молотовську область. Знята з

обліку спецпоселення 09.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕТЦ Катерина Пилипівна, 1891 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 році.

БЕТЦ Людвіг Карлович, 1927 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області. Домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕЦ Альбіна Яківна, 1912 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області. Різноробка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕЦ Гільда Йоганівна, 1936 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕЦ Гільза Християнівна, 1913 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Челя-

бінську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕЦ Ельза Карлівна, 1909 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області. Різноробка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕЦ Іван Георгійович, 1902 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області. Домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Челябінську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.08.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕЦ Іван Карлович, 1911 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області. Різнороб. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕЦЬКА Валентина Леонтіївна, 1923 р. народження, м. Миколаїв, українка, із робітників, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Пекар пекарні 3. Заарештована 05.11.1944 р. Військовим трибуналом 35-ї стрілецької дивізії 08.03.1945 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1995 р.

БЕЧАК Михайло Володимирович, 1887 р. народження, м. Херсон, єврей, із службовців, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Юрист-консультант заводу ім. А. Марті. Рішенням Трійки УНКВС по Миколаївській області від 08.12.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ, а рішенням від 08.12.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією особистого майна. Страчений 28.12.1938 р. Реабілітований у 1957 році. Місце поховання невідомо.

БЕШ Карл Францович, 1874 р. народження, с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Єлизаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 05.11.1937 р. Рішенням Наркомун Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 08.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений. Дата невідома. Реабілітований у 1960 р. Місце поховання невідомо.

БЕША Олександр Гнатович. 1920 р. народження. с. Новостроївка Волковинецького району Кам'янець-Подільської області, українець, із селян, освічений. Проживав на х. Нове Поділля Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник у колгоспі ім. Кірова. Заарештований 12.06.1951 р. Миколаївським обласним судом 23.08.1951 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Звільнений 19.05.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

БЕША Петро Микитович, 1903 р. народження, с. Стара Гута Подільського повіту, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новополяни Березнегуватського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 16.04.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 22.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 22.04.1938 р. Реабілітований у 1957 р. Місце поховання невідомо.

БЕШЕВЕЦЬ Іларіон Миколайович, 1891 р. народження, с. Новоіванівка Новоодеського району Одеської області, українець, із селян. Дані про освіту відсутні. Проживав у с. Новоіванівка Новоодеського району Одеської області. Посада та місце роботи невідоме. Заарештований 17.12.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.01.1938 р. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

БЕШЦЕР Емілія Георгіївна, 1907 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЕЩЕНКО Юхим Павлович, 1900 р. народження, с. Мішково-Погорілове Жовтневого району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Майстер на заводі №445. Заарештований 21.05.1946 року. Миколаївським обласним судом 05.08.1946 року засуджений до 9 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

БЄДАХ Григорій Микитович, 1920 р. народження, с. Піски Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Піски Баштанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 03.02.1940 р. Миколаївським обласним судом 15.05.1940 р. засуджений до 2 років ув'язнення у ВТТ. Військовим трибуналом військ НКВС при управлінні ВТТ Дальбуд 30.12.1942 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БЄДНЯЖЕВСЬКИЙ Йосип Іванович, 1887 року народження, х. Короеве Тилігуло-Березанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, Проживав у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 17.02.1938 року. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 16.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 07.06.1938 р. Дані про реабілітацію відсутні. Місце поховання невідомо.

БЄДОВ Андрій Петрович, 1893 р. народження, с. Казанка Казанківського району Одеської області, українець, соціальне походження, освіта та місце проживання невідомі. Вчитель у школі. Заарештований 19.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 14.11.1937 року засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЄЛАН Антон Гаврилович, 1888 р. народження, с. Майорівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Майорівка Новобузького району Миколаївської області. Колгоспник колгоспу "Хвиля революції". Заарештований 02.07.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 12.09.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

БЄЛАНЕНКО Григорій Прокопович, 1890 року народження, с. Висунськ Березнегуватського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Зелений Гай Березнегуватського району Миколаївської області. Голова колгоспу. Заарештований 02.12.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 07.12.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Покарання відбував в Архангельськтабі НКВС СРСР. Реабілітований у 1956 р.

БЄЛАЯ Марія Арсентіївна, 1926 р. народження, м. Миколаїв, українка, із робітників, освіта незакінчена середня. Проживала у м. Миколаєві. Телефоністка. Місце роботи невідоме. Заарештована 06.09.1945 р. Особливою нарадою при МВС СРСР 08.05.1946 р. справу припинено. Покарання відбувала у м. Коломна. Реабілітована у 1996 р.

БЄЛЄЙ Михайло Миколайович, 1904 р. народження, с. Ясень Нижньоустрицького району Дрогобицької області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ясень Нижньоустрицького району Дрогобицької області, інвалід. Дата арешту невідома. Військовим Трибуналом військ МВС Дрогобицької області 06.05.1955 р. виселений у Дубравлагер на 10 років. На підставі наказу МВС і Прокуратури СРСР від 15.02.1954 року достроково звільнений із ВТТ та направлений в с. Сгорівка Снігурівського району Миколаївської області під опіку родичів та нагляд органів МВС. Дані про реабілітацію відсутні.

БЄЛЕНКО Дорофій Григорович, 1878 р. народження, с. Анатолівка Херсонського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Очакові Одеської області. Хлібороб. Заарештований 04.02.1930 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 22.05.1930 р. засуджений до заслання в Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

БЄЛЕНКО Іван Іванович, 1911 р. народження, с. Петропавлівка Березнегуватського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Червоноармієць. Заарештований 25.03.1944 р. Постановою ОКР ВТ 82 від 19.04.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БЄЛЕНКО Антон Гордійович, 1892 р. народження, с. Нова Кантакузівка Одеської облас-

ті, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Новобузькі хутори Доманівського району Одеської області. Робітник піщаного кар'єру. Заарештований 04.04.1933 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УРСР 26.04.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БЄЛЕНЬКИЙ Семен Юхимович, 1926 р. народження, м. Миколаїв, єврей, із службовців, освіта незакінчена вища. До призову на військову службу проживав у м. Миколаєві. Курсант Ленінградського військово-морського інженерного училища. Заарештований 27.06.1949 р. Військовим трибуналом військового гарнізону м. Ленінграда 17.08.1949 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Військовою Колегією Верховного суду СРСР 05.03.1955 р. міра покарання знижена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1960 р.

БЄЛЖОВ Іван Якович, 1885 р. народження, м. Білопілля Полтавської області, росіянин, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Майстер у паровозному депо залізничної станції "Миколаїв". Заарештований 09.04.1944 року. Військовим трибуналом Одеської залізниці 13.06.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

БЄЛІК Георгій Дмитрович, 1895 р. народження, с. Тарутіно Бессарабської губернії, болгарин, із службовців, освіта середня. Вчитель. Проживав у м. Миколаєві. Рішенням Трійки при УНКВС по Одеській області від 21.09.1937 року засуджений до розстрілу. Вирок виконано 09.10.1937 р. Реабілітований у 1956 р. Місце поховання невідоме.

БЄЛІК Михайло Іванович, 1880 р. народження, с. Сергіївка Братського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Дупловське Вологодської області. Лісоруб. Трійкою при УНКВС по Одеській області 28.08.1937 р. засуджений до 8 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БЄЛІКОВ Варфоломій Васильович, 1889 року народження, с. Миколаївка Казанківського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, Проживав у с. Миколаївка-2 Казанківського району Миколаївської області.

Столяр у колгоспі «Авангард». Заарештований 30.04.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС по Миколаївській області 13.02.1945 р. засуджений до 10 років ВТТ з поразкою в правах на 3 роки та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

БЄЛПКОВ Іван Миколайович, 1906 р. народження, м. Очаків Одеської області, українець, із робітників, член ВКП(б), малоосвічений. Проживав у м. Очаків Миколаївської області. Культурний пропагандист. Заарештований 16.05.1938 р. Очаківським районним відділом НКВС 04.01.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

БЄЛПКОВ Іван Якович, 1885 р. народження, м. Білопілля Полтавської області, росіянин, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Майстер у паровозному депо залізничної станції “Миколаїв”. Заарештований 09.04.1944 року. Військовим трибуналом Одеської залізниці 13.06.1944 р. засуджений до 10 років ув’язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

БЄЛПКОВ Олексій Порфирійович, 1873 р. народження, с. Казанка Казанківського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Казанка Казанківського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 03.03.1931 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 23.03.1931 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БЄЛІНСЬКИЙ Олександр Костянтинович, 1913 р. народження, м. Москва, росіянин, із робітників, вища освіта. Проживав у с. Костянтинівка Арбузинського району Миколаївської області. Агроном. Анаталівський МТС. Заарештований 06.09.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 17.01.1945 року засуджений до 10 років ув’язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

БЄЛЩЕР Альфонс Іванович, 1913 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську об-

ласть. Знятий з обліку спецпоселення 21.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЄЛЩЕР Антон Антонович, 1936 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЄЛЩЕР Емма Адольфівна, 1937 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЄЛЩЕР Євгенія Едуардівна, 1937 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЄЛЩЕР Іван Альфонсович, 1935 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1946 р. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 28.08.1941 року виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЄЛЩЕР Йосип Антонович, 1915 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 01.11.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 25.11.1937

року засуджений до розстрілу. Страчений 07.12.1937 р. Реабілітований у 1969 р Місце поховання невідомо.

БЄЛЩЕР Люкадія Антонівна, 1909 р. народження, с. Карла-Лібкнехта Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідоме. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. Знята з обліку 10.02.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЄЛЩЕР Маргарита Яківна, 1911 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Актюбінськ. Знята з обліку спецпоселення 18.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЄЛЩЕР Отилія Іванівна, 1902 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Померла 27.02.1953 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЄЛЩЕР Павліна Никодимівна, 1915 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЄЛЩЕР Петро Іванович, 1915 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1946 р. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 28.08.1941 р. виселений у м. Магадан. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЄЛЩЕР Роза Геронімівна, 1921 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, соціальне походження

невідоме, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЄЛЩЕР Роза Миколаївна, 1880 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЄЛЩЬКИЙ Парфентій Йосипович, 1895 року народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Вчитель у школі. Заарештований 04.06.1929 року. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 14.10.1929 р. засуджений до трьох років ВТТ. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЄЛКІН Микита Леонтійович, 1892 р. народження, с. Іванівка Очаківського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Іванівка Очаківського району Миколаївської області. Колгоспник у колгоспі «Червоноармієць». Заарештований 26.10.1939 р. Миколаївським обласним судом 06.02.1941 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 році.

БЄЛКІН-КУЗЬМИЧОВ Олександр Дмитрович, 1928 р. народження, с. Бармашове Баштанського району Одеської області, українець, із селян, незакінчена середня освіта. Під час Великої Вітчизняної війни перебував у Німеччині. Робітник сільського господарства. Заарештований 10.08.1955 р. Військовим трибуналом військової частини №48240 20.04.1956 року засуджений заочно до 25 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БЄЛЛЕР Агнета Петрівна, 1942 р. народження, місце народження невідоме, національ-

ність невідома, соціальне походження невідоме, освіта невідома. Місце проживання невідоме. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 16.07.1954 року. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЄЛЛЄР Альберт Якович, 1920 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі рішення влади від 10.05.1942 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 31.08.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЄЛЛЄР Емілія Андріївна, 1901 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, німкеня, із працівників, малоосвічена. Проживала у с. Фрейнфельд Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення у 16.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЄЛЛЄР Емілія Петрівна, 1933 р. народження, с. Фрейнфельд Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Фрейнфельд Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення у 03.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЄЛЛЄР Ерна Едуардівна, 1934 р. народження, с. Рорбах Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 20.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЄЛЛЄР Іван Давидович, 1887 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської

області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Михайлівка Мостівського району. Тесля р. Заарештований 16.12.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 29.12.1937 року. Реабілітований у 1990 р. Місце поховання невідомо.

БЄЛЛЄР Іван Петрович, 1925 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 18.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЄЛЛЄР Петро Петрович, 1901 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЄЛЛЄР Роза Петрівна, 1927 р. народження, с. Фрейнфельд Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Фрейнфельд Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення у 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЄЛЛЄР Фрідріх Едуардович, 1937 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЄЛЛОВ Іван Мусійович, 1880 р. народження, с. Благодатне Лисогірського району Одеської

області, українець, із селян, неосвічений, Проживав у с. Благодатне Лисогірського району Одеської області. Заарештований 16.09.1937 р. Особливою нарадою при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР 26.09.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БЄЛОВА Надія Григорівна, 1903 р. народження, м. Миколаїв, українка, із робітників, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 02.04.1944 р УНКВС УРСР по Миколаївській області 10.05.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

БЄЛОГОРЦЕВ Віктор Сергійович, 1903 р. народження, м. Томськ, росіянин, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Комірник на хлібозаводі. Заарештований 02.01.1935 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 02.02.1935 року засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БЄЛОЗЕР Лідія Яковлівна, 1914 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Одеської області, українка, із селян, освіта середня. Проживала у м. Дніпропетровську. Без певних занять. Заарештована 14.03.1934 р. Рішення по справі не прийнято. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

БЄЛОІВАНЕНКО Григорій Олексійович, 1898 р. народження, с. Ганнівка Вознесенського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав на залізничній станції Веселинове Одеської області. Обхідник залізничної колії 18-ї дистанції станції «Веселинове». Заарештований 19.01.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 07.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 13.03.1938 року. Реабілітований у 1961 р Місце поховання невідомо.

БЄЛОЙВАНЕНКО Роза Андріївна, 1914 р. народження, с. Бондарівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Бондарівка Мостівського району Одеської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 28.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЄЛОКОНЬ Клавдія Пилипівна, 1876 р. народження, с. Грушівка Березівського району Одеської області, українка, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мале Мостівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештована 06.01.1933 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 04.02.1933 р. засуджена до заслання у Казахстан строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

БЄЛОН Вільгельм Андрійович, 1933 р. народження, с. Сліпуха Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Сліпуха Мостівського району Одеської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЄЛОН Лізавета Вільгельмівна, 1907 р. народження, с. Сліпуха Мостівського району Одеської області, німкеня, із працівників, малоосвічена. Проживала у с. Сліпуха Мостівського району Одеської області. Селянка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення у 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЄЛОН Федір Федорович, 1893 р. народження, с. Вормс Березівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЄЛОН Христина Іванівна, 1902 р. народження, с. Хоршево Мостівського району Одеської області, німкеня, із працівників, малоосвічена. Проживала у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення у 03.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЄЛОУС Іван Андрійович, 1890 р. народження, м. Миколаїв, українець, із селян, освіта

початкова. Проживав у м. Миколаєві. Начальник відділу постачання заводу «Дормашина». Заарештований 28.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 04.12.1937 року засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1957 р.

БЄЛОУСОВ Василь Олексійович, 1894 р. народження, с. Рубіжне Харківської області, українець, із робітників, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар інструментально-тракторного заводу. Заарештований 27.01.1935 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 25.07.1935 року засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БЄЛОУСОВ Гаврило Іванович, 1882 р. народження, місце народження невідоме, румун, дані про соціальне походження та освіту невідомі. Проживав у м. Миколаєві. Планувальник на заводі ім. А. Марті. Заарештований 07.10.1937 року. Трійкою при УНКВС УРСР по Миколаївській області 29.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БЄЛОУСОВ Іван Тихонович, 1896 р. народження, с. Куцуруб Очаківського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Куцуруб Очаківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 15.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 26.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.12.1937 р.

БЄЛЬСЬКИЙ Владислав Варфоломійович, 1869 р. народження, с. Зарудинці Бердичівського повіту, поляк, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Ветеринар торговельного порту. Заарештований 27.08.1937 року. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 04.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 20.01.1938 року. Реабілітований у 1989 році. Місце поховання невідомо.

БЄЛЬСЬКИЙ Онисим Тимофійович, 1896 року народження, х. Михайлівський Первомайського повіту, українець, із селян, неосвічений. Проживав на х. Михайлівському Первомайського повіту. Хлібороб. Заарештований 18.03.1921 року. Колегією Одеської губернської надзвичайної Комісії 11.06.1921 р. засуджений до розстрілу. Страчений. Дата невідома. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

БЄЛЬСЬКИЙ Пилип Миколайович, 1892 року народження, м. Очаків Одеської області, українець, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Очаківі Миколаївської області. Не працював. Заарештований 13.02.1938 р. Постановою Очаківського районного відділу НКВС від 27.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БЄЛЯВСЬКИЙ Влас Олександрович, 1910 р. народження, с. Велике-Троїцьке Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новоукраїнка Вознесенського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 11.05.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 01.09.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

БЄЛЯЄВ Захар Єпіфанович, 1896 р. народження, с. Привільне Привільнянського району Одеської області, українець, із селян. Дані про освіту відсутні. Проживав у с. Привільне Привільнянського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 10.12.1937 р. Трійкою при НКВС по Миколаївській області 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.01.1938 року. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

БЄЛЯЄВ Іларіон Тарасович, 1871 р. народження, с. Новогригорівка Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Без постійного місця проживання. Хлібороб. Заарештований 01.09.1930 р. Постановою Одеського міського відділу ДПУ від 02.09.1931 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БЄЛЯЄВ Лук'ян Нестерович, 1902 р. народження, с. Горохівка Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Охоронник на заводі ім. А. Марті. Заарештований 10.08.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 22.12.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

БЄЛЯЄВ Олексій Якович, 1900 р. народження, с. Привільне Привільнянського району Одеської області, українець, із селян, освіта вища. Проживав у радгоспі «Червоний чабан» Хорлів-

ського району Одеської області. Ветеринарний лікар, місце роботи невідоме. Заарештований 05.08.1935 р. Військовим трибуналом Одеського управління прикордонної та внутрішньої охорони УСРР 28.02.1936 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1962 р.

БЄЛЯЄВ Павло Іванович, 1918 р. народження, с. Богоявленськ Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Інвалід. Заарештований 18.08.1945 р. Військовим трибуналом Одеського військового округу 23.02.1947 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

БЄЛЯНСЬКИЙ Арон Ісакович 1908 р. народження, с. Вахнівка Вінницької області, єврей, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Начальник планового відділу обласного відділу торгівлі. Заарештований 04.03.1953 р. Миколаївським обласним судом 13.04.1953 р. засуджений до 25 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БЄРИНГАРД Павло Петрович, 1917 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Обліковець у радгоспі. Заарештований 09.07.1940 року. Миколаївським обласним судом 15.10.1940 р. засуджений до 4 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Помер в ув'язненні 28.03.1944 року. Реабілітований у 1992 р.

БЄРИНГАРДТ Вільгельміна Іванівна, 1897 року народження, с. Катеринка Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення у 03.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЄРИНГАРДТ Георгій Севастьянович, 1902 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта домашня. Проживав у с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 03.01.1933 р. Особ-

ливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 31.01.1933 року засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БЄРИНГАРДТ Йосип Іванович, 1882 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Листоноша. Місце роботи невідоме. Заарештований 07.07.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 21.09.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією всього майна. Страчений 26.09.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БЄРИНГАРДТ Михайло Георгійович, 1898 року народження, с. Катериненталь Ландауського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Механік об'єднання "Заготзерно". Заарештований 25.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 28.09.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БЄРИНГАРДТ-ПОДАРЕЦЬ Юлія Антонівна, 1920 р. народження, с. Зульц Ландауського району Одеської області, німкеня, із селян, освічена. Проживала у с. Зульц. Ландауського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована 20.04.1948 р. Військовим трибуналом 8-ї гвардійської армії засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Військовим трибуналом військового з'єднання радянських військ у Німеччині 24.08.1948 р. вирок відмінено. Військовим трибуналом військ МВС Вітебської області 06.12.1948 р. засуджена до 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Військовим трибуналом військ МВС Білоруського округу 25.12.1948 р. міра покарання знижена до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1993 р.

БЄХЛЄР Анастасія Олексіївна, 1926 р. народження, с. Штамберка Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала в с. Штамберка Варварівського району Миколаївської області. Посада та місце роботи невідомі. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР 11.10.1945 року виселена у Молотовську область, строк виселення невідомий. 06.01.1956 р. була знята з

обліку спецпоселення. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

БСХЛЕР Вікторія Каспарівна, 1936 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення у січні 1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БСХЛЕР Гілярій Миколайович, 1927 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Не працював. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений в Молотовську область, строк виселення невідомий. 04.02.1956 року був знятий з обліку спецпоселення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БСХЛЕР Емілія Миколаївна, 1919 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БСХЛЕР Євгенія Францівна, 1934 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БСХЛЕР Іван Іванович, 1927 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області. Не працював. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від

11.10.1945 р. виселений в Молотовську область, строк виселення невідомий. 18.01.1956 р. був знятий з обліку спецпоселення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БСХЛЕР Іван Каспарович, 1931 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БСХЛЕР Іда Генріхівна, 1918 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення у 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БСХЛЕР Каспар Михайлович, 1897 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Коваль. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 28.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БСХЛЕР Лідія Каспарівна, 1929 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення у 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БСХЛЕР Лізавета Йосипівна, 1921 р. народження, с. Кир'яківка Варварівського району Одеської області, німкеня, із працівників, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Працівник

сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 23.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЄХЛЄР Лізавета Каспарівна, 1933 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення у січні 1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЄХЛЄР Лізавета Людвігівна, 1905 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЄХЛЄР Маргарита Каспарівна, 1927 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення у 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЄХЛЄР Марія Іванівна, 1932 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЄХЛЄР Матильда Іванівна, 1928 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Михайлівка Єланецького

району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЄХЛЄР Микола Вікентійович, 1883 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 17.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 01.09.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 23.11.1938 р. Реабілітований у 1989 року. Місце поховання невідомо.

БЄХЛЄР Рафаїл Рафаїлович, 1902 р. народження, м. Миколаїв, німець, соціальне походження невідоме, неосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1941 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.08.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЄХЛЄР Роза Каспарівна, 1927 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Єланецького району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення у 27.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЄХЛЄР Станіслав Михайлович, 1904 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Інспектор райвідділу народної освіти. Заарештований 11.05.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 15.10.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 25.10.1938 р. Реабілітований у 1967 році. Місце поховання невідомо.

БЄХЛЄР Франц Францович, 1924 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району

Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЄХЛЄР Фрідріх Михайлович, 1869 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області. Колгоспник колгоспу ім. Петровського. Заарештований 15.07.1937 року. Трійкою при УНКВС по Одеській області 10.08.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1959 році.

БЄХЛЄР Яків Францович, 1911 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Тракторист. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений в Удмуртську АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 15.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЄЦЕР Абрам Йосипович, 1904 р. народження, с. Нагартва Березнегуватського району Одеської області, єврей, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Нагартва Березнегуватського району Одеської області. Неповнолітній. Заарештований 23.06.1925 р. Херсонським окружним відділом ДПУ 17.08.1925 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

БЗДИР Андрій Федорович, 1888 р. народження, с. Порудно Яворівського повіту, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Курячі Лози Кривоозерського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 29.09.1937 року. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 05.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 18.11.1937 р.

БЗДИР Павло Федорович, 1896 р. народження, с. Порудно Яворівського повіту, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Курячі Лози Кривоозерського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 29.09.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 17.11.1937 року засуджений до

розстрілу. Страчений 01.12.1937 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БИК Валентин Карпович, 1891 р. народження, м. Жгов (Польща), поляк, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Покровка Очаківського району Миколаївської області. Шкіпер у робітничому кооперативі. Заарештований 27.09.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 16.12.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Покарання відбував у Каргопільтабі НКВС СРСР. Реабілітований у 1989 р.

БИКО Катерина Едуардівна, 1915 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БИКОВ Григорій Григорович, 1902 р. народження, с. Балабанівка Жовтневого району Одеської області, росіянин, із робітників, вища освіта. До призову на військову службу проживав у с. Балабанівка Жовтневого району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 11.04.1937 р. Військовою Колегією Верховного суду СРСР 27.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 27.08.1937 року. Реабілітований у 1969 р. Місце поховання невідомо.

БИРЧАНСЬКИЙ Вольф Хаймович, 1896 р. народження, м. Кам'янка Київської області, єврей, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Товарознавець Миколаївського міського торговельного відділу. Заарештований 19.07.1938 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 05.01.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БИТКО Іларіон Іванович, 1907 р. народження, с. Болгарка Вознесенського району Одеської області, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Вознесенську Одеської області. Шофер Вознесенського маслозаводу. Заарештований 09.04.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 28.11.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Особливою на-

радою при Міністерстві Держбезпеки СРСР 22.03.1947 р. Постанову трійки при УНКВС по Одеській області від 28.11.1937 р. відмінено, справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

БИТКОВСЬКИЙ Іван Адольфович, 1883 р. народження, м. Одеса, поляк, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Вознесенську Одеської області. Агроном Вознесенської МТС. Заарештований 22.08.1937 р. Рішенням НКВС СРСР і Прокурора СРСР від 17.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Дані про страту відсутні. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БИТЧЕНКО Андрій Якович, 1892 р. народження, с. Аристархівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Аристархівка Вознесенського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 13.01.1933 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 23.03.1933 року засуджений до заслання в Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БИТЧЕНКО Олександра Гаврилівна, 1905 року народження, с. Маловелідарівка Єланецького району Одеської області, українка, із селян, освіта початкова. Проживала в с. Аристархівка Вознесенського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 17.04.1944 р. Особливою нарадою при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР 09.07.1945 р. засуджена до 5 років ВТТ. Особливою нарадою при Міністерстві Держбезпеки СРСР 23.08.1947 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

БИЧЕНКО Яків Іванович, 1898 р. народження, м. Одеса, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколасві. Не працював. Заарештований 09.09.1947 р. Військовим трибуналом 2-ї гвардійської механізованої дивізії 13.12.1947 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

БИЧКОВ Віссаріон Андрійович, 1885 р. народження, с. Анастасівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Водокачка Миколаївського району Одеської області. Хлібо-

роб. Заарештований 23.02.1930 р. Трійкою при Колегії ДПУ УСРР 30.03.1930 р. засуджений до 5 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

БИЧКОВ Микола Андрійович, дата народження невідома, х. Водокачка Миколаївського району Одеської області, національність невідома, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Водокачка Миколаївського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 25.02.1924 р. 09.04.1924 р. справу передано до Миколаївського окружного відділу ДПУ. Дані про винесення вироку у справі відсутні. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БИЧКОВ Яків Олексійович, 1899 р. народження, с. Петропавлівка Арбузинського району Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Петропавлівка Арбузинського району Одеської області. Голова колгоспу. Заарештований 20.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 27.11.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1962 р.

БИЧКОВСЬКИЙ Степан Олександрович, 1895 р. народження, с. Семки Вінницької області, українець, із селян, освічений. Проживав у радгоспі "Авангард" Миколаївської області. Тесляр у радгоспі. Заарештований 08.11.1937 року. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 27.11.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Покарання відбував у м. Рибінську. Звільнений 08.11.1947 р. Реабілітований у 1960 р.

БИШМУЛ Микола Семенович. 1887 р. народження, с. Малинівка Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Малинівка Новоодеського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 05.02.1930 р. Трійкою при Колегії ДПУ УСРР 12.02.1930 р. засуджений до 4 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 році.

БИШОВ Петро Християнович, 1930 р. народження, с. Василівка Суворівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Василівка Суворівського району Одеської області. Не працював. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений в Молотовську область, строк виселення невідомий. 16.02.1956 року був

знятий з обліку спецпоселення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БІБЕР Едуард Іванович, 1887 р. народження, Григорівський район Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у Григорівському районі Одеської області. Працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БІБЕР Травпат Едуардович, 1930 р. народження, с. Ямська пошта Яновського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Веселинове Веселинівського району Миколаївської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БІБЕРГАН Марк Абрамович. 1907 р. народження. с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області, єврей, із селян, член ВКП(б), освічений. Під час військової служби проживав у м. Владивосток. Командир 53-го окремого авіазагону військово-повітряних сил Тихоокеанського флоту. Заарештований 19.12.1937 року. Військовою Колегією Верховного суду СРСР 04.05.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 04.05.1938 року. Реабілітований у 1956 р. Місце поховання невідомо.

БІБІК Іван Якимович, 1894 р. народження, м. Рашенка Полтавської губернії, українець, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Касир заводу “Серп і молот”. Заарештований 21.12.1932 р. Трійкою при Колегії ДПУ УСРР 25.03.1933 р. засуджений до 5 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 році.

БІГЛЕР Георгій Карлович, 1885 р. народження, с. Казанка Одеської області, німець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Майстер заводу ім. А. Марті. Заарештований 5.11.1936 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 10.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 16.08.1937 р. Реабілітований у 1990 р. Місце поховання невідомо.

БІГЛЕР Катерина Павлівна, 1905 р. народження, с. Шпеер Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеер Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 26.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІГЛЕР Марія Піусівна, 1927 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Робітниця дитячого садку. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 26.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІГЛЕР Отто Павлович, 1931 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 26.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 року.

БІГЛЕР Піус Йосипович, 1892 р. народження, с. Михайлівка Зельцьського району Одеської області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Бухгалтер. Місце роботи невідоме. Заарештований 08.07.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 21.09.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 26.09.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БІДЕНКО Олександра Федорівна, 1921 р. народження, с. Піски Баштанського району Одеської області, українка, із селян, освіта середня. Проживала у м. Миколаєві. Студентка педагогічного інституту. Заарештована 09.03.1945 року. Миколаївським обласним судом 29.10.1945 року засуджена до 10 років ВТТ з поразкою в правах на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

БІЕР Вільгельм Георгійович, 1934 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БІЕР Яків Георгійович, 1931 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Актюбінськ. Знятий з обліку спецпоселення 23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БІСР Альбіна Георгіївна, 1927 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІСР Христина Яківна, 1905 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІЗЕР Рахіль Іллівна, 1907 р. народження, с. Велика Сейдеменуха Снігурівського району Одеської області, єврейка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Велика Сейдеменуха Снігурівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована 03.12.1925 р. Постановою Херсонського окружного відділу ДПУ від 05.02.1926 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1998 р.

БІЙЛЕР Роза Іванівна, 1911 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської об-

ласті, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БІКЕЛІС Никодим Никодимович, 1895 р. народження, с. Михайлове-2 Свентянського повіту Віленської губернії, литовець, із селян, середня освіта. Проживав у с. Жовтневе Новобузького району Миколаївської області. Завідуючий амбулаторією залізничної станції “Новий Буг”. Заарештований 12.02.1938 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області 09.05.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БІКІКНОЛЬ Лілія Вільгельмівна, 1931 р. народження, м. Вознесенськ Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Вознесенськ Миколаївської області. Не працювала. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІККО Антон Григорович, 1902 р. народження, с. Ганнівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 16.02.1938 р. Тилігуло-Березанським районним відділом НКВС 01.06.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БІКО Альберт Францович, 1912 р. народження, с. Курганка Криворізького району Дніпропетровської області, німець, із селян, освіта незакінчена вища. Проживав у с. Комісарівка Широколанівського району Миколаївської області. Вчитель. Заарештований у 1946 р. На підставі постанови ДКО 702-СС від 22.09.1941 року виселений у Північноказахстанську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БІКО Йосип Йосипович, 1922 р. народження, с. Березівка Березівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Березівка Березівського району Одеської

області. Водій. Заарештований у 1941 р. На підставі директиви МВС №68 у 1946 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 28.01.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БІЛА Марія Андріївна, 1914 р. народження с. Градіївка Мостівського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Веселинове Веселинівського району Миколаївської області. Завідуюча зернопунктом Веселинівського об'єднання "Заготзерно". Заарештована 22.03.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 26.06.1945 року засуджена до 8 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Верховним судом СРСР 31.05.1947 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

БІЛА Марія Степанівна, 1896 р. народження, с. Корчине Варварівського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Корчине Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована 04.10.1945 р. Миколаївським обласним судом 30.10.1945 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

БІЛА-ДІЛЬМАН Павлина Йосипівна, 1924 року народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Нвчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІЛЕНКО Йосип Іванович, 1889 р. народження, с. Костянтинівка Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Новопавлівка Арбузинського району Одеської області. Робітник. Заарештований 17.05.1933 року. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УРСР 04.07.1933 р. засуджений до виселення на Урал. Строк виселення невідомо. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БІЛЕНКО Кирило Пилипович, 1902 р. народження, с. Грушівка Первомайського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Грушівка Первомайського

району Одеської області, інвалід. Дата арешту невідома. Військовим трибуналом військ м. Одеси виселений у Воркутлагер на 15 років. На підставі наказу МВС і Прокуратури СРСР від 15.02.1954 року достроково звільнений із ВТТ та направлений в с. Грушівка Первомайського району Миколаївської області під опіку родичів та нагляд органів МВС. Дані про реабілітацію відсутні.

БІЛЕНКО Микола Тимофійович, 1922 р. народження, с. Грушівка Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Військовослужбовець. Заарештований 06.12.1941 р. Військовим трибуналом 38-ї армії 09.12.1941 р. засуджений до розстрілу. Страчений 15.12.1941 р. Реабілітований у 1991 року. Місце поховання невідомо.

БІЛЕНКО Прокіп Пилипович, 1906 р. народження, с. Грушівка Первомайського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Грушівка Первомайського району Одеської області. Робітник. Заарештований 23.06.1933 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УРСР 03.08.1933 р. засуджений до виселення у Вологодську область. Строк виселення невідомо. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БІЛЕНЬКИЙ Григорій Мусійович, 1900 р. народження, м. Расня (Білорусія), білорус, із робітників, освіта початкова. Проживав у с. Мостове Мостівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 16.02.1937 р. Особливою нарадою при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР 10.12.1937 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

БІЛЕЦЬКИЙ Андрій Васильович, 1842 р. народження, Київська губернія, росіянин, із селян, освіта початкова. Проживав у Первомайському районі Одеської області. Лікар. Заарештований 15.09.1920 р. Колегією Одеської губернської надзвичайної Комісії 07.10.1920 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 09.10.1920 р. Реабілітований у 1991 році. Місце поховання невідомо.

БІЛЕЦЬКИЙ Віктор Якович, 1913 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Токар заводу ім. 61 комунара. Заарештований 27.01.1935 року. Постановою прокуратури Одеської області

від 25.05.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БІЛЕЦЬКИЙ Георгій Семенович, 1888 р. народження, с. П'ятничан Кам'янець-Подільського округу, українець, із служителів культу, освіта середня. Проживав у м. Первомайську Одеської області. Хлібороб. Заарештований 12.04.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 20.04.1938 року засуджений до розстрілу. Страчений 28.04.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БІЛИЙ Антон Іванович, 1906 р. народження, с. Лук'янівка Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Лук'янівка Кривоозерського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 25.04.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 06.05.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 31.05.1938 р. Реабілітований у 1960 р. Місце поховання невідомо.

БІЛИЙ Василь Васильович, 1899 р. народження, с. Градіївка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Градіївка Доманівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 28.02.1929 р. Особливою нарадою при ДПУ УРСР 24.10.1929 р. засуджений до заслання в Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БІЛИЙ Василь Васильович, 1899 р. народження, с. Градіївка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Градіївка Доманівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 28.02.1929 р. Особливою нарадою при ДПУ УСРР 24.10.1929 р. засуджений до заслання в Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БІЛИЙ Григорій Васильович, 1891 р. народження, с. Градіївка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Градіївка Доманівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 28.02.1929 р. Засуджений до заслання в Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БІЛИЙ Данило Федорович, 1877 р. народження, с. Федорівка Березнегуватського району Одеської області, українець, із селян, малоосві-

чений. Проживав у с. Федорівка Березнегуватського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 31.03.1933 р. Рішення по справі не прийнято. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БІЛИЙ Дмитро Петрович, 1899 р. народження, с. Баловне Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Баловне Миколаївського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 24.02.1932 р. Миколаївським міським народним судом 29.03.1932 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

БІЛИЙ Іван Арсентійович, 1916 р. народження, м. Дніпропетровськ, росіянин, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований у лютому 1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС по Миколаївській області 02.03.1945 р. засуджений до 10 років ВТТ з поразкою в правах на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

БІЛИЙ Іван Йосипович, 1884 р. народження, с. Костянтинівка Жовтневого району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 09.12.1947 р. Військовим трибуналом військ МВС по Миколаївській області 26.01.1948 року засуджений до 25 років ВТТ з поразкою в правах на 5 років. Звільнений 01.04.1955 р. Після відбуття покарання проживав у м. Миколаєві. Реабілітований у 1959 р.

БІЛИЙ Микола Ісайович, 1924 р. народження, с. Олено-Калинівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новоантонівка Новобузького району Миколаївської області. Тракторист у колгоспі. Заарештований 18.03.1949 р. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 14.05.1949 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Військовим трибуналом Одеського військового округу 06.05.1955 р. міра покарання знижена до 6 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

БІЛИЙ Михайло Семенович, 1887 р. народження, с. Водяно-Ларине Єланецького району Одеської області, українець, соціальне походження невідоме. Дані про освіту відсутні.

Проживав у с. Водяно-Ларине Єланецького району Миколаївської області. Посада та місце роботи невідомі. Заарештований 12.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 19.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

БІЛИЙ Михайло Семенович, 1887 р. народження, с. Водяно-Лорине Єланецького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Водяно-Лорине Єланецького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 12.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 19.11.1937 року засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1961 р.

БІЛИЙ Олексій Сергійович, 1914 р. народження, с. Єлизаветівка Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. До призову на військову службу проживав у с. Єлизаветівка Снігурівського району Одеської області. Червоноармієць. Заарештований 16.03.1937 р. Військовим трибуналом першого кінного корпусу Київського військового округу 28.11.1937 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БІЛИЙ Пантелій Олександрович, 1889 р. народження, с. Красівка Сурозького району Орловської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Улянівка Новоодеського району Миколаївської області. Голова колгоспу ім. Калініна. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 22.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 14.06.1938 р. Реабілітований у 1958 р. Місце поховання невідомо.

БІЛИЙ Петро Гнатович, 1893 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Майстер на заводі №198. Заарештований 14.03.1938 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 25.03.1938 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БІЛИЙ Петро Мефодійович, 1885 р. народження, с. Нова Антонівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Нова Антонівка Новобузького району Одеської області. Бригадир у колгоспі.

Заарештований 07.07.1933 р. Народним судом Новобузького району 12.07.1933 р. засуджений до 6 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БІЛИЙ Федір Максимович, 1901 р. народження, с. Білоусівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Бакай Вознесенського району Миколаївської області. Начальник пожежної охорони у колгоспі "Червоний маяк". Заарештований 11.01.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 29.05.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БІЛИК Давид Рувимович, 1898 р. народження, м. Вознесенськ Одеської області, єврей, із робітників, член ВКП(б), малоосвічений. Під час військової служби проживав у м. Ташкенті. Начальник політвідділу Ташкентського військового училища, полковий комісар. Заарештований 22.06.1937 р. Військовою Колегією Верховного Суду СРСР 09.10.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 09.10.1938 р. Реабілітований у 1957 р. Місце поховання невідомо.

БІЛИКОВ Олександр Костянтинович, 1904 року народження, м. Регіця (Білорусія), росіянин, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Особливою Народою при Народному Комісарі внутрішніх справ СРСР від 22.06.1937 року засуджений до 5 років ВТТ. Подальша доля невідома.

БІЛКС-ГОНЧАРОВА Людмила Андріївна, 1902 р. народження, м. Рига, латишка, із робітників, середня освіта. Проживала у с. Варварівка Миколаївського району Миколаївської області. Секретар-друкарка Варварівської райспоживспілки. Заарештована 27.04.1938 р. Постановою Варварівського районного відділу НКВС від 20.12.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

БІЛЛЕР Емма Іванівна, 1915 р. народження, с. Рорбах Ландауського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала в с. Чубарівка Березівського району Одеської області. Посада та місце роботи невідомі. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Строк виселення невідомий. 03.02.1956 р.

була Знята з обліку спецпоселення. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

БІЛЛЕР-МАЕРЛИ Ольга Іванівна, 1932 р. народження, Тилігуло-Березанський район Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у Тилігуло-Березанському районі Миколаївської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 01.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІЛЛЕР Генріх Фрідріхович, 1919 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Костромську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БІЛЛЕР Генріх Фрідріхович, 1930 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БІЛЛЕР Єва Християнівна, 1876 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Померла 13.05.1953 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІЛЛЕР Євгенія Севаст'янівна 1918 р. народження, с. Катеринівка Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення у

11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІЛЛЕР Катерина Георгіївна, 1893 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення у 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІЛЛЕР Лідія Карлівна, 1885 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІЛЛЕР Луїза Іванівна, 1921 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 26.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІЛЛЕР Никодим Валентинович, 1926 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Помер 19.04.1950 р. внаслідок самогубства. Реабілітований 17.04.1991 р.

БІЛЛЕР Пилип Матвійович, 1929 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 27.01.1956

року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БІЛІЄР Роза Еммануїлівна, 1920 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІЛІЄР Роза Францівна, 1896 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Померла від раку 10.01.1951 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІЛІЄР Франц Давидович, 1884 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бондарівка Веселинівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 16.12.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 27.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 30.12.1937 р. Реабілітований у 1961 р.

БІЛІЄР Фрідріх Фрідріхович, 1937 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БІЛІЛЬ Християн Християнович, 1906 р. народження, с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Голова колгоспу. Заарештований 08.07.1938 року. Трійкою при УНКВС по Одеській області 15.10.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 25.10.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БІЛІЛЬ Яків Іванович, дата народження невідома, с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Робітник на МТС. Заарештований 08.07.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 15.11.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 23.11.1938 р. Реабілітований у 1990 році. Місце поховання невідомо.

БЛОГРУД Олександр Костянтинович, 1895 року народження, м. Ромни Сумської області, національність, соціальне походження та освіта невідомі. Проживав у м. Миколаєві. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований 16.06.1920 року. Постановою Миколаївської губернської надзвичайної Комісії від 01.07.1920 р. засуджений до 5 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БЛОЗІР Яків Павлович, 1879 р. народження, с. Шестерня Широківського району Дніпропетровської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Петрово-Висунське Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 29.09.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 30.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Дані про страту відсутні. Реабілітований у 1990 р. Місце поховання невідомо.

БЛОІВАНЕНКО Олександр Євдокимович, 1905 р. народження, с. Махновка Веселинівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Махновка Веселинівського району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований 04.04.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 27.11.1944 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

БЛОКАМІНСЬКИЙ Прокіп Опанасович, 1903 р. народження, с. Бузьке Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Бузьке Арбузинського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 02.12.1937 р. Особливою нарадою при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР 05.12.1937 року засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БІЛОКОБИЛЬСЬКИЙ Павло Іванович, 1911 р. народження, с. Вейденівка Вейденівського району Воронежської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новоочаків Володимирівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО 8971-С від 18.08.1945 р. виселений в Іркутську область. Знятий з обліку спецпоселення 27.10.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БІЛОКОНЕНКО Меланія Опанасівна, 1896 р. народження, с. Єланець Єланецького району Одеської області, українка, соціальне походження невідоме. Дані про освіту відсутні. Проживала у с. Єланець Єланецького району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 12.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 19.11.1937 р. засуджена до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома.

БІЛОКОНЬ Михайло Олександрович, 1913 року народження, с. Сухий Єланець Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Тесляр на заводі №200. Заарештований 04.08.1941 р. Військовим трибуналом 10.08.1941 року засуджений до розстрілу. Страчений 11.08.1941 р. Реабілітований у 1990 р. Місце поховання невідомо.

БІЛОНОЖКО Леонід Олексійович, 1926 р. народження, с. Богоявленськ Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. До призову на військову службу проживав у с. Богоявленськ Миколаївського району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 24.06.1944 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 28.04.1945 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БІЛОНОЖКО Степан Лаврентійович, 1900 року народження, с. Жовтнєве Жовтневого району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Котляреве Жовтневого району Миколаївської області. Сторож у радгоспі. Заарештований 18.09.1946 р. Миколаївським обласним судом 30.10.1946 р. засуджений до 4 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

БІЛОУС Григорій Никифорович, 1915 р. народження, с. Братське Братського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Братське Братського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 16.04.1937 р. Військовим трибуналом військового з'єднання Київського військового округу 25.02.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БІЛОУС Дорофій Миколайович. 1879 р. народження, с. Мигія Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мигія Первомайського району Одеської області. Сторож. Місце роботи невідоме. Заарештований 14.07.1941 р. Помер у в'язниці м. Златоуста. Дата смерті невідома. Постановою слідчої групи НКВС УРСР від 23.05.1942 р. справу припинено. Реабілітований у 1998 р.

БІЛОУС Іван Андрійович, 1896 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, дані про освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві. Начальник постачання заводу "Дормашина". Заарештований 28.07.1937 р. Трійкою при УНКВС УРСР по Миколаївській області 04.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БІЛОУС Іван Опанасович, 1889 р. народження, с. Врадіївка Великоградіївського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Врадіївка Великоградіївського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 08.04.1938 р. Одеським обласним судом 08.05.1939 р. засуджений до 5 років ВТТ з поразкою у правах на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БІЛОУС Лаврентій Трохимович, 1896 р. народження, с. Новокостянтинівка Братського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Новокостянтинівка Братського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 05.03.1937 р. Одеським обласним судом 02.02.1938 р. засуджений до 5 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БІЛОУС Наталя Опанасівна, 1915 р. народження, с. Привільне Привільнянського району Одеської області, українка, із селян, малоосвіче-

на. Проживала у с. Привільне Привільнянського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 30.04.1944 р. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 24.08.1944 р. засуджена до 15 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. УКДБ по Миколаївській області 29.07.1955 р. справу припинено. Покарання відбувала у м. Воркута. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1999 р.

БІЛОУС Олена Францівна, 1904 р. народження, м. Одеса, українка, із робітників, освічена. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 13.07.1944 р. Миколаївським міським відділом НКВС 08.09.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

БІЛОУСІВ Василь Карпович, 1902 р. народження, с. Мар'ївка Лисогірського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мар'ївка Лисогірського району Одеської області. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі постанови ДКО 8971-С від 18.08.1945 р. виселений у Молотовську область. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БІЛОУСОВ Гаврило Іванович, 1882 р. народження, м. Кишинів (Молдавія), українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу ім. А. Марті. Заарештований 04.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 29.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. УНКВС по Миколаївській області 17.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

БІЛОУСОВ Григорій Дмитрович, 1901 р. народження, с. Сухий Єланець Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Пічник мартенівського цеху суднобудівного заводу. Рішенням Наркомун Внутрішніх справ і Прокурора СРСР від 17.12.1937 року засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 03.01.1938 року. Реабілітований у 1957 році. Місце поховання невідомо.

БІЛОУСОВ Іван Тихонович, 1896 р. народження, місце народження невідоме, українець, із селян. Дані про освіту відсутні. Проживав у Очаківському районі Миколаївської області. Посада та місце роботи невідомі. Заарештований

15.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 26.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Дані про страту відсутні. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

БІЛОУСОВ Микита Іванович, 1885 р. народження, с. Софіївка Херсонського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Одноосібник. Заарештований 12.06.1928 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ 22.10.1928 р. засуджений до виселення на 3 роки за межі України. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

БІЛОУСОВА Валентина Василівна, 1923 р. народження, м. Очаків Одеської області, українка, соціальне походження невідоме, середня освіта. Під час Великої Вітчизняної війни перебувала в Австрії. Не працювала. Заарештована 03.09.1946 р. Військовим трибуналом 2-ї повітряної армії 02.11.1946 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

БІЛОЧУК Іван Григорович, 1922 р. народження, с. Мостове Мостівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мостове Мостівського району Одеської області. Військовослужбовець. Заарештований 13.03.1942. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 14.04.1943 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

БІЛОШАПКА Іван Павлович, 1888 р. народження, с. Альдотівка Варварівського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав на х. Бузький Новоодеського району Одеської області. Різнораб. Заарештований 13.09.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 21.09.1937 р. засуджений до 8 років ВТТ. Покарання відбував у Архангельській області. Після відбуття покарання проживав у с. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївської області. Реабілітований у 1963 р.

БІЛЯВСЬКИЙ Данило Володимирович, 1877 р. народження, м. Миколаїв, українець, із службовців, дані про освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві. Священик. Заарештований 04.11.1937 р. Трійкою при УНКВС УРСР по Миколаївській області 15.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БІЛЯЧЕНКО Яків Полікарпович, 1881 р. народження, с. Афанасівка Снігурівського району Одеської області, українець із селян, освіта початкова. Проживав у с. Афанасівка Снігурівського району Одеської області. Хлібороб. Дата арешту невідома. Особливою нарадою при Колегії ОДПУ 13.01.1930 р. засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БІЛЯШЕВСЬКИЙ Леонтій Дмитрович, 1896 р. народження, с. Казанка Казанківського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Казанка Казанківського району Одеської області. Коваль. Місце роботи невідома. Заарештований 10.12.1937 р. Миколаївським обласним судом 19.08.1938 р. засуджений до 6 років ВТТ. Верховним Судом УРСР 10.08.1962 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

БІНДЕЛЬМАН Йосип Йосипович, 1902 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із робітників, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Одеської області. Слюсар на МТС. Заарештований 27.06.1941 р. Новосибірським обласним судом 22.12.1941 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1963 р.

БІНДЕЛЬМАН Матильда Іванівна, 1907 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідома. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІНДЕМАН Едмунд Павлович, 1937 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Школяр. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БІНДЕМАН Еммануїл Павлович, 1935 р. народження, с. Ландау Варварівського району

Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Школяр. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БІНДЕМАН Ольга Павлівна, 1935 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідома. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІНДЕМАН Роза Павлівна, 1931 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Костромську область. Знята з обліку спецпоселення у 17.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІНДЕМАН Роза Юмосівна, 1905 р. народження, с. Ватерлоо Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІНІСНКО Михайло Федорович, 1918 р. народження, м. Очаків Одеської області, українець, із селян, кандидат у члени ВКП(б), освіта середня. Проживав у м. Очаківі Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 12.06.1943 р. 30.06.1943 р. справу припинено. Назва установи, яка припинила справу, невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БІНЬКОВСЬКИЙ Казимир Владиславович, 1895 р. народження, м. Дуниново (Польща), поляк, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Заступник директора меблевої фабрики. Рішенням Особливої наради при УНКВС по Миколаївській області від 04.10.1938

року засуджений до розстрілу з конфіскацією особистого майна. Страчений 08.10.1938 р. Реабілітований у 1957 р. Місце поховання невідомо.

БІР Георгій Якович, 1907 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 08.04.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 05.10.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.10.1938 р. Реабілітований у 1961 році. Місце поховання невідомо.

БІРЗУЛ Володимир Федорович, 1924 р. народження, с. Нова Одеса Новоодеського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО 8971-С від 18.08.1945 р. виселений в Амурську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БІРНБЕРГ Лея Єхіївна, 1907 р. народження, м. Миколаїв, єврейка, із міщан, середня освіта. Проживала у м. Миколасві. Учениця школи крою та шиття. Заарештована 16.11.1926 року Миколаївським окружним відділом ДПУ 11.03.1926 р. справу припинено. 08.07.1936 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УРСР виселена за межі України. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1998 р.

БІРКЛЄ Вільма Яківна, 1927 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Казажстан. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІРМАН Ірма Яківна, 1935 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Вологодську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БІР-РУДЕНКО Марта Християнівна, 1917 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІРЮКОВ Лев Захарович, 1888 р. народження, с. Іванівка Голопристанського району Одеської області, українець, із селян, середня освіта. Проживав у с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області. Ветеринарний фельдшер Снігурівської ветеринарної лікарні. Заарештований 29.04.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 09.06.1945 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

БІСЛЕР Володимир Матвійович, 1920 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Дата арешту невідома. На підставі постанови ДКО 9871-С від 18.08.1945 р. та директиви МВС СРСР 97 від 20.04.1946 р. виселений у Комі АРСР. Помер 05.11.1946 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

БІТЕРМАН Генріх Андрійович, 1881 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 18.12.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 29.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 10.02.1938 р. Реабілітований у 1989 році. Місце поховання невідомо.

БІТНЕР Лідія Романівна, 1903 р. народження, с. Новоюріївка Новобузького району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новоюріївка Новобузького району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку

спецпоселення у 06.05.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІТНЕР Марія Михайлівна, 1933 р. народження, с. Новоюріївка Новобузького району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Місце проживання невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 06.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІТНЕР Микола Михайлович, 1926 р. народження, с. Новоюріївка Новобузького району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новоюріївка Новобузького району Миколаївської області. Хлібороб. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 24.10.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БІТТЕРМАН Іван Андрійович, 1887 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 18.12.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 29.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 10.02.1938 р. Реабілітований у 1989 році. Місце поховання невідомо.

БІФЕЛЬД-БІБЕР Ельза Едуардівна, 1923 р. народження, с. Ананієве Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Веселинове Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 02.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІХЛЄР Амелія Вільгельмівна, 1932 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІХЛЄР Емма Петрівна, 1910 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІХЛЄР Іван Фрідріхович, 1909 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений в Алтайський край. Знятий з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БІХЛЄР Лідія Іванівна, 1935 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІХЛЄР Ліфа Іванівна, 1932 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Алтайський край. Знята з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІХЛЄР Марта Вільгельмівна, 1934 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Казахстан. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

БІХЛЄР Софія Вільгельмівна, 1936 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району

Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІХЛЄР Христина Петрівна, 1913 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Алтайський край. Знята з обліку спецпоселення 09.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІЦ Андрій Данилович, 1903 р. народження, с. Володовці Чернявського району Вінницької області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Димівка Новоодеського району Миколаївської області. Колгоспник у колгоспі “Червона Україна”. Заарештований 19.02.1938 року. Новоодеським районним відділом НКДБ 14.04.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БІЦ Готліб Готлібович, 1937 р. народження, с. Кавказьке Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кавказьке Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 31.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БІЦ Емілія Йосипівна, 1932 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІЦ Єфросинія Йосипівна, 1923 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського

району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІЦ Йосип Степанович, 1894 р. народження, с. Бломенфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Ветеринарний фельдшер. Заарештований 19.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 20.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 13.06.1938 р.). Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БІЦ Катерина Готлібівна, 1930 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із працівників, малоосвічена. Проживала на х. Кавказ Веселинівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення у 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІЦ Магдалина Йосипівна, 1927 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із працівників, малоосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІЦ Марія Георгіївна, 1894 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІЦ Мартин Степанович, 1889 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Завідуючий господарством райспоживспілки. Заарештований 17.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 20.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 13.06.1938 р. Реабілітований у 1989 році. Місце поховання невідомо.

БІЦ Микола Йосипович, 1920 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Кустанайську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БІЦ Олексій Йосипович, 1930 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 29.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БІЦ Христина Васиївна, 1911 р. народження, х. Кавказ Мостівського району Одеської області, німкеня, із працівників, малоосвічена. Проживала на х. Кавказ Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення у 31.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БІШЛЕР Іван Якович, 1894 р. народження, х. Добра Балка Володимирівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Христофорівка Баштанського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 29.05.1929 р. Постановою Колегії ДПУ УСРР від 23.08.1929 р. засуджений до 5 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991р.

БІШОВ Амелія Християнівна, 1901 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала в с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Посада та місце роботи невідомі. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР 11.10.1945 р. виселена у Північний край. Строк виселення невідомий. 08.01.1956 р. була знята з обліку спецпоселення. Після звільнення проживала в Архангельській області. Реабілітована у 1991 р.

БІШОВ Марія Іванівна, 1914 р. народження, с. Василівка Суворівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала в с. Василівка Суворівського району Одеської області. Посада та місце роботи невідомі. Заарештована в 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Строк виселення невідомий. 10.01.1956 р. була знята з обліку спецпоселення. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

БІШОВ Християн Християнович, 1911 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 08.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БІШОВЕЦЬ Трохим Іванович, 1880 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу ім. А. Марті. Заарештований 22.09.1936 р. Одеським обласним судом 29.12.1936 року засуджений до 3 років ВТТ з поразкою в правах на 1 рік. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

БЛАГОДАТНИЙ Ілля Федорович, 1909 р. народження, с. Новосеменовське Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новосеменовське Снігурівського району Миколаївської області. Червоноармієць 464-го батальйону. Заарештований 24.04.1942 р. Військовим трибуналом 374-ї стрілецької дивізії 28.04.1942 р. засуджений до

розстрілу. Дата розстрілу невідома. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

БЛАГОДАТНИЙ Пилип Федорович, 1890 р. народження, с. Капустине Звенигородського району Київської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новосеастополь Снігурівського району Миколаївської області. Колгоспник у колгоспі ім. 8 Березня. Заарештований 20.07.1938 р. Миколаївським обласним судом 25.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

БЛАГОРАЗУМНИЙ Василь Андрійович, 1899 р. народження, с. Обухівка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Обухівка Арбузинського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 07.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Покарання відбував у м. Улан-Уде. Рішенням Одеської обласної прокуратури від 17.01.1940 р. справу припинено. Реабілітований у 1989 р.

БЛАК Петро Петрович, 1903 р. народження, с. Озеріве Фріц-Геккертівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Мирівка Фріц-Геккертівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 20.09.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 18.10.1937 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 27.10.1937 р. Реабілітований у 1964 р. Місце поховання невідомо.

БЛАНУЦА Андрій Кіндратович, 1887 р. народження, с. Костянтинівка Арбузинського району Одеської області, молдованин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новоселівка Доманівського району Миколаївської області. Бджоляр у колгоспі. Заарештований 21.10.1947 року. Військовим трибуналом військ МВС Одеської області 17.02.1948 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Слідчим відділом УКДБ при Раді Міністрів УРСР по Миколаївській області 15.03.1955 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БЛАНУЦА Максим Герасимович, 1890 р. народження, с. Костянтинівка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Воля Арбузинського району Миколаївської області. Колгосп-

ник у колгоспі «П'ятирічка». Заарештований 18.03.1946 р. Миколаївським обласним судом 23.06.1946 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

БЛАНУЦА Опанас Трохимович, 1876 р. народження, с. Костянтинівка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Костянтинівка Арбузинського району Одеської області. Конюх у колгоспі. Заарештований 29.08.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 26.09.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Покарання відбував у м. Теміртау. Реабілітований у 1989 р.

БЛЕЙЛЕ Борис Францович, 1910 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Бригадир. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Джамбульську область. Знятий з обліку спецпоселення 26.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЛЕЙЛЕ Вікторія Фрідріхівна, 1933 р. народження, с. Юшкове Дергачівського району Саратовської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЛЕЙЛЕ Емілія Фрідріхівна, 1927 р. народження, с. Юшкове Дергачівського району Саратовської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЛЕЙЛЕ Лізавета Францівна, 1894 р. народження, с. Катериненталь Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця.

Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЛЕЙЛЕ Рафаїл Михайлович, 1914 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Помер 20.08.1949 р. від туберкульозу легень. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЛЕЙЛЕ Роза Фрідріхівна, 1926 р. народження, с. Юшкове Дергачівського району Саратовської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 01.02.1956 року. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЛЕЙЛІ Іван Фрідріхович, 1930 р. народження, с. Юшкове Дергачівського району Саратовської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЛЕК Олександр Іванович, 1915 р. народження, м. Миколаїв, латиш, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Технолог заводу №198. Рішенням Особливої наради при Народному Комісарі ВС СРСР від 16.02.1938 року засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

БЛЕХ Олександр Данилович. 1882 р. народження, с. Дембинки (Польща), німець, із робітників, освічений. Проживав у с. Малий Єланець Єланецького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 07.12.1937 року. Особливою нарадою при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР 16.01.1938 р. засуджений до 10 років ВТТ. Покарання відбував у Комі АРСР. Реабілітований у 1957 р.

БЛИЗНИЧЕНКО Андрій Данилович, 1899 року народження, м. Миколаїв, українець, дані про соціальне походження та освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві. Візниця. Місце роботи невідоме. Заарештований 26.09.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 14.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений. Дані про страту відсутні. Дані про реабілітацію відсутні. Місце поховання невідомо.

БЛИЗНИЧЕНКО Данило Денисович, 1876 року народження, с. Баловне Миколаївського району Одеської області, українець, національність невідома. Дані про освіту відсутні. Проживав у Новоодеському районі Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований 26.09.1937 року. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 14.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Дані про страту відсутні. Дані про реабілітацію відсутні. Місце поховання невідомо.

БЛИЗНИЧЕНКО Дар'я Петрівна, 1900 р. народження, с. Широке Криворізького району Одеської області, українка, дані про соціальне походження та освіту невідомі. Проживала у м. Миколаєві. Посада та місце роботи невідомі. Заарештована 26.09.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 14.11.1937 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЛИЗНИЧЕНКО Марія Дементіївна, 1884 року народження, с. Григорівка Новоодеського району Одеської області, українка, дані про соціальне походження та освіту невідомі. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 01.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 14.11.1937 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЛИХАРСЬКИЙ Ян Феліксівич, 1919 р. народження, м. Голованівка Голованіського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Рядовий червоноармієць. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 22.11.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку 15.01.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЛОХА Степан Микитович, 1878 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Висунськ Бе-

резнегуватського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 20.11.1937 р. Березнегуватським районним відділом НКВС 10.11.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БЛОХІН Георгій Гаврилович, 1909 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, середня освіта. Проживав у м. Одесі. Студент інституту народної освіти. Заарештований 10.10.1929 р. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ від 26.02.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БЛОХІН Данило Єгорович, 1884 р. народження, с. Посад Вороне Чернігівської губернії, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Володимирівка Володимирівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 26.01.1930 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 03.04.1930 р. засуджений до 3 років ВТТ. Реабілітований у 1989 р.

БЛЮМ Герман Карлович, 1903 р. народження, м. Одеса, німець, із робітників, освіта початкова. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області. Голова колгоспу. Заарештований 08.07.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 23.09.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений Дані про страту відсутні. Реабілітований у 1959 році. Місце поховання невідомо.

БЛЮМЕНФЕЛЬ Емілія Олександрівна, 1937 року народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БЛЮМЕНШТЕЙН Домінік Расмусович, 1933 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 18.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЛЮМЕНШТЕЙН Елеонора Іванівна, 1911 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення у 30.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЛЮМЕНШТЕЙН Іван Васильович, 1919 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у м. Хапциск Сталінської області. Тесляр. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у м. Солікамськ. Знятий з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЛЮМЕНШТЕЙН Маргарита Карлівна, 1912 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення у 18.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

БЛЮМЕНШТЕЙН Марія Олександрівна, 1934 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення у 30.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЛЮМЕНШТЕЙН Олександр Домінікович, 1905 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.12.1955 року. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЛЮМЕНШТЕЙН Павлина Расмусівна, 1931 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення у 18.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

БЛЮМЕНШТЕЙН Расмус Степанович, 1930 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЛЮМЕНШТЕЙН Роза Валентинівна, 1896 р. народження, с. Гольдштадт Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БОББ-МЕССЕР Катерина Лаврентіївна, 1908 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення у 02.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БОБЕР Петро Спиридонович, 1909 р. народження, с. Новодмитрівка Новобузького району Одеської області, українець, із робітників, кандидат у члени ВКП(б), малоосвічений. До призову на військову службу проживав у с. Новодмитрівка Новобузького району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 26.04.1943 р. Військовим трибуналом Південного фронту 22.05.1943 р. справу припи-

нено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БОБИР Віктор Антонович, 1926 р. народження, с. Новодмитрівка Новобузького району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1951 р. На підставі наказу МДБ СРСР 18/1013-170024 від 17.08.1955 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БОБИР Микола Петрович, 1890 р. народження, с. Ковалівка Криворізького округу, українець, із селян, освіта початкова. Проживав на х. Бурячки Одеської області. Заарештований 27.02.1930 р. Трійкою при Колегії ДПУ УСРР 05.05.1930 р. засуджений до 8 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 році.

БОБИР Трохим Демидович, 1877 р. народження, с. Широке Криворізького округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Бурячки. Хлібороб. Заарештований 26.02.1930 р. Трійкою при Колегії ДПУ УСРР 05.05.1930 р. засуджений до заслання в Північний край строком на 7 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

БОБИР Яким Іванович, 1887 р. народження, с. Яхники Полтавської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Стрілочник залізничної станції «Миколаїв». Заарештований 07.08.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 01.09.1937 р. засуджений до 8 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БОБРОВСЬКА Ольга Захарівна, 1914 р. народження, с. Багачівка Кривоозерського району Одеської області, українка, із селян. Проживала у с. Миколаївка Кривоозерського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована 25.07.1938 року. Одеським обласним судом 07.10.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

БОБРОВСЬКИЙ Петро Олексійович, 1911 року народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Водій Богоявленської МТС. Заарештований 21.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 01.12.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ з конфіскацією майна.

Покарання відбував в Самартабі НКВС СРСР. Реабілітований у 1989 р.

БОБРУКЕВИЧ Іван Йосипович, 1897 р. народження, с. Зельва Гродненської губернії, поляк, із робітників, освіта середня. Проживав у с. Киселівка Снігурівського району Миколаївської області. Рахівник. Місце роботи невідоме. Заарештований 26.07.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 04.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 31.10.1938 р. Реабілітований у 1957 року. Місце поховання невідомо.

БОБУХ Іван Макарович, 1890 р. народження, с. Новоіванівка Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Михайлівка Новоодеського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 05.02.1930 р. Особливого нарадою при Колегії ДПУ УСРР 12.07.1930 р. засуджений до заслання в Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

БОВА Яків Феодосійович, 1881 р. народження, х. Штампелевка Полтавської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Завідуючий господарством залізничної станції «Миколаїв». Заарештований 09.08.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС по Миколаївській області 31.10.1944 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1955 р.

БОВАЛЬ Євгенія Антонівна, 1928 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 році.

БОВКУН-БОВКУННИЙ Іван Дмитрович, 1924 р. народження, с. Михайлівка Очаківського району Одеської області, українець, із селян, незакінчена середня освіта. Проживав у м. Одеса. Бухгалтер Одеського відділу «Торгмортранс». Заарештований 06.12.1948 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 21.01.1949 р. засуджений до 25 років ув'язнен-

ня у ВТТ з конфіскацією майна. Військовим трибуналом Одеського військового округу 07.12.1954 року міра покарання знижена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

БОГАСВ Іван Петрович, 1910 р. народження, м. Севастополь, росіянин, із робітників, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Технік заводу №200. Заарештований 25.07.1944 року. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 09.01.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

БОГАТИРЬОВ В'ячеслав Дмитрович, 1886 року народження, м. Вітебськ, білорус, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Працівник заводу ім. 61-го комунара. Заарештований 04.03.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 09.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 27.10.1938 р. Реабілітований у 1989 році. Місце поховання невідомо.

БОГАЧОВ Микола Васильович, 1911 р. народження, с. Андронез Ростовського району Іванівської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Червоноармієць. Заарештований 15.02.1935 р. Одеським військовим трибуналом 14.04.1935 р. засуджений до 2 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

БОГАЧУК Микита Григорович, 1908 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 16.12.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 05.05.1938 року засуджений до розстрілу. Страчений 08.06.1938 року. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БОГАЧУК Яким Васильович, 1888 р. народження, с. Криве Озеро, українець, із селян, малоосвічений, Проживав у с. Криве Озеро. Колгоспник. Заарештований 28.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 26.09.1937 року засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БОГАШЕВ Владислав Олександрович, 1925 року народження, с. Новгородка Новгородського

району Кіровоградської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новогорожене Привільнянського району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований 12.09.1945 року. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 12.10.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Військовим трибуналом Одеського військового округу 11.01.1955 р. міра покарання знижена до 8 років ув'язнення у ВТТ. Звільнений 12.01.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БОГВИЧ Костянтин Карлович, 1882 р. народження, м. Ковно, німець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Токар заводу ім. А. Марті. Заарештований 09.09.1935 року. Постановою прокурора м. Миколаєва від 23.12.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БОГДАН Георгій Григорович, 1919 р. народження, с. Тернівка Миколаївського району Одеської області, болгарин, із селян, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Студент залізничного технікуму. Заарештований 03.12.1937 р. Лінійним судом Одеської залізниці 11.04.1938 року засуджений до 5 років ВТТ з поразкою в правах на 2 роки. Постановою Колегії Верховного Суду СРСР 10.05.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БОГДАН Іван Арсентійович, 1899 р. народження, с. Арбузинка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Арбузинка Арбузинського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 30.03.1944 р. Військовим трибуналом 35-ї учбової стрілецької дивізії 02.08.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

БОГДАН Карпо Григорович, 1872 р. народження, с. Тишківка Єлисаветградського повіту, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар на заводі ім. А. Марті. Заарештований 18.04.1935 р. Миколаївським міським відділом НКВС 26.06.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БОГДАН Нестор Пилипович, 1889 р. народження, с. Мариновка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосві-

чений. Проживав у с. Мариновка Доманівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 29.12.1932 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 31.01.1933 р. засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БОГДАН Федір Ісакович, 1905 р. народження, с. Мариновка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Мариновка Доманівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 28.01.1929 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 02.08.1929 р. засуджений до заслання у Північний край строком до 3 років. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БОГДАНОВ Гаврило Петрович, 1895 р. народження, с. Дмитро-Білівка Казанківського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Озирка Ровенської області. Колгоспник. Заарештований 20.12.1948 року. Військовим трибуналом військ МВС по Миколаївській області 27.04.1949 р. засуджений до 10 років ВТТ з поразкою в правах на 5 років та конфіскацією особистого майна. Військовим трибуналом Одеського військового округу 26.10.1954 р. строк покарання зменшено до 5 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

БОГДАНОВ Дмитро Опанасович, 1886 р. народження, м. Тернів (Болгарія), болгарин, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 26.04.1935 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 21.07.1935 року засуджений до 5 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БОГДАНОВ Іван Ілліч, 1908 р. народження, м. Миколаїв, українець, із селян, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Не працював. Заарештований 30.10.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 29.01.1945 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БОГДАНОВ Іларіон Назарович, 1864 р. народження, с. Кубряки Тилігуло-Березанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кубряки Тилігуло-Березанського району Одеської області.

Хлібороб. Заарештований 27.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 21.09.1937 р. засуджений до 8 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БОГДАНОВ Микита Назарович, 1888 р. народження, с. Кубряки Тилігуло-Березанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кубряки Тилігуло-Березанського району, Одеської області. Хлібороб. Заарештований 28.01.1930 р. Постановою Одеського окружного відділу ДПУ від 12.09.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

БОГДАНОВ Павло Тарасович, 1902 р. народження, с. Дмитро-Білівка Казанківського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Дмитро-Білівка Казанківського району Одеської області. Комерсник колгоспу “Червоні лани”. Заарештований 15.09.1937 р. Трійкою при УНКВС по Дніпропетровській області 29.09.1937 р. засуджений до 8 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БОГДАНОВ Степан Євтихійович, 1882 р. народження, м. Одеса, росіянин, із службовців, освіта середня. Проживав у с. Каржине Варварівського району Одеської області. Директор школи. Заарештований 27.06.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 04.12.1937 року засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

БОГДАНОВ Федір Петрович, 1899 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новий Буг Новобузького району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 14.01.1933 р. Новобузькою районною прокуратурою 31.05.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

БОГДАНОВА Роза Григорівна, 1925 р. народження, с. Братське Братського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Братське Братського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БОГДАНОВИЧ Веніамін Іванович, 1918 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із службовців, вища освіта. Проживав у м. Кременчуг. Не працював. Заарештований 28.10.1944 р. Постановою відділу Смерш 67-ї армії від 17.01.1945 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

БОГДАНЦЕВ Віктор Гнатович, 1896 р. народження, с. Єланець Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Єланець Вознесенського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 15.04.1933 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 30.04.1933 р. справу припинено. З-під варті звільнений. Дані про реабілітацію відсутні.

БОГДАНЦЕВ Іван Єфремович, 1885 р. народження, с. Єланець Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Єланець Вознесенського району Миколаївської області. Колгоспник. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 27.11.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. У 1940 р. строк скорочений до 3 років. Покарання відбував у Волготабі НКВС СРСР. Реабілітований у 1991 р.

БОГДАНЦЕВА Марія Назарівна, 1887 р. народження, с. Єланець Вознесенського району Одеської області, українка, із селян, освіта початкова. Проживала у с. Велідарівка Єланецького району Одеської області. Домогосподарка. Трійкою при УНКВС по Одеській області 28.09.1937 р. засуджена до 8 років ВТТ. Покарання відбувала в Комі АРСР. Реабілітована у 1989 р.

БОГДАНЦЕВА Христина Герасимівна, 1891 р. народження, с. Скорчеве Єланецького району Одеської області, українка, із селян, освіта невідома. Проживала у с. Скорчеве Єланецького району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована 07.09.1945 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 26.12.1945 р. засуджена до 5 років ВТТ з конфіскацією майна. Покарання відбувала в Північноказахстанській області. Реабілітована у 1990 р.

БОГДАНЧИК Андрій Якович, 1892 р. народження, с. Миколаївка-2 Казанківського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Виноградівка Воло-

димирівського району Миколаївської області. Обліковець в колгоспі “Комінтерн”. Заарештований 25.07.1938 р. Колегією Миколаївського обласного суду 4.02.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

БОГДАРЕВ Кузьма Костянтинович, 1888 року народження, с. Крюків Полтавської губернії, росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Старший майстер відділу технічного контролю заводу ім. А. Марті. Заарештований 03.03.1938 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 27.12.1938 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БОГДЄЄВ Іван Дмитрович, 1886 р. народження, м. Більма (Литва), поляк, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Тесля в управлінні будинками. Заарештований 21.10.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 15.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 26.11.1937 року. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БОГЗА Григорій Гаврилович, 1907 р. народження, с. Нова Одеса Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївської області. Робітник Кашперівського відділення контори “Заготзерно”. Заарештований 21.03.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 04.12.1944 р. засуджений до 20 років ув’язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Військовим трибуналом Одеського військового округу 05.08.1955 р. міра покарання знижена до 7 років ув’язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

БОГЗА Григорій Маркович, 1878 р. народження, с. Нова Одеса Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 25.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ув’язнення у ВТТ. 10.03.1939 р. справу припинено. Назва установи, яка припинила справу невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

БОГЗА Ніна Гаврилівна, 1919 р. народження, м. Нова Одеса Новоодеського району Одеської області, українка, із селян, освіта середня. Проживала у м. Миколаєві. Акушерка. Місце роботи невідоме. Заарештована 25.09.1944 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 19.05.1945 року засуджена до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

БОГЗА Софрон Пилипович, 1881 р. народження, с. Новокостянтинівка Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Матвіївка Миколаївського району Миколаївської області. Штукатур у риболовецькій артілі. Заарештований 25.06.1941 р. Новосибірським обласним судом 23.12.1941 р. засуджений до 8 років ув’язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

БОГІНСЬКИЙ Варфоломій Корнійович, 1905 р. народження, м. Расапа Київської губернії, поляк, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Коваль заводу ім. А. Марті. Рішенням Наркому Внутрішніх справ, Генерального Комісара Держбезпеки Єжова і Прокурора СРСР Вишинського від 15.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 26.11.1937 року. Реабілітований у 1957 р. Місце поховання невідомо.

БОГІНСЬКИЙ Олександр Корнійович, 1902 р. народження, м. Тараша Київської області, поляк, із селян, член ВКП(б), дані про освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу №198. Заарештований 14.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 09.12.1937 р. засуджений до 10 років ув’язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БОГМАН Іда Абрамівна, 1906 р. народження, Польща, єврейка, із службовців, малоосвічена. Проживала у с. Нечаяне Варварівського району Миколаївської області. Санітарка. Місце роботи невідоме. Заарештована 03.07.1938 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 20.04.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

БОГОВИК Никифор Григорович, 1875 р. народження, с. Костувате Братського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Костувате Братського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований

20.02.1930 р. Прокуратурою Зінов'євського округу 28.04.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

БОГОЛЄПОВ Олександр Іванович, 1912 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, освічений. Проживав у м. Сїськ Ростовської області. Робітник. Місце роботи невідоме. Заарештований 22.02.1943 р. Військовою Колегією Верховного суду СРСР 29.10.1946 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БОГОМАЗ Омелян Родіонович, 1892 р. народження, с. Привільне Привільнянського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Соколівка Привільнянського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 06.07.1941 р. Постановою УНКДБ по Миколаївській області від 16.07.1941 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БОГОМАЗОВ Сергій Опанасович, 1916 р. народження, ст. Тінгінська Усть-Лабінського району Краснодарського краю, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у Березнегуватському районі Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 20.05.1944 р. Військовим трибуналом 60-ї гвардійської Павловської дивізії 21.06.1944 р. виправданий, з-під варті звільнений. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

БОГОРОДИЦЬКИЙ Всеволод Михайлович, 1888 р. народження, м. Кременчук Полтавської губернії, українець, із дворян, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Вчитель у школі. Заарештований 02.02.1930 р. Миколаївським окружним відділом ДПУ справу припинено. Дата припинення справи невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

БОГОСЛАВ Василій Іванович, 1906 р. народження, м. Миколаїв, росіян, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Тернівка Жовтневого району Миколаївської області, працював в общині. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО 8971-С від 18.08.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 12.02.1952 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БОГОСЛОВЕЦЬ Тихон Микитович, 1888 року народження, с. Андрієво-Зорине Тилігу-

ло-Березанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Марківка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Конюх у колгоспі. Заарештований 20.02.1949 р. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 12.04.1949 року засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Військовим трибуналом Одеського військового округу 08.07.1955 р. міра покарання знижена до 6 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

БОГОСЛОВСЬКИЙ Леонід Григорович, 1865 р. народження, м. Тамбов, українець, із робітників, освічений. Проживав у с. Нова Одеса Новоодеського району Одеської області. Нотаріус у нотаріальній конторі. Заарештований 11.06.1920 р. Револуційним військовим трибуналом 14-ї армії при 8-ій кавалерійській дивізії 20.06.1920 р. засуджений до розстрілу. Дані про страту відсутні. Місце поховання невідоме. Реабілітований у 1991 р.

БОГОЧУК Пилип Миколайович, 1896 р. народження, с. Хлеваші Гродненської губернії, білорус, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Електромонтер заводу ім. А. Марті. Заарештований 17.04.1932 р. Миколаївським міським відділом ДПУ 28.06.1932 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БОКМАЄР Климентина Іванівна, 1926 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Казахстан. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БОКМАЄР Пияда Іванівна, 1928 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БОКМАЄР Рафаїл Едуардович, 1929 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БОЛЕНДЕР Андрій Андрійович, 1921 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1942 р. На підставі постанови ДКО 702-СС від 22.09.1941 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 15.01.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

БОЛЕНДЕР Ганна Фрідріхівна, 1911 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення у 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БОЛЕНДЕР Генріх Генріхович, 1921 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БОЛЕНДЕР Генріх Іванович, 1925 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО 9871-С від 18.08.1945 р. та директиви МВС СРСР №97 від 20.04.1946 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 01.02.1956

року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БОЛЕНДЕР Гільда Андріївна, 1937 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БОЛЕНДЕР Едуард Вільгельмович, 1932 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 12.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БОЛЕНДЕР Едуард Фрідріхович, 1929 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку у 09.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БОЛЕНДЕР Ерна Андріївна, 1935 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку 16.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БОЛЕНДЕР Ірма Генріхівна, 1927 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із працівників, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Но-

восибірськ. Знята з обліку спецпоселення у 30.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БОЛЕНДЕР Лізавета Генріхівна, 1923 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БОЛЕНДЕР Лізавета Петрівна, 1890 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БОЛЕНДЕР Марта Альбертівна, 1922 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БОЛЕНДЕР Ольга Генріхівна, 1925 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БОЛЕНДЕР Ольга Яківна, 1935 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви

НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення у 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БОЛЕНДЕР Роза Петрівна, 1894 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 12.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БОЛЕНДЕР Софія Фрідріхівна, 1887 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БОЛЕНДЕР Сусанна Генріхівна, 1920 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 07.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БОЛЕНДЕР Фріда Фрідріхівна, 1932 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із працівників, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БОЛЕНДЕР Фрідріх Фрідріхович, 1889 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Працівник сільського

господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку у 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БОЛЕНДЕР Яків Фрідріхович, 1913 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БОЛНГЕР Луїза Іванівна, 1903 р. народження, с. Петрівка Привільнянського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Петрівка Привільнянського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення у 07.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БОЛОТНА Софія Фрідріхівна, 1890 р. народження, с. Ефінгар Баштанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ефінгар Баштанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1949 р. На підставі розпорядження відділу спецпоселення МВС СРСР від 18.05.1949 року виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БОЛЯК Григорій Васильович, 1920 р. народження, с. Богемка Врадіївського району Одеської області, українець, із селян, освіта середня. Військовослужбовець. Заарештований 15.10.1942 р. Військовим трибуналом 4-го повітряно-десантного корпусу 13.11.1942 р. засуджений до розстрілу. Постановою Президії Верховної Ради СРСР від 05.12.1942 р. міра покарання замінена на 10 років ВТТ. Після звільнення проживав у м. Теміртау Карагандинської області. Реабілітований у 1961 р.

БОЛЯКОВ Іван Максимович, 1910 р. народження, с. Восіянське Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоос-

вічений. Місце проживання невідоме. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі постанови ДКО 9871-С від 18.08.1945 року та директиви МВС СРСР №97 від 20.04.1946 року виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 26.06.1952 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БОЛЯНДЕР Вільгельм Вільгельмович, 1924 року народження, с. Протвін Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови Оперативного Відділу ПФЛ 283 МВС СРСР від 22.08.1946 р. та постанови ДКО від 18.08.1945 року виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 15.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БОНДАР Григорій Миколайович, 1900 р. народження, с. Анівка Привільнянського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новобахмутівка Держинського району Сталінської області. Завгосп у школі. Заарештований 22.03.1949 р. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 16.06.1949 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Згідно постанови про амністію від 17.09.1955 р. звільнений з-під ув'язнення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

БОНДАР Григорій Юхимович, 1913 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Одеської області, українець, із селян, член ВКП(б), освіта середня. Курсант Бакинського зенітно-артилерійського училища. Заарештований 19.01.1943 р. Військовим трибуналом гарнізону м. Баку 06.02.1943 р. засуджений до 10 років ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БОНДАР Григорій Якович, 1902 р. народження, с. Корчине Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Корчине Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований 26.01.1930 р. Миколаївським окружним відділом ДПУ 23.04.1930 р. справу припинено.

БОНДАР Давид Абрамович, 1913 р. народження, с. Поронівка Володарського району Житомирської області, українець, із селян, мало-

освічений. Проживав у с. Веселинове Веселинівського району Миколаївської області. Слюсар на залізничній станції. Заарештований 02.04.1945 року. Постановою УНКБД по Одеській області від 31.08.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БОНДАР Данило Федорович, 1893 р. народження, с. Ганнівка Привільнянського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ганнівка Привільнянського району Миколаївської області. Бригадир у колгоспі. Заарештований 31.03.1944 р. Слідчим відділом УНКВС по Миколаївській області 31.05.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БОНДАР Денис Іванович, 1897 р. народження, м. Новий Буг Одеської області, українець, соціальне походження, освіта та місце проживання невідомі. Колгоспник колгоспу «Червоний партизан» Миколаївської області. Заарештований 11.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 14.11.1937 року засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БОНДАР Іван Іванович, 1905 р. народження, с. Калинівка Жовтневого району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Калинівка Жовтневого району Миколаївської області. Власник господарства. Заарештований 24.04.1946 р. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 18.07.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

БОНДАР Іван Семенович, 1915 р. народження, с. Калинівка Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ольгівка Миколаївського району Миколаївської області. Перукар, місце роботи невідоме. Заарештований 18.03.1944 року Миколаївським районним відділом НКДБ 26.04.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БОНДАР Лука Єрофійович, 1900 р. народження, с. Старосілля Київської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Червона Знам'янка Володимирівського району Миколаївської області. Тесляр у колгоспі. Заарештований 27.02.1938 р. Колегією Миколаївського облас-

ного суду 04.02.1939 р. засуджений до 6 років ВТТ з обмеженням в правах на 2 роки. Колегією Верховного Суду УРСР 16.06.1939 р. строк покарання зменшено до 3 років ВТТ з обмеженням в правах на 2 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БОНДАР Матвій Іванович, 1882 р. народження, с. Дрендельове Володимирівського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Дрендельове Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 20.07.1941 року. Військовим трибуналом військ НКВС по Новосибірській області 20.10.1941 р. засуджений до 7 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БОНДАР Микита Герасимович, 1904 р. народження, місце народження невідоме, українець, соціальне походження та освіта невідомі. Проживав у Березнегуватському районі Миколаївської області. Місце роботи невідоме. Заарештований 04.11.1937 р. Трійкою при УНКВС Миколаївської області 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БОНДАР Микита Олексійович, 1882 р. народження, с. Леніне Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Леніне Кривоозерського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 30.09.1930 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 01.12.1930 р. виселений за межі України на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БОНДАР Михайло Авксентійович, 1878 року народження, с. Кандибине Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кандибине Новоодеського району Одеської області. Член правління радгоспу. Заарештований 05.02.1930 року. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 12.07.1930 р. засуджений до 3 років заслання у Північний край. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

БОНДАР Михайло Володимирович, 1888 р. народження, с. Дорошівка Вінницької області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ковалівка Широколанівського району Миколаївської області. Тесляр у колгоспі. Заареш-

тований 21.05.1948 р. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 05.07.1948 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 11.10.1948 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 21.04.1949 р. міра покарання зменшена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою військового трибуналу Одеського військового округу від 28.12.1954 р. міра покарання зменшена до 5 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БОНДАР Никифор Кирилович, 1905 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Новий Буг Новобузького району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 29.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 26.04.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

БОНДАР Федір Йосипович, 1893 р. народження, с. Калуга Березнегуватського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Калуга Березнегуватського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 02.02.1928 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 18.01.1929 р. засуджений до 6 місяців ВТТ. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БОНДАР Філат Миколайович, 1897 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області. Завгосп колгоспу ім. Леніна. Заарештований 16.08.1944 року. Постановою УНКДБ по Миколаївській області від 21.05.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БОНДАР Шип Якович, 1865 р. народження, с. Калузьке Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Калузьке Березнегуватського району Херсонського округу. Селянин. Дата арешту невідома. Постановою загальної наради бідняцько-батрацького активу від 21.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БОНДАР Яків Євгенович, 1916 р. народження, с. Костянтинівка Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у Миколаївській області. Не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО 8971-С від 18.08.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 03.04.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БОНДАР Яків Якович, 1920 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БОНДАРЕНКО Борис Микитович, 1928 р. народження, с. Тернівка Знаменського району Кіровоградської області, українець, із службовців, малоосвічений. До призову на військову службу проживав у м. Первомайську Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 13.08.1944 р. Військовим трибуналом Московського військового округу 03.02.1945 року справу припинено. Реабілітований у 1999 р.

БОНДАРЕНКО Борис Пилипович, 1989 р. народження, с. Козачий Табір Цюрупинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нововасилівка Снігурівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 31.07.1941 р. Військовим трибуналом військ НКВС Новосибірської області 23.10.1941 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

БОНДАРЕНКО Варвара Еммануїлівна, 1905 р. народження, Тилігуло-Березанський район Миколаївської області, українка, із селян, неосвічена. Проживала у Тилігуло-Березанському районі Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Казахстан. Знята з обліку спецпоселення 03.04.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БОНДАРЕНКО Василь Михайлович, 1879 року народження, с. Велика Корениха Микола-

ївського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Велика Корениха Миколаївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 01.02.1933 року. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 12.04.1933 р. засуджений до заслання у Казахстан строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1969 р.

БОНДАРЕНКО Василь Сергійович, 1826 року народження, с. Невдольське Брянської області, росіянин, із селян, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Військовослужбовець військової частини №20641. Заарештований 14.11.1949 року. Військовим трибуналом військової частини №45301 19.01.1950 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БОНДАРЕНКО Ганна Петрівна, 1926 р. народження, с. Привільне Привільнянського району Одеської області, українка, із селян, освічена. Проживала у с. Привільне Привільнянського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 22.06.1945 р. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 06.06.1946 р. засуджена до 5 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1992 р.

БОНДАРЕНКО Григорій Дмитрович, 1894 року народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Завідувач інструментального цеху заводу «Дормашина». Заарештований 28.02.1938 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 21.03.1938 р. справу припинено. Заарештований 16.07.1938 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 02.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 році.

БОНДАРЕНКО Данило Калинович, 1903 року народження, с. Андріївка Братського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Андріївка Братського району Одеської області. Голова колгоспу «Нове життя». Заарештований 30.01.1933 р. Арбузинським районним відділом ДПУ 7.02.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БОНДАРЕНКО Євдоким Опанасович, 1885 року народження, с. Березовське Устинівського

району Кіровоградської області, українець, із селян, малоосвічений, Проживав на залізничній станції Новий Буг Миколаївської області. Робітник на луб'яному заводі. Заарештований 15.03.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 26.06.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БОНДАРЕНКО Євстахій Тадейович, 1889 року народження, с. Благодатне Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Благодатне Арбузинського району Одеської області. Колгоспник у колгоспі «Друга п'ятирічка». Заарештований 06.01.1933 р. Постановою Арбузинського районного відділу ДПУ від 28.05.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

БОНДАРЕНКО Іван Антонович, 1932 р. народження, с. Дружелюбівка Єланецького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Дружелюбівка Єланецького району Миколаївської області. Не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 31.03.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БОНДАРЕНКО Іван Васильович, 1914 р. народження, с. Велика Корениха Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Велика Корениха Миколаївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 01.02.1933 року. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 22.04.1933 р. засуджений до заслання в Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1969 р.

БОНДАРЕНКО Іван Дмитрович, 1901 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Чорнороб. Місце роботи невідоме. Заарештований 26.04.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС по Миколаївській області 04.06.1945 р. засуджений до 10 років ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1954 р.

БОНДАРЕНКО Йосип Костянтинович, 1896 р. народження, х. Карузо Очаківського ра-

йону Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Карузо Очаківського району Миколаївської області. Бухгалтер, місце роботи невідоме. Заарештований 05.09.1939 р. Прокуратурою Очаківського району 11.12.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БОНДАРЕНКО Костянтин Вакулович, 1895 р. народження, с. Баштанка, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Баштанка Баштанського району Одеської області Хлібороб. Заарештований 14.01.1931 р. Баштанським районним відділом ДПУ справу припинено. Дата припинення справи невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

БОНДАРЕНКО Кузьма Гордійович, 1877 р. народження, с. Маринівка Доманівського району Одеської області українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мариновка Доманівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 28.01.1929 р. З-під варті звільнений 05.03.1929 р. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БОНДАРЕНКО Лука Софронівич, 1893 р. народження, с. Івано-Кепине Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Покровське Снігурівського району Миколаївської області. Голова колгоспу «Шлях до комунізму». Заарештований 10.09.1947 р. Миколаївським обласним судом 25.10.1947 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Верховним судом УРСР 11.10.1954 р. міра покарання знижена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

БОНДАРЕНКО Микита Матвійович, 1878 р. народження, с. Веселе Мостівського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мостове Мостівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 29.06.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 28.07.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БОНДАРЕНКО Микола Костянтинович, 1914 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. До призову на військову службу проживав у м. Миколаєві. Червоноармієць 320-го стрілецького полку 11-ї

стрілецької дивізії. Заарештований 17.01.1943 р. Військовим трибуналом 11-ї стрілецької дивізії 29.01.1943 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з позбавленням прав строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БОНДАРЕНКО Надія Степанівна, 1925 р. народження, с. Київське Краснодарського краю, українка, із робітників, освіта початкова. Проживала в с. Єланець Єланецького району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована 23.09.1945 р. Справу припинено 21.11.1945 р. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БОНДАРЕНКО Олександр Трохимович, 1883 р. народження, с. Пишки Канівського району Київської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Завідуючий коморою на елеваторі. Заарештований 14.06.1946 р. Військовим трибуналом військ МВС по Миколаївській області 29.07.1946 р. засуджений до 10 років ВТТ. Військовим трибуналом військ МВС по Миколаївській області від 23.08.1946 р. строк покарання зменшено до 7 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БОНДАРЕНКО Олексій Євстахійович, 1922 року народження, с. Царедарівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Військовослужбовець. Заарештований 16.05.1942 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 09.12.1942 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

БОНДАРЕНКО Олексій Федорович, 1919 року народження, с. Григорівка Казанківського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Григорівка Казанківського району Миколаївської області. Колгоспник. Дата арешту невідома. На підставі постанови ДКО від 18.08.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 15.09.1952 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БОНДАРЕНКО Пантелей Іларіонович, 1899 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Кол-

госпник. Заарештований 24.12.1932 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 17.01.1933 року засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БОНДАРЕНКО Пилип Миколайович, 1902 р. народження, с. Велика Мочулка Вінницької області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Петрово-Висунськ Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 23.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 30.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 18.02.1938 року. Реабілітований у 1990 р.

БОНДАРЕНКО Федір Сергійович, 1903 р. народження, с. Мурахівка Березнегуватського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мурахівка Березнегуватського району Миколаївської області. Червоноармієць 775-го стрілецького полку 386-ї стрілецької дивізії. Заарештований 25.01.1942 року. Військовим трибуналом 386-ї стрілецької дивізії 09.02.1942 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

БОНДАРЕНКО Юхим Йосипович, 1892 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 23.12.1932 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 28.01.1933 р. засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БОНДАРЕНКО Яків Пилипович, 1888 р. народження, с. Новоандріївка Варварівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новоандріївка Варварівського району Одеської області. Член артлі. Заарештований 19.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 08.04.1938 року засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1958 р.

БОНДАРЕНКО-ГАФ Марія Францівна, 1923 р. народження, с. Братське Братського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Братське Братського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Ново-

сибірську область. Знята з обліку спецпоселення у 12.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БОНДАРЕНЬ Василь Аврамович, 1900 р. народження, с. Нова Одеса Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївської області. Столяр. Місце роботи невідоме. Заарештований 26.01.1945 р. Особливою нарадою при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР 28.08.1945 р. засуджений до 4 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БОНДАРОВСЬКИЙ Григорій Климентійович, 1900 р. народження, м. Первомайськ Одеської області, українець, із селян, середня освіта. До призову на військову службу проживав у м. Первомайську Одеської області. Військовослужбовець. Заарештований 23.10.1942 р. Військовим трибуналом 351-ї стрілецької дивізії Закавказького фронту 08.11.1942 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БОНДАРЧУК Іван Іванович, 1864 р. народження, с. Катеринка-2 Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катеринка-2 Первомайського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 23.03.1930 р. Трійкою при Колегії ДПУ УСРР 02.04.1930 р. засуджений до 3 років ув'язнення умовно. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

БОНДАРЧУК Федір Єфремович, 1907 р. народження, с. Самченці Брацлавського району Вінницької області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Новоіванівка Варварівського району Миколаївської області. Голова колгоспу. Заарештований 30.11.1937 р. Варварівським районним відділом НКВС 07.01.1938 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БОНДАРЯНСЬКА Доба Перецівна, 1903 року народження, с. Скуляни Бессарабської губернії, єврейка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Нагартана Березнегуватського району Одеської області. Без певних занять. Заарештована 03.12.1925 р. Херсонським окружним відділом ДПУ 05.02.1926 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1999 р.

БОНЕВ Костянтин Маркович, 1884 р. народження, с. Катаржено (Болгарія), болгарин, із селян. Проживав у м. Очаків Миколаївської області. Будівельник. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований 15.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 26.11.1937 року засуджений до 10 років ВТТ. Покарання відбував у Волгтабі НКВС СРСР. Постановою слідчого УНКВС по Миколаївській області від 04.03.1940 року справу припинено. Реабілітований у 1990 р.

БОНЗАР Марія Григорівна, 1895 р. народження, м. Миколаїв, німкеня, із робітників, неосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Робітниця макаронної фабрики. Заарештована 12.07.1944 року. Особливою нарадою при НКВС СРСР 07.10.1944 р. засуджена до заслання у Північний край строком на 5 років. Покарання відбувала в Новосибірській області. Реабілітована у 1989 році.

БОПІ Павло Іванович, 1899 р. народження, с. Шпеер Карл-Лібкнехтівського району, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Посада та місце роботи невідомі. Заарештований 20.03.1929 р. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ від 17.08.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БОРБУС Адаміна Іванівна, 1904 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БОРБУС Аделіна Едуардівна, 1936 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку 31.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БОРБУС Анатолій Людвігович, 1929 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви МВС №68 у 1946 р. виселений у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БОРБУС Едуард Едуардович, 1925 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БОРБУС Емма Едуардівна, 1935 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БОРБУС Катерина Генріхівна, 1885 р. народження, с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована 05.11.1937 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 13.02.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

БОРБУС Клара Іванівна, 1885 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БОРБУС Лізавета Федорівна, 1886 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена.

Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови ДКО №698-СС від 21.09.1941 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БОРБУС Олена Іванівна, 1924 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Грюнфельд Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення у 29.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БОРБУС Яків Едуардович, 1937 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БОРГАМ Леонтій Іванович, 1900 р. народження, с. Гореве Цебриківського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт Доманівського району Одеської області. Бригадир тракторної бригади. Заарештований 27.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 29.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 12.11.1937 року. Реабілітований у 1963 р.

БОРДУНОС Іван Прокопович, 1899 р. народження, с. Боровиці Київської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Веселий Роздол Братського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 17.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 12.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 16.03.1938 року. Реабілітований у 1972 р.

БОРДЮГОВ Василь Петрович, 1897 р. народження, с. Новоюрівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Електрозварювальник Миколаївського торговельного порту. Заарештований 01.02.1940 р. Відділом

НКВС Одеської залізниці 03.04.1940 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

БОРДЮЖА Марія Валер'янівна, 1900 р. народження, м. Одеса, росіянка, із торговців, освіта незакінчена середня. Проживала у с. Великосербулівка Єланецького району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована 18.02.1938 р. Миколаївським обласним судом 14.03.1939 р. засуджена до 3 років ВТТ з обмеженням в правах на 2 роки. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

БОРДЮЖА Павло Семенович, 1877 р. народження, с. Врадіївка Врадіївського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Врадіївка Врадіївського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 04.01.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 11.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.03.1938 р. Реабілітований у 1989 році.

БОРДЮЖАН Степан Якимович, 1893 р. народження, с. Бердюч (Бессарабія), українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Водій військово-торгівельної організації. Заарештований 23.08.1937 р. Рішенням Наркому Внутрішніх Справ СРСР засуджений по 2-й категорії. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БОРДЮЖОК Костянтин Семенович, 1902 року народження, с. Лиса Гора Первомайського району Одеської області, українець, із селян, член ВКП(б), малоосвічений. Проживав у с. Костянтинівка Арбузинського району Одеської області. Секретар парторганізації колгоспу «12-річчя Жовтня». Заарештований 31.12.1932 р. Арбузинським районним відділом ДПУ 18.03.1933 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

БОРЕВИЧ Ілля Степанович, 1889 р. народження, с. Кадневці Вінницької області, українець, із службовців, освіта початкова. Проживав на залізничній станції Колосівка Вознесенського району Одеської області. Табельник на станції «Колосівка» Вознесенського району Одеської області. Заарештований 21.05.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 21.08.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БОРЕЙША-ВАЛЬЇВ Петро Костянтинович, 1910 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, малоосвічений. Вагівник. Місце роботи невідоме. Заарештований 26.01.1933 р. Колегією ОДПУ 16.09.1933 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БОРЕЦЬКИЙ Роман Осипович, 1916 р. народження, с. Островець Трембовельського повіту Тернопільщини, українець, із робітників, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Електрик у Миколаївському трамвайному парку. Заарештований 21.10.1937 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 02.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

БОРИК Василь Опанасович, 1894 р. народження, с. Довга Пристань Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Довга Пристань. Хлібороб. Заарештований 04.03.1932 р. Постановою Одеського обласного відділу ДПУ від 27.04.1932 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

БОРИСЕНКО Михайло Іванович, 1871 р. народження, с. Бармашове Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бармашове Миколаївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 28.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР 26.03.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БОРИСЕНКО Петро Костянтинович, 1894 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Одеської області, українець, із службовців. Дані про освіту невідомі. Проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований 13.12.1937 р. Трійкою при УНКВС Миколаївської області 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 10.02.1938 р. Реабілітований у 1991 р.

БОРИСЕНКО Федір Семенович, 1890 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області. Механік МТС. Заарештований 16.08.1944 р.

Військовим трибуналом військ НКВС по Миколаївській області 21.01.1945 р. засуджений до 8 років ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

БОРИСОВ Сергій Максимович, 1901 р. народження, с. Папенки Рибицького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську Одеської області. Різнораб міського комунального відділу. Заарештований 02.03.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 04.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Дані про страту відсутні. Реабілітований у 1990 року. Місце поховання невідомо.

БОРИСОВ Сергій Порфирійович, 1901 р. народження, ст. Долинська Кіровоградської області, росіянин, із селян, освіта невідома. Проживав на ст. Долинська Первомайського району Кіровоградської області. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. Особливою нарадою при МВС СРСР виселений у Дубравлагер на 10 років. На підставі наказу МВС і Прокуратури СРСР від 15.02.1954 р. достроково звільнений із ВТТ та направлений у м. Миколаїв під опіку родичів та нагляд органів МВС. Дані про реабілітацію відсутні.

БОРИСОВА Поліна Іванівна, 1895 р. народження, м. Очаків, українка, із селян, дані про освіту відсутні. Проживала у м. Миколаєві, сортувальниця заводу №200. Заарештована 28.07.1937 р. Трійкою при УНКВС УСРР по Миколаївській області від 04.12.1937 р. засуджена до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

БОРИСОВА Ольга Єгорівна, 1926 р. народження, с. Новопетрівка Багамінського району Актюбінської області, українка, із селян, освічена. Проживала у с. Єрмолівка Привільнянського району Миколаївської області. Продавець у магазині. Заарештована 09.10.1945 р. УМДБ по Миколаївській області 18.06.1946 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1999 р.

БОРИСОВА-САФОНОВА Пелагея Іванівна, 1895 р. народження, м. Очаків Одеської області, українка, із робітників, освіта початкова. Проживала у м. Миколаєві. Робітниця суднобудівного заводу ім. 61-го комунара. Заарештована 28.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаїв-

ській області 04.12.1937 р. засуджена до 8 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

БОРИЧКО Карл Гнатович, 1887 р. народження, м. Рівне, поляк, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник на залізниці. Заарештований 25.08.1937 р. Рішенням Наркомун Внутрішніх Справ СРСР від 26.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений. Дані про страту відсутні. Реабілітований у 1989 р.

БОРИСОВ Олександр Тимофійович, 1902 р. народження, с. Мар'янівка Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Лагодівка Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 30.03.1945 р. Миколаївським обласним судом 20.04.1949 р. засуджений до 10 років ВТТ. Постановою Президії Верховної Ради СРСР 08.08.1955 р. строк покарання зменшено до 6,5 років ВТТ. Реабілітований у 1992 р.

БОРИЧКО Марія Іванівна, 1897 р. народження, м. Станіслав Галичина, українка, із селян, освіта середня. Проживала у м. Миколаєві. Робітниця харчової фабрики. Заарештована 10.11.1937 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 28.08.1938 р. засуджена до заслання у Казахстан строком до 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

БОРКОВСЬКА Ганна Трохимівна, 1897 р. народження, с. Андріївка Казанківського району Одеської області, українка, із селян, неосвічена. Проживала у с. Бридикіна Устинівського району Кіровоградської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БОРН Генріх Францович, 1917 р. народження, с. Мирівка Володарського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мирівка Володарського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований у 1941 р. На підставі постанови ДКО 702-СС від 22.09.1941 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 11.01.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БОРН Марія Петрівна, 1915 р. народження, с. Мирівка Високопільського району Одеської

області німкеня, соціальне походження невідоме, малоосвічена. Проживала у с. Мирівка Високопільського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БОРН Марія Францівна, 1930 р. народження, с. Мирівка Високопільського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мирівка Високопільського району Одеської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БОРОВИК Кіндрат Семенович, 1897 р. народження, х. Боровикове Київської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 10.12.1932 р. Трійкою при Колегії ДПУ УСРР 15.02.1933 р. засуджений до 5 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 році.

БОРОВИК Леонід Романович, 1918 р. народження, с. Врадіївка Врадіївського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Військовослужбовець. Заарештований 17.02.1940 р. Військовим трибуналом 107-ї стрілецької дивізії 13.03.1940 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1965 р.

БОРОВИЦЬКИЙ Кузьма Софроневич, 1894 р. народження, с. Ганнівка-2 Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новоселівка Новобузького району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 10.12.1932 р. Постановою Одеського обласного відділу ДПУ від 21.12.1932 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БОРОВОЙ Данило Трохимович, 1882 р. народження, с. Потрики Київської губернії, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу ім. А. Марті. Заарештований 11.04.1935 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 31.08.1935 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БОРОВСЬКА Євгенія Олександрівна, 1928 року народження, м. Миколаїв, росіянка, із робітників, середня освіта, Проживала у м. Миколаєві. Медсестра військової частини №00758. Заарештована 24.02.1953 р. Постановою особливого відділу МВС Чорноморського флоту від 16.07.1953 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

БОРОВСЬКИЙ Віталій Феліксович, 1920 р. народження, с. Мазурове Кривоозерського району Одеської області, росіянин, із селян, освічений. До призову на військову службу проживав у с. Мазурове Кривоозерського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 21.10.1941 р. Військовим трибуналом берегової оборони Головної бази Чорноморського флоту 06.07.1941 р. засуджений до 4 років ув'язнення у ВТТ. Виконання вироку військового трибуналу було відкладене до закінчення військових дій. Засуджений був відправлений для проходження військової служби на фронт. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

БОРОВСЬКИЙ Іван Антонович, 1888 р. народження, с. Томашпіль Вінницької області, поляк, із селян, освічений. Проживав на х. Рено Новоодеського району Миколаївської області. Конюх у колгоспі. Заарештований 25.10.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 26.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 08.12.1937 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БОРОДАЄВ Павло Георгійович, 1903 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Секретар парткому заводу ім. 61 Комунара. Особливою Народою при Народному Комісаріаті ВС СРСР від 22.06.1937 р. засуджений до 5 років ВТТ. Реабілітований у 1956 р. Подальша доля невідома.

БОРОДІН Іван Іванович, 1900 р. народження, Покровські хутори Очаківського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на Покровських хуторах Очаківського району Миколаївської області. Рибалка Очаківського рибного заводу. Заарештований 30.08.1937 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 27.11.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БОРОДІН Опанас Федорович, 1897 р. народження, с. Покровка Очаківського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Покровка Очаківського району Миколаївської області. Моторист Очаківського торговельного порту. Заарештований 15.07.1938 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 17.11.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БОРОДКІН Михайло Тихонович, 1912 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, вища освіта. До призову на військову службу проживав у м. Миколаєві. Військовослужбовець. Заарештований 31.08.1944 р. Військовим трибуналом 49-ї армії 14.12.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БОРОЗЕНЕЦЬ Сергій Степанович, 1899 р. народження, с. Привільне Привільнянського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Привільне Привільнянського району Миколаївської області. Завідуючий тваринницькою фермою. Заарештований 26.03.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 30.05.1945 року засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

БОРТКЕВИЧ Микола Антонович, 1898 р. народження, с. Соколівка Київської губернії, українець, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві, перший секретар Сталінського райкому КП(б)У м. Миколаєва. Заарештований 20.10.1938 р. УНКВС УРСР по Миколаївській області 08.05.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БОРТНИЧЕНКО Семен Харитонович, 1898 р. народження, с. Звонкове Київської області, українець, із селян, вища освіта. Проживав у с. Добре Новобузького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 31.10.1947 року. Миколаївським обласним судом 09.02.1948 року засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

БОРЩ Лідія Федорівна, 1913 р. народження, с. Миколаївка Благодатнівського району

Одеської області, українка, із селян, освіта початкова. Проживала у с. Соколівка Первомайського району Одеської області. Домогосподарка Заарештована 31.10.1944 року. Особливою нарадою при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР 21.07.1945 р. засуджена до семи років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

БОРЩ Федір Антонович, 1893 р. народження, с. Воронівка Кіровоградської області, українець, із селян, середня освіта. Проживав у с. Любоіванівка Лисогірського району Миколаївської області. Агроном у колгоспі. Заарештований 17.06.1945 р. Військовим трибуналом Одеського військового гарнізону 10.08.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БОРЩЕВСЬКИЙ Іван Іванович, 1907 р. народження, с. Лозуватка Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Лозуватка Одеської області. Колгоспник. Заарештований 20.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 27.10.1937 р. засуджений до 8 років ВТТ. Реабілітований у 1957 р. Після відбуття покарання проживав на с. Лозуватка Одеської області. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БОСЕНКО Андрій Іванович, 1924 р. народження, х. Труба Бориславського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Галаганівка Снігурівського району Миколаївської області. Колгоспник у колгоспі ім. Петровського. Заарештований 21.07.1947 р. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 26.09.1947 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

БОТЯЗАТ Сократ Іванович, 1905 р. народження, м. Кілія (Бессарабія), молдованин, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Начальник об'єкту заводу ім. А. Марті. Рішенням Трійки при УНКВС по Миколаївській області від 03.10.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 08.10.1938 р. Реабілітований у 1958 р. Місце поховання невідомо.

БОЦУЛЯК Онисія Максимівна, 1894 р. народження, с. Гербине Балтського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена.

Проживала у с. Новопавлівка Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 23.05.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 31.08.1945 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1993 р.

БОЦУЛЯК Степан Григорович, 1892 р. народження, с. Гербине Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новопавлівка Веселинівського району Миколаївської області. Коваль у колгоспі. Заарештований 22.05.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 17.08.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

БОЧКОВА Марія Сидорівна, 1889 р. народження, с. Бокове Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 02.11.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС по Миколаївській області 24.01.1945 р. засуджена до 10 років ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1955 р.

БОШМАН Лізавета Іванівна, 1925 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Костромську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БОЯРЧУКОВ Костянтин Андрійович, 1898 року народження, с. Анатолівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Старі Біляри Комінтернівського району Миколаївської області. Тракторист у радгоспі. Заарештований 23.07.1951 р. Військовим трибуналом військ МДБ Миколаївської області 28.09.1951 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Військовим трибуналом Одеського військового округу 13.05.1955 р. міра покарання знижена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БОЯРЧУКОВ Кузьма Андрійович, 1893 року народження, с. Анатоліївка Тилігуло-Березанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Анатоліївка Тилігуло-Березанського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 24.07.1929 р. Одеським окружним відділом ДПУ 25.11.1929 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

БОЯРЧУКОВ Семен Васильович, 1881 р. народження, с. Анатоліївка Тилігуло-Березанського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Анатоліївка Тилігуло-Березанського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 31.07.1929 року. Колегією ОДПУ 13.01.1930 р. засуджений до заслання в Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БОЯРЧУКОВ Сергій Андрійович, 1885 р. народження, с. Анатоліївна Тилігуло-Березанського району Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Анатоліївка Тилігуло-Березанського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 06.02.1930 р. Постановою Одеського окружного відділу ДПУ від 26.06.1930 справу припинено, виселений за межі України. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БРАВЕР Ісак Якович, 1912 р. народження, с. Дзигівка Кам'янець-Подільської області, єврей, дані про соціальне походження та освіту невідомі. Проживав у м. Миколаєві. Робітник взуттєвої фабрики. Заарештований 21.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 18.11.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома.

БРАВЕРМАН Володимир Львович, 1903 р. народження, с. Добре Миколаївського району Одеської області, єврей, із службовців, середня освіта. Проживав у с. Добре Миколаївського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 21.10.1925 р. Миколаївським окружним відділом 22.03.1926 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 році.

БРАЖНИКОВ Веніамін Васильович, 1909 року народження, с. Новоселиця Новоселицького району Північнокавказького краю, росія-

нин, із службовців, середня освіта. Проживав у с. Мала Корениха Варварівського району Миколаївської області. Агроном радгоспу «Радсад». Заарештований 04.06.1938 р. УНКВС по Миколаївській області 04.10.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БРАЙЛОВСЬКИЙ Іван Петрович, 1900 р. народження, с. Мала Віска Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. До призову на військову службу проживав у с. Петринє Єланецького району Миколаївської області. Заарештований 11.10.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 24.04.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

БРАК Клавдія Федорівна, 1901 р. народження, с. Курніївка Березівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРАКОВСЬКА Вільгельміна Генріхівна, 1897 р. народження, с. Каморашеве Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Веселинове Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Асбест. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРАКОВСЬКА Лідія Георгіївна, 1921 р. народження, с. Єфремівка Привільнянського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Працювала на парфумній фабриці. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення у 04.11.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРАКОВСЬКИЙ Адольф Сидорович, 1928 року народження, с. Зелений Гай Доманівського району Одеської області, німець, із селян,

неосвічений. Проживав у с. Веселинове Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРАКОВСЬКИЙ Оскар Йосипович, 1927 р. народження, с. Зелений Гай Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРАКСМАЄР Дмитро Леонтійович, 1937 р. народження, с. Шурино Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Шурино Варварівського району Миколаївської області. Не працював. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область, строк виселення невідомий. 09.05.1955 року знятий з обліку спецпоселення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БРАКСМАЄР Леонтій Якович, 1914 р. народження, с. Зульц Ландауського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 14.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРАКСМАЄР Наталія Дмитрівна, 1919 р. народження, с. Шурино Варварівського району Одеської області, українка, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шурино Варварівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРАМЛОВСЬКИЙ Василь Федорович, 1906 р. народження, м. Ананьїв, українець, із селян, освіта незакінчена середня. Проживав у

с. Братолобівка Миколаївської області. Рахівник у колгоспі. Постановою Колегії Миколаївського обласного суду від 19.05.1938 р. засуджений до 8 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1959 р.

БРАНДТ Марк Львович, 1898 р. народження, м. Миколаїв, єврей, із службовців, малоосвічений. До призову на військову службу проживав у м. Миколаєві. Червоноармієць. Заарештований 01.08.1942 р. Військовим трибуналом військової частини №4924 Середньоазіатського військового округу 19.10.1942 р. засуджений до розстрілу. Військовою Колегією Верховного суду СРСР 24.11.42 р. розстріл замінений на 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БРАСЛАВСЬКИЙ Олексій Філатович, 1906 року народження, с. Михайлівка Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Артемівка Новоодеського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 11.09.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 21.09.1937 року засуджений до 8 років ВТТ. Після відбуття покарання проживав у м. Миколаєві. Реабілітований у 1957 р.

БРАТЕЦЬКИЙ-МОСКВІН Леонід Володимирович, 1890 р. народження, м. Кірове Одеської області, українець, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Вознесенську. Бухгалтер Вознесенського ГУТАП. Одеської області. Заарештований 21.05.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 20.09.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1962 р.

БРАТУШЕНКО Зоя Пантеліївна, 1917 р. народження, с. Бабавка Устинівського району Одеської області, українка, із селян, освіта середня. Проживала у с. Велика Врадівка Врадівського району Миколаївської області. Вчителька у школі. Заарештована 13.12.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Одеської області 29.01.1945 р. засуджена до 10 років ВТТ з конфіскацією майна. Звільнена 25.05.1953 року. Після звільнення проживала у м. Магадані. Реабілітована у 1991 р.

БРАТЧЕНКО Андрій Євгенович, 1902 р. народження, с. Новопетрівка Снігурівського району Одеської області, українець, із селян,

освіта початкова. Військовослужбовець. Заарештований 22.08.1940 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 26.09.1940 р. засуджений до 5 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1958 р.

БРАТЧЕНКО Сергій Семенович, 1894 р. народження, с. Павлівка Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Під час проходження військової служби проживав у м. Чернігові. Начальник військового складу №431. Заарештований 03.10.1937 р. Військовим Прокурором 106-ї військової прокуратури 03.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

БРАТЧЕНКО Степан Євгенович, 1904 р. народження, с. Новопетрівка Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Дата арешту невідома. Особливою нарадою при НКВС СРСР 15.02.1946 р. справу припинено. Реабілітований у 1958 р.

БРАТЧЕНКО Трохим Петрович, 1913 р. народження, с. Новобогданівка Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав в с. Новобогданівка Миколаївського району Одеської області. Робітник Миколаївського порту. Заарештований 31.05.1935 р. Спеціальною Колегією суду Чорноморського басейну 28.11.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БРАУН Ганна Іванівна, 1904 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Добре Баштанського району Миколаївської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у м. Атбасар. Знята з обліку спецпоселення у 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРАУН Генріх Фердинандович, 1919 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БРАУН Гільда Михайлівна, 1936 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району

Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення у 18.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРАУН Емілія Йосипівна, 1927 р. народження, с. Фрідегейм Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРАУН Емілія Лаврентіївна, 1902 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Казахстан. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БРАУН Єва Михайлівна, 1925 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Південно-Казахстанську область. Знята з обліку спецпоселення у 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРАУН Іван Йосипович, 1902 р. народження, с. Ней-Карлсруе Баштанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ней-Карлсруе Баштанського району Миколаївської області. Конох. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 21.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРАУН Ірма Никодимівна, 1936 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Прожива-

ла у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Актюбінськ. Знята з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРАУН Йосип Іванович, 1931 р. народження, с. Ней-Карлсруе Баштанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ней-Карлсруе Баштанського району Миколаївської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРАУН Йосип Йосипович, 1937 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Північноказахстанську область. Знятий з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРАУН Йосип Пилипович, 1901 р. народження, с. Колобатине Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Фріденгейм Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО №9871-С від 18.08.1945 р. та директиви МВС СРСР №97 від 20.04.1946 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 13.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРАУН Йосип Християнович, 1937 р. народження, с. Ефінгар Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ефінгар Баштанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРАУН Кароліна Францівна, 1901 р. народження, с. Карлсруе Ландауського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала в с. Карлсруе Ландауського

району Одеської області. Посада та місце роботи невідомі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 11.10.1945 р. виселена у Кустанайську область, строк виселення невідомий. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

БРАУН Катерина Георгіївна, 1900 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення у 18.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРАУН Катерина Геронімівна, 1921 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БРАУН Катерина Йосипівна, 1926 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Південно-Казахстанську область. Знята з обліку спецпоселення у 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРАУН Катерина Кіндратівна, 1913 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Кемеровську область. Знята з обліку спецпоселення у 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРАУН Лідія Йосипівна, 1931 р. народження, с. Фрідегейм Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Фрідегейм Варварівського райо-

ну Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРАУН Лізавета Венделівна, 1906 р. народження, с. Ней-Карлсруе Баштанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ней-Карлсруе Баштанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення у 07.08.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРАУН Лізавета Людвігівна, 1914 р. народження, х. Колобатине Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала на х. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення у 10.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРАУН Лоренс Йосипович, 1930 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Північноказахстанську область. Знятий з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРАУН Людмила Іванівна, 1937 р. народження, с. Ней-Карлсруе Баштанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ней-Карлсруе Баштанського району Миколаївської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРАУН Маргарита Іванівна, 1905 р. народження, с. Фрідегейм Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Фрідегейм Варварівського

району Миколаївської області Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРАУН Маргарита Християнівна, 1898 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Актюбінськ. Знята з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРАУН Микола Матвійович, 1924 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Не працював. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область, строк виселення невідомий. 25.01.1956 року був знятий з обліку спецпоселення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БРАУН Михайло Михайлович, 1930 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРАУН Моніка Пилипівна, 1882 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 31.03.1953 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРАУН Ніна Антонівна, 1914 р. народження, с. Оренбург Хорпицького району Запорізької області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ефінгар Баштанського району Микола-

ївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРАУН Отилія Никодимівна, 1919 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із працівників, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення у 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРАУН Пелагея Іванівна, 1911 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 11.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРАУН Петро Олексійович, 1935 р. народження, с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРАУН Петро Якович, 1924 р. народження, с. Гольдштадт Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Гольдштадт Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БРАУН Пилип Григорович, 1935 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заареш-

тований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРАУН Пилип Йосипович, 1926 р. народження, с. Фріденгейм Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Фріденгейм Варварівського району Миколаївської області Домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРАУН Роза Георгіївна, 1909 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРАУН Роза Леонардівна, 1904 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із працівників, середня освіта. Проживала у с. Александр-Гільф Привільнянського району Миколаївської області. Медсестра. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення у 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРАУН Теофіл Вікторович, 1898 р. народження, м. Ломжая, поляк, із робітників, освічений. Проживав у м. Вознесенську Миколаївської області. Чоботар. Місце роботи невідоме. Заарештований 03.05.1937 р. Рішенням НКВС СРСР і Прокурора СРСР від 17.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 01.12.1937 року. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БРАУН Уляна Іванівна, 1879 р. народження, с. Раштад Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року

виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БРАУН Фріда Григорівна, 1937 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 11.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРАУН Яків Іванович, 1928 р. народження, с. Гольдштадт Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Калістрове Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БРАУН Яків Йосипович, 1885 р. народження, с. Ней-Карлсруе Баштанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ней-Карлсруе Баштанського району Миколаївської області. Тесляр. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 09.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРАУН Яків Пилипович, 1932 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРАУНБЕК Матвій Францович, 1913 р. народження, Кустанайська область, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Комбайнер. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРАУНБЕК Отто Францович, 1929 р. народження, Кустанайська область, німець, із

селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРАУНБЕК Павлина Каспарівна, 1920 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРАУНБЕК Юліта Матвійвна, 1892 р. народження, с. Шпеєр Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 09.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРАУНЕР Дарина Петрівна, 1894 р. народження, с. Макарівка Привільнянського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві Домогосподарка. Особливою Народою при Наркомі Внутрішніх Справ від 05.02.1938 р. засуджена до 5 років ВТТ. Вирок відбувала у с. Явас Мордовської АРСР. Після звільнення проживала у с. Макарівка Баштанського району Миколаївської області. Реабілітована у 1956 р.

БРАУНЕР Федір Олександрович, 1892 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар, місце роботи невідоме. Заарештований 07.07.1937 р. Військовою Колегією Верховного суду СРСР 24.11.1937 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 24.11.1937 року. Реабілітований у 1957 р. Місце поховання невідомо.

БРАУНЕР Яків Олександрович, 1898 р. народження, с. Мар'ївка Баштанського району Одеської області, росіянин, із селян, член

ВКП(б), малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Завідуючий відділом кадрів приміського підсобного господарства торговельного порту. Заарештований 26.02.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 03.12.1937 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. 22.05.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1957 р.

БРАУНШТЕЙН Антон Антонович, 1935 р. народження, с. Веселинове Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Веселинове Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 05.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРАУНШТЕЙН Ганна Адамівна, 1919 р. народження, с. Велика Велідарівка Єланецького району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Велика Велідарівка Єланецького району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови ЦВК та РНК СРСР від 01.02.1930 року виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 10.06.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРАУНШТЕЙН Іван Антонович, 1931 р. народження, с. Гудевич Роздільнянського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Веселинове Веселинівського району Миколаївської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРАУНШТЕЙН Олена Християнівна, 1907 року народження, с. Гудевич Роздільнянського району Одеської області, німкеня, із працівників, малоосвічена. Проживала у с. Гудевич Роздільнянського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення у 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРАУНШТЕЙН Роза Антонівна, 1933 р. народження, с. Веселинове Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Веселинове Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРАЦАНОВИЧ Лазар Григорович, 1894 р. народження, с. Мартинці Польща, серб, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську Миколаївської області. Бондар Вознесенської артілі «Червоний харчовик». Заарештований 15.06.1938 р. Військовою прокуратурою 25.05.1939 р. справу припинено. Найменування військової частини невідоме. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

БРАЦЛАВСЬКИЙ Йосип Артемович, 1890 року народження, с. Нововасилівка Врадіївського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Великі Віски Врадіївського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 25.04.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 06.05.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 31.05.1938 року. Реабілітований у 1962 р.

БРЕВДА Михайло Мусійович, 1923 р. народження, с. Романівка Березнегуватського району Одеської області, єврей, із селян, освіта середня. Проживав у с. Романівка Березнегуватського району Миколаївської області. Секретар-перекладач у тюрмі. Заарештований 18.07.1947 р. Військовим трибуналом військ МДБ у Німеччині 21.10.1947 р. засуджений до 25 років ВТТ з конфіскацією майна. Постановою Колегії Верховного Суду СРСР від 12.01.1955 р. строк покарання зменшено до 5 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1967 р.

БРЕВЧУК Василь Францович, 1894 р. народження, с. Лесновці (Польща), поляк, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Вознесенську Миколаївської області. Помічник машиніста на залізничній станції «Вознесенськ». Заарештований 18.10.1937 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 28.11.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Покарання відбував у Північтабі НКВС СРСР. Після звільнення Проживав у м.

Вознесенську Миколаївської області. Реабілітований у 1958 р.

БРЕДАУ Петро Адольфович, 1898 р. народження, м. Кременчук Полтавської області, національність невідома, із селян, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Студент. Місце навчання невідоме. Заарештований 19.03.1920 року. Постановою Миколаївської губернської надзвичайної Комісії від 04.05.1920 р. засуджений до 5 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БРЕДИХІН Олександр Львович, 1907 р. народження с. Артакове Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Мурахівка Березнегуватського району Херсонського округу. Міщанин. Дата арешту невідома. Постановою загальної наради бідняцько-батрацького активу 21.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БРЕКЕВИЧ Варвара Костянтинівна, 1895 р. народження, м. Одеса, росіянка, із службовців, освіта середня. Проживала у м. Миколаєві. Завідуюча медичним пунктом заводу Більшовик. Заарештована 03.01.1935 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 04.07.1935 р. засуджена до заслання у Красноярський край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

БРЕККЕЛЬ Віктор Фрідріхович, 1921 р. народження, с. Попільне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРЕККЕЛЬ Вільгельм Фрідріхович, 1927 року народження, с. Попільне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 20.04.1946 р. виселений у

Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 02.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРЕККЕЛЬ Карл Пилипович, 1894 р. народження, м. Оренбург, німець, із службовців, малоосвічений. Проживав у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 17.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 16.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 17.06.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БРЕККЕЛЬ Лізавета Вільгельмівна, 1901 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРЕККЕЛЬ Марта Фрідріхівна, 1929 р. народження, с. Попільне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРЕККЕЛЬ Ольга Карлівна, 1922 р. народження, с. Попільне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРЕККЕЛЬ Оскар Фрідріхович, 1936 р. народження, с. Попільне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На

підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРЕККЕЛЬ Фріда Фрідріхівна, 1926 р. народження, с. Попільне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРЕККЕЛЬ Фрідріх Адольфович, 1902 р. народження, с. Попільне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРЕККЕЛЬ Фрідріх Пилипович, 1890 р. народження, с. Попільне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у м. Одеса. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 року. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРЕККЕЛЬ Фрідріх Фрідріхович, 1931 р. народження, с. Попільне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Попільне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРЕНДЕЛЬ Єва Робертівна, 1930 р. народження, с. Бондарівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Бондарівка Мостівського району Одеської області. Не працювала. Заарештова-

на у 1945 р. На підставі постанови ТОКУ від 22.09.1941 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку 29.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРЕНЮК Михайло Трохимович, 1911 р. народження, х. Принюк Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав на х. Принюк Березнегуватського району Херсонського округу. Селянин. Дата арешту невідома. Постановою загальної наради бідняцько-батрацького активу 21.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БРЕСЛАВЕЦЬ Марія Олексіївна, 1891 р. народження, с. Ямківате Березнегуватського району Одеської області, українка, із селян, освіта початкова. Проживала в с. Мурахівка Березнегуватського району Одеської області. Безробітна. Заарештована 27.06.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 02.09.1937 р. засуджена до 8 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

БРЕТ Катерина Пилипівна, 1888 р. народження, м. Миколаїв, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення у 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРЕТЕР Володимир Вільгельмович, 1935 р. народження, Ворошиловградська область, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 13.06.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРЕТЕР Надія Леонтіївна, 1908 р. народження, с. Кантакузівка Вознесенського району Одеської області, українка, із селян, неосвічена. Проживала у с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку

спецпоселення 13.07.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРЕТМАСР Леонтіна Іванівна, 1916 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Південно-Казахстанську область. Знята з обліку спецпоселення 03.12.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРЕТТЕР Вільгельм Якович, 1910 р. народження, м. Одеса, німець, із робітників, освіта середня. Проживав у с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області. Тракторист у колгоспі "Україна". Заарештований 20.06.1944 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 26.08.1944 року засуджений до 10 років ВТТ з конфіскацією особистого майна. Покарання відбував у Чорногорському ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БРЕТШНАЙДЕР Петро Фрідріхович, 1896 року народження, м. Шмідтове Херсонської губернії, німець, соціальне походження невідоме, дані про освіту невідомі. Проживав у м. Миколаєві. Робітник млина. Заарештований 22.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 9.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БРЕУС Ольга Лук'янівна, 1916 р. народження, с. Новополтавка Привільнянського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Новий Буг Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована 05.03.1953 року. Миколаївським обласним судом 16.06.1953 року засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою президії Верховного суду УРСР від 31.03.1955 р. міра покарання знижена до 6 років ув'язнення у ВТТ. Звільнена з ув'язнення в 6.03.1959 р. Реабілітована у 1992 р.

БРЖЕЗИЦЬКИЙ Михайло Петрович, 1909 р. народження, с. Гайворон Кіровоградської області, українець, із робітників, середня освіта. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Директор школи. Заарештований 10.06.1941 р. Військовим трибуналом

військ НКВС Західно-Сибірського округу 15.12.1941 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Звільнений в 1946 р. Проживав у Гайворонському районі. Реабілітований у 1973 р.

БРИВКІН Аркадій Сергійович, 1918 р. народження, м. Вишній Волочок Калінінської області, росіянин, із службовців, середня освіта, Проживав у м. Миколаєві. Студент Миколаївського суднобудівного інституту. Заарештований 15.01.1938 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 25.03.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

БРИГИДІН Трохим Іванович, 1887 р. народження, м. Унгени (Бессарабія), молдаванин, із селян, освіта початкова. Проживав на залізничній станції Вознесенськ Одеської області. Машиніст. Заарештований 28.08.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 19.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 20.10.1937 р. Реабілітований у 1958 році. Місце поховання невідомо.

БРИЖАК Сергій Іванович, 1917 р. народження, с. Кудрявцівка Березівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську Одеської області. Електромеханік зв'язку на залізничній станції «Вознесенськ». Заарештований 15.03.1938 року. Постановою УНКВС Одеської залізниці від 08.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

БРИЖАТЕНКО Іван Іванович, 1910 р. народження, селище Новоданилівка Казанківського району Одеської області, українець, соціальне походження, освіта та місце проживання невідомі. Місце роботи невідоме. Заарештований 06.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БРИЖИЦЬКИЙ Григорій Андрійович, 1901 р. народження, с. Салькове Гайворонського району Одеської області, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Уповноважений наркомату заготівель УРСР по Миколаївській області. Заарештований 08.08.1938 року. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 28.07.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БРИЖИЦЬКИЙ Костянтин Ананійович, 1871 р. народження, м. Маяки Одеської області, росіянин, дані про соціальне походження і освіти невідомі. Проживав у м. Миколаєві. Не працював. Заарештований 3.03.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 15.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений. Дані про страту відсутні. Дані про реабілітацію відсутні.

БРИЖКО Клавдія Омелянівна, 1919 р. народження, м. Миколаїв, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.03.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРИЖКО Юхим Миколайович, 1912, р. народження, с. Кисляк Гайсинського району Вінницької області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві, працівник електромереж. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 03.03.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРИЗИЦЬКИЙ Григорій Андрійович, 1901 року народження, с. Салькове Гайворонського району Одеської області, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Уповноважений наркомату заготівель УРСР по Миколаївській області. Заарештований 08.08.1938 року. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 28.07.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БРИЛЄВ Микола Андрійович, 1912 р. народження, х. Стародумівка Каменського району Ростовської області, росіянин, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Казанка Казанківського району Миколаївської області. Тракторист МТС. Заарештований 21.09.1944 р. Постановою УНКДБ по Миколаївській області від 07.02.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

БРИЛИНСЬКИЙ Федір Никодимович, 1885 р. народження, м. Одеса, росіянин, із службовців, освіта вища. Проживав у м. Вознесенську Одеської області. Бухгалтер Вознесенської автобази. Заарештований 25.11.1937 р. Трійкою

при УНКВС по Одеській області 28.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 03.12.1938 року. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БРИЛЬЦ Антон Станіславович, 1891 р. народження, с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Робітник порту. Заарештований 25.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 28.09.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 11.10.1937 року. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БРИЛЬЦ Волебольд Матвійович, 1871 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу «Астра». Заарештований 15.10.1933 р. Постановою Миколаївського міського відділу ДПУ від 20.03.1934 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БРИЛЬЦ Емілія Никодимівна, 1925 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БРИЛЬЦ Катерина Никодимівна, 1936 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРИЛЬЦ Лідія Андріївна, 1926 р. народження, с. Ландау Варварівського району, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 14.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРИЛЬЦ Маргарита Піусівна, 1901 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРИЛЬЦ Матильда Францівна, 1904 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, освічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БРИЛЬЦ Стефан Францович, 1907 р. народження, с. Добре Баштанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Добре Баштанського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО 9871-С від 18.08.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРИНЗА Варнав Севастьянович, 1887 р. народження, с. Дмитрівка Очаківського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Дмитрівка Очаківського району Миколаївської області. Бригадир. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований 09.04.1941 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 06.05.1942 р. засуджений до 5 років ВТТ. Покарання відбував у м. Томськ. Помер у таборі. Дата смерті невідома. Реабілітований у 1963 р.

БРИНСТЕР Євген Якович, 1925 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО 744 від 08.10.1941 р. виселений у Карагандинську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БРИНСТЕР Лізавета Мартинівна, 1897 р. народження, с. Новий Шпеер Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян,

неосвічена. Проживала у с. Новий Шпеер Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРИНЮК Никифор Кіндратійович, 1884 р. народження, с. Любомирівка Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Любомирівка Березнегуватського району Херсонського округу. Міщанин. Дата арешту невідома. Постановою загальної наради бідняцько-батрацького активу 21.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БРИЖЕРЕНКО Степан Михайлович, 1916 року народження, с. Данилівка Казанківського району Одеської області, росіянин, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Данилівка Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 14.08.1943 р. Військовим трибуналом 01.03.1943 р. засуджений до 7 років ВТТ з обмеженням в правах на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БРИК Ганна Еммануїлівна, 1924 р. народження, с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Знята з обліку спецпоселення у 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРИКЕР Ісак Мойсейович, 1893 р. народження, м. Миколаїв, єврей, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Рахівник заводу ім. А. Марті. Заарештований 02.04.1935 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР по Миколаївській області від 21.07.1938 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

БРИККЕР Ісак Мойсейович, 1893 р. народження, м. Миколаїв, єврей, з службовців, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Рахівник плавдоку заводу ім. А. Марті. Заарештований

02.04.1935 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 28.09.1935 р. засуджений до 3 років ВТТ. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 21.07.1938 р. засуджений до 5 років ВТТ. З 1935 р. покарання відбував у Ухтпечтаборі НКВС. Подальша доля невідома. Реабілітований 10.09.1990 р.

БРИКМАН Антон Адамович, 1918 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Одеської області. Водій. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БРИКМАН Йосип Адамович, 1906 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО 9871-С від 18.08.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

БРИКМАН Лідія Іванівна, 1934 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Вознесенську Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у м. Асбест. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРИКМАН Тереза Миколаївна, 1902 р. народження, с. Зульц Ландауського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Вознесенськ Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Асбест. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРИКМАН Якуб Андрійович, 1936 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської

області, на утриманні батьків. Заарештований у 1944 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Актюбінськ. Знятий з обліку спецпоселення 03.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРИКМАН-МАТРИНЕЦЬКА Марія Іванівна, 1926 р. народження, с. Кринички Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Кринички Варварівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРИКНЕР Антон Фрідріхович, 1894 р. народження, х. Гольдштадт Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Гольдштадт Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 19.02.1930 р. Трійкою при Колегії ДПУ УСРР 18.05.1930 р. засуджений до заслання в Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БРИЛЬЦ Варвара Яківна, 1875 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Померла від туберкульозу 19.05.1953 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРИЛЬЦ Віра Андріївна, 1928 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 17.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРИЛЬЦ Ганна Августівна, 1895 р. народження, с. Шпеср Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у

1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку 14.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРІЛЬЦ Євгенія Андріївна, 1937 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району, Миколаївської області, на утриманні батьків. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення у 14.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

БРІЛЬЦ Іван Андрійович, 1937 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 14.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРІЛЬЦ Іда Михайлівна, 1905 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 24.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРІЛЬЦ Клара Герасимівна, 1916 р. народження, с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у м. Актюбінськ. Знята з обліку спецпоселення 23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРІЛЬЦ Маргарита Іванівна, 1911 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована

у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Актюбінськ. Знята з обліку спецпоселення у 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРІЛЬЦ Матильда Рохусівна, 1925 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Актюбінськ. Знята з обліку спецпоселення у 25.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРІЛЬЦ Михайло Рохусович, 1931 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Актюбінськ. Знятий з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРІЛЬЦ Никодим Адамович, 1896 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БРІЛЬЦ Рафаїл Никодимович, 1931 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БРІНСТЕР Агнеса Рафаїлівна, 1928 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена

у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БРІНСТЕР Ельза Яківна, 1928 р. народження, с. Новий Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Новий Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БРІНСТЕР Євгенія Рафаїлівна, 1926 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БРІНСТЕР Лізавета Рудольфівна, 1898 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 06.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРІНСТЕР Магдалина Рафаїлівна, 1936 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Померла 11.04.1953 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРІНСТЕР Яків Матвійович, 1891 р. народження, с. Новошпеєр Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новошпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Коваль. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРІНСТЕР Яків Рафаїлович, 1931 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БРИТНЕР Антон Фрідріхович, 1894 р. народження, с. Гольдштадт Карл-Лібкнехтівського район Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Гольдштадт Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 19.02.1930 р. Трійкою при Колегії ДПУ УСРР 18.05.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БРИТНЕР Антоніна Іванівна, 1932 р. народження, с. Штенфельд Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 03.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРИТНЕР Емілія Іванівна, 1931 р. народження, с. Штенфельд Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 02.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРИТНЕР Іван Йосипович, 1909 р. народження, с. Штенфельд Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Приморський край. Знятий з обліку спецпоселення 02.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРИТНЕР Катерина Валентинівна, 1913 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення у 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРИТНЕР Катерина Романівна, 1910 р. народження, с. Штенфельд Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 02.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРИТНЕР Климентій Йосипович, 1919 р. народження, с. Штенфельд Варварівського району Одеської області, німець, із селян, дані про освіту відсутні. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Касир-рахівник маслозаводу. Дата арешту невідома. Миколаївським обласним судом 13.07.1941 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Після звільнення проживав у м. Балхани Джебказганської області. Реабілітований 1989 р.

БРИТНЕР Климентій Томасович, 1884 р. народження, с. Гольдштадт Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта неповна середня. Проживав у с. Мюнхен Доманівського району Одеської області. Вчитель. Заарештований 08.07.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 21.09.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 26.09.1938 року. Реабілітований у 1961 р.

БРИТНЕР Людвіг Йосипович, 1907 р. народження, с. Штенфельд Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Вормс Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Голова сільської ради. Заарештований 22.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 30.11.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Звільнений у жовтні 1947 року. Після відбуття покарання проживав у м. Златоуст. Реабілітований у 1989 р.

БРИТНЕР Петро Фрідріхович, 1899 р. народження, с. Гольдштадт Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Робітник Миколаївського торгового порту. Рішенням Наркома Внутрішніх справ, Генерального Комісара Держбезпеки Єжова і Прокурора СРСР Вишинського від 27.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 07.12.1937 р. Реабілітований у 1957 році. Місце поховання невідомо.

БРИТНЕР Петро Фрідріхович, 1899 р. народження, с. Гольдштадт Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Гольдштадт Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 27.01.1930 р. Трійкою при Колегії ДПУ УСРР 18.05.1930 р. засуджений строком до 3 років ВТТ умовно. З-під варті звільнений. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БРИФ Фріда Юхимівна, 1892 р. народження, м. Миколаїв, єврейка, із службовців, неосвічена. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі розпорядження МВС СРСР від 23.02.1946 року виселена у Джаган-Абадську область. Знята з обліку спецпоселення 03.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРОДЕР Олександр Семенович, 1896 р. народження, м. Одеса, єврей, із робітників, освіта нижча. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 08.04.1935 р. Постановою Особливої наради при Народному Комісарі ВС СРСР від 08.09.1935 р. засуджений до 3 років ВТТ. Реабілітований 10.09.1990 р. Подальша доля невідома.

БРОДСЬКА Рахіль Самуїлівна, 1922 р. народження, м. Миколаїв, єврейка, із робітників, освіта середня. Проживала у м. Миколаєві. Фельдшер 389-го стрілецького полку. Заарештована 12.09.1942 р. Постановою особливої відділу НКВС СРСР Закавказького фронту від 13.11.1942 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

БРОДСЬКА Розалія Львівна, 1887 р. народження, м. Миколаїв, єврейка, із службовців, освіта середня. Проживала у м. Миколаєві. Вчителька середньої школи №37. Заарештована 21.10.1937 р. Особливою нарадою при НКВС

СРСР 20.11.1937 р. засуджена до 10 років ВТТ. Покарання відбувала в Картабі НКВС СРСР в м. Караганді. Реабілітована у 1989 р.

БРОДСЬКИЙ Михайло Митрофанович, 1888 р. народження, с. Кислиці Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Тимофіївка Арбузинського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 12.12.1932 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 07.02.1933 р. засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БРОДСЬКИЙ Мусій Львович, 1901 р. народження, м. Миколаїв, єврей. із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 05.03.1936 р. Постановою НКВС УСРР від 22.06.1936 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

БРОДСЬКИЙ Омелян Мартинович, 1901 року народження, с. Секретарка Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Секретарка Кривоозерського району Одеської області. Завідуючий сепараторним пунктом. Заарештований 13.03.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 20.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 28.04.1938 р. Реабілітований у 1956 році. Місце поховання невідомо.

БРОЗОВСЬКА-ПУДВІЛЬ Валентин Данилович, 1929 р. народження, с. Новий Данціг Баштанського району Одеської області, німець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Новий Данціг Баштанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 26.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРОЗОВСЬКИЙ-ПУДВІЛЬ Валентин Данилович, 1929 р. народження, с. Новий Данціг Баштанського району Одеської області, німець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Новий Данціг Баштанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 26.01.1956

року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРОІЛОВСЬКИЙ Іван Петрович, 1909 року народження, с. Мала Виска Кіровоградської області, українець, із селян, малоосвічений. До призову на військову службу проживав у с. Петрині Єланецького району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 11.10.1944 року. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 24.04.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

БРОЙТ Петро Михайлович, 1908 р. народження, м. Новогеоргіївка Харківської області, єврей, із робітників, член ВКП(б), освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Секретар Миколаївського міського комітету комсомолу. Заарештований 29.08.1937 р. Військовою Колегією Верховного суду СРСР 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Дані про страту відсутні. Реабілітований у 1956 році. Місце поховання невідомо.

БРОНЕЦЬКИЙ Пилип Валеріанович, 1880 року народження, м. Волковинці Подільської губернії, українець, із селян, освічений. Проживав у м. Вознесенську Одеської області. Пенсіонер. Заарештований 17.02.1938 р. 22.06.1938 р. справу припинено. Назва установи, що припинила справу, невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

БРОНИЧ Петро Олександрович, 1901 р. народження, с. Ромаль Ленінградської області, росіянин, із службовців, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Інженер заводу ім. А. Марті. Заарештований 23.09.1936 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 22.06.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Покарання відбував в Північсхідтабі НКВС СРСР. Реабілітований у 1988 р.

БРОНФЕНБРЕНЕР Михайло Ілліч, 1897 року народження, м. Херсон, єврей, із робітників, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 04.09.1924 р. Постановою Одеського губернського відділу ДПУ від 28.02.1925 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БРОНШТЕЙН Давид Ісакович, 1881 р. народження, м. Херсон, єврей, із службовців, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Не працював. Заарештований 20.10.1937 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від

04.01.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БРОНШТЕЙН Дон Ісакович, 1881 р. народження, м. Херсон, єврей, із службовців, вища освіта. Проживав у м. Миколаєві. Журналіст, місце роботи невідоме. Заарештований 26.03.1935. Постановою Миколаївського міського відділу НКВС від 21.04.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БРОНШТЕЙН Ілля Самойлович, 1913 р. народження, м. Миколаїв, єврей, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Моряк. Заарештований 19.02.1938 р. Військовим трибуналом Балтійського флоту 11.08.1938 року засуджений до 5 років ВТТ з обмеженням в правах на 3 роки. Постановою військової Колегії Верховного Суду СРСР строк покарання зменшено до 3 років ВТТ з обмеженням в правах на 2 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БРОУН Ілля Йосипович, 1900 р. народження, м. Кіров, єврей, член ВКП(б), із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Начальник відділення УНКВС по Миколаївській області. Заарештований 27.03.1938 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 13.12.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БРОХМАН Рафаїл Костянтинович, 1912 року народження, м. Нова Одеса Одеської області, єврей, із службовців, член ВКП(б), вища освіта. Проживав у м. Миколаєві. Начальник цеху, місце роботи невідоме. Заарештований 05.07.1952 р. Миколаївським обласним судом 12.08.1952 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Верховним судом СРСР 2.10.1954 р. міра покарання знижена до 7 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у м. Воркуті. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

БРОШЕВАН Костянтин Іванович, 1879 р. народження, с. Павлодарівка Братського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Павлодарівка Братського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 22.03.1933 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 26.04.1933 р. засуджений до 3 років ВТТ умовно. Реабілітований у 1990 р.

БРУГ-КІФЕЛЬ Агнеса Францівна, 1927 року народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Бе-

резанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРУКЕР Геронім Петрович, 1904 р. народження, х. Гольдштадт Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Постійного місця проживання не мав. Вантажник Миколаївського торгового порту. Заарештований 02.04.1933 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 10.06.1933 р. засуджений до заслання у Північний край на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БРУКЕР Йосип Петрович, 1908 р. народження, с. Гольдштадт Ландауського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Гольдштадт Ландауського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований у 1941 р. На підставі постанови РНК СРСР від 12.09.1941 року виселений у м. Сталінобад. Знятий з обліку спецпоселення 28.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРУКЕР Петро Йосипович, 1875 р. народження, х. Гольдштадт Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у х. Гольдштадт Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 27.01.1930 р. Трійкою при Колегії ДПУ УСРР 18.05.1930 р. засуджений до заслання в Північний край строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БРУНКОРСТ Генріх Емілійович, 1893 р. народження, м. Гамбург Німеччина, німець, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Електрик у колгоспі с. Балабанівка Миколаївської області. Рішенням Наркома Внутрішніх справ, Генерального Комісара Держбезпеки Єжова і Прокурора СРСР Вишинського від 18.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений. Дані про страту відсутні. Реабілітований у 1958 р. Місце поховання невідомо.

БРУНМАСР Анастасія Кіндратівна, 1921 р. народження, с. Зульц Варварівського району

Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення у 02.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРУНМАЄР Ганна Георгіївна, 1895 р. народження, с. Вормс Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Вормс Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БРУНМАЄР Отто Карлович, 1920 р. народження, с. Йоганенталь Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Йоганенталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРУНМАЙЄР Елла Андріївна, 1931 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 01.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРУНМАЙЄР Іда Августівна, 1934 р. народження, с. Вормс Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Вормс Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1941 р. На підставі розпорядження НКВС СРСР від 1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 20.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРУС Іван Якович, 1908 р. народження, с. Табори -2 Вознесенського району Одеської

області, українець, із селян, член ВКП(б), малоосвічений. Проживав у с. Табори -2 Вознесенського району Миколаївської області. Каменяр. Місце роботи невідоме. Заарештований 06.05.1944 р. Постановою УНКДБ по Миколаївській області від 06.09.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БРУТЦІЛОВ Іван Григорович, 1885 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Муляр на хлібозаводі. Заарештований 22.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Покарання відбував у м. Улан-Уде. Реабілітований у 1969 р.

БРУШКОВСЬКИЙ Дмитро Іванович, 1899 року народження, с. Чаусове Первомайського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Чаусове Одеської області. Безробітний. Заарештований 19.10.1929 року. Постановою Колегії ОДПУ від 14.12.1929 року засуджений до розстрілу. Страчений 04.01.1930 р. Реабілітований у 1990 р. Місце поховання невідомо.

БРУШТАЛЕР Володимир Омелянович, 1930 року народження, с. Олександрівка Житомирської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме. Працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРУШТАЛЕР Леонід Омелянович, 1935 року народження, с. Некрасівка Привільнянського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Некрасівка Привільнянського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у м. Новосибірськ. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БРУШТАЛЕР Ольга Іванівна, 1900 р. народження, Житомирська область, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у Привільнянському районі Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята

з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БРЮХОВЕЦЬКИЙ Георгій Олександрович, 1900 р. народження, м. Лодзь (Польща), поляк, дані про соціальне походження невідомі, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Вчитель у школі. Заарештований 17.08.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 18.11.1937 року засуджений до розстрілу. Дані про страту відсутні. Дані про реабілітацію відсутні. Місце поховання невідомо.

БРЮХОВЕЦЬКИЙ Дмитро Герасимович, 1893 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар у торговому порту. Заарештований 25.10.1935 р. Прокуратурою Чорноморського басейну 17.01.1936 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

БРЮХОВЕЦЬКИЙ Микола Данилович, 1900 р. народження, с. Нечаяне Варварівського району Одеської області, українець, із службовців, середня освіта. Проживав у Новоодеському районі Миколаївської області. Бухгалтер у радгоспі. Заарештований 24.06.1938 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 25.01.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

БУБЛЕЙ Спиридон Іванович, 1890 р. народження, с. Малий Став Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Маківка Сталінградської області. Колгоспник. Заарештований 03.11.1948 року. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 7.02.1949 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Покарання відбував на станції Микитівка Сталінградської області. Звільнений з ув'язнення 21.03.1956 р. Реабілітований у 1992 р.

БУБЛИК Григорій Родіонович, 1899 р. народження, с. Олешки Одеської області, українець, із служителів культу, освіта середня. Проживав у с. Семенівка Арбузинського району Одеської області. Священик. Заарештований 19.01.1935 р. Особливою нарадою при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР 16.09.1935 р. засуджений до 3 років ВТТ. Покарання відбував у Сибтабі НКВС СРСР. Реабілітований у 1989 р.

БУБЛИК Дмитро Григорович, 1894 р. народження, с. Білопілля Харківської губернії,

українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Мар'янівка Володимирівського району Одеської області. Рахівник. Місце роботи невідоме. Заарештований 24.10.1928 р. Постановою Колегії ОДПУ від 15.04.1929 р. засуджений до 5 років ВТТ. 27.10.1932 р. звільнений з ув'язнення. Реабілітований у 1991 р.

БУБНОВ Лев Федорович, 1910 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Технік на заводі №198. Заарештований 28.06.1938 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 09.06.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БУБНОВ Микола Іванович, 1924 р. народження, с. Сергіївка Братського району Одеської області, росіянин, із селян, освіта середня. Проживав у с. Братське Братського району Миколаївської області. Інспектор Братського районного відділу НКВС. Заарештований 16.04.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 07.07.1945 р. засуджений до 8 років ВТТ з втратою прав на 3 роки та конфіскацією майна. Після покарання проживав у с. Березівка Одеської області. Реабілітований у 1992 р.

БУГ Єлизавета Валентинівна, 1892 р. народження, с. Карлсруе Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області. Колгоспниця колгоспу ім. Блюхера. Заарештована 03.11.1937 р. НКВС СРСР по Миколаївській області 09.05.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1999 р.

БУГ Леонтій Йосипович, 1897 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шестакове Миколаївської області. Чорнороб. Заарештований 12.09.1937 року. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 29.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 26.11.1937 р. Реабілітований у 1962 році. Місце поховання невідомо.

БУГА Гордій Никодимович, 1883 р. народження, с. Мурахівка Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Мурахівка Березнегуватського району Херсонського округу. Селянин. Дата арешту невідома. Постановою

загальної наради бідняцько-батрацького активу від 23.02.1930 р виселений за межі України. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУГА Гордій Ничипорович, 1881 р. народження, с. Мурахівка Березнегуватського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Арколавка Березнегуватського району Одеської області. Столяр у радгоспі «Реконструкція». Заарештований 29.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 2.09.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БУГА Іван Никодимович, 1888 р. народження, с. Мурахівка Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Мурахівка Березнегуватського району Херсонського округу. Селянин. Дата арешту невідома. Постановою загальної наради бідняцько-батрацького активу від 23.02.1930 р виселений за межі України. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУГА Леонтій Прокопович, 1896 р. народження, Косовський район МАРСР, молдаванин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Врадівка Врадівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 23.01.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 11.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.03.1938 року. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БУГА Марія Кононівна, 1886 р. народження, с. Любомирівка Березнегуватського району Одеської області, українка, із селян, освіта початкова. Проживала в с. Мурахівка Березнегуватського району Одеської області. Робітниця на залізничній станції «Березнегувате». Заарештована 27.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 2.09.1937 р. засуджена до 8 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

БУГА Феодосія Іванівна, 1880 р. народження, с. Мурахівка Березнегуватського району Одеської області, українка, із селян, неосвічена. Проживала в с. Мурахівка Березнегуватського району Одеської області. Виконувала поденну роботу. Заарештована 27.07.1937 р. Трійкою при

УНКВС по Одеській області 02.09.1937 р. засуджена до 8 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

БУГА Филімон Никифорович, 1868 р. народження, с. Врадівка Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Врадівка Врадівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 10.04.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 20.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 04.05.1938 року. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БУГАСВ Лев Давидович, 1919 р. народження, с. Доманівка Одеської області, єврей, із службовців, освіта середня. Проживав у с. Доманівка Доманівського району Одеської області. Червоноармієць. Заарештований 11.06.1942 р. Військовим трибуналом 04.09.1942 р. засуджений до 10 років ВТТ з обмеженням у правах на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БУГАСНКО Іван Захарович, 1898 р. народження, м. Миколаїв, українець, з робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Диспетчер гужового транспорту заводу ім. А. Марті. Особливою Народою при Народному Комісарі ВС СРСР від 22.06.1937 р. засуджений до 5 років ВТТ. Реабілітований у 1956 р.

БУГАСНКО Олександр Федорович, 1903 р. народження, Бобринецький район Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Сланець Вознесенського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 01.06.1932 р. Вознесенським районним відділом ДПУ 11.07.1932 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БУГАЛТЕР Адам Давидович, 1934 р. народження, с. Катеринка Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Казахстан. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУГАЛТЕР Давид Іванович, 1885 р. народження, Латвія, латиш, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На під-

ставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Північно-Казахстанську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУГАЛТЕР Сва Давидівна, 1934 р. народження, с. Катеринка Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, освіта невідома. Місце проживання невідоме. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Казахстан. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУГАЛТЕР Катерина Давидівна, 1929 р. народження, с. Катеринка Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, освіта невідома. Місце проживання невідоме. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Казахстан. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУГАЛТЕР Лізавета Давидівна, 1937 р. народження, с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Місце проживання невідоме. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Казахстан. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУГАЛТЕР Міна Георгіївна, 1899 р. народження, с. Катеринка Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області. Доярка. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови РНК СРСР та ЦК ВКП(б) від 12.09.1941 р. виселена у Казахстан. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУГНОВСЬКИЙ Максим Маркович, 1901 року народження, с. Каменяга Молдавської АРСР, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Вознесенську Одеської області. Агроном. Заарештований 09.01.1933 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 11.09.1933 року засуджений до 3 років ВТТ умовно. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

БУГОРСЬКИЙ Степан Мефодійович, 1892 року народження, с. Гординовці (Югославія), серб, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Сухий Єланець Новоодеського району Ми-

колаївської області. Конюх у колгоспі. Заарештований 05.03.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 09.10.1938 р. засуджений до заслання у Казахстан. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

БУДАЄВСЬКИЙ Микола Захарович, 1919 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Червоноармієць. Заарештований 27.12.1942 р. Військовим трибуналом 382-ї стрілецької дивізії 14.01.1943 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

БУДИКІН Анатолій Семенович, 1934 р. народження, Варварівський район Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у Варварівському районі Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУДИКІНА Євгенія Семенівна, 1880 р. народження, с. Зульц Ландауського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Ландауського району Одеської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУДИКІНА Феодосія Йосипівна, 1912 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Займалася землеробством. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУДИНОВ Флора Кирилович, 1895 р. народження, с. Томшанка (Румунія), румун, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Болгарка Вознесенського району Одеської області. Без певних занять. Заарештований 29.10.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 27.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 08.12.1937 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БУДНИЦЬКИЙ Франц Станіславович, 1889 р. народження, м. Цибулеве Київської області, поляк, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Робітник морського порту. Заарештований 15.12.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 05.02.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 10.08.1938 р. Реабілітований у 1989 р.

БУДОРАЦЬКИЙ Терентій Микитович, 1909 р. народження, с. Кашперівка Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. До призову на військову службу проживав у с. Кашперівка Новоодеського району Миколаївської області. Червоноармієць. Військовим трибуналом 116-ї стрілецької дивізії 10.08.1941 р. засуджений до розстрілу. Страчений 12.08.1941 р. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

БУЖАН Гаврило Іванович, 1906 р. народження, с. Ольшанка Одеської області, болгарин, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську Одеської області. Чорнороб. Заарештований 21.04.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 09.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 19.10.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БУЗИННИЙ Василь Пилипович, 1900 р. народження, с. Кердани Таращанського району Київської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Диякон у церкві. Заарештований 05.11.1944 р. Постановою УНКДБ по Миколаївській області від 10.07.1946 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БУЗИНОВ Олександр Васильович, 1907 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Майстер у залізничних майстернях залізничної станції «Миколаїв». Заарештований 09.01.1929 року. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ від 22.05.1929 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

БУЗИНОВСЬКИЙ Йосип Миколайович, 1916 р. народження, с. Садове Арбузинського району Одеської області, поляк, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Садове Арбузинського району Одеської області. Колгоспник. Заареш-

тований 21.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 27.11.1937 р. засуджений до 8 років ВТТ. Покарання відбував в Амуртабі НКВС СРСР. Реабілітований у 1962 р.

БУЗНІК Антоніна Тихонівна, 1915 р. народження, м. Миколаїв, українка, із робітників, освіта початкова. Проживала у м. Миколаєві. Безробітна. Заарештована 15.03.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС по Миколаївській області 12.04.1945 р. засуджена до 5 років ВТТ з обмеженням в правах на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

БУЗНІК Євгенія Іванівна, 1919 р. народження, с. Веселе Синельниківського району Дніпропетровської області, німкеня, із селян, освіта вища. Проживала у м. Миколаєві. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Казахстан. Знята з обліку спецпоселення 22.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУЗНІК Людмила Миколаївна, 1911 р. народження, м. Миколаїв, болгарка, із робітників, середня освіта. Під час Великої Вітчизняної війни перебувала у Німеччині. Домогосподарка. Заарештована 24.10.1946 р. Військовим трибуналом військової частини 20.12.1946 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

БУЗОВСЬКА Розалія Петрівна, 1913 р. народження, х. Великовський Доманівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала на х. Великовський Доманівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі рішення Особливої наради при НКВС СРСР від 25.02.1946 р. виселена у Архангельську область. Знята з обліку спецпоселення 21.10.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

БУЗОВСЬКИЙ Антон Захарович, 1906 р. народження, с. Любомирівка Вінницької області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Карлівка Доманівського району Миколаївської області. Робітник радгоспу. Заарештований 29.06.1945 р. Особливою нарадою при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР від 25.02.1946 р. засуджений до заслання у Сузунський район Новосибірської області строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БУЙНОВИЧ Казимір Францович, 1888 р. народження, с. Лютомирськ (Польща), поляк, із селян. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 27.09.1937 р. Особливою нарадою при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР 16.01.1938 року засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1961 р.

БУЙНОВСЬКИЙ Григорій Дмитрович, 1896 року народження, с. Іванівка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Іванівка Арбузинського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 08.03.1938 р. 01.04.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУКА Яків Юхимович, 1888 р. народження, с. Сланець Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Сланець Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 16.02.1938 року. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 07.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 13.05.1938 р. Реабілітований у 1957 році. Місце поховання невідомо.

БУКША Прокіп Лаврентійович, 1902 р. народження, с. Миколаївське Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Миколаївське Вознесенського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 21.10.1930 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 07.03.1931 р. засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

БУКША-ТЕЛИЧКАН Ольга Лаврентіївна, дата народження невідома, с. Натягайлівка Вознесенського району Одеської області, українка, із селян, неосвічена. Проживала у с. Натягайлівка Вознесенського району Одеської області. Селянка. Заарештована 02.02.1938 року. Трійкою при УНКВС по Одеській області 12.03.1938 р. засуджена до розстрілу. Страчена 14.03.1938 р. Реабілітована у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БУЛАВИЦЬКИЙ Іван Васильович, 1884 р. народження, с. Новий Буг Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Макіївка Донецької області. Візниця на залізничній станції. Заарештований 06.10.1930 р. Трійкою при Колегії ДПУ УСРР 19.07.1931 р.

засуджений до виселення у Північний край на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

БУЛАВКА Іван Назарович, 1893 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Тесляр. Місце роботи невідоме. Заарештований 18.12.1947 р. Одеським обласним судом 10.03.1948 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Верховним судом УРСР 15.11.1954 р. міра покарання знижена до 6 років та 6 місяців ув'язнення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БУЛАВКІНА Агрипина Іванівна, 1916 р. народження, с. Казанка Казанківського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Піщані Броди Веселинівського району Миколаївської області. Робітниця радгоспу «Широколанівський». Заарештована 14.09.1950 р. Миколаївським обласним судом 01.11.1950 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

БУЛАВКО Антоніна Олександрівна, 1882 року народження, с. Калантирка Кривоозерського району Одеської області, полька, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Калантирка Кривоозерського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована 20.10.1937 р. Кривоозерським районним відділом НКВС справу припинено. Дата невідома. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУЛАВКО Іван Гнатович, 1899 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Заарештований 22.06.1944 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 30.06.1945 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БУЛАВКО Макар Іванович, 1913 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. До призову на військову службу проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Військовослужбовець. Заарештований 07.08.1941 р. Військовим трибуналом Дунайської військової флотилії 12.08.1941 р. засуджений до 10 років ув'язнення

у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БУЛАВКО Олексій Сергійович, 1913 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 28.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 15.09.1937 р. засуджений до 8 років ВТТ. Покарання відбував у м. Свободне. Реабілітований у 1989 р.

БУЛАВКО Таїсія Леонтіївна, 1912 р. народження, м. Николаїв, українка, із службовців, освічена. Проживала у м. Николаєві. Службовець. Місце роботи невідоме. Заарештована 20.12.1934 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 27.12.1935 р. засуджена до заслання у м. Оренбург строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

БУЛАК Микола Харитонович, 1906 р. народження, с. Пасцили Молдавської АРСР, українець, з службовців. Проживав у м. Николаєві. Інженер заводу ім. А. Марті. Особливою Народою НКВС від 22.06.1937 р. засуджений до 5 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1955 р.

БУЛАН Яків Петрович, 1874 р. народження, м. Николаїв, українець, із службовців, освічений. Проживав у м. Николаєві. Викладач школи ФЗН №18. Заарештований 27.04.1933 р. Постановою Николаївського міського відділу ДПУ від 19.05.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БУЛАТ Михайло Іванович, 1918 р. народження, с. Себіне Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Нова Одеса Новоодеського району Николаївської області. Завідуючий Новоодеським райфінвідділом. Заарештований 09.08.1944 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 18.08.1945 року. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

БУЛАХ Василь Мартинович, 1895 р. народження, х. Отрада Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Софронівка Новоодеського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 26.01.1930 р. Особливою нарадою при Колегії

ДПУ УСРР 07.05.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУЛАШ Іван Григорович, 1895 р. народження, Висунськ Тилігуло-Березанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Висунськ Тилігуло-Березанського району Николаївської області. Голова колгоспу. Заарештований 09.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Николаївській області 14.11.1937 року засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БУЛАШ Трохим Володимирович, 1879 р. народження, с. Висунськ Тилігуло-Березанського району Одеської області, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Висунськ Тилігуло-Березанського району Одеської області, міщанин. Дата арешту невідома. Постановою загальної наради бідняцько-батрацького активу від 23.02.1930 р виселений за межі України. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУЛАКОВ Олександр Микитович, 1893 р. народження, с. Сланець Сланецького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бурдійне Сланецького району Николаївської області. Колгоспник. Заарештований 03.08.1946 р. Військовим трибуналом військ НКВС Николаївської області 22.07.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Військовим трибуналом Одеського військового округу 12.01.1955 р. міра покарання знижена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Звільнений 01.11.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

БУЛАКОВ Павло Миколайович, 1886 р. народження, м. Одеса, росіянин, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Николаєві. Касир заводу ім. А. Марті. Рішенням Наркома Внутрішніх справ, Генерального Комісара Держбезпеки Єжова і Прокурора СРСР Вишинського від 05.02.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 22.02.1938 р. Реабілітований у 1957 року. Місце поховання невідоме.

БУЛИГА Артем Архипович, 1902 р. народження, с. Добрін Путивльського району Житомирської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Николаївської

області. Помічник оперуповноваженого Березнегуватського районного відділу НКВС. Заарештований 22.02.1938 р. Постановою військового прокурора НКВС по Одеській області від 09.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БУЛНГЕР Агада Карлівна, 1912 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення у 24.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУЛНГЕР Антон Карлович, 1879 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Сторож колгоспу «Більшовик». Заарештований 08.07.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 15.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією всього майна. Страчений 25.10.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БУЛНГЕР Антон Кіндратович, 1903 р. народження, с. Катеринівка Широколанівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катеринівка Широколанівського району Миколаївської області. Чоботар в артілі. Заарештований 15.11.1937 р. Рішенням Народного Комісара внутрішніх справ СРСР та Прокурора СРСР від 08.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 22.12.1937 року. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БУЛНГЕР Елла Іванівна, 1918 р. народження, с. Малахове Суворівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Останнє місце проживання невідомо. Піаністка. Заарештована у 1941 р. На підставі постанови ДКО 698-СС від 21.09.1941 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУЛНГЕР Йосип Карлович, 1888 р. народження, с. Волегрецьке Херсонського округу, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у

с. Штейнберг Варварівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 05.02.1930 року. Постановою особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 22.03.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

БУЛНГЕР Катерина Матвійвна, 1928 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУЛНГЕР Матвій Кіндратович, 1907 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав на х. Джон Рід Варварівського району Миколаївської області. Коваль. Місце роботи невідоме. Заарештований 28.06.1941 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 11.04.1942 року засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1963 р.

БУЛНГЕР Рудольф Фердинандович, 1928 року народження, с. Новокалістрове Баштанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новокалістрове Баштанського району Миколаївської області. Пастух. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Ворошиловградську область. Знятий з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БУЛНГЕР Теодор Францович, 1880 р. народження, с. Штенберг Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Штенберг Варварівського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 09.08.1927 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 04.11.1927 р. позбавлений права проживання на Україні, в Москві, Ленінграді, Ростові-на-Дону та прикордонних губерніях строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУЛНГЕР Томас Рафаїлович, 1936 р. народження, с. Гольдштадт Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Гольдштадт Варварівського району

Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 15.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БУЛНГЕР Фердінанд Мартинович, 1904 р. народження, с. Ней-Карлсруе Одеської області, німець, із селян, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар суднобудівного заводу ім. 61 комунара. Заарештований 08.04.1935 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 15.07.1935 року засуджений до 5 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БУЛНГЕР Франциска Людвігівна, 1913 р. народження, с. Альштайн Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Альштайн Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення у 26.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУЛНГЕР Хрестіян Іванович, 1920 р. народження, с. Катеринка Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1942 р. На підставі директиви ОСП МВС СРСР від 13.07.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 11.01.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БУЛКА Федір Іванович, 1892 р. народження, с. Казанка Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Вербова Дніпропетровської області. Колгоспник. Заарештований 15.09.1937 р. Трійкою при УНКВС по Дніпропетровській області 25.09.1937 р. засуджений до 8 років ВІТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1962 р.

БУЛЛЕР Абрам Абрамович, 1893 р. народження, с. Олександрівка Володимирівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідоме. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідоме. На підставі постанови РНК СРСР та ЦК ВКП(б) від 12.11.1941 р. виселений у Карагандинсь-

ку область. Знятий з обліку спецпоселення 04.06.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БУЛЛЕР Адольф Абрамович, 1918 р. народження, с. Олександровфельд Володимирівського району Одеської області, німець, із селян, освіта середня. Проживав у м. Вельськ Архангельської області. Відбував покарання у спецтаборі НКВС. Заарештований 01.03.1945 р. Особливою нарадою при МВС СРСР 02.08.1946 року засуджений до 7 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

БУЛЛЕР Вільгельм Петрович, 1933 р. народження, місце народження невідоме, національність невідома, соціальне походження невідоме, освіта невідома. Місце проживання невідоме. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідоме. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУЛЛЕР Генріх Ісакович, 1922 р. народження, с. Григорівка Барвеньківського району Харківської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Григорівка Барвеньківського району Харківської області. Водій. Заарештований у 1941 р. На підставі постанови ДКО 702-СС від 22.09.1941 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 11.01.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БУЛЛЕР Генріх Петрович, 1947 р. народження, місце народження невідоме, національність невідома, соціальне походження невідоме, освіта невідома. Місце проживання невідоме. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідоме. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.07.1954 року. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУЛЛЕР Іван Петрович, 1944 р. народження, місце народження невідоме, німець, соціальне походження невідоме, освіта невідома. Місце проживання невідоме. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідоме. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУЛЛЕР Маргарита Ісаківна, 1910 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 07.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУЛЛЕР Петро Ісакович, 1909 р. народження, с. Григорове Боровенького району Харківської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області. Робітник. Заарештований у 1945 р. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 26.11.1948 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУЛЛЕР Петро Петрович, 1930 р. народження, місце народження невідоме, національність невідома, соціальне походження невідоме, освіта невідома. Місце проживання невідоме. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУЛЛЕР Сусанна Миколаївна, 1912 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області. Доярка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 07.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУЛЬ Григорій Андрійович, 1905 р. народження, с. Велика Круга Пирятинського району Харківської області, українець, із селян, освіта незакінчена вища. Проживав у м. Миколаєві. Студент кораблебудівного інституту. Рішенням Трійки при УНКВС по Миколаївській області від 08.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.05.1938 р. Реабілітований у 1957 р. Місце поховання невідомо.

БУЛЬГА Ганна Антонівна, 1908 р. народження, с. Добрін Путивльського району Жи-

томирської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована 25.02.1938 р. Миколаївським обласним управлінням НКВС 02.10.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

БУЛЬЦЕНМАН Абрам Якович, 1900 р. народження, м. Миколаїв, єврей, із службовців, вища освіта. Проживав у м. Миколаєві. Доцент Миколаївського педагогічного інституту. Заарештований 17.04.1935 р. УНКВС по Одеській області 14.07.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

БУНАВКО Яків Антонович, 1889 р. народження, с. Криве Озеро Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 18.09.1929 року. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 15.12.1929 р. засуджений до заслання у Північний край на 3 роки. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУНЦЕЛЬМАН Абрам Якович, 1900 р. народження, м. Миколаїв, єврей, із службовців, вища освіта. Проживав у м. Миколаєві. Викладач педагогічного інституту. Заарештований 19.04.1935. Постановою Миколаївського міського відділу НКВС від 26.06.1935 справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

БУНЬ Григорій Андрійович, 1905 р. народження, с. Великий Круг Одеської області, українець, із робітників, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві, студент суднобудівного інституту. Заарештований 18.01.1938 р. Трійкою УНКВС УРСР по Миколаївській області 08.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Дані про страту відсутні. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

БУНЯК Гаврило Матвійович, 1872 р. народження, с. Новий Аджигол Херсонської губернії, українець, із селян малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві, місце роботи та посада невідомі. Заарештований 11.04.1933 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 15.06.1933 року засуджений до виселення у Північний край. Строк виселення невідомий. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БУНЯК Опанас Дмитрович, 1904 р. народження, с. Аджигол Очаківського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Аджигол Очаківського району Миколаївської області. Завідуючий господарством у колгоспі. Заарештований 10.03.1948 р. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 18.10.1948 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Військовим трибуналом Одеського військового округу 19.04.1955 р. міра покарання знижена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Свердловській області. Після звільнення проживав у с. Солончаки Очаківського району Миколаївської області. Реабілітований у 1995 р.

БУНЯК Тетяна Федорівна, 1896 р. народження, с. Бейкуші Очаківського району Одеської області, українка, із робітників, малоосвічена. Проживала у с. Бейкуші Очаківського району Одеської області. Хлібороб. Заарештована 09.11.1933 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УРСР по Миколаївській області 28.11.1933 року засуджена до виселення у Вологодську область. Строк виселення невідомо. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

БУР'ЯНЦЕВ Григорій Семенович, 1885 р. народження, с. Сухий Ставок Снігурівського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Сухий Ставок Снігурівського району Херсонського округу. Селянин. Дата арешту невідома. Постановою загальної наради бідняцько-батрацького активу від 23.02.1930р виселений за межі України. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУРАТИНСЬКИЙ Антон Іванович, 1883 р. народження, с. Калантирка Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 01.10.1930 р. Трійкою при Колегії ДПУ УСРР 28.06.1931 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БУРАТИНСЬКИЙ Герасим Ілліч, 1893 р. народження, с. Волошине Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Волошине Кри-

воозерського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 24.02.1931 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 06.09.1931 р. засуджений до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БУРБАХАКІ Федір Сафонович, 1891 р. народження, м. Бердянськ, грек, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Технік-будівельник заводу ім. А. Марті. Заарештований 16.11.1930 р. Трійкою при Колегії ДПУ УСРР 10.04.1931 р. засуджений до 5 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БУРБУЛЄВ Федір Сидорович, 1872 р. народження, с. Старене Смоленської губернії, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Юзефпіль Врадіївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 11.11.1937 року. Трійкою при УНКВС по Одеській області 14.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Дані про страту відсутні. Реабілітований у 1959 р. Місце поховання невідомо.

БУРГАРТ Петро Рокусович, 1929 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 07.08.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БУРГАРТ Рокус Йосипович, 1899 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 06.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БУРГАРЕНКО Мирон Кирилович, 1886 р. народження, с. Олександрівка Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Богоявленськ Миколаївського району Одеської області. Священик. Заарештований 16.01.1931. Миколаїв-

ським міським відділом ДПУ 30.07.1931 справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БУРГАРТ Ганна Йосипівна, 1901 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУРГАРТ Генріх Якович, 1914 р. народження, Кустанайська область, німець, із селян, неосвічений. Проживав у Варварівському районі Миколаївської області. Селянин. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 02.10.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БУРГАРТ Емілія Рафаїлівна, 1937 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян. Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області. Школярка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Казахстан. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУРГАРТ Емма Яківна, 1920 р. народження, с. Ватерлоо Варварівського району Одеської області, німкеня, із працівників, неосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Варварівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУРГАРТ Кароліна Яківна, 1933 р. народження, с. Грюнфельд Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Грюнфельд Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Казахстан. Знята з обліку спецпоселення 02.10.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУРГАРТ Марія Яківна, 1931 р. народження, с. Кринфельд Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Кринфельд Варварівського району Миколаївської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 01.10.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУРГАРТ Рокус Рокусович, 1927 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 07.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БУРГАРТ Шарлотта Леонгардівна, 1905 р. народження, Кустанайська область, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у Миколаївській області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 01.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУРГАРТ Яків Якович, 1929 р. народження, Кустанайська область, німець, із селян, неосвічений. Проживав у Миколаївській області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 02.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БУРДЕЙНИЙ Іван Онисимович, 1901 р. народження, с. Бандурка Первомайського району Одеської області, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у с. Юзефпіль Одеської області. Робітник на залізниці. Заарештований 18.01.1933 року. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 31.01.1933 р. засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БУРДЮГ Михайло Іванович, 1896 р. народження, с. Костогризове Цюрупинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у радгоспі «Друга п'ятирічка» Варварівського району Миколаївської області.

Конюх у радгоспі. Заарештований 20.04.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 14.10.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУРЕНКО Степан Іванович, 1889 р. народження, с. Олександрівка Миколаївського району Одеської області, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у с. Олександрівка Миколаївського району Миколаївської області. Заарештований 30.04.1938 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 31.07.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

БУРИМА Сидір Якович, 1880 р. народження, с. Себіне Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Себіне Новоодеського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 07.12.1937 року. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 20.01.1938 р. Реабілітований у 1989 році. Місце поховання невідомо.

БУРИМЕНКО Василь Онікійович, 1870 року народження, с. Костянтинівка Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Баловне Миколаївського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 29.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 02.09.1937 року засуджений до 8 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

БУРИМЕНКО Никифор Васильович, 1889 року народження, с. Гур'ївка Новоодеського району Одеської області, українець, дані про соціальне походження та освіту невідомі. Проживав у м. Миколаєві. Працівник планового відділу обласного будівельного тресту. Заарештований 01.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома.

БУРИМЕНКО Тимофій Семенович, 1888 року народження, с. Костянтинівка Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Костянтинівка Новоодеського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 31.01.1930 р. Трійкою при Колегії ДПУ УСРР 30.04.1930 р. засуджений

до заслання в Північний край на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БУРИМЕНКО Федір Якович, 1896 р. народження, с. Костянтинівка Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник друкарні. Заарештований 06.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 14.11.1937 року засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1974 р.

БУРИМОВ Сергій Олексійович, 1906 р. народження, с. Романове-Булгакове Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Романове-Булгакове Снігурівського району Миколаївської області. Дорожній майстер. Місце роботи невідоме. Заарештований 17.04.1944 р. Військовим трибуналом Одеської залізниці 22.06.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

БУРИМ Сидір Якович, 1880 р. народження, с. Себіне Новоодеського району Одеської області, українець, із селян. Дані про освіту відсутні. Проживав у с. Себіне Новоодеського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 17.12.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.01.1938 р. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

БУРИМ Трохим Васильович, 1890 р. народження, с. Басань Новобасанського району Чернігівської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Арнаутівка Вознесенського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 10.11.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 15.03.1946 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Військовим трибуналом військ МВС Українського округу 21.05.1946 р. міра покарання знижена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

БУРКАРД Фрідріх Якович, 1890 р. народження, с. Кассель Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську Миколаївської області. Робітник автоколони. Заарештований 05.05.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 13.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна.

Страчений 20.10.1938 р. Реабілітований у 1991 році. Місце поховання невідомо.

БУРКАТ Аката Рафаїлівна, 1935 р. народження, с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУРКАТ Антон Християнович, 1913 р. народження, с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Водій. Заарештований 1945 р. На підставі постанови Управління МВС по Красноярському краю від 26.06.1946 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БУРКАТ Вільгельміна Герасимівна, 1910 року народження, с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУРКАТ Єва Рафаїлівна, 1930 р. народження, с. Колобатине Миколаївського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала с. Колобатине Миколаївського району Миколаївської області. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область, строк виселення невідомий. 30.09.1954 року була знята з обліку спецпоселення. Реабілітована у 1991 р.

БУРКАТ Євгенія Рафаїлівна 1933 р. народження, с. Колобатине Миколаївського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала с. Колобатине Миколаївського району Миколаївської області. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР

від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область, строк виселення невідомий. 04.09.1954 року була знята з обліку спецпоселення. Реабілітована у 1991 р.

БУРКАТ Єфросинія Християнівна, 1915 р. народження, с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення у 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУРКАТ Лізавета Іванівна, 1884 р. народження, с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення у 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУРКАТ Рафаїл Християнович, 1907 р. народження, с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 02.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БУРКАТ-БРІК Роза Християнівна, 1923 р. народження, с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення у 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУРКЕВИЧ Іван Іванович, 1882 р. народження, с. Чимири Гродненської області, поляк, із селян, освіта початкова. Проживав на х. Яселка Очаківського району Миколаївської області.

Робітник радгоспу. Заарештований 05.12.1937 року. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 04.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 20.01.1938 року. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БУРКОВ Микола Захарович, 1897 р. народження, с. Шостакове Одеської області, росянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шостакове Миколаївської області. Слюсар у колгоспі. Заарештований 23.04.1944 р. Постановою особливої наради при НКВС СРСР від 18.08.1945 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

БУРКОВСЬКИЙ Микола Антонович, 1915 року народження, с. Єланець Єланецького району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Єланець Єланецького району Миколаївської області. Червоноармієць 44-ї дивізії. Заарештований 20.08.1940 р. Особливою нарадою при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР 27.09.1940 року засуджений до 5 років ВТТ. Покарання відбував в Іванівській області. Реабілітований у 1958 р.

БУРКОВСЬКИЙ Семен Захарович, 1888 року народження, с. Григорівка Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Григорівка Новоодеського району Миколаївської області. Хлібороб. Заарештований 31.03.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 22.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 14.06.1938 р. Реабілітований у 1989 році. Місце поховання невідомо.

БУРЛАКА Пантелій Сергійович, 1891 р. народження, с. Троїцьке Новоодеського району Одеської області, молдованин, із селян, середня освіта. Проживав у с. Ковалівка Варварівського району Миколаївської області. Завідуючий аптекою. Заарештований 08.05.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 17.01.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Військовим трибуналом Одеського військового округу 26.04.1955 р. міра покарання знижена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

БУРЛАЧЕНКО Дмитро Кузьмич, 1888 р. народження, м. Рені (Бессарабія), молдаванин,

із селян, освіта початкова. Проживав у м. Первомайську Одеської області. Майстер радіовузла. Заарештований 08.03.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 29.09.1938 року засуджений до 8 років ВТТ. Покарання відбував у Онегтабі НКВС СРСР. Реабілітований у 1989 р.

БУРЛАЧЕНКО Іван Петрович, 1893 р. народження, с. Новокосіорівка Єланецького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Орджонікідзе. Працював на копальні. Заарештований 10.08.1937 року. Трійкою при УНКВС по Одеській області 23.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 27.08.1937 р. Реабілітований у 1958 р. Місце поховання невідомо.

БУРЛАЧЕНКО Лука Федорович, 1881 р. народження, с. Михайлівка Привільнянського району Одеської області, українець, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Службовець на маслозаводі. Заарештований 23.02.1938 р. Миколаївським обласним судом 15.08.1938 р. засуджений до 4 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 році.

БУРЛАЧЕНКО Степан Антонович, 1895 р. народження, с. Костянтинівка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Костянтинівка Арбузинського району Одеської області. Вантажник. Місце роботи невідоме. Заарештований 29.03.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 25.09.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 19.10.1937 р. Реабілітований у 1989 році. Місце поховання невідомо.

БУРЛАЧЕНКО Федір Іванович, 1889 р. народження, с. Михайлівка Баштанського району Одеської області, українець, із службовців, освіта початкова. Проживав у с. Суворівка Новоодеського району Одеської області. Голова колгоспу. Заарештований 02.01.1933 р. Трійкою при Колегії ДПУ УСРР 18.01.1933 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БУРЛАЧЕНКО Юхим Архипович, 1899 р. народження, с. Костянтинівка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Костянтинівка Арбузинського району Одеської області. Член

артілі. Заарештований 27.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 11.08.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БУРМЕХА Федір Степанович, 1896 р. народження, с. Бурилове Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Без постійного місця проживання. Колгоспник у колгоспі ім. 17 партз'їзду Заарештований 15.07.1944 р. Новосибірським обласним судом 18.10.1944 р. засуджений до 6 років ув'язнення. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУРМИНЧЕНКО Марія Петрівна, 1893 р. народження, с. Герцівка Ракитянського району Курської області, росіянка, із селян, середня освіта. Проживала у с. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована 20.07.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 21.09.1944 р. засуджена до 15 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

БУРМИНЧЕНКО Яків Іванович, 1886 р. народження, м. Короче Курської області, росіянин, із служителів культу, освічений. Проживав у с. Сухий Єланець Новоодеського району Одеської області. Священик. Заарештований 04.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 02.09.1937 р. засуджений до 8 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БУРМІСТР Іван Платонович, 1899 р. народження, с. Шершанці Кодимського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Вікторівка Доманівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 12.04.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Північно-Печорської залізниці 22.09.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

БУРОН Готліб Якович, 1904 р. народження, с. Краснопілля Вінницької області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Грюнфельд Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 27.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 19.08.1937 року засуджений до 8 років ВТТ. Покарання

відбував у Каргопільтабі НКВС СРСР. Помер у таборі 15.06.1943 р. Реабілітований у 1989 р.

БУРОН Міліта Іванівна, 1907 р. народження, с. Грюнфельд Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Грюнфельд Варварівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Вологодську область. Знята з обліку спецпоселення у 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУРОН Яків Адольфович, 1878 р. народження, с. Краснопілля Вінницької області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Грюнфельд Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Продавець. Заарештований 28.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 19.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 23.08.1937 року. Місце поховання невідоме. Реабілітований у 1988 р.

БУРТИЛОВ Іван Григорович, 1885 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, дані про соціальне походження та освіту невідомі. Проживав у м. Миколаєві. Муляр на хлібозаводі. Заарештований 22.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУРЧЕНКО Василь Митрофанович, 1900 року народження, с. Нововолодимирівка Володимирівського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Нововолодимирівка Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 13.04.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС по Миколаївській області 16.08.1944 р. засуджений до 10 років ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

БУРШТЕЙН Мусій Лазарович, 1920 р. народження, м. Луцьк, єврей, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Студент Миколаївського кораблебудівного інституту. Заарештований 26.06.1941 р. Військовим трибуналом 11.08.1941 р. засуджений до розстрілу. Страчений 12.08.1941 р. Реабілітований у 1990 році. Місце поховання невідомо.

БУРЯК Андрій Григорович, 1908 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського

району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Одеської області. Учень агропрофшколи. Назва міста, де перебувала школа, невідоме. Заарештований 16.07.1928 року. Верховним судом УСРР 18.02.1929 р. засуджений до 3 років ВТТ з випробним строком на 3 роки. Звільнений з ув'язнення 18.02.1929 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БУРЯК Іван Григорович, 1900 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Одеської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 22.12.1932 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 31.01.1933 року засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БУРЯК Петро Антонович, 1902 р. народження, с. Березнегувате, Одеської області, українець, із селян, освіта вища. Проживав у м. Николаєві. Заступник головного інженера заводу ім. 61 комунара. Заарештований 29.07.1938 року. УНКВС УРСР по Николаївській області 28.05.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БУРЯЧКОВСЬКИЙ Іван Данилович, 1883 року народження, с. Акмечетка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Акмечетка Доманівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 18.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 31.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 08.04.1938 р. Місце поховання невідоме. Реабілітований у 1989 р.

БУРЯЧКОВСЬКИЙ Федір Іванович, 1900 року народження, с. Акмечетка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, середня освіта. Проживав у м. Вознесенськ Одеської області. Машиніст паровозного депо. Заарештований 15.03.1938 р. Постановою прокуратури Одеської залізниці від 10.10.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

БУСС Гільдегард Августович, 1928 р. народження, с. Краснопіль Володимирівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідоме. Ос-

танне місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БУСС-ЛІНКОР Марія Савелівна, 1924 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Николаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУТЕНКО Анатолій Петрович, 1923 р. народження, м. Берислав Одеської області, українець, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Николаєві. Червоноармієць. Заарештований 10.11.1944 р. Військовим трибуналом 28-ї армії 13.12.1944 р. засуджений до 8 років ВТТ з обмеженням в правах на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БУТЕНКО Василь Феодосійович, 1902 р. народження, с. Привільне Привільнянського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Трудове Баштанського району Николаївської області. Колгоспник. Військовим трибуналом військ НКВС Николаївської області 12.08.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

БУТЕНКО Іван Маркович, 1898 р. народження, с. Новозбур'ївка Голопристанського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Николаєві. Боцман. Місце роботи невідоме. Заарештований 29.08.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 28.09.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БУТЕНКО Марія Йосипівна, 1924 р. народження, с. Ландау Широколанівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Широколанівського району Николаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви

НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення у 21.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУТЕНКО Олексій Васильович, 1923 р. народження, с. Привільне Привільнянського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Привільне Привільнянського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 26.09.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 06.06.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

БУТЕНКО Опанас Омелянович, 1910 р. народження, с. Привільне Привільнянського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. До призову на військову службу проживав у с. Привільне Привільнянського району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 21.04.1941 р. Військовим трибуналом Одеського військового гарнізону 24.08.1941 р. засуджений до розстрілу. Страчений 01.09.1941 р. Реабілітований у 1993 р. Місце поховання невідомо.

БУТЕНКО Пантелеймон Тарасович, 1900 р. народження, с. Привільне Херсонської губернії, українець, із селян, дані про освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві. Агроном міського земельного відділу. Заарештований 20.10.1937 року. Трійкою при УНКВС УРСР по Миколаївській області 23.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БУТЕНКО Спиридон Леонтійович, 1903 р. народження, с. Нова Одеса Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївської області. Каменяр у Новоодеській каменярні. Заарештований 03.04.1947 р. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 21.06.1947 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

БУТЕНКО Тихон Тарасович, 1905 р. народження, с. Привільне Херсонської губернії, українець, із селян, дані про освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві, шофер у школі морських льотчиків. Заарештований 20.10.1937 р.

Трійкою при УНКВС УРСР по Миколаївській області 23.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БУТЕСКО Сергій Семенович, 1883 р. народження, с. Волондирівка (Бессарабія), росіянин, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Майстер заводу №198. Рішенням Трійки УНКВС по Миколаївській області від 26.09.1938 року засуджений до розстрілу з конфіскацією особистого майна. Страчений 01.10.1938 р. Реабілітований у 1958 р. Місце поховання невідомо.

БУТИРЧИК Софія Павлівна, 1908 р. народження, Румунія, полька, із робітників, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Прибиральниця залізничної станції. Заарештована 15.11.1937 року. УНКВС по Миколаївській області 27.03.1938 р. справу припинено. Реабілітована у 1996 р.

БУТКОВ Кіндрат Андрійович, 1885 р. народження, с. Новороманське Донецької області, українець, із селян, член ВКП(б), малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Директор тресту їдалень, ресторанів та кафе. Заарештований 14.03.1938 р. Миколаївським обласним судом 08.03.1939 р. засуджений до 4 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Верховного суду СРСР від 20.09.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БУТМАН Іван Петрович, 1907 р. народження, с. Семенівка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян. Малоосвічений. Проживав у с. Семенівка Арбузинського району Одеської області. Червоноармієць. Заарештований 17.04.1943 р. Військовим трибуналом 2-ї повітряної армії засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1994 р.

БУТНІК Федір Павлович, 1887 р. народження, х. Заокілля Харківської області, українець, із міщан, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Бухгалтер в обласній конторі по заготівлі худоби. Заарештований 20.03.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 15.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений. Дані про страту відсутні. Дані про реабілітацію відсутні. Місце поховання невідомо.

БУТОВИЧ Костянтин Овксентійович, 1905 року народження, с. Цюрупинськ Одеської області, поляк, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Кочегар на теплоході. Заарештований 25.08.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 05.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 15.12.1937 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БУТОК Ничипір Петрович, 1889 р. народження, х. Гребенков Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав на х. Шостакове Миколаївської області. Безробітний. Заарештований 26.01.1930 р. Миколаївським окружним відділом ДПУ 24.03.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУТЧ Емілія Георгіївна, 1933 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУТЧ Іван Георгійович, 1929 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БУТЧ Йосип Георгійович, 1932 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БУТЧ Моніка Севастьянівна, 1905 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району

Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУФАЛОВ Павло Пилипович, 1903 р. народження, с. Троїцько-Сафонове Одеської області, росіянин, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Лугове Володимирівського району Одеської області. Власник господарства. Заарештований 27.02.1930 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 25.03.1930 року засуджений до заслання в Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БУХАРІН Іван Петрович, 1879 р. народження, м. Одеса, росіянин, з робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Без певних занять. Рішенням Трійки при УНКВС по Одеській області від 15.08.1937 р. засуджений до 8 років ВТТ. 18.11.1939 р. вирок зменшено до 5 років. Реабілітований у 1989 р. Подальша доля невідома.

БУХАРШТЕЙН Григорій Леонідович, 1916 року народження, м. Миколаїв, німець, із селян, неосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Червоноармієць. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУЦИНЯВСЬКИЙ Василь Гордійович, 1904 р. народження, с. Новосеواстополь Березнегуватського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новосевастополь Березнегуватського району Миколаївської області. Бригадир польової бригади. Заарештований 24.05.1938 р. Миколаївським обласним судом 25.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

БУЧ Альбертіна Лаврентіївна, 1883 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Знята з обліку спецпоселення

16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУЧ Бергардт Йосипович, 1900 р. народження, с. Катеринка Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шостакове Миколаївської області. Чорнороб. Заарештований 12.09.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 29.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 04.11.1937 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

БУЧ Георгій Рахусович, 1911 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 21.01.1933 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 31.01.1933 року засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БУЧ Едуард Севастьянович, 1884 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Вчитель. Місце роботи невідоме. Заарештований 18.09.1937 р. Рішенням Наркому Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 07.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 06.12.1937 року. Реабілітований у 1964 р.

БУЧ Елеонора Станіславівна, 1921 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Лаборант. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення у 26.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУЧ Ельвіра Францівна, 1931 р. народження, с. Шпесер Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпесер Варварівського району Миколаївської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУЧ Емілія Георгіївна, 1924 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Вологодську область. Знята з обліку спецпоселення у 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУЧ Емілія Микитівна, 1896 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУЧ Іван Іванович, 1904 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 02.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 30.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 22.12.1937 року. Реабілітований у 1961 р. Місце поховання невідоме.

БУЧ Іда Георгіївна, 1921 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Знята з обліку спецпоселення у 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУЧ Йосип Іванович, 1893 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БУЧ Лев Йосипович, 1898 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Голова колгоспу ім. Блюхера. Заарештований 30.12.1932 року. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 10.01.1933 р. засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БУЧ Лев Львович, 1919 р. народження, с. Катеринка Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО 9871-С від 18.08.1945 р. та директиви МВС СРСР 97 від 20.04.1946 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БУЧ Лідія Йосипівна, 1920 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Працювала по найму. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУЧ Лізавета Валентинівна, 1892 р. народження, с. Карлсруе Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована 03.11.1937 року. Варварівським районним відділом НКВС 09.05.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1999 році.

БУЧ Марія Адамівна, 1918 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУЧ Мартин Якович, 1911 р. народження, с. Теркулевське Вознесенського району Одеської

області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 23.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БУЧ Роза Йосипівна, 1933 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Місце проживання невідоме. Останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення у 01.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУЧ Роман Бенгардович, 1923 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО від 18.08.1945 р. та директиви МВС СРСР від 20.04.1946 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БУЧ Севастян Севастянович, 1886 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Рахівник сільського споживчого товариства. Заарештований 18.09.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 18.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 03.11.1937 р. Реабілітований у 1964 р. Місце поховання невідоме.

БУЧ Цицилія Іванівна, 1890 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУЧА Гордій Никодимович, 1883 р. народження, с. Мурахівка Березнегуватського району

Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Мурахівка Березнегуватського району Херсонського округу. Селянин. Дата арешту невідома. Постановою загальної наради бідняцько-батрацького активу 21.02.1930 року виселений за межі України. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУЧА Іван Никодимович, 1888 р. народження, с. Мурахівка Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Мурахівка Березнегуватського району Херсонського округу. Селянин. Дата арешту невідома. Постановою загальної наради бідняцько-батрацького активу 21.02.1930 року виселений за межі України. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУЧА Ісронім Йосипович, 1904 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, середня освіта. Проживав у с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Вчитель у школі. Заарештований 07.10.1933 р. Постановою трійки при Колегії ДПУ УСРР від 27.02.1934 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

БУЧАТСЬКИЙ Захар Миколайович, 1901 року народження, с. Червоноволодимирівка Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у радгоспі "Радсад" Миколаївського району Миколаївської області. Заступник головного бухгалтера в радгоспі. Заарештований 04.11.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 16.05.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

БУЧЕК Василь Іванович, 1882 р. народження, м. Летичів, українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Веселинове Веселинівського району Одеської області. Бухгалтер Веселинівської районної контори зв'язку. Заарештований 03.07.1940 р. Одеським обласним судом 30.09.1940 року засуджений до 5 років ВТТ з обмеженням в правах на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

БУЧИН Фішель Беркович, 1912 р. народження, с. Добре Баштанського району Одеської області, єврей, із робітників, малоосвічений. До призову на військову службу проживав у

м. Миколаєві. Червоноармієць 228-ї стрілецької дивізії. Заарештований 15.11.1943 р. Військовим трибуналом першої ударної армії 19.01.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БУЧКО Андрій Йосипович, 1883 р. народження, с. Тридуби Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Тридуби Кривоозерського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 26.01.1933 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 23.03.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком до 3 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БУЧКОВСЬКИЙ Василь Костянтинович, 1918 р. народження, с. Щербанівське Вознесенського району Одеської області українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Щербанівське Вознесенського району Одеської області. Помічник комбайнера у колгоспі. Заарештований 03.08.1938 р. Постановою військового прокурора військової частини від 17.04.1939 року справу припинено. Назва військової частини невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БУЧЬ Альберт Іванович, 1913 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Тракторист. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БУЧЬ Антон Якович, 1913 р. народження, с. Нововоскресенка Вознесенського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Тесляр. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БУШ Ернст Володимирович, 1936 р. народження, с. Іванівка Широколанівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Іванівка Широколанівського райо-

ну Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУШ Яків Кіндратович, 1931 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 28.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БУША Платон Якович, 1885 р. народження, с. Новокосіорівка Єланецького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новокосіорівка Єланецького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 17.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 21.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 14.06.1938 р. Місце поховання невідоме. Реабілітований у 1957 р.

БУШЕВ Савелій Данилович, 1883 р. народження, с. Володимирівка Володимирівського району Одеської області, росіянин, із селян, освічений. Проживав у с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 17.05.1944 р. Володимирівським РО НКДБ по Миколаївській області 28.08.1944 р. справу припинено. З-під варті звільнений. Реабілітований у 1999 р.

БУШЕЛЬ Борис Григорович, 1898 р. народження, с. Леонопіль Новоодеського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Рено. Бухгалтер радгоспу «Бузький». Заарештований 17.08.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 02.09.1937 року засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 році.

БУШЕЛЬ Григорій Борисович, 1938 р. народження, с. Волохино Новоодеського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Бузьке Новоодеського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Актюбінськ. Знятий з обліку спецпоселення

23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БУШЕЛЬ Емілія Рафаїлівна, 1926 р. народження, с. Янчине Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Янчине Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Актюбінськ. Знята з обліку спецпоселення у 27.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУШЕЛЬ Євген Михайлович, 1912 р. народження, с. Кристино Новоодеського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області. Тракторист. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУШЕЛЬ Трохим Іванович, 1899 р. народження, с. Новогригорівка Варварівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новогригорівка Варварівського району Миколаївської області. Голова колгоспу. Заарештований 24.10.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

БУШИНСЬКА Валерія Францівна, 1907 року народження, с. Вітова Вінницької області, полька, із робітників, освіта вища. Проживала на х. Жовтневий Очаківського району Миколаївської області. Директор школи. Заарештована 22.08.1937 р. Особливою нарадою при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР 16.12.1937 р. засуджена до 10 років ВТТ. Особливою нарадою при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР 18.12.1943 р. строк зменшено на 1 рік. Покарання відбувала в Каргопільтабі НКВС СРСР. Реабілітована у 1962 році. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

БУШНИК Федір Павлович, 1887 р. народження, с. Засілля Харківської області, українець, із селян, освіта середня спеціальна. Проживав у м. Миколаєві. Головний бухгалтер обласної контори по заготівлі худоби. Рішенням Трійки при УНКВС по Миколаївській області від 15.04.1938

року засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 01.07.1938 року. Реабілітований у 1958 р. Місце поховання невідомо.

БУШОЛЬ Альбіна Маркусівна, 1932 р. народження, с. Карлсруе Баштанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Баштанського району Миколаївської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУШОЛЬ Кристина Федилісівна, 1908 р. народження, с. Карлсруе Баштанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Баштанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БУШОЛЬ Людвіг Людвігович, 1923 р. народження, Південно-Казахстанська область, німець, із селян, неосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Різнороб. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БУШОНЬ (ПУЖОЛЬ) Єгор Пилипович, 1906 р. народження, с. Новософронівка Новоодеського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новософронівка Новоодеського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 23.12.1937 року. Рішенням Наркому Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 29.01.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 10.02.1938 року. Місце поховання невідоме. Реабілітований у 1962 р.

БУЩАН Захарій Якович, 1879 р. народження, с. Бобрик Любашівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Сухий Овраг Великоградіївського району Одеської області. Різнороб. Заарештований 06.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 14.11.1937 р. засуджений до 8 років

ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

БУЯКЛО (БУРЯКЛО) Костянтин Іванович, 1912 р. народження, м. Вознесенськ Одеської області, болгарин, соціальне походження невідоме, малоосвічений. До призову на військову службу проживав у м. Вознесенську. Червоноармієць. Дата арешту невідома. Військовим трибуналом 274-ї стрілецької дивізії засуджений до розстрілу. Військовою Колегією Верховного суду СРСР 13.06.1943 р. вирок відмінено, справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

БУЯН Олексій Опанасович, 1904 р. народження, с. Піски Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Червона Федорівка Баштанського району Миколаївської області. Тракторист Баштанської МТС. Заарештований 22.03.1944 року. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 22.08.1944 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 році.

БУЯШЕНКО Дмитро Андрійович, 1925 р. народження, с. Лідіївка Мостівського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Лідіївка Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 04.06.1944 р. Особливою нарадою при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР 10.01.1945 р. засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 році.

БЮІКС-ГОНЧАРОВА Людмила Андріївна, 1902 р. народження, м. Рига, латишка, із робітників, середня освіта. Проживала у с. Варварівка Миколаївського району Миколаївської області. Секретар-друкарка Варварівської райспоживспілки. Заарештована 27.04.1938 р. Постановою Варварівського районного відділу НКВС від 20.12.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

В

ВАГЕНЛЯЙТЕР Олександр Андрійович, 1919 р. народження, с. Квіткове Старобординського району Чкаловської області, німець, із

селян, неосвічений. Проживав у с. Лоцкіне Володимирівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Актюбінськ. Знятий з обліку спецпоселення 07.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991р.

ВАГЕР Андрій Пилипович, 1886 р. народження, Самарська губернія, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Добрянка Баштанського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВАГЕР Ганна Іванівна, 1895 р. народження, с. Лугове Красноярської волості Смоленської губернії, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Добрянка Баштанського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВАГЕР Іван Андрійович, 1937 р. народження, с. Лоцкіне Володимирівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Лоцкіне Володимирівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Актюбінськ. Знятий з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991р.

ВАГЕР Марія Андріївна, 1928 р. народження, с. Квіткове Бурдинського району Іванівської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Добрянка Баштанського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Актюбінськ. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991р.

ВАГІН Іван Якович, 1904 р. народження, с. Солоне Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Солоне. Курсант. Заарештований 22.01.1945 р. Військовим трибуналом Челябінського військового гарнізону. 23.03.1945 року

засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. з конфіскацією майна Військовою колегією Верховного суду СРСР 15.02.1946 р. справу припинено. Звільнений 27.03.1946 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ВАГНЕР Антон Францович, 1932 р. народження, с. Шпесер Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпесер Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991р.

ВАГНЕР Бернгард Іванович, 1921 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, навчався у школі. Заарештований у 1931 році. На підставі постанови РНК СРСР від 12.09.1941 року виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВАГНЕР Варвара Іванівна, 1911 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991р.

ВАГНЕР Варвара Леонардівна, 1899 р. народження, х. Колобатино Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у х. Колобатино Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991р.

ВАГНЕР Володимир Іванович, 1914 р. народження, с. Новий Данціг Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новий Данціг

Баштанського району Миколаївської області. Тракторист у колгоспі ім. Леніна. Заарештований 27.07.1938 р. Баштанським районним відділом НКВС 15.02.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ВАГНЕР Георгій Вінгардович, 1937 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 21.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Георгій Якович, 1899 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області. Бригадир у колгоспі. Заарештований 18.02.1938 року. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 20.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Дата розстрілу невідома. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВАГНЕР Григорій Григорович, 1916 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Челябінську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991р.

ВАГНЕР Емілія Францівна, 1927 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївського округу, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991р.

ВАГНЕР Євгенія Піусівна, 1915 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку 31.08.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991р.

ВАГНЕР Іван Антонович, 1937 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку у 30.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Іван Бенгардович, 1918 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, обліковець. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВАГНЕР Іван Іванович, 1916 р. народження, х. Привільнянський Новобузького району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у х. Привільнянський Новобузького району Миколаївського округу, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Іван Іванович, 1927 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, не працював. Заарештований у 1931 р. На підставі постанови РНК СРСР та ЦК ВКП(б) від 01.02.1930 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВАГНЕР Іван Якович, 1904 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, працівник громади. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку 13.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991р.

ВАГНЕР Іда Йосипівна, 1921 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Іда Климентіївна, 1935 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991р.

ВАГНЕР Іда Михайлівна, 1937 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, школярка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Казахстан. Знята з обліку спецпоселення 31.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Іда Яківна, 1930 р. народження, с. Новий Данціг Баштанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новий Данціг Баштанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 25.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Ізабелла Яківна, 1906 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Іоганна Яківна, 1935 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Йосип Георгійович, 1925 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Кемеровську область. Знятий з обліку спецпоселення 22.07.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991р.

ВАГНЕР Йосип Іванович, 1908 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1931 року. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 28.08.1941 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВАГНЕР Йосип Іванович, 1937 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР 181

від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Йосип Йосипович, 1927 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Каспар Каспарович, 1902 р. народження, с. Шпесер Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Гольдштадт Варварівського району Миколаївської області, бухгалтер. Заарештований у 1945 р. ВТВ МВС Казахстанського округу від 22.12.1947 р. виселений у Карлаг. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Катерина Адамівна, 1908 р. народження, х. Привільнянський Новобузького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у х. Привільнянський Новобузького району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Катерина Францівна, 1927 р. народження, Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Климентій Іванович, 1922 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1941 р. На підставі

директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Челябінську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Лев Вігардович, 1935 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 09.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Лізавета Валентинівна, 1883 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Лізавета Георгіївна, 1885 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 09.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Лізавета Петрівна, 1887 р. народження, Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у Тилігуло-Березанського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 13.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Лізавета Францівна, 1928 р. народження, с. Шпесер Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпесер Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця.

Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Маргарита Пилипівна, 1896 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Марія Християнівна, 1911 р. народження, с. Ландау Олександрівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Олександрівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 06.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ВАГНЕР Марія Яківна, 1928 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Михайло Августович, 1908 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку у 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Михайло Іванович, 1921 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилі-

гуло-Березанського району Одеської області, обліковець. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Никодим Іванович, 1930 р. народження, с. Малодворянка Єланецького району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Возсятське Єланецького району Миколаївської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВАГНЕР Никодим Степанович, 1925 р. народження, с. Колобатино Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 07.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Ніна Антонівна, 1932 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Олексій Мартинович, 1931 р. народження, с. Колобатино Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Колобатино Тилігуло-Березанського району Одеської області, не працював. Заарештований у 1945р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945р. виселений у Кіровську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВАГНЕР Олена Яківна, 1927 р. народження, с. Новий Данціг Баштанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новоданціг Баштанського району Миколаївського округу, колгоспниця. Заарештована

у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 05.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Ольга Генріхівна, 1910 р. народження, с. Новоданціг Баштанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Новоданціг Баштанського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВАГНЕР Петро Якович, 1904 р. народження, с. Шпеєр Карл-Лібхнехтівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 26.11.1948 р. Знятий з обліку спецпоселення 27.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Пилипина Георгіївна, 1907 р. народження, с. Василівка Яновського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Василівка Яновського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Рафаїл Бернгардович, 1911 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, коваль. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО від 08.10.1941 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВАГНЕР Регіна Георгіївна, 1913 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. висе-

лена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 25.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Роза Бернгардівна, 1931 р. народження, с. Ландау Олександрівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Олександрівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 06.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ВАГНЕР Роза Іванівна, 1926 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Роза Піусівна, 1904 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Роза Францівна, 1923 р. народження, с. Бондарівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Бондарівка Мостівського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ВАГНЕР Роза Францівна, 1924 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На

підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Роза Францівна, 1935 р. народження, с. Шпеср Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеср Веселинівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Роза Фрідріхівна, 1936 р. народження, с. Рорбах Карл-Лібхнехтівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Карл-Лібхнехтівського району Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Кустанайську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВАГНЕР Роза Яківна, 1933 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Рудольф Августович, 1910 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО від 22.09.1941 р. виселений у м. Мологов. Знята з обліку спецпоселення 10.08.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Софія Генріхівна, 1912 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви

НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Кустанайську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВАГНЕР Франя Яківна, 1925 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Яків Францович, 1892 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Яків Якович, 1926 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку у 14.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАГНЕР Яків Якович, 1926 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Блюменфельд. Одноосібник. Заарештований 21.07.1947 р. Військовим трибуналом військ МВС Московської області 08.09.1947 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Військовим трибуналом Московського військового округу 27.01.1955 р. міра покарання знижена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Звільнений 27.01.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ВАЗЬЯН Микола Еммануїлович, 1894 р. народження, м. Бендери, молдованин, із робітників, дані про освіту відсутні, проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу ім. А. Марті. Заареш-

тований 21.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 09.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ВАЙГАРТ-БУЛЕР Сусанна Петрівна, 1917 року народження, с. Миронівка Високопольського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Миронівка Високопольського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙГЕРТНЕР Ольга Карлівна, 1937 р. народження, с. Грюнфельд Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Грюнфельд Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 29.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙГЕРТНЕР Софія Іванівна, 1908 р. народження, с. Ватерлоо Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Грюнфельд Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 29.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙДЕНБАХ Едуард Якович, 1921 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, робітник. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 22.11.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВАЙЗГЕРТ Неля Давидівна, 1919 р. народження, с. Новоданціг Баштанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ефінгар Баштанського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви

НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 08.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙЗЕНБУРГЕР Емілія Едуардівна, 1919 року народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Семипалатинськ. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙКУМ Амелія Іванівна, 1929 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙКУМ Едуард Іванович, 1936 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЙКУМ Іоган Карлович, 1909 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 26.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЙКУМ Луїза Карлівна, 1906 р. народження, с. Ватерлоо Ландауського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Ландауського району Миколаївської області, прибиральниця. Заареш-

тована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 07.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙКУМ Роза Петрівна, 1901 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 17.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙЛЕР Берта Іванівна, 1937 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙЛЕР Єва Іванівна, 1928 р. народження, с. Нова Катеринка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нова Катеринка Варварівського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙЛЕР Іван Миколайович, 1901 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1947 р. На підставі директиви МВС від 11.10.1945 р. виселений у м. Омськ. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВАЙЛЕР Олена Йосипівна, 1907 р. народження, с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця.

Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВАЙЛЕР Франц Іванович, 1934 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, навчався у школі. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЙМАЙЕР Валентина Олександрівна, 1936 р. народження, с. Велика Корениха Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Велика Корениха Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВАЙМЕР Августин Йосипович, 1930 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЙМЕР Анатолій Едуардович, 1932 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЙМЕР Ангеліна Валентинівна, 1909 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, домо-

господарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙМЕР Валентин Георгійович, 1881 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 25.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЙМЕР Варвара Яківна, 1895 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945р. виселена у Удмуртську АРСР. Знята з обліку спецпоселення у січні 1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙМЕР Йоганна Йосипівна, 1931 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 25.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙМЕР Йосип Августович, 1907 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, тракторист. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЙМЕР Йосип Леонгардович, 1932 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Бере-

занського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 29.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЙМЕР Йосип Лоренцович, 1930 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолінську область. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЙМЕР Йосифівна Миколаївна, 1904 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙМЕР Катерина Георгіївна, 1935 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙМЕР Катерина Леонгардівна, 1928 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 22.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙМЕР Катерина Петрівна, 1881 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського

району Одеської області, працювала у земельній общині. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 25.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙМЕР Леонгард Йосипович, 1904 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЙМЕР Лоренц Йосипович, 1906 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолінську область. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЙМЕР Людмила Йосипівна, 1935 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 15.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙМЕР Людмила Никодимівна, 1932 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку 29.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙМЕР Магдалена Леонгардівна, 1937 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-

Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙМЕР Марія Іванівна, 1896 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙМЕР Мар'яна Матвійвна, 1912 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВАЙМЕР Роза Францівна, 1911 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, працювала в господарстві. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена в Карагандинську область, термін виселення не вказаний. 3.09.1954 р. була знята з обліку спецпоселення. Реабілітована у 1991 р.

ВАЙМЕР Франциска Антонівна, 1912 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙНБЕРГ Ніна Миколаївна, 1935 р. народження, Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського

району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙНБЕРГ Франц Іванович, 1921 р. народження, с. Зульц Варварівського району, німець, із селян, малоосвічений, до призову на військову службу проживав у с. Зульц. Червоноармієць. Заарештований 25.06.1942 р. Помер під час слідства. Постановою УНКВС СРСР від 14.01.1943 р. справу припинено. Реабілітований у 1991 р.

ВАЙНБЕРГЕР Адам Петрович, 1912 р. народження, с. Катеринка Ландауського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с/р Будьоного Вознесенського району, тракторист. Заарештований у 1945 року. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 15.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЙНБЕРГЕР Ангеліна Іванівна, 1926 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙНБЕРГЕР Берта Іванівна, 1916 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙНБЕРГЕР Віктор Миколайович, 1932 р. народження, с. Єлізаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Єлізаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської об-

ласті, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.10.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЙНБЕРГЕР Емілія Йосипівна, 1910 р. народження, с. Шпеср Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеср Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 22.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙНБЕРГЕР Емілія Стефанівна, 1904 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 08.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙНБЕРГЕР Єва Яківна, 1912 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙНБЕРГЕР Євгенія Антонівна, 1912 р. народження, с. Єлізаветівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Єлізаветівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙНБЕРГЕР Іван Йосипович, 1927 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неос-

вічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЙНБЕРГЕР Йосип Геронімович, 1932 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЙНБЕРГЕР Йосип Йосипович, 1935 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, школяр. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 22.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЙНБЕРГЕР Йосип Петрович, 1937 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЙНБЕРГЕР Марія Антонівна, 1885 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙНБЕРГЕР Петро Йосипович, 1908 р. народження, с. Раштадт Мостівського району

Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЙНБЕРГЕР Севастян Петрович, 1894 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Помер 22.02.1952 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЙНБЕРГЕР Целестина Михайлівна, 1909 року народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙНГЕРТНЕР Віктор Карлович, 1934 р. народження, с. Грюнфельд Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Грюнфельд Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 29.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЙНГЕРТНЕР Федір Федорович, 1881 р. народження, с. Пароз Аккерманського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Грюнфельд Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 20.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЙНГЕРТНЕР Христіна Васиївна, 1887 року народження, с. Фантал Антонівського

району Херсонської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Грюнфельд Варварівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 29.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙНЕР Кельман Волькович, 1914 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Миколаївської області, єврей, із службовців, вища освіта, до призову на військову службу проживав у с. Краснополь Фрунзенського району Одеської області. Військовослужбовець. Заарештований 11.03.1942 р. Військовим трибуналом 18-ї армії 31.03.1942 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Звільнений з-під ув'язнення 11.03.1952 р. Після звільнення проживав у с. Заярськ Іркутської області. Реабілітований у 1958 р.

ВАЙНЕРТ Євгенія Іванівна, 1884 р. народження, с. Шпеер Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеер Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Померла 18.06.1954 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙНЕРТ Ісафіна Францівна, 1904 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Миколаїв, нянька у дитячому садку. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 01.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙНЕРТ Йосип Йосипович, 1933 р. народження, м. Миколаїв, німець, із селян, неосвічений. Проживав у м. Миколаїв, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 15.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЙНЕРТ Лізавета Йосипівна, 1930 р. народження, м. Миколаїв, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Миколаїв, на утриманні

батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 16.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙНЕРТ Людмила Степанівна, 1926 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙНЕРТ Магдаліна Йосипівна, 1918 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 18.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ВАЙНЕРТ Роза Йосипівна, 1926 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 01.03.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙНЕРТ Франц Петрович, 1925 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселений у Кіровську область. Знята з обліку спецпоселення 18.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЙНМАЄР Роза Олександрівна, 1934 р. народження, відділок Комсомольський Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала

у відділку Комсомольський Варварівського району Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВАЙНМАЙЄР Олександр Августович, 1911 року народження, с. Найкольни Зельманського району Саратовської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шурино Варварівського району Миколаївської області, тракторист. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЙННЕР Флорентіна Домініківна, 1893 р. народження, с. Шпеср Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеср Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 01.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙС Берта Іванівна, 1934 р. народження, с. Попельне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Попельна Тилігуло-Березанського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙС Емма Християнівна, 1933 р. народження, с. Луб'янка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Луб'янка Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙС Іван Іванович, 1906 р. народження, с. Попельне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Попельне Тилігуло-Березанського

району Одеської області, коваль. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЙС Іван Іванович, 1932 р. народження, с. Попельне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Попельне Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЙС Йосиф Германович, 1925 р. народження, с. Киселівка Пуленського району Житомирської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолінську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЙС Карл Германович, 1930 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, навчався. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолінську область. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЙС Лідія Степанівна, 1899 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Знята з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙС Марта Християнівна, 1929 р. народження, с. Попельне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Попельне Тилігуло-

Березанського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 20.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙС Матильда Михайлівна, 1927 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Померла 26.03.1952 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙС Пакуліна Іванівна, 1902 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙС Роза Пилипівна, 1903 р. народження, с. Ватерлоо Ландауського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Луб'янка Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙС Фріда Християнівна, 1936 р. народження, с. Луб'янка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Луб'янка Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караканда. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙСГАР Альберт Германович, 1936 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, останнє місце роботи

невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолінську область. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЙСГАР Готфрід Давидович, 1937 р. народження, с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 07.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЙСГАР Ерна Давидівна, 1934 р. народження, с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙСГАР Роберт Давидович, 1926 р. народження, с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Одеської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО 9871-С від 18.08.1945 р. та директиви МВС СРСР від 20.08.1946 р. виселений у Новосибірську область. Помер від туберкульозу легень 18.10.1955 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЙСГЕРБЕР Ганна Антонівна, 1909 р. народження, с. Карл-Лібкнехт Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карл-Лібкнехт Варварівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1931 р. На підставі постанови РНК та ЦИК СРСР від 01.02.1930 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВАЙСГЕРБЕР Ронус Михайлович, 1901 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неос-

вічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЙСКЕРБЕР Петро Йосипович, 1936 р. народження, с. Колобатино Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Колобатино Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЙСКЕРБЕРГ Астиліна Єрозимівна, 1923 року народження, с. Єлізаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Єлізаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЙСКЕРБЕРГ Клара Бернгардівна, 1910 року народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Колобатино Тилігуло-Березанського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАКІШЕВ Опанас Дмитрович, 1870 р. народження, с. Ясинове Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, неосвічений, проживав у с. Ясинове Новобузького району Миколаївської області. Хлібороб. Заарештований 30.10.1929 р. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ від 07.02.1930 р. засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ВАКУЛЕНКО Іван Никифорович, 1885 р. народження, м. Одеса, росіянин, із робітників, малоосвічений, проживав у м. Миколаєві. Ма-

шиніст, місце роботи невідоме. Заарештований 31.01.1921 р. Трійкою при Миколаївській губернській надзвичайній комісії 14.04.1921 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ВАКУЛЕНКО Ольга Пантелеймонівна, 1916 року народження, с. Андріївка Широколанівського району Миколаївської області, українка, із селян, освічена, проживала у с. Іванівка Широколанівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована 20.03.1946 р. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 28.05.1946 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Миколаївським обласним судом 04.08.1962 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1962 р.

ВАЛІЗЕР Антон Йосипович, 1929 р. народження, с. Єлізаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Єлізаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЛІЗЕР Антоніна Йосипівна, 1929 р. народження, с. Єлізаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Єлізаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛІЗЕР Валентин Йосипович, 1934 р. народження, с. Єлізаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Єлізаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, навчався. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 25.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЛІЗЕР Валентина Йосипівна, 1936 р. народження, с. Єлізаветівка Тилігуло-Березансько-

го району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Єлізаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛІЗЕР Віллі Йосипович, 1932 р. народження, с. Єлізаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Єлізаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 02.03.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЛІЗЕР Ємілія Віліпольдівна, 1932 р. народження, с. Єлізаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Єлізаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛІЗЕР Єва Францівна, 1888 р. народження, с. Єлізаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Єлізаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛІЗЕР Катерина Іванівна, 1923 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛІЗЕР Катерина Тумпінівна, 1935 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛІЗЕР Леокадія Людівівна, 1884 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, на утриманні дочки. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛІЗЕР Марія Володимирівна, 1911 р. народження, с. Дмитрівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Єлізаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛІЗЕР Марія Іванівна, 1917 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, прибиральниця. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови РНК СРСР №35, виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛІЗЕР Матильда Георгіївна, 1909 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛІЗЕР Матильда Леопольдівна, 1906 р. народження, с. Пшенянове Комінтернівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Єлізаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛІЗЕР Павлина Никодимівна, 1920 р. народження, с. Єлізаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Єлізаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 26.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛІЗЕР Роза Марківна, 1930 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 20.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛІЗЕР Фіделіс Веліпольдович, 1930 р. народження, с. Єлізаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Єлізаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЛІЗЕР Флора Францівна, 1903 р. народження, с. Єлізаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Єлізаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 02.03.1956 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛІЗЕР Франциска Мартинівна, 1898 р. народження, с. Єлізаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Єлізаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВАЛІЗЕР Юрій Вілліполтович, 1937 р. народження, с. Єлізаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Єлізаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЛІСЕР Лазар Зельманович, 1895 р. народження, с. Доманівка Доманівського району Миколаївської області, єврей, із службовців, малоосвічений, проживав у м. Вознесенську. Робітник на залізничній станції Вознесенськ. Заарештований 30.09.1936 р. Постановою Вознесенського районного відділу НКВС від 31.05.1937 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ВАЛІЛЬ Амелія Яківна, 1926 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ліхтенфельд Мостівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛЬ Яків Якович, 1916 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Останнє місце проживання невідоме. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 19.01.1946 р. взятий на облік спецпоселення у Свердловській області. Знятий з обліку 28.01.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЛЬГЕР Григорій Федорович, 1932 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Одеської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЛЬКЕР Аделя Едуардівна, 1932 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛЬКЕР Анета Яківна, 1934 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 17.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛЬКЕР Дорофєя Яківна, 1893 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Померла 20.01.1951 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛЬКЕР Едуард Якович, 1896 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, селянин. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Іркутську область. Знятий з обліку спецпоселення 28.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЛЬКЕР Едуард Якович, 1931 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена в Марійську АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 10.09.1954 р. Подальша доля невідома.

ВАЛЬКЕР Іван Бернгардович, 1891 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 17.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 20.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Дата розстрілу невідома.

ВАЛЬКЕР Іван Іванович, 1922 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЛЬКЕР Катерина Християнівна, 1900 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛЬКЕР Лідія Яківна, 1921 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, освіта середня. Проживала у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 10.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛЬКЕР Ніна Абрамівна, 1929 р. народження, с. Березівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Березівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛЬКЕР Олена Яківна, 1923 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 26.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛЬКЕР Ольга Едуардівна, 1935 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 01.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛЬКЕР Роза Абрамівна, 1931 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛЬКЕР Христина Вільгельмівна, 1888 р. народження, с. Вормс Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена, проживала у с. Ворс Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована 03.11.1937 р. Постановою УНКВС по Одеській області від 13.02.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

ВАЛЬКЕР Яків Іванович, 1935 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 року. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991р.

ВАЛЬКЕР Яків Християнович, 1914 р. народження, с. Попельне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Попельне Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЛЬТЕР Антон Іванович, 1929 р. народження, м. Миколаїв, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаїв, робітник. Дата арешту невідома. На підставі Наказу МДБ та Генерального прокурора СРСР від 21.12.1951 року виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВАЛЬТЕР Валентина Густавівна, 1896 р. народження, с. Казанка Казанківського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Казанка Казанківського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Актюбінськ. Знята з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛЬТЕР Ганна Францівна, 1903 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛЬТЕР Елеонора Йосипівна, 1899 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛЬТЕР Емілія Йосипівна, 1926 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛЬТЕР Єва Петрівна, 1905 р. народження, с. Велика Велідарівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Велика Велідарівка Єланецького району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛЬТЕР Іван Вілібалдович, 1922 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови Печерлага МВС СРСР від 08.06.1946 р. згідно постанови ДКО від 18.08.1945р. виселена у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 10.03.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЛЬТЕР Іван Францович, 1929 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЛЬТЕР Катерина Афанасіївна, 1931 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 05.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛЬТЕР Катерина Францівна, 1934 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛЬТЕР Лізавета Рафаїлівна, 1919 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, телефоністка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛЬТЕР Олена Амбросіївна, 1927 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, різноробоча. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛЬТЕР Роза Георгіївна, 1928 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛЬТЕР Роза Йосипівна, 1924 р. народження, с. Великодарівка Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Великодарівка Веселинівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛЬТЕР Роза Рудольфівна, 1899 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛЬТЕР Роза Францівна, 1931 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАЛЬТЕР Софія Генріхівна, 1921 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВАЛЬТЕР Франц Йосипович, 1890 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАЛЬФ Андрій Іванович, 1890 р. народження, с. Волкове Яновського району Одеської

області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у м. Первомайську Миколаївської області, бухгалтер. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАНГЛЕР Михайло Францович, 1929 р. народження, с. Карл-Лібкнехт Березнегуватського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карл-Лібкнехт Березнегуватського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАНДЕР Адам Бернардович, 1904 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 10.07.1940 р. Миколаївським обласним судом 15.10.1940 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ВАНДЕР Антоніна Севастьянівна, 1897 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Акмолінську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВАНДЕР Володимир Федорович, 1937 р. народження, с. Кавказьке Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Кавказьке Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАНДЕР Елаутерія Михайлівна, 1912 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця.

Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВАНДЕР Емма Василівна, 1917 р. народження, х. Кавказький Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала на х. Кавказький Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАНДЕР Марія Яківна, 1904 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАНДЕР Петро Георгійович, 1897 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолінську область. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАНДЕР Петро Георгійович, 1897 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВАНДЕР Роза Петрівна, 1930 р. народження, с. Ленінталь Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян. Проживала у с. Ленінталь Мостівського району Миколаївської області, школярка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВАНДЛЕР Георгій Євстафійович, 1913 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, середня освіта, проживав у с. Нейкове Тилігуло-Березанського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 20.12.1936 р. Військовим трибуналом Київського військового округу 02.09.1937 року. засуджений до розстрілу. Страчений 20.01.1938 р. Реабілітований у 1966 р.

ВАНДЛЕР Йосип Якович, 1900 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, працював в сільській громаді. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у м. Воркуту. Помер 15.08.1950 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАНДЛЕР Лізавета Францівна, 1902 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Воркутлаг. Знята з обліку спецпоселення 11.03.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАНДЛЕР Яків Йосипович, 1921 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта вища. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 24.03.1946 року виселений у м. Воркуту. Знятий з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАНДЛЕР-ЦПП Ольга Йосипівна, 1925 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви МВС СРСР 24.09.1946 р. виселена у м. Воркуту. Знята з обліку спецпоселення 22.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАНЕР Ганна Матвійвна, 1936 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Мико-

лаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАНЕР Сва Петрівна, 1919 р. народження, с. Кринички Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Кринички Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 08.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАНЕР Йосип Іванович, 1895 р. народження, с. Калабатине Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, дані про освіту відсутні, проживав у с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Одеської області. Робітник у артілі. Заарештований 03.12.1937 року. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 09.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Реабілітований у 1991 році.

ВАНЕР Пашан Теопольдович, 1932 р. народження, с. Кринички Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Кринички Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАНІН Андрій Олексійович, 1885 р. народження, с. Казанка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав на станції Долгінцеве Криворізького району Дніпропетровської області. Кочегар паровозного депо станції «Долгінцеве». Заарештований 05.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 27.11.1937 року засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ВАНКЛЕР Роза Іванівна, 1912 р. народження, х. Сузанівка Благодатнівського району Одесь-

кої області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, продавець. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 24.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАННЕР Акулінус Георгійович, 1930 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАННЕР Антон Пилипович, 1926 р. народження, с. Гольдштадт Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Гольдштадт Варварівського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАННЕР Антоніна Георгіївна, 1923 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 26.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАННЕР Ганна Францівна, 1911 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Померла від туберкульозу легень 20.03.1953 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАННЕР Данило Георгійович, 1928 р. народження, с. Новий Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новий Шпеєр Ве-

селинівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВАННЕР Едуард Каспарович, 1936 р. народження, с. Шпесрове Карл-Лібхнехтівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпесрове Казанківського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 року. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАННЕР Єва Карлівна, 1901 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новий Шпесер Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАННЕР Євгенія Єгорівна, 1898 р. народження, с. Шпесер Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАННЕР Іван Матвійович, 1932 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Михайлівка Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАННЕР Іван Християнович, 1933 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Михайлівка Мостівського району Миколаївської області, на утриманні

батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Кемеровську область. Знятий з обліку спецпоселення у 1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАННЕР Йосип Іванович, 1935 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАННЕР Йосип Йосипович, 1929 р. народження, с. Валентинівка Сімхсарського району Кустанайської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАННЕР Лідія Миколаївна, 1924 р. народження, с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАННЕР Магдалина Яківна, 1880 р. народження, с. Шпесер Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпесер Веселинівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАННЕР Маргарита Михайлівна, 1912 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви

НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАННЕР Марко Теопольдович, 1930 р. народження, с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, навчався. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 01.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАННЕР Михайло Теопольдович, 1920 р. народження, с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі постанови ДКО 9871-С від 18.07.1945 р. виселений у Нижній Тагіл. Знятий з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАННЕР Никодим Михайлович, 1911 р. народження, с. Мінх Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Широколанівка Варварівського району Миколаївської області. Голова колгоспу. Заарештований 07.03.1941 р. Миколаївським обласним судом 23.05.1941 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Після звільнення проживав у м. Степняк Кокчетавської області. Реабілітований у 1965 р.

ВАННЕР Отто Еммануїлович, 1935 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАННЕР Палення Карлівна, 1937 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви

НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАННЕР Парпеда Францівна, 1905 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАННЕР Роман Михайлович, 1910 р. народження, с. Родефан Доманівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Родефан Доманівського району Миколаївської області, конюх. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАННЕР Франц Веніамінович, 1904 р. народження, с. Колобатини Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Колобатини Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАННЕР Франциска Еммануїлівна, 1925 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 19.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАННЕР Яків Якович, 1900 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме.

Заарештований у 1945р. На підставі постанови ДКО №5309 від 05.03.1944 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 24.02.1961 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАННСР Емілія Яківна, 1908 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, вище. Проживала у с. Білігори Ровенського району Воронежської області, працювала у школі. Дата арешту невідома. На підставі постанови ДКО від 12.08.1941 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 15.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАННСР Євгенія Єгорівна, 1898 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАННСР Катерина Йосипівна, 1886 р. народження, с. Баумфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Баумфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАННСР Лізавета Михайлівна, 1913 р. народження, с. Мюнхен Доманівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Одеса, працювала на трикотажній фабриці. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАННСР Мілія Емануїлівна, 1923 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, робітниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі

АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАННСР Моніка Каспарівна, 1912 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВАННСР-МОТРЮК Роза Йосипівна, 1927 року народження, с. Валентинівка Сімхсарського району Кустанайської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області, працівник у громаді. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАНТАЧ Цецилія Кайданівна, 1888 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАНЦОВИЧ Єва Вікторівна, 1867 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Померла 16.07.1949 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАНЦОВИЧ Марія Альбертівна, 1930 р. народження, с. Карл-Лібкнехт Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Карл-Лібкнехт Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956

року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАНЦОВИЧ Парпеда Адамівна, 1905 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Казахстан. Знята з обліку спецпоселення 28.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАРАКСА Олена Петрівна, 1922 р. народження, с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області, українка, із селян, середня освіта, проживала у с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області. Не працювала. Заарештована 06.05.1944 р. Військовим трибуналом 35-ї учбово-стрілецької дивізії 06.10.1944 року засуджена до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ВАРАКСІНА-ГАНДАУ Адель Іоганівна, 1912 року народження, м. Миколаїв, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі постанови ДКО від 06.09.1941р виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 08.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАРЕНИЦЯ Йосип Юхимович, 1890 р. народження, с. Малосолоне Вознесенського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Малосолоне Вознесенського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 14.05.1944 року. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 06.10.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ВАРИН Олександр Федотович, 1904 р. народження, с. Іванівка Кривоозерського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Іванівна Кривоозерського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 04.06.1929 р. Постановою особливого відділу ДПУ Московської залізниці від 26.06.1929 року. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ВАРКЕНТИН Катерина Іванівна, 1937 р. народження, с. Озерівка Володимирівського

району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВАРКЕНТИНА Агата Яківна, 1918 р. народження, с. Озерівка Висикопільського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у Врадіївському районі Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Акмолінську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАРКЕНТИН-ЕВЕРТ Лізавета Іванівна, 1934 р. народження, с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВАРТІН Костянтин Андрійович, 1891 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, дані про освіту відсутні, проживав у м. Миколаєві. Робітник на інструментально-тракторному заводі. Заарештований 07.07.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 08.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ВАРТМІЛЛЕР Петро Пилипович, 1891 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Мюнхені Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 20.09.1935 р. Постановою УНКВС по Одеській області від 21.07.1936 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ВАРФОЛОМІЄВ Костянтин Костянтинович, 1915 р. народження, с. Скобелеве Володимирівського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений, проживав у с. Скобелеве Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 14.10.1937 р.

Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 20.11.1937 р. засуджений до 8 років ВТТ. Покарання відбував у Нижньоамурському таборі. Реабілітований у 1989 р.

ВАСИЛЕНКО Іван Андрійович, 1888 р. народження, с. Славянка Дніпропетровської області, українець, із селян, середня освіта, проживав у с. Нова Одеса. Зоотехнік у колгоспі. Заарештований 30.06.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївській області 17.08.1945 року засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ВАСИЛЕНКО Іларіон Іванович, 1883 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освічений, проживав у м. Миколаєві. Робітник Миколаївського торгового порту. Заарештований 13.03.1938 р. УНКВС по Миколаївській області 09.12.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ВАСИЛЕНКО Марія Павлівна, 1902 р. народження, с. Маліївка Володимирівського району Миколаївської області, росіянка, із селян, освіта початкова, проживала у м. Новоросійську. Прибиральниця. Місце роботи невідоме. Заарештована 14.07.1941 р. Військовим трибуналом військ НКВС по Краснодарському краю 11.08.1941 року засуджена до 8 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ВАСИЛЕНКО Михайло Кіндратович, 1900 року народження, с. Гуленко Коростенського району Житомирської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новопокровці Єланецького району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований 23.04.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївській області 28.09.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ВАСИЛЕНКО Олександр Антонович, 1907 року народження, с. Павлівка Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Павлівка Снігурівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 31.01.1933 р. Снігурівським районним народним судом 19.03.1933 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ВАСИЛЕНКО Олександр Ігнатович, 1906 р. народження, с. Веселинове Вознесенського ра-

йону Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. проживав у радгоспі ім. Куйбишева Білозерського району Херсонської області. Робітник радгоспу. Військовим трибуналом Ворошиловградського військового гарнізону 30.05.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ВАСИЛЕНКО Олексій Дмитрович, 1887 р. народження, с. Маліївка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Макіївка Новобузького району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 20.03.1933 р. Одеським обласним відділом ДПУ 12.05.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ВАСИЛЕНКО Савелій Павлович, 1899 р. народження, с. Маліївка Володимирівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Макіївка Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 22.08.1941 р. Військовим трибуналом 24.08.1941 р. засуджений до розстрілу. Страчений 25.08.1941 р. Реабілітований у 1991 р.

ВАСИЛЕНКО Федір Миколайович, 1901 р. народження, с. Любимівка Харківської області, українець, із селян, вища освіта, проживав у Снігурівському зернорадгоспі. Інженер у радгоспі. Заарештований 28.07.1937 р. Миколаївським обласним судом 16.12.1938 р засуджений до 6 років ув'язнення у ВТТ. Верховним судом УРСР 05.08.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ВАСИЛЕНКО Яків Павлович, 1906 р. народження, с. Інгулка Привільнянського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Інгулка Привільнянського району Миколаївської області. Рахівник у колгоспі. Заарештований 03.05.1937 р. Одеським обласним судом 26.11.1937 р. засуджений до 6 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ВАСИЛИШИН Корній Дем'янович, 1881 року народження, с. Жван Вінницької області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Марициному Очаківського району Миколаївської області. Хлібороб. Заарештований 05.02.1937 р. Миколаївським обласним судом

16.04.1939 р. засуджений до 4 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ВАСИЛЬСВ Андрій Євстегнійович, 1881 р. народження, с. Колосівка Березівського району Одеського округу, росіянин, із селян, малоосвічений, проживав у с. Колосівка Березівського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 10.02.1930 р. Постановою Одеського окружного відділу ДПУ від 28.06.1930 р. справу припинено, виселений за межі УРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ВАСИЛЬСВ Іван Васильович, 1883 р. народження, с. Кушкове Тверської губернії, росіянин, із селян, малоосвічений, проживав у м. Миколаєві. Робітник, місце роботи невідоме. Заарештований 31.01.1921 р. Трійкою при Миколаївській губернській надзвичайній Комісії 14.04.1921 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ВАСИЛЬСВ Павло Андрійович, 1876 р. народження, с. Нова Одеса, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Нова Одеса. Посада та місце роботи невідомі. Заарештований 03.02.1930 р. Постановою Особливо наради при колегії ДПУ УСРР від 22.03.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ВАСИЛЬСВ Петро Іванович, 1926 р. народження, с. Воскресенське Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, до призову на військову службу проживав у с. Воскресенському Баштанського району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 2.09.1944. Військовим трибуналом 30-ї учбової Іванівської стрілецької дивізії 20.10.1944 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ВАСИЛЬСВ Яків Олександрович, 1896 р. народження, с. Натягайлівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Натягайлівка Вознесенського району Одеської області. Комірник механічного цеху на залізничній станції «Вознесенськ». Заарештований 24.11.1941 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 22.08.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна.

Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ВАСИЛЬСВА Роза Мартиївна, 1916 р. народження, с. Лізаветівка Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Лізаветівка Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Воркуту. Знята з обліку спецпоселення 25.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАСИЛЮК Василь Романович, 1927 р. народження, с. Плотичі Бельського повіту (Польща), білорус, із селян, малоосвічений, проживав у с. Ватерлоо Веселинівського району. Коваль у ремонтній майстерні Одеської залізниці. Заарештований 07.03.1948 р. Миколаївським обласним судом від 12.05.1948 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. 05.06.1956 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ВАСИЛЮК Роман Васильович, 1898 р. народження, с. Плотичі Бельського повіту (Польща), білорус, із селян, малоосвічений, проживав у с. Староолексіївка Веселинівського району Миколаївської області. Робітник лісозахисної станції. Заарештований 16.06.1958 р. Миколаївським обласним судом 02.09.1958 р. засуджений до 4 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ВАСЬКОВ Трохим Спиридонович, 1887 р. народження, Покровські хутори Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у м. Очакові. Начальник цеху на Очаківському рибному заводі. Заарештований 28.09.1937 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 29.03.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ВАХМАН Антон Людвігович, 1884 р. народження, Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у Тилігуло-Березанському районі Миколаївської області, хліборознощик. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Помер 11.11.1954 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВАХМАН Емілія Антонівна, 1918 р. народження, Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 01.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВАХНЕНКО Олександр Якович, 1920 р. народження, с. Лиса Гора Благодатнівського району Одеської області, українець, із селян, кандидат у члени ВКП(б), середня освіта, до призову на військову службу проживав у с. Лиса Гора Благодатнівського району Одеської області. Військовослужбовець. Заарештований 12.10.1942 року. Астраханським обласним відділом НКВС 17.05.1943 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ВАХРУШЕВ Микола Іванович, 1891 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. проживав у м. Миколаєві. Телемеханік Миколаївського міського відділу зв'язку. Заарештований 21.04.1938 р. УНКВС по Миколаївській області 14.12.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ВДОВІКОВА Віра Іванівна, 1921 р. народження, с. Мостове Мостівського району Одеської області, українка, із селян, середня освіта, проживала у с. Мостове Мостівського району Одеської області. Інструктор Одеського технікуму фізкультури. Заарештована 13.06.1944 р. Постановою Мостівського районного відділу НКВД від 09.01.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

ВДОВІНА-ПОЛЯКОВА Марія Пилипівна, 1928 р. народження, с. Василівка Сланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Василівка Сланецького району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕБЕР Альвіна Яківна, 1928 р. народження, с. Бондарівка Мостівського району Одеської

області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Бондарівка Мостівського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 25.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕБЕР Артур Християнович, 1924 р. народження, с. Нікольське Олександрівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у м. Миколаїв, тракторист. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО 8971-С від 18.08.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 03.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕБЕР Ганна Антонівна, 1935 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 17.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕБЕР Ганна Йосипівна, 1936 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївського округу, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕБЕР Елеонора Данилівна, 1913 р. народження, с. Шульц Ландауського району Миколаївської області, німкеня, із селян, освічена. Під час Великої Вітчизняної війни перебувала у Німеччині. Швачка у швейній майстерні. Заарештована 21.02.1946 р. Військовим трибуналом 16-ї механізованої дивізії. 20.03.1946 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Звільнена 17.11.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 1960 р.

ВЕБЕР Елеонора Йосипівна, 1921 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена.

Проживала у с. Зульц Варварівського району Николаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Померла 16.02.1952 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕБЕР Євгенія Данилівна, 1918 р. народження, с. Шмальц Ландауського району Николаївської області, німкеня, із селян, освічена. Під час Великої Вітчизняної війни перебувала у Німеччині. Швачка у швацькій майстерні Ульріха. Заарештована 21.02.1946 р. Військовим трибуналом 16-ї механізованої дивізії 20.03.1946 року засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована 1960 р.

ВЕБЕР Іван Антонович, 1923 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. ВТВ МВС Свердловської області від 18.04.1947 року виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВЕБЕР Іда Іванівна, 1912 р. народження, с. Ландау Варварівського району Николаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Николаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Акмолінську область. Знята з обліку спецпоселення 01.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ВЕБЕР Іда Францівна, 1920 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВЕБЕР Йосип Йосипович, 1924 р. народження, с. Вовче Очаківського району Николаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Вовче Очаківського району Николаївської області, селянин. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від

11.10.1945 р. виселений у Алтайський край. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВЕБЕР Леонтій Йосипович, 1916 р. народження, с. Зульц Варварівського району Николаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Николаївської області, шорник у колгоспі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕБЕР Лізавета Антонівна, 1910 р. народження, с. Зульц Варварівського району Николаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Николаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 13.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕБЕР Лукас Йосипович, 1931 р. народження, с. Зульц Варварівського району Николаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Николаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕБЕР Маргарита Фрідріхівна, 1886 р. народження, с. Зульц Варварівського району Николаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Николаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕБЕР Марта Яківна, 1932 р. народження, с. Бондарівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Бондарівка Мостівського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945

року виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕБЕР Матвій Йосипович, 1914 р. народження, х. Вовчий Очаківського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав на х. Вовчий Очаківського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Алтайський край. Знятий з обліку спецпоселення 11.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕБЕР Міна Фрідріхівна, 1899 р. народження, с. Вормс Березовського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Бондарівка Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 26.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕБЕР Пияда Альвінівна, 1920 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕБЕР Рафаїл Антонович, 1937 р. народження, с. Зульц Карл-Лібхнехтського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Карл-Лібхнехтського району Одеської області. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Комі АРСР. Помер 22.09.1953 року. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕБЕР Рафаїл Валентинович, 1926 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Гур'івка Ново-Одеського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 році. На підставі постанови ДКО від 18.08.1945 року та директиви МВС СРСР від 20.04.1946 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕБЕР Роберт Якович, 1930 р. народження, с. Бондарівка Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Бондарівка Мостівського району Одеської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕБЕР Роза Антонівна, 1919 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕБЕР Роза Рафаїлівна, 1936 р. народження, с. Шпеєр Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Варварівського району Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕБЕР Рохус Антонович, 1931 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕБЕР Франц Августович, 1907 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕБЕР Франц Адамович, 1910 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаїв-

ської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 27.06.1941 р. Військовим трибуналом військ НКВС Новосибірської області 06.01.1942 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ВЕБЕР Франц Якович, 1911 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, тракторист. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕБЕР Франциска Климентіївна, 1910 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕБЕР Юлія Яківна, 1934 р. народження, с. Виноградівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Виноградівка Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕБЕР Яків Пилипович, 1902 р. народження, с. Виноградівка Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Виноградівка Мостівського району Одеської області, колгоспник. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 18.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕБЕР Яків Якович, 1926 р. народження, с. Виноградівка Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Виноградівка Мостівського району Одеської

області, не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.08.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕДЬМИШ Дем'ян Степанович, 1912 р. народження, с. Секретарка Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, освічений, до призову на військову службу проживав у с. Секретарка Кривоозерського району Одеської області. Санітар у військово-польовому госпіталі. Заарештований 09.11.1941 р. Військовим трибуналом військ НКВС Південного фронту 14.11.1941 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Реабілітований у 1991 році.

ВЕЙБЕР Ганна Рудольфівна, 1917 р. народження, с. Зульц Миколаївського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕЙБЕР Лізавета Антонівна, 1927 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВЕЙБЕР Олена Августівна, 1897 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕЙБЕР Франц Францівна, 1929 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району

Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕЙЛЕР Матильда Іванівна, 1903 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕЙЛЕР Роза Іванівна, 1920 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 21.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕЙЛЕРТ Петро Петрович, 1917 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, тракторист. Заарештований у 1941 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Нижній Тагіл. Знятий з обліку спецпоселення 24.01.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕЙМЕР Августин Георгійович, 1878 р. народження, с. Маріенталь Спартаківського району Одеського округу, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 12.02.1930 р. Постановою Одеського окружного відділу ДПУ від 27.06.1930 р. справу припинено, виселений за межі УРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ВЕЙМЕР Ельвіра Севаст'янівна, 1936 р. народження, с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катеринка Варварівського

району Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВЕЙМЕР Єрмендіна Олександрівна, 1928 року народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕЙМЕР Іван Миколайович, 1894 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 19.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 20.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Дата розстрілу невідома.

ВЕЙМЕР Катерина Августівна, 1918 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 21.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕЙМЕР Катерина Йосипівна, 1898 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 13.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕЙМЕР Лізавета Євгенівна, 1931 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на

утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕЙМЕР Магдалина Яківна, 1887 р. народження, с. Маріенталь Вакошского району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕЙМЕР Михайло Миколайович, 1886 р. народження, с. Красне Суворівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Суворівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕЙНБЕРГЕР Емілія Геронімівна, 1941 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВЕЙНБЕРГЕР Павлина Іванівна, 1912 р. народження, місце народження невідоме, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВЕЙНБЕРГЕР Петро Геронімович, 1935 року народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р.

виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення у 1955 р. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВЕЙНЕРТ Степан Степанович, 1919 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, різнороб. Заарештований у 1941 р. На підставі наказу МДБ та Генерального прокурора СРСР №00913/277-СС від 27.12.1951 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВЕЙС Петро Фрідріхович, 1918 р. народження, с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО №9871-С від 18.08.1945 р. та директиви МВС СРСР №97 від 20.04.1946 р. виселений у Амурську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕЙСАГРТ Рудольф Готлібович, 1919 р. народження, с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, бухгалтер. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО №9871-С від 18.08.1945 року та директиви МВС СРСР від 20.08.1946 р. виселена у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕЙСГЕРБЕРГ Михайло Адамович, 1930 року народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у МТС ім. Шевченка Березовського району Одеської області, не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕЙСЕНБЕРГ Сигізмунд Петрович, 1881 р. народження, с. Ландау, німець, із селян, дані про освіту відсутні, проживав у радгоспі ім. Чубаря Баштанського району. Комбайнер у радгоспі. Дата арешту невідома. Трійкою при НКВС по

Миколаївській області 08.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Реабілітований у 1991 р.

ВЕЙСЕНБУРГЕР Олена Густавівна, 1935 року народження, с. Кільмен Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Кільмен Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕЙСЕНБУРГЕР Олена Федорівна, 1909 року народження, х. Кільпен Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала на х. Кільпен Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 року. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕЙСКЕРБЕР Вільгельміна Михайлівна, 1924 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕЙСКЕРБЕР Еріх Якович, 1923 р. народження, с. Ейгенгут Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ейгенгут Березанського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 31.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕЛИКАНОВ Петро Давидович, 1871 р. народження, с. Софіївка Миколаївської губернії, росіянин, із селян, неосвічений, проживав у с. Софіївка Миколаївської губернії. Хлібороб. Заарештований 20.09.1920 р. Постановою Миколаївської губернської надзвичайної Комісії від

20.01.1921 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ВЕЛИКИЙ Степан Каленикович, 1914 р. народження, х. Зайвий Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, неосвічений, проживав на х. Зайвий Новоодеського району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований 4.12.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 26.01.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ВЕЛИКОЇДНІЙ Андрій Данилович, 1900 р. народження, с. Антонівка Привільнянського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Антонівка Привільнянського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 13.08.1945 року. Миколаївським обласним судом 14.01.1946 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1994 р.

ВЕЛИЧКО Андрій Іванович, 1925 р. народження, с. Галаганівка Снігурівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Галаганівка Снігурівського району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований 28.07.1945 року. Військовим трибуналом 13-ї гвардійської стрілецької дивізії 29.09.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у таборах м. Воркути. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ВЕЛИЧКО Василь Сергійович, 1907 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області, українець, дані про соціальне походження та освіту відсутні. Проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області. Місце роботи невідоме. Заарештований 16.12.1937 р. Трійкою при УНКВС Миколаївської області 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 10.02.1938 року. Реабілітований у 1991 р.

ВЕЛИЧКО Олександр Андріанович, 1923 року народження, Новософіївка Снігурівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новософіївка Снігурівського району Миколаївської області. Тракторист МТС. Заарештований 21.07.1947 р.

Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 26.09.1947 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ВЕЛИЧКО Опанас Семенович, 1892 р. народження, с. Новокрасне Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новокрасне Арбузинського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 16.12.1932 р. Арбузинським районним народним судом 09.01.1933 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ВЕЛЬ Вільгельміна Яківна, 1906 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, чорноробка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВЕЛЬ Володимир Генріхович, 1936 р. народження, с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївського округу, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.06.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕЛЬ Генріх Генріхович, 1936 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕЛЬ Генріх Петрович, 1907 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На

підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Сталінську область. Знятий з обліку 24.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕЛЬ Ірма Петрівна, 1920 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Челябінську область. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВЕЛЬ Луїза Іванівна, 1897 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Челябінську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕЛЬ Роза Вільгельмівна, 1936 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 03.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕЛЬ Рудольф Петрович, 1924 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕЛЬ Софія Генріхівна, 1930 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область.

Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВЕЛЬ Христина Петрівна, 1914 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 03.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕЛЬ-КУРЦ Єва Петрівна, 1924 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕЛЬТЕР Клара Петрівна, 1873 р. народження, с. Ельзас Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Вознесенську, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕНГАРЕНКО Іван Петрович, 1881 р. народження, с. Акметчетка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Кантакузівка Вознесенського району Одеської області. Священик. Заарештований 26.12.1936 р. Одеським обласним судом 27.02.1937 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ВЕНГЕРТНЕР Еміль Федорович, 1920 р. народження, ст. Надеждінська Богородицького району Кустанайської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Грюнфельд Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Тульську область. Знятий з обліку спецпоселення 29.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕНДЕЛЬ Яким Микитович, 1908 р. народження, с. Костянтинівка Арбузинського ра-

йону Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Костянтинівка Арбузинського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 03.05.1944 р. Військовим трибуналом 35-ї учбово-стрілецької дивізії 02.08.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ВЕНДЛАНД Марія Іванівна, 1931 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 23.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕНІНГЕР Ліберадіус Лаврентійович, 1926 року народження, с. Мар'янівка Роздільнянського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у м. Первомайську Миколаївської області, майстер на лісопилному заводі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕНІНГЕР Цецилія Іванівна, 1894 р. народження, с. Старокошар Штрасбурзького району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Первомайську, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕР Валентина Адольфівна, 1918 р. народження, м. Миколаїв, німкеня, із селян, освічена. Проживала у м. Миколаєві, рахівник. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕРБА Василь Захарович, 1922 р. народження, с. Мішково-Погорілове Миколаївського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Мішково-Погорілове Миколаївського району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований

18.12.1941 р. Військовим трибуналом 386-ї стрілецької дивізії 10.03.1942 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ВЕРБИЦЬКИЙ Макар Михайлович, 1886 року народження, с. Новопетрівка Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, дані про освіту відсутні, проживав у с. Новопетрівка Новоодеського району Миколаївської області. Завідуючий фермою у колгоспі. Заарештований 21.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.01.1938 року. Реабілітований у 1991 р.

ВЕРБИЦЬКИЙ Микола Олександрович, 1889 р. народження, м. Люблін (Польща), росіянин, соціальне походження невідоме, освіта середня, проживав у м. Миколаєві. Військовий керівник у навчальних закладах. Заарештований 26.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 16.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Дата розстрілу невідома.

ВЕРБІН Єгор Андрійович, 1913 р. народження, с. Благодатне Благодатнівського району, Одеської області росіянин, із селян, малоосвічений. До призову на військову службу проживав у с. Благодатне Благодатнівського району Одеської області. Червоноармієць. Заарештований 11.02.1942 р. Військовим трибуналом 255-ї стрілецької дивізії засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ВЕРБІН Семен Гаврилович, 1890 р. народження, с. Благодатне Лисогірського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Бузьке Вознесенського району Миколаївської області. Охоронник у колгоспі ім. Комінтерну. Заарештований 07.03.1949 року. Лійним судом Одеської залізниці 21.06.1949 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Транспортною колегією Верховного суду СРСР 24.08.1955 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ВЕРЕЩАГІН Данило Іванович, 1890 р. народження, с. Почапінці Лисянського району Київської області, українець, із селян, неповна середня освіта, проживав у м. Вознесенську. Був ривий майстер військового будівництва. Заареш-

тований 20.05.1938 р. Одеським обласним судом 29.10.1939 р. засуджений до 4 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ВЕРЖИКОВСЬКИЙ Макар Леонтійович, 1893 р. народження, с. Молдавка Первомайського повіту Одеської губернії, українець, із селян, освічений, проживав у с. Молдавка Первомайського повіту Одеської губернії. Хлібороб. Заарештований 18.11.1921 р. Постановою колегії губернської надзвичайної Комісії від 14.12.1921 року засуджений до розстрілу. Дата страти невідома. Реабілітований у 1991 р.

ВЕРИЩ Парасковія Митрофанівна, 1869 року народження, х. Верищ Братського району Одеської області, українка, із селян, не освічена, проживала у с. Крутоярка Єланецького району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована 10.08.1937 р. Постановою трійки при УНКВС по Одеській області від 23.08.1937 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1998 р.

ВЕРІАНОВ Дмитро Михайлович, 1900 р. народження, с. Кашперівка Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Кашперівка Новоодеського району Миколаївської області. Сторож у колгоспі. Заарештований 26.10.1944 р. Постановою УНКДБ по Миколаївській області від 25.02.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ВЕРІАНОВ Сергій Сергійович, 1904 р. народження, с. Нова Одеса, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Нова Одеса. Колгоспник. Заарештований 22.03.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 21.09.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ВЕРІАНОВ Тимофій Дмитрович, 1899 р. народження, с. Суворівка Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, до призову на військову службу проживав у с. Суворівка Новоодеського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 25.10.1944 р. Військовим трибуналом 79-ї стрілецької дивізії 28.01.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

БЕРНЕР Йосип Антонович, 1912 р. народження, с. Ярошенко Кустанайського району Кустанайської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Богданівка Доманівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕРНЕР Марія Іванівна, 1923 р. народження, с. Новокашперівка Баштанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новокашперівка Баштанського району Миколаївської області, займалася землеробством. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 01.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРНЕР Марта Фрідріхівна, 1923 р. народження, с. Попельне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Попельне Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕРШАДЕНКО Василь Семенович, 1895 року народження, с. Новоолександрівка Сланецького району Одеської області, українець, із селян, неосвічений, проживав у с. Новоолександрівка Сланецького району Одеської області. Колгоспник у колгоспі “Борці за соціалізм”. Заарештований 18.10.1946 р. Миколаївським обласним судом 23.12.1946 р. засуджений до 10 років ув’язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1994 р.

БЕСЕЛОВСЬКИЙ Василь Акакійович, 1914 р. народження, с. Михалкове Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, освічений, до призову на військову службу проживав у с. Михалкове Кривоозерського району Одеської області. Червоноармієць. Заарештований 28.10.1941 р. Військовим трибуналом 296-ї стрілецької дивізії 04.11.1941 р. засудже-

ний до розстрілу. Страчений 06.11.1941 року. Реабілітований у 1990 р.

БЕСЕЛОВСЬКИЙ Олександр Тимофійович, 1900 р. народження, с. Григоріївка Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Голубівка Ворошилоградської області. Комірник у ідальні. Заарештований 23.04.1947 р. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 29.08.1947 р. засуджений до 10 років ув’язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

БЕТЦЕЛЬ Адам Адамович, 1921 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, червоноармієць. Заарештований у 1941 р. На підставі постанови ДКО СРСР від 28.07.1941 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 29.12.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕТЦЕЛЬ Аркадій Матвійович, 1934 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 08.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

БЕТЦЕЛЬ Емілія Томасівна, 1937 р. народження, с. Бугаївка Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Бугаївка Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 26.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

БЕТЦЕЛЬ Євгенія Матвійівна, 1937 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Михайлівка Мостівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р.

виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕТЦЕЛЬ Євгенія Михайлівна, 1882 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕТЦЕЛЬ Єфросинія Іванівна, 1928 р. народження, х. Холодна Балка Очаківського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у х. Холодна Балка Очаківського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕТЦЕЛЬ Іван Томасович, 1933 р. народження, Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у Мостівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕТЦЕЛЬ Ізабелла Вільгельмівна, 1899 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Бугайка Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Костромську область. Знята з обліку спецпоселення 26.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕТЦЕЛЬ Катерина Іванівна, 1931 р. народження, х. Холодна Балка Очаківського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала на х. Холодна Балка Очаківського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована

у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 10.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕТЦЕЛЬ Лізавета Францівна, 1903 р. народження, х. Холодна Балка Очаківського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала на х. Холодна Балка Очаківського району Миколаївської області, робітниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 10.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕТЦЕЛЬ Магдалина Іванівна, 1913 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївського округу, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕТЦЕЛЬ Матвій Федорович, 1904 р. народження, с. Раштадт Баштанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Баштанського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕТЦЕЛЬ Ольга Іванівна, 1935 р. народження, с. Холодна Балка Очаківського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Холодна Балка Очаківського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у січні 1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕТЦЕЛЬ Петро Іванович, 1936 р. народження, с. Холодна Балка Очаківського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Холодна Балка Очаків-

ського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 12.10.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕТЦЕЛЬ Роза Іванівна, 1920 р. народження, с. Грюнфельд Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Грюнфельд Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Знята з обліку спецпоселення 06.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕТЦЕЛЬ Яків Томасович, 1936 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕТЦШТАЙН Микола Петрович, 1907 р. народження, с. Шпеєрове Веселинівського району, німець, із селян, малоосвічений. Під час Великої Вітчизняної війни перебував у Німеччині. Слюсар, місце роботи невідоме. Заарештований 17.01.1947 р. Військовим трибуналом 1-ї механізованої дивізії 11.02.1947 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ВЕТШТЕЙН Ганна Андріївна, 1927 р. народження, с. Шпеєр Карл-Лібхнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у Чкаловському районі Колчавської області, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі постанови ДКО від 21.09.1941 р. виселена у Молотовську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВЕТШТЕЙН Елеонора Іванівна, 1883 р. народження, с. Новополтавка Привільнянського району Миколаївської області, німкеня, із селян,

неосвічена. Проживала у с. Нова Полтавка Привільнянського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Померла 18.03.1955 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕТШТЕЙН Іван Андрійович, 1925 р. народження, с. Шпеєр Карл-Лібхнехтівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у х. Березівка Міловського району Ворошиловградської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1941 р. На підставі постанови ДКО №702-СС від 22.09.1941 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 31.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕТШТЕЙН Олексій Іванович, 1936 р. народження, с. Новий Шпеєр Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав в с. Новий Шпеєр Мостівського району Одеської області, посада та місце роботи невідомі. Заарештований в 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 11.10.1945 року виселений в Молотовську область, термін виселення не вказаний. 31.01.1956 р. був знятий з обліку спецпоселення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ВЕТШТЕЙН Петро Францович, 1927 р. народження, с. Шпилярськ Петропавловського району Сибірської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолінську область. Знятий з обліку спецпоселення 29.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

ВЕТШТЕЙН Флора Федорівна, 1911 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала в с. Новий Шпеєр Мостівського району Одеської області, посада та місце роботи невідомі. Заарештована в 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 11.10.1945 р. виселена в Молотовську область, термін виселення не вказаний. 20.01.1956 р. була знята з обліку спецпоселення. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ВЕЦЕЛЬ Агата Іванівна, 1910 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕЦЕЛЬ Іван Адамович, 1923 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, працював у громаді. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Костромську область. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕЦЕЛЬ Іван Павлович, 1904 р. народження, с. Новосафронівка Новоодеського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новосафронівка Новоодеського району Миколаївської області. Конох у колгоспі. Заарештований 15.07.1941 р. Військовим трибуналом військової частини №1080 08.08.1941 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Дата розстрілу невідома. Реабілітований у 1989 р.

ВЕЦЕЛЬ Ольга Петрівна, 1932 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕЦЕЛЬ Петро Пилипович, 1909 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1941 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕЦЕЛЬ Роза Петрівна, 1930 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕЦЕЛЬ Яків Християнович, 1921 р. народження, с. Фрунфельд Варварівського району, німець, із селян, малоосвічений, до призову на військову службу проживав у с. Фрунфельд. Червоноармієць. Військовим трибуналом військової частини від 29.10.1941 р. засуджений до розстрілу. Страчений 28.11.1941 р. у м. Горькому. Реабілітований у 1997 р.

ВЕЦЕЛЬ Яків Якович, 1895 р. народження, с. Ватерлоо Карл-Лібкнехтівського району, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Зульц Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник у колгоспі ім. Крупської. Прокуратурою Одеської області 02.09.1936 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ВЕЦШТЕЙН Аркадій Михайлович, 1933 р. народження, с. Ново-Шпеер Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ново-Данціг Веселинівського району Одеської області, навчався. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕЦШТЕЙН Конкордія Францівна, 1930 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕЧ Антон Людвігович, 1904 р. народження, с. Аннівка, німець, із селян, дані про освіту відсутні, проживав у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області.

Робітник у артілі. Заарештований 03.12.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 09.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Реабілітований у 1991 р.

ВЕЧ Елла Яківна, р. народження невідомий, с. Ейгенгут Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ейгенгут Тилігуло-Березанського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1931 р. На підставі постанови РНК та ЦВК СРСР від 01.02.1930 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВЕЧ Ельвіра Робертівна, 1937 р. народження, с. Гольдштадт Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Гольдштадт Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Знята з обліку спецпоселення 16.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ВЕЧ Іван Робертович, 1933 р. народження, с. Гольдштадт Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Гольдштадт Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолінську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

ВЕЧ Йосип Робертович, 1935 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Гольдштадт Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолінську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

ВЕЧ Людвіг Францович, 1912 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі

директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 13.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕЧ Маргарита Яківна, 1908 р. народження, с. Ейгенгут Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ейгенгут Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1930 р. На підставі постанови РНК та ЦВК СРСР від 01.02.1930 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВЕЧ Олександр Антонович, 1912 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, коваль. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Архангельську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.08.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕЧ Олександр Мартинович, 1912 р. народження, с. Зульц Карл-Лібхнехтівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Казанківського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1941 р. На підставі постанови ДКО №698-СС від 22.10.1941 року виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕЧ Флорентина Йосипівна, 1901 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Гольдштадт Варварівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Знята з обліку спецпоселення 16.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ВЕЧ Яків Олександрович, 1936 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме, на утриманні батьків. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у

Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 15.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВЕЧА Домінік Людвігович, 1884 р. народження, с. Шульц Карл-Лібкнехтського району, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Ейгенгут Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований 18.04.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 20.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Дата розстрілу невідома.

ВЕЧТЕЙН Катерина Йосипівна, 1902 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЕЧТЕЙН Роза Іванівна, 1885 р. народження, с. Крістіно Вознесенського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Христофорове Андрієво-Іванівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Удмуртську АРСР. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВЕРКІН Григорій Петрович, 1912 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освічений, проживав у с. Миколаївка Веселинівського району Миколаївської області. Тракторист МТС. Заарештований 22.09.1944 р. Військовим трибуналом Одеського військового гарнізону 31.03.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Після звільнення проживав у с. Веселинове. Реабілітований у 1992 р.

ВЕТРОВ Михайло Артемійович, 1892 р. народження, с. Миколаївка Березнегуватського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Миколаївка Березнегуватського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 30.10.1930 р. Одеським окружним відділом ДПУ 21.02.1931 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ВСЧ Лука Герасимович, 1910 р. народження, с. Ейгенгут Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ейгенгут Тилігуло-Березанського району Одеської області, домогосподар. Заарештований у 1942 р. На підставі директиви МВС СРСР та МУП від 22.11.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВСЧ Франц Людвігович, 1937 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВСЧ Яків Еразмович, 1905 р. народження, с. Ейгенгут Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ейгенгут Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1931 р. На підставі постанови РНК та ЦВК СРСР від 01.02.1930 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВИГОРНИЦЬКИЙ Михайло Федорович, 1901 р. народження, с. Сороки Березівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у м. Миколаєві. Комірник у тресті ідалень. Заарештований 29.07.1941 року. Військовим трибуналом військ НКВС Новосибірської області 21.10.1941 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

ВИНОКУРОВ Володимир Йосипович, 1904 року народження, с. Троїцьке Юр'ївської волості Красневського повіту Смоленської губернії, єврей, із селян, освіта середня, проживав у с. Арбузинка Арбузинського району Одеської області. Інспектор Арбузинського районного управління по заготівлі сільськогосподарських продуктів. Заарештований 13.07.1938 р. Одеським обласним судом 25.04.1939 р. засуджений до 10 місяців ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ВИСОЦЬКИЙ Матвій Ігнатович, 1870 р. народження, с. Каборга Очаківського району

Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Каборга Очаківського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 26.02.1931 р. Очаківським районним відділом ДПУ 22.04.1931 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ВИСТ Софія Генріхівна, 1919 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. засуджена до виселення у м. Новосибірськ. Знята з обліку 29.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВИХРЕСТ Ігнат Герасимович, 1907 р. народження, с. Балтушки Київської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Зелений Гай Доманівського району Одеської області. Продавець у магазині. Заарештований 02.10.1937 р. Доманівським районним відділом НКДБ 30.09.1937 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ВИШИНСЬКА Любов Демидівна, 1899 р. народження, с. Калуга Березнегуватського району Миколаївської області, українка, із селян, малоосвічена, проживала у с. Лісостепове Поле Володимирівського району Миколаївської області. Завідуюча їдальнею. Заарештований 25.12.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 16.04.1938 р. засуджена до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

ВИШНЕВСЬКИЙ Іван Матвійович, 1890 року народження, м. Балта Кам'янець-Подільської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новосеvastополь Березнегуватського району Миколаївської області. Конох у колгоспі. Заарештований 15.01.1939 року. Миколаївським обласним судом 25.03.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ВИШНЯ Захар Трофимович, 1910 р. народження, с. Герцове Веселинівського району, українець, із селян, освічений, проживав на х. Борщак Вознесенського району. Стрілочник залізничної станції «Ганнівка». Заарештований 27.02.1938 р. Прокуратурою Одеської залізниці 25.12.1938 р.

справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ВІБЕ Абрам Генріхович, 1929 р. народження, с. Олександрівка Молчанівського району Запорізької області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

ВІБЕ Ганна Генріхівна, 1934 р. народження, с. Олександрівка Молчанівського району Запорізької області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ВІБЕ Ганна Дмитрівна, 1931 р. народження, с. Олександрівка Високопольського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Олександрівка Високопольського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІБЕ Генріх Абрамович, 1898 р. народження, с. Астерздавін Молчанівського району Запорізької області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області, бухгалтер. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

ВІБЕ Гертруда Іванівна, 1905 р. народження, с. Олександрівка Молчанівського району Запорізької області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актю-

бінську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ВІБЕ Емілія Іванівна, 1916 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, вчителька. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ВІБЕ Іван Дмитрович, 1928 р. народження, с. Олександрівка Володимирівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Олександрівка Володимирівського району Миколаївської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІБЕ Лідія Яківна, 1934 р. народження, с. Озерівка Олександрівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Озерівка Олександрівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ВІБЕ Марія Василівна, 1910 р. народження, с. Озерівка Високопольського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Озерівка Високопольського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВІБЕ Олена Дмитрівна, 1910 р. народження, с. Озерівка Олександрівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Озерівка Олександрівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмо-

линську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ВІБЕ Олена Іванівна, 1905 р. народження, с. Шино Високопольського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Олександрівка Володимирівського району Миколаївської області, різноробка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВІБЕ Олена Корнійвна, 1936 р. народження, с. Озерівка Високопольського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Озерівка Високопольського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВІБЕ Яків Якович, 1936 р. народження, с. Озерівка Олександрівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Озерівка Олександрівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 22.10.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

ВІДЛЕР Лідія Іванівна, 1909 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІДЛЕР Лізавета Готлібівна, 1880 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку

спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІДМЕР Іван Іванович, 1909 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІДУЛЬСКИЙ Генріх Іванович, 1926 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІДУЛЬСКИЙ Іван Генріхович, 1902 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІДУЛЬСЬКА Амелія Якубівна, 1932 р. народження, с. Суворівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Суворівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІДУЛЬСЬКА Ірма Іванівна, 1934 р. народження, с. Суворове Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Суворове Березанського району Одеської області, останнє місце роботи

невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІДУЛЬСЬКА Олена Яківна, 1899 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 22.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІДШТЕЙН Георгій Никодимович, 1919 року народження, х. Крисове Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав на х. Крисове Мостівського району Одеської області, тракторист. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІЗОЛЬМИРСЬКИЙ Олексій Олександрович, 1895 р. народження, м. Первомайськ Одеської області, німець, із робітників, освічений, проживав у м. Первомайську. Машиніст паровозного депо залізничної станції «Голта». Заарештований 15.07.1939 р. Постановою пр.ратури Одеської залізниці від 26.02.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ВІЗШТЕЙН Павлина Яківна, 1906 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ново-Шпеєр Веселинівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВІЛЛЬ Іван Християнович, 1909 р. народження, с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 21.11.1934 р. Одеським обласним судом 11.01.1935 р. засуджений до 10 років

ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ВІЛЬ Артур Рейнгольдович, 1935 р. народження, с. Овіди Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІЛЬ Генріх Георгійович, 1923 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 12.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Август Едуардович, 1909 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 23.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Агнесія Мартинівна, 1936 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 11.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Агнеса Михайлівна, 1936 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 08.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Ангеліна Адамівна, 1914 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Ангеліна Гнатівна, 1878 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, на утриманні. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Антон Францович, 1907 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 15.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Арнелія Рафаїлівна, 1934 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Берта Адамівна, 1925 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Казахстан. Знята з обліку спецпоселення 29.10.1954 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Берта Бенедиктівна, 1906 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 20.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Валентин Антонович, 1937 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Валентин Едуардович, 1918 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1941 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Валентина Михайлівна, 1923 року народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 01.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Вальпурка Рохусівна, 1932 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську об-

ласть. Знята з обліку спецпоселення 23.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Варвара Рохусівна, 1934 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 23.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Варвара Томасівна, 1913 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 30.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Варвара Християнівна, 1918 року народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, робітниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Ганна Антонівна, 1918 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 23.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Едуард Йосипович, 1874 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Бе-

резанського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 23.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Елеонора Яківна, 1935 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївського округу, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.09.1954 року. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Еля Рохусівна, 1922 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Емаранція Михайлівна, 1903 року народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Емілія Іванівна, 1925 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Емілія Йосипівна, 1935 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського

району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївського округу, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Емілія Францівна, 1910 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Емма Мартинівна, 1925 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 15.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Іван Іванович, 1930 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Іван Ігнатійович, 1941 р. народження, місце народження невідоме, національність невідома, соціальне походження невідоме, освіта невідома. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 27.04.1954 р. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВІЛЬГЕЛЬМ Іван Йосипович, 1880 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Іван Михайлович, 1895 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 25.01.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Іван Петрович, 1937 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Іван Францович, 1913 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, куваль. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Йоганна Петрівна, 1932 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945

року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Йосефіна Георгіївна, 1872 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Померла 9.10.1951 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Йосип Іванович, 1924 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Йосип Михайлович, 1913 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Одеської області. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВІЛЬГЕЛЬМ Йосефіна Антонівна, 1927 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 14.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Карл Августович, 1930 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р.

виселений у м. Караганду. Дата зняття з обліку спецпоселення невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Катерина Іванівна, 1903 р. народження, с. Кільчен Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Кільчен Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Катерина Іванівна, 1922 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївського округу, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївського округу, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Катерина Мартинівна, 1932 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 15.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Катерина Юхимівна, 1908 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївського округу, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївського округу, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Клара Йосипівна, 1927 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївського округу, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївського округу,

домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Лідія Антонівна, 1930 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 14.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Лідія Мартинівна, 1934 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Лізавета Миколаївна, 1898 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Лізавета Михайлівна, 1880 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Лізавета Михайлівна, 1936 р. народження, с. Ландау Варварівського району

Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 08.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Лінус Якович, 1915 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 03.02.1956 року. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Магдаліна Петрівна, 1927 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївського округу, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївського округу, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Марія Богтазарівна, 1898 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, працювала в громаді. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 23.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Марія Іванівна, 1933 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Марія Пилипівна, 1927 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського

району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Мартин Йосипович, 1895 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 27.08.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Михайло Іванович, 1901 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 09.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Михайло Іванович, 1920 р. народження, с. Красне Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1943 році. На підставі постанови ДКО та ЦК ВКП(б) №2060/9350 від 24.03.1946 р. виселений у Комі АРСР. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Олена Францівна, 1921 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Олена Францівна, 1935 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського

району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Павліна Пилипівна, 1896 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 01.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Пилип Михайлович, 1885 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Красне. Колгоспник. Заарештований 19.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 16.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Дата розстрілу невідома.

ВІЛЬГЕЛЬМ Рафаїл Іванович, 1928 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Регіна Іванівна, 1930 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївського округу, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївського округу, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 09.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Роза Іванівна, 1937 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Одеської

області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Стефан Францович, 1918 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, конюх. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Франц Антонович, 1932 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 23.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Франц Пилипович, 1930 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, пастух. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 02.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Франя Георгіївна, 1914 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївського округу, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 04.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Христина Мартинівна, 1924 року народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня,

із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Целестина Іванівна, 1935 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Юлія Іванівна, 1916 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Яків Едуардович, 1911 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 24.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Яків Йосипович, 1902 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, майстер маслобійного заводу. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 07.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬМ Яків Рафаїлович, 1935 р. народження, с. Раштадт Мостівського району

Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬН Елеонора Едуардівна, 1916 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 23.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬГЕЛЬН Лізавета Гнатівна, 1943 р. народження, місце народження невідоме, національність невідома, соціальне походження невідоме, освіта невідома. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 27.04.1954 р. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВІЛЬГЕЛЬН Лізавета Християнівна, 1893 року народження, с. Кагаш Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1941 р. На підставі постанови РНК СРСР та ЦК ВКП(б) №2060-935-С від 12.09.1941 р. виселена у Кокчетовську область. Померла 07.10.1952 р. Дані про реабілітацію відсутні.

ВІЛЬГЕЛЬН Павлина Каспарівна, 1911 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВІЛЬГЕЛЬН Роза Йосипівна, 1935 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосві-

чена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Одеської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВІЛЬГЕЛЬН Роза Леопольдівна, 1912 р. народження, с. Мангель Біляївського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мангель Біляївського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 23.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬДЕМАН Ганна Іванівна, 1894 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Одеса, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 15.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬДЕМАН Климентій Антонович, 1897 року народження, с. Кляйнлібенталь Спартаківського району Одеської області, німець, із селян, середня освіта, проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Рахівник у райспоживспілці. Заарештований 17.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 20.04.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома.

ВІЛЬДЕРМУТ Берта Бернгардівна, 1931 року народження, с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬДЕРМУТ Іван Рейнгольдovich, 1923 р. народження, с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської

області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІЛЬДЕРМУТ Ірма Ріхардівна, 1923 р. народження, с. Бессарабка Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Бессарабка Березанського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬДЕРМУТ Наталія Оттівна, 1935 р. народження, с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬДЕРМУТ Регіна Данилівна, 1899 р. народження, с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, працівник громади. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬДЕРМУТ Рейнгольд Рейнгольдovich, 1930 р. народження, с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІЛЬДЕРМУТ Роберт Рейнгольдovich, 1921 року народження, с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Молодший сержант. Дата арешту невідома. На підставі постанови ДКО від 18.09.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІЛЬДЕРМУТ Роза Бернгардівна, 1924 р. народження, с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬДЕРМУТ Роза Рейнгольдівна, 1924 року народження, с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬДЕРМУТ Рудольф Бернгардович, 1920 року народження, с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, тракторист. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення у 1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІЛЬДТ Євгенія Рафаїлівна, 1932 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬДТ Отилія Йосипівна, 1890 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЬДТ-ЮНГ Роза Рафаїлівна, 1924 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Горьковську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ВІЛЬХОВЕНКО Софія Савеліївна, 1890 р. народження, с. Хвалене Первомайського району Одеської області, українка, із селян, освічена, проживала у с. Іванівка Первомайського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована 27.11.1944 р. Слідчим відділом УНКДБ по Одеській області 18.03.1946 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

ВІЛЯНД Лідія Едуардівна, 1928 р. народження, с. Суворівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Суворівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 21.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЯНДТ Ганна Едуардівна, 1930 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 19.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЯНДТ Едуард Якович, 1891 р. народження, с. Суворівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Суворівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІЛЯНДТ Кароліна Іванівна, 1900 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 19.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЛЯНДТ Марта Едуардівна, 1925 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 14.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІНГЕРДА Маргарита Пилипівна, 1919 р. народження, Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВІНГЕРТЕР Олена Едуардівна, 1921 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІНГЕРТЕР Роза Георгіївна, 1918 р. народження, с. Новий Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новий Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІНГЕРТЕР Франц Християнович, 1916 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Удмуртську АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІНГЕРТНЕР Григорій Йосипович, 1912 р. народження, с. Карсрує Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Карсрує Варварівського району Миколаївської області, працівник общини. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена в Марійську АРСР. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВІНЕ Ісаак Ісаакович, 1910 р. народження, с. Мирівка Фріц-Геккертівського району, німець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Мирівка. Колгоспник. Заарештований 09.09.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 18.10.1937 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 27.10.1937 р. Реабілітований у 1964 р.

ВІНІЙЧУК Григорій Фокович, 1891 р. народження, с. Миколаївка-2 Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Миколаївка-2 Казанківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 04.04.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС по Миколаївській області 12.06.1945 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ВІНС Абрам Класович, 1907 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1941 р. На підставі наказу МДБ та Генерального прокурора СРСР №00913/277-СС від 27.12.1951 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВІНС Андрій Ісаакович, 1922 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Мико-

лаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1941 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 08.01.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІНС Андрій Якович, 1927 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВІНС Ганна Петрівна, 1928 р. народження, с. Миронівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Миронівка Володимирівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІНС Ганна Яківна, 1910 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови ДКО №702-СС від 22.09.1941р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВІНС Катерина Абрамівна, 1933 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови ДКО №702-СС від 22.09.1941р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВІНС Мар'яна Еммануїлівна, 1923 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена.

Проживала у с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІНС Марія Ізбрандівна, 1891 р. народження, с. Олександрівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Олександрівка Володимирівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення у 1956 р. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВІНС Микола Якович, 1930 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мирівка Володимирівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Асбест. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВІНС Роза Матвійвна, 1926 р. народження, с. Карл-Лібкнехт Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карл-Лібкнехт Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ВІНС Сусанна Яківна, 1918 р. народження, с. Фріденфельд Володимирівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 14.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ВІНС Сюзанна Іванівна, 1912 р. народження, с. Озерівка Володимирівського району Мико-

лаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІНС Тіна Яківна, 1932 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення у 1956 р. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВІНС Фріда Георгіївна, 1926 р. народження, с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІНС Юстина Ісаківна, 1924 р. народження, с. Григорівка Барвенківського району Харківської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІНЦ Ганна Бернгардівна, 1925 р. народження, с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІНЦЕЛЬ Іда Матвіївна, 1929 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Микола-

ївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 14.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІНЦКЕВИЧ Петро Аполінарійович, 1898 року народження, с. Киселівка Снігурівського району Миколаївської області, поляк, із селян, малоосвічений, проживав у с. Киселівка Снігурівського району Миколаївської області. Комірник у зернорадгоспі. Заарештований 26.07.1938 р. Херсонським міським відділом НКВС 28.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ВІНЧЕЛЬ Іван Пилипович, 1907 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївського округу, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІНЧЕЛЬ Моніка Готлібівна, 1898 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІНЧЕЛЬ Роза Фідемісівна, 1928 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 02.03.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІНЧЕЛЬ Цецилія Степанівна, 1914 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського

району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІНЧИН-НИКОЛАУС Антоніна Августівна, 1924 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІНШЕЛЬ Вільгельм Петрович, 1925 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, освічений, проживав у с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області. Одноосібник Заарештований 19.10.1945 р. Військовим трибуналом 12-ї гвардійської танкової дивізії 03.11.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ВІНШЕЛЬ Ганна-Галина Михайлівна, 1909 року народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, різноробка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 06.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІНШЕЛЬ Едуард Рафаїлович, 1937 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

ВІНШЕЛЬ Емілія Йосипівна, 1936 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району

Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 30.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІНШЕЛЬ Іван Йосипович, 1933 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 10.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІНШЕЛЬ Іван Пилипович, 1906 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, конюх. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 07.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІНШЕЛЬ Лізавета Готлібівна, 1916 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ВІНШЕЛЬ Лізавета Людвігівна, 1907 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 07.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ВІНШЕЛЬ Михайло Михайлович, 1919 р. народження, с. Каменоватка Братського району

Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Каменоватка Братського району Миколаївської області, червоноармієць, молодший сержант. Заарештований у 1942 р. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 26.11.1948 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 23.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІНШЕЛЬ Роза Матвіївна, 1896 р. народження, с. Велика Врадіївка Єланецького району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Велика Врадіївка Єланецького району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Молотовську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВІНШЕЛЬ Роза Яківна, 1913 р. народження, с. Штейнфельд Братського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Штейнфельд Братського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 17.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІНШЕЛЬ Степан Іванович, 1931 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 07.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІНШЕЛЬ Юстина Рохусівна, 1906 р. народження, с. Ландау Миколаївського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 30.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІРКЕНТІН Катерина Іванівна, 1937 р. народження, с. Озерівка Володимирівського

району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВІРЦІ Іван Йосипович, 1922 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, працював на маслозаводі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 15.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІРЦІ Людмила Іванівна, 1912 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІРЦІ Маргарита Стефанівна, 1890 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Костромську область. Знята з обліку спецпоселення 26.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІРЦІ Михайло Християнович, 1888 р. народження, Німеччина, німець, із службовців, дані про освіту відсутні, проживав у с. Аджиголі Очаківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 26.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 09.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ВІРЦІ Християн Адамович, 1921 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району

Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1941 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.01.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІРШЦЬ Кліментина Іванівна, 1923 р. народження, с. Ново-Шпєєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ново-Данці Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Ақмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІСТ Альвіна Петрівна, 1927 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Чкаловську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІСТ Амелія Генріхівна, 1910 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови ДКО від 12.09.1941 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІСТ Андрій Андрійович, 1929 р. народження, с. Фрейфельд Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Челябінську область. Знятий з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

ВІСТ Андрій Іванович, 1937 р. народження, с. Нейфельд Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Нейфельд Веселинівського району

Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВІСТ Володимир Миколайович, 1936 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1941 року. На підставі постанови ДКО №702-СС від 20.09.1941 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 18.12.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІСТ Ганна Генріхівна, 1934 р. народження, с. Врадіївка Врадіївського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ізобільне Ставропольського краю, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі постанови ДКО від 22.09.1941 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 07.12.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІСТ Ганна Яківна, 1903 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІСТ Генріх Андрійович, 1935 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, не працював. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВІСТ Генріх Вільгельмович, 1898 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, працівник сільського госпо-

дарства . Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІСТ Генріх Вільгельмович, 1932 р. народження, с. Нейфельд Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Нейфельд Веселинівського району Миколаївської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 02.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІСТ Генріх Генріхович, 1930 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІСТ Генріх Іванович, 1920 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 26.11.1948 р. виселений у Омську область. Знятий з обліку спецпоселення 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІСТ Готліб Якович, 1904 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 20.04.1946 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 02.03.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІСТ Дорогея Яківна, 1902 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На

підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІСТ Едуард Вільгельмович, 1936 р. народження, с. Нейфельд Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Нейфельд Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 17.08.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІСТ Едуард Іванович, 1918 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, домогосподар. Заарештований у 1945 року. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 07.07.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІСТ Едуард Петрович, 1928 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 27.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІСТ Емілія Вільгельмівна, 1927 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нейфельд Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 02.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІСТ Емілія Генріхівна, 1927 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, різноробка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945

року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІСТ Емілія Карлівна, 1902 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІСТ Еммануїл Петрович, 1915 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1941 р. На підставі постанови РНК СРСР та ЦК ВКП(б) від 12.09.1941 р. виселений у Челябінську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

ВІСТ Еріх Петрович, 1929 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 24.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІСТ Єва Яківна, 1920 р. народження, с. Василівка Жданівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Василівка Жданівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Костромську область. Знята з обліку спецпоселення 26.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІСТ Іван Іванович, 1904 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На під-

ставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення у 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІСТ Катерина Андріївна, 1884 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Померла 19.08.1953 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІСТ Лідія Еммануїлівна, 1937 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Архангельську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ВІСТ Лізавета Іванівна, 1897 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Чкаловську область. Знята з обліку спецпоселення 28.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІСТ Лізавета Петрівна, 1898 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 31.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІСТ Лізавета Яківна, 1896 р. народження, с. Нейфельд Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нейфельд Веселинівського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята

з обліку спецпоселення 02.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІСТ Ліфа Андріївна, 1933 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІСТ Луїза Пилипівна, 1898 р. народження, с. Новий Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новий Рорбах Веселинівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Семипалатинську область. Знята з обліку спецпоселення 11.08.1954 року. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІСТ Марія Антонівна, 1905 р. народження, с. Ельзас Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Вознесенськ Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 23.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІСТ Марта Едмундівна, 1915 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Архангельську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ВІСТ Марта Яківна, 1917 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 30.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІСТ Отилія Францівна, 1926 р. народження, с. Бондарівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Бондарівка Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Чкаловську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІСТ Отто Петрович, 1936 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 31.12.1945 р. виселений у Чкаловську область. Знятий з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІСТ Павло Августович, 1919 р. народження, с. Миколаївка Шпаківського району Ставропольського краю, німець, із селян, неосвічений. Проживав у м. Миколаїв, електромонтер. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО №698-СС від 21.09.1941 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 26.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІСТ Петро Петрович, 1885 р. народження, с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 16.03.1933 р. Постановою особливої наради при колегії ДПУ УСРР від 22.05.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ВІСТ Петро Петрович, 1931 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 31.12.1945 р. виселений у Чкаловську область. Знятий з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІСТ Петро Фрідріхович, 1900 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської

області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 31.12.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІСТ Софія Генріхівна, 1932 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 12.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІСТ Софія Карлівна, 1913 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акомолінську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ВІСТ Софія Християнівна, 1918 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нейфельд Веселинівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВІСТ Фрідріх Фрідріхович, 1937 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акомолінську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

ВІСТ Христина Генріхівна, 1931 р. народження, с. Новий Рорбах Веселинівського району

Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Новий Рорбах Веселинівського району Одеської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Семіпалатинську область. Знята з обліку спецпоселення 11.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІСТ Яків Андрійович, 1936 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.10.1955 р. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВІСТ Яків Якович, 1920 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО №9871-С від 18.07.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 15.08.1955 р. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВІТЕНГЕР Берта Лібертатусівна, 1913 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945р. виселена у Акомолінську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВІТМАР Альвіна Фрідріхівна, 1918 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, працювала в сільській громаді. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІТМЕР Альберт Іванович, 1936 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської

області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІТМЕР Артур Вільгельмович, 1931 р. народження, с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІТМЕР Віктор Вільгельмович, 1933 р. народження, с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови РНК СРСР та ЦК ВКП(б) від 12.09.1941 р. виселений у Актюбінську область. Дані про реабілітацію відсутні.

ВІТМЕР Едуард Іванович, 1928 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІТМЕР Катерина Едуардівна, 1925 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 29.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІТМІЛІЕР Катерина Лук'янівна, 1892 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району

Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІТРИНСЬКИЙ Микола Іванович, 1899 р. народження, с. Веселинове Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, освічений, проживав у с. Веселиновому Вознесенського району Одеської області. Черговий на залізничній станції “Вознесенськ”. Заарештований 09.03.1938 р. Постановою прокуратури Одеської залізниці від 14.07.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ВІТТІХ Лізавета Петрівна, 1893 р. народження, м. Миколаїв, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Миколаїв, вихователь у дитячому садку. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови ДКО від 22.09.1941 р. виселена у Казахстан. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВІТШТЕЙН Катерина Яківна, 1908 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІТШТЕЙН Матіас Матіасович, 1909 р. народження, с. Нелюблинське Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Михайлівка Мостівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Іркутську область. Знятий з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІТШТЕЙН Рафаїл Матвійович, 1936 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Михайлівка Мос-

тівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІТШТЕЙН Роза Матвіївна, 1932 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 06.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІХТОДЕНКО Ілля Іванович, 1904 р. народження, с. Богодушне Єлісаветградського повіту Херсонської губернії, українець, із селян, вища освіта, проживав у м. Миколаєві. Вчитель біології. Заарештований 21.09.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 15.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 25.11.1937 року. Реабілітований у 1957 р. Місце поховання невідомо.

ВІЦЕЛЬ Фома Федорович, 1906 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, тракторист. Заарештований у 1946 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Дальнобуд МВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВІЦИН Григорій Степанович, 1899 р. народження, с. Семенівка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Семенівка Арбузинського району Одеської області. Бригадир у колгоспі. Заарештований 31.12.1932. Постановою Арбузинського районного відділу ДПУ від 02.02.1933 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ВІЦШТЕЙН Лізавета Федорівна, 1908 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945

року виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВІЧ Ганна Фрідріхівна, 1891 р. народження, с. Гольдштадт Варварівського району Миколаївського округу, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Гольдштадт Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЧ Ольга Іванівна, 1931 р. народження, с. Гольдштадт Варварівського району Миколаївського округу, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Гольдштадт Варварівського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВІЧШТАЙН Клементина Михайлівна, 1895 року народження, с. Христіно Ново-Одеського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у радгоспі ім. Петровського Варварівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 29.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ВІЧШТАЙН Марія Францівна, 1932 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 29.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ВІШМЕР Роза Францівна, 1895 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС

СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 29.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВШТАК Костянтин Іванович, 1891 р. народження, м. Одеса, українець, соціальне походження невідоме, вища освіта, проживав у с. Дмитрівка Березанського Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Вчитель у школі. Заарештований 9.04.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 20.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Дата розстрілу невідома.

ВЛАСЕНКО Петро Кононович, 1908 р. народження, м. Одеса, росіянин, із робітників, малоосвічений, проживав у с. Гур'івка Новоодеського району Одеської області. Шофер Гур'ївської МТС. Заарештований 01.05.1935 р. Одеським обласним судом 02.08.1935 р. засуджений до 2 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ВЛАСЕНКО Сава Леонтійович, 1895 р. народження, с. Новосергіївка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новосергіївка Баштанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 19.07.1938 р. Баштанським районним відділом НКВС 08.05.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ВЛАСЕНКО Тимофій Леонтійович, 1903 р. народження, с. Ташине Березанського Тилігуло - Березанського району Миколаївської області, українець, соціальне походження невідоме, освічений, проживав у м. Вознесенську. Вантажник, місце роботи невідоме. Заарештований 13.07.1946 р. Військовим трибуналом Одеського військового округу 07.08.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Військовим трибуналом Одеського військового округу 26.11.1954 року строк покарання зменшений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ВЛАСОВ Олексій Григорович, 1874 р. народження, с. Олександрівка Володимирівського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Олександрівка Володимирівського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 09.10.1929

року. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ВОВК Антон Васильович, 1899 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області, українець, соціальне походження та освіта невідомі, проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області. Місце роботи невідоме. Заарештований 16.12.1937 р. Трійкою при УНКВС Миколаївської області 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 10.02.1938 р. Реабілітований у 1991 р.

ВОВЧЕНКО Іван Іванович, 1897 р. народження, с. Гур'івка Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений, проживав у с. Гамовому Широколанівського району Миколаївської області. Голова промислової артілі "Червона гора". Заарештований 11.10.1947 р. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 29.01.1948 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Військовим трибуналом Одеського військового округу 18.03.1955 р. міра покарання знижена до 5 років ув'язнення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ВОВЧЕНКО Михайло Григорович, 1917 р. народження, с. Кам'яний Міст Первомайського району Одеської області, українець, із селян, середня освіта, проживав у м. Ленінграді. Курсант військового училища. Заарештований 17.08.1941 року. Військовим трибуналом Ленінградського військового округу 27.08.1941 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Військовою колегією Верховного суду СРСР 14.12.1943 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ВОДОП'ЯНОВ Олексій Прокопович, 1914 року народження, с. Чернишеве Казанківського району Одеської області, українець, із робітників, малоосвічений, до призову на військову службу проживав у с. Чернишеве Казанківського району Одеської області. Військовослужбовець. Заарештований 09.08.1937 р. Військовим трибуналом 7-го стрілецького корпусу 23.12.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1969 році.

ВОСВОДІН Олександр Антонович, 1912 р. народження, м. Харків, українець, із селян,

малоосвічений, проживав у с. Новосгорівка Баштанського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 13.04.1937 р. Одеським обласним судом 05.08.1937 р. засуджений до 6 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ВОЙСКЕРБЕРГ Йосип Михайлович, 1909 року народження, с. Капустино Капустинського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Колобатино Тилігуло-Березанського району Одеської області, столяр. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВОЙТКО Степан Семенович, 1894 р. народження, с. Волошине Кривоозерського району Миколаївської області, українець, із селян, неосвічений, проживав у с. Волошине Кривоозерського району Миколаївської області. Сторож на пошті. Заарештований 17.09.1949 р. Одеським обласним судом 06.12.1949 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Постановою президії Верховного суду УРСР від 30.12.1949 р. міра покарання знижена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Звільнений з ув'язнення 29.01.1955 р. Реабілітований у 1991 р.

ВОЙЦЕХОВСЬКИЙ Йосип Павлович, 1897 року народження, с. Листопадівка Комсомольського району Вінницької області, поляк, із селян, малоосвічений, проживав на х. Жовтневому Очаківського району Миколаївської області. Голова колгоспу. Заарештований 07.07.1938 р. Очаківським районним відділом НКВС 04.04.1939 року справу припинено. Реабілітований у 1997 р.

ВОЛИК Захарій Захарович, 1921 р. народження, с. Вівсянівка Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, освічений, проживав у с. Вівсянівка Новобузького району Миколаївської області. Рахівник у тракторній бригаді. Заарештований 21.07.1950 р. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 22.09.1950 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Військовим трибуналом Одеського військового округу міра покарання знижена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Дата зміни міри покарання у справі відсутня. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ВОЛИКОВ Єфрем Єлисейович, 1894 р. народження, с. Покровські хутори Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Покровські хутори. Чоботар, місце роботи невідоме. Заарештований 07.02.1947 р. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 27.05.1947 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ВОЛКОВ Григорій Петрович, 1918 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений, проживав у м. Миколаєві. Не працював. Заарештований 22.09.1938 р. УНКДБ по Миколаївській області 08.12.1938 р. справу припинено. Відправлений на примусове лікування у психіатричну лікарню. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ВОЛКОВ Іван Йосипович, 1911 р. народження, с. Богоявленськ Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Богоявленськ Миколаївського району Одеської області. Електрик на заводі ім. А. Марті. Заарештований 08.02.1936 року. Одеським обласним судом 31.03.1936 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 році.

ВОЛКОВ Опанас Павлович, 1897 р. народження, с. Троїцько-Сафонове Володимирівського району Миколаївської області, росіянин, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новодмитрівка Новобузького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 09.07.1941 року. Військовим трибуналом військ НКВС Новосибірської області 27.10.1941 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ВОЛКОВ Юхим Дмитрович, 1905 р. народження, с. Петропавлівка Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Петропавлівка Новобузького району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 13.06.1942 року. Військовим трибуналом 29-ї бригади 8-ї армії 08.07.1942 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Військовим трибуналом Південного фронту 10.07.1942 р. міра покарання замінена на 10 років ВТТ з конфіскацією майна.

на. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ВОЛКОВА Ніна Якимівна, 1920 р. народження, с. Лоцкіне Миколаївської області, українка, із селян, малоосвічена, проживала у радгоспі ім. Шевченко Миколаївської області. Лаборант у конторі “Заготзерно”. Заарештована 14.12.1944 року. Постановою особливої наради при НКВС СРСР від 27.10.1945 р. виселена на 5 років в Північно-Казахстанську область. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

ВОЛКОВА Олександра Григорівна, 1895 р. народження, с. Богоявленське Миколаївського району Миколаївської області, українка, із селян, малоосвічена, проживала у м. Миколаєві. Прибиральниця на заводі ім. А. Марті. Заарештована 26.07.1941 р. Постановою Новосибірського УНКВС від 29.03.1942 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

ВОЛКОВИНСЬКИЙ Прокіп Григорович, 1910 р. народження, с. Велика Мечетня Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Велика Мечетня Кривоозерського району Одеської області. Тракторист МТС. Заарештований 08.04.1944 р. Постановою Кривоозерського районного відділу НКДБ від 15.08.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ВОЛКОВИЦЬКИЙ Василь Іванович, 1898 року народження, с. Болгарка Вознесенського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений, проживав у с. Колосівка Веселинівського району Миколаївської області. Майстер на залізничній станції “Колосівка” Одеської залізниці. Заарештований 26.06.1944 року. Військовим трибуналом Одеської залізниці 18.09.1944 р. засуджений до 10 років ув’язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ВОЛКОМОР Іван Матвійович, 1895 р. народження, с. Покровське Вознесенського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Нечаяне Варварівського району Миколаївської області. Робітник у радгоспі. Заарештований 30.04.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС по Миколаївській області 30.04.1937 р. засуджений до 10 років

ув’язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ВОЛОБАЄВ Павло Денисович, 1895 р. народження, с. Єланець Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у зернорадгоспі “Ново-бузький” Єланецького району Миколаївської області. Комбайнер у радгоспі. Заарештований 20.07.1938 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 03.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ВОЛОБОЄВ Василь Михайлович, 1899 р. народження, с. Єланець Вознесенського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Єланець Вознесенського району Миколаївського округу. Колгоспник. Заарештований 17.02.1934 р. Одеським обласним відділом ДПУ 01.04.1934 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ВОЛОБОЄВ Іван Максимович, 1912 р. народження, с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївської області, росіянин, із селян, освіта початкова, під час військової служби проживав у м. Севастополі. Старший помічник капітана, старший лейтенант. Заарештований 20.10.1949 р. Військовим трибуналом Чорноморського флоту 13.01.1950 р. засуджений до 10 років ВТТ з обмеженням в правах на 5 років, позбавлення військового звання старший лейтенант та орденів. Після покарання проживав в м. Вентспілс Латвійської РСР. Реабілітований у 1957 р.

ВОЛОБУЄВ Микола Іванович, 1916 р. народження, с. Карпиковське Тургайської області, українець, із селян, освічений, проживав у с. Біла Криниця Березнегуватського району Миколаївської області. Агроном. Місце роботи невідоме. Заарештований 25.03.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС по Миколаївській області 18.09.1944 р. засуджений до 10 років ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ВОЛОБУЄВ Омелян Петрович, 1893 р. народження, с. Себіне Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, дані про освіту відсутні, проживав у м. Миколаєві. Працівник Миколаївського міського торгового

відділу. Заарештований 01.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 08.12.1937 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ВОЛОБУЄВ-АРТЕМОВ Михайло Симонович, 1903 р. народження, м. Миколаїв, українець, із службовців, освіта вища, проживав у м. Харкові, завідувач кафедри інституту. Заарештований 07.12.1933 р. Рішенням Судової трійки ДПУ УСРР 26.02.1934 р. засуджений на 5 років позбавлення волі. 08.05.1934 рішенням Трійки ДПУ УСРР засуджений на виселення у Казахстан строком на 5 років. Реабілітований 20.08.1957 р. Помер 20.06.1972 р. у м. Ростов-на-Дону

ВОЛОВЕЙ Сергій Іванович, 1915 р. народження, с. Кандибіне Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений, місце проживання невідоме. Бухгалтер, місце роботи невідоме. Заарештований 11.05.1943 року. Військовим трибуналом Армавірського військового гарнізону 29.06.1943 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1957 р.

ВОЛОВИК Тимофій Савелійович, 1876 р. народження, х. Булдинівка Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новомиколаївка Миколаївського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 12.01.1933 р. Постановою Миколаївського міського відділу ДПУ від 28.01.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ВОЛОВИЧ Степан Андрійович, 1894 р. народження, с. Веселинове Веселинівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Веселинове Веселинівського району Миколаївської області. Робітник Одеської залізниці. Заарештований 20.05.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 19.06.1944 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 році.

ВОЛОДЬКО-ГЕРЦЕГ Меліта Іванівна, 1920 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Ми-

колаївської області, навчалась. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 10.04.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛОФ Ганна-Марія Болтазарівна, 1909 року народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛОХОВ Федот Іванович, 1902 р. народження, с. Олександрівка Вознесенського району, молдованин, із селян, освічений, проживав у м. Вознесенську. Стрілочник депо залізничної станції "Вознесенськ". Заарештований 07.03.1933 р. Відділом ДПУ залізничної станції Вознесенськ 24.03.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ВОЛОХОВСЬКИЙ Трохим Степанович, 1880 р. народження, с. Царедарівка Херсонського району, українець, із селян, малоосвічений, проживав у м. Миколаєві. Робітник на заводі ім. А. Марті. Заарештований 08.04.1935 р. Прокуратурою Одеської області 26.06.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ВОЛОЧКОВИЧ Надія Олександрівна, 1872 року народження, с. Щерси Мінської губернії, росіянка, із службовців, середня освіта, проживала у м. Миколаєві. Пенсіонерка. Заарештована 20.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 29.11.1937 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Відділом УНКВС по Миколаївській області 10.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ВОЛОШЕНЮК Трохим Арсенгійович, 1898 року народження, с. Крижопіль Вінницької області, українець, із селян, малоосвічений, проживав на х. Зелений Гай Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Кочегар у колгоспі. Заарештований 30.07.1937 р. Одеським обласним судом 08.01.1938 р. засуджений до 10 років

ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ВОЛОШИН Володимир Васильович, 1921 року народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, освічений, проживав у м. Миколаєві. Робітник на заводі ім. А. Марті. Заарештований 15.07.1944 р. УНКДБ по Миколаївській області 13.12.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ВОЛОШИН Григорій Лукич, 1879 р. народження, с. Білоусівка Вознесенського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Білоусівка Вознесенського району Миколаївського округу. Колгоспник. Заарештований 26.02.1931 р. Відомості про термін покарання та зміст вироку відсутні. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ВОЛОШИН Дмитро Григорович, 1901 р. народження, с. Новопетрівка Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новопетрівка Новоодеського району Миколаївської області. В'язень. Заарештований вдруге 23.01.1937 р. Одеським обласним судом 06.03.1937 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ВОЛОШИН Єгор Федорович, 1890 р. народження, с. Новопетрівка Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новопетрівка Новоодеського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 08.11.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 15.01.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ВОЛОЩУК Антон Сергійович, 1904 р. народження, с. Єланець Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Єланець Єланецького району Миколаївської області. Інспектор Єланецького районного відділення державного банку. Заарештований 19.04.1945 року. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 30.05.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ВОЛОЩУК Леонід Миколайович, 1925 р. народження, с. Ушакове Новобузького району, українець, із селян, середня освіта. Під час військової служби проживав у м. Рязані. Військовослужбовець. Заарештований 01.03.1950 року. Військовим трибуналом військової частини №93678 10.05.1950 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Військовою колегією Верховного суду СРСР 12.02.1955 р. покарання знижене до 5 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Печорському таборі. Звільнений 22.02.1955 р. Після звільнення проживав у м. Сіверський Донець Ворошиловоградської області. Реабілітований у 1989 р.

ВОЛЧЕНКО Дмитро Васильович, 1902 р. народження, с. Королівське Миколаївського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Королівське Миколаївського району Миколаївського округу. Робітник у радгоспі. Заарештований 04.01.1933 року. Постановою Миколаївського міського відділу ДПУ від 29.01.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ВОЛЬ Катерина Фрідріхівна, 1912 р. народження, с. Волкове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Волкове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬБАУМ Агата Михайлівна, 1934 р. народження, Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬБАУМ Аркадій Михайлович, 1936 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заареш-

тований у 1945р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 07.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВОЛЬБАУМ Варвара Георгіївна, 1937 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬБАУМ Георгій Йоганович, 1915 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, тракторист. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВОЛЬБАУМ Георгій Якович, 1935 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВОЛЬБАУМ Емілія Яківна, 1937 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬБАУМ Іван Михайлович, 1930 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району

Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВОЛЬБАУМ Климентина Домініківна, 1907 року народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ВОЛЬБАУМ Лізавета Іванівна, 1916 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 30.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬБАУМ Лізавета Матвіївна, 1928 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬБАУМ Лізавета Михайлівна, 1928 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення у січні 1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬБАУМ Марія Іванівна, 1913 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського

району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬБАУМ Марія Матвіївна, 1919 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Томську область. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬБАУМ Марія Михайлівна, 1873 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬБАУМ Матвій Матвійович, 1915 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, тракторист. Заарештований у 1945р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВОЛЬБАУМ Михайло Михайлович, 1930 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолінську область. Знятий з обліку спецпоселення 18.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВОЛЬБАУМ Михайло Михайлович, 1936 року народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи

невідома. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВОЛЬБАУМ Петро Матвійович, 1935 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолінську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВОЛЬБАУМ Філоміна Францівна, 1907 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 30.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬБАУМ Яків Матвійович, 1932 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Томську область. Знятий з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВОЛЬГЕР Яків Іванович, 1885 р. народження, Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, освічений, проживав у с. Нейзац Тилігуло – Березанського району Миколаївської області. Столяр у колгоспі. Заарештований 19.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 20.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Дата розстрілу невідома.

ВОЛЬДО-КАЛІНИНА Ангеліна Андріївна, 1928 р. народження, с. Волкове Яновського району Одеської області, німець, із селян, неосвічена. Проживала у м. Первомайську Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську об-

ласть. Знята з обліку спецпоселення 30.12.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬНИХ В'ячеслав Сергійович, 1913 р. народження, с. Либінське Краснодарського краю, росіянин, із службовців, малоосвічений, проживав у м. Очакові. Завідуючий радіостанцією Очаківського рибного заводу. Заарештований 15.07.1938 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 23.10.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ВОЛЬСЬКИЙ Валерій Олександрович, 1884 р. народження, м. Вознесенськ, росіянин, із робітників, малоосвічений, проживав у м. Вознесенську. Завідуючий складом на плодово-ягідному комбінаті. Заарештований 30.04.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 15.11.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ВОЛЬСЬКИЙ Дмитро Степанович, 1882 р. народження, с. Демидове Смоленської області, росіянин, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новий Буг. Завідувач сировинної бази лубзаводу. Заарештований 27.04.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 26.06.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ВОЛЬТЕР Емілія Францівна, 1923 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 14.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Адам Адамович, 1926 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1945 році. На підставі постанови ДКО №9871-С від 18.08.1945 р. та директиви МВС СРСР від 20.08.1946 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з

обліку спецпоселення 13.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Адам Адамович, 1929 р. народження, с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 13.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Адам Іванович, 1891 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Блюменфельд. Колгоспник. Заарештований 17.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 20.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Дата розстрілу невідома.

ВОЛЬФ Адам Федорович, 1903 р. народження, с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 07.02.1956 року. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Варвара Йосипівна, 1883 р. народження, с. Велідарівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Велідарівка Єланецького району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови ДКО від 22.09.1941 р. виселена у Казахстан. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВОЛЬФ Віра Матвіївна, 1928 р. народження, с. Карл-Лібкнехт Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Карл-Лібкнехт Варварівського району Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Ганна Іванівна, 1902 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського

району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Ганна Іванівна, 1921 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївського округу, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївського округу, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Ганна Йосипівна, 1900 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Башкирську АРСР. Знята з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Ганна Францівна, 1935 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Едуард Францович, 1935 р. народження, с. Блюменфельд Суворівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Суворівського району Миколаївської області, не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Казахстан. Знятий з обліку спецпоселення 08.10.1954 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Ернестина Карлівна, 1911 р. народження, с. Веселий Кут Калінінаторфського ра-

йону Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у Снігурівському районі Миколаївської області, селянка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Іван Адамович, 1927 р. народження, с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області, хлібороб. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 07.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Іван Францович, 1928 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1945 року. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Вологодську область. Знятий з обліку спецпоселення 24.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Йосип Йосипович, 1920 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, червоноармієць. Заарештований у 1941 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 19.01.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Катерина Матвіївна, 1932 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Башкирську АРСР. Знята з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Катерина Олександрівна, 1912 р. народження, с. Кринички Варварівського району Миколаївського округу, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Кринички Варварівського району Миколаївського округу, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Катерина Рафаїлівна, 1930 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 08.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Кунігунда Йосипівна, 1892 р. народження, с. Волкове Яновського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Первомайську Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Лаврентій Валентинович, 1895 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Іркутську область. Знятий з обліку спецпоселення 19.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Лаврентій Лаврентійович, 1934 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 24.01.1956

року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Леонтіна Антонівна, 1913 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 02.03.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Лізавета Адамівна, 1925 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївського округу, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 09.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Лізавета Мартинівна, 1886 р. народження, с. Блюменталь Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменталь Тилігуло-Березанського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Лукерія Адамівна, 1935 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївського округу, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївського округу, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 14.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Маргарита Павлівна, 1894 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС

СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ВОЛЬФ Марія Дмитрівна, 1905 р. народження, с. Анчикрак Очаківського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 06.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Марія Йосипівна, 1923 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Марія Петрівна, 1887 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 09.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Марія Францізна, 1930 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 21.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Марія Яківна, 1915 р. народження, с. Орлове Ставгородського району Алтайський край, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у Миколаївській області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. висе-

лена у Алтайський край. Знята з обліку спецпоселення 13.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Матвій Ігнатович, 1901 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області. Бригадир тракторної бригади, місце роботи невідоме. Заарештований 21.02.1938 р. Тилігуло-Березанським районним відділом НКВС 01.06.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ВОЛЬФ Матвій Матвійович, 1935 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО СРСР №2060-935СС від 12.09.1941 р. виселена у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Михайло Францович, 1929 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 24.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Павліна Пилипівна, 1897 р. народження, с. Карлсруе Ландауського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, селянин. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Померла 15.11.1951 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Павло Рафаїлович, 1928 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, домогосподар. Заареш-

тований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 08.02.1956р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Петро Адамович, 1926 р. народження, с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 29.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Пилип Семенович, 1917 р. народження, с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, червоноармієць. Заарештований у 1942 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Піус Матвійович, 1925 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Рафаїл Балтазарович, 1912 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Роза Адамівна, 1934 р. народження, с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Петрівка Варварівського району

Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 06.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ВОЛЬФ Роза Рафаїлівна, 1926 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Текля-Катерина Пігусівна, 1909 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 21.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Терезія Костянтинівна, 1881 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Померла 10.11.1953 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Франциска Адамівна, 1932 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 25.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Фрідріх Іванович, 1897 р. народження, с. Ландау Варварівського району Ми-

колаївської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Завідуючий фермою в колгоспі. Заарештований 30.06.1941 року. Новосибірським обласним судом 25.11.1941 р. засуджений до 6 років ув'язнення у ВТТ. Верховним судом СРСР 17.03.1942 р. міра покарання відмінена. Помер в ув'язненні 16.05.1942 р. Реабілітований у 1991 р.

ВОЛЬФ Целестина Михайлівна, 1895 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Юлія Рокусівна, 1923 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, робітниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 13.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОЛЬФ Яків Фрідрихович, 1930 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВОЛЮЦЬКИЙ Олександр Миколайович, 1896 р. народження, м. Острівки Андріє-Іванівського району, українець, із службовців, освічений, проживав у м. Миколаєві. Вчитель у школі. Заарештований 16.12.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 30.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Реабілітований у 1991 р.

ВООК Йосип Матвійович, 1899 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського

району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Марійську АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВООК Християн Матвійович, 1912 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 13.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВОРОБІЙОВ Василь Антонович, 1914 р. народження, с. Казанка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Нова Висунь Казанківського району Миколаївської області. Голова колгоспу. Заарештований 24.11.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС по Миколаївській області 14.02.1945 р. засуджений до 10 років ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ВОРОБІЙОВ Василь Якович, 1904 р. народження, с. Єланець Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, освічений, проживав у с. Єланець Єланецького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 28.07.1938 р. Єланецькою районною прокуратурою 14.05.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ВОРОБІЙОВ Іван Євдокимович, 1904 р. народження, с. Олексіївка Арбузинського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Іванівка Арбузинського району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований 02.04.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 23.02.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ВОРОБІЙОВ Іван Никифорович, 1910 р. народження, с. Снігурівка Снігурівського ра-

йону Миколаївської області, білорус, із селян, малоосвічений, проживав у с. Снігурівка Снігурівського району Одеської області. Моторист, місце роботи невідоме. Заарештований 02.07.1941 року. Військовим трибуналом військ НКВС Новосибірської області 29.12.1941 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1969 р.

ВОРОБІЙОВ Сава Федорович, 1887 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, дані про освіту відсутні, проживав у м. Миколаєві. Робітник на заводі “Дормашина”. Заарештований 15.12.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 30.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Реабілітований у 1991 р.

ВОРОБІЙОВ Семен Матвійович, 1896 р. народження, с. Надєждівка. Братського району Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений, проживав у с. Надєждівка Братського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 16.02.1936 р. Одеським обласним судом 25.11.1936 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ВОРОБІЙОВА Дар'я Павлівна, 1898 р. народження, с. Єланець Єланецького району Миколаївської області, українка, із селян, малоосвічена, проживала у с. Єланець Єланецького району Миколаївської області. Посада та місце роботи невідоме. Заарештована 03.12.1937 р. Миколаївським обласним судом 07.07.1939 р. засуджена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ВОРОБІЙОВА Ольга Іванівна, 1909 р. народження, с. Леніне Кривоозерського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена, проживала у с. Леніне Кривоозерського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована 15.04.1944 р. Кривоозерським районним відділом НКДБ 23.09.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

ВОРОБІЙОВ-ВОРОНІН Василь Сергійович, 1898 р. народження, с. Нове Угличського району Ярославської області, росіянин, із селян, малоосвічений, проживав у м. Первомайську. Оперуповноважений Первомайського районного відділу НКВС. Заарештований 10.03.1938 року. УНКВС по Одеській області 10.04.1939

року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ВОРОНА Марія Федорівна, 1931 р. народження, Тилігуло-Беззанський район Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала в Тилігуло-Беззанському районі Миколаївської області. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена в Карагандинську область, термін виселення не вказаний. Померла 22.08.1952 р. Реабілітована у 1991 р.

ВОРОНА Матрона Степанівна, 1890 р. народження, с. Крутоярка Єланецького району Миколаївської області, національність невідома, соціальне походження невідоме, дані про освіту відсутні, проживала у Єланецькому районі Миколаївської області. Посада та місце роботи невідомі. Заарештована 11.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 19.11.1937 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома.

ВОРОНА Параска Пилипівна, 1896 р. народження, с. Крутоярка Єланецького району Миколаївської області, українка, із селян, малоосвічена, проживала у с. Крутоярка Єланецького району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 02.04.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 26.01.1945 р. засуджена до розстрілу. Верховним судом СРСР 25.02.1945 р. міра покарання знижена до 15 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбувала у Карагандинських таборих. Звільнена 02.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1993 р.

ВОРОНІН Андрій Михайлович, 1891 р. народження, м. Володимир, росіянин, із робітників, середня освіта, проживав у м. Миколаєві. Прораб у ремонтно-будівельній конторі. Заарештований 29.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 04.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. УНКВС по Миколаївській області 26.02.1940 р. вирок змінено до 5 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Архангельських таборих. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1962 р.

ВОРОНІНА Домна Несторівна, 1889 р. народження, с. Малівка Володимирівського району, росіянка, із селян, неосвічена, проживала у с. Малівка. Одноосібниця. Заарештована

13.05.1930 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР 16.11.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1998 р.

ВОРОНИНА Соломія Гаврилівна, с. Маліівка Володимирівського району Миколаївської області, росіянка, із селян, малоосвічена, проживала у с. Макіївка Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 11.10.1937 р. Володимирівським районним відділом НКВС 20.12.1937 р. справу припинено. Реабілітована у 1996 р.

ВОРОТИНЦЕВ Іван Михайлович, 1891 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 1.11.1945 р. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 06.02.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Військовим трибуналом Одеського військового округу 20.06.1955 р. справу припинено. Звільнений з ув'язнення 15.02.1955 р. Реабілітований у 1998 р.

ВОРОХУБЕНКО Семен Петрович, 1925 р. народження, с. Новоюріївка Новобузького району Миколаївської області, українець, із службовців, дані про освіту відсутні, до призову на військову службу проживав у с. Новоюріївка Новобузького району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 16.03.1950 р. Військовим трибуналом військової частини №63470 22.06.1950 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ВОРЧЕКОВ Бернгард Якович, 1928 р. народження, с. Мішково-Погорілове Жовтневого району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мішково-Погорілове Жовтневого району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1946 р. На підставі постанови ДКО від 08.08.1945 р. виселена у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 12.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВОРШИЦЬКИЙ Антон Ігнатович, 1889 р. народження, с. Бреки Брест-Литовської області, росіянин, із селян, малоосвічений, проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Тесляр у колгоспі. Заарештований

19.05.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 18.09.1945 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ВОРЯНИЧЕНКО Григорій Федорович, 1879 р. народження, с. Семенівка Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Семенівка Новобузького району Миколаївської області. Місце роботи та посада невідомі. Заарештований 15.04.1946 р. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 13.06.1946 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ВОСТРИКОВА Емілія Антонівна, 1925 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВОТГАЛЬ Лізавета Іванівна, 1919 р. народження, с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області, селянка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВРЕЩ Василь Григорович, 1904 р. народження, с. Висока Гора Братського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Висока Гора Братського району Миколаївської області. Хлібороб. Заарештований 02.11.1929 р. Єлісаветградським окружним судом 17.01.1930 р. засуджений до 7 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ВРЕЩ Іларіон Григорович, 1898 р. народження, с. Висока Гора Братського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений, проживав у с. Висока Гора Братського району Миколаївської області. Хлібороб. Заарештова-

ний 02.11.1929 р. Єлісаветградським окружним судом 17.01.1930 р. засуджений до 8 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ВРЕЩ Трохим Григорович, 1906 р. народження, с. Висока Гора Братського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений, проживав у с. Висока Гора Братського району Миколаївської області. Хлібороб. Заарештований 02.11.1929 р. Єлісаветградським окружним судом 17.01.1930 р. засуджений до 7 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ВУНДЕР Вільгельм Фрідріхович, 1933 р. народження, с. Попельне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян. Проживав у с. Попельне Тилігуло-Березанського району Одеської області, школяр. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

ВУНДЕР Ганна Фрідріхівна, 1922 р. народження, с. Попельне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Попельне Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВУНДЕР Марія Францівна, 1918 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, селянка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВУНДЕР Марта Фрідріхівна, 1928 р. народження, с. Попельне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Попельне Тилігуло-Березанського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у

Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВУНДЕР-КІЛЬВЕЙН Лідія Павлівна, 1935 року народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Асбест. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ВЯЗОВСЬКИЙ Микола Васильович, 1914 року народження, с. Баштанка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, вища освіта, проживав у с. Баштанка Баштанського району Миколаївської області. Працівник лікарні. Заарештований 26.03.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 10.04.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

Г

ГААБ Адам Християнович, 1894 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 13.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГААБ Альфонс Іванович, 1912 р. народження, с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГААБ Андрій Рафаїлович, 1937 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Микола-

ївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГААБ Антон Адамович, 1925 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Одеської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГААБ Варвара Іванівна, 1900 р. народження, с. Шпеер Ландауського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеер Ландауського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 15.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААБ Ганна Антонівна, 1913 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГААБ Ганна Готлібівна, 1896 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГААБ Ганна Рохусівна, 1936 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена.

Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААБ Єва Михайлівна, 1912 р. народження, с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААБ Іван Адамович, 1937 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГААБ Іван Альфонсович, 1934 р. народження, с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГААБ Іван Іванович, 1919 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1941 року. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 29.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГААБ Іда Георгіївна, 1927 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської

області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГААБ Йосип Валентинович, 1929 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Одеської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 24.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГААБ Йосип Францович, 1890 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Помер 31.03.1951 р. від туберкульозу легень. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГААБ Карл Рохусович, 1935 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 27.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГААБ Катерина Адамівна, 1921 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААБ Катерина Севаст'янівна, 1930 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, мало-

освічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 21.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААБ Лізавета Адамівна, 1930 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГААБ Лізавета Іванівна, 1934 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААБ Магдалина Олексіївна, 1909 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ГААБ Магдалина Францівна, 1887 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Померла 25.03.1952 р. Реабілітована 07.03.1991 р.

ГААБ Маргарита Георгіївна, 1925 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району

Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 12.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААБ Марія Альфонсівна, 1936 р. народження, с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, освіта невідома. Проживала у с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААБ Марія Петрівна, 1900 р. народження, с. Велика Велідарівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Велика Велідарівка Єланецького району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААБ Матильда Йосипівна, 1927 р. народження, с. Катеринівка Привільнянського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Олександрівка Ландауського району Одеської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААБ Павлина Георгіївна, 1909 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГААБ Павлина Йосипівна, 1897 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського

району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААБ Рафаїл Георгійович, 1931 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, навчався у школі. Заарештований у 1944 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГААБ Роза Адамівна, 1927 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГААБ Роза Андріївна, 1904, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 12.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААБ Роза Йосипівна, 1923 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААБ Федір Петрович, 1908 р. народження, с. Велика Велідарівка Єланецького району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Велика Велідарівка Єланець-

кого району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГААБ Флорентина Михайлівна, 1931 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААБ Франц Себастьянович, 1929 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГААБ Целестина Адамівна, 1933 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААБ Юлія Йосипівна, 1930 р. народження, с. Катеринівка Привільнянського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Олександрівка Ландауського району Одеської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААБ Якуб Михайлович, 1928 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, навчався у школі.

Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГААБ-КААП Варвара Олексіївна, 1931 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселена у Ақмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ГААК Едуард Йосипович, 1937 р. народження, с. Сліпуха Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Сліпуха Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГААК Йосип Йосипович, 1932 р. народження, с. Сліпуха Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Сліпуха Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГААК Катерина Флоріанівна, 1906 р. народження, с. Ландау Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААК Матвій Йосипович, 1935 р. народження, с. Сліпуха Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Сліпуха Мостівського району Одеської

області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГААК Рафаїл Йосипович, 1932 р. народження, с. Сліпуха Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Сліпуха Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГААС Амелія Яківна, 1902 р. народження, с. Попельне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Попельна Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 23.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААС Едуард Якович, 1937 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Чкаловську область. Знятий з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГААС Тіна Іванівна, 1933 р. народження, с. Попельне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Попельне Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААС-ІВІХ Фріда Іванівна, 1907 р. народження, с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району, німкеня, із селян, малоосвічена, проживала у

с. Нейфельд Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 03.11.1937 р. Карл-Лібкнехтівським районним відділом НКВС 04.02.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 році.

ГААФ Андрій Андрійович, 1933 р. народження, с. Братське Братського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Братське Братського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 02.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГААФ Валерія Адамівна, 1912 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААФ Віра Францівна, 1908 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Останнє місце проживання невідоме. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі постанови РНК та ЦВК СРСР від 01.02.1930 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку 10.06.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААФ Ганна Геронімівна, 1915 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААФ Едуард Йосипович, 1937 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району

Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГААФ Едуард Християнович, 1927 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1931 р. На підставі постанови ЦВК та РНК СРСР від 01.02.1930 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 22.06.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГААФ Елеонора Севастіанівна, 1923 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Алтайський край. Знята з обліку спецпоселення 17.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААФ Євгенія Йосипівна, 1905 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААФ Іван Валентинівич, 1911 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

ГААФ Йосип Фрідріхович, 1897 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Мико-

лаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Удмуртську АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГААФ Катерина Матвіївна, 1901 р. народження, с. Братське Братського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Братське Братського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Казахстан. Знята з обліку спецпоселення 06.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААФ Катерина Християнівна, 1827 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови РНК СРСР та ЦК ВКП(б) від 12.09.1941 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААФ Ліза Антонівна, 1937 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААФ Ліза Йосипівна, 1928 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААФ Лізавета Андріївна, 1924 р. народження, с. Братське Братського району Одеської

області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Братське Братського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 06.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААФ Маріанна Йосипівна, 1930 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААФ Марія Севастьянівна, 1920 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, завідуюча дитячим садком. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови ЦВК та РНК СРСР від 01.02.1930 року виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААФ Михайло Андрійович, 1931 р. народження, с. Братське Братського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Братське Братського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГААФ Михайло Валентинович, 1902 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

ГААФ Михайло Михайлович, 1929 р. народження, с. Катериненталь Варварівського

району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

ГААФ Моніка Іванівна, 1935 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Кустанайську область. Знята з обліку спецпоселення 18.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААФ Олександра Пилипівна, 1929 р. народження, с. Гольдштадт Жовтневого району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Гольдштадт Жовтневого району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1931 р. На підставі постанови ЦВК та РНК СРСР від 01.02.1930 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 10.07.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААФ Ольга Францівна, 1936 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГААФ Рафаїл Йосипович, 1929 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 року. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГААФ Роза Яківна, 1936 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Мико-

лаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ГААФ Теобальд Християнович, 1922 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1931 р. На підставі постанови ЦВК та РНК СРСР від 01.02.1930 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.06.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГААФ Франц Валентинович, 1909 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеську область, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катеринка Варварівського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГААФ Франц Фрідріхович, 1908 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви МВС СРСР №97 від 20.04.1946 р. виселений у Хабаровський край. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГААФ Християн Християнович, 1896 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1931 р. На підставі постанови ЦВК та РНК СРСР від 01.02.1930 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 24.06.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГААФ Християн Християнович, 1925 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ЦВК та РНК СРСР від 01.02.1930 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 26.06.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГААФ Яків Іванович, 1925 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Алтайський край. Знятий з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАБ Єфросинія Лук'янівна, 1907 р. народження, с. Велика Велідарівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Велика Велідарівка Єланецького району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАБ Катерина Федорівна, 1935 р. народження, с. Гельценбург Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Гельценбург Єланецького району Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАБ Марія Флоріанівна, 1912 р. народження, с. Велика Велідарівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Велика Велідарівка Єланецького району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАБ-ДЖАНГУЛАШВІЛІ Роза Федорівна, 1931 р. народження, с. Велика Велідарівка

Сланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Велика Велідарівка Сланецького району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАБЕРЛАС Альберт Петрович, 1928 р. народження, с. Лобрівка Привільнянського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Лобрівка Привільнянського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАБЕРЛАС Андрій Пилипович, 1929 р. народження, с. Лобрівка Привільнянського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Лобрівка Привільнянського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 09.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАБЕРЛАС Емма Яківна, 1903 р. народження, с. Лобрівка Привільнянського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Лобрівка Привільнянського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 09.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАБЕРЛАС Ернат Пилипович, 1937 р. народження, с. Лобрівка Привільнянського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Лобрівка Привільнянського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 09.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАБЕРЛАС Марія Федорівна, 1885 р. народження, с. Лобрівка Привільнянського району

Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Лобрівка Привільнянського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАБЕРЛАС Марта Пилипівна, 1931 р. народження, с. Лобрівка Привільнянського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Лобрівка Привільнянського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 09.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАБЕРЛАС Олександр Петрович, 1931 р. народження, с. Лобрівка Привільнянського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Лобрівка Привільнянського району Миколаївської області, не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАБЕРЛАС Пилип Михайлович, 1901 р. народження, с. Лобрівка Привільнянського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Лобрівка Привільнянського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Таджикиську РСР. Знятий з обліку спецпоселення 09.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАБЕРЛАС Софія Пилипівна, 1935 р. народження, с. Лобрівка Привільнянського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Лобрівка Привільнянського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 17.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАБЕРШТРО Амелія Яківна, 1923 р. народження, с. Любин Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян,

неосвічена. Проживала у с. Любин Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Удмуртську АРСР. Знята з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАБЕРШТРО Маргарита Готлібівна, 1881 року народження, с. Донське Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Донське Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Удмуртську АРСР. Знята з обліку спецпоселення 10.11.1954 року. Померла 25.04.1955 р. від паралічу серця. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГАБЕРШТРО Марта Яківна, 1925 р. народження, с. Райкомвод Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Райкомвод Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Удмуртську АРСР. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАБЕРШТРО Рейнгольд Іванович, 1914 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Добре Баштанського району Миколаївської області, вчитель. Заарештований у 1941 р. На підставі постанови ДКО №702-СС від 22.09.1941 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАБРЕНКО Микола Григорович, 1887 р. народження, с. Лукашівка Київської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Колосівка Мостівського району Миколаївської області. Чоботар, місце роботи невідоме. Заарештований 08.03.1938 р. Постановою прокуратури Котовської дільниці Одеської залізниці 08.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ГАБРИЕЛЬ Іван Якович, 1914 р. народження, с. Новоселівка Широколанівського району

Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, червоноармієць. Заарештований у 1942 р. На підставі постанови ДКО від 18.06.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 27.01.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАБРИЕЛЬ Йосип Йосипович, 1919 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1940 р. На підставі постанови ДКО від 22.09.1941 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАВЛИЦЬКИЙ Никифор Федорович, 1880 року народження, м. Ізмаїл, українець, із селян, малоосвічений, проживав у м. Очакові. Продавець у магазині. Заарештований 13.02.1938 року. Миколаївським обласним судом 06.10.1938 року засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 05.02.1940 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ГАВРИЛЕНКО Дмитро Михайлович, 1909 року народження, с. Алкалавка Миколаївської області, українець, із селян, освічений, проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївського округу. Учень агропрофшколи. Заарештований 14.08.1928 р. Рішенням Верховного суду УСРР від 18.02.1929 року звільнений з-під ув'язнення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГАВРИЛЕНКО Марія Софронівна, 1884 року народження, с. Новопавлівка Баштанського району Миколаївської області, українка, із селян, малоосвічена, проживала у с. Новопавлівка Баштанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 09.10.1945 року. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 30.11.1945 р. засуджена до 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1992 р.

ГАВРИЛОВ Іван Гаврилович, 1885 р. народження, с. Піскарьове Смоленської губернії,

росіянин, соціальне походження невідоме, Відомості про світу відсутні, проживав у м. Миколаєві. Посада та місце роботи невідомі. Заарештований 20.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 08.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГАВРИЛОВ Павло Сидорович, 1894 р. народження, с. Братське Братського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Братське Братського району Одеської області. Коваль. Місце роботи невідоме. Заарештований 06.07.1938 р. Братським районним відділом НКВС 29.01.1939 р. справу припинено. Звільнений з ув'язнення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ГАВРИЛОВА Ганна Матвіївна, 1908 р. народження, с. Карлсруе Баштанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Миколаїв, працювала за наймом. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГАВРИШ Іван Федорович, 1911 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Одеської області, українець, із селян, освічений, проживав у с. Новий Буг Новобузького району Одеської області. Слюсар на Новобузькій МТС. Заарештований 07.07.1933 р. Новобузьким районним судом 14.07.1933 р. засуджений до 4 років ув'язнення у ВТТ. Одеським обласним судом 19.08.1933 р. міра покарання зменшена до восьми місяців виправних робіт на робочому місці. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ГАВРИШ Кіндрат Федорович, 1901 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Одеської області, українець, із селян, освічений, проживав у с. Новий Буг Новобузького району Одеської області. Робітник на Новобузькій МТС. Заарештований 06.07.1933 р. Новобузьким районним судом 14.07.1933 р. засуджений до 6 років ув'язнення у ВТТ. Одеським обласним судом 19.08.1933 р. міра покарання знижена до одного р. виправних робіт на робочому місці. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ГАВРИЩУК Євстафій Никифорович, 1905 року народження, с. Мар'янівка Оринінського

району Кам'янець-Подільської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у м. Вознесенську. Фотограф у фотоательє. Заарештований 11.10.1945 р. Відділом МДБ Одеської залізниці 28.09.1946 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ГАДЖИДИРАНОВ Петро Йосипович, 1884 року народження, м. Одеса, українець, малоосвічений, із селян, данні про освіту відсутні, проживав у м. Миколаєві. Робітник у школі морських льотчиків. Заарештований 03.12.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 07.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГАДРОШ Луїза Петрівна, 1926 р. народження, м. Брусилів Київської області, українка, із службовців, освіта незакінчена середня, проживала у с. Лепетиха Березнегуватського району Миколаївської області. Медсестра у радгоспі "Реконструкція". Заарештована 26.01.1946 р. Військовим трибуналом військ НКВС по Миколаївській області 08.03.1946 р. засуджена до 10 років. Постановою УКДБ по Миколаївській області від 04.10.1955 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

ГАСНКО Іван Данилович, 1909 р. народження, с. Щербані Вознесенського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у м. Вознесенську. Безробітний. Заарештований 01.06.1948 році. Одеським обласним судом 28.06.1948 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Верховного суду УРСР від 13.01.1955 р. строк покарання зменшений до 6 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ГАЗ Роза Матвіївна, 1920 р. народження, с. Богданівка Доманівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Богданівка Доманівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови ДКО №744 від 08.10.1942 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГАЗЕ Рудольф Іванович, 1914 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвіче-

ний. Проживав у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, тракторист. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 02.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАЗУН Марія Іванівна, 1913 р. народження, с. Лиса Гора Первомайського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена, проживала у с. Софіївка Запорізької області. Домогосподарка. Заарештована 11.01.1946 р. Відділом МДБ Кишинівської залізниці 03.07.1946 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1998 р.

ГАЗЮКА Іван Пилипович, 1888 р. народження, с. Злинка Єлисаветградського повіту, українець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Колгоспник. Заарештований 02.03.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 08.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 04.06.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

ГАЙ Федір Никифорович, 1901 р. народження, х. Филівка Полтавської області, українець, із селян, незакінчена вища освіта, проживав у с. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївської області. Вчитель у школі. Заарештований 11.06.1944 р. Слідчим відділом УНКВС по Миколаївській області 14.03.1945 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ГАЙД Варвара Касперівна, 1911 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЙД Іван Георгійович, 1935 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945

року виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАЙД Каспер Францович, 1911 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАЙД Маргарита Георгіївна, 1898 р. народження, с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЙД Маргарита Касперівна, 1932 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЙД Микола Іванович, 1937 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАЙД Павло Каспарович, 1935 р. народження, с. Шпеєр Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шпеєр Варварівського району Одеської області, останнє місце роботи не-

відоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАЙД Пауліна Піусівна, 1909 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.08.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЙД Роза Георгіївна, 1934 р. народження, с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЙД Франциска Георгіївна, 1927 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЙДА Іван Гнатович, 1898 р. народження, с. Бариш (Галичина), українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області. Електромонтер, місце роботи невідоме. Заарештований 07.07.1938 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 01.12.1938 р. справу припинено. Реабілітований у 1996 р.

ГАЙДАСНКО Олексій Михайлович, 1910 року народження, с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, до призову на військову

службу проживав у с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 28.02.1943 р. Постановою особливого відділу НКВС 155-ої стрілецької дивізії від 28.03.1943 р. справу припинено в зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований у 1997 р.

ГАЙДАМАКА Іван Миронович, 1897 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області. Бухгалтер райсільгоспостачу. Заарештований 22.12.1945 року. Постановою УНКДБ по Миколаївській області від 16.02.1946 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ГАЙДТ Вільгельміна Іванівна, 1935 р. народження, с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЙДТ Ганна Георгіївна, 1909 р. народження, м. Херсон, українка, із працівників, малоосвічена. Проживала у м. Миколасві, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 06.04.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЙДТ Григорій Георгійович, 1930 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАЙДТ Ельфріда Семенівна, 1932 р. народження, с. Катериненталь Варварівського

району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 року.

ГАЙДТ Єва Францівна, 1910 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГАЙДТ Йосип Францович, 1910 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.02.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

ГАЙДТ Катерина Йосипівна, 1936 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 01.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЙДТ Лізавета Михайлівна, 1882 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЙДТ Роза Йосипівна, 1915 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЙДТ Роза Йосипівна, 1931 р. народження, с. Катериненталь Миколаївського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Миколаївського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ГАЙДТ Франц Йосипович, 1936 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 13.11.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

ГАЙДУК Василь Федорович, 1897 р. народження, с. Баштанка Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у м. Брасулові Вінницької області. Секретар Барсуковського райкому КП(б)У. Заарештований 22.09.1935 р. Одеським обласним судом 17.03.1936 р. засуджений до 6 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Після звільнення проживав у с. Коротас-Тюбінському районі Талди-Курганської області. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1957 р.

ГАЙДУК Єва Християнівна, 1929 р. народження, с. Шпеср Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеср Веселинівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область.

Знята з обліку 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЙДУК Іван Якович, 1909 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Одеського округу, українець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 14.08.1928 р. Верховним судом УСРР 18.02.1929 р. засуджений до 3 років ВТТ умовно з конфіскацією майна. Рішенням Верховного суду УСРР від 18.02.1929 р. звільнений з ув'язнення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГАЙДУК Катерина Францівна, 1896 р. народження, с. Штейнберг Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Штейнберг Варварівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 16.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЙДУК Олексій Петрович, 1876 р. народження, с. Піски Новоодеського району Миколаївської області, національність невідома, данні про освіту відсутні, проживав у Новоодеському районі Миколаївської області. Мірошник у колгоспі. Заарештований 25.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома.

ГАЙДУК Отилія Францівна, 1906 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЙДУК Роман Антонович, 1920 р. народження, с. Кир'яківка Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кир'яківка Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1941 році. На підставі постанови ДКО №702-СС від

22.09.1941 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГАЙДУК Терентій Володимирович, 1886 р. народження, с. Хохлівка Новозибського району Чернігівської області, українець, із селян, дані про освіту відсутні, проживав у с. Вавілове Снігурівського району Миколаївської області. Бригадир у колгоспі. Заарештований 12.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 30.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

ГАЙЗЕР Антон Григорович, 1931 р. народження, с. Миколаївка Очаківського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Миколаївка Очаківського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

ГАЙЗЕР Ганна Фердинандівна, 1887 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ГАЙЗЕР Ганна Фрідрихівна, 1911 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЙЗЕР Григорій Йосипович, 1888 р. народження, с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у Очаківському районі Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі

директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАЙЗЕР Едуард Адамович, 1924 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1941 р. На підставі постанови РНК СРСР та ЦК ВКП(б) від 12.11.1941 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГАЙЗЕР Емілія Станіславівна, 1928 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ГАЙЗЕР Емма Іванівна, 1932 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЙЗЕР Єва Іванівна, 1911 р. народження, с. Михайлівка Сланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Сланецького району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 17.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЙЗЕР Єва Францівна, 1893 р. народження, с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви

НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ГАЙЗЕР Євгенія Степанівна, 1931 р. народження, м. Київ, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Києві, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГАЙЗЕР Іван Григорович, 1928 р. народження, с. Миколаївка Очаківського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Миколаївка Очаківського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

ГАЙЗЕР Іван Іванович, 1912 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 09.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАЙЗЕР Іван Францович, 1912 р. народження, с. Михайлівка Сланецького району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Михайлівка Сланецького району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО №9871-С від 18.08.1945 р. та директиви МВС СРСР від 20.08.1946 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 03.03.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАЙЗЕР Ізабела Яківна, 1911 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область.

Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГАЙЗЕР Лізвета Лаврентіївна, 1937 р. народження, с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Південно-Казахстанську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЙЗЕР Луїза Андріївна, 1898 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЙЗЕР Марія Іванівна, 1937 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 17.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЙЗЕР Марія Степанівна, 1935 р. народження, місце народження невідомо, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у Варварівському району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГАЙЗЕР Ольга Лаврентіївна, 1928 р. народження, с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови РНК СРСР та ЦК ВКП(б) від 12.09.1941 р. виселена у Казахстан. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГАЙЗЕР Софія Іванівна, 1935 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку 09.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЙЗЕР Степан Станіславович, 1930 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

ГАЙЗЕР Сюзанна Піусівна, 1907 р. народження, с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови РНК СРСР та ЦК ВКП(б) від 12.09.1941 р. виселена у Казахстан. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГАЙЗЕР Цецилія Михайлівна, 1916 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Євпаторійського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 15.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЙЛЬ Антон Андрійович, 1920 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 05.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАЙЛЬ Вероніка Йосипівна, 1901 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Чкаловську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГАЙНЕРТ Лізавета Людвігівна, 1911 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Озаринівка Братського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 20.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЙНЕРТ Лізавета Никодимівна, 1919 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЙНЕРТ Франциска Йосипівна, 1922 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЙНЛЕ Варвара Вільгельмівна, 1888 р. народження, с. Йоганенталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Йоганенталь Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Семіпалатинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЙНФАУФ Геронім Йосипович, 1925 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАЙНЦ Варвара Людвігівна, 1883 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГАЙНЦ Ельвіра Антонівна, 1921 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГАЙОВА Емма Генріхівна, 1929 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГАЙС Барбета Робертівна, 1923 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Ақмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ГАЙСЛЕР Міна Йосипівна, 1915 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського

району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Таджикиську РСР. Знята з обліку 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЙТ Георгій Антонович, 1928 р. народження, с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО від 18.06.1945 р. виселений у Південно-Казахстанську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАЙТ Катерина Матвіївна, 1912 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 29.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЙЦЛЕР Ангеліна Йосипівна, 1920 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Казахстан. Знята з обліку спецпоселення 14.08.1954 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЙЦМАН-Герріх Марія Іозівна, 1936 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 26.11.1948 р. виселена у Ленінобадську область. Знята з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЛАСВ Семен Опанасович, 1874 р. народження, с. Тузли Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, дані про освіту відсутні, проживав у с. Тузли Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 03.12.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 08.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

ГАЛАКОЗ Марк Кіндратович, 1883 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Одеської області, росіянин, із робітників, освіта початкова, проживав у с. Висунськ Березнегуватського району Одеської області. Завгоспдитячого будинку. Заарештований 13.11.1922 р. Херсонським повітовим відділом ДПУ 23.11.1922 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ГАЛЕНТУС Пантелеймон Петрович, 1894 р. народження, с. Миколаївка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Миколаївка Казанківського району Миколаївської області. Конюх в колгоспі. Заарештований 03.10.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС по Миколаївській області 15.01.1945 р. засуджений до 20 років ВТТ з обмеженням у правах на 5 років та конфіскацією майна. Військовим трибуналом Одеського військового округу 19.08.1955 р. строк покарання зменшено до 5 років ВТТ. Покарання відбував в Карагандинському ВТТ. Звільнений 20.10.1955 р.

ГАЛИЦЬКА-КРАВЧЕНКО Валентина Никифорівна, 1925 р. народження, м. Первомайськ, українка, із робітників, середня освіта, проживала у м. Первомайську. Домогосподарка. Дата арешту невідома. Особливою нарадою при МДБ СРСР 07.07.1947 р. виселена у Північно-казахстанську область на 5 років з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1999 р.

ГАЛИЧ Хома Павлович, 1896 р. народження, с. Сергіївка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Сергіївка Казанківського району Миколаївської області. Чоботар. Місце роботи невідоме. Заарештований 14.03.1946 р. Військовим трибуналом військ МВС по Миколаївській

області 10.06.1946 р. засуджений до 10 років ВТТ з конфіскацією майна. Військовим трибуналом Одеського військового округу 30.08.1955 року справу припинено.

ГАЛБІР Іван Васильович, 1903 р. народження, с. Піски Новоодеського району Миколаївської області, українець, соціальне походження невідоме, дані про освіту відсутні, проживав у с. Піски Новоодеському району. Коваль у колгоспі. Заарештований 25.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома.

ГАЛКОВА-ВОРОБІЙОВА Марія Андріївна, 1879 р. народження, м. Очаків, українка, із селян, дані про освіту відсутні, проживала у м. Очаківі. Посада та місце роботи невідома. Заарештована 14.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 26.11.1937 р. засуджена до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Реабілітована у 1991 р. Місце поховання невідомо.

ГАЛКА Лізавета Георгіївна, 1912 р. народження, с. Катеринівка Ландауського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Криворіжжя Новоодеського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЛКОВСЬКА Ольга Вільгельмівна, 1880 року народження, м. Первомайськ, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Первомайськ, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 16.05.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЛУЩАК Іван Семенович, 1899 р. народження, с. Турчанове Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Нечаяне Миколаївського району Миколаївської області. Робітник у радгоспі. Заарештований 09.09.1945 р. Миколаївським обласним судом 30.10.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з

конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГАЛУЩАК Терентій Іванович, 1907 р. народження, х. Турчанове Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, дані про освіту відсутні, проживав на х. Турчанове Очаківського району Миколаївської області. Посада та місце роботи невідомі. Заарештований 28.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 26.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГАЛЬДЕР Ателіна Рохусівна, 1922 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 06.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЛЬТЕР Віталій Людвігович, 1922 р. народження, с. Блюменфельд Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Березанського району Одеської області, не працював. Заарештований у 1931 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 22.11.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГАЛЬТЕР Емілія Людвігівна, 1922 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГАЛЬТЕР Лізавета Яківна, 1928 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську

область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЛЬТЕР Марія Георгіївна, 1884 р. народження, с. Блюменфельд Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у Миколаївській області, домогосподарка. Заарештована у 1931 р. На підставі постанови РНК та ЦВК СРСР від 01.02.1930 року виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГАЛЬТЕР Мартин Іванович, 1909 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 30.08.1945 року виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 07.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАЛЬТЕР Матильда Георгіївна, 1913 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у м. Вологду. Знята з обліку спецпоселення 07.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЛЬТЕР Франц Людвігович, 1920 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГАЛЬТЕР Франц Мартинович, 1937 р. народження, с. Краснополь Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Краснополь Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від

11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 07.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАЛЬЧЕНКО Григорій Олександрович, 1907 р. народження, с. Перекопівка Сумської області, українець, із селян, освічений, проживав у с. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївської області. Бухгалтер райспоживспілки. Заарештований 08.06.1944 р. Постановою Новоодеського районного відділу НКДБ від 10.11.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ГАЛЬЧЕНКО Михайло Михайлович, 1891 р. народження, с. Дрендельове Володимирівського району Миколаївського округу, українець, із селян, освіта невідома, проживав у с. Дрендельове Володимирівського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 01.01.1930 р. Трійкою при колегії ДПУ УСРР 25.02.1930 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ГАМЕЛЬ Армелія Семенівна, 1930 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Казахстан. Знята з обліку спецпоселення 13.02.1956 р. Реабілітована 07.03.1991 р.

ГАММ Катерина Іванівна, 1913 р. народження, с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГАММ Лізавета Іванівна, 1918 р. народження, с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГАММ Лізавета Петрівна, 1887 р. народження, с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГАММЕЛЬ Катерина Семенівна, 1922 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Асмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГАММЕЛЬ Марія Матвіївна, 1888 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Асмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГАММЕЛЬ Роза Антонівна, 1937 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Асмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГАММЕЛЬ Роза Йосипівна, 1912 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Асмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГАМУЛІНА-ЦВАЙФЕЛЬ Роза Домініківна, 1925 р. народження, с. Гольдштадт Варварів-

ського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Гольдштадт Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 26.11.1948 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАНН Микола Олександрович, 1888 р. народження, м. Ленінград, росіянин, із службовців, малоосвічений, проживав у м. Вознесенську. Землемір, місце роботи невідоме. Заарештований 08.09.1941 р. Підсудний, був розстріляний без суду, за Постановою особливого відділу 18-ї армії 25.10.1941 р справу припинено. Реабілітований у 1992 р. Місце поховання невідомо.

ГАНОВСЬКИЙ Іван Лук'янович, 1898 р. народження, с. Високе Вінницької області, поляк, із селян, малоосвічений, проживав у с. Малинівка Новоодеського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 25.06.1944 року. Військовим трибуналом 236-ої стрілецької дивізії 11.08.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГАНС Ерна Генріхівна, 1914 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. засуджена до виселення у Новосибірську область. Знята з обліку 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАНУСОВСЬКИЙ Борис Пилипович, 1921 р. народження, с. Лук'янівка Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, середня освіта, до призову на військову службу проживав с. Лук'янівка Кривоозерського району Одеської області. Військовослужбовець. Заарештований 19.08.1944 р. Військовим трибуналом 5-го механізованого корпусу 17.09.1944 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГАНЦ Іван Менрадович, 1902 р. народження, с. Шпеєр Березівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений.

Проживав у с. Шпеер Березівського району Миколаївської області, бригадир в колгоспі. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО 9871-С від 18.03.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 04.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАНЦ Михайло Миколайович, 1896 р. народження, м. Одеса, українець, із селян, член ВКП(б), малоосвічений, проживав у с. Карл Лібкнехт Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Завідуючий райфінвідділом. Заарештований 31.07.1938 р. Постановою УНКВС по Одеській області від 04.12.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ГАНЦЕНБІЛЛЕР Целестина Варфоломіївна, 1902 р. народження, с. Гольдштадт Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Гольдштадт Варварівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 25.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАНЧО Іван Георгійович, 1914 р. народження, с. Тернівка Жовтневого району, болгарин, із селян, малоосвічений, проживав у с. Кандибіне Новоодеського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 21.03.1944 р. Військовим трибуналом 8-ї гвардійської армії 20.05.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГАПОНОВ Іван Михайлович, 1891 р. народження, с. Кисляківка Миколаївського району Миколаївської області, росіянин, із селян, малоосвічений, проживав у м. Миколаєві. Тесляр на заводі "Дормашина". Заарештований 02.03.1938 року. УНКВС по Миколаївській області 21.11.1938 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ГАПФАУС Рафаїл Йосипович, 1931 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, навчався у школі. Заарештова-

ний у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку у 16.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАПФАУФ Ганна Яківна, 1880 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена, проживала у с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована 03.11.1937 р. Судовою колегією по карним справам Одеської області 10.04.1939 року засуджена до 8 років ув'язнення у ВТТ. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 15.01.1940 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

ГАПФАУФ Іда Людвігівна, 1908 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена, проживала у с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована 03.11.1937 р. Постановою УНКВС по Одеській області від 13.02.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

ГАРБЕНКО Філімон Максимович, 1867 р. народження, с. Баловне Варварівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Баловне Варварівського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 27.07.1937 р. Трійкою при УНКВС по Одеській області 09.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 17.08.1937 р. Реабілітований у 1996 р. Місце поховання невідомо.

ГАРБУЗ Федот Аврамович, 1897 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Добра Балка Новобузького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 11.03.1938 р. Миколаївським обласним судом 25.11.1939 р. засуджений до 6 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГАРВАТ Марія Петрівна, 1905 р. народження, с. Любомірівка Олександрівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Любомірівка Олександрівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р.

виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАРВАТ Фрелі Гізмундівна, 1935 р. народження, с. Любомирівка Олександрівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Любомирівка Олександрівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАРІХТ Ірина Іванівна, 1936 р. народження, с. Суха Балка Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Суха Балка Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАРІХТ Роман Іванович, 1929 р. народження, с. Раштадт Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Веселинівського району Одеської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.02.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАРІХТ Едуард Іванович, 1930 р. народження, с. Раштадт Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАРІХТ Ізабелла Севаст'янівна, 1897 р. народження, с. Раштадт Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Веселинівського району Актюбінської області, колгоспниця.

Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАРКУША Василь Семенович, 1895 р. народження, с. Куцуруб Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, дані про освіту відсутні, проживав у с. Куцуруб Очаківського району Миколаївської області. Посада та місце роботи невідомі. Заарештований 28.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 26.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГАРКУША Іван Григорович, 1893 р. народження, с. Баловне Миколаївського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Баловне Миколаївського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 14.04.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 26.08.1944 р. засуджений до 20 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ГАРКУША Микола Феофанович, 1910 р. народження, с. Баловне Миколаївського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений, до призову на військову службу проживав у с. Баловне Миколаївського району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 08.09.1943 р. Військовим трибуналом 95-ї гвардійської стрілецької дивізії 28.09.1943 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГАРКУША Олександр Гаврилович, 1885 р. народження, с. Куцуруб Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, дані про освіту відсутні, проживав у с. Куцуруб Очаківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 05.12.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 09.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГАРМС Іван Корнійович, 1908 р. народження, с. Бобурка Запорізького району Дніпропетровської області, німець, із робітників, освіта середня, проживав у с. Ландау Карл-Лібкнех-

тівського району Одеської області. Редактор районної газети. Заарештований 27.07.1938 р. Постановою УНКВС по Одеській області від 04.12.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ГАРНБАХЕР Софія Генріхівна, 1897 р. народження, с. Дубинки Очаківського району Миколаївської області, німкеня, із селян, освіта середня. Під час Великої Вітчизняної війни перебувала у Німеччині. Вчителька, місце роботи невідоме. Заарештована 03.01.1947 р. Військовим трибуналом 16-ї повітряної армії 06.03.1947 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1992 р.

ГАРНБАХЕР Юліус Генріхович, 1903 р. народження, с. Дубинки Очаківського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Під час Великої Вітчизняної війни перебував у Німеччині. Робітник приватного господарства. Заарештований 03.01.1947 р. Військовим трибуналом 16-ої повітряної армії 06.03.1947 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГАРНИНИЧ Василь Григорович, 1882 р. народження, с. Тимохтиво Кіровоградської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Великоолександрівка Казанківського району Миколаївської області. Тесляр. Заарештований 02.05.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС по Миколаївській області 03.07.1945 р. засуджений до 8 років ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГАРРЕХТ Павло Павлович, 1916 р. народження, с. Раштадт Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання, посада та місце роботи невідомі. Заарештований в 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 11.10.1945 р. виселений в Молотовську область. 31.01.1956 р. був знятий з обліку спецпоселення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГАРТМАН Вільгельміна Мартинівна, 1925 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, не

працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГАРТМАН Володимир Йосипович, 1920 р. народження, с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідоме. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 27.03.1953 р. звинувачення зняті. Знятий з обліку 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАРТМАН Генріх Рейнгольдович, 1926 р. народження, с. Ново-Зелене Новоград-Волинського району Житомирської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ново-Зелене Новоград-Волинського району Житомирської області, колгоспник. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Омськ. Знятий з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАРТМАН Емілія Геронімівна, 1929 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 29.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАРТМАН Емілія Мартинівна, 1936 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 13.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ГАРТМАН Катерина Севастьянівна, 1930 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, на утриманні

батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАРТМАН Лізавета Севастьянівна, 1924 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАРТМАН Лізавета Францівна, 1909 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Удмуртську АРСР. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАРТМАН Марія Йосипівна, 1910 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 13.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ГАРТМАН Моніка Іванівна, 1904 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 29.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАРТМАН Олена Михайлівна, 1890 р. народження, с. Блюменфельд Анатоліївського району Миколаївської області, німкеня, із працівників, неосвічена. Місце проживання

невідоме, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Джамбульську область. Знята з обліку 17.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАРТМАН Отилія Францівна, 1900 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАРТМАН Томас Севастьянович, 1925 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, тракторист. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАРТМАН Фелікс Християнович, 1904 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Удмуртську АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАРТМАН Франц Феліксович, 1931 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Удмуртську АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАРТМАН-ГУСТ Софія Генріхівна, 1926 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського

району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАРТНЕР Лізавета Якимівна, 1927 р. народження, с. Шульц Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шульц Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови РНК СРСР та ЦК ВКП(б) від 12.09.1941 р. виселена у Казахстан. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГАРШ Володимир Готлібович, 1916 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, тракторист. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

ГАРЬКАВЕНКО Семен Іванович, 1905 р. народження, с. Базилеве Новобузького району Одеської області, українець, із селян, освіта вища, проживав у с. Малівка Березнегуватського району Одеської області. Директор школи. Заарештований 27.04.1935 р. Володимирівським районним відділом НКВС 20.07.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ГАСС Єва Йосипівна, 1910 р. народження, с. Новий Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новий Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАСС Іван Іванович, 1935 р. народження, с. Новий Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новий Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі

директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАСС Марія Петрівна, 1911 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Чкаловську область. Знята з обліку спецпоселення у 1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГАСС Франц Іванович, 1937 р. народження, с. Новий Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новий Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАСС Яків Петрович, 1907 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Чкалов. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГАТЦЕНБІЛЕР Іван Петрович, 1910 р. народження, с. Карлсрує Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Карлсрує Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 16.04.1933 р. Постановою трійки при колегії ДПУ УСРР від 19.06.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ГАТЦЕНБІЛЕР Іван Станіславович, 1903 року народження, с. Карлсрує Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Карлсрує Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник у колгоспі ім. 15-го артилерійського полку. Заарештований 16.04.1933 р. Постановою

трійки при колегії ДПУ УСРР від 19.06.1933 р. виселений у Північний край на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ГАУГЕЛЬ Магдалина Фрідрихівна, 1897 р. народження, с. Ренівка Очаківського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ренівка Очаківського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Джамбульську область. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАУК Антон Йосипович, 1936 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАУК Іван Йосипович, 1932 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 15.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАУК Йоганна Іванівна, 1911 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 15.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАУК Магдалина Христофорівна, 1878 р. народження, с. Красне Суворівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Суворівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР

від 11.10.1945 р. виселена у м. Томськ. Знята з обліку 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАУК Олена Антонівна, 1912 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАУК Піус Йосипович, 1933 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 15.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАУК Яків Іванович, 1910 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАУХ Агнеса Петрівна, 1932 р. народження, с. Дубинівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Дубинівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови РНК СРСР та ЦК ВКП(б) від 22.09.1941 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 02.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАФМАН Михайло Іванович, 1907 р. народження, с. Карлсруе Ландауського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Штейнфельд Братського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви

НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАФФНЕР Фріда Вільгельмівна, 1923 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЦЕНБІЛЕР Адольф Альбертович, 1934 року народження, с. Гольдштадт Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічена. Проживав у с. Гольдштадт Варварівського району Одеської області. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАЦЕНБІЛЕР Ангеліна Михайлівна, 1923 року народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, селянка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЦЕНБІЛЕР Іван Никодимович, 1919 року народження, с. Нелюбинка Таранівського району Кустанайської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, червоноармієць. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 27.01.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАЦЕНБІЛЕР Лідія Йосипівна, 1924 р. народження, Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме.

Заарештована у 1945 р. На підставі постанови РНК СРСР та ЦВК ВКП(б) №2060-935-С від 12.09.1941 р. виселена у Південно-Казахстанську область. Знята з обліку спецпоселення 23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЦЕНБІЛЕР Магдаліна Альбертівна, 1930 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЦЕНБІЛЕР Никодим Піусович, 1888 р. народження, с. Кринички Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Кринички Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Марійську АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

ГАЦЕНБІЛЕР Ольга Альбертівна, 1937 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЦЕНБІЛЕР Франц Никодимович, 1930 року народження, с. Кринички Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Кринички Варварівського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Вологодську область. Знятий з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

ГАЦЕНБІЛЕР Франциска Бенедиктівна, 1908 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня,

із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 20.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЦЕНБІЛЕР Юстіна Францівна, 1936 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі рішення влади від 1941 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 03.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГАЦЕНБІЛЕР Альберт Матвійович, 1902 року народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1937 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАЦЕНБІЛЕР Томас Альбертович, 1925 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Одеської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Казахстан. Знятий з обліку спецпоселення 01.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАЦЕНБІЛЕР Яків Францович, 1922 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, працював в сільській громаді коноводом. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО №8971-С від 18.08.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 12.01.1956 року. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГАЦЕНКО Іван Улянович, 1921 р. народження, с. Металівка Теплицького району Він-

ницької області, українець, із селян, середня освіта, до призову на військову службу проживав на х. Графт Доманівського району Одеської області. Військовослужбовець. Заарештований 19.10.1941. Військовим трибуналом 12-ї армії від 02.11.1941 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ГВОЗДЬОВ Іван Григорович, 1916 р. народження, с. Бейкуш Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. проживав у с. Болгарка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 01.04.1944 р. Військовим трибуналом 35-ї учбової стрілецької дивізії 03.07.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ГЕБЕРЛЕ Лідія Іванівна, 1934 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Ақмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕБЕРЛЕ Емілія Яківна, 1922 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, різноробка. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови РНК СРСР та ЦВК ВКП(б) №2060-935-С від 12.09.1941 р. виселена у Ақмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕБЕРЛЕ Євген Іванович, 1931 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви МВС СРСР від 14.10.1945 р. виселений у Ақмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕБЕРЛЕ Євгенія Іванівна, 1929 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, навчалася у школі. Заареш-

тована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 14.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕБЕРЛЄ Іван Якович, 1919 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕБЕРЛЄ Катерина Яківна, 1921 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕБЕРЛЄ Олена Георгіївна, 1885 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕБЕРЛЄ Філіпіна Пилипівна, 1874 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕВЕЛЬКО Рафаїл Францович, 1926 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1941 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕВЕЛЬКО Франц Францович, 1884 р. народження, м. Мюнхен (Німеччина), німець, із робітників, малоосвічений, проживав у радгоспі "Суша балка" Доманівського району Одеської області. Механік у радгоспі. Заарештований 10.06.1935 р. Одеським обласним судом 11.12.1935 року засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ГЕВІЛЬКО Ольга Францівна, 1924 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕГЕЛЬ Андрій Андрійович, 1931 р. народження, с. Веселинове Веселинівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Веселинове Веселинівського району Одеської області, не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 13.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕГЕЛЬ Іван Андрійович, 1937 р. народження, с. Веселинове Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Веселинове Веселинівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕГЕЛЬ Лізавета Антоївна, 1913 р. народження, с. Веселинове Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Веселинове Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 13.09.1951 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕГЕЛЬ Матвій Кільянович, 1913 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 09.01.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕГНЕР Гільда Яківна, 1906 р. народження, с. Бесарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Бесарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕДДЕРТ Ганна Давидівна, 1931 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, працівниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГЕДДЕРТ Давид Дітріхович, 1881 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 07.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕДДЕРТ Катерина Генріхівна, 1890 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Акмолинську область. Знята з

обліку спецпоселення 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕДДЕРТ Катерина Давидівна, 1928 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕДДЕРТ Лізавета Яківна, 1896 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕДДЕРТ Марія Давидівна, 1925 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕДДЕРТ Олена Давидівна, 1929 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕДЕРТ Андрій Давидович, 1923 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі постанови ДКО та РНК СРСР у 1941

року виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕДЕРТ Генріх Дітріхович, 1885, с. Мирівка Фріц-Геккертівського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Мирівка Фріц-Геккертівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 09.09.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 18.10.1937 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 27.10.1937 р. Реабілітований у 1964 році. Місце поховання невідомо

ГЕДЕРТ Давид Дітріхович, 1891 р. народження, с. Мирівка Фріц-Геккертівського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Мирівка Фріц-Геккертівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 27.05.1936 р. Дніпропетровським обласним судом від 25.08.1936 року засуджений до 5 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1961 р.

ГЕЙГЕР Валентина Йосипівна, 1931 р. народження, с. Капітанівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян. Проживала у с. Капітанівка Мостівського району Одеської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙГЕР Емілія Олександрівна, 1924 р. народження, с. Капітанівка Андрієванівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Капітанівка Андрієванівського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Померла 15.09.1950 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙГЕР Лізавета Яківна, 1907 р. народження, с. Капітанівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Сліпуха Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙГЕР Людмила Лук'янівна, 1916 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЙГЕР Марія Михайлівна, 1917 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙГЕР Марія Яківна, 1903 р. народження, с. Капітанівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Капітанівка Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙГЕР Роза Яківна, 1910 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 15.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙГЕРТ Олександр Іванович, 1880 р. народження, с. Григорівка Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Григорівка Мостівського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЙДТ Адам Йосипович, 1906 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, тракторист. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 15.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЙДТ Амелія Іванівна, 1927 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙДТ Барбета Йосипівна, 1898 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Казахстан. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ГЕЙДТ Варвара Лаврентіївна, 1884 р. народження, с. Карлсруе Миколаївського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Миколаївського району Миколаївської області, працювала у дитячому садку. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 23.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙДТ Гаврило Георгійович, 1910 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, член громади. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 07.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЙДТ Ганна Іванівна, 1925 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙДТ Генріх Петрович, 1865 р. народження, с. Зульц Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, малоосвічений, проживав у с. Нечаяне Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Робітник радгоспу. Заарештований 25.10.1933 р. Постановою Миколаївського міського відділу ДПУ від 20.03.1934 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ГЕЙДТ Георгій Маркусович, 1883 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 02.12.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЙДТ Елла Іванівна, 1930 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙДТ Єва Гаврилівна, 1933 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙДТ Єва Яківна, 1901 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙДТ Євген Іванович, 1934 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 26.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЙДТ Іван Гаврилович, 1937 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 02.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЙДТ Іван Герасимович, 1891 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Зульц Варварівського району Одеської області. Колгоспник у колгоспі. ім. Карла Маркса. Заарештований 28.07.1941 р. Військовим трибуналом військової частини №1080 від 8.08.1941 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Дата виконання вир. невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

ГЕЙДТ Іван Миколайович, 1925 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1946 р. На підставі наказу МВС №00315 від 18.04.1945 виселений у Дальнобуд МВС. Знятий з обліку спецпоселення

20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЙДТ Йосип Адамович, 1909 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Костромську область. Знятий з обліку спецпоселення 23.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЙДТ Йосип Адамович, 1909 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.01.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЙДТ Йосип Адамович, 1933 р. народження, с. Цюйс Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО №702-СС від 22.09.1941 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЙДТ Йосип Йосипович, 1905 р. народження, с. Аннівка, німець, із селян, данні про освіту відсутні, проживав у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Робітник у артілі. Заарештований 03.12.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 09.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

ГЕЙДТ Катерина Карлівна, 1928 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Одеської області, вчилася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року засуджена до виселення у м. Новосибірськ. Знята з обліку 30.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙДТ Лукаш Адамович, 1935 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.04.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЙДТ Людмила Яківна, 1926 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 20.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГЕЙДТ Магдаліна Йосипівна, 1888 р. народження, с. Блюменфельд Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙДТ Марія Іванівна, 1928 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Казахстан. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙДТ Марія Йосипівна, 1888 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Померла 26.03.1951 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙДТ Марія Йосипівна, 1901 р. народження, с. Нова Катеринка Варварівського району

Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Померла 11.08.1951 р. від вади серця. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙДТ Маркус Гаврилович, 1935 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 07.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЙДТ Мартин Йосипович, 1904 р. народження, с. Зульц Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у м. Миколаєві. Робітник в суднобудівних майстернях. Заарештований 07.10.1937 року. Особливою нарадою НКВС СРСР 27.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 07.12.1937 року. Реабілітований у 1990 р. Місце поховання невідомо.

ГЕЙДТ Ольга Марківна, 1913 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, працювала в громаді. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 07.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙДТ Розалія Іванівна, 1936 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 28.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙДТ Цецилія Францівна, 1913 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян,

неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙДТ Яків Герасимович, 1883 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 24.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЙДТ Яків Іванович, 1938 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЙДТ-ШТЕБНЕР Варвара Марківна, 1907 року народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 20.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙСР Катерина Матвійвна, 1914 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 18.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙЗЕР Альвіна Федорівна, 1924 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району

Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, навчалась. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙЗЕР Вільгельм Фрідріхович, 1918 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЙЗЕР Генріх Вільгельмович, 1931 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 27.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЙЗЕР Едуард Іванович, 1931 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 28.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЙЗЕР Елеонора Степанівна, 1904 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЙЗЕР Ельза Федорівна, 1916 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Прожи-

вала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙЗЕР Емілія Рудольфівна, 1926 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЙЗЕР Іван Іванович, 1912 р. народження, с. Варино Ровенського району Воронежської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Добре Баштанського району Миколаївської області, тесляр. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

ГЕЙЗЕР Іван Рудольфович, 1928 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЙЗЕР Іван Степанович, 1906 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Одеської області, працівник громади. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЙЗЕР Іван Федорович, 1911 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, шофер. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р.

виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 11.02.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЙЗЕР Павлина Матвіївна, 1903 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Казахстан. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЙЗЕР Рафаїл Рудольфович, 1931 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЙЗЕР Роза Іванівна, 1933 р. народження, с. Рорбах Миколаївського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙЗЕР Роза Рудольфівна, 1934 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЙЗЕР Рудольф Степанович, 1901 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Казахстан. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЙЗЕР Франц Францович, 1935 р. народження, с. Сліпуха Мостівського району Одеської

області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Сліпуха Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 04.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЙЗЕР Христина Петрівна, 1905 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙЗЕР Христина Федорівна, 1882 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙЗЕР Варвара Яківна, 1880 р. народження, с. Волкове Яновського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови ДКО від 12.09.1941 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.08.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙЛЬ Ганна-Марія Христофорівна, 1863 року народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нейфельд Веселинівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Померла 25.08.1949 р. від склероза судин в головному мозку. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙНЕ Ганна Володимирівна, 1900 р. народження, м. Миколаїв, німкеня, із селян, мало-

освічена. Проживала у м. Миколаїв, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідоме. На підставі директиви НКВС та Наркома нафтової промисловості СРСР від 05.01.1946 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 22.02.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙНЛ Адольф Якович, 1928 р. народження, с. Йоганенталь Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Йоганенталь Варварівського району Одеської області, навчався. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЙНЛЕ-ДІК Катерина Густавівна, 1921 р. народження, с. Йоганенталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Йоганенталь Варварівського району Миколаївської області, працювала в громаді. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Марійську АРСР. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙНЛЕ Альберт Хрестіанович, 1927 р. народження, с. Йоганенталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Йоганенталь Варварівського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЙНЛЕ Амелія Фрідріхівна, 1900 р. народження, с. Попельне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Попельне Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙНЛЕ Амелія Хрестіанівна, 1925 р. народження, Тилігуло-Березанського району

Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у Тилігуло-Березанського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.11.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙНЛЕ Крістіна Михайлівна, 1889 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 році. На підставі постанови ДКО від 12.08.1941 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1950 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙНЛЕ Луїза Християнівна, 1898 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала в с. Йоганесталь, посада та місце роботи невідомі. Заарештована в 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 11.10.1945 р. виселена в м. Новосибірськ, строк виселення невідомий. 13.02.1956 р. була знята з обліку спецпоселення. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ГЕЙНЛЕ Магдалина Готлібівна, 1898 р. народження, с. Йоганенталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганенталь Варварівського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 22.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙНЛЕ Роза Генріхівна, 1920 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, касир у перукарні. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙНЛЕ Християн Михайлович, 1893 р. народження, с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, соціальне походження невідоме, вища освіта, проживав у с. Попельне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Рахівник на Ванівській МТС. Заарештований 17.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 16.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Дата розстрілу невідома. Місце поховання невідомо.

ГЕЙНЛЕ-ЛЕНГАРТ Емма Вільгельмівна, 1923 р. народження, с. Йоганенталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганенталь Варварівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 02.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙНЛЕ Альвіна Яківна, 1900 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, освіта середня. Проживала у с. Зульц Варварівського району Одеської області, вчителька. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГЕЙНЛЕ Амелія Готлібівна, 1901 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЙНЛЕ Берга Готлібівна, 1924 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЙНРИХ Густав Емануїлович, 1918 р. народження, с. Ерастов Радянського району Ордженикідзької області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у Миколаївській області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1941 р. На підставі постанови ДКО 702-СС від 22.09.1941 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 03.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЙНРИХ Емануїл Іванович, 1905 р. народження, м. Одеса, німець, із працівників, малоосвічений. Проживав у с. Аннівка Миколаївської області, останнє місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 16.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЙНРИХ Магдаліна Лаврентіївна, 1923 року народження, с. Мар'янівка Розділянського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Первомайську, підручна на хлібозаводі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. засуджена до виселення у Новосибірську область. Знята з обліку 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙНЦ Адам Іванович, 1922 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, червоноармієць. Заарештований у 1942 р. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 26.11.1948 року виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЙНЦ Едуард Йосипович, 1914 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, коваль. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови-наказу МДБ-МВС СРСР №00219/00374 виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЙНЦ Іда Андріївна, 1929 р. народження с. Ней-Карлсруе Баштанського району Мико-

лаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ней-Карлсруе Баштанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 14.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ГЕЙНЦ Леоніда Андріївна, 1926 р. народження, с. Ней-Карлсруе Баштанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ней-Карлсруе Баштанського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Казахстан. Знята з обліку спецпоселення 14.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 року.

ГЕЙНЦ Маргарита Адамівна, 1886 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р. Місце поховання невідомо.

ГЕЙНЦ Маргарита Михайлівна, 1929 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙНЦ Михайло Михайлович, 1925 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЙНЦ Роза Францівна, 1902 р. народження, с. Ней-Карлсруе Баштанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ней-Карлсруе Баштанського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 14.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ГЕЙПЕЛЬ Емілія Іванівна, 1920 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 року. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙС Борис Альбертович, 1911 р. народження, м. Миколаїв, німець, із селян, неосвічений. Проживав у м. Ростов-на-Дону, директор комбінату. Заарештований у 1945 р. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 26.11.1948 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 19.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЙС Домінік Валентинович, 1901 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Архангельську область. Знятий з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЙС Едуард Пилипович, 1936 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 11.11.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЙС Іван Вільгельмович, 1899 р. народження, с. Гольдштадт Карл-Лібкнехтівського

району Миколаївського округу, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Гольдштадт Карл-Лібкнехтівського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 19.02.1930 р. Миколаївським окружним відділом ДПУ УСРР 24.02.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ГЕЙС Іван Іванович, 1912 р. народження, с. Вікторівка Братського району Одеської області, німець, із селян, освіта середня, проживав у с. Братське Братського району Одеської області. Художник районної контори кінопрокату. Заарештований 03.02.1936 р. Одеським обласним судом 02.04.1936 р. засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГЕЙС Йосип Іванович, 1937 р. народження, с. Братське Братського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Братське Братського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 24.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЙС Лаврентій Християнович, 1930 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 19.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЙС Лізавета Францівна, 1880 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙС Олена Петрівна, 1904 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала

у Братському районі Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙС Павлина Яківна, 1924 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙС Перпетуда Пилипівна, 1923 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 07.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙС Петро Іванович, 1930 р. народження, с. Карсрує Миколаївського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Братське Братського району Миколаївської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 07.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЙС Роза Йоганівна, 1892 р. народження, с. Карлсрує Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсрує Варварівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 року. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЙС Цицилія Михайлівна, 1896 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського

району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 08.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ГЕЙС Яків Іванович, 1890 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЙС Яків Йоганович, 1892 р. народження, с. Гліксталь Первомайського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у м. Первомайську. Робітник Первомайського пивоварного заводу. Заарештований 31.03.1938 року. Помер 18.12.1938 р. в Одеській в'язниці. Первомайським районним відділом 27.01.1939 року справу припинено в зв'язку зі смертю обвинуваченого. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р. Місце поховання невідомо.

ГЕЙС ЛЕР Антон Антонович, 1933 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Алма-Атинську область. Знятий з обліку спецпоселення 01.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЙС ЛЕР Антон Іванович, 1888 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови РНК СРСР та ЦК ВКП(б) від 12.09.1941 р. виселений у Алма-Атинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЙС ЛЕР Вільгельміна Антонівна, 1931 р. народження, Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у Тилігуло-Березанському районі Одеської області, навчалась. Заарештована у 1945

році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 06.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙСЛЕР Лізавета Антонівна, 1937 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Алма-Атинську область. Знята з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙСЛЕР Людвіга Антонівна, 1936 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 11.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙСЛЕР Магдаліна Антонівна, 1934 р. народження, Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙСЛЕР Уляна Амбросіївна, 1893 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови РНК СРСР та ЦК ВКП(б) від 12.09.1941 р. виселена у Алма-Атинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЙСЛЕР Урсула Климентівна, 1913 р. народження, Тилігуло-Березанський район Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у Тилігуло-Березанському районі

Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙСЛЕР Якуб Томасович, 1922 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, чорнороб у общині. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО №8971-С від 18.08.1945 р. виселений у Ленінобадську область. Знятий з обліку спецпоселення 11.04.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЙТ Агнеса Адамівна, 1925 р. народження, с. Ново-Катеринка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ново-Катеринка Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙТ Ліна Андріївна, 1914 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 15.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙТ Міна Іванівна, 1933 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, освіта невідома. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 15.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙТ Серафіма Іванівна, 1934 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена.

Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙФНЕР Кліментина Іванівна, 1903 р. народження, с. Кальцерове Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Кальцерове Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЙХЕРТ Емілія Іванівна, 1893 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЙХЕРТ Пилип Якович, 1890 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Помер 17.06.1953 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕК Ганна Рейнгольдівна, 1921 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕКЕЛЬ Ганна Югусівна, 1875 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського

району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Померла 31.10.1949 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕКЕЛЬ Євгенія Михайлівна, 1926 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕКЕЛЬ Флоріан Матвійович, 1888 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Новосибірську область. Помер 25.09.1951 р. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕКК Біада Яківна, 1900 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГЕКК Валентин Михайлович, 1928 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕКК Варвара Яківна, 1914 р. народження, с. Карсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Карсруе Варварівського району

Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕKK Ганна-Марія Миколаївна, 1927 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 29.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕKK Ганна-Марія Петрівна, 1893 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕKK Георгій Георгійович, 1914 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Комбайнер у колгоспі. Заарештований 17.02.1938 р. Тилігуло-Березанським районним відділом НКВС 09.06.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ГЕKK Єва Георгіївна, 1922 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївського округу, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Томськ. Знята з обліку спецпоселення 05.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГЕKK Іван Рохусович, 1923 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту не-

відома. На підставі постанови ДКО від 12.08.1941 року виселений у Акмолінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕKK Іван Францович, 1927 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕKK Йосип Іванович, 1936 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолінську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕKK Кароліна Йосипівна, 1913 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕKK Катерина Петрівна, 1923 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕKK Леонтіна Рахузівна, 1927 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На

підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Казахстан. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕKK Мар'яна Миколаївна, 1925 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕKK Маргарита Миколаївна, 1933 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 29.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕKK Микола Бенедиктович, 1895 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 29.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕKK Петро Рохусович, 1931 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.10.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕKK Роза Францівна, 1931 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви

НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕKK Роза Якубівна, 1875 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ленінталь Мостівського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕKK Софія Йосипівна, 1925 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Христофорівка Баштанського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕKK Франц Валентинович, 1909 р. народження, с. Шпеер Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеер Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕKK Франц Францович, 1933 р. народження, с. Ландау Миколаївського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Миколаївського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕKK Целестина Леонардівна, 1884 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕКК Целестина Петрівна, 1932 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Померла 14.06.1951 р. від туберкульозу легень. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГЕКК Яків Миколайович, 1931 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕККЕЛЬ Антон Іванович, 1909 р. народження, м. Миколаїв, німець, із селян, неосвічений. Проживав у м. Котлас Архангельської області, червоноармієць. Заарештований у 1944 р. На підставі постанови ДКО №9871-С від 18.08.1945 року та директиви МВС СРСР від 20.04.1946 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕККЕЛЬ Євгенія Йосипівна, 1926 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕККЕЛЬ Іван Матвійович, 1928 р. народження, с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Свердловськ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕККЕЛЬ Йосип Християнович, 1899 р. народження, с. Ландау Варварівського району

Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Одеської області, мельник. Заарештований у 1945 року. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕККЕЛЬ Павлина Францівна, 1912 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 05.11.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕККЕЛЬ Петро Томасович, 1935 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕККЕЛЬ Роза Йосипівна, 1908 р. народження, с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області, на польових роботах. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Померла 7.05.1949 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕККЕЛЬ Яків Іванович, 1925 р. народження, с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. Рішенням прокурора СРСР від 21.09.1948 р. виселений у Воркутгабір. Знятий з обліку спецпоселення 06.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕККЕР Антоніна Францівна, 1906 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського

району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Алтайський край. Знята з обліку спецпоселення 30.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕККЕР Георгій Мартинович, 1932 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 30.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕККЕР Герц Ісакович, 1903 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Миколаївського округу, єврей, із міщан, малоосвічений, проживав у с. Новий Буг Новобузького району Миколаївського округу. Шорник, місце роботи невідоме. Заарештований 03.10.1924 р. Постановою Одеського губернського відділу ДПУ від 06.02.1925 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ГЕККЕР Емілія Йосипівна, 1894 р. народження, с. Карлеруе Ландауського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Богунське Ландауського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 30.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕККЕР Іван Йосипович, 1930 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 30.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕККЕР Йосип Францович, 1904 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського

району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕККЕР Климентина Георгіївна, 1913 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 05.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕККЕР Лідія Петрівна, 1934 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївського округу, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 05.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕККЕР Лініус Петрович, 1932 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 05.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕККЕР Магдаліна Іванівна, 1928 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕККЕР Мартин Йосипович, 1932 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неос-

вічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 30.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕККЕР Перпетуда Францівна, 1896 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕККЕР Петро Петрович, 1936 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 05.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕККЕР Роза Михайлівна, 1903 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕККЕР Франц Кіндратович, 1927 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1946 р. На підставі постанови ДКО №9871-С від 18.08.1945 р. та директиви МВС СРСР від 20.08.1946 р. виселений у Дальнобуд МВС. Знятий з обліку спецпоселення 30.12.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕККЕР Франциска Мартинівна, 1936 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району

Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕККЕР Фріда Матвійвна, 1935 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 05.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕККЕР Вільгельміна Георгіївна, 1903 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, різноробка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕККЕР Георгій Матвійович, 1930 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, не працював. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕККЕР Матвійович, 1933 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕККЕР Ельвіра Матвійвна, 1937 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На

підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕKKCP Іван Францович, 1902 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, працівник громади. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Алтайський край. Знятий з обліку 30.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕKKCP Марія Іванівна, 1909 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕKKCP Матвій Бернадович, 1894 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, займався землеробством. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловськ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕKKCP Михайло Кіндратович, 1929 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕKKCP Ольга Йосипівна, 1928 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку 30.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕKKCP Орвін Томасович, 1937 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпесер Мостівського району Одеської області, не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Молотовську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕKKCP Роза Кіндратівна, 1932 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку 30.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕKKCP Томас Бернгардович, 1914 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпесер Веселинівського району Одеської області, бухгалтер. Заарештований у 1945 р. На підставі наказу МВС СРСР від 07.10.1954 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕKKCP Фріда Яківна, 1914 р. народження, с. Рорбах Ландауського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, вчителька. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Молотовську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕKK-ЛЮБИЧ Роза Яківна, 1924 р. народження, с. Новосафронівка Новоодеського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена, проживала у м. Лейбунз Німеччина. Вчитель російської мови, місце роботи невідоме. Заарештована 11.02.1948 р. Військовим трибуналом військового з'єднання 18.03.1948 р. засуджена до 25 років ув'язнення у ВТТ. Звільнена з ув'язнення в 1956 р. Реабілітована у 1992 р.

ГЕЛЛЕР Вева Ісакович, 1904 р. народження, с. Ефінгар Баштанського району Миколаївської області, єврей, із селян, малоосвічений, проживав у с. Ефінгар Баштанського району

Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 04.06.1938 р. Постановою прокуратури Баштанського району від 09.12.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997р.

ГЕЛЛЕР Мендель Зусійович, 1896 р. народження, місце народження невідомо, єврей, соціальне походження невідоме, данні про освіту відсутні, проживав у Жовтневому районі Миколаївської області. Зоотехнік у радгоспі “Коларове”. Заарештований 05.09.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 18.11.1937 року засуджений до 8 років ув’язнення у ВТТ. Подальша доля невідома.

ГЕЛФРІХ Маргарита Рафаїлівна, 1926 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЛЬБЛІН Ганна Петрівна, 1877 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЛЬБЛІН Іда Францівна, 1902 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, займалася землеробством. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЛЬБЛІНГ Елла Миколаївна, 1931 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпо-

селення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЛЬБЛІНГ Іван Михайлович, 1919 р. народження, с. Петрівка Миколаївського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Петрівка Миколаївського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1942 році. На підставі постанови ДКО СРСР №95260 від 18.07.1945 р. виселений у м. Нижній Тагіл. Помер 05.04.1949 р. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЛЬБЛІНГ Іван Християнович, 1932 р. народження, с. Бондарівка Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бондарівка Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЛЬБЛІНГ Йосип Йосипович, 1908 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, маслобійник. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО №8971-С від 18.08.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЛЬБЛІНГ Йосип Миколайович, 1935 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЛЬБЛІНГ Клим Касперович, 1931 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у

Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЛЬБЛІНГ Лізавета Георгіївна, 1910 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Костромську область. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЛЬБЛІНГ Маргарита Михайлівна, 1898 року народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 22.12.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЛЬБЛІНГ Матильда Юліївна, 1906 р. народження, с. Бондарівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Бондарівка Мостівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЛЬБЛІНГ Петро Мартинович, 1908 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Бондарівка Мостівського району Миколаївської області, тракторист. Заарештований у 1945 р. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 28.08.1941 р. виселений у Хабаровський край. Знятий з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЛЬБЛІНГ Петро Петрович, 1916 р. народження, с. Веселинівка Доманівського району Одеської області, німець, із селян, освіта невідома. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі постанови ДКО виселений у Семіпалатинську область. Знятий з обліку спецпосе-

лення 11.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЛЬБЛІНГ Петро Францович, 1933 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Помер 16.03.1953 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЛЬБЛІНГ Якуб Петрович, 1936 р. народження, с. Бондарівка Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Бондарівка Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 17.07.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЛЬБМЕНГ Юрій Миколайович, 1928 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселений у Алтайський край. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЛЬБРИНГ Ліна Йосипівна, 1927 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЛЬБРИНГ Вільгельміна Іванівна, 1892 року народження, с. Шпеер Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеер Варварівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЛЬБРИНГ Михайло Георгійович, 1895 р. народження, с. Шпеер Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеер Варварівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Казахстан. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЛЬБРИНГ Роза Християнівна, 1929 р. народження, с. Бондарівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Бондарівка Мостівського району Одеської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 08.04.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЛЬМАН Абрам Георгійович, 1906 р. народження, с. Гольдштадт Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Гольдштадт Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 17.03.1935 р. Спеціальною колегією Одеського обласного суду 09.01.1936 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГЕЛЬМАН Адам Адамович, 1932 р. народження, с. Гольдштадт Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Гольдштадт Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЛЬМАН Катерина Генріхівна, 1907 р. народження, с. Карсруе Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена в Костромську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЛЬМАН Катерина Пилипівна, 1936 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району

Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Карсруе Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЛЬМАН Маргарита Генріхівна, 1900 р. народження, с. Карсруе Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карсруе Варварівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена в Костромську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЛЬМАН Марія Францівна, 1924 р. народження, с. Новий Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новий Мюнхен Мостівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЛЬМАН Олена Яківна, 1931 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЛЬМАН Петро Адамович, 1934 р. народження, с. Гольдштадт Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Гольдштадт Варварівського району Одеської області. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.08.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЛЬМАН Пилип Миколайович, 1914 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неос-

вічений. Проживав у с. Карсруе Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЛЬМАН Рафаїл Миколайович, 1935 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолінську область. Знятий з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЛЬМАН Роза Йосипівна, 1916 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЛЬМАН Юзефіна Францівна, 1923 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Вологодську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЛЬМЕЛЬ Роза Яківна, 1918 р. народження, с. Луначарськ Вознесенського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Луначарськ Вознесенського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЛЬФЕНШТЕЙН Альберт Якубович, 1929 р. народження, с. Сліпуха Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Сліпуха Мостівського

району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку 29.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЛЬФЕНШТЕЙН Луїза Людвігівна, 1897 року народження, с. Йоганесталь Ландауського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Ландауського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. засуджена до виселення у Новосибірську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЛЬФІНШТЕЙН Софія Іванівна, 1899 року народження, с. Михайлівка Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЛЬФІНШТЕЙН Іван Генріхович, 1931 року народження, с. Сліпуха Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Сліпуха Мостівського району Миколаївської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЛЬФРІХ Емілія Іванівна, 1929 р. народження, с. Новий Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нова Катеринка Мостівського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 13.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЛЬФРІХ Єва Іванівна, 1927 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, працівник сільського

господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 18.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЛЬФРІХ Євгенія Матвіївна, 1930 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 09.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЛЬФРІХ Іван Іванович, 1934 р. народження, с. Новий Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новий Данціг Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у м. Актюбінськ. Знятий з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЛЬФРІХ Іван Якович, 1899 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Помер 30.06.1947 р. Реабілітований 17.04.1991 року.

ГЕЛЬФРІХ Іван Якович, 1935 р. народження, с. Новий Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, соціальне походження невідоме, малоосвічений. Проживав у с. Новий Мюнхен Мостівського району Одеської області, не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЛЬФРІХ Катерина Рафаїлівна, 1923 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, домогосподарка.

Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 13.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЛЬФРІХ Катерина Францівна, 1890 р. народження, с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Брусилівка Ходинського району Актюбінської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 17.10.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЛЬФРІХ Лідія Матвіївна, 1909 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Новий Мюнхен Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЛЬФРІХ Лізавета Георгіївна, 1913 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, швачка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Актюбінськ. Знята з обліку спецпоселення 14.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЛЬФРІХ Марія Яківна, 1933 р. народження, с. Новий Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новий Мюнхен Мостівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЛЬФРІХ Ольга Іванівна, 1905 р. народження, с. Новий Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новий Мюнхен Мостівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підста-

ві директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЛЬФРІХ Ольга Олексіївна, 1937 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЛЬФРІХ Пилип Йосипович, 1906 р. народження, с. Карлеруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, Відомості про освіту відсутні, проживав у м. Миколаєві. Столяр у торговельному порту. Заарештований 16.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 09.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГЕЛЬФРІХ Піус Геронімович, 1919 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, червоноармієць. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО від 18.06.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 27.01.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЛЬФРІХ Рафаїл Петрович, 1896 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО від 18.08.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЛЬФРІХ Роза Іванівна, 1891 р. народження, с. Ландау Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЛЬФРІХ Роза Рафаїлівна, 1928 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЛЬФРІХ Роза Францівна, 1912 р. народження, с. Єлизаветівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Єлизаветівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЛЬФРІХ Роза Францівна, 1927 р. народження, м. Миколаїв, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Миколаєві, працівник сільського господарства. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЛЬФРІХ Роза Яківна, 1931 р. народження, с. Новий Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, соціальне походження невідоме, малоосвічена. Проживала у с. Новий Мюнхен Мостівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЛЬФРІХ Роза Яківна, 1937 р. народження, с. Єлизаветівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Єлизаветівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Балхалич. Знята з обліку спецпоселення 01.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЛЬФРІХ Розалія Августівна, 1918 р. народження, с. Йоганенталь Варварівського району

Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганенталь Варварівського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЛЬФРІХ Філіппіна Іванівна, 1936 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЛЬФРІХ Яків Іванович, 1908 р. народження, с. Новий Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Н. Мюнхен Мостівського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЛЬФРІХ Яків Олексійович, 1935 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, школяр. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЛЬЦФРІД Михайло Адамович, 1936 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Челябінську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.09.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЛЯ Павло Семенович, 1893 р. народження, с. Средипілля Полтавської губернії, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Калантай Новобузького району Одеської об-

ласті. Голова ревізійної комісії колгоспу. Заарештований 25.01.1933 р. Новобузьким районним народним судом від 09.05.1933 р. засуджений до 1 року примусових робіт. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ГЕМАР-МАРТИН Роза Петрівна, 1921 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, домогосподарка. Дата арешту невідома. На підставі Указу Верховної Ради СРСР від 28.08.1941 р. виселена у Омську область. Знята з обліку 03.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕМАР Альвіна Генріхівна, 1917 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕМАР Ганна Фрідріхівна, 1913 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕМАР Ганна-Марія Йосипівна, 1872 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Казахстан область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕМАР Генріх Іванович, 1894 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, працівник громади. Заарештований у 1945 році. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 09.10.1954 р. виселений у Таджикиську РСР. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕМАР Едуард Іванович, 1901 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, помічник бургомістра. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО №9871-С від 18.08.1945 р. та директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕМАР Емма Андріївна, 1917 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Архангельську область. Знята з обліку спецпоселення 14.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕМАР Лідія Петрівна, 1929 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 28.08.1941 р. виселена у Омську область. Знята з обліку спецпоселення 03.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕМАР Марта Генріхівна, 1915 р. народження, с. Рорбах Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕМАР Роза Альбертівна, 1931 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕМЕРЛІНГ Євгенія Петрівна, 1909 р. народження, с. Любомирівка Олександрівського району Миколаївської області, німкеня, із селян,

неосвічена. Проживала у с. Любомирівка Олександрівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселена у Башкирську АРСР. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕМЕРМЕНГ Федір Матвійович, 1930 р. народження, с. Любомирівка Олександрівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Любомирівка Олександрівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у м. Актюбінськ. Знятий з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕММЕРЛІНГ Амелія Готлібівна, 1908 р. народження, с. Любомирівка Олександрівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Любомирівка Олександрівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 17.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕММЕРЛІНГ Вольдемар Матвійович, 1930 р. народження, с. Любомирівка Олександрівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Любомирівка Олександрівського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 19.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕН Альбіна Рейгольдівна, 1934 р. народження, с. Василівка Миколаївського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Василівка Миколаївського району Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕНЗЕ Амелія Едуардівна, 1922 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського

району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 01.03.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕНЗЕЛЬ Гаврило Абрамович, 1914 р. народження, с. Доманівка Доманівського району Одеської області, єврей, із селян, малоосвічений, до призову на військову службу проживав на х. Слава Доманівського району Одеської області. Військовослужбовець. Заарештований 17.07.1942 р. Військовим трибуналом 358-ї стрілецької дивізії 17.06.1942 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Верховним судом СРСР 30.04.1947 р. міра покарання знижена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Звільнений з ув'язнення 12.10.1947 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ГЕННЕР Целестина Леонардівна, 1913 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

Генріх Агата Климентівна, 1907 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року, виселена у Удмуртську АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 16.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

Генріх Йосип Еммануїлович, 1914 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Одеської області, не працював. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Удмуртську

АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 16.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

Генріх Кароліна Яківна, 1907 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

Генріх Матильда Петрівна, 1888 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

Генріх Міліта Генріхівна, 1937 р. народження, с. Варварівка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Варварівка Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

Генріх Никодим Йосипович, 1877 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 18.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

Генріх Олексій Християнович, 1919 р. народження, с. Адамівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Адамівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181

від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

Генріх Роза Францівна, 1880 р. народження, с. Ландау Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Веселинівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕНЦЛЕ Мартин Вільгельмович, 1894 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївського округу, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 09.02.1930 р. Постановою Одеського окружного відділу ДПУ від 07.06.1930 р. справу припинено, виселений за межі УРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ГЕНЦЛЕ Самуїл Якович, 1901 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Коваль у колгоспі. Заарештований 12.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 20.04.1938 року засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Дата розстрілу невідома. Відомості про реабілітацію відсутні. Місце поховання невідомо.

ГЕПФНЕР Альфред Якович, 1924 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

ГЕПФНЕР Іда Робертівна, 1916 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР

від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕПФНЕР Пилип Рафаїлович, 1937 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Кальцеве Варварівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 23.01.1956 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕПФНЕР Рафаїл Пилипович, 1912 р. народження, с. Карсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Карсруе Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕПФНЕР Франциска Леонардівна, 1919 року народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, працювала комірник. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Архангельську область. Знята з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРАСИМЕНКО Дмитро Олексійович, 1895 року народження, с. Семенівка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Семенівка Арбузинського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 04.07.1938 р. Одеським обласним судом 23.03.1939 р. засуджений до 4 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГЕРАСИМЕНКО Павло Тимофійович, 1894 р. народження, с. Кримка Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Кримка Первомайського району Одеської області. Голова колгоспу. Заарештований 31.12.1932 р. Прокуратурою м. Первомайська від 21.01.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ГЕРАСИМОВ Микола Олександрович, 1891 р. народження, м. Ленінград, росіянин, із робітників, малоосвічений, проживав у м. Миколаєві. Оперуповноважений УНКВС по Миколаївській області. Заарештований 22.02.1938 року. УНКВС по Миколаївській області 24.01.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ГЕРАУДО Іван Касперович, 1928 р. народження, с. Новий Шпєєр Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новий Шпєєр Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРАУФ Володимир Миколайович, 1929 року народження, с. Мартинівка Вознесенського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мартинівка Вознесенського району Миколаївської області, селянин. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 03.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРАУФ Георг Бернгардович, 1901 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Помер 12.07.1953 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРАУФ Едуард Георгійович, 1937 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий обліку спецпоселення 13.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРАУФ Іван Афанасійович, 1888 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району

Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий обліку спецпоселення 13.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРАУФ Магдалина Осипівна, 1906 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 13.02.1956 року. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРАУФ Михайло Георгійович, 1932 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий обліку спецпоселення 13.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРАУФ Рафаїл Георгійович, 1935 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий обліку спецпоселення 13.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРАУФ Таїсія Антонівна, 1905 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРАУФ Франц Георгійович, 1928 р. народження, с. Раштадт Мостівського району

Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРБ Катерина Йосипівна, 1892 р. народження, с. Казанка Казанківського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Високопілля Олександрівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Костромську область. Знята з обліку спецпоселення 22.01.1956 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРБЕР Катерина Едуардівна, 1924 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРБОЛЬД Олександр Густавович, 1918 р. народження, с. Новий Данціг Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі постанови ДКО №5309 СС від 03.07.1944 р. виселений у Карагандинську область. Знятий обліку спецпоселення у серпні 1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРГАРД Антон Бенгардович, 1882 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, данні про освіту відсутні, проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 03.12.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 08.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

ГЕРГАРД Емілія Георгіївна, 1908 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського

району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Сталінобадську область. Знята з обліку спецпоселення 20.10.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРГАРД Клара Петрівна, 1916 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРГАРД Лідія Романівна, 1925 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, працювала в громаді. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 19.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРГАРД Магдалина Михайлівна, 1873 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Померла 19.08.1954 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРГАРД Ольга Піусівна, 1935 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.08.1954

року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРГАРДТ Алісія Францівна, 1892 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 13.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРГАРДТ Валентина Валентинівна, 1925 року народження, с. Капітанівка Андре-Іванівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Григорівка Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ГЕРГАРДТ Вільгельміна Геронімівна, 1912 року народження, с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Удмуртську АРСР. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРГАРДТ Георгій Петрович, 1935 р. народження, с. Блюменфельд Миколаївського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Миколаївського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий обліку спецпоселення 23.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРГАРДТ Едуард Мельхорович, 1922 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р.

виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРГАРДТ Йосип Піусович, 1934 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, навчався. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Карагандинську область. Знятий обліку спецпоселення 31.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРГАРДТ Катерина Йосипівна, 1913 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРГАРДТ Леопольд Петрович, 1900 р. народження, с. Штейнфельд Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Штейнфельд Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 році. Спеціальним судом Івдельського ВТТ НКВС від 27.12.1945 виселений у Комі АРСР. Знятий обліку спецпоселення 23.04.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРГАРДТ Лізавета Яківна, 1920 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРГАРДТ Магдаліна Йосипівна, 1915 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС

СРСР від 14.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРГАРДТ Магдалина Мартинівна, 1884 року народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРГАРДТ Марія Петрівна, 1927 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Казахстан. Знята з обліку спецпоселення 31.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРГАРДТ Марія Францівна, 1872 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Померла 07.10.1950 р. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГЕРГАРДТ Мартин Францович, 1907 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Удмуртську АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 06.01.1956 року. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРГАРДТ Роза Петрівна, 1907 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Одеса, кухар. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови ДКО від 22.09.1941 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРГАРДТ Роза Францівна, 1926 р. народження, с. Новий Шпеер Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала с. Новий Шпеер Веселинівського району Одеської області, працювала на різних роботах. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена в Карагандинську область, строк виселення невідомий. 04.01.1956 р. була знята з обліку спецпоселення. Реабілітована у 1991 р.

ГЕРГАРДТ Флорентина Антонівна, 1882 р. народження, с. Шпесерове Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена, проживала у с. Шпесерове Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована 03.11.1937 р. Постановою УНКВС по Одеській області від 13.02.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

ГЕРГАРДТ Франц Іванович, 1877 р. народження, с. Новий Шпеер Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новий Шпеер Веселинівського району Одеської області, охоронець. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРГАРДТ Франциска Сафронівна, 1900 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Знята з обліку спецпоселення 22.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРГАРДТ Целестина Георгіївна, 1901 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 11.09.1954 року. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРГАРТ Яків Антонович, 1911 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРГАРТ Яків Якович, 1893 р. народження, м. Дніпропетровськ, німець, із працівників, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, касир у колгоспі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 22.06.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРГАРТ Бенгард Петрович, 1910 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО №9871-С від 18.08.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРГАРТ Леоніда Валентинівна, 1929 р. народження, с. Капітанівка Андріїво-Іванівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Григоріївка Мостівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРГАРТ Людмила Йосипівна, 1931 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.10.1954 року. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРГАРТ Марія Яківна, 1887 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, селянка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 08.04.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРГАРТ Матильда Андріївна, 1903 р. народження, с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі постанови ДКО СРСР від 21.09.1941 року виселена у Кемеровську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРГАРТ Матильда Іванівна, 1888 р. народження, с. Крістіно Роздільнянського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Григоріївка Мостівського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 23.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРГАРТ Роза Йосипівна, 1902 р. народження, Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, різноробка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРГЕРТ Марія Іванівна, 1910 р. народження, с. Нейдорф Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Нейдорф Єланецького району Миколаївської області, селянка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРГЕРТ Франциска Іванівна, 1916 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району

Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Михайлівка Сланецького району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРД Берта Яківна, 1918 р. народження, с. Йоганенталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Йоганенталь Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Семипалатинськ. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРДЕРТ Петро Петрович, 1925 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1941 р. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 28.08.1941 року виселений у Кемеровську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРДЕРТ Яків Петрович, 1930 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРДТ Едуард Якович, 1910 р. народження, с. Новополтавка Привільнянського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новополтавка Привільнянського району Миколаївської області. Механік на млині. Заарештований 22.02.1938 року Привільнянським районним відділом НКВС 03.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ГЕРЕНБЕРГЕР Антон Михайлович, 1925 року народження, с. Зульц Варварівського району

Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 24.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРЕНБЕРГЕР Сва Петрівна, 1895 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 22.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРЖОВ Олексій Петрович, 1894 р. народження, с. Кашперівка Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, освічений, проживав у с. Яструбинове Вознесенського району Одеської області. Бригадир на залізничній станції "Яструбинове". Заарештований 13.03.1938 року. Постановою відділу НКВС Одеської залізниці від 27.01.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ГЕРЖОВ Федір Антонович, 1906 р. народження, с. Болгарка Вознесенського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у м. Вознесенськ. Майстер на плодово-ягідному комбінаті. Заарештований 16.10.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 22.12.1944 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ГЕРІНГ Євгенія Йосипівна, 1929 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала в с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, посада та місце роботи невідомі. Заарештована в 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 11.10.1945 р. виселена в Молотовську область, строк виселення невідомий. 12.01.1956 р. була знята з обліку спецпоселення. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ГЕРІНГЕР Ганна Валентинівна, 1880 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району

Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, не працював. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРІШ Павло Іванович, 1907 р. народження, с. Казанка Казанківського району Миколаївської області, українець, із робітників, малоосвічений, проживав у с. Казанка Казанківського району Миколаївської області. Робітник на залізниці. Заарештований 29.08.1945 р. Військовим трибуналом Одеської залізниці 07.12.1945 р. справу припинено.

ГЕРІШ Петро Андрійович, 1890 р. народження, с. Казанка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Казанка Казанківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 17.09.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС по Миколаївській області 15.01.1945 р. засуджений до 10 років ВТТ з обмеженням в правах на 3 роки та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГЕРЛІНСЬКА Елавтерія Йосипівна, 1937 року народження, с. Красний Профін Орджонікідзівського району Сталінської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у Снігурівському районі Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Удмуртську АРСР. Знята з обліку 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРЛІНСЬКА Елла Андріївна, 1912 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала в Херсонській області, член громади. Заарештована в 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 11.10.1945 р. виселена в Молотовську область. 16.01.1956 р. знята з обліку спецпоселення. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ГЕРЛІНСЬКИЙ Йосип Іванович, 1912 р. народження, Орджонікідзівський район Сталінської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у Миколаївській області, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На

підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Молотовську область. Знятий з обліку 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРЛІХ Федір Карлович, 1910 р. народження, с. Новий Данціг Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Під час Великої Вітчизняної війни перебував у Німеччині. Перекладач у військовій комендатурі радянських військ. Заарештований 04.02.1946 р. Військовим трибуналом 3-ї ударної армії 13.03.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Після звільнення проживав у м. Магадан. Реабілітований у 1957 р.

ГЕРМАН Іван Григорович, 1871 р. народження, місце народження невідомо, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРМАН Ірма Андріївна, 1935 р. народження, с. Новополь Черняхівського району Житомирської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Добринка Привільнянського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРМАН Юлія Едуардівна, 1920 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, завідуюча дитячим садком. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 14.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРНЕР Агата Йосипівна, 1911 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р.

виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРНЕР Адам Готлібович, 1916 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, завідуючий клубом. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Архангельську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРНЕР Антон Георгійович, 1925 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Башкирську область. Знятий з обліку спецпоселення 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРНЕР Антон Едуардович, 1931 р. народження, с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 10.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРНЕР Барбета Францізна, 1919 р. народження, с. Новий Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новий Шпеєр Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Асбест. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРНЕР Віктор Гнагович, 1937 р. народження, с. Бондарівка Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Бондарівка Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знята з обліку спецпо-

селення 20.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРНЕР Вільгельміна Алоїзівна, 1929 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРНЕР Ганна Каспарівна, 1896 р. народження, с. Христіно Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Христіно Єланецького району Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРНЕР Ганна Людвігівна, 1908 р. народження, с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 10.03.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРНЕР Георг Готлібович, 1886 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, працівник громади. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРНЕР Едуард Едуардович, 1936 р. народження, с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРНЕР Едуард Пилипович, 1905 р. народження, с. Калабатине Тилігуло-Березанського району, німець, із селян, данні про освіту відсутні, проживав у с. Калабатине. Робітник у артілі. Заарештований 03.12.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 09.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

ГЕРНЕР Едуард Пилипович, 1905 р. народження, с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО №9871-С від 18.08.1945 р. та директиви МВС СРСР від 20.08.1946 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 10.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРНЕР Ельвіра Алоїзівна, 1937 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібхнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Олександрівка Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРНЕР Емілія Георгіївна, 1911 р. народження, с. Блюменфельд Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Варварівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 15.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГЕРНЕР Єва Йосипівна, 1922 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРНЕР Євгеній Іванович, 1935 р. народження, с. Волкове Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Волкове Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 22.09.1945р виселений у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРНЕР Євгенія Миколаївна, 1921 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРНЕР Іван Петрович, 1933 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 28.03.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРНЕР Іда Рафаїлівна, 1915 р. народження, с. Шпесер Карл-Лібхнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Первомайську Одеської області, продавець. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 27.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРНЕР Ізабела Іванівна, 1903 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРНЕР Ірина Антонівна, 1913 р. народження, місце народження невідомо, німкеня,

із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРНЕР Йосип Георгійович, 1925 р. народження, Тилігуло-Березанський район Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у Тилігуло-Березанському районі Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРНЕР Йосип Касперович, 1928 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРНЕР Йосип Якович, 1925 р. народження, с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Ленінобадську область. Знятий з обліку спецпоселення 23.01.1956 року. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРНЕР Катерина Петрівна, 1936 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРНЕР Лідія Валентинівна, 1924 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району

Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРНЕР Лізавета Георгіївна, 1923 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, працювала в громаді. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 03.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРНЕР Лізавета Іванівна, 1895 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, працювала у громаді. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРНЕР Лізавета Рафаїлівна, 1937 р. народження, с. Бондарівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Бондарівка Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 28.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРНЕР Ліна Алоїзівна, 1932 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРНЕР Ліна Францівна, 1898 р. народження, с. Колобатине Тилігуло-Березанського

району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРНЕР Людмила Іванівна, 1917 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1941 р. На підставі постанови ДКО від 12.08.1949 р. виселена у Східно-Казахстанську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРНЕР Людмила Іванівна, 1937 р. народження, с. Волкове Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Волкове Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРНЕР Марія Валентинівна, 1930 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРНЕР Марія Петрівна, 1892 р. народження, с. Шпеер Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеер Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1930 р. На підставі постанови РНК та ЦВК СРСР від 01.02.1930 р. виселена у Семпалатинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРНЕР Матильда Йосипівна, 1930 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян,

неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРНЕР Матильда Францівна, 1931 р. народження, с. Новий Шпеер Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новий Шпеер Веселинівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРНЕР Микола Якович, 1935 р. народження, с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Асбест. Знятий з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРНЕР Михайло Пилипович, 1907 р. народження, с. Калабатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, данні про освіту відсутні, проживав у с. Калабатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Робітник у артілі. Заарештований 03.12.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 09.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

ГЕРНЕР Михайло Францович, 1924 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Асбест. Знятий з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРНЕР Михайло Якович, 1923 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений.

Проживав у м. Москві, навчався на модельника. Заарештований у 1941 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 19.09.1946 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРНЕР Олексій Георгійович, 1930 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Вологодську область. Знятий з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРНЕР Ольга Яківна, 1935 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРНЕР Рафаїл Балтазарович, 1917 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Карагандинську область. Помер 28.06.1951 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРНЕР Рафаїл Флоріанович, 1925 р. народження, с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО №9871-С від 18.08.1945 р. та директиви МВС СРСР від 20.04.1946 р. виселений у Ленінобадську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРНЕР Роза Георгіївна, 1909 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеер Веселинівського району Одеської об-

ласті, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРНЕР Роза Едуардівна, 1932 р. народження, с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 10.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРНЕР Роза Йосипівна, 1931 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРНЕР Роза Климентіївна, 1924 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Сталінобадську область. Знята з обліку спецпоселення 12.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРНЕР Роза Костянтинівна, 1893 р. народження, с. Новий Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новий Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Асбест. Знята з обліку спецпоселення 23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРНЕР Роза Ксаверівна, 1898 р. народження, с. Волкове Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Волкове Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На

підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Іркутську область. Померла 09.09.1950 року. Реабілітована 07.03.1991 р.

ГЕРНЕР Роза Флоріанівна, 1922 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, працювала в громаді. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРНЕР Роза Францівна, 1929 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРНЕР Роза Християнівна, 1895 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРНЕР Роман Георгійович, 1919 р. народження, с. Катериненталь, Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Катериненталь, Варварівського району Миколаївської області, не працював. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 28.08.1941 р. виселений в Свердловську область, строк виселення невідомий. 12.01.1956 р. був знятий з обліку спецпоселення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГЕРНЕР Степан Едуардович, 1934 р. народження, с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945

році. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 20.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРНЕР Теклава Яківна, 1927 р. народження, с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Асбест. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРНЕР Флора Мартинівна, 1911 р. народження, с. Бондарівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Бондарівка Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 01.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРНЕР Флорентина Мартинівна, 1917 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРНЕР Флоріан Готфрідович, 1890 р. народження, с. Катериненталь, Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Катериненталь, Варварівського району Миколаївської області, не працював. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений в Молотовську область, строк виселення невідомий. Помер 12.04.1949 р. Реабілітований у 1991 р.

ГЕРНЕР Франц Якович, 1899 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, вантажник. Заарештований у 1945 р.

На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 року.

ГЕРНЕР Целестина Емануїлівна, 1912 р. народження, с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Ақмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРНЕР Яків Михайлович, 1898 р. народження, с. Шпєер Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпєер Веселинівського району Миколаївської області, ветфельдшер. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРНЕР Яків Якович, 1930 р. народження, с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Асбєст. Знятий з обліку спецпоселення 21.04.1954 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРНЕР-ШИЦ Антоніна Яківна, 1928 р. народження, с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Асбєст. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРРАТ Міліта Іванівна, 1930 р. народження, с. Шпєер Ландауського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпєер Ландауського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На

підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРТ Вільгельм Андрійович, 1915 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, працівник громади. Дата арешту невідома. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 09.10.1951р виселений у Ленінобадську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.09.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРТ Вільгельм Якович, 1919 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Ақмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРТ Герман Іванович, 1919 р. народження, с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Казахстан. Знятий з обліку спецпоселення 18.10.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРТ Емма Вільгельмівна, 1937, р. народження с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена в Казахстан. В серпні 1955 р. була знята з обліку спецпоселення. Реабілітована у 1991 р.

ГЕРТ Емма Християнівна, 1905 р. народження, с. Рорбах Ландауського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала Тилігуло-Березанського району Одеської області, місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена в Карагандинську область. 13.04.1955 р. була знята з обліку спец поселення. Реабілітована у 1991 р.

ГЕРТ Ірма Едуардівна, 1932 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 року. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРТ Лідія Іванівна, 1892 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.04.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРТ Марія Миколаївна, 1908 р. народження, с. Йоганенталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганенталь Варварівського району Миколаївської області, займалася землеробством. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРТ Матильда Матвійвна, 1920 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Дата арешту невідома. На підставі постанови ДКО від 12.09.1941 року виселена в Карагандинську область. 27.11.1956 року знята з обліку спецпоселення. Реабілітована у 1991 р.

ГЕРТ Ніна Людвігівна, 1910 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГЕРТ Олена Карлівна, 1932 р. народження, с. Йоганенталь Варварівського району Микола-

ївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганенталь Варварівського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРТ Рудольф Фрідріхович, 1907 р. народження, с. Рорбах Ландауського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Ландауського району Миколаївської області, землероб. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 19.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРТ Софія Генріхівна, 1921 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГЕРТ Софія Іванівна, 1891 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, працювала в своєму господарстві. Дата арешту невідома. На підставі постанови ДКО №2060-935-СС від 12.09.1941 р. виселена в Карагандинську область, строк виселення невідомий. 30.08.1954 р. була знята з обліку спец поселення. Реабілітована у 1991 р.

ГЕРТ Софія Михайлівна, 1896 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРТЕ Іван Фрідріхович, 1895 р. народження, с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району

Одеської області, німець, із селян, освічений, проживав у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 12.04.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 16.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Дата розстрілу невідома. Відомості про реабілітацію відсутні. Місце поховання невідомо.

ГЕРТЕР Валентина Іванівна, 1937 р. народження, с. Карлсруе Баштанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Миколаїв, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРТЕР Іван Августович, 1908 р. народження, с. Оленівка Володимирівського району Житомирської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у м. Миколаїв, комірник у їдальні. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРТЕР Катерина Іванівна, 1921 р. народження, с. Суворове Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Суворове Березанського району Миколаївської області, продавець у магазині. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 10.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРТЕР Лідія Фрідріхівна, 1911 р. народження, с. Андріївка Черніківського району Житомирської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Миколаєві, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРТЕР Магдалина Фрідріхівна, 1890 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Суворове Тилігуло-Бере-

занського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРТЕР Оскар Іванович, 1934 р. народження, с. Нове Кальстрове Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нове Кальстрове Баштанського району Миколаївської області, не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРТЕР Отто Іванович, 1912 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 18.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРТЕР Софія Готлібівна, 1911 р. народження, с. Олченфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРТЛЕ Емілія Павлівна, 1929 р. народження с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРТНЕР Берта Едуардівна, 1931 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На під-

ставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у м. Семипалатинськ. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРТНЕР Едуард Георгійович, 1895 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Семипалатинськ. Знятий з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРТНЕР Елеонора Яківна, 1928 р. народження, с. Шульц Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шульц Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови РНК СРСР та ЦК ВКП(б) від 12.09.1941 р. виселена у Казахстан. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРТНЕР Емілія Іванівна, 1889 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРТНЕР Емілія Іванівна, 1905 р. народження, с. Шульц Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шульц Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови РНК СРСР та ЦК ВКП(б) від 12.09.1941 р. виселена у Казахстан. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРТНЕР Емілія Конфідівна, 1895 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРТНЕР Єва Іванівна, 1824 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської об-

ласті, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРТНЕР Євгенія Францівна, 1915 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРТНЕР Іван Іванович, 1902 р. народження, х. Куричі Єланецького району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у х. Куричі Вознесенського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1941 р. На підставі постанови ДКО від 22.09.1941 року виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРТНЕР Іван Карлович, 1924 р. народження с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаїв, муляр. Заарештований у 1941 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРТНЕР Іван Рафаїлович, 1934 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Актюбінськ. Знятий з обліку спецпоселення 09.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРТНЕР Іван Християнович, 1902 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРТНЕР Йосип Рафаїлович, 1931 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРТНЕР Йосифіна Іванівна, 1932 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРТНЕР Карл Карлович, 1930 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Красноярський край. Знятий з обліку спецпоселення 30.12.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРТНЕР Катерина Гнатівна, 1919 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРТНЕР Лео Карлович, 1936 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 08.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРТНЕР Леокадія Рафаїлівна, 1909 р. народження, х. Шейнфельд Братського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у х. Шейнфельд Братського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови ДКО від 22.09.1941 р. виселена у Алтайський край. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРТНЕР Лізавета Климентіївна, 1905 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРТНЕР Лізавета Пилипівна, 1901 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 26.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРТНЕР Лізавета Яківна, 1927 р. народження, с. Шульц Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шульц Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови РНК СРСР та ЦК ВКП(б) від 12.09.1941 р. виселена у Південно-Казахстанську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРТНЕР Маріанна Матвійвна, 1917 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРТНЕР Марта Едуардівна, 1920 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян,

неосвічена. Проживала у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Семипалатинськ. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРТНЕР Матільда Іванівна, 1914 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГЕРТНЕР Петро Рафаїлович, 1937 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Вологодську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРТНЕР Рафаїл Рафаїлович, 1934 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.05.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРТНЕР Рафаїл Яртович, 1909 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРТНЕР Роза Адамівна, 1910 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала

у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГЕРТНЕР Роза Євгенівна, 1937 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРТНЕР Софія Петрівна, 1894 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Семипалатинськ. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРТНЕР Софія Християнівна, 1907 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Одеської області, санітарка у лікарні. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.12.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРТНЕР Християн Іванович, 1937 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРТНЕР Целестина Франівна, 1919 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала

у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, касир у кооперації. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 30.12.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРХАРДТ Моніка Іванівна, 1912 р. народження, с. Шпесерове Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена, проживала у с. Шпесер Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Рахівник у радгоспі. Заарештована 03.11.1937 р. Карл-Лібкнехтівським районним відділом НКВС 28.01.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

ГЕРЦ Аделіна Християнівна, 1914 р. народження, с. Шпесер Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпесер Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРЦ Ельвіра Пилипівна, 1932 р. народження, с. Катериненталь Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРЦ Іда Михайлівна, 1914 р. народження, с. Катериненталь Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Веселинівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРЦ Йосип Матвійович, 1934 р. народження, с. Шпесер Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпесер Веселинівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований

у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 24.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРЦ Лідія Матвійвна, 1932 р. народження, с. Шпесер Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпесер Веселинівського району Одеської області, навчалась. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 14.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРЦ Лізавета Альбертівна, 1906 р. народження, с. Шпесер Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпесер Веселинівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 20.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРЦ Лізавета Пилипівна, 1934 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРЦ Магдалина Едуардівна, 1928 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі постанови ДКО від 06.09.1941р виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРЦ Марія Яківна, 1881 р. народження, с. Шпесер Цебриківського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпесер Цебриківського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС

СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 06.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРЦ Михайло Михайлович, 1917 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРЦ Олексій Іванович, 1914 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРЦ Роза Францівна, 1919 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРЦ Філіп Касперович, 1902 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРЦ Франциска Андріївна, 1892, с. Шпеєрове Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена, проживала у с. Шпеєр Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована 22.02.1938 року. Одеським обласним судом 19.05.1941 р. за-

суджена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Померла в ув'язненні 19.12.1941 р. Реабілітована у 1991 р.

ГЕРЦ-ГЕНІХ Гільда Іванівна, 1929 р. народження, с. Нейгейм Новобузького району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Нейгейм Новобузького району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРЦЕЛЬ Вільгельміна Яківна, 1898 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 28.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРЦЕЛЬ Генріх Генріхович, 1936 р. народження с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРЦЕЛЬ Генріх Якович, 1912 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, тракторист. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРЦЕЛЬ Катерина Яківна, 1892 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРЦЕЛЬ Лізавета Георгіївна, 1882 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 22.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРЦЕЛЬ Марта Петрівна, 1931 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРЦЕЛЬ Ольга Петрівна, 1934, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 14.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРЦЕЛЬ Петро Петрович, 1896 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРЦЕЛЬ Петро Пилипович, 1910 р. народження с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Казахстан. Знятий з обліку спецпоселення 16.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРЦЕЛЬ Петро Якович, 1889 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Мико-

лаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Йоганенталь Варварівського району Миколаївської області, тесля р. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Удмуртську АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 23.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРЦЕЛЬ Софія Матвіївна, 1909 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРЦОГ Варвара Петрівна, 1928 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРЦОГ Костянтина Тоназівна, 1901 р. народження, с. Гольдштадт Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала в с. Гольдштадт Варварівського району Миколаївської області, посада та місце роботи невідомі. Заарештована в 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 11.10.1945 року виселена в Молотовську область. 08.01.1956 року була знята з обліку спецпоселення. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ГЕРЦОГ Петро Антонович, 1885 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Обліковець у колгоспі. Заарештований 19.02.1938 року. Тилігуло-Березанським районним відділом НКВС 01.06.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ГЕРЦОГ Флорентина Миколаївна, 1891 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського

району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРЦОГ Франц Петрович, 1931 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 28.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕРЦУГ Урсула Валентинівна, 1870 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.08.1954 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРШ Амелія Яківна, 1925 р. народження, с. Йоганенталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Йоганенталь Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРШ Єва Генріхівна, 1886 р. народження, с. Йоганенталь Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Йоганенталь Казанківського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 08.02.1956 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕРШ Лідія Християнівна, 1894 р. народження, с. Йоганенталь Варварівського району

Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Йоганенталь Варварівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Померла 08.06.1952 р. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕРШОВ Харитон Савелійович, 1912 р. народження, с. Троїцько-Сафонове Новобузького району Миколаївської області, єврей, із службовців, освіта вища, проживав на ст. Тепла Гора Молотовської області. Курсант 1-го Астраханського військового піхотного училища. Заарештований 18.02.1943 р. Військовим трибуналом Молотовського гарнізону 28.03.1943 р. засуджений до 8 років ВТТ з обмеженням в правах на 3 роки. Постановою Президії Верховної Ради СРСР від 06.09.1943 р. відправлений на фронт. Після покарання проживав у м. Миколаєві. Реабілітований у 1956 р.

ГЕРШОВ Шмерль Нахманович, 1904 р. народження, с. Ефінгар Миколаївського округу, єврей, із селян, середня освіта, проживав у с. Ефінгар Миколаївського округу. Одноосібник. Заарештований 15.04.1927 р. Миколаївським окружним відділом ДПУ 06.10.1927 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 році.

ГЕРШПГЕЛЬ Яків Тимофійович, 1930 р. народження, с. Полянка Братського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Полянка Братського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 02.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕСС Яків Якович, 1898 р. народження, с. Бородіно Аккерманського повіту (Бессарабія), німець, із селян, неосвічений. Проживав у Миколаївській області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕТЕЛЬ Акуліна Андріївна, 1935 р. народження, с. Веселинове Веселинівського району

Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Веселинове Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕТЕРЛЕ Вільгельм Ріхардович, 1932 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Суворове, Тилігуло-Березанського району, Миколаївської області, не працював. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений в Молотовську область. 10.02.1956 р. був знятий з обліку спецпоселення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГЕТЕРЛЕ Вольдемар Ріхардович, 1934 року народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Суворове, Тилігуло-Березанського району, Миколаївської області, не працював. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений в Молотовську область. 09.02.1956 р. був знятий з обліку спецпоселення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГЕТЕРЛЕ Едуард Фрідріхович, 1937 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕТЕРЛЕ Кароліна Яківна, 1890 р. народження, с. Суворове, Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала с. Суворове, Березанського району Одеської області, домогосподиння. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена в Карагандинську область. 23.08.1954 р. була знята з обліку спецпоселення. Реабілітована у 1991 р.

ГЕТЕРЛЕ Катерина Генріхівна, 1915 р. народження, с. Олександрівка Тилігуло-Березан-

ського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Олександрівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕТЕРЛЕ Магдаліна Християнівна, 1908 року народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕТЕРЛЕ Ольга Ріхардівна, 1937 р. народження, с. Суворове Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала в с. Суворове Березанського району Миколаївської області, посада та місце роботи невідомі. Заарештована в 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 11.10.1945 р. виселена в Молотовську область, строк виселення невідомий. 08.01.1956 р. була знята з обліку спецпоселення. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ГЕТЕРЛЕ Фрідріх Генріхович, 1885 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 03.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕТМАНЕЦЬ Лука Олексійович, 1880 р. народження, с. Себіне Новоодеського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений, проживав на х. Шмідт Тилігуло-Березанського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 13.02.1930 р. Постановою Одеського окружного відділу ДПУ від 27.06.1930 справу припинено, виселений за межі УССР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ГЕТЬМАН Микола Іванович, 1913 р. народження, х. Новий Доманівського району Одеської області, українець, із селян, середня освіта, до призову на військову службу проживав на х. Новий Доманівського району Одеської області. Військовослужбовець. Заарештований 26.06.1943 р. Військовим трибуналом 2-го танкового корпусу 30.07.1943 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ГЕФЛЕ Лізавета Антоївна, 1880 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Архангельську область. Знята з обліку спецпоселення 13.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕФНЕР Валентина Іванівна, 1936 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕФНЕР Євгенія Яківна, 1911 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, різноробка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕФНЕР Лідія Дмитрівна, 1930 р. народження, с. Нейзац Суворівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нейзац Суворівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 12.02.1956 року. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕХЛЕР Ганна Григорівна, 1924 р. народження, с. Карл-Лібкнехт Березнегуватського

району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карл-Лібкнехт Березнегуватського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕХЛЕР Дора Григорівна, 1919 р. народження, с. Карл-Лібкнехт Березнегуватського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карл-Лібкнехт Березнегуватського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕХЛЕР Каспер Касперович, 1931 р. народження, с. Новий Шпеер Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новий Шпеер Веселинівського району Одеської області, не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕХЛЕР Каспер Матвійович, 1888 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, різноробочий. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕХЛЕР Климентій Касперович, 1927 р. народження, с. Новий Шпеер Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новий Шпеер Веселинівського району Одеської області, не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕХЛЕР Магдалина Юліївна, 1918 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Михайлівка Мостівського ра-

йону Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена в Костромську область. Знята з обліку спецпоселення 16.08.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕХЛЕР Марія Пилипівна, 1932 р. народження, с. Шпеср Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеср Веселинівського району Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕХЛЕР Марта Яківна, 1922 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГЕХЛЕР Михайло Рафаїлович, 1933 р. народження, с. Карл - Лібкнехт Березнегуватського району, Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Карл-Лібкнехт, Березнегуватського району Миколаївської області. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений в Комі АРСР. 04.01.1956 р. був знятий з обліку спецпоселення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГЕХЛЕР Никодим Іванович, 1926 р. народження, с. Новий Шпеср Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Нова Америка Веселинівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 15.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕХЛЕР Отилія Фрідріхівна, 1891 р. народження, с. Шпеср Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеср Веселинівського району

Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕХЛЕР Пилип Рафаїлович, 1937 р. народження, с. Карл-Лібкнехт Березнегуватського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карл-Лібкнехт Березнегуватського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 року.

ГЕХЛЕР Рафаїл Георгійович, 1909 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карл-Лібкнехт Березнегуватського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Башкирську АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕХЛЕР Франциска Миколаївна, 1914 р. народження, с. Нагартав Березнегуватського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карл-Лібкнехт Березнегуватського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Башкирську АРСР. Знята з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕХТМАН Ізраїль Анатолійович, 1918 р. народження, м. Миколаїв, єврей, із робітників, освічений, до призову на військову службу проживав у м. Миколаєві. Червоноармієць. Заарештований 12.05.1942 р. Військовим трибуналом Карельського фронту 6.06.1942 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ГЕЦЕНБЛЕР Климента Францівна, 1899 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця.

Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЦФРІД Ганна Євстафіївна, 1902 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, швачка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГЕЦФРІД Едуард Антонович, 1936 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Костромську область. Знятий з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕЦФРІД Євгенія Антонівна, 1926 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, чорноробка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЦФРІД Женев'єва Іванівна, 1906 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГЕЦФРІД Катерина Павлівна, 1916 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі дирек-

тиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Челябінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕЦФРІД Маргарита Маргінівна, 1892 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Костромську область. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕЦФРІД Марія Антонівна, 1922 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови ДКО від 22.09.1941 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГЕЦФРІД Рафаїл Еммануїлович, 1932 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЕШЕЛЕ-ГРЕСС Амелія Петрівна, 1918 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЕШТЕМУЛТ Михайло Васильович, 1892 року народження, с. Олександрівка Вознесенського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Чубарівка Доманівського району Одеської області. Колгоспник у колгоспі "Червоний прапор". Заарештова-

ний 07.08.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС Одеської області 23.10.1945 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ. Верховним судом СРСР 20.11.1945 р. міра покарання знижена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГЄЙ Костянтин Омелянович, 1914 р. народження, с. Афанасівка Снігурівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у м. Хабаровськ. Бригадир на заводі №89 у м. Хабаровську. Заарештований 29.04.1948 р. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 29.07.1948 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Військовим трибуналом Одеського військового округу 22.03.1953 р. міра покарання знижена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГЄМАР Вільгельм Петрович, 1931 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, колгоспник. Дата арешту невідома. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 28.08.1941 р. виселений у м. Ухта. Знятий з обліку 03.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

ГЄМАР Генріх Петрович, 1925 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Омську область. Знятий з обліку 03.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЄМАР Еля Едуардівна, 1936 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЄМАР Лідія Петрівна, 1929 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Дата арешту невідома. На

підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 28.08.1941 р. виселена у Омську область. Знята з обліку 03.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЄМАР Роза Едуардівна, 1928 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Челябінську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЄМАР Розалія Генріхівна, 1892 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Дата арешту невідома. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 28.08.1941 р. виселена у Омську область. Знята з обліку 03.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЄМАР Фрідріх Петрович, 1927 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 28.08.1941 року виселений у Омську область. Знятий з обліку 03.01.1956 року. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЄМОП Густав Іванович, 1915 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Сталінобадську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЕНІГ Яків Готлібович, 1904 р. народження, х. Шилотников Казанківського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі постанови ДКО від 08.10.1941 р. виселений у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 26.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГИРИН Олексій Федорович, 1873 р. народження, с. Федорівка Тилігуло-Березанського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Федорівка Тилігуло-Березанського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 06.02.1930 р. Одеським окружним відділом ДПУ 28.06.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ГІБНЕР Генріх Іванович, 1899 р. народження, с. Штейнгут Привільнянського району Миколаївської області, німець, із селян, член ВКП(б), дані про освіту відсутні, проживав у с. Лобрівка Привільнянського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 22.10.1937 р. Трійкою при НКВС по Миколаївській області 08.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

ГІБНЕР Іван Михайлович, 1889 р. народження, с. Шпринфельд Устимівського району Кіровоградської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новий Данціг Баштанського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

ГІБНЕР Йоган Генріхович, 1929 р. народження, с. Штейнгут Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ефінгар Баштанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

ГІБНЕР Катерина Готлібівна, 1896 р. народження, с. Новий Данціг Баштанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новий Данціг Баштанського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ГІБНЕР Лідія Фрідріхівна, 1900 р. народження, с. Ефінгар Привільнянського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ефінгар Привільнянського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ГІБНЕР Лілія Генріхівна, 1932 р. народження, с. Штейнгут Баштанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Штейнгут Баштанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ГІБНЕР Ольга Генріхівна, 1935 р. народження, с. Ефінгар Привільнянського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ефінгар Привільнянського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГІДАЛЕВИЧ Зіновій Борисович, 1886 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Херсонського округу, єврей, з міщан, проживав у с. Любомирівка Березнегуватського району Херсонського округу. Кравець. Місце роботи невідоме. Заарештований 17.09.1929 р. Херсонським окружним відділом ДПУ 20.01.1930 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ГІДУЛЯН Василь Іванович, 1904 р. народження, с. Тернувате Широколанівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Тернувате Широколанівського району Миколаївської області. Бригадир у колгоспі. Заарештований 19.03.1949 року. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 10.04.1949 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Постановою військового трибуналу Одеського військового округу від 19.04.1955 р. міра покарання знижена до 5

років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГІЗБРЕХТ Катерина Дмитрівна, 1904 р. народження, місце народження невідомо, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідомо. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІЗБРЕХТ Лізавета Петрівна, 1927 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Горьківську область. Знята з обліку спецпоселення 30.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІЗБРЕХТ Марія Олександрівна, 1898 р. народження, м. Одеса, росіянка, із робітників, малоосвічена, проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 15.11.1937 р. УНКВС по Миколаївській області 05.03.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1999 р.

ГІЗЕ Іда Яківна, 1937 р. народження, Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІЗЕР Варвара Софронівна, 1910 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 12.02.2005 р.

ГІЗЕР Емілія Станіславівна, 1934 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена.

Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІЗЕР Єва Георгіївна, 1928 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 15.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГІЗЕР Єва Іванівна, 1926 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.08.1954 року. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІЗЕР Євген Іванович, 1920 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі директиви МВС 24.03.1946 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 13.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГІЗЕР Іван Георгійович, 1921 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, тракторист. Заарештований у 1941 р. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР 1941 р. виселений у м. Актюбінськ. Знятий з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГІЗЕР Катерина Іванівна, 1899 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945

року засуджена до виселення у Новосибірську область. Знята з обліку 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІЗЕР Катерина Іванівна, 1937 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГІЗЕР Катерина Мартинівна, 1929 р. народження, с. Новий Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новий Буг Мостівського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІЗЕР Катерина Станіславівна, 1884 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 році. На підставі постанови ДКО від 12.09.1941 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІЗЕР Кіндрат Якович, 1888 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, селянин. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку 30.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГІЗЕР Максим Кіндратович, 1933 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 09.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку 07.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГІЗЕР Маріанна Кондратівна, 1925 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, сільськогосподарка. Заарештована у 1946 році. 27.12.1955 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. засуджена до виселення у Новосибірську область. 30.12.1955 р. знята з обліку. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІЗЕР Марія Георгіївна, 1923 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 29.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГІЗЕР Ніна Іванівна, 1933 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІЗЕР Павлина Францівна, 1897 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІЗЕР Роза Георгіївна, 1924 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Казахстан. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЗЕР Станіслав Іванович, 1905 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 року.

ГЗИНГЕР Магдалина Георгіївна, 1919 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 15.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЗИНГЕР Франциска Християнівна, 1893 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 29.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГЗІ Варвара Яківна, 1921 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЗІ Ганна Яківна, 1923 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЗІ Гетвіна Петрівна, 1892 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЗІ Йосип Петрович, 1937 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 16.02.1956 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЗІ Катерина Дмитрівна, 1909 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 16.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЗІ Маргарита Матвійвна, 1914 р. народження, с. Конопатине Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 21.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЗІ Марія Яківна, 1908 р. народження, Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у Тилігуло-Березанському районі Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЗІ Петро Петрович, 1935 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району

Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГІЗІ Роза Петрівна, 1928 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, селянка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІЗІ Тереза Людвігівна, 1884 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІЗІ Яків Леопольдович, 1876 р. народження, с. Блюменфельд Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Варварівського району Одеської області, коваль. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Помер 3.09.1950 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГІЗІНГЕР Йосип Георгійович, 1929 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 22.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГІЗІНГЕР Марія Петрівна, 1916 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІЗІНГЕР Олена Гнатівна, 1889 р. народження, с. Мангель Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мангель Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Померла 26.09.1951 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІЗІНГЕР Пилип Георгійович, 1923 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 07.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГІЗІНГЕР Яків Григорович, 1912 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 24.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГІЛЬГЕНБЕРГ Катерина Андріївна, 1928 р. народження, с. Братське Братського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Братське Братського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЛБД Ангеліна Іванівна, 1896 р. народження, м. Веселинове Вознесенського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Луначарськ Вознесенського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Казахстан. Знята з обліку спецпоселення 09.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЛБД Аркадій Йосипович, 1931 р. народження, с. Зайда Новобузького району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Луначарськ Вознесенського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЛБД Варвара Францівна, 1903 р. народження, с. Калистрове Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Калистрове Варварівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення у вересні 1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЛБД Елеонора Людвігівна, 1936 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 22.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЛБД Єва Францівна, 1913 р. народження, с. Шпесер Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпесер Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГЛБД Єлизавета Францівна, 1899 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ново-Миколаївка Врадіївського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року засуджена до виселення у Новосибірську область. 10.09.1954 р. знята з обліку. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЛБД Іда Рафаїлівна, 1935 р. народження, с. Шпесер Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпесер Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГЛБД Лідія Йосипівна, 1930 р. народження, с. Луначарськ Вознесенського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Луначарськ Вознесенського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГЛБД Людмила Йосипівна, 1925 р. народження, с. Луначарськ Вознесенського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Луначарськ Вознесенського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЛБД Марія Йосипівна, 1927 р. народження, с. Луначарськ Вознесенського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Луначарськ Вознесенського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 09.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІЛЬД Рафаїл Людвігович, 1930 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолінську область. Знята з обліку спецпоселення 27.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГІЛЬД Рафаїл Мартинович, 1913 р. народження, с. Гольдштадт Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолінську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГІЛЬДЕБРАНДТ Оскар Іванович, 1922 р. народження с. Бесарабка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бесарабка Тилігуло-Березанського району Одеської області, не працював. Заарештований у 1931 р. На підставі постанови РНК та ЦВК СРСР від 01.02.1930 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітації відсутні.

ГІЛЬДЕБРАНДТ Фріда Іванівна, 1928 р. народження, с. Бесарабка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Бесарабка Тилігуло-Березанського району Одеської області. Заарештована у 1931 р. На підставі постанови РНК та ЦВК СРСР від 01.02.1930 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГІЛЬДЕБРАНДТ Фріда Яківна, 1882 р. народження, с. Якібсталь Аккерманського повіту Бесарабії, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Бесарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1931 р. На підставі постанови РНК та ЦВК СРСР від 01.02.1930 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГІЛЬДЕНБРАНД Леопольд Йоганович, 1926 р. народження, с. Бесарабка Тилігуло-Бере-

занського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Бесарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. ВТВ МВС Брянської області від 09.07.1947 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГІЛЬДЕНБРАНДТ Натаніель Іванович, 1908 р. народження, с. Мар'янівка (Бесарабія), німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Кокушах Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Хлібороб. Заарештований 09.12.1937 р. Спеціальною колегією Одеського обласного суду 17.03.1938 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. 26.02.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ГІЛЬМАН Шапсай Гмєлєвіч, 1904 р. народження, с. Ефінгар Миколаївського округу, єврей, із селян, освічений, проживав у м. Києві. Військовослужбовець. Заарештований 07.05.1928 року. Особливою нарадою при колегії ДПУ УСРР 22.09.1928 р. засуджений до виселення у Сибір на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГІЛЬФЕР Антон Іванович, 1924 р. народження, с. Ландау Ландауського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Ландауського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО від 18.08.1945 р. виселений у Ташкентську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГІЛЬФЕР Едуард Вілібальдович, 1912 р. народження, с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Ландау Веселинівського району. Шофер, місце роботи невідоме. Заарештований 11.04.1945 р. Військовим трибуналом 5-го гвардійського танкового корпусу 19.04.1945 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГІЛЬФЕР Лізавета Антонівна, 1937 р. народження, с. Велика Велідарівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Велика Велідарівка

Сланецького району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЛБФЕР Марія Іванівна, 1907 р. народження, с. Велика Велідарівка Сланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Велика Велідарівка Сланецького району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЛБФЕР Матильда-Леокадія Томасівна, 1929 р. народження, с. Велика Велідарівка Вознесенського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Велика Велідарівка Вознесенського району Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви МВС СРСР від 22.11.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЛБФРЕГ Ганна Полтазівна, 1915 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЛБЦ Альберт Андрійович, 1937 р. народження, с. Йоганенталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Йоганенталь Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЛБЦ Віктор Андрійович, 1934 р. народження, с. Йоганенталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Йоганенталь Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі

директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЛБЦ Генріх Карлович, 1909 р. народження, с. Йоганенталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Йоганенталь Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 14.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЛБЦ Карл Вільгельмович, 1930 р. народження, с. Йоганенталь Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Йоганенталь Варварівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЛБЦ Карл Карлович, 1911 р. народження, с. Іванівка Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с/р Широколанівський Широколанівського району Миколаївської області, працівник селянин. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Помер 01.10.1951 року. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЛБЦ Катерина Георгіївна, 1906 р. народження, с. Йоганенталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Йоганенталь Варварівського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЛБЦ Катерина Миколаївна, 1912 р. народження, с. Йоганенталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Йоганенталь Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена

у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІЛЬЦ Лізавета Андріївна, 1931 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГІМБЕЛЬ Віктор Євгенійович, 1932 р. народження, с. Грюнфельд Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Грюнфельд Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГІМБЕЛЬ Ірина Євгенівна, 1936 р. народження, с. Грюнфельд Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Грюнфельд Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Сталінобад. Знята з обліку спецпоселення 12.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІМБЕЛЬ Кароліна Антонівна, 1879 р. народження, с. Сарибаш Євпаторійського району Кримської АРСР, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Грюнфельд Варварівського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Померла 12.01.1952 р. від раку шлунку. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІМБЕЛЬ Катерина Іванівна, 1920 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Удмуртську АРСР. Знята з обліку спец-

поселення 15.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІМБЕЛЬ Марія Семенівна, 1918 р. народження, с. Грюнфельд Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Грюнфельд Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІМБЕЛЬ Федір Якович, 1911 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Яструбинове Вознесенського району Одеської області, чорнороб. Дата арешту невідома. На підставі постанови РНК СРСР від 14.10.1943 р. виселений у Гур'ївську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГІМЕЛЬШАК Антон Йосипович, 1887 р. народження, с. Добре Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Карл-Лібкнехт Березнегуватського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 14.12.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 29.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 17.02.1938 р. Місце поховання невідоме. Реабілітований у 1964 році.

ГІМЕЛЬШПАК Людмила Мундосівна, 1935 року народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГІМЕЛЬШПАК Федора Лаврентіївна, 1917 року народження, с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Червона Долина Снігурівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку

спецпоселення 06.09.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІМЕЛЬШПАХ Едуард Антонович, 1932 року народження, с. Добре Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Добре Варварівського району Миколаївської області, навчався. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГІМЕЛЬШПАХ Ізабелла Францівна, 1910 року народження, с. Добре Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Добре Березанського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 20.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГІМЕЛЬШПАХ Роза Григорівна, 1907 р. народження, с. Карл-Лібкнехт Березнегуватського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карл-Лібкнехт Березнегуватського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІМЕЛЬШПАХ Рохус Мундосович, 1931 р. народження, с. Карл-Лібкнехт Березнегуватського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карл-Лібкнехт Березнегуватського району Миколаївської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГІММЕЛЬШПАХ Антоніна Францівна, 1915 р. народження, с. Добре Баштанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Добре Баштанського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р.

виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІММЕРЛІНГ Гільда Матвіївна, 1928 р. народження, с. Любомирівка Олександрівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Любомирівка Олександрівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 17.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІНЖУЛ Володимир Мусійович, 1888 р. народження, с. Пересадівка Варварівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Пересадівка Варварівського району Миколаївської області. Хлібороб. Заарештований 27.11.1931 р. Миколаївським міським відділом ДПУ 22.01.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ГІНЗБУРГ Ісаак Самойлович, 1891 р. народження, м. Миколаїв, єврей, із службовців, освічений, проживав у м. Миколаєві. Старший диспетчер Миколаївського торговельного порту. Заарештований 28.02.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 26.09.1938 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Реабілітований у 1961 р. Місце поховання невідомо.

ГІНЦМАН-ДАУЕНХАУЕР Роза Михайлівна, 1913 р. народження, с. Ландау Варварівського району, німкеня, із селян, малоосвічена. Під час Великої Вітчизняної війни перебувала у Німеччині. Домогосподарка. Заарештована 21.02.1947 року. Військовим трибуналом 3-ї гвардійської танкової дивізії 20.03.1947 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Реабілітована у 1992 р.

ГІРБУРГЕР Борис Якович, 1919 р. народження, м. Очаків Миколаївської області, німець, із селян, освіта середня. Проживав у м. Очаків Миколаївської області, червоноармієць. Заарештований у 1942 р. На підставі постанови РНК СРСР та ЦК ВКП(б) від 12.11.1941 р. виселений у Карагандинську область. Помер 18.09.1951 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГІРШ Агата Яківна, 1928 р. народження, с. Новоселівка Новобузького району Миколаївської

області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новоселівка Новобузького району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГІРШ Антон Рохусович, 1933 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 19.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГІРШ Берта Георгіївна, 1927 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІРШ Ганна Антонівна, 1913 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГІРШ Ганна Антонівна, 1913 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, селянка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГІРШ Ганна Яківна, 1922 р. народження, с. Суха Балка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Веселинове Веселинівського району Одеської області, працювала в громаді. Заарештована у

1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГІРШ Георгій Геронімович, 1929 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 23.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГІРШ Геронім Михайлович, 1899 р. народження, с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освічений, проживав у с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Помічник бухгалтера райфінвідділу. Заарештований 21.02.1935 р. Одеським обласним судом 26.07.1935 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Покарання відбував у м. Воркуті. Після звільнення проживав у м. Воркута. Реабілітований у 1991 р.

ГІРШ Емілія Антонівна, 1890 р. народження, с. Суха Гребля Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІРШ Емілія Йосипівна, 1930 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 03.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІРШ Емілія Михайлівна, 1913 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС

СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 року. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГРШ Єва Яківна, 1936 р. народження, с. Суха Балка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Суха Балка Мостівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГРШ Євгенія Георгіївна, 1923 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 15.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГРШ Іван Матвійович, 1921 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви МВС від 22.11.1945 року виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГРШ Ірма Петрівна, 1937 р. народження, с. Новий Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Новий Мюнхен Мостівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГРШ Йосип Карлович, 1926 р. народження, с. Кірове Новобузького району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Кірове Новобузького району Миколаївської області, навчався у училище. Заарештований у 1945 році. Судовою колегією у карних справах Гур'ївського облсуду виселений у Казахстан. Знятий з обліку спецпоселення 17.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГРШ Йосип Севастьянович, 1896 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської

області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГРШ Казимир Георгійович, 1901 р. народження, с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Мірошник, місце роботи невідоме. Заарештований 04.09.1935 р. Військовим трибуналом 6-го стрілецького корпусу Київського військового округу 02.10.1935 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ГРШ Катерина Яківна, 1925 р. народження, с. Новоселівка Новобузького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новоселівка Новобузького району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГРШ Кліментина Петрівна, 1931 р. народження, с. Новоселівка Новобузького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новоселівка Новобузького району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГРШ Лідія Петрівна, 1935 р. народження, с. Новий Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новий Мюнхен Мостівського району Одеської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГРШ Мар'яна Георгіївна, 1902 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена.

Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 06.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ГІРШ Маргарита Семенівна, 1880 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІРШ Марія Пилипівна, 1898 р. народження, с. Майорівка Новобузького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Майорівка Новобузького району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІРШ Матвій Якович, 1920 р. народження, с. Манни Вознесенського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, обліковець. Заарештований у 1941 р. На підставі директиви МВС від 22.11.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГІРШ Микола Петрович, 1929 р. народження, с. Новоселівка Новобузького району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новоселівка Новобузького району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 19.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГІРШ Михайло Георгійович, 1925 р. народження, с. Карл-Лібкнехт Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме, останнє

місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі постанови ДКО від 1941 р. виселений у Східно-Казахстанську область. Знятий з обліку спецпоселення 23.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГІРШ Неллі Геронімівна, 1932 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.04.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІРШ Олена Яківна, 1931 р. народження, с. Раштадт Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Веселинове Веселинівського району Одеської області, навчалася у школі. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГІРШ Павлина Петрівна, 1934 р. народження, с. Новоселівка Новобузького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новоселівка Новобузького району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІРШ Петро Йосипович, 1894 р. народження, с. Миронівка Новобузького району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Миронівка Новобузького району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 15.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГІРШ Петро Якович, 1929 р. народження, с. Суха Балка Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Веселинове Веселинівського району Одеської області, навчався у школі. Заарештований у

1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГРШ Регіна Петрівна, 1889 р. народження, с. Гольдштадт Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Гольдштадт Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 09.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГРШ Роза Георгіївна, 1908 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Ақмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 25.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГРШ Роза Гнатівна, 1896 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Асбест. Знята з обліку спецпоселення 05.02.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГРШ Роза Яківна, 1931 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Казахстан. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 року.

ГРШ Сюзанна Іванівна, 1913 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Ақмолинську область. Подальша доля

невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГРШ Франя Іванівна, 1895 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 28.12.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГРШ Яків Михайлович, 1902 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО №702-СС від 22.09.1941 року виселений у Ақмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 09.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГІСБРЕХТ Катерина Петрівна, 1928 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГІСБРЕХТ Марія Петрівна, 1933 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІТЕЛЬШПАХ Євген Антонович, 1930 р. народження, с. Добре Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Добре Миколаївської області, навчався. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у вересні 1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГІЦФРІД Феофілія Євстафіївна, 1902 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГІЧРИХ Маріана Петрівна, 1893 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГІЧРИХ Олександр Олександрович, 1929 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1942 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГІЧРИХ Теофінія Францівна, 1933 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 09.01.1956 року. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІЧРИХ Єва Олександрівна, 1926 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІЧРИХ Роза Олександрівна, 1932 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГІЧРИХ Роза Францівна, 1899 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГІШКОВ Андрій Кузьмич, 1899 р. народження, с. Возсіятське Єланецького району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Возсіятське Єланецького району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 24.10.1929 р. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ 8.01.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ГЛАДКИЙ Григорій Матвійович, 1898 р. народження, с. Синюхин Брід Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Синюхин Брід Первомайського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 27.03.1931 р. Первомайським районним відділом ДПУ 14.04.1931 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ГЛАДУН Василь Михайлович, 1878 р. народження, місце народження невідомо, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Бурячки Казанківського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 30.04.1929 р. Постановою колегії ОДПУ 23.08.1929 р. засуджений до 5 років ВТТ. Достроково звільнений. Реабілітований у 1991 році.

ГЛАЗАР Адольф Рафаїлович, 1933 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений.

Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЛАЗЕР Антон Станіславович, 1907 р. народження, с. Мюнхен Ландауського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Давидівка Пеликовського району Кустанайської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі наказу МВС СРСР від 3.06.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 02.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЛАЗЕР Євгенія Християнівна, 1928 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЛАЗЕР Елеонора Томасівна, 1903 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГЛАЗЕР Йосип Іванович, 1907 р. народження, м. Миколаїв, німець, із міщан, малоосвічений, проживав у с. Натягайлівка Вознесенського району Миколаївської області. Вантажник на залізничній станції “Вознесенськ”. Заарештований 12.02.1946 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 17.03.1946 року засуджений до 15 років ув’язнення у ВТТ. Військовим трибуналом військ НКВС Українського військового округу 26.04.1946 р. міра покарання знижена до 10 років ув’язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ГЛАЗЕР Сидір Іванович, 1907 р. народження, м. Миколаїв, німець, із робітників, малоосвічений, проживав у с. Натягайлівка Вознесенського

району Миколаївської області. Вантажник на залізничній станції “Вознесенськ”. Заарештований 12.02.1946 р. Військовим трибуналом військ НКВС по Миколаївській області 17.03.1946 р. засуджений до 15 років ув’язнення у ВТТ. Військовим трибуналом Українського округу військ НКВС 26.04.1946 р. міра покарання зменшена до 10 років ув’язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ГЛАЗЕР Сюзанна Матвіївна, 1872 р. народження, с. Мюнхен Ландауського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Померла 1.08.1952 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЛАСЕНКО Василь Федорович, 1885 р. народження, с. Затишок Захарівського району Одеської області, українець, із селян, освічений, проживав у м. Очаків. Бухгалтер Очаківського райфінвідділу. Заарештований 15.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 26.11.1937 р. засуджений до 10 років ув’язнення у ВТТ. Прокуратурою Очаківського району 05.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ГЛЕВЕНКО Семен Савелійович, 1909 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новий Буг Новобузького району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 29.12.1932 р. Постановою Особливо наради при колегії ДПУ УСРР від 26.04.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ГЛЕЙЗЕР Матильда Францівна, 1898 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЛЕЙЗЕР Стефан Антонович, 1930 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений.

Проживав у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолінську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЛЄБОВ Іларіон Іванович, 1887 р. народження, с.Березнегувате Березнегуватського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Володимирівка Казанківського району Одеської області. Лісник. Заарештований 02.02.1933 р. Особливою нарадою при колегії ДПУ УСРР 09.03.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 році.

ГЛИННА Емілія Яківна, 1905 р. народження, с. Новополтавка Привільнянського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Новополтавка Привільнянського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Кемеровську область. Знята з обліку спецпоселення 10.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЛІКІН Хаукель Лейбович, 1882 р. народження, с. Парутине Очаківського району Миколаївського округу, єврей, із селян, малоосвічений, проживав у с. Парутине Очаківського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 30.01.1930 р. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ від 14.03.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ГЛОК Еріка Іванівна, 1933 р. народження, с. Вормс Ландауського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Одеса, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі постанови ДКО від 11.05.1944 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 11.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГЛОК Фердинанд Іванович, 1935 р. народження, с. Ворон Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ворон Варварівського району Одеської

області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі наказу МВС СРСР від 03.06.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 23.11.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГЛУХ Мусій Іхліїлович, 1908 р. народження, с. Доманівка Доманівського району Одеської області, єврей, із службовців, малоосвічений, проживав у с. Доманівка Доманівського району Одеської області. Головний бухгалтер Доманівського районного відділу держбанку. Заарештований 25.06.1938 р. Постановою Любашівського районного відділу НКВС 22.09.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ГЛУЩЕНКО Григорій Єрофійович, 1901 р. народження, с. Юр'ївка Снігурівського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта середня освіта, проживав у с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області. Старший бухгалтер Снігурівського училища механізації сільського господарства. Заарештований 12.10.1956 р. Судовою колегією Миколаївського обласного суду 20.02.1957 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у таборах Мордовської АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГЛУЩЕНКО Микола Макарович, 1926 р. народження, с. Афанасіївка Снігурівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у м. Євпаторія Кримської області. Водій, місце роботи невідоме. Заарештований 16.02.1950 р. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 11.04.1950 року засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Верховним Судом СРСР 29.05.1954 р. міра покарання знижена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Звільнений з-під ув'язнення 13.07.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГЛУЩЕНКО Олексій Митрофанович, 1899 року народження, с. Баштанка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Баштанка Баштанського району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований 23.03.1948 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 20.08.1948 р. засуджений до 20 років ув'язнення

у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГЛУЩЕНКО Павло Семенович, 1923 р. народження, с. Юр'івка Снігурівського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений, проживав у с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області. Робітник Снігурівського елеватору. Заарештований 30.04.1948 року. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 29.07.1948 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Військовим трибуналом Одеського військового округу 22.03.1953 р. міра покарання зменшена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Після звільнення проживав у м. Димитрові Донецької області. Реабілітований у 1992 р.

ГМИТРОВСЬКИЙ Казимир Мартинович, 1901 р. народження, с. Гонорівка Волочиського району Вінницької області, поляк, із селян, малоосвічений, проживав у м. Очаків. Дільничний інспектор Очаківського районного відділу міліції. Заарештований 15.03.1938 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 25.03.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ГНАТЕНКО Олександр Федорович, 1909 р. народження, с. Романівка Врадівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Велика Мечетня Кривоозерського району Одеської області. Сторож у районній лікарні. Заарештований 10.04.1944 року. Кривоозерським районним відділом НКДБ 23.08.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ГНАТОВСЬКИЙ Павло Павлович, 1890 року народження, м. Миколаїв, росіянин, із службовців, освічений, проживав у м. Миколаєві. Вчитель у школі. Заарештований 15.12.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 30.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Місце поховання невідоме. Реабілітований в 1991 р.

ГНИЛЮК Іван Павлович, 1897 р. народження, місце народження невідоме, українець, соціальне походження та освіта невідомі, проживав у Березнегуватському районі Миколаївської області. Священик. Заарештований 01.11.1937 року. Трійкою при УНКВС Миколаївської області 14.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений,

дата страти невідома. Відомості про реабілітацію відсутні. Місце поховання невідомо.

ГНОТ Федір Михайлович, 1892 р. народження, місце народження невідомо, українець, із селян, освічений, проживав у с. Нечаяне Варварівського району Миколаївської області. Робітник у радгоспі. Заарештований 20.07.1938 р. Миколаївським міським відділом НКВС 15.11.1938 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ГОБ Антон Михайлович, 1936 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 24.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОБ Марія Михайлівна, 1926 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Казахстан. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГОБ-ГААБ Роза Християнівна, 1902 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОБ-ГААБ Федір Михайлович, 1931 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОВОРЕЦЬКИЙ Олексій Павлович, 1917 р. народження, с. Трикрати Вознесенського району Миколаївської області, українець, із селян, середня освіта, проживав у с. Троїцьке Вознесенського району Миколаївської області. Голова Троїцької сільської ради. Заарештований 15.11.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 27.05.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ГОДІНА Варвара Михайлівна, 1901 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОДІНА Емілія Єрємівна, 1936 р. народження, радгосп ім. Тельмана Братського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у радгоспі ім. Тельмана Братського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОДІНА Маргарита Єрємівна, 1932 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОДІНА Тереза Єрємівна, 1930 р. народження, с. Шамагулін Братського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шамагулін Братського району Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОДОРОЖА Федір Кирилович, 1919 р. народження, с. Малинівка Новоодеського району Миколаївської області, росіянин, із селян, середня освіта, проживав у с. Петрівка Новоодеського району Миколаївської області. Фельдшер у ме-

дичному пункті. Заарештований 31.03.1944 р. Військовим трибуналом Одеського військового округу 06.05.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ГОЖИЙ Феодосій Степанович, 1914 р. народження, с. Мурахівка Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Мурахівка Березнегуватського району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований 22.03.1946 року. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 11.10.1946 р. засуджений до 10 років ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ГОЙМАН Сергій Іванович, 1890 р. народження, с. Арбузинка Арбузинського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений, проживав у с. Арбузинка Арбузинського району Миколаївської області. Колгоспник у колгоспі “Червоний маяк”. Заарештований 27.03.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 15.08.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ГОЙХМАН Мусій Самойлович, 1899 р. народження, м. Одеса, єврей, із робітників, середня освіта, проживав у с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області. Робітник зернорадгоспу. Заарештований 28.07.1937 р. Миколаївським обласним судом 22.02.1938 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГОЛИК Іван Кіндратович, 1909 р. народження, с. Новопрістань Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новопрістань Вознесенського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований у вересні 1931 р. Особою нарадою при колегії ДПУ УСРР 1.08.1932 р. засуджений до виселення у Північний край на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ГОЛИК Костянтин Кіндратович, 1912 р. народження, с. Новопрістань Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новопрістань Вознесенського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований у вересні 1931 р. Особливою нарадою при колегії ДПУ УСРР 01.08.1932 р.

засуджений до виселення у Північний край на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ГОЛИНСЬКИЙ Іван Андрійович, 1901 року народження, с. Голоскове Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, освічений, проживав у с. Голоскове Кривоозерського району Одеської області. Голова Голосківської сільської ради. Заарештований 22.12.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 20.03.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою слідчого відділу УМВС по Одеській області 17.01.1947 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ГОЛОБОРОДЬКО Степан Карпович, 1875 року народження, с. Засілля Херсонського району, українець, із селян, неосвічений, проживав у с. Романівка Казанківського району Миколаївської області. Хлібороб. Заарештований 02.04.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС 12.08.1944 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ГОЛОВАНОВ Петро Михайлович, 1901 року народження, с. Злинка Хмелівського району Кіровоградської області, українець, із селян, освічений, проживав у м. Вознесенську. Агроном Вознесенської контори по виробництву насіння. Заарештований 10.09.1947 р. Військовим трибуналом Одеського військового округу 04.11.1947 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 року.

ГОЛОВАТЮК Поліна Петрівна, 1921 р. народження, м. Первомайськ, українка, із селян, неосвічена, проживала у м. Первомайську. Заарештована 07.04.1944 р. Первомайським міським відділом НКДБ 30.08.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

ГОЛОВАЦЬКИЙ Володимир Савелійович, 1887 р. народження, с. Березнегувате Новобузького району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Березнегувате Новобузького району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 30.10.1929 р. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ від 07.02.1930 р. засуджений до 3 років

ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГОЛОВІН Володимир Григорович, 1903 року народження, м. Казатін Вінницької області, українець, із робітників, малоосвічений, проживав у м. Вознесенську. Секретар політвідділу залізничної станції Вознесенськ. Заарештований 11.09.1936 р. Лінійним судом Південно-Західної залізничної станції Христинівка засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГОЛОВКО Володимир Якович, 1916 р. народження, Західна Буковина, українець, із селян, малоосвічений, проживав на х. Васильках Варварівського району Миколаївської області. Бухгалтер у колгоспі. Заарештований 20.10.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 13.02.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГОЛОВКО Дем'ян Никифорович, 1886 р. народження, с. Арбузинка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у колгоспі ім. Шевченко Арбузинського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 08.01.1933 р. Постановою Арбузинського районного відділу ДПУ від 06.02.1933 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ГОЛОВКО Іван Іванович, 1889 р. народження, с. Бурданівка Знамянського району Кіровоградської області, українець, із селян, вища освіта, проживав у с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області. Ветеринарний лікар, місце роботи невідоме. Заарештований 10.08.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 05.03.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Реабілітований у 1991 р.

ГОЛОВКО Леонід Дем'янович, 1914 р. народження, с. Арбузинка Арбузинського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, до призову на військову службу проживав у с. Арбузинка Арбузинського району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 24.08.1941 р. Військовим трибуналом військової частини №1080 від 30.08.1941 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГОЛОКОЗ Андріян Варналович, 1895 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області. Черговий депо на залізничній станції “Снігурівка”. Заарештований 29.07.1945 р. Військовим трибуналом Одеської залізниці 31.10.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ГОЛОКОЗ Костянтин Іванович, 1898 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, Відомості про освіту невідомі, проживав у с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області. Рахівник у колгоспі. Заарештований 17.12.1937 р. Трійкою при УНКВС Миколаївської області 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 10.02.1938 р. Реабілітований у 1991 року. Місце поховання невідомо.

ГОЛОКОЗ Федір Сергійович, 1926 р. народження с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова, проживав у м. Прокоп'євськ Кемеровської області. Забійник шахти. Заарештований 17.09.1947 р. Військовим трибуналом військ НКВС Західносибірського військового округу 07.12.1947 р. засуджений до 10 років ВТТ з конфіскацією майна. Лінейним судом Ленського басейна 04.02.1948 р. засуджений до 25 років ВТТ. Постановою УКДБ Томської області 21.07.1955 року справу припинено. Покарання відбував у Лядантабі. Звільнений 21.07.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ГОЛОКОЗ Яків Андрійович, 1890 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений, проживав у с. Костомарівка Березнегуватського району Миколаївської області. Завгосп колгоспу ім. Жданова. Заарештований 14.06.1945 року. Військовим трибуналом військ НКВС по Миколаївській області 18.07.1945 р. засуджений до 15 років ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ГОЛОСНАЯ Фріда Федорівна, 1915 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала на ст. Колосівка Мостівського району Миколаївської області, домогосподарка.

Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОЛОСНОЙ Петро Степанович, 1915 р. народження, с. Братське Братського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав на станції Колосівка Мостівського району Миколаївської області, чорнороб. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОЛОТА Микола Антонович, 1922 р. народження, с. Арбузинка Арбузинського району Одеської області, українець, із робітників, малоосвічений, до призову на військову службу проживав у с. Арбузинка Арбузинського району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 29.04.1942 р. Військовим трибуналом 342-ї дивізії 61-ї армії 10.05.1942 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ГОЛОТА Парфентій Терентійович, 1906 р. народження, с. Сливине Варварівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Сливине. Колгоспник. Заарештований 12.08.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 28.05.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Після звільнення проживав у м. Миколаєві. Реабілітований у 1991 р.

ГОЛОТА Семен Терентійович, 1901 р. народження, с. Сливине Варварівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Сливине Варварівського району Миколаївської області. Касир у таборі УНКВС. Заарештований 30.01.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 3.03.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ГОЛУБЕНКО Пелагея Харитонівна, 1904 року народження, с. Дмитрівка Очаківського району Миколаївської області, українка, із селян, освічена, проживала у с. Дмитрівка Очаківського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована 09.07.1958 р. Миколаївським обласним судом 22.09.1958 р. засуджена до 5 років

ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

ГОЛУБЕЦЬ Григорій Овсійович, 1903 р. народження, с. Новомихайлівка Бердянського району Запорізької області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Павлівка Новобузького району Миколаївської області. Конюх у колгоспі. Заарештований 18.01.1949 р. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 13.04.1949 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГОЛУБИШКО Петро Миколайович, 1884 року народження, с. Новолазарівка Казанківського району Миколаївської області, українець, соціальне походження, освіта та місце проживання невідомі. Колгоспник. Заарештований 07.10.1937 року. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 14.11.1937 р. засуджений до 8 років ВТТ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГОЛУБКОВ Олександр Михайлович, 1904 року народження, с. Спасибівка Братського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Спасибівка Братського району Миколаївської області. Голова колгоспу "Червоний садовод". Заарештований 09.06.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 28.07.1945 року засуджений до 8 років ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ГОЛУБОК Іда Йосипівна, 1912 р. народження, с. Туганове Очаківського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Туганове Очаківського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОЛУБЦОВ Іван Данилович, 1900 р. народження, с. Петухове Єкатеринбузької губернії, росіянин, із селян, освічений, проживав у м. Миколаєві. Начальник стройової частини Миколаївського аероклубу. Заарештований 19.03.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 26.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений

18.04.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

ГОЛУШКО Володимир Никодимович, 1897 р. народження, с. Стара Руса Новгородської губернії, росіянин, із селян, Відомості про освіту відсутні, проживав у м. Миколаєві. В'язень. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 27.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

ГОЛЬБЛИНГ Каспер Касперович, 1929 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, навчався у школі. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГОЛЬБЛИНГ Альфонс Йосипович, 1933 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеер Веселинівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОЛЬДВАРГ Григорій Генріхович, 1908 р. народження, м. Первомайськ, єврей, соціальне походження невідоме, середня освіта, проживав у м. Первомайську. Обліковець Первомайської райспоживспілки. Заарештований 26.04.1926 року. Первомайським окружним відділом ДПУ 30.05.1926 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ГОЛЬФІНГЕР Григорій Андрійович, 1885 р. народження, с. Братське Братського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Братське Братського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Помер від серцевого нападу. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОЛЬФІНГЕР Єва Михайлівна, 1890 р. народження, с. Братське Братського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена.

Проживала у с. Братське Братського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОЛЬФІНГЕР Йосип Федорович, 1911 р. народження, с. Братське Братського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Братське Братського району Миколаївської області, працюючий на малярній станції. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОЛЬФІНГЕР Лідія Михайлівна, 1914 р. народження, с. Надинівка Братського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Братське Братського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОЛЬФІНГЕР Марія Іванівна, 1874 р. народження, с. Братське Братського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Братське Братського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОЛЬФІНГЕР Марія Романівна, 1891 р. народження, с. Братське Братського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Братське Братського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 09.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОЛЬФІНГЕР Ольга Петрівна, 1921 р. народження, с. Братське Братського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Братське Братського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181

від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 09.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОЛЬФІНГЕР Юлія Григорівна, 1931 р. народження, с. Братське Братського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Братське Братського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОЛЬФРІНГ Антон Єгорович, 1931 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Одеської області, не працював. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 31.08.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОЛЬФРІХТ Пилип Йосипович, 1906 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник у колгоспі ім. Леніна. Заарештований 16.04.1933 р. Постановою трійки при колегії ДПУ УСРР від 19.06.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ГОЛЬЦВАРИК Катерина Фрідріхівна, 1921 року народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГОЛЬЦВАРТ Іван Якович, 1904 р. народження, с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 01.10.1934 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ГОЛЬЦВАРТ Петро Генріхович, 1920 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, червоноармієць. Заарештований у 1941 р. На підставі постанови ДКО №636-СС від 06.10.1941 виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОЛЪЯН Семен Андрійович, 1910 р. народження, с. Парутине Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, до призову на військову службу проживав у с. Парутине Очаківського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 25.03.1942 р. Військовим трибуналом 4-ї стрілецької дивізії 02.04.1942 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТГ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ГОМАН Емілія Павлівна, 1906 р. народження, с. Новий Данціг Баштанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новий Данціг Баштанського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 05.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОМАН Еммануїл Іванович, 1907 р. народження, с. Новий Данціг Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новий Данціг Баштанського району Миколаївської області. Тракторист у колгоспі. Заарештований 21.07.1938 р. Баштанським районним відділом НКВС 15.02.1939 р. справу припинено. Реабілітований у 1996 р.

ГОМАН Олександр Іванович, 1915 р. народження, с. Новий Данціг Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідоме. На підставі директиви МВС від 22.11.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку 15.01.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

ГОМАН Роберт Еммануїлович, 1935 р. народження, с. Новий Данціг Баштанського району

Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Нова Катеринка Баштанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОМЕЛЬ Гільда Іванівна, 1925 р. народження, с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, на польових роботах. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 10.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОМЕЛЬ Ернілія Іванівна, 1932 р. народження, с. Штейнфельд Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОМЕЛЬ Іван Іванович, 1927 р. народження, с. Штейнфельд Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Штейнфельд Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОМЕЛЬ Іван Йосипович, 1876 р. народження, с. Штенфельд Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Останнє місце проживання невідоме. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідоме. На підставі наказу МВС СРСР від 26.03.1947 р. виселений у Свердловську область. Помер 24.06.1952 р. Реабілітований 17.04.1991 року.

ГОМЕЛЬ Роза Іванівна, 1922 р. народження, с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена.

Проживала у с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, працювала на польових роботах. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОМЕЛЬ Роза Яківна, 1895 р. народження, с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, на польових роботах. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 28.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОМЕЛЬ Франциска Георгіївна, 1880 р. народження, с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Хлинівка Ново-Лялинського району Свердловської області. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 26.03.1947 року виселена у Свердловську область. Померла 02.09.1950 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОМЕЛЬ Яків Іванович, 1929 р. народження, с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОМЕЛІНГ Едгар Йосипович, 1935 р. народження, с. Любомирівка Олександрівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Любомирівка Олександрівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 року.

ГОМОН Іван Олександрович, 1888 р. народження, м. Херсон, українець, із селян, освіче-

ний, проживав у м. Миколаєві. Одноосібник. Заарештований 12.06.1928 р. Особливою нарадою при колегії ДПУ 22.10.1928 р. засуджений до виселення на 3 роки за межі України. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ГОМОНЮК Трифон Іванович, 1892 р. народження, с. Ониськове Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений, проживав у с. Ониськове Кривоозерського району Одеської області. Мірошник у колгоспі. Заарештований 05.11.1947 р. Одеським обласним судом 25.02.1947 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1963 р.

ГОНТАРЕНКО Григорович Юхимович, 1890 р. народження, с. Коза Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Коза Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 23.06.1941 року. Новосибірським обласним судом 23.12.1941 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 року.

ГОНЧАРЕНКО Андрій Андрійович, 1883 р. народження, с. Новосевастополь Березнегуватського району Миколаївської області, українець, соціальне походження, освіта та місце проживання невідомі. Місце роботи невідоме. Заарештований 04.11.1937 р. Трійкою при УНКВС Миколаївської області 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГОНЧАРЕНКО Василь Кузьмич, 1904 р. народження, місце народження невідоме, українець, із службовців, Відомості про освіту відсутні, проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області. Місце роботи невідоме. Заарештований 16.12.1937 р. Трійкою при УНКВС Миколаївської області 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 10.02.1938 року. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

ГОНЧАРЕНКО Дмитро Тимофійович, 1902 року народження, с. Михайлівка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений, проживав у м. Кривий Ріг Дніпропетровської області. Бухгалтер в шахтоуправлінні ім. Ілліча. Заарештований 16.03. 1949

року. Військовим трибуналом військ МВС по Миколаївській області 28.05.1949 р. засуджений до 25 років ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та конфіскацією особистого майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГОНЧАРЕНКО Єрофій Якович, 1874 р. народження, с. Старосілля Київської губернії, українець, із селян, неосвічений, проживав у с. Троїцько-Сафонове Володимирівського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 26.01.1930 р. Трійкою при колегії ДПУ УСРР 25.06.1930 р. засуджений до 3 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГОНЧАРЕНКО Іван Іванович, 1919 р. народження, с. Воскресенськ Миколаївського району Миколаївської області, українець, із робітників, малоосвічений, до призову на військову службу проживав у с. Воскресенськ Миколаївського району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 20.09.1942 р. Військовим трибуналом Закавказького фронту 01.11.1942 р. засуджений до розстрілу. Військовим трибуналом Закавказького фронту 02.12.1942 р. розстріл замінено на 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГОНЧАРЕНКО Никифор Олексійович, 1888 р. народження, с. Привільне Привільнянського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Привільне Привільнянського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 26.11.1946 року. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 10.02.1947 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Військовим трибуналом Одеського військового округу від 22.10.1954 р. міра покарання знижена до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГОНЧАРЕНКО Павло Кузьмич, 1901 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із службовців, Відомості про освіту та місце проживання невідомі. Завідувач дальні. Заарештований 13.12.1937 р. Трійкою при УНКВС Миколаївської області 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 10.02.1938 р. Реабілітований у 1991 р.

ГОНЧАРЕНКО Степан Тимофійович, 1896 року народження, с. Сухий Єланець Новоодесь-

кого району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у радгоспі "Бузький" Новоодеського району Миколаївської області. Завідуючий господарством радгоспу "Бузький". Заарештований 24.06.1946 р. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 07.08.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГОНЧАРЕНКО Степан Хомич, 1895 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, Відомості про освіту відсутні, проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області. Обліковець у колгоспі. Зарештований 15.12.1937 р. Трійкою при УНКВС Миколаївської області 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 11.02.1938 р. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

ГОНЧАРЕНКО Феофан Гаврилович, 1904 року народження, с. Табори Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Єланець Єланецького району Миколаївської області. Голова Єланецької райспоживспілки. Заарештований 21.07.1938 р. УНКВС по Миколаївській області 31.07.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ГОНЧАРОВ Дмитро Степанович, 1910 р. народження, с. Єланець Єланецького району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Приют Єланецького району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 06.02.1929 р. Миколаївським окружним судом 10.06.1929 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГОНЧАРОВ Іван Степанович, 1908 р. народження, с. Єланець Єланецького району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Приют Єланецького району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 06.02.1929 р. Миколаївським окружним судом 10.06.1929 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 12.07.1929 р. Подальша доля невідома. Місце поховання невідоме. Реабілітований у 1992 р.

ГОНЧАРОВ Олександр Матвійович, 1913 року народження, с. Явкіне Баштанського райо-

ну Миколаївської області, українець, із селян, освічений, проживав у с. Явкіне Баштанського району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований 11.07.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 12.12.1944 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ГООГЕ Абрам Генріхович, 1934 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1946 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.01.1956 року. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГООГЕ Агата Іванівна, 1905 р. народження, с. Володіївка Бориславського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Володіївка Бориславського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 06.02.1956 року. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГООГЕ Бернгард Бернгардович, 1915 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1941 р. На підставі наказу МДБ та Прокуратури СРСР №00913/277-СС від 27.12.1951 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГООГЕ Генріх Якович, 1896 р. народження, с. Мирівка Фріц-Геккертівського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Мирівка Фріц-Геккертівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 20.09.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 18.10.1937 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 27.10.1937 р. Реабілітований у 1964 р. Місце поховання невідомо.

ГООГЕ Давид Генріхович, 1929 р. народження, с. Ново-Миколаївка Бориславського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Нова Катеринка Бориславського району Миколаївської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Горьківську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.02.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГООГЕ Клара Яківна, 1927 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГООГЕ Марія Генріхівна, 1916 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови ДКО №702-СС від 22.09.1941 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГООГЕ Олена Григорівна, 1919 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, вчитель німецької мови у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Костромську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГООГЕ Юстина Петрівна, 1910 р. народження с. Фригенсфельд Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГООГЕ Юстина Яківна, 1899 р. народження, с. Світлівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Горьківську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГООГЕ Яків Бернгардович, 1919 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, вчитель. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО №698-СС від 21.09.1941 р. виселений у м. Молотов. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГООГЕ Яків Генріхович, 1931 р. народження, с. Ново-Миколаївка Бориславського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Горьківську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГООГЕ Яків Якович, 1902 р. народження, с. Мирівка Фріц-Геккертівського району, німець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Мирівка Фріц-Геккертівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 09.09.1937 р. Рішенням Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 18.10.1937 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 27.10.1937 р. Реабілітований у 1964 р.

ГООГЕ Яків Якович, 1931 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГООС Юстіна Яківна, 1899 р. народження, с. Світлівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, освічена. Місце проживання невідоме, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Горьківську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГООФ Вероніка Георгіївна, 1925 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГООФ Ельвіра Георгіївна, 1929 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГООФ Катерина Антонівна, 1917 р. народження, с. Інша (Болгарія), німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Кисво-Олександрівка Веселинівського району Одеської області, працювала за наймом. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГООФ Марія Валентинівна, 1882 р. народження, с. Інша (Болгарія), німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Кисво-Олександрівка Веселинівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГООФ Матвій Георгійович, 1935 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району

Одеської області, не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГОПНЕР Катерина Християнівна, 1921 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Фрідгейм Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Померла 04.03.1953 р. від туберкульозу легень. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОПФАУЕР Адольф Іванович, 1928 р. народження, с. Єлизаветівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Єлизаветівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОПФАУЕР-ЛЮКС Аделія Іванівна, 1928 року народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Костромську область. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОПФАУФ Вікторія Серафимівна, 1930 р. народження, с. Петрівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 26.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОПФАУФ Вільгельміна Павлівна, 1899 року народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Єлизаветівка Тилігуло-Березан-

ського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОПФАУФ Ганна Антонівна, 1920 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, робітниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 14.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОПФАУФ Едвард Григорович, 1928 р. народження, с. Петрівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОПФАУФ Емілія Гаврилівна, 1906 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 16.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОПФАУФ Євген Йосипович, 1935 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Помер 02.07.1954 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОПФАУФ Іван Якович, 1892 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Карлсруе Варварівського району Ми-

колаївської області. Керівник духового оркестру. Заарештований 12.07.1941 р. Новосибірським обласним судом 25.10.1941 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГОПФАУФ Йосип Никодимович, 1901 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1942 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Помер 19.07.1949 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОПФАУФ Йосип Сергійович, 1932 р. народження, м. Миколаїв, німець, із працівників, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську, на утриманні батьків. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 19.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОПФАУФ Марія Михайлівна, 1922 р. народження, с. Карсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Карсруе Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГОПФАУФ Отилія Матвіївна, 1914 р. народження, х. Петрівка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Константиївка Кокчетавської області, робітниця. Заарештована у 1943 р. На підставі постанови ДКО від 08.10.1941 р. виселена у Молотовську область. Померла 10.01.1954 р. від вади серця. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОПФАУФ Петро Петрович, 1889 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник колгоспу ім. Леніна. Заарештований 16.04.1933 року. Постановою трійки при колегії ДПУ УСРР від 19.06.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ГОПФАУФ Рафаїл Антонович, 1933 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОПФАУФ Сергій Осипович, 1905 р. народження, с. Єлизаветівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у м. Первомайську, майстер на цегельному заводі. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОПФІНГЕР Ангеліна Адамівна, 1883 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Казахстан. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОПФІНГЕР Олена Йосипівна, 1904 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови ДКО №698-СС від 21.09.1941 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОРАЗ Сидір Наумович, 1903 р. народження, с. Сербулівка Єланецького району Одеської області, молдаванин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Сербулівка Єланецького району Одеської області. Колгоспник у колгоспі "Друга п'ятирічка". Заарештований 07.02.1936 р. Прокуратурою Єланецького району 07.03.1936 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ГОРАШ Роман Васильович, 1912 р. народження, с. Очеретня Кривоозерського району

Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Очеретня Кривоозерського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 30.01.1930 р. Первомайським окружним судом 30.03.1930 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ та виселення за межі Первомайського округу на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГОРАЩУК Амелія Матвіївна, 1910 р. народження, с. Яблуня Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Яблуня Таранівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГОРБ Дмитро Афонович, 1902 р. народження, с. Баратівка Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, данні про освіту відсутні, проживав у с. Баратівка Новобузького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 16.12.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.01.1938 року. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

ГОРБАТЕНКО Таїсія Григорівна, 1914 р. народження, м. Миколаїв, українка, із робітників, малоосвічена, проживала у м. Миколаєві. Робітниця на заводі "21 річниця Жовтня". Дата арешту невідома. Особливою нарадою при КДБ СРСР 18.12.1946 р. засуджена до виселення у Північний Казахстан на 5 років. Особливою нарадою при КДБ СРСР 12.04.1947 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1999 р.

ГОРБАТОВСЬКИЙ Андрій Петрович, 1887 року народження, с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 01.11.1945 р. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 06.02.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Військовим трибуналом Одеського військового округу 20.06.1955 р. справу припинено. Покарання відбував у Саратовській області. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ГОРБЕНКО Андрій Іванович, 1926 р. народження, с. Олександрівка Снігурівського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта середня. Під час військової служби проживав у м. Свердловськ. Військовослужбовець. Заарештований 07.09.1950 р. Військовим трибуналом військ МВС Свердловської області 30.11.1950 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1954 р.

ГОРБУЛІН Єфрем Гаврилович, 1882 р. народження, с. Володимирівка Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новохристорівка Новобузького району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 30.04.1929 р. Постановою колегії ГПУ УСРР від 23.08.1929 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГОРБУЛІН Іван Єфремович, 1911 р. народження, с. Володимирівка Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. проживав у с. Христофорівка Баштанського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 11.10.1929 р. Постановою трійки при колегії ДПУ УСРР 27.02.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ГОРБУЛІН Іван Микитович, 1897 р. народження, с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївського округу, росіянин, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новомиколаївка Новобузького району Миколаївського округу. Вчитель у школі. Заарештований 26.01.1930 р. Постановою трійки при колегії ДПУ УСРР від 27.02.1930 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

ГОРБУЛІН Микита Гаврилович, 1862 р. народження, с. Володимирівка Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Христофорівка Баштанського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 08.02.1930 р. Постановою трійки при колегії ДПУ УСРР від 27.02.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 році.

ГОРБУЛІН Олександр Єфремович, 1912 р. народження, с. Володимирівка Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений, про-

живав у с. Христофорівка Баштанського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 11.10.1929 р. Постановою трійки при колегії ДПУ УСРР від 27.02.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 році.

ГОРБУНОВ Василь Зіновійович, 1897 р. народження, с. Варюшине Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Варюшине Новоодеського району Одеської області. Робітник артлі. Заарештований 22.01.1932 р. Постановою Одеського обласного відділу ДПУ від 25.07.1932 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ГОРБУРОВ Андрій Іванович, 1884 р. народження, с. Коза Тилігуло-Березанського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Коза Тилігуло-Березанського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 12.02.1930 р. Постановою Одеського окружного відділу ДПУ від 27.06.1930 справу припинено, виселений за межі УРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ГОРДЗОЙКО Петро Йосипович, 1871 р. народження, Польща, поляк, із селян, малоосвічений, проживав у м. Вознесенську. Сторож на залізничній станції “Вознесенськ”. Заарештований 23.06.1938 р. 04.03.1939 р. справу припинено. Назва установи, що припинила справу, не вказана. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ГОРДІЄНКО Андрій Герасимович, 1903 року народження, с. Єланець Єланецького району Миколаївської області, українець, соціальне походження невідоме, данні про освіту відсутні, проживав у Єланецькому районі Миколаївської області. Посада та місце роботи невідомі. Заарештований 16.11.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 19.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома.

ГОРДІЄНКО Георгій Григорович, 1900 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, соціальне походження невідоме, середня освіта, проживав у м. Миколаєві. Керуючий справами Миколаївського обласного відділу охорони здоров'я. Заарештований 19.03.1938 р. Трійкою при УНКВС по

Миколаївській області 16.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Дата розстрілу невідома. Реабілітований 17.04.1991 р. Місце поховання невідомо.

ГОРЕБАХЕР Гільда Вільгельмівна, 1933 р. народження, с. Какуша Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Какуша Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 01.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОРЕБАХЕР Ірма Вільгельмівна, 1931 р. народження, с. Какуша Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Какуша Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 20.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОРЕНБАХЕР Віталій Вільгельмович, 1936 р. народження, с. Какуша Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Какуша Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 13.04.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОРЕНБАХЕР Едуард Пилипович, 1880 року народження, с. Блюменфельд Анатолівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Блюменфельд Анатолівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 24.02.1931 р. Особливою нарадою при колегії ДПУ УСРР 27.04.1931 р. виселений у Казахстан на три роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ГОРЕЩУК Іван Іванович, 1937 р. народження, с. Яблуна Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Яблуна Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви

НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОРСЛОВА Ганна Федорівна, 1882 р. народження, с. Костянтинівка Жовтневого району Миколаївської області, українка, із селян, малоосвічена, проживала у с. Мішково-Погорілове Жовтневого району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 14.05.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 14.12.1944 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1992 р.

ГОРСЛОВА Надія Георгіївна, 1911 р. народження, с. Мішково-Погорілове Жовтневого району Миколаївської області, українка, із селян, малоосвічена, проживала у с. Мішково-Погорілове Жовтневого району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 14.05.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 14.12.1944 р. засуджена до 5 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1992 р.

ГОРІН Василь Аркадійович, 1917 р. народження, с. Тридуби Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, освічений, проживав на х. Сорочинці Кривоозерського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 10.04.1948 р. Одеським обласним судом 19.07.1948 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГОРІХ Євгенія Іванівна, 1924 р. народження, с. Раштадт Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нова Америка Веселинівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГОРКАВЧУК Кузьма Адамович, 1898 р. народження, с. Страшени (Молдавія), білорус, із робітників, малоосвічений, місце проживання невідомо. Черговий на залізничній станції "Веселинове". Заарештований 09.03.1938 р. Лінійним судом Одеської залізниці 14.04.1938 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. 07.09.1942 року

справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ГОРКОВЕНКО Павло Григорович, 1907 р. народження, с. Розанівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у радгоспі ім. А. Марті Варварівського району Одеської області. Помічник бригадира у радгоспі ім. А. Марті. Заарештований 07.04.1935 р. Прокуратурою м. Миколаєва 01.02.1936 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ГОРКОВСЬКИЙ Іван Кіндратович, 1901 року народження, с. Арнаутівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Арнаутівка Вознесенського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 14.04.1933 р. Постановою особливо наради при колегії ДПУ УСРР від 30.04.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ГОРН Матильда Генріхівна, 1922 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, навчалася у школі. Заарештована у 1931 р. На підставі директиви МВС від 22.11.1945 р. виселена у Свердловську область. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГОРНБАХЕР Неллі Готлібівна, 1921 р. народження, х. Какуша Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Останнє місце проживання невідоме. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 28.08.1941 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку 18.06.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОРОБЕЦЬ Прокопій Петрович, 1875 року народження, с. Завадівка Казанківського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Завадівка Казанківського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 20.02.1930 р. Особливою нарадою при колегії ДПУ УСРР 30.03.1930 року засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ГОРОВА Надія Миколаївна, 1903 р. народження, с. Покровка Вознесенського району Ми-

колаївської області, українка, із селян, освічена, проживала у м. Новий Донбас Сніженського району Сталінської області. Співробітниця міськвиконкому. Заарештована 1.02.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 16.07.1945 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована 1992 р.

ГОРОН Катерина Михайлівна, 1933 р. народження, місце народження невідомо, українка, із селян, малоосвічена, проживала у с. Волошине Кривоозерського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована 06.02.1953 р. Військовим трибуналом військ МВС Одеської області 25.03.1953 р. засуджена до 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Військовим трибуналом Одеського військового округу 04.02.1955 року міра покарання знижена до 5 років ув'язнення. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ГОРОН Михайло Максимович, 1903 р. народження, с. Скорodne Новоустицького району Дрогобицької області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Волошине Кривоозерського району Одеської області. Коваль у колгоспі. Заарештований 27.11.1952 р. Військовим трибуналом військ МВС Одеської області 28.01.1953 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Військовим трибуналом Одеського військового округу 04.02.1955 р. міра покарання знижена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ГОРОНОВИЧ Іван Михайлович, 1892 р. народження, с. Яблунівка (Польща), українець, із селян, малоосвічений, проживав у Новоуманській сільській раді Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 09.03.1938 р. Одеським обласним судом 29.03.1939 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГОРОХОВА-ГІЛЬЦ Марія Василівна, 1924 року народження, с. Йоганенталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Йоганенталь Варварівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови РНК СРСР та ЦК ВКП(б) №2060-935-С від 12.09.1941 р. виселена у Акмолінську область. Знята з обліку спецпоселення

31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОРОШКО Віра Якимівна, 1921 р. народження, с. Новоголовльове Доманівського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена, проживала у с. Новоголовльове Доманівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована 05.04.1944 р. Доманівським районним відділом НКДБ 21.07.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 році.

ГОРОЩУК Володимир Іванович, 1933 р. народження, с. Явлене Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Явлене Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОРОЩУК Петро Григорович, 1898 р. народження, с. Силець-Бейськ, Галичина, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Благодатне Благодатнівського району Одеської області. Рахівник у будівельній конторі. Заарештований 16.02.1938 року. Одеським обласним судом 15.05.1939 року засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГОРПИНІЙ Яків Васильович, 1918 р. народження, с. Великоолександрівка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Рядовий 27-го танкового полку 20-ї гвардійської механізованої дивізії. Заарештований 22.05.1946 р. Військовим трибуналом 20-ї гвардійської механізованої дивізії 19.06.1946 р. засуджений до 8 років ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ГОРСТ Густав Генріхович, 1918 р. народження, с. Вормс Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неповна середня освіта, проживав у с. Вормс Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник у колгоспі "Рот фронт". Заарештований 13.07.1938 р. Постановою прокуратури Одеської області від 20.01.1940 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ГОРСТ Катерина Пилипівна, 1898 р. народження, с. Вормс Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена, проживала у Вормс Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована 03.11.1937 р. Постановою УНКВС по Одеській області від 05.01.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

ГОРХ Віктор Едуардович, 1936 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 24.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОРХ Ксенія Яківна, 1900 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у лютому 1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОРХ Ольга Іванівна, 1907 р. народження, с. Новий Данціг Баштанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Таджикиську РСР. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОРХ Юлія Іванівна, 1935 р. народження, с. Суворівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Суворівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Таджикиську РСР. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОРХ Яків Фрідріхович, 1919 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Ми-

колаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 03.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОРЧАКОВ Павло Павлович, 1920 р. народження, м. Очаків, росіянин, із робітників, малоосвічений, до призову на військову службу проживав у м. Очакові. Військовослужбовець. Заарештований 5.02.1941 р. Військовим трибуналом 47-го стрілецького корпусу 29.03.1941 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГОРШКОВ Григорій Дмитрович, 1896 р. народження, с. Володимирівка Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. проживав у с. Михайлівка Очаківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 22.12.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 02.02.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ГОСМАН Ганна Іванівна, 1920 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОСТРИЙ Ісак Тимофійович, 1894 р. народження, с. Баловне Миколаївського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Лобрівка Привільнянського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 13.11.1937 р. Миколаївським обласним судом 07.12.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГОСТРИК Іван Павлович, 1913 р. народження, Ганнівка Привільнянського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новополтавка Новобузького

району Миколаївської області. Монтер на залізничній станції “Новополтавка”. Заарештований 25.04.1946 р. Миколаївським обласним судом 27.03.1947 р. засуджений до 10 років ув’язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Миколаївським обласним судом 15.09.1947 р. справу припинено. Подальша доля невідома.

ГОТИНГ Генріх Адамович, 1890 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Михайлівка Єланецького району Одеської області, домогосподар. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Горьківську область. Знятий з обліку спецпоселення 05.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОТИНГ Марія Генріхівна, 1925 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Горьківську область. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОТИНГ Марія Йосипівна, 1893 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Горьківську область. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОТИНГ Станіслав Адамович, 1921 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, червоноармієць. Заарештований у 1942 р. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 26.11.1948 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 12.11.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОФЕРТ Леонід Іванович, 1921 р. народження, с. Олександрівка Пулеського району Жи-

томирської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Добре Баштанського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО №9871-С від 18.08.1945 р. та директиви МВС СРСР №97 від 20.04.1946 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 13.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОФМАЙСТЕР Катерина Карлівна, 1910 року народження, місце народження невідоме, національність невідома, соціальне походження невідоме, освіта невідома. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 26.11.1948 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГОФМАЙСТЕР Яків Іванович, 1937 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Балхаш. Знятий з обліку спецпоселення 01.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОФМАН Адам Кіндратович, 1911 р. народження, с. Рорбах Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО №9871-С від 18.08.1945 р. та директиви МВС СРСР №97 від 20.04.1946 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОФМАН Альберт Іванович, 1914 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, працівник на цукровому заводі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Помер 24.05.1949 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОФМАН Амелія Георгіївна, 1924 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Прожива-

ла у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОФМАН Антон Михайлович, 1913 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник у колгоспі ім. Леніна. Заарештований 10.04.1933 р. Постановою трійки при колегії ДПУ УСРР від 19.06.1933 р. виселений у Північний край на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ГОФМАН Берта Никодимівна, 1923 р. народження, с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Казанківського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОФМАН Ганна Іванівна, 1918 р. народження, с. Марищине Очаківського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Марищине Очаківського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОФМАН Генріх Іванович, 1918 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Дальнобуд МВС. Знятий з обліку спецпоселення 31.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОФМАН Геронім Геронімович, 1927 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського

району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОФМАН Емілія Генріхівна, 1882 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГОФМАН Емілія Іванівна, 1914 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОФМАН Емма Християнівна, 1927 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОФМАН Єва Іванівна, 1925 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГОФМАН Євгенія Романівна, 1919 р. народження, с. Гольдштадт Варварівського ра-

йону Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання, посада та місце роботи невідомі. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР 11.10.1945 року виселена в Молотовську область, строк виселення невідомий. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ГОФМАН Іван Генріхович, 1879 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 31.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОФМАН Іда Едельбертівна, 1910 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОФМАН Йосип Іванович, 1890 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 16.04.1933 р. Постановою трійки при колегії ДПУ УСРР від 20.09.1933 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ГОФМАН Лізавета Кондратівна, 1889 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Померла 19.12.1955 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОФМАН Людвіг Якович, 1896 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Карлсруе Варварівського

району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 12.07.1941 р. Військовим трибуналом військ НКВС Новосибірської області 06.01.1942 р. засуджений до розстрілу. Страчений 16.04.1942 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1992 р.

ГОФМАН Людвіга Валентинівна, 1923 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОФМАН Магдалина Михайлівна, 1907 року народження, х. Каменуватка Бобринецького району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у х. Штенфельд Братського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 06.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОФМАН Маргарита Християнівна, 1911 року народження, с. Карсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Карсруе Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена в Костромську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГОФМАН Марія Францівна, 1900 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОФМАН Михайло Іванович, 1907 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Карлсруе Карл-Лібкнех-

тівського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 16.04.1933 р. Постановою трійки при колегії ДПУ УСРР від 19.06.1933 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ГОФМАН Михайло Михайлович, 1934 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічена. Проживав у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОФМАН Михайло Михайлович, 1938 р. народження, с. Штенфельд Братського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Штенфельд Братського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 27.03.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОФМАН Михайло Петрович, 1929 р. народження, х. Антон Братського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічена. Проживав на х. Антон Братського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 09.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОФМАН Олександр Данилович, 1918 р. народження, с. Пугач Новобузького району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1943 р. На підставі постанови ДКО від 1941 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОФМАН Петро Петрович, 1907 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник у колгоспі ім. Леніна. Заарештований 16.04.1933 року. Постановою трійки при колегії ДПУ УСРР від

19.06.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ГОФМАН Рафаїл Йосипович, 1908 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 16.04.1933 р. Постановою трійки при колегії ДПУ УСРР від 19.06.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома.

ГОФМАН Роза Михайлівна, 1931 р. народження, с. Карсруе Ландауського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Ландауського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГОФМАН Розалінда Яківна, 1886 р. народження, місце народження невідомо, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у Миколаївській області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 11.09.1954 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОФМАН Софія Іванівна, 1923 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОФМАН Франциска Петрівна, 1934 р. народження, с. Карлсруе Миколаївського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Миколаївського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОФМЕЙСТЕР Альфред Карлович, 1930 р. народження, місце народження невідоме, німець,

соціальне походження невідоме, освіта невідома. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГОФМЕЙСТЕР Іван Іванович, 1932 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічена. Проживав у с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОФМЕЙСТЕР Іда Карлівна, 1940 р. народження, місце народження невідоме, німкеня, соціальне походження невідоме, освіта невідома. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГОФМЕЙСТЕР Карл Карлович, 1935 р. народження, місце народження невідоме, німець, соціальне походження невідоме, освіта невідома. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГОФМЕЙСТЕР Катерина Карлівна, 1910 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, освічена. Проживала у Німеччині, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 08.02.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГОФМЕЙСТЕР Магдалина Георгіївна, 1909 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з об-

ліку спецпоселення 04.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОФМЕЙСТЕР Маргарита Карлівна, 1938 року народження, місце народження невідоме, німкеня, із селян, освіта невідома. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 16.07.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГОФФ Роза Денисівна, 1878 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГОХАЛТЕР Петро Готлібович, 1929 р. народження, с. Рорбах Васелинівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Рорбах Васелинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 24.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОХАЛТЕР Альма Фрідріхівна, 1908 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГОХАЛТЕР Емма Готлібівна, 1925 р. народження, с. Рорбах Васелинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Васелинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОХАЛЬТЕР Ірма Генріхівна, 1917 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГОХАЛЬТЕР Ірма Фрідріхівна, 1936 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 20.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОХАЛЬТЕР Маргарита Яківна, 1875 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГОХАЛЬТЕР Христина Готлібівна, 1932 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 25.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОХАЛЬТЕР Христина Петрівна, 1896 р. народження, с. Рорбах Васелинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Васелинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 25.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОХАЛЬТЕР Варвара Іванівна, 1905 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена.

Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОХАЛЬТЕР Ірма Андріївна, 1932 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОХАЛЬТЕР Роза Андріївна, 1931 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОХАЛЬТЕР Роза Генріхівна, 1910 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГОХАЛЬТЕР Роман Еммануїлович, 1921 року народження, с. Новий Данціг Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Інгалн Березнегуватського району Миколаївської області, слюсар на заводі. Заарештований у 1942 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 31.12.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 15.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОХАЛЬТЕР Ганна Іванівна, 1918 р. народження, с. Вормс Миколаївського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена.

Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОХГАЛЬТЕР Катерина Адамівна, 1890 р. народження, с. Вормс Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Вормс Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГОХГАЛЬТЕР Олександр Іванович, 1918 р. народження, с. Баштанка Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Баштанка Баштанського району Миколаївської області, працював на МТС. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГОХГАЛЬТЕР Софія Фрідріхівна, 1932 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акомлінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГОХГАЛЬТЕР Софія Яківна, 1901 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нейфельд Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Померла 28.06.1952 р. від загального артеріокардіосклероза. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОХШТЕЙН Іван Францович, 1936 р. народження, с. Волче Очаківського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Петрівка Очаківського району Миколаївської області, останнє місце роботи

невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОХШТЕЙН Марія Францівна, 1934 р. народження, с. Волче Очаківського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Петрівка Очаківського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОХШТЕЙН Мирон Іванович, 1903 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у м. Миколаїв, червоноармієць. Заарештований у 1941 р. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 26.11.1948 року виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 28.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОХШТЕЙН Рафаїл Іванович, 1915 р. народження, х. Вовчий Очаківського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1943 р. На підставі постанови ДКО від 12.08.1941 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОХШТЕЙН Франц Іванович, 1910, с. Волче Очаківського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Петрівка Очаківського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 03.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГОХШТЕЙН Фроня Іванівна, 1914 р. народження, с. Волче Очаківського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Волче Очаківського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Караган-

динську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГОЦЕЛЮК Андрій Сергійович, 1887 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, член ВКП(б), малоосвічений, проживав у с. Показне Новобузького району Миколаївської області. Голова райспоживспілки. Заарештований 17.07.1938 року. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 09.05.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ГРАБАРЧУК Йосип Мартинович, 1900 р. народження, с. Рудка Дубінського повіту Польща, українець, із робітників, член ВКП(б), вища освіта, проживав у с. Мартинівка Доманівського району Одеської області. Вчитель у школі. Заарештований 27.02.1938 р. Доманівською районною прокуратурою 14.05.1939 р. справу припинено. Реабілітований у 1999 р.

ГРАБОВЕНКО Іван Григорович, 1888 р. народження, с. Куцуруб Очаківського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у м. Очакові. Пекар, місце роботи невідоме. Заарештований 25.02.1931 р. Справу припинено 10.05.1931 р. Назва установи, яка прийняла рішення про припинення справи, невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ГРАБОВСЬКИЙ Тадеуш Рудольфович, 1888 року народження, м. Варшава, поляк, із робітників, малоосвічений, проживав у м. Миколаєві. Одноосібник. Заарештований 08.02.1928 року. Миколаївським окружним судом 16.06.1928 року засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Верховним судом СРСР 02.02.1929 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ГРАВЕ Абрам Ісакович, 1930 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німець, із селян, освічений. Проживав у Німеччині, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Горьківську область. Знятий з обліку спецпоселення 15.02.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГРАЖАН Акуліна Андріївна, 1891 р. народження, м. Богопіль Балтського повіту Одеського

округу, українка, із селян, малоосвічена, проживала у м. Вознесенську. Домогосподарка. Заарештована 1.09.1927 р. Постановою прокурора шостого стрілецького корпусу від 30.11.1927 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1998 р.

ГРАМАЦЬКИЙ Іван Іванович, 1908 р. народження, с. Новокиївка Хорлівського району Київської області, українець, із селян, освічений, проживав у м. Миколаєві. Вчитель у школі. Заарештований 13.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 07.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

ГРАНАУ Ганна Францівна, 1909 р. народження, с. Олександрівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Олександрівка Володимирівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Башкирську АРСР. Знята з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГРАНОВСЬКИЙ Наум Абрамович, 1917 р. народження, м. Миколаєві, єврей, із службовців, освічений, до призову на військову службу проживав у м. Миколаєві. Військовослужбовець. Заарештований 02.04.1942 р. Військовим трибуналом Чорноморського флоту від 15.04.1942 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Реабілітований у 1997 р. Місце поховання невідомо.

ГРАУБЕРГЕР Матрона Григорівна, 1921 р. народження, с. Карсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карсруе Варварівського району Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Ақмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГРАУЕР Петро Якович, 1895 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ліхтенфельд Мостівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 17.10.1945 р. виселений у Молотовську

область. Знятий з обліку спецпоселення 07.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГРАФ Еміль Іванович, 1910 р. народження, с. Добре Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта невідома. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі постанови ДКО №8971-С від 18.08.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГРАФ Наталія Варламівна, 1887 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Александргільф Овідіопольського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГРАФ Нелія Емільвна, 1934 р. народження, с. Добре Баштанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Добре Баштанського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Померла 27.07.1953 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГРАФ Олександр Георгійович, 1928 р. народження, с. Добре Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Добре Баштанського району Миколаївської області, не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 15.10.1954 року. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГРАФ Рейнгольд Фердинандович, 1877 р. народження, с. Суворівка Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі наказу МВС СРСР від 03.06.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 02.12.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГРАФ Роза Емільвна, 1936 р. народження, с. Добре Баштанського району Миколаївської об-

ласті, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Добре Баштанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГРАФ Траугердт Якович, 1928 р. народження, м. Первомайськ Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у м. Первомайську Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГРАФ Флоріан Олександрович, 1917 р. народження, с. Добре Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1946 р. На підставі постанови РНК СРСР та ЦК ВКП(б) №2060-9350 від 12.08.1941 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГРАФ Фріда Йосипівна, 1911 р. народження, с. Добре Баштанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Добре Баштанського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГРАЦ Адольф Антонович, 1901 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, працював чередником. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГРАЦ Берта Севастянівна, 1907 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала в м. Одесі, санітарка санаторію. Заарештована в 1945 р. На підставі директиви НКВС

СРСР 11.10.1945 р. виселена в Молотовську область, строк виселення невідомий. 12.01.1956 року була знята з обліку спецпоселення. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ГРАЦ Теобальд Антонович, 1898 р. народження, с. Карсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, бухгалтер. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГРАЦ Фрідріх Християнович, 1912 р. народження, с. Ватерлоо Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Ватерлоо Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник у колгоспі. Заарештований 19.08.1938 року. Прокуратурою Одеської області 19.01.1940 р. справу припинено. Реабілітований у 1997 р.

ГРАЧЕНКО Микита Самійлович, 1899 р. народження, х. Бузуварове Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Бузуварове Вознесенського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 27.03.1933 р. Вознесенським районним відділом ДПУ 05.05.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ГРЕБЕНЮК Іван Григорович, 1909 р. народження, с. Вівсянівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Улянівка Новобузького району Одеської області. Колгоспник у колгоспі "Прожектор Ілліча". Заарештований 13.06.1937 р. Одеським обласним судом 27.07.1937 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГРЕВЕ Абрам Ісакович, 1930 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Горьківську область. Знятий з обліку спецпоселення 15.02.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГРЕВЕ Марія Абрамівна, 1898 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Горьківську область. Знята з обліку спецпоселення 13.02.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГРЕВЕ Марія Ісаківна, 1922 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, вчителька. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Горьківську область. Знята з обліку спецпоселення 14.02.1956 року. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГРЕЙЗ Бенціон Борисович, 1909 р. народження, с. Романівка Березнегуватського району Миколаївської області, єврей, з міщан, проживав у Березнегуватському районі Миколаївської області. Місце роботи невідоме. Заарештований 15.10.1937 р. Трійкою при УНКВС Миколаївської області 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГРЕНЦ Ольга Пилипівна, 1924 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГРЕС Петро Антонович, 1913 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, вища освіта, під час військової служби проживав у с. Долинське Кіровоградської області. Червоноармієць. Заарештований 25.07.1946 р. Військовим трибуналом військ МВС Кіровоградської області 05.10.1946 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 році.

ГРЕСС Агнеса Валентинівна, 1927 р. народження, с. Красне Тилігуло-Беззанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Беззанського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГРЕСС Іван Михайлович, 1929 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГРЕСС Леокадія Іванівна, 1893 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Одеської області, працювала у німецькій армії. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Казахстан. Знята з обліку спецпоселення 05.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГРЕСС Марія Степанівна, 1908 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Беззанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Малахове Тилігуло-Беззанського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 29.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГРЕСС Михайло Михайлович, 1931 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома.

Реабілітований 17.04.1991 р.

ГРЕСС Павлина Іванівна, 1906 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГРЕСС Петро Казимирович, 1924 р. народження, с. Нейдорф Єланецького району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Нейдорф Єланецького району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО від 18.03.1945 р. та директиви НКВС СРСР від 23.11.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГРЕСС Роза Іванівна, 1937 р. народження, с. Малахове Суворівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Малахове Суворівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГРЕСС Роза Михайлівна, 1937 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 05.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГРЕСС Роза-Марія Яківна, 1932 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 14.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГРЕСС Степан Іванович, 1935 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 31.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГРЕСС Франц Георгійович, 1919 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГРЕСС Юрій Іванович, 1933 р. народження, с. Малахове Суворівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Малахове Суворівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 29.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГРЕСЬ Андрій Філімонович, 1883 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новий Буг Новобузького району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 05.02.1930 р. Постановою трійки при колегії ДПУ УСРР від 30.04.1930 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ГРЕСЬ Іван Пантелеймонович, 1922 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області, українець, із робітників, освічений, до призову на військову службу проживав у с. Новий Буг Миколаївської області. Військовослужбовець. 14.10.1941 р. військовим трибуналом 38-ї армії засуджений до розстрілу. Вирок не виконано, звільнений з-під ув'язнення. Продовжував службу в Радянській армії. Заарештований 20.12.1945 р. Військовим трибуналом 5-ї

гвардійської механізованої армії 10.11.1946 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1965 р.

ГРЕСЬ Іван Пантелейович, 1923 р. народження, м. Миколаїв, українець, із селян, малоосвічений, до призову на військову службу проживав у с. Варварівка Новобузького району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 11.10.1941 р. Військовим трибуналом 38-ї армії 14.10.1941 р. засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1968 р. Місце поховання невідомо.

ГРЕЦ Агнеса Климентіївна, 1935 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, навчалась. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 14.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГРЕЦ Ганна-Марія Леопольдівна, 1908 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 14.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГРЕЦ Іван Іванович, 1935 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 31.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГРЕЦ Іван Касперович, 1899 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений

у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГРЕЦ Климентій Касперович, 1904 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГРЕЦ Моніка Йосипівна, 1926 р. народження, с. Велика Велідарівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала в с. Великій Велідарівка Єланецького району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована в 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 11.10.1945 р. виселена у Північний край, строк виселення невідомий. 04.01.1956 р. була знята з обліку спецпоселення. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 року.

ГРЕЦ Роза Михайлівна, 1900 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 31.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГРЕЦ Франя Климентіївна, 1937 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГРЕЧАН Михайло Михайлович, 1912 р. народження, с. Новокир'яківка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. До призову на військову службу проживав у с. Новокир'яківка Тилігуло-

Березанського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Військовим трибуналом Забайкальсько-Амурського військового округу 08.12.1946 р. засуджений до 6 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГРЕЧИН Олексій Іларіонович, 1924 р. народження, с. Майорівка Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, член ВКП(б), середня освіта. Під час військової служби проживав у м. Владивосток. Секретар парторганізації військової частини, старший лейтенант. Заарештований 21.01.1950 р. Військовим трибуналом в/ч №31127 27.04.1950 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з позбавленням військового звання. Покарання відбував у Комсомольську-на-Амурі. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

ГРЕБСНІКОВА Роза Пилипівна, 1896 р. народження, с. Новий Данціг Баштанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Миколаїв, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Алтайський край. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГРИБЕЛЕ Берта Оттівна, 1929 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, селянка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 23.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГРИБЕЛЕ Вільгельм Іванович, 1893 р. народження, с. Нейбург Маринського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, працював на польових роботах. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Марійську АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 31.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГРИБЕЛЕ Христина Яківна, 1897 р. народження, с. Олександрівка Овідіопольського району

Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГРИБЕЛЬ Софія Яківна, 1925 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Південно-Казахстанську область. Знята з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГРИБЕНКО Григорій Іванович, 1896 р. народження, с. Новогригорівка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Кривий Ріг Казанківського району Миколаївської області. Експедитор в авіашколі. Заарештований 16.02.1946 року. Миколаївським обласним судом 18.05.1946 року засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1994 р.

ГРИБЕНКО Михайло Іванович, 1906 р. народження, с. Новогригорівка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Новогригорівка Казанківського району Миколаївської області. Робітник залізничної станції “Долгінцеве”. Заарештований 29.06.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС по Миколаївській області 28.09.1945 р. засуджений до 10 років ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГРИБЛЕ Іван Іванович, 1927 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГРИБОК Василь Тарасович, 1898 р. народження, с. Великоолександрівка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Великоолександрівка Казанківського району Миколаївської області. Завідуючий приймальним пунктом контори “Заготзерно”. Заарештований 19.05.1945 року. Військовим трибуналом військ НКВС по Миколаївській області 3.07.1945 р. засуджений до 10 років ВТТ з обмеженням в правах на 5 років. Військовим трибуналом Одеського військового округу 18.02.1955 р. строк покарання зменшено до 5 років ВТТ з конфіскацією майна. Покарання відбував в Карагандутабі НКВС СРСР. Реабілітований у 1991 р.

ГРИБОНОС Павло Іванович, 1890 р. народження, с. Грибоносове Мостівського району Миколаївської області, молдованин, із селян, малоосвічений, проживав у с. Грибоносове Мостівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 02.02.1946 р. Одеським обласним судом 27.04.1946 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГРИБОНОС Тимофій Олександрович, 1899 року народження, с. Грибоносове Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Грибоносове Доманівського району Одеської області. Тракторист МТС. Заарештований 27.01.1933 р. 19.05.1933 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ГРИБОНОСОВ Василь Григорович, 1884 року народження, с. Грибоносове Доманівського району Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений, проживав у с. Грибоносове Доманівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 24.12.1932 р. Доманівським районним народним судом 28.11.1933 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Помер в ув'язненні, дата смерті невідома. Реабілітований у 1996 р. Місце поховання невідомо.

ГРИВЕ Ніна Ісаківна, 1928 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена

у Горьківську область. Знята з обліку спецпоселення 14.02.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГРИГОР'ЄВ Григорій Григорович, 1912 року народження, с. Кантакузівка Вознесенського району Миколаївської області, росіянин, із селян, освічений, проживав у м. Волокаламськ. Не працював. Заарештований 27.12.1941 р. Військовим трибуналом Московського гарнізону 15.08.1942 року засуджений до розстрілу. Верховним судом СРСР 28.09.1942 р. розстріл замінено на 10 років ув'язнення у ВТТ. Реабілітований у 1997 р.

ГРИГОР'ЄВ Зіновій Андрійович, 1923 р. народження, с. Поди Очаківського району Миколаївської області, болгарин, із селян, освічений. Під час Великої Вітчизняної війни перебував у Німеччині. Робітник коксохімічного заводу. Заарештований 10.06.1945 р. Особливою нарадою при МВС СРСР 13.06.1946 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ГРИГОР'ЄВ Сергій Федорович, 1901 р. народження, с. Щербані Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав с. Щербані Вознесенського району Одеської області. Комбайнер у колгоспі. Заарештований 03.08.1938 р. Постановою військового прокурора військової частини від 17.04.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ГРИГОР'ЄВА Тетяна Олексіївна, 1914 р. народження, м. Миколаїв, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Миколаїв, нормувальниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Південно-Казахстанську область. Знята з обліку спецпоселення 24.03.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГРИГОРЕНКО Іван Федорович, 1904 р. народження, с. Привільне Привільнянського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у радгоспі Добра Криниця Баштанського району Одеської області. Тесляр у радгоспі. Заарештований 27.12.1935 р. Одеським обласним судом 07.02.1936 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГРИГОРЕНКО Максим Никифорович, 1888 р. народження, с. Козачі Табори Цюрупінського

району Херсонської області, українець, із селян, малоосвічений. проживав у с. Нововасилівка Снігурівського району Миколаївської області. Повар у радгоспі. Заарештований 15.03.1946 р. Миколаївським обласним судом 02.12.1946 р. засуджений до 10 ув'язнення у ВТТ. Верховним судом УРСР 23.10.1954 р. міра покарання знижена до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГРИГОРЕНКО Микола Захарович, 1894 р. народження, с. Марківка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений, проживав у с. Марківка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Голова колгоспу. Заарештований 10.05.1938 р. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 30.07.1948 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Військовим трибуналом Одеського військового округу 10.06.1960 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ГРИГОРЕНКО Терентій Максимович, 1903 року народження, с. Карлівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Семихатки Доманівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 19.04.1944 р. Доманівським районним відділом НКДБ 20.06.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ГРИГОРЕНКО Федір Іванович, 1902 р. народження, с. Марківка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Марківка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Староста сільської громади. Заарештований 03.04.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 08.01.1945 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ГРИГОРОВ Петро Сергійович, 1901 р. народження, с. Івано-Донино Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Івано-Донино Казанківського району Миколаївської області. Рахівник в колгоспі "Радужний орал". Заарештований 19.06.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС по Миколаївській області 31.07.1945 р.

засуджений до 10 років ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

Григорович Костянтин Петрович, 1887 р. народження, м. Одеса, росіянин, із службовців, освічений, проживав у м. Миколаєві. Вчитель у школі. Заарештований 17.12.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 30.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

ГРИГОРЮК Матвій Никифорович, 1889 року народження, с. Доброве Чернівецької області, українець, із селян, малоосвічений, проживав на х. Зелений Яр Арбузинського району Миколаївської області. Завідуючий Арбузинським дорожнім відділом. Заарештований 23.10.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Одеської області 31.03.1945 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГРИДІН Герасим Омелянович, 1903 р. народження, с. Новокрасне Благодатнівського району Миколаївської області, росіянин, із селян, малоосвічений. До призову на військову службу проживав у с. Новокрасне Благодатнівського району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 28.10.1941 р. особливим відділом НКВС Казанського військового гарнізону 16.08.1942 р. у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Помер у Казанський психіатричний лікарні 11.08.1942 р. Реабілітований у 1997 р.

ГРИМАЙЛО Михайло Григорович, 1909 р. народження, с. Салькове Гайворонського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у м. Первомайську. Машиніст депо залізничної станції "Толта". Заарештований 13.04.1944 р. Постановою Первомайського міського відділу НКВС від 28.10.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ГРИНЕВИЧ Михайло Іванович, 1912 р. народження, с. Григорівка Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївської області. Слюсар Новоодеської МТС. Заарештований 27.03.1947 року. Миколаївським обласним судом 08.05.1947 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ

з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГРИНЬ Тихон Митрофанович, 1898 р. народження, с. Щербані Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, освічений, проживав на залізничній станції Заповідна. Начальник залізничної станції "Заповідна". Заарештований 19.06.1942 р. Військовим трибуналом 29-ї окремої залізничної бригади 26.07.1942 року засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГРИНЮК Климентій Андрійович, 1901 р. народження, с. Шевченко Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Шевченко Новоодеського району Миколаївської області. Рахівник, місце роботи невідоме. Заарештований 14.03.1946 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 27.04.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГРИПП Трохим Спиридонович, 1896 р. народження, станиця Должанська Єйського району Краснодарського краю, росіянин, із службовців, вища освіта, проживав у с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області. Зоотехнік районного земельного відділу. Заарештований 29.06.1938 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 22.08.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ГРИЦАЄНКО Гнат Семенович, 1888 р. народження, с. Любомирівка Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений, проживав у с. Любомирівка Березнегуватського району Миколаївської області. Голова сільради. Заарештований 15.09.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС по Миколаївській області 16.01.1945 р. засуджений до 20 років ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГРИЦЕВСЬКИЙ Тимофій Кирилович, 1899 року народження, с. Бузуварове Веселинівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Бузуварове Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 23.12.1945 р. Військовим трибуналом Одеського військового

округу 19.06.1946 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ГРИЩЕНКО Дмитро Софронівич, 1838 року народження, с. Кози Тилігуло-Березанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Кози Тилігуло-Березанського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 16.09.1936 р. Одеським обласним судом 21.03.1937 р. засуджений до 2 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГРИЩЕНКО Микола Кирилович, 1920 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 28.10.1942 р. Військовим трибуналом 31.12.1942 року засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГРИШКОВ Анатолій Антонович, 1924 р. народження, с. Ново-Юріївка Новобузького району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ново-Юріївка Новобузького району Миколаївської області, чорнороб. Заарештований у 1945 р. На підставі постанов ДКО №9871-С від 18.08.1945 р. та РНК СРСР №3141-950-СС від 21.12.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГРИЩЕНКО Іван Іванович, 1880 р. народження, с. Парутине Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Парутине Очаківського району Миколаївської області. Власник господарства. Заарештований 10.04.1944 р. Військовим трибуналом 82-го стрілецького корпусу 15.03.1946 року засуджений до 4 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГРИЩЕНКО Кузьма Іванович, 1909 р. народження, с. Лузики Понорнинського району Чернігівської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Карл-Лібкнехт Карл-Лібкнехтівського району. Секретар райкому партії. Заарештований 28.07.1938 р. Постановою УНКВС по Одеській області від 04.02.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ГРИЩЕНКО Микола Іванович, 1903 р. народження, м. Очаків, росіянин, із робітників, малоосвічений, проживав у м. Вознесенську. Посада та місце роботи невідомі. Заарештований 22.02.1925 р. Волинським губернським судом 29.05.1926 р. засуджений до 3 років умовно. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ГРИЩЕНКО Михайло Денисович, 1906 р. народження, м. Первомайськ, українець, із робітників, член ВКП(б), малоосвічений, проживав у м. Первомайську. Завідуючий базою Первомайської райспоживспілки. Заарештований 22.08.1946 р. Військовим трибуналом Одеського військового округу 24.03.1947 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ГРИЩЕНКО Михайло Макарович, 1903 року народження, с. Бузове Київської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новокостянтинівка Новобузького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 24.06.1938 р. Миколаївським обласним судом 12.07.1940 р. засуджений до 6 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГРИЩЕНКО Петро Якович, 1898 р. народження, с. Комісарівка Широколанівського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений, проживав у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Агротехнік у колгоспі. Заарештований 14.06.1946 року. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 30.09.1946 засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Військовим трибуналом військ МВС Українського округу 15.11.1946 року міра покарання знижена до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГРИЩУК Сергій Олексійович, 1882 р. народження, с. Молдавка, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Мостове Доманівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 27.02.1931 р. Відомості про винесення вироку по справі відсутні. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ГРІБЕЛЬ Моніка Олексіївна, 1877 р. народження, с. Мариенталь Маринтальського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березансько-

го району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГРІБЛЕ Лізавета Вільгельмівна, 1888 р. народження, с. Волкове Комінтернівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Сталінобадську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГРІВЕ-РЕГЕР Марія Іванівна, 1933 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, соціальне походження невідоме, малоосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГРІПЧ Іларіон Сільвестрович, 1883 р. народження, с. Крукове Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Скобелевому Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 13.10.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 20.11.1937 р. засуджений до 8 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ГРОБЕНКО Леонід Семенович, 1916 р. народження, м. Первомайськ, українець, із селян, малоосвічений, проживав у м. Первомайську. Шлюсар депо на залізничній станції “Голта”. Заарештований 08.04.1944 р. Постановою Первомайського міського відділу НКДБ від 08.07.1944 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ГРОДЗИНСЬКИЙ Григорій Іванович, 1902 року народження, с. Михайлівка Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Бухгалтер у колгоспі. Заарештований 05.11.1935 р. Одеським обласним судом 14.03.1936 р. засуджений до 2

років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ГРОМИК Федір Демидович, 1887 р. народження, с. Костянтинівка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Костянтинівка Арбузинського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 16.10.1933 р. Арбузинським районним народним судом 20.10.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ГРОМОВСЬКИЙ Ілля Григорович, 1897 року народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області, росіянин, із робітників, малоосвічений, до призову на військову службу проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Військовослужбовець. Заарештований 20.09.1942 р. Військовим трибуналом 3-ї запасної стрілецької бригади 15.02.1943 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГРОНАУ Герман Андрійович, 1933 р. народження, с. Олександрівка Володимирівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Олександрівка Володимирівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Башкирську АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 році.

ГРОНСЬКИЙ Антон Улянович, 1892 р. народження, с. Рейдзеву-Шляхетське (Польща), поляк, із селян, малоосвічений, проживав у с. Костянтинівка Арбузинського району Одеської області. Коваль у колгоспі “Жовтнева революція” Арбузинського району. Заарештований 29.08.1937 р. Арбузинським районним відділом НКВС 30.06.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ГРОСМАН Адольф Володимирович, 1937 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ліхтенфельд Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р.

виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГРОСМАН Вільгельм Володимирович, 1933 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ліхтенфельд Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГРОСМАН Володимир Іванович, 1903 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ліхтенфельд Мостівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГРОСМАН Лізавета Петрівна, 1884 р. народження, с. Сліпуха Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Сліпуха Мостівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГРОСМАН Матильда Іванівна, 1921 р. народження, с. Григорівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Григорівка Мостівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГРОСМАН Отілія Володимирівна, 1935 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ліхтенфельд Мостівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви

НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГРОСМАН Розалія Іванівна, 1926 р. народження, с. Григорівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Григорівка Мостівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГРОСМАН Христина Яківна, 1912 р. народження, Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГРОСМАС Іда Володимирівна, 1937 р. народження, Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у Мостівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГРОСС Віктор Фрідріхович, 1893 р. народження, с. Рорбах Ландауського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Рорбах Ландауського району Одеської області, працював у магазині. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.01.1956 року. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГРОСС Емілія Томасівна, 1917 р. народження, с. Фрідгейм Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Фрідгейм Варварівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГРОСС Іда Генріхівна, 1899 р. народження, Польща, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Баштанського району Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГРОСУЛ Василь Йосипович, 1896 р. народження, с. Велика Сербулівка Єланецького району Миколаївської області, молдованин, із селян, малоосвічений, проживав у с. Велика Сербулівка. Колгоспник. Заарештований 15.09.1838 р. Єланецьким районним відділом НКВС 25.04.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ГРОСУЛ Леонтій Олександрович, 1898 р. народження, с. Кумарі Врадіївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Антонівка Доманівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 24.09.1948 р. Військовим трибуналом військ МВС Одеської області 08.12.1948 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ГРОСУЛ Степан Микитович, 1900 р. народження, с. Пересадівка Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Пересадівка Миколаївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 04.05.1933 р. Постановою Миколаївського міського відділу ДПУ від 31.05.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ГРОЦ Валентина Адамівна, 1919 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГРОЦ Карл Карлович, 1914 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директи-

ви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГРУБОВА Роза Герасимівна, 1914 р. народження, с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала на Донбасі, на утриманні чоловіка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 13.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГРУДНЕНКО Михайло Кирилович, 1914 р. народження, с. Натягайлівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, до призову на військову службу проживав у с. Натягайлівка Вознесенського району Одеської області. Військовослужбовець. Заарештований 02.08.1937 р. Військовим трибуналом, назва військового трибуналу невідома, 09.02.1938 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ГРУДНИЦЬКА Катерина Йосипівна, 1914 року народження, с. Братське Братського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Братське Братського району Одеської області, робітниця на заводі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУБАНОВ Юрій Тимофійович, 1884 р. народження, м. Полтава, росіянин, із службовців, освічений, проживав у м. Миколаєві. Бухгалтер у транспортній артілі. Заарештований 15.12.1937 року. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 30.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Реабілітований у 1991 році. Місце поховання невідомо.

ГУБАРЬ Елла Яківна, 1935 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Безанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Безанського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГУБАРЬ Катерина Іванівна, 1906 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГУБАРЬ Яків Якович, 1905 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, працював обліковцем. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГУБЕНКО Іван Феодосійович, 1902 р. народження, с. Тридуби Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Тридуби Кривоозерського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 07.08.1950 р. Одеським обласним судом 10.10.1950 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГУБЕНКО Микола Степанович, 1906 р. народження, с. Тридуби Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Велика Мечетня Кривоозерського району Одеської області. Колгоспник колгоспу "Шлях пролетаріату". Заарештований 10.04.1944 р. Кривоозерським районним відділом НКДБ 15.08.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ГУБЕР – КОНЄВ Ліна Михайлівна, 1930 р. народження, с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеер Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУБЕР Август Якович, 1905 р. народження, с. Какуша Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений.

Проживав у с. Какуша Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГУБЕР Амелія Августівна, 1927 р. народження, с. Какуша Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Какуша Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУБЕР Вільма Августівна, 1929 р. народження, с. Какуша Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Какуша Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУБЕР Ганна Іванівна, 1919 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Ашхабадську область. Знята з обліку спецпоселення 08.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУБЕР Едуард Якович, 1910 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 02.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГУБЕР Емілія Петрівна, 1907 р. народження, с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Про-

живала у с. Какуша Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУБЕР Єва Іванівна, 1890 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУБЕР Іван Готлібович, 1899 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГУБЕР Іван Якович, 1924 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 11.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГУБЕР Іда Іванівна, 1911 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Туркменську РСР. Знята з обліку спецпоселення 08.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУБЕР Леоніда Августівна, 1932 р. народження, с. Какуша Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Какуша Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утри-

манні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУБЕР Ліфа Едуардівна, 1917 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГУБЕР Пилип Якович, 1928 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Джалалабадську область. Знятий з обліку спецпоселення 12.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГУБЕР Софія Іванівна, 1923 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГУБЕР Фріда Августівна, 1937 р. народження, с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУБЕР Христинна Петрівна, 1902 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської

області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГУБЕР Яків Іванович, 1888 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, тесляр. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Помер 22.04.1952 р. Реабілітований 17.04.1991 року.

ГУБЕРТ Альвіна Іванівна, 1936 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Ферганську область. Знята з обліку спецпоселення 08.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУГЕНГЕЙМЕР Емма Карлівна, 1899 р. народження, с. Добра Балка Новобузького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Брусилове Олександрівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУДЕНКО Гаврило Васильович, 1913 р. народження, с. Малинівка Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Широкі Криниці Мостівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 19.01.1948 р. Військовим трибуналом військ МВС Одеської області 17.09.1948 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГУДЕС Павло Данилович, 1907 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освічений, проживав у м. Миколаєві. Електрик Миколаївського торгового порту. Заарештований 03.07.1938 р. УНКВС по Миколаївській області

04.12.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ГУДЗЕНКО Іван Ларіонович, 1889 р. народження, с. Очинкове Київської губернії, українець, із селян, малоосвічений, проживав на х. Новий Городок Покровської сільської ради Очаківського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 25.02.1931 р. Особливою нарадою при колегії ДПУ УСРР 25.04.1931 р. виселений у Північний край на три роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ГУДИМЕНКО Григорій Романович, 1891 р. народження, с. Малинівка Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Молдавка Привільнянського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 12.04.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 25.12.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ГУЗЕВИЧ Володимир Гаврилович, 1882 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із дворян, середня освіта, проживав у м. Миколаєві. Інженер промислового банку м. Миколаєва. Заарештований 16.10.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 24.12.1945 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ГУЗИКЕВИЧ Євген Дмитрович, 1922 р. народження, с. Березівка Березівського району Одеської області, українець, із робітників, середня освіта, проживав у м. Вознесенську. Військовослужбовець. Заарештований 09.10.1944 року. Військовим трибуналом 20-ї гвардійської стрілецької дивізії 1.11.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГУЗЬ Гнат Маркович, 1890 р. народження, с. Новоолександрівка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новоолександрівка Баштанського району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований 02.04.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 21.08.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ГУЗЯ Петро Михайлович, 1883 р. народження, с. Троїцьке Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, данні про освіту відсутні, проживав у с. Троїцьке Новоодеського району Миколаївської області. Посада та місце роботи невідоме. Заарештований 17.12.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.01.1938 р. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

ГУК Агнеса Йосипівна, 1914 р. народження, с. Кринички Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Кринички Варварівського району Миколаївської області, доярка. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови ДКО від 12.09.1941 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 25.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУК Берта Микитівна, 1913 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУК Варвара Іванівна, 1915 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГУК Варвара Петрівна, 1928 р. народження, с. Кринички Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Кринички Варварівського району Миколаївської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУК Вільгельміна Георгіївна, 1891 р. народження, с. Кринички Варварівського району

Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Кринички Варварівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУК Ганна Йосипівна, 1911 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУК Георгій Георгійович, 1935 р. народження, с. Волкове Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Волкове Мостівського району Одеської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 році. На підставі постанови ДКО №698-СС від 21.09.1941 р. виселений у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГУК Георгій Іванович, 1900 р. народження, с. Ландау Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГУК Георгій Петрович, 1914 р. народження, с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 09.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГУК Гізмунд Гізмундович, 1936 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новий Кандель Березівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме.

Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГУК Ельвіра Георгіївна, 1935 р. народження, с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУК Емілія Севастьянівна, 1932 р. народження, с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУК Єва Іванівна, 1900 р. народження, с. Карлсруе Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Бобринець Кіровоградської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Іванівську область. Знята з обліку спецпоселення 13.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУК Єфросинія Севастьянівна, 1934 р. народження, с. Штенфельд Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Штенфельд Варварівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУК Іван Лаврентійович, 1936 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від

11.10.1945 року виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГУК Іда Никодимівна, 1912 р. народження, с. Волкове Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Волкове Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГУК Ірина Петрівна, 1921 р. народження, с. Кринички Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Кринички Варварівського району Миколаївської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУК Йосип Михайлович, 1932 р. народження, с. Кринички Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Кринички Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГУК Йосип Петрович, 1932 р. народження, с. Кринички Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Кринички Варварівського району Миколаївської області, навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГУК Климентина Матвіївна, 1937 р. народження, с. Волкове Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Волкове Мостівського району Одеської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Акмолинську область. Подаль-

ша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГУК Лізавета Петрівна, 1917 р. народження, с. Кринички Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Кринички Варварівського району Миколаївської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУК Магдалина Севаст'янівна, 1926 р. народження, с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУК Михайло Лаврентійович, 1932 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГУК Міна Севаст'янівна, 1937 р. народження, с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУК Олександр Михайлович, 1910 р. народження, с. Широкий Роздол Братського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Широкий Роздол Братського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений

у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГУК Олена Георгіївна, 1930 р. народження, с. Волкове Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Волкове Мостівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГУК Роза Михайлівна, 1936 р. народження, с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Казахстан. Знята з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУК Флоріан Бенедиктович, 1912, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, камінщик. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Марійську АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГУК Християн Лаврентійович, 1937 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Одеської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГУК Целестина Георгіївна, 1901 р. народження, с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Штенфельд Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУКК Лізавета Францівна, 1911 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУЛІЄНКО Сергій Пилипович, 1919 р. народження, с. Волошине Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, освічений, до призову на військову службу проживав у м. Одесі. Військовослужбовець. Заарештований 25.04.1943 р. Військовим трибуналом П'ятигорського військового гарнізону 13.05.1943 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ГУЛЬ Яків Іванович, 1882, с. Володимирівка Новобузького району Одеської області, росіянин, із селян, освічений, проживав у с. Володимирівка Новобузького району Одеської області. Вчитель у школі. Заарештований 05.05.1933 р. Новобузьким районним народним судом 09.06.1933 року засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Верховного суду УСРР від 17.05.1935 р. міра покарання знижена до 4 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГУЛЬКО Євламій Мефодійович, 1905 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, до призову на військову службу проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Військовослужбовець. Заарештований 22.05.1942 р. Військовим трибуналом 385-ї стрілецької дивізії 30.05.1942 р. засуджений до розстрілу. Страчений 01.06.1942 р. Реабілітований у 1967 р.

ГУЛЬКО Роман Матвійович, 1899 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 13.07.1937 р. Одеським обласним судом 20.07.1939 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Верховним судом СРСР 23.12.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома.

ГУЛЯЄВ Володимир Євгенійович, 1918 р. народження, с. Середня Ольшанка Кривцовського району Курської області, росіянин, із селян, освічений, проживав у с. Каборга Очаківського району Одеської області. Діловод, місце роботи невідоме. Заарештований 27.02.1937 р. Одеським обласним судом 20.07.1937 р. засуджений до 4 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ГУЛЯЄВ Тимофій Онисимович, 1914 р. народження, с. Новокрасівське Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, вища освіта, місце проживання невідоме. Агроном, місце роботи невідоме. Заарештований 15.10.1945 р. Військовим трибуналом Смоленського військового округу 17.01.1946 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГУН Аргур Карлович, 1936 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Ленінобадську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГУН Єлизавета Яківна, 1875 р. народження, с. Марине Березівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена, проживала у с. Ватерлоо Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована 03.11.1937 р. Постановою УНКВС по Одеській області від 13.02.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

ГУН Карл Петрович, 1901 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, механік МТС. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО від 18.08.1945 р. та директиви МВС СРСР №97 від 20.04.1946 р. виселений у Ленінобадську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГУН Ліна Карлівна, 1931 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Микола-

ївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Таджикиську РСР. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУН Маргарита Генріхівна, 1904 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Таджикиську РСР. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУН Олена Парфентіївна, 1907 р. народження, с. Широкий Роздол Братського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Широкий Роздол Братського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУН Ольга Яківна, 1930 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 14.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГУН Софія Яківна, 1912 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУН Фріда Яківна, 1932 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала

у с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГУН Яків Якович, 1903 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Іркутську область. Знятий з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 року.

ГУНТ-БЕНДЕР Фріда Іванівна, 1926 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 21.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУНЧЕНКО Іван Семенович, 1886 р. народження, с. Анатолівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, данні про освіту відсутні, проживав у с. Анатолівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник у колгоспі. Заарештований 19.12.1937 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.01.1938 р. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

ГУР'ІВА Лізавета Яківна, 1924 р. народження, с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївської області, рахівник у тракторній бригаді. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.06.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГУР'ІВ Пилип Тихонович, 1892 р. народження, с. Володимирівка, Володимирівського району Миколаївської області, українець, із

селян, малоосвічений, проживав у с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 01.11.1944 року. Військовим трибуналом військ НКВС по Миколаївській області 29.05.1945 р. засуджений до 10 років ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГУРА Іван Дмитрович, 1927 р. народження, с. Федорівка Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Федорівка Березнегуватського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 23.04.1951 р. Військовим трибуналом Північного флоту 04.12.1951 р. засуджений до 25 років ВТТ. 19.11.1954 р. міра покарання замінена на 10 років ВТТ з конфіскацією майна. Покарання відбував у Каргопольтабі МВС СРСР. Реабілітований у 1991 р.

ГУРА Феодосій Данилович, 1900 р. народження, с. Федорівка Березнегуватського району, українець, із селян, освічений, місце проживання невідоме. Завідувач ферми колгоспу ім. Войкова. Заарештований 17.03.1938 р. Трійкою УНКВС Миколаївської області 16.04.1938 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГУРЕВИЧ Циля Мусіївна, 1905, р. народження с. Ефінгар Миколаївського округу, єврейка, із міщан, малоосвічена, проживала у с. Ефінгар Миколаївського округу. Домогосподарка. Заарештована 16.04.1927 р. Миколаївським окружним відділом ДПУ 06.10.1927 р. справу припинено. Реабілітована у 1999 році.

ГУРМАЗА Сидір Іванович, 1893 р. народження, с. Себіне Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Тернувате Миколаївського району Миколаївської області. Конюх у колгоспі. Заарештований 19.04.1947 р. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 05.06.1947 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. 20.05.1955 р. міра покарання знижена до 7 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Карагандинського обласного суду 25.11.1955 р. звільнений з ув'язнення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ГУРОВ Самуїл Якович, 1895 р. народження, с. Благодатне Арбузинського району Одеської

області, росіянин, із селян, малоосвічений, проживав у с. Благодатне Арбузинського району Одеської області. Комірник у колгоспі. Заарештований 6.01.1933 р. Постановою Арбузинського районного відділу ДПУ від 28.05.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ГУССВА Клавдія Олексіївна, 1894 р. народження, м. Синельникове Дніпропетровської області, українка, із селян, вища освіта, проживала у м. Миколаєві. Викадач, місце роботи невідоме. Заарештований 13.09.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 27.09.1945 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Військовим трибуналом Одеського військового округу 22.07.1955 року міра покарання знижена до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1992 р.

ГУСС Феодосій Іванович, 1886 р. народження, с. Нова Пристань Вознесенського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Нова Пристань Вознесенського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 07.10.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 29.01.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ГУССЕР Зельма Робертівна, 1932 р. народження, с. Шенвізе Ольгінського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нікопольське Володимирівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУСТ Альберт Генріхович, 1921 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, червоноармієць. Заарештований у 1942 р. На підставі постанови ДКО від 18.07.1945 р. виселений у Нижній. Тагіл. Знятий з обліку спецпоселення 24.01.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГУСТ Генріх Генріхович, 1897 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Микола-

ївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 13.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГУСТ Генріх Кондратійович, 1899 р. народження, с. Цебрикове Цебриківського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Челябінську область. Знятий з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 року.

ГУСТ Емма Іванівна, 1936 р. народження, с. Рорбах Ландауського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Місце проживання невідоме, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Асбест. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГУСТ Іван Генріхович, 1914 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Дальбуд МВС. Знятий з обліку спецпоселення 23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГУСТ Іван Петрович, 1925 р. народження, с. Сергіївка Врадіївського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Сергіївка Врадіївського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ДКО №9871-С від 18.08.1945 р. та директиви МВС СРСР №97 від 20.04.1946 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 29.12.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГУСТ Карл Миколайович, 1893 р. народження, с. Рорбах Березівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у

с. Рорбах Березівського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГУСТ Лідія Андріївна, 1936 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГУСТ Лізавета Яківна, 1893 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГУСТ Марія Петрівна, 1930 р. народження, с. Шевченкове Врадіївського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Сергіївка Врадіївського району Одеської області, навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГУСТ Марта Яківна, 1920 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолінську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГУСТ Павлина Матвіївна, 1902 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області, працівник сільського господарства. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви

НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Челябінську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУСТ Петро Петрович, 1894 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Сергіївка Врадівського району Миколаївської області, колгоспник. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГУСТ Фріда Іванівна, 1911 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, чорноробка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГУСТ Фріда Яківна, 1912 р. народження, с. Рорбах Ландауського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Ландауського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 02.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ГУСТ Христина Генріхівна, 1895 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ГУТ Яків Іларіонович, 1884 р. народження, х. Людмилівка Братського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова, проживав у с. Вовки Братського району Миколаївської області. Не працював. Заарештований 18.04.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 22.02.1945 р. засуджений до 10 років ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 році.

ГУТМАХЕР Антон Якович, 1911 р. народження, с. Зульц Ландауського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Останнє місце проживання невідоме. Останнє місце роботи невідоме. Дата арешту невідома. На підставі постанови ТОКО СРСР від 18.07.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку 28.05.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГУТМАХЕР Антоніна Климентівна, 1923 р. народження, с. Ново-Миколаївка Врадівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ново-Миколаївка Врадівського району Одеської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУТМАХЕР Берта Рафаїлівна, 1931 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУТМАХЕР Едуард Якович, 1928 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, на утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови ЦВК та РНК СРСР від 01.02.1930 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 07.06.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГУТМАХЕР Йосип Пилипович, 1895 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, робітник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.08.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГУТМАХЕР Йосип Якович, 1919 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, шофер. Заарештований у 1931 р. На підставі постанови ЦВК та РНК СРСР від 01.02.1930 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 07.06.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГУТМАХЕР Лізавета Павлівна, 1899 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУТМАХЕР Марія Миколаївна, 1885 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, домогосподарка. Заарештована у 1931 р. На підставі постанови ЦВК та РНК СРСР від 01.02.1930 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 07.06.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУТМАХЕР Олена Рафаїлівна, 1935 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Одеської області, не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. засуджена до виселення у м. Новосибірськ. Знята з обліку 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУТМАХЕР Рафаїл Рафаїлович, 1928, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Одеської області, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 28.08.1941 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГУТМАХЕР Севастьян Якович, 1914 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, домогосподар. Заарештований у 1931 р. На підставі постанови ЦВК та РНК СРСР від 01.02.1930 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 07.06.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ГУТОВСЬКИЙ Григорій Романович, 1892 р. народження, с. Прогрес Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Прогрес. Одноосібник. Заарештований 06.03.1931 р. Баштанським районним відділом ДПУ 26.03.1931 р. справу припинено. Виселений за межі УРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ГУЦ Петро Микитович, 1904 р. народження, с. Дароолександрівка Снігурівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Дароолександрівка Снігурівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 30.04.1948 р. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 03.06.1948 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Військовим трибуналом Одеського військового округу 14.01.1955 р. міра покарання знижена до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГУЦАЛО Тимофій Кирилович, 1912 р. народження, с. Секретарка Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, середня освіта, до призову на військову службу проживав у с. Секретарка Кривоозерського району Одеської області. Червоноармієць. Заарештований 21.01.1936 р. Військовим трибуналом 6-го стрілецького корпусу Київського військового округу 20.04.1936 р. засуджений до 4 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ГУЦОЛ Микола Семенович, 1891 р. народження, с. Софіївка Благодатнівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Софіївка Благодатнівського району Одеської області. Колгоспник у колгоспі ім. Ворошилова. Заарештований 29.04.1937 р. Постановою Благодатнівського районного від-

ділу НКВС від 16.11.1937 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ГУЧ Ганна Петрівна, 1919 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Асмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ГУЩІН Дмитро Феодосійович, 1904 р. народження, с. Коростелеве Ржевського району Калінінської області, росіянин, із робітників,

член ВКП(б), середня освіта, проживав у м. Миколаєві. Помічник начальника механічного заводу №200. Заарештований 14.07.1938 р. УНКВС по Миколаївській області 21.05.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ГЮНТЕР Пияда Йоганівна, 1926 р. народження, с. Ново-Миколаївка Врадіївського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ново-Миколаївка Врадіївського району Одеської області, останнє місце роботи невідоме. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДОВІДКА

З ІСТОРІЇ АДМІНІСТРАТИВНО-ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ЗМІН НА МИКОЛАЇВЩИНІ (1937 – 2004)

22 вересня 1937 р. ЦВК СРСР ухвалив постанову про розукрупнення Харківської, Київської, Вінницької й Одеської областей¹. Одеська область була поділена на Одеську і *Миколаївську*. До складу Миколаївської області увійшли три міста обласного підпорядкування – Миколаїв, Херсон і Кірово, а також 38 районів, у тому числі 29 районів зі складу Одеської області і 9 – зі складу Дніпропетровської.

Складовою частиною *Миколаївської області* стали такі райони: Аджамський, Баштанський, Березнегуватський, Бериславський, Бобринецький, Варварівський, Великоолександрівський, Великолепетиський, Витязівський, Володимирівський, Голопристанський, Горностаївський, Долинський, Єланецький, Єлисаветградківський, Знам'янський, ім. Фріца Геккерта, Казанківський, Калініндорфський, Компаніївський, Каховський, Новгородківський, Новобузький, Нововоронцовський, Новоодеський, Новопразький, Новотроїцький, Олександрійський, Очаківський, Петрівський, Привільнянський, Скадовський, Снігурівський, Тилігуло-Березанський, Устинівський, Хорлівський, Цюрупинський і Чаплинський.

10 січня 1939 р. Указом Президії Верховної Ради СРСР була створена Кіровоградська область, а м. Кірово перейменовано на м. *Кіровоград*².

З Миколаївської області до складу Кіровоградської області відійшли м. Кіровоград і 13 районів: Аджамський, Бобринецький, Витязівський, Долинський, Єлисаветградківський, Знам'янський, Кіровоградський сільський, Компаніївський, Новгородківський, Новопразький, Олександрійський, Петрівський, Устинівський.

У 1939 р. були створені Білозерський, Херсонський і Миколаївський сільський райони, а район ім. Фріца Геккерта ліквідований.

Напередодні Великої Вітчизняної війни до складу *Миколаївської області* входили такі райони: Баштанський, Білозерський, Березнегуватський, Бериславський, Варварівський, Великоолександрівський, Голопристанський, Горностаївський, Єланецький, Каланчацький, Каховський, Калініндорфський, Казанківський, Миколаївський, Новоодеський, Новобузький, Нововоронцовський, Очаківський, Привільнянський, Скадовський, Снігурівський, Тилігуло-Березанський, Херсонський, Цюрупинський та Чаплинський. Арбузинський, Благодатнівський, Братський, Великоградіївський, Веселинівський, Вознесенський, Доманівський, Кривоозерський, Мостівський і Первомайський райони входили до складу *Одеської області*.

В період тимчасової нацистської окупації територія Миколаївської області в її нинішніх межах була поділена між Німеччиною і Румунією. Західні райони були включені у Голтянський та Очаківський повіти румунського губернаторства Трансїстрії, а райони, розташовані до сходу від р. Буг, увійшли до генеральних округів «Миколаїв» і «Таврія».

Після визволення області від нацистської окупації в її адміністративно-територіальному поділі сталися такі зміни:

– згідно з Указом Президії Верховної Ради УРСР від 30 березня 1944 р. була створена *Херсонська область*³, у зв'язку з чим зі складу Миколаївської області відійшли м. Херсон і райони: Білозерський, Бериславський, Великоолександрівський, Голопристанський, Горностаївський, Каланчацький, Калініндорфський, Каховський, Нововоронцовський, Скадовський, Херсонський, Цюрупинський, Чаплинський. Цим же указом Миколаївській області були передані *Арбузинський, Благодатнівський, Братський, Веселинівський і Вознесенський райони Одеської області*,

– відповідно до Указу Президії Верховної Ради УРСР від 12 вересня 1944 р. центр Миколаївського району був перенесений з м. Миколаїв до с. Жовтневе, а *Миколаївський район* перейменований у *Жовтневий*⁴. Згідно з Указом Президії Верховної Ради УРСР від 5 грудня 1944 р. центр Благодатнівського району був перенесений з с. Благодатне до с. Лиса Гора, а *Благодатнівський район* перейменований у *Лисогірський*⁵;

Указом Президії Верховної Ради УРСР від 8 серпня 1945 р. проведено розукрупнення *Варварівського і Тилігуло-Березанського районів* і створений *Широколанівський район* з центром у с. Широколанівка⁶.

На підставі Указу Президії Верховної Ради УРСР від 17 лютого 1954 р. до складу Миколаївської області увійшли 5 районів Одеської області: *Великоврадіївський, Доманівський, Кривоозерський, Мостівський, Первомайський*⁷.

У 1957 р. згідно з Указом Президії Верховної Ради УРСР від 7 червня 1957 р. був ліквідований *Широколанівський район*, а його сільради передані *Варварівському і Веселинівському* районам⁸.

Указом Президії Верховної Ради УРСР від 21 січня 1959 р. ліквідовано такі райони: *Володимирівський* – з переходом його сільрад до Березнегуватського і Казанківського районів, *Лисогірський* – з переходом сільрад до Арбузинського і Первомайського районів, *Мостівський* – з переходом сільрад до Веселинівського і Доманівського районів, *Привільнянський* – з переходом сільрад до Баштанського, Єланецького і Новобузького районів⁹.

Рішенням виконкому Миколаївської обласної Ради депутатів трудящих від 20 січня 1961 р. смт *Варварівка* Варварівського району включено в смугу м. Миколаїв з підпорядкуванням території селища Центральної районній Раді депутатів трудящих¹⁰. Тим же рішенням с. *Балабанівка* Жовтневого району включено в смугу смт Жовтневе того ж району; а також віднесено до категорії міст районного підпорядкування смт *Жовтневе* Жовтневого району, смт *Новий Буг* Новобузького району, смт *Снігурівка* Снігурівського району.

Указом Президії Верховної Ради УРСР від 30 грудня 1963 р. віднесені у підпорядкування Миколаївської обласної (промислової) Ради депутатів трудящих м. *Миколаїв* – з м. *Жовтневе*, а також м. *Вознесенськ* та м. *Первомайськ* – з смт *Підгородна*¹¹.

У січні 1963 р. на підставі Указу Президії Верховної Ради УРСР від 30 грудня 1962 р. проведено укрупнення сільських районів Миколаївської області. Були створені райони: *Баштанський, Братський, Вознесенський, Доманівський, Миколаївський, Новобузький, Новоодеський, Первомайський, Снігурівський*¹².

Рішенням виконкому Миколаївської обласної Ради депутатів трудящих від 8 квітня 1963 р. с. *Баштанка* Баштанського району віднесено до категорії селищ міського типу¹³.

Рішенням виконкому Миколаївської обласної (сільської) Ради депутатів трудящих від 4 квітня 1964 р. по Миколаївському району об'єднано села Адамівка, Вільне, Малиші та Тилігуло-Березанка Тилігуло-Березанського району в один населений пункт, найменованій с. *Березанка*, а сільрада перейменована на Березанську¹⁴.

Рішенням виконкому Миколаївської обласної (сільської) Ради депутатів трудящих від 14 листопада 1964 р. перейменовано с. Велика Врадіївка Первомайського району у с. *Врадіївка* і Великоврадіївська сільрада – у Врадіївську¹⁵.

Президія Верховної Ради УРСР Указом від 4 січня 1965 р. внесла нові зміни в адміністративне районування УРСР, затвердивши 394 райони республіки¹⁶. До складу Миколаївської області увійшли 16 районів: *Баишанський, Березнегуватський, Братський, Веселинівський, Вознесенський, Доманівський, Єланецький, Жовтневий, Казанківський, Кривоозерський, Миколаївський, Новобузький, Новоодеський, Очаківський, Первомайський та Снігурівський*

Цим же Указом м. *Вознесенськ* віднесено до категорії міст районного підпорядкування, а міста *Миколаїв* та *Первомайськ* залишені містами обласного підпорядкування.

Рішенням виконкому Миколаївської обласної Ради депутатів трудящих від 8 липня 1966 р. с. *Березанка* Миколаївського району віднесено до категорії селищ міського типу¹⁷.

На підставі Указу Президії Верховної Ради УРСР від 8 грудня 1966 р. було проведено розукрупнення Братського, Кривоозерського, Миколаївського, Очаківського та Первомайського районів¹⁸, в результаті чого були утворені райони: *Арбузинський, Березанський та Врадіївський*.

Рішенням виконкому Миколаївської обласної Ради депутатів трудящих від 21 квітня 1967 р. с. *Казанка* – центр Казанківського району – віднесено до категорії селищ міського типу¹⁹.

Рішенням виконкому Миколаївської обласної Ради депутатів трудящих від 21 липня 1967 р. с. *Арбузинка* – центр Арбузинського району – віднесено до категорії селищ міського типу²⁰.

Рішенням виконкому Миколаївської обласної Ради депутатів трудящих від 14 жовтня 1967 р. с. *Врадіївка* – центр Врадіївського району – віднесено до категорії селищ міського типу²¹.

Рішенням виконкому Миколаївської обласної Ради депутатів трудящих від 4 червня 1968 р. с. *Олександрівка* Вознесенського району віднесено до категорії селищ міського типу²². Рішенням виконкому Миколаївської обласної Ради депутатів трудящих від 19 липня 1968 р. с. *Єланець*, центр Єланецького району і селище Ольшанське Миколаївського району віднесено до категорії селищ міського типу²³.

Згідно з рішеннями виконкому Миколаївської обласної Ради депутатів трудящих від 25 вересня 1973 р. підпорядковано районним Радам м. Миколаїв: *Великокорениську* селищну Раду Миколаївського району – Заводській районній Раді, а *Матвіївську* сільраду Новоодеського району – Центральній районній Раді²⁴.

Указом Президії Верховної Ради УРСР від 27 грудня 1973 р. у м. Миколаїв створено *Корабельний район*, м. *Жовтнєве* Жовтневого району включено до смуги м. Миколаєва, *Жовтнєву міськраду* ліквідовано²⁵.

Указом Президії Верховної Ради УРСР від 3 березня 1975 р. *Вознесенськ* віднесено до категорії міст обласного підпорядкування²⁶.

Указом Президії Верховної Ради УРСР від 21 січня 1976 р. смт *Нова Одеса* – центр Новоодеського району – віднесено до категорії міст районного підпорядкування²⁷.

Рішенням виконкому Миколаївської обласної Ради депутатів трудящих від 28 квітня 1976 р. с. *Костянтинівка* Арбузинського району віднесено до категорії міст районного підпорядкування²⁸.

Рішенням виконкому Миколаївської обласної Ради депутатів трудящих від 14 вересня 1976 р. с. *Кудрявцівка* Веселинівського району віднесено до категорії міст районного підпорядкування²⁹.

Указом Президії Верховної Ради УРСР від 11 березня 1987 р. смт *Баштанка* – центр Баштанського району – віднесено до категорії міст районного підпорядкування³⁰.

Рішенням виконкому Миколаївської обласної Ради депутатів трудящих від 24 лютого 1987 р. с. *Матвіївка* Матвіївської сільради Центрального району м. Миколаїв віднесено до категорії селищ міського типу, селищну Раду найменовано Матвіївською³¹.

Указом Президії Верховної Ради УРСР від 2 квітня 1987 р. новозбудованому пункту Південно-Української атомної електростанції присвоєно найменування м. *Южноукраїнськ* і віднесено до категорії міст обласного підпорядкування³².

Указом Президії Верховної Ради УРСР від 3 березня 1988 р. *Білоусівська сільрада* Миколаївської області передана до складу Великоолександрівського району Херсонської області³³.

Указом Президії Верховної Ради УРСР від 6 лютого 1991 р. м. *Очаків* – центр Очаківського району – віднесено до категорії міст обласного підпорядкування³⁴.

1. Собрание законов и распоряжений Правительства СССР, 1937, № 63, отдел 1.
2. Газ. «Известия», 1939, 11 січня.
3. Газ. «Південна правда», 1944, 26 квітня.
4. Відомості Верховної Ради УРСР, 1945, № 7-8.
5. Там само.
6. «Південна правда», 1945, 15 серпня
7. Відомості Верховної Ради УРСР, 1954, № 2, ст. 38.
8. Відомості Верховної Ради УРСР, 1957, № 5, розділ 3.
9. Відомості Верховної Ради УРСР, 1959, № 3, ст. 47.
10. Відомості Верховної Ради УРСР, 1961, № 7.
11. Відомості Верховної Ради УРСР, 1963, № 2, ст. 31
12. Там само, ст. 35.
13. Відомості Верховної Ради УРСР, 1963, № 21.
14. Відомості Верховної Ради УРСР, 1964, № 30.
15. Відомості Верховної Ради УРСР, 1964, № 51.
16. Відомості Верховної Ради УРСР, 1965, № 3, ст. 64.
17. Відомості Верховної Ради УРСР, 1966, № 27.
18. Відомості Верховної Ради УРСР, 1966, № 48, ст. 293.
19. Відомості Верховної Ради УРСР, 1967, № 17.
20. Відомості Верховної Ради УРСР, 1967, ст. 31.
21. Відомості Верховної Ради УРСР, 1967, № 43.
22. Відомості Верховної Ради УРСР, 1968, № 25.

23. Відомості Верховної Ради УРСР, 1968, № 32.
24. Відомості Верховної Ради УРСР, 1973, № 41.
25. Відомості Верховної Ради УРСР, 1974, № 1, ст. 11.
26. Відомості Верховної Ради УРСР, 1975, № 10, ст.110.
27. Відомості Верховної Ради УРСР, 1976, № 5, ст. 47.
28. Відомості Верховної Ради УРСР, 1976, № 20.
29. Відомості Верховної Ради УРСР, 1976, № 40.
30. Відомості Верховної Ради УРСР, 1987, № 12, ст. 221.
31. Відомості Верховної Ради УРСР, 1987, № 13.
32. Відомості Верховної Ради УРСР, 1987, № 15, ст. 262.
33. Відомості Верховної Ради УРСР, 1988, № 11, ст. 274.
34. Відомості Верховної Ради УРСР, 1991, № 9, ст. 80.

*Заст. начальника відділу інформації
та використання документів
держархіву Миколаївської області*

М.О.Мельник

ЗМІСТ

Від редакційної колегії	5
Розділ I. Масові репресії на Миколаївщині у 20 – 30-ті роки ХХ століття	10
Розділ II. Мовою документів	107
№ 1. Витяг з протоколу засідання Миколаївського губревкому про боротьбу з повстанським рухом (9 лютого 1920 р.).....	107
№ 2. Інструкція РНК УСРР військовим частинам, місцевим органам влади щодо придушення селянських повстань (20 квітня 1920 р.)	108
№ 3. Постанова губернської військово-слідчої колегії про віддання до суду командира продзагону В.А. Афанасьєва (4 червня 1920 р.).....	111
№ 4. З інформації Миколаївського губвиконкому РНК УСРР про дії повстанських загонів на території губернії (не раніше 31 липня 1920 р.)	112
№ 5. Повідомлення інформаційного відділу ЦК КП(б)У про придушення селянських повстань в Миколаївській губернії (27 серпня 1920 р.)	113
№ 6. Витяг з інформації Миколаївського повітового виконкому губернському відділу управління про дії повстанських загонів на території повіту (не раніше 31 серпня 1920 р.)	114
№ 7. Інформація Миколаївського повітового виконкому губернського відділу управління про дії повстанських загонів на території повіту (3 вересня 1920 р.)	115
№ 8. Інформація Миколаївського повітового виконкому губернському відділу управління про дії повстанських загонів на території повіту (4 вересня 1920 р.).....	115
№ 9. Витяг з повідомлення Миколаївського губвиконкому РНК УССР про дії повстанських загонів на території губернії (23 вересня 1920 р.)	116
№10. Витяг з інформації Миколаївського губвиконкому РНК УСРР про бандитизм (1 жовтня 1920 р.)	117
№ 11. Заява жителя х. Каменюки Вознесенського повіту І.М. Гайдамаки Миколаївському губернському ревтрибуналу про повернення йому конфіскованого майна (22 січня 1922 р.)	118
№ 12. Звернення губернської надзвичайної комісії до громадян міста Миколаєва і губернії (12 травня 1921 р.)	118
№ 13. Акт конфіскації майна жителя с. Раштадт Д. Біллера за невиконання продподатку (29 травня 1921 р.)	119
№ 14. Протокол засідання Раштадської волосної продовольчої наради про конфіскацію майна жителя с. Раштадт Д. Біллера за невиконання продовольчого податку та приховування зерна (29 травня 1921 р.).....	121
№ 15. Акт конфіскації майна у жителя с. Єланець С.К. Івона за невиконання продовольчого податку (5 червня 1921 р.)	122
№ 16. Опис майна, конфіскованого у жителя с. Воронівка Вознесенського повіту Р. Кочерги за приховування хліба (не раніше 11 червня 1921 р.)	122

№ 17. Акт про оголошення заручником та опис майна жителя Мертвоводських хуторів Вознесенської волості Ярошенка за невиконання продподатку (12 червня 1921 р.)	123
№ 18. Акт про оголошення заручником та опис майна жителя Мертвоводських хуторів Вознесенської волості А. Остапенка за невиконання продподатку (12 червня 1921 р.)	124
№ 19. Вирок виїзної сесії Одеського губерньського революційного трибуналу про справі жителя с. Олександрівка Вознесенського повіту Н.П. Остапенка за несплату продовольчого податку (28 жовтня 1921 р.)	124
№ 20. Вирок Одеського губревтрибуналу про ув'язнення в концтабір та конфіскацію зерна у жителя с. Капітанка Вознесенського повіту І.І. Шоха (28 жовтня 1921 р.)	125
№ 21. Вирок Одеського губревтрибуналу про ув'язнення в концтабір жителя с. Олександрівка Вознесенського повіту М.П. Коновалова за невиконання продовольчого податку (28 жовтня 1921 р.)	126
№ 22. Витяг з наказу Вознесенського повітового особливого продовольчого комітету про покарання заручників за несплату продовольчого податку (15 листопада 1921 р.)	126
№ 23. Вирок Одеського губревтрибуналу про ув'язнення в концтабір та конфіскацію майна жителів с. Софіївка Вознесенського повіту за невиконання продовольчого податку (17 листопада 1921 р.)	127
№ 24. Вирок губревтрибуналу про ув'язнення в концтабір та конфіскацію майна жителів Вознесенського повіту за невиконання продовольчого податку (24 грудня 1921 р.)	127
№ 25. Витяг з телеграми начальника Новоодеського політбюро В. Чорного губерньській Надзвичайній комісії про виступи селян с. Нова Одеса. проти політики місцевих органів влади (4 січня 1922 р.)	128
№ 26. Повідомлення Миколаївського відділення Наркомпроду УСРР про категорії вироків, ухвалених продовольчими революційними трибуналами губернії за несплату податків (31 січня 1922 р.)	129
№ 27. Протокол Обідо-Василівського волвиконкому про виселення за межі губернії жителів х. Красний Рогачик за невиконання продовольчого податку (3 березня 1922 р.)	129
№ 28. Циркулярна інструкція ЦК КП (б)У з організації вилучення церковних цінностей (4 квітня 1922 р.)	130
№ 29. Протокол засідання Обідо-Василівського волвиконкому про створення Комісії для вилучення церковних цінностей (23 квітня 1922 р.)	131
№ 30. Наказ начальника гарнізону про оголошення військового стану у Обідо-Василівській волості та арешт заручників у зв'язку з виступами селян (26 квітня 1922 р.)	132
№ 31. Інформація комісара с. Снігурівка Херсонському повітовому виконкому про виступ селян Обідо-Василівки проти вилучення церковних цінностей (не раніше 26 квітня 1922 р.)	132
№ 32. Протокол засідання Обідо-Василівського волосного партійного осередку про виступи селян проти вилучення церковних цінностей (26 квітня 1922 р.)	134

№ 33. Протокол засідання представників Обідо-Всилівського волревкому (27 квітня 1922 р.).....	134
№ 34. Інструкція для проведення вилучення церковних цінностей в Одеській губернії (не раніше квітня 1922 р.)	135
№ 35. Витяг із звіту про роботу Миколаївського губревтрибуналу за червень місяць 1922 р. – (справа Бармашової) (не раніше липня 1922 р.).....	136
№ 36. Таємне розпорядження Миколаївського губвиконкому про обмеження діяльності «тихоновського» крила РПЦ та підтримку «Живої Церкви» (16 вересня 1922 р.)	137
№ 37. Циркуляр Миколаївського повітового виконавчого комітету про підтримку організації на місцях груп «Живої Церкви» [не раніше вересня 1922 р.].....	137
№ 38. Циркуляр Вознесенського повітового комітету про організацію розколу РПЦ та підтримку «обновленців» (27 жовтня 1922 р.)	138
№ 39. Доповідь в ЦК КП(б)У «Про становище церкви в Україні», що характеризує розмах розколу православної церкви (серпень 1923 р.)	141
№ 40. Циркуляр Одеського Округного Відділу УНКВС про чистку релігійних громад, що не належать до обновленського крила РПЦ (жовтень 1923 р.)	141
№ 41. Заява Миколаївської громади УАПЦ до ВУЦВКу про повернення у користування парафіяльного храму..[не раніше 1924 р.].....	141
№ 42. Приватний лист священника Новопетровської громади УАПЦ П. Беззабави до Миколаївської окружної церковної ради про утиски громади УАПЦ з боку радянських владних органів (23 серпня 1925 р.)	143
№ 43. Список колишніх поміщиків, які були виселені з населених пунктів Варварівського району за межі Миколаївського округу (5 грудня 1925 р.)	146
№ 44. Лист священника Новоодеської громади УАПЦ до митрополита Василя Липківського про спроби органів ДПУ організувати розкол УАПЦ (16 лютого 1926 р.)	146
№ 45. Постанова Політбюро ЦК КП (б)У по доповіді Балицького про посилення боротьби з «антирадянськими елементами» на селі (травень 1928 р.)	148
№ 46. Список колишніх поміщиків, які були виселені з населених пунктів Первомайського округу за межі округу (1928 р.)	149
№ 47. Список колишніх поміщиків, які були виселені з населених пунктів Карл-Лібкнехтівського району за межі Миколаївського округу (15 січня 1929 р.)	150
№ 48. Доповідна записка начальника Миколаївського округного відділу ДПУ голові контрольній Комісії РСІ про «неправильну лінію» нарсудді Зельцера (червень 1929 р.)	153
№ 49. Постанова ВУЦВК і Раднаркому УСРР про заходи щодо розкуркулення селян (3 липня 1929 р.)	154
№ 50. Лист єпископа Миколаївської обновленської єпархії УПАЦ до Округного Адміністративного відділу НКВС про незаконні утиски священників на місцях та закриття церков (18 жовтня 1929 р.)	155
№ 51. Лист єпископа Миколаївської обновленської єпархії УПАЦ до Округного відділу НКВС про незаконні утиски священників на місцях та закриття церков (24 жовтня 1929 р.)	157
№ 52. Оголошення про продажу майна, конфіскованого у селян с. Снігурівка за не сплату податків (5 січня 1930 р.)	158

№ 53. Список розкуркулених селян с. Благодатного Благодатнівського району (27 січня 1930 р.)	158
№ 54. Витяг з протоколу засідання президії Новоодеського райвиконкому про розкуркулення селян (30 січня 1930 р.)	159
№ 55. Інструкція Центрального Виконавчого Комітету СРСР та Ради Народних Комісарів СРСР про розкуркулення та конфіскацію майна селянських господарств (4 лютого 1930 р.)	160
№ 56. Список розкуркулених селян Олександрівської сільської ради Володимирівського району (18 лютого 1930 р.)	163
№ 57. Інформація міліції м. Миколаєва про заступника директора театру ім. Скрипника Петрова в партколегію окружної контрольної комісії (24 лютого 1930 р.)	163
№ 58. Заходи Миколаївського міськкому по забезпеченню виселення заможних селян у північній райони країни. (28 лютого – 10 березня 1930 р.)	164
№ 59. Витяг з протоколу наради голів райвиконкомів Миколаївського округу про розкуркулення та виселення селян (9 березня 1930 р.)	165
№ 60. Підписка селянина с. Криве Озеро Кривоозерського району П.Г. Рибака про зобов'язання не займатися антирадянською агітацією (10 березня 1930 р.)	166
№ 61. Витяг із звинувачувального вироку по справі антирадянської агітації селян с. Криве Озеро Кривоозерського району (14 березня 1930 р.)	166
№ 62. Список розкуркулених і виселених селян Костянтинівської сільської ради Миколаївського району (11 квітня 1930 р.)	168
№ 63. Заява селянина с. Мигії М.Г. Тараненка до Первомайського райвиконкому про повернення йому конфіскованого майна (27 квітня 1930 р.)	169
№ 64. Листування партколегії окружної контрольної комісії з Миколаївським окружним ДПУ по справі заступника директора театру ім. Скрипника Петрова (30 квітня 1930 р.)	170
№ 65. Список колишніх поміщиків, які були виселені з населених пунктів Миколаївського округу за межі округу (17 травня 1930 р.)	170
№ 66. Список розкуркулених селян та членів їх сімей Вівсянівської сільської ради Новобузького району (31 липня 1930 р.)	171
№ 67. Витяг з протоколу засідання Секретаріату ЦК КП(б)У про мобілізацію членів партії в органи ДПУ (15 вересня 1930 р.)	173
№ 68. Резолюція Миколаївського міськкому про необхідність посилення роботи по чистці підприємств від «антирадянського і політично неблагонадійного елемента» (5 листопада 1930 р.)	173
№ 69. Резолюція загальних зборів робітниць Сельсоюзу, Молочарсоюзу, Окрколгоспсоюзу, Сельбанку, окрземвідділу про чистку радпарату (не раніше 1930 р.)	174
№ 70. Список осіб куркулів, які прибули в м. Миколаїв із сільських місцевостей (1930 р.)	174
№ 71. Оперативне зведення начальника оперативної трійки Варварівського району про родини, які підлягають примусовому виселенню (1930 р.)	176
№ 72. Список розкуркулених селян Бармашівської сільської ради Миколаївського району (1930 р.)	177
№ 73. Список селян Баштанського району, які були розкуркулені, виселені з будинків і розселені на території району (1930 р.)	178

№ 74. Список розкуркулених селян Антонівської сільської ради Баштанського району (1930 р.)	182
№ 75. Резолюція Кривоозерського ДПУ про повернення карної справи мешканців с. Тридуби на дорозслідування (6 січня 1931 р.).....	183
№ 76. Список розкуркулених селян та членів їх сімей Мішково-Погорілової сільської ради Миколаївського району (26 січня 1931 р.)	184
№ 77. Витяг з протоколу засідання президії Калинівської сільської ради Миколаївського району про конфіскацію зерна у селянина с. Воровське А.Л. Лісовського за переховування хліба (20 лютого 1931 р.)	186
№ 78. Лист ЦК КП (б) У до Миколаївського МПК (3 травня 1931 р.)	187
№ 79. Список селян Великокоренихської сільської ради Миколаївського району, будинки, майно та худоба яких були продані за невиконання планів хлібозаготівлі (1931 р.)	188
№ 80. Лист мешканця с. Кумарі Любашівського району Ф. Мусієнка до ЦК ВКП(б) про зубожіння і голодування селян (13 квітня 1932 р.)	189
№ 81. Доповідна записка Миколаївського міського відділу ДПУ про незадоволення політикою радянської влади, масове голодування робітників заводу ім. А. Марті (червень 1932 р.)	190
№ 82. Спецзведення про хід підписки на 4-ту позику п'ятирічки на заводах м. Миколаєва (не раніше червня 1932 р.).....	191
№ 83. Заява начальника Вознесенського відділення Одеського облвідділу ДПУ про необхідність проведення обшуку у мешканців с. Веселинове (19 серпня 1932 р.)	194
№ 84. Лист Ю.Р. Швеця – жителя с. Горожене Баштанського району до голови ВУЦВКу Г.І.Петровського про несправедливий хлібоподаток для колгоспів та голодування колгоспників (13 вересня 1932 р.)	194
№ 85. З протоколу засідання пленуму Лупарівської сільської ради Миколаївського району про конфіскацію майна та виселення за межі району селянина О.К. Догана (26 листопада 1932 р.)	195
№ 86. Постанова Політбюро ЦК КП(б)У та РНК УСРР про занесення на чорну дошку сіл, жителі яких не виконали планів хлібозаготівлі (6 грудня 1932 р.).....	196
№ 87. Відомості про діяльність міліції м. Миколаїв під час проведення хлібозаготівельної кампанії з 25 серпня по 10 грудня 1932 року (10 грудня 1932 р.)	197
№ 88. Витяг з протоколу засідання президії Шуринської сільської ради Миколаївського району про застосування репресій щодо селян, які не виконали планів хлібозаготівлі (14 грудня 1932 р.)	201
№ 89. Акт про виконання вироку Судтрійки при Колегії ДПУ УСРР по справі мешканця с. Веселинове К.З. Киржнера (27 грудня 1932 р.).....	201
№ 90. Список розкуркулених селян Баловненської сільської ради Миколаївського району (1932 р.)	202
№ 91. Лист Наркомюсту працівникам юстиції України про незадовільну роботу судово-слідчої системи (3 січня 1933 р.)	203
№ 92. Витяг із звинувачувального висновку по справі селянина с. Царедарівки Доманівського району М.А. Маломана (6 січня 1933 р.)	207
№ 93. Постанова Одеського обласного відділу ДПУ УСРР по справі мешканця с. Арнаутівка Вознесенського району Г.Г. Кольца (12 січня 1933 р.)	207

№ 94. Витяг із звинувачувальної постанови по справі мешканця с. Полянецьке Кривоозерського району А.І. Коржа у проведенні антирадянської агітації (17 січня 1933 р.)...	208
№ 95. Витяг з постанови Кривоозерського райвідділення ДПУ про клопотання перед Особливою нарадою при Колегії ДПУ СРСР щодо ув'язнення селянина с. Красеньке П. Максимчука (19 січня 1933 р.)	209
№ 96. Постанова Одеського обласного відділу ДПУ про клопотання перед Судовою Трійкою про звинувачення селянина с. Царедарівка Доманівського району М. А. Маломана (24 січня 1933 р.).....	210
№ 97. Витяг з постанови Кривоозерського райвідділення ДПУ про звинувачення селянина с. Полянецьке Кривоозерського району С. М. Лося у невиконанні плану хлібозаготівлі (29 січня 1933 р.)	211
№ 98. Записка Одеського обкому партії Ц К КП(б)У про хід виконання річного плану хлібозаготівель та застосування репресивних заходів щодо селян, які його не виконали (січень 1933 р.)	212
№ 99. Акт про виконання смертного вироку по відношенню до засудженого Х.Л.Зайлера (4 лютого 1933 р.)	213
№ 100. Постанова Кривоозерського відділу ДПУ про ув'язнення селянина с. Полянське С.М. Лося (6 лютого 1933 р.)	213
№ 101. Витяг із звинувачувальної постанови по справі жителів с. Щербані Вознесенського району Г.А. Глобачова та Є.А. Потапова (16 лютого 1933 р.)	214
№ 102. Витяг із звинувачувальної постанови по справі Сердюка Є. А., жителя с. Піски Баштанського району (22 лютого 1933 р.)	214
№ 103. Лист членів комуни ім. Леніна с. Тернівка до редакції газети «Шлях індустріалізації» про голод (7 березня 1933 р.)	215
№ 104. Витяг із звинувачувального висновку по справі колишнього білого офіцера Шкуро М.М. (не раніше березня 1933 р.)	216
№ 105. Доповідна записка партійного осередку колгоспу імені Сталіна с. Пересадівки Миколаївського приміського району про голодування колгоспників та смертність від голоду (26 квітня 1933 р.)	216
№ 106. Витяг з протоколу особливої наради при Колегії ДПУ УСРР про виселення у Північний край селянина с. Воронівки Вознесенського району В.Т. Понурка (29 квітня 1933 р.)	217
№ 107. Розпорядження Одеського обкому КП(б)У про організацію примусових робіт в області (8 вересня 1933 р.)	217
№ 108. Протокол засідання Миколаївської міської комісії по чистці партії (12 листопада 1933 р.)	218
№ 109. Довідка про невиконання хлібозаготівлі колгоспом ім. 10-річчя Жовтня – с. Красеньке Кривоозерського району (20 грудня 1933 р.)	218
№ 110. Заява Швеця В.В. до контрольної комісії Миколаївського міськкому КП(б)У (25 травня 1934 р.)	219
№ 111. Лист ЦК КП(б)У обкомам, міськкомам і райкомам КП(б) про боротьбу із залишками «контрреволюційного блоку націоналістів, троцькістів і зінов'євців» (28 березня 1935 р.)	220
№ 112. Протокол засідання бюро Миколаївського міськпарткому по обговоренню закритого листа ЦК ВКП (б) від 29 липня 1936 р. про так звану «терористичну діяльність троцькістсько-зінов'євського блоку» (3 серпня 1936 р.)	222

№ 113. Лист учня другої школи м. Миколаєва Сталіну про необхідність посилення репресій (1936 р.)	224
№ 114. Довідка парткому заводу імені А. Марті про кількість виключених з партії троцькістів-зінов'євців (11 січня 1937 р.)	225
№ 115. Витяг із протоколу засідання Єланецького райпарткому (6 лютого 1937 р.).....	228
№ 116. Витяг з протоколу загальних зборів членів артілі «Проммеханік» (10 лютого 1937 р.)	228
№ 117. Постанова прокурора Одеської обласної прокуратури по справі «контрреволюційної троцькістської групи» м. Миколаєва (23 березня 1937 р.)	229
№ 118. Акт вилучення «контрреволюційної літератури» у Гудзь-Засульського (22 липня 1937 р.)	231
№ 119. Витяг із протоколу засідання Трійки при УНКВС по Одеській області про винесення вироку мешканцю с. Єрмолаївка Кривоозерського району Т.І. Маєвському (15 серпня 1937 р.)	236
№ 120. Витяг із справи по звинуваченню жителів Вознесенського району Н.І. Урсулова, Д.С. Середи, Й.К. Удова, Р.Д. Білого, Ф.Я. Плєскача (серпень 1937 р.)	237
№ 121. Витяг з протоколу засідання Трійки при УНКВС по Одеській області про засудження І.Ф. Радіонова (21 вересня 1937 р.)	237
№122. Витяг із звинувачувальної постанови по справі жителів с. Якине Баштанського району Т. Корнієнка та І. Корнієнка (21 вересня 1937 р.).....	238
№ 123. Витяг із звинувачувальної постанови по справі К. Гамеля (8 жовтня 1937 р.)	238
№ 124. Витяг з протоколу допиту І.І. Жмака (13 жовтня 1937 р.).....	238
№ 125. Витяг з акту про страту І.Ф. Радіонова (21 листопада 1937 р.)	239
№ 126. Вирок військової Колегії Верховного суду СРСР про засудження начальника політвідділу 58-ї стрілецької дивізії Г.П. Чернишова (25 грудня 1937 р.)	239
№ 127. Витяг з акту про страту начальника цеха Миколаївської школи морських льотчиків В.А. Голубєва (22 грудня 1937 р.)	239
№ 128. Акт перевірки наявності книг у бібліотеці Первомайської педшколи (2 січня 1938 р.)	240
№ 129. Доповідна записка начальника Первомайського райліту до райвідділу НКВС (3 березня 1938 р.)	241
№ 130. Звинувальний висновок по справі Прокопович М.М. (1 березня 1938 р.)	241
№ 131. Витяг з протоколу партколегії при уповноваженому КПК при ЦК ВКП(б)У по Одеській області про справі Гашинської О.В. (25 березня 1938 р.)	242
№ 132. Звинувачувальний висновок за слідчою справою про контрреволюйну діяльність мешканців Вознесенського району (5 квітня 1938 р.)	242
№ 133. Витяг з протоколу засідання секретаріату Миколаївського міськкому про заходи боротьби з крадіжками (25 квітня 1938 р.)	245
№ 134. «Молитва офіцерів Русской арміи» як речовий доказу по справі Петренко Т.Д., засудженого до розстрілу (квітень 1938 р.)	246
№135. З виступу секретаря ЦК КП(б)У М.О. Бурмистенка на 1-й Миколаївській обласній партійній конференції (27 травня 1938 р.)	248
№ 136. Пояснювальна записка УНКВС Миколаївської області Народному комісару НКВС СРСР (14 серпня 1938 р.)	249
№ 137. Рішення комісії партійного контролю при ЦК ВКП(б) про виключення Беляєва В.А. з партії (10 – 11 січня 1939 р.)	249

№ 138. Витяг з протоколу допиту помічника командира батальйону зв'язку 15-ї стрілецької дивізії О.Г. Естдара (14 лютого 1939 р.).....	250
№ 139. Вирок військового трибуналу КоВо по справі О.Я. Смірнова (10 травня 1939 р.)	251
№ 140. Витяг з наказу начальника УНКВС про виконання вироку по відношенню до О.Я. Смірнова (травень 1939 р.)	252
№ 141. Витяг з протоколу особливої наради при міністрі внутрішніх справ про засудження С.Т. Фесуненка (15 липня 1939 р.)	252
№ 142. Витяг із заяви М.М. Капустіної прокурору СРСР з проханням про перегляд її справи (1 серпня 1939 р.)	253
№ 143. Акт про виконання вироку по справі О.Я. Смірнова (2 серпня 1939 р.)	253
№144. Скарга до генерального прокурора СРСР від засудженого Теслі В.В. (квітень 1949 р.)	254
№ 145. Звернення С.Т. Фесуненка до генерального прокурора СРСР про перегляд його справи (15 лютого 1954 р.)	255
№ 146. Заява міністру Внутрішніх справ СРСР від С.Д. Герман (4 жовтня 1954 р.)	256
№ 147. Заява прокурору Миколаївської області про втрату трудової книжки під час ведення слідства від М.О. Демиденка (1954 р.)	257
№ 148. Заява О. М. Свіріна військовому прокурору СРСР про перегляд його справи (квітень 1955 р.)	257
№ 149. Витяг з висновку перегляду справи Н.М. Германа, засудженого за шпигунство (28 червня 1955 р.)	259
№ 150. Витяг із протоколу допиту М.П. Куликова при перегляді його справи (4 грудня 1955 р.)	260
№ 151. Протокол допиту колишнього співробітника Миколаївського обласного управління НКВС А.Ю. Федоровського (14 грудня 1955 р.)	251
№ 152. Протокол огляду архівно-слідчої справи колишніх співробітників УНКВС Миколаївської області (7 лютого 1956 р.)	263
№ 153. Витяг з протоколу допиту свідка О.Є. Гаврилова (24 травня 1956 р.)	264
№ 154. Витяг із протоколу допиту свідка В.М. Макарова, колишнього начальника Первомайського райвідділу міліції, складеного при перегляді справи І.Ф. Цуканова (1955 р.)	269
№ 155. Витяг з протоколу допиту колишнього начальника УНКВС по Миколаївській області І.Б. Фішера (5 липня 1956 р.)	270
№ 156. Витяг з матеріалів перегляду справи Л. Дунулеску (6 травня 1956 р.)	273
№ 157. Заява А.П. Первомайської щодо долі її репресованого чоловіка П. Черно (2 лютого 1957 р.)	274
№ 158. Свідчення Є.С. Поліщук, мешканки с. Доманівки Доманівського району, щодо діяльності І.В. Радзишевського (15 травня 1957 р.)	274
№ 159. Протокол огляду архівно-слідчої справи колишнього співробітника Єланецького райвідділу НКВС І.Ф. Мартиненко (12 червня 1957 р.)	275
№ 160. Визначення військового трибуналу Одеського військового округу про реабілітацію начальника зв'язку третього дивізіону 15 артилерійського полку Я.В. Юнга (22 листопада 1957 р.)	280
№ 161. Витяг зі скарги жителя м. Вознесенська Апича О.І. до Голови Президії Верховної Ради СРСР К. Ворошилова (1958 р.)	281

№ 162. Історична довідка про Миколаївську спілку «Просвіта» для справи про реабілітацію репресованих членів так званої «Української націоналістичної організації» 1936 – 1938 років (1957 р.)	282
№ 163. Додаток до історичної довідки про Миколаївську спілку «Просвіта» (1957 р.)	283
№ 164. Витяг з довідки по архівній справі про «Українську націоналістичну організацію» у м. Миколаєві (1957 р.)	284
№ 165. Довідка секретаря ЦК К(б)П України П.Ю. Шелеста в ЦК КПРС про так звану «Димівську справу» (30 січня 1970 р.)	285
№ 166. Спогади колишнього інженера суднобудівного заводу ім. 61 комунара С.І. Бондаревського (15 квітня 1989 р.)	290
№167. Спогади Тимофія Спиридоновича Кірюшка (1989 р.)	301
ДОДАТКИ: фотодокументи із архівних фондів	307
Розді ІІІ. Нариси	336
Шитюк М.М. Директор суднобудівного заводу	336
Шаповал Ю.І. Михайло Волобуєв-Артемов: «Я помилявся, взявши на себе провину... »	341
Нестуля О.О. Феодосій Камінський	353
Котляр Ю.В. Єпіфан Ковтюх	362
Мірошніченко Є.Г. Воля до життя	368
Баташан І.В. Мої лисогірські вчителі	379
Розді ІV. Відомості про громадян, що зазнали політичних репресій	382
Довідка з історії адміністративно-територіальних змін на Миколаївщині (1937 – 2004)	857

НАУКОВЕ ВИДАННЯ

**Реабілітовані історією. У двадцяти семи томах.
Миколаївська область. Книга 1**

Редактор – Ю. Давидова
Комп'ютерна верстка – В. Дорошек
Коректори – Р. Попушняк, О. Скороход

Здано до друку 19.11.2005. Підписано до друку 20.12.2005.
Формат 70 x 100 ¹/₁₆. Папір офсетний. Друк офсетний. Гарнітура Times.
Умов. друк. арк. 70,63. Друк. арк. 54,5. Умов. облік.-вид. арк. 83,5
Замовлення №121 від 02.12.2005. Наклад 1500 пр.
ТОВ “Ніка-принт”
04080, Київ, вул. Нижньоюрківська, 4
Видавництво “Світогляд”
02192, Київ, вул. Миропільська, 17
Свідоцтво Державного комітету інформаційної політики,
телебачення та радіомовлення України ДК №1427 від 10.07.2003 р.